

This is a digital copy of a book that was preserved for generations on library shelves before it was carefully scanned by Google as part of a project to make the world's books discoverable online.

It has survived long enough for the copyright to expire and the book to enter the public domain. A public domain book is one that was never subject to copyright or whose legal copyright term has expired. Whether a book is in the public domain may vary country to country. Public domain books are our gateways to the past, representing a wealth of history, culture and knowledge that's often difficult to discover.

Marks, notations and other marginalia present in the original volume will appear in this file - a reminder of this book's long journey from the publisher to a library and finally to you.

Usage guidelines

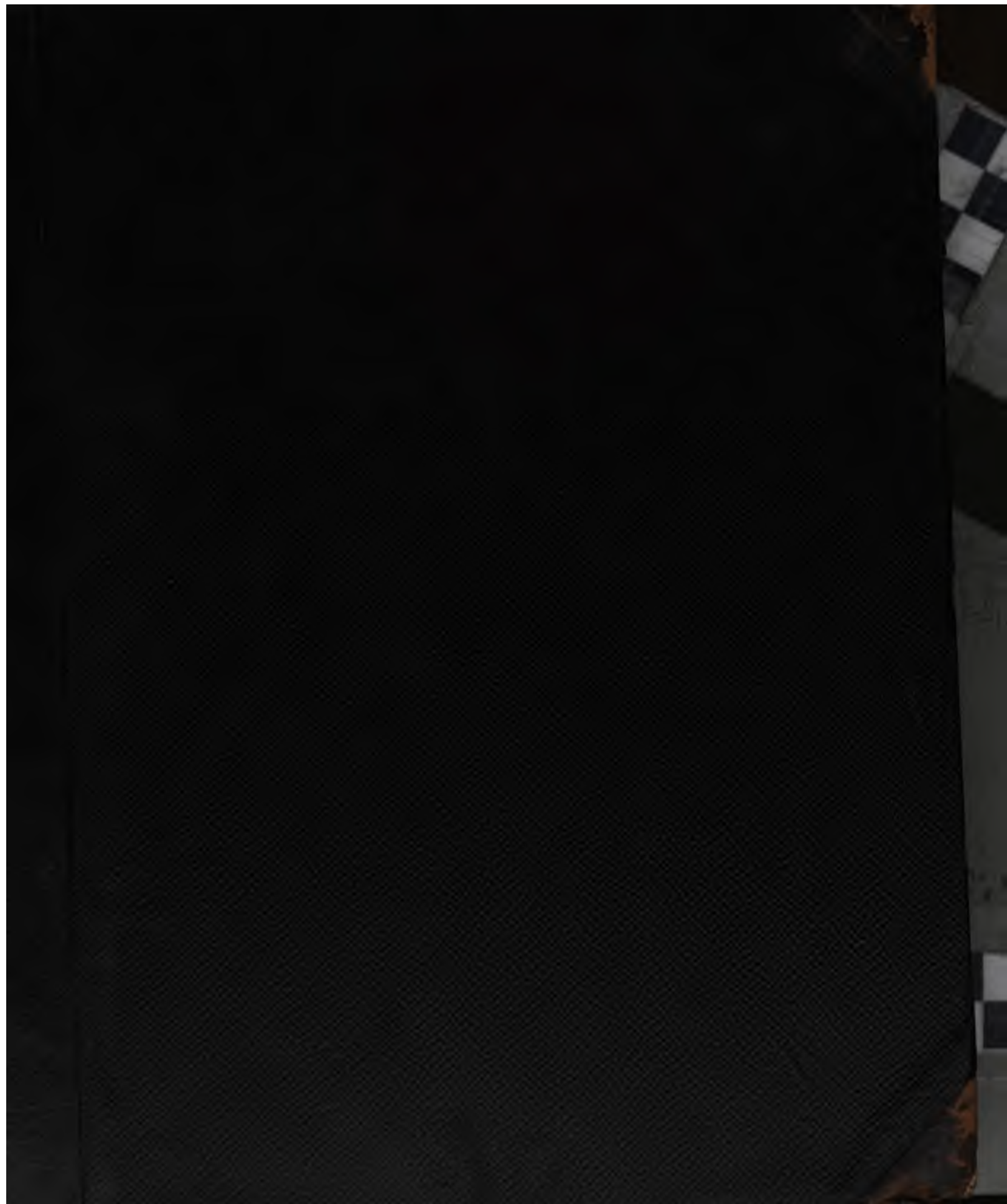
Google is proud to partner with libraries to digitize public domain materials and make them widely accessible. Public domain books belong to the public and we are merely their custodians. Nevertheless, this work is expensive, so in order to keep providing this resource, we have taken steps to prevent abuse by commercial parties, including placing technical restrictions on automated querying.

We also ask that you:

- + *Make non-commercial use of the files* We designed Google Book Search for use by individuals, and we request that you use these files for personal, non-commercial purposes.
- + *Refrain from automated querying* Do not send automated queries of any sort to Google's system: If you are conducting research on machine translation, optical character recognition or other areas where access to a large amount of text is helpful, please contact us. We encourage the use of public domain materials for these purposes and may be able to help.
- + *Maintain attribution* The Google "watermark" you see on each file is essential for informing people about this project and helping them find additional materials through Google Book Search. Please do not remove it.
- + *Keep it legal* Whatever your use, remember that you are responsible for ensuring that what you are doing is legal. Do not assume that just because we believe a book is in the public domain for users in the United States, that the work is also in the public domain for users in other countries. Whether a book is still in copyright varies from country to country, and we can't offer guidance on whether any specific use of any specific book is allowed. Please do not assume that a book's appearance in Google Book Search means it can be used in any manner anywhere in the world. Copyright infringement liability can be quite severe.

About Google Book Search

Google's mission is to organize the world's information and to make it universally accessible and useful. Google Book Search helps readers discover the world's books while helping authors and publishers reach new audiences. You can search through the full text of this book on the web at <http://books.google.com/>

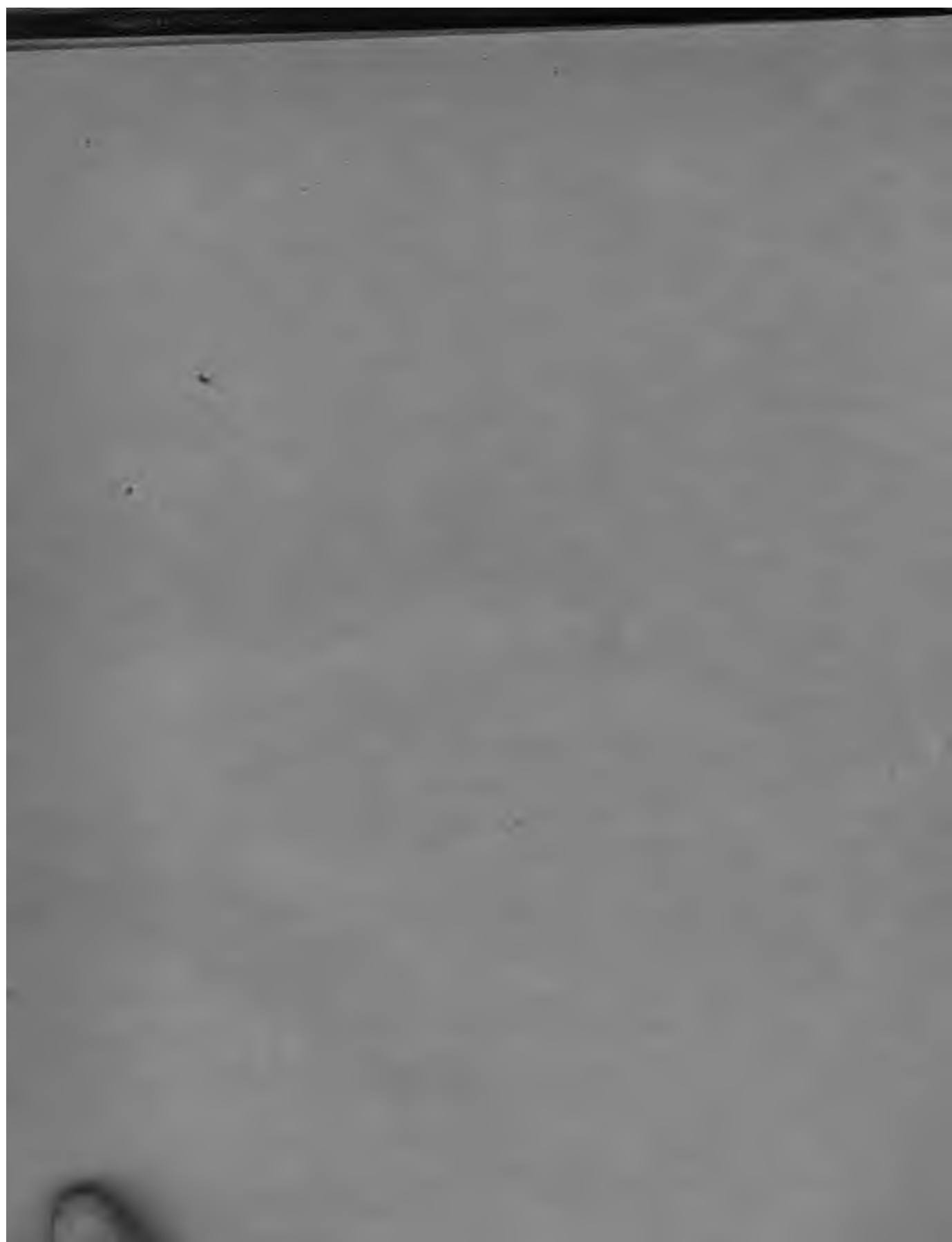

STANFORD UNIVERSITY LIBRARIES

10/1/61

ARCHIV ČESKÝ

ČILÍ

STARÉ PÍSEMNÉ PAMÁTKY

ČESKÉ I MORAVSKÉ,
SEBRANÉ Z ARCHIVŮ DOMÁCÍCH I CIZÍCH.

NÁKLADEM DOMESTIKÁLNÍHO FONDU KRÁLOVSTVÍ ČESKÉHO

VYDÁVÁ

KOMMISSE K TOMU ZŘÍZENÁ PŘI KRÁLOVSKÉ ČESKÉ SPOLEČNOSTI NÁUK.

REDAKTOR: JOSEF KALOUSEK.

DÍL XI.

Dopisy Zdeňka Lva z Rožmitála z let 1530—1532.

Dopisy rodů Hradeckého a Rosenberského z let 1507—1519.

Listy paní Perchty Lichtenšteinské z Rosenberka 1440—1475.

Sněmy moravské z let 1515—1527.

Listiny Jindřicho-Hradecké z let 1509—1529 s dodavky.

Registra soudu komorního z let 1500—1501.

V PRAZE 1892.

Tiskem dra Ed. Grégra. — V kommissi knihkupectví: Bursík & Kohout.

~~SECRET~~

A. XXVII.

DOPISY PANA ZDEŇKA LVA Z ROŽMITÁLA

z let 1508—1535.

Vydává František Dvorský.

(Číslo 1 až 210 z let 1508—1520 tištěna jsou v díle VII. str. 1—200, čísla 211 až 431 z let 1520—1526 v díle VIII. str. 161—320, čísla 432 až 600 z let 1526 od 3. března do 11. září v díle IX. str. 1—120, čísla 601 až 774 z let 1526—1528 v díle X. str. 121—240.)

775.

Jindřichovi Tunklovi z Brníčka, že psaní jeho králi odevzdal; o sjezdu krále Ferdinanda s knížetem Saským v Litoměřicích oc.

Na hradě Pražském 1530, 21. února. Opis souč. v arch. Třeboň. tern. nepag. sub rodina Rožmitál.

Léta božieho M^oV^oXXX^o. Toto jsou registra léta téhož čtvrtá, do kterýchž se vpisují připisové listuov poselacích, kteříž se pší od úrozeného pána, pana Zdeňka Lva z Rožmitála a z Blatné, nejvyššieho purkrabie Pražského, o pondělieho před sv. Petra naštolování oc [21. února].

Urozený pane, pane švagře muoj milý! Byšte se dobře měli a zdrávi byli, i se paní sestrú mú milú a se všiem domem vaším, toho bych vám věrně přál. Muoj milý pane švagře! Kteréž jste mi psaní učinili a při tom list k králi JMtí poslali, toho jsem JMKské dodal, a ráčil se JMKská k tomu milostivě postaviti; nežli chci o odpověď rád připomínati, aby mohla býti skutkem milostivá, jakož se tomu naději a mou v tom péči a pilností nemá sjíti.

Posla vašeho nezdálo mi se nyní žádného zdržovati, a jeden byl by spad již u vás býti mohl, kdyby byl z kanceláří vypraven, ješto jsem vám také něco po něm psal, ale již neviem, mnoho-li ten posel prvé před tímto přijde; a když budu mieti o vaši věc, což se peněz dotýče, odpověď, chci vám to po svém poslu oznámiti. Také, pane švagře muoj milý, jakož jste mi psali, což se toho statku dotýče, na kterém vám král JMt nápad dáti ráčil: i poněvadž na tom i na jiném statku dluhové

jsú pozuostali, o tom držím, že jest spravedlivé, aby také z obojiego statku to placeno bylo, a jestliže k takové věci budu povolán, budu se věděti k tomu kterak přimlúvati. A co se dotýče toho sjezdu v Litoměřicích krále JMti s knížetem Jiřiem Saským: i jest mi praveno, což se věcí českých dotýče, že jest toho všeho odloženo na tento nynější sněm, jakož se již lidé k tomu sněmu do Prahy tyto dny sjíždějí. Odsud neviem co zvláště nového psáti, dokudž se ještě sněm nezačel, a z Uher také nic tak zvláštěního neslyšeti; než tomu jest rozuměti, že tohoto času spíše nám tam ubývá nežli přibývá, ale muože buohdá zase lépe býti, poroučíce se pánu Bohu, abychme rozumu užievali k dobrému JMKské a těchto zemí. Jakož jste mi také psaním připomenuli, což se Bachtle dotýče: i o tom jsem vám také prvé psal a po prvním poslu to psaní poslal. A pán Buoh všemohúci rač dáti, pane švagře muoj milý, abychme se spolu šťastně a ve zdraví shledali. Dán na hradě Pražském v pondělí před sv. Petra naštolovániem léta oc XXX°.

Urozenému pánu, panu Jindřichovi Tunklovi z Brníčka a z Zábřeha, lantfoitu markrabstvie Dolního Lužického, panu švagru mému milému.

776.

Václavovi Bezdrůžickému z Kolovrat, že teprv dnes na oběd k němu přijede.

Na hradě Pražském 1530, 21. února. Opis souč. v arch. Třeboň. tern. nepag. sub rodina Rožmitál.

Urozený pane, pane ujče muoj milý! Byl bych k vám včera rád doluov jel, ale byl jsem při králi JMti dlúho, že jsem tepru po západu slunce do svého domu přišel a tepru potom večerel; než budu-li moci dnes, rád bych k vám doluov k obědu jel, leč bych čím zvláštěniem při JMKské byl zaneprázdněn, ješto co by bezelstně přišlo, té jsem naděje, že šobě toho neráčíte obtiežiti, pane ujče muoj milý. A s tím rač vám pán Buoh dáti dobré a šťastné jitro i mnoho jiných časuov. Datum ut supra.

Panu švagru mému milému, najvyššiemu panu sudiemu dvorskému královstvie Českého oc.

777.

Žádá Kryštofa z Švamberka, aby ho při Václavovi Bezdrůžickém z Kolovrat omluvil, že k němu na oběd přijeti nemůže.

Na hradě Pražském 1530, 21. února. Opis souč. v arch. Třeboň. tern. nepag. sub rodina Rožmitál.

Urozený pane, pane švagře muoj milý! Rád bych dnes k obědu ku panu sudiemu najvyššiemu dvorskému doluov jel, jestliže mi v tom něco jiného nepřekazí, nějaká jednání při králi JMti, a také měl bych dnes při úřadu svém súditi a rád bych se pokřiku uvaroval oc: pak kdyby to mohlo býti, byl bych toho vděčen, abych mohl té jiezdy prázděn býti, nebo také nejsem velmi k jiezdě spuosen, a správu

mám, že pan sudí má jiných dosti hostí; i žádám, račte s ním o to rozmluviti, mohl-li bych doluov nejediti a na čem zuostanete, žádám vás, že mi to oznámíte. Datum ut supra.

Panu švagru mému milému, panu Krystofovi z Švamberka a na Zvíkově oc.

778.

Rychtáři a konšelům městečka Husince, že svoluje, aby Václav syn Daníkův svědomí vydal dceři Štrabochové z měst Pražských.

Na hradě Pražském 1530, 21. února. Opis souč. v arch. Třeboň. tern. nepag. sub rodina Rožmitál.

Zdeněk Lev z Rožmitála a z Blatné, nejvyšší purkrabie Pražský. Opatrní Housinští milí. Oznámeno jest mi, že jest vám psaní učiněno od pánuov Pražan, což se dcery Štrabochové dotýče, že by potřebovala k nějakému svědomí Václava, syna Daníkova tu od vás z Husince: i k tomu jest má vuole, aby tento čtvrtek anebo v pátek nejprve příští dopoledne v Praze byl a čehož jest v pravdě vědom, aby to seznal a svědčil, jakž jest, podle práva. I to jemu oznamte, aby se tak zachoval. Datum ut supra.

Opatrným rychtáři a konšelům městečka Husince, věrným milým.

779.

Purkmistru a konšelům městečka Nepomuka v příčině ztížnosti Markety Bláhové do kšaftu někdy manžela jejího.

Na hradě Pražském 1530, 21. února. Opis souč. v arch. Třeboň. tern. nepag. sub rodina Rožmitál.

Zdeněk Lev z Rožmitála a z Blatné, nejvyšší purkrabie Pražský. Opatrní Nepomuční milí! Vězte, že jest na mne vzneseno jménem Markety, manželky někdy Bláhy soukenníka z Nepomuka, jakú má obtížnost při tom kšaftu, kterýž jest on Bláha učinil, že by se jí při tom něco ukrátilo, a že by to kšaft nebyl pořádný ani podle vašich vajsad dostatečný, prosíce mne v tom za spravedlivé opatření: i aby se v tom žádnému ukrácení nestalo, zdá mi se, abyšte toho kšaftu nepospiechali tvrditi, až by se to dostatečně rozvážilo, jestli dobrým pořadem udělán, a také má-li ona, jeho žena jmenovaná, k čemu jakú spravedlivost, nač se táhne, aby také toho užiti mohla, jestliže se to vyhledá, že by k čemu spravedlivost měla. I protož tuto mú vuoli věduce, tím se spraviti muožete, aby spravedlivost na svém místě byla postavena, a tak aby se to vyhledalo, stal-li by se při tom kšaftu Bláhovi jaký nepořád; neb i to jest mi oznámeno, že by ten kšaft pečeti toho městečka Nepomuka nebyl stvrzen za jeho živnosti, ani také že jsú snad ty osoby při toho kšaftu spisování nebyly tím pořadem, jakž vaše vajsady a obdarování ukazuje, ješto i pro potomní věci jest potřebí to všecko dostatečně rozvážiti a spravedlivě opatřiti. Datum ut supra.

Opatrným purkmistru, rychtáři a konšelům městečka Nepomuka, věrným milým.

780.

Adamovi Rausndorfovi z Plakvic, hejtmanu na Zelené Hoře, v příčině kšaftu soukeníka Bláhy Nepomuckého, o vykradení kostela ve Vrčanech, o obnovení obecních starších v Nepomuce oc. Na hradě Pražském 1530, 21. února. Opis souč. v arch. Třeboň. tern. nepag. sub rodina Rožmitál.

Pane Rosndorf milý! Jakož jsi mi poslal přípis kšaftu Bláhy soukeníka i také sepsání žádosti jeho ženy, jakú při tom obtížnost má, tomu jsem všemu porozuměl; i co o to Nepomuckým psal jsem, teď to posílám, i kaž jim to psaní dáti a poruč je i před sebu přečísti, aby mohl to téhož Bláhy ženě oznámiti, aby se v tom věděla ona čím spraviti. A také to mé psaní mohou oni Nepomuční ukázati tomu anebo těm, komuž jest on Bláha statek svojo kšaftoval, a to proto, aby jedni jako druzí věděli, ktož má k čemu spravedlivost, že jest ta má vuole, aby v tom byli slušně opatrování a při tom aby se také zachoval ten pořad podle jejich Nepomuckých obdarování, a z něho aby nebylo vystupováno pro budúci zmatky a nesnáze, ač jestliže by kto podle toho obdarování se nezachoval.

Jakož jsi mi psal, jaká jest se škoda při kostele zlodějstvem na Vrčeni stala: tomu jsem nerad, a poruč se na to ptáti, mohli-li bychme se koho vinného doptati, neb bych té věci nerad lechčil; a bylo-li by co toho zastaveno v Praze mezi židy, také chci poručiti na to se ptáti. Což se také dotýče obnovení konšel a obecních starších učinění v Nepomuce: i ještě jest o tu věc na mne žádný nic nevznášel, než bude-li co na mne toho vzneseno, budu věděti co na to za odpověď dáti. Také, což se pana Viléma Klenovského dotýče, co jsi mi o to psal: i bude-li zde v Praze, chci s ním ještě o to mluvit; pakli by nechtěl k slušnému se mieti, ač té naděje nejsem, proto ten jest muoj úmysl, abych svých poddaných v spravedlivosti neopouštěl.

Jakož jsi mi také psal, což se dotýče toho Vaňka, kterýž sedí, i druhého, kteréhož jsi vsaditi dal: i co budeš mieti s nimi činiti, chci to brzo oznámiti a zatím se snad doptáme, kto jest tu škodu v Vrčeni učinil; než mně jest poněkud divné, kterak jest to pobráno, když žádným zámekem hnuto není; i slušelo by se také na tu věc ptáti těch, kteříž jsou klíče od těch zámkuov měli. Také jakož jsi mi psal, což se tvé služby pozuostalé a dluhu při králi JMti dotýče: i co bych mohl v tom prospěti, rád bych učinil, než za to mám, že pro tu věc bude tebe samého zde potřebl, jakož bude to moci býti toho času, když bych tebe s Strojeticými slyšel, a jsou zde nyní obadva; pak který by to den před suchými dny mohlo býti, chci to oznámiti. Datum ut supra.

Urozenému a statečnému rytieři panu Adamovi Rausndorfovi z Plakvic, hajtmanu mému na Zelené Hoře.

Psal jest mi Jan, písař Zelenohorský, o svú některú potřebu: i pověz jemu ode mne, že chci o to rád mluvit s panem Adamem z Šternberka, když zde v Praze bude.

781.

Václavovi z Pythy, purkrabímu na Blatné, v příčině nějakého vězně oc.

Na hradě Pražském 1530, 22. února. Opis souč. v arch. Třeboň. tern. nepag. sub rodina Rožmitál.

Zdeněk Lev z Rožmitála oc. Purkrabie milý! Což se dotýče toho člověka od Rožmitála, kterýž sedí, a otce jeho, jaká se jemu příhoda stala: o tom také prvé viem; než poněvadž, tak jakž mně se zdá, ten člověk sedí spravedlivě a snad otec jeho toho jemu pomáhá, aby pravdy nepověděl, a protož nezdá mi se toho, jako sedí, na tento čas na rukojmie dáti, a protož ať předse sedí, dokudž k tomu nedám povolení, anebo syn muoj; než jestliže chce pravdu pověděti, ještě by se jemu slušná milost stala. Jakož jsi mi také psal, což se paní Elšky Uzenské [sic] dotýče a ryb, kteréž jest do Březnice prodala: i zdá mi se z některé příčiny, aby toho bylo nyní tak ponecháno, nebo pro malý odtah že se tiem něco prodlie, neznám v tom její škody. Posílám teď některé služebníky a dvoje vozníky na Blatnú, než mají zase s manželkú syna mého přijeti, jakož oznámíť to šíře Cabicar. Dán na hradě Pražském v uoterý na den sv. Petra naštolování léta oc XXX°.

Urozenému vladyce Václavovi z Pythy, purkrabí na Blatné, mému milému.

A posílámť tři tůny herynkuov, a čtvrtá tůna herynkuov má býti na Zelenú Horu, a také posílámť tůnku makového oleje a tři tůny oleje semenečného.

782.

Purkmistru a radě města Velvar, aby žida, jenž se na vyšší právo volal, z vězení na rukojmí propustili.

Na hradě Pražském 1530, 23. února. Opis souč. v arch. Třeboň. tern. nepag. sub rodina Rožmitál.

Zdeněk Lev z Rožmitála a z Blatné, nejvyšší purkrabie Pražský. Opatrní Velvarští milí! Oznamuji vám, že jest na mne vznesl Izajáš, žid Velvarský, že má smlúvu s Jiříkem Přiebským z Slaného před Klementem pekařem, toho času purgmistrem u Velvařích, a Barthošem rychtářem o summu XXXI fl XL gr. na míš., a že byste vy témuž židu našli, mimo tu smlúvu a jeho dobrovolné svolení a přiznání, za všecko toliko vzíti XVIII fl míš., a že on žid podle práva odvolával se k vyššímu právu rozeznání, a že jste jemu toho přieti a dopustiti nechtěli, nežli že jste jeho do vazby i s přitelem jeho, kterýž s nimi stál, vzíti rozkázali; a že jest vás při tom žádal i s tím svým přitelem za prodlení do dvou nedělí, že by o to ke mně chtěli, a že jste jim toho přieti nechtěli. I proč jste toho jednoho ani druhého dopustiti nechtěli, oznamte mi to bez meškání; neb toho v paměti nemám, aby to kdy prvé za mne u vás bývalo, ktož jest se na vyšší právo volal, aby jemu nemělo býti dopuštěno, a kto by ke mně chtěl, aby jemu mělo býti toho bráněno. Což se pak těch židuov dotýče, již jich na tento čas vazbou neobtěžujte, než na rukojmí

je dajte pod slušný základ na postavení do středopostí najprvé příštího; a v tom času, když tomu šíře od vás vyrozumím i také od nich, co v tom bude mého úmyslu a vuole, nebude vás tajno; nebo na tom jsem, abych každého, pokudž mi náleží, v spravedlivosti opatroval. Dán na hradě Pražském v středu u vigilji sv. Matěje, apoštola božieho, léta oc XXX°.

Opatrným purkmistru a radě města Velvar, mně milým.

783.

Adamovi Rausndorfovi z Plakvic v příčině jeho jednání s Strojeticými.

Na hradě Pražském 1530, 26. února. Opis souč. v arch. Třeboň. tern. nepag. sub rodina Rožmitál.

Pane Rosndorf milý! Což se tebe a Strojeticých dotýče, mluvil jsem s nimi s oběma o to jednání mezi tebou s nimi, ale ještě jsem s nimi na tom nezuostal, který by den to konečně býti mělo a mohlo; než na který by den konečně mohlo by se o ty věci jednati, chciť to při jiném poselství oznámiti. Dán na hradě Pražském v sobotu po sv. Matěji, apoštolu božiem, léta oc XXX°.

Urozenému a statečnému rytíři panu Adamovi Rausndorfovi z Plakvic, hejtmanu mému na Zelené Hoře oc.

784.

Purkmistru a konšelům městečka Nepomuka o jich sporu s panem Horčicí.

Na hradě Pražském 1530, 26. února. Opis souč. v arch. Třeboň. tern. nepag. sub rodina Rožmitál.

Zdeněk Lev z Rožmitála a z Blatné, nejvyšší purkrabie Pražský. Opatrní Nepomuční milí! Jakož jste mi psali, což se pana Horčice a toho Pražáka, člověka jeho, a gruntu vašeho dotýče: i již jest on zde v Praze, a chci s ním o to tak jednati, pokudž by za slušné bylo, aby se v tom vaší spravedlivosti neukrátilo, a potom vám tu věc oznámiti, na čem to bude postaveno. Datum ut supra.

Opatrným purkmistru, konšelům i všie obci městečka Nepomuka, věrným milým.

785.

Janovi z Kolovrat v příčině práva vedení na některé rukojmě pro Joachima Malzouna oc.

Na hradě Pražském 1530, 26. února. Opis souč. v arch. Třeboň. tern. nepag. sub rodina Rožmitál.

Službu svú vzkazuji. Urozený pane, pane bratře muoj milý! Byšte se dobře měli a zdraví byli, toho bych vám věrně přál. Jakož jste mi, pane bratře muoj milý, psali, což se práva vedení na některé rukojmie, kteréž jste mi zejména oznámili, pro pana Joachyma Malzouna dotýče, žádající práva dopomožení: i pokudž jest za právo, chci se tak zachovati, neb i někteří jiní o věc k tomu podobnú jsú mne žádali, toliko jsem toho odložil po tomto sněmu, poněvadž se ještě drží. A rač

dáti pán Buoh všemohúcí, pane bratře muoj milý, nám spolu šťastné a ve zdraví shledání. Datum ut supra.

Urozenému pánu, panu Janovi z Kolovrat a na Novém Hradě, panu bratru mému milému.

Což se jednání mého s panem Malzounem na Krupku a na Teplici frejmarku dotýče s Sycovem: i již jest na tento čas z toho jednání předešlého sešlo.

786.

Václavovi Bublovi z Meziklasí v příčině jeho jednání s Hlavenskými; peníze od knížete Karla Minsterberského že ještě neobdržel.

Na hradě Pražském 1530, 28. února. Opis souč. v arch. Třeboň. tern. nepag. sub rodina Rožmitál.

Službu svú vzkazují. Urozený příteli milý! Jakož jsi mi psal, což se tebe a Hlavenských dotýče: i k tomu svoluji, aby se toho odložilo do středy druhé postní; též také k tomu se chci přičiniti, aby na ten čas bylo o to jednáno, což se pana Markvarta Frycka a pánuov Pražan dotýče, též i což se dotýče paní Dubecké oc. Nebo, pokudž bych mohl, rád bych ty všechny věci k místu a k konci přivedl. Dán na hradě Pražském v pondělí masopustní léta oc XXX°.

Urozenému vladyce panu Václavovi Bublovi z Meziklasí a na Hlavně, příteli milému.

A což se dotýče knížete Karla, psalť jest mi, že peníze brzo pošle, ale ještě mi nic neposlal, než naději se, že o těchto suchých dnech anebo brzo potom něco peněz od JMti bude.

787.

Purkmistru a konšelům městečka Nepomuka, že je s panem Horčicí narovná.

Na hradě Pražském 1530, 2. března. Opis souč. v arch. Třeboň. tern. nepag. sub rodina Rožmitál.

Zdeněk Lev z Rožmitála a z Blatné, nejvyšší purkrabie Pražský. Opatrní Nepomuční milí! Což se toho Pražáka, člověka páně Horčicova, dotýče, kterejž na gruntu vašem nyní jest: i byl jest zde v Praze Horčice, ale pro mnohá zaneprázdnění nemohl jsem toho s ním na konci postaviti, a také zdá mi se, že jest k tomu některých z vás potřebí. I protož zdá mi se, abyšte toho tak v dobré míře pozanechali, a když buohda na Blatné budu, chci vás k sobě obeslati a naději se, že to na slušném místě a konci postavím. Dán na hradě Pražském v středu první v puostě léta oc XXX°.

Opatrným purgmistru a konšelům městečka Nepomuka, věrným milým.

788.

Žádá knížete Karla Minsterberského, aby mu povinné peníze odvedl.

Na hradě Pražském 1530, 3. března. Opis souč. v arch. Třeboň. tern. nepag. sub rodina Rožmitál.

Osvícené kníže, pane pane mně příznivej, kmotře a švagře muoj milý! Službu svú VMti vzkazují. Byšte VMt zdrávi jsúce dobře a šťastně se měli, toho bych VMti

věrně přál. Jakož VMt jste ráčili některé služebníky své do Prahy poslati, jakož také skrze ně dodán jest mi list od VMti na ně věřící; než při tom neráčili jste mi žádných peněz poslati, ješto jest mi to s podivením, že mi tím tak dlouho prodávati ráčíte a zvláště mimo to přiřčení a ubezpečenie, kteréž jste mi ráčili v Budějovicích Českých učiniti, ješto byl jsem se na to ubezpečil i některé jiné. Ale poněvadž se tomu dosti od VMti nestalo, někteří se ke mně o to domlouvají, ješto v pravdě, abych k tomu skrze VMt měl přijíti, nebyl sem té naděje k VMti; neb za mé povolnosti, kteréž jsem VMti rád činil i s mů škodú, jiné jsem se a příjemnější odplaty nadál; jakož také těm služebníkóm VMti, kteříž mně listu věřícího dodali, šíře jsem to předložil, neb na takové listy a poselstvie lidé nechtějí vspoléhati a k nim viery příkládati, což se pravdou nestvrzuje, a to se již více nežli jednu přitrefilo a shledalo. Pak ještě bych VMti nerad ublížil, ač mne k tomu potřeba nutí své spravedlivosti neopustěti; prosím VMti, račte mi tomu dosti učiniti a jistý čas oznámiti, abych mohl k tomu poněkud vieru přiložiti; a pán Buoh rač dáti, abyste mi to ráčili brzo skutkem vyplniti bez dalšieh odtahuov, abych mohl někdy také to říci, že jest se to v pravdě tak stalo, což jest mi od VMti častokrát připovídáno bylo. Odpovědi brzké žádám. Dán na hradě Pražském ve čtvrtek před přenesením sv. Václava léta oc. XXX°.

Osvícenému knížeti, pánu, panu Karlovi, knížeti Minstrberskému v Slezí, Olešnickému a hrabí Gladskému, nejvyššímu hajtmantu Dolní Slezí a knížetstvie Velkého Hlohova oc, pánu mně příznivému, kmotru a švagru mému milému.

789.

Jindřichovi z Ochab, že mu chce v jednání o některé věci při králi nápomocen býti.

Na hradě Pražském 1530, 3. března. Opis souč. v arch. Třeboň. tern. nepag. sub rodina Rožmitál.

Službu svú vzkazují. Urozený a statečný příteli milý! Jakož jsi mi psal, oznamuje, žes o své některé potreby králi JMti, pánu našemu milostivému, psaní učinili: i není mi oznámeno ještě nic o tom, neb pan Jan Litoborský, purkrabie kraje Hradeckého, nebyl nyní v Praze, nebo jest nemocen; než toho bych přál, aby své věci při JMKské dobře zjednal, a mohl-li bych co v tom slušně také prospěti, rád bych to pro tebe učinil. Datum ut supra.

Uroz. a statečnému rytieři panu Jindř. z Ochab a na Velikém Polomi, příteli milému.

790.

Přechovi mladšímu z Čechtice, poněvadž povinných 50 kop gr. nyní mu dáti nemůže, aby si je v židech zjednal, že je zaplatí.

Na hradě Pražském 1530, 3. března. Opis souč. v arch. Třeboň. tern. nepag. sub rodina Rožmitál.

Pane Přechu milý! Jakož by chtěl, ať bych 1 š gr. dal: i když jsi se mnú o to mluvil, pověděl sem, že mi mají tyto dni penieze dávány býti, na kteréž sem

byl ubezpečen, ale ještě mi se tomu dosti nestalo, a kdyby mi dáno bylo, jistě bych také rád dal. Pak aby znal, že bych tomu rád dosti učinil, k tomuto vuoli dávám, zjednaj sobě těch 1 fl gr. českých v židech do dvou nedělí anebo do čtyř, a chciť to za tebe zaplatiti v tom času i s lichvou, kteráž by z toho slušně židům dána býti měla. Nežli kdybych byl na to tak vysoce ubezpečen nebyl, tehdy bych se v tom jináče opatřil, abych tobě i jiným některým, komu dávati mám, to dáti mohl, co nyní dáti bych měl; ale již jest se to nyní přihodilo, čemu sem se byl v tom nenadál. Dán na hradě Pražském ve čtvrtek před přenesením svatého Václava léta oc XXX°.

Panu Přechevi mladšímu z Čestic oc, příteli milému.

791.

Jindřichovi z Kolovrat o odložení sněmu, o vyhledávání v privilejiích zemských a deskách věcí potřebných pro krále a království, o zprávách z Uher.

Na hradě Pražském 1530, 3. března. Opis souč. v arch. Třeboň. tern. nepag. sub rodina Rožmítál.

Službu svú vzkazuji. Urozený pane, pane bratře muoj milý! Byšte se dobře měli a zdraví byli, toho bych vám věrně přál. Jakož jste mi, pane bratře muoj milý, psali, připomínajíce předešlé psaní vaše, na kteréž jsem vám byl odpověď nedal, jsa ty časy mnoho zaneprázdněn, a také nic tak zvláštnieho nevěděl jsem vám oznámiti. A což se toho kněze, oč jste mi také prvé psali, ješto jest zamordován, dotýče: i byl jest ten hlas puštěn, ktož jest jemu to učinil, že by se to nepořádně stalo; ale na tom není dokonalý grunt, což v hlas bývá puštěno, nežli což se za spravedlivé podle práva uzná a nalezne.

Což se sněmu nynějšieho dotýče, jest jeho poodloženo až do pátku suchých dní [11. března]; a těchto dní vyhledávaly jsú se některé věci a vyhledávají ve deskách a v privilegiech [sic] zemských, které by JMKské, pánu našemu milostivému, a tomuto království a stavóm v něm duoležité a potřebné byly. Také, pane bratře muoj milý, slyšeti jest z Uher i z Moravy, že by se Turci na škodu těchto zemí strojili a že by jich již drahně vtáhlo do Uher, čehož se lidé domnievají, že by se odtud obrátiti chtěli do Moravy anebo do Rakús; jakož také o to jsú zde poslové z markrabství Moravského a o k témuž podobnú věc i z Slezska, jakož když se lidé k sněmu zase sjedú, že o ty věci bude se dále a šíře jednati. Datum ut supra.

Urozenému pánu, panu Jindřichovi, jinak Albrechtovi, z Kolovrat a na Krakovci, panu bratru mému milému.

792.

Bedřichovi purkrabímu z Donína v příčině sporného lesu.

Na hradě Pražském 1530, 3. března. Opis souč. v arch. Třeboň. tern. nepag. sub rodina Rožmítál.

Službu svú vzkazuji. Urozený pane, pane příteli muoj milý! Byšte se dobře měli a zdraví byli, toho bych vám věrně přál. Což se těch některých ruoznic dotýče,

o kteréž jsme se poddali na pana komorníka najvyššieho *) a na pana Kundráta z Krajku a na Mladém Boleslavi k přátelskému jednání: toho při tom nechávám, neb toho úmyslu k vám jsem, chtěje s vámi v dobrém sousedství dobré přátelství zachovati, takovéž naděje jsa k vám. Pak což se dotýče toho lesu anebo dříví v kněžském posekaného: jestliže to vám anebo faráři do Lyské [sic] náleží, toho nyní nevykládám, než nechávám toho na prostředku; poněvadž při jiných věcech mají nás o to rovnati jmenování páni a přátelé. Než, pane a příteli muoj milý, poněvadž ten les dotčený jest k mé potřebě posekán, žádám vás, že v tom nebudete překážky činiti, že jsem jej poručil odtud pobrati, to což jest jeho posekáno, neb již dělníky mám na hotově, k čemu toho dříví potřebuji; nežli jestliže se to nalezne skrze jmenované pány a přátely, že vám ta věc náleží, chci vám to dříví rád podle slušnosti zaplatiti. Pakli by to náležalo jmenovanému faráři anebo k kostelu v Lysé a to se spravedlivě vyhledalo, též bych učiniti chtěl, aby se v tom žádnému ukřácení nestalo. Datum ut supra.

Urozenému pánu, panu Frydrychovi purkrabí z Donína a na Benátkách, panu příteli mému milému.

793.

Adamovi Byšickému z Byšic, purkrabí na Lysé, o posekaném dříví v lese, o kterýž má spor s pánem z Donína.

Na hradě Pražském 1530, 3. března. Opis souč. v arch. Třeboň. tern. nepag. sub rodina Rožmitál.

Zdeněk Lev z Rožmitála oc. Purkrabie milý! Posílámť teď list, kterýž jsem panu Frydrychovi Donínskému psal, způsobem přátelským při tom jemu oznamuje, že jsem poručil to dříví posekané pobrati a svézti, kteréž jest v kněžském posekáno, totižto k mé potřebě, a komuž bude náležeti ta spravedlivost, když se to rozezná, že se také v tom chci spravedlivě zachovati k němu anebo k faráři a k kostelu Lyskému oc. I pošli jemu ten list ode mne a poruč poslu, ať odpovědi žádá; a co mi odpíše, odevři ten list a přečti, a poznáš-li toho potřebu, pošli mi jej; a když by přišlo k braní toho dříví k mé potřebě, tehdy nebež více nyní nežli to, což jsi dal posekati, a zatím snad o to budeme smluveni. Pak-li by mi on psal, ač té naděje nejsem, že by toho dříví bráti brániti chtěl, tehdy prvé mi to psaní oznam, nežli by to dříví bral. Datum ut supra.

Urozenému vladyce Adamovi Byšickému z Byšic, purkrabí na Lysé, mému milému.

794.

Burianovi Ledeckému z Říčan, aby k sněmu přijel.

Na hradě Pražském 1530, 3. března. Opis souč. v arch. Třeboň. tern. nepag. sub rodina Rožmitál.

Službu svú vzkazuji. Urozený pane, pane příteli muoj milý! Přál bych vám

*) Jaroslav z Šellenberka a na Kosti.

rád, abyšte se dobře měli a zdraví byli. Psaní, kteréž jste mi učinili, tomu jsem porozuměl. A znám to, že o dobré péči máte, a zdá mi se za potřebné, abyšte k tomuto sněmu o těchto suchých dnech zase přijeli. Datum ut supra.

Urozenému pánu, panu Burianovi Ledeckému z Řičan a na Ledci, panu příteli mému milému.

795.

Václavovi Kornuškovi z Vostrovařic v příčině vína, slanečkův oc.

Na hradě Pražském 1530, 4. března. Opis. souč. v arch. Třeboň. tern. nepag. sub rodina Rožmitál.

Zdeněk Lev z Rožmitála oc. Kornušku milý! Kterýž jsi list synu mému poslal, ještě mně psal hajtman hor Lomských, tomu jsem porozuměl, jakož chci jemu na to dáti slušnou odpověď, když muoj syn na Blatnou pojede, jakož tím, dá-li pán Buoh, nebude se prodlévati. Také, jakož jsi psal ceduli, což se herynkuov na Velhartice dotýče, i také to opatřeno bude, když syn muoj na Blatnou přijede. A což se dotýče vína, kteráž jsú Houzkovi přivezena: i pojednaj o to, aby tím bylo prodleno až do příjezdu syna mého na Blatnou; neb když přijede, pošle tam k němu o to do Horažďovic. Dán na hradě Pražském v pátek na den sv. Václava přenesení léta oc XXX°.

Urozenému vladyce Václavovi Kornuškovi z Vostrovařic, mému milému.

796.

Janovi Zajíci z Hazmburka v příčině vyhledání privilegií na Hazmburce a jiných svobod stavu panského.

Na hradě Pražském 1530, 5. března. Opis. souč. v arch. Třeboň. tern. nepag. sub rodina Rožmitál.

Službu svú vzkazuji. Urozený pane, pane strýče muoj milý! Byšte se dobře měli a zdraví byli, toho bych vám věrně přál. Psaní od vás jest mi dnes při „salve“ v kostele dodáno. Kdež mi, pane strýče muoj milý, oznamujete, kterak král JMt, pán náš milostivý, ráčil jest vám psáti o privilegia, kteráž by na Hazmburce byla oc: i jestliže ještě jaké máte, mně se zdá za potřebné, abyšte jich pohledali a k tomuto pátku příštímu na hrad Pražský poslali anebo s sebou přinesli, jakož zdá mi se v pravdě za potřebné, abyšte také na tyto suché dni postní v Praze byli. A pán Buoh všemohúcí rač dáti, pane strýče muoj milý, abychme se spolu šťastně a ve zdraví shledali. Dán na hradě Pražském v sobotu po přenesení sv. Václava léta oc XXX°.

Urozenému pánu, panu Janovi Zajíci z Hazmburka a na Budyni, nejvyššímu truksasu království Českého, panu strýci mému milému.

Což se pak dotýče těch privilegií, kteréž jste mi byli, pane strýče muoj milý, poslali ku potřebě stavu našeho, když jsme soud před králem JMtí s rytířstvem měli, těch jest necháno při diskách zemských. A kdež jste mi také napsali, což se toho svolení mezi stranami sepsaného na papíře dotýče: i zdá mi se, že toho není

na tento čas potřebí, nežli toliko, zdá-li se vám, že byste to dali přepsati a kdybyste v Praze býti chtěli, že byste to s sebou měli; nežli toho zápisu za krále Jiříeho učiněného od některých pánuv nezdá mi se potřebí sem posélati, ač proto i z toho se zápisu znáti muože, že stavové tohoto království a osoby v nich při svých svobodách jsú stáli a jich se drželi. Jakož o tom nepochybuji, když by byla toho potřeba, že my i potomkové naši svobod našich spravedlivě se držeti máme a muožeme, a proto předse povinnost náležitú k JMKské, pánu našemu, zachovati.

797.

Posílá Janovi Pokstorfarovi 4 libry rtutě.

Na hradě Pražském 1530, 7. března. Opis souč. v arch. Třeboň. tern. nepag. sub rodina Rožmitál.

Zdeněk Lev z Rožmitála oc. Pokstorfar milý! Tedt posélám IIII libry rtutu [sic], o kterýž jsi mi psal; a pravil mi pan Šváb, že jest I libra po XII gr. č. Dán na hradě Pražském v pondělí po přenesení sv. Václava léta XXX°.

Urozenému vladyce Janovi Pokstorfarovi oc, mému milému.

798.

Janovi z Bezdědic, purkrabímu na Velharticích, že mu na půst vydána bude tůna slanečků. *Na hradě Pražském 1530, 7. března. Opis souč. v arch. Třeboň. tern. nepag. sub rodina Rožmitál.*

Zdeněk Lev z Rožmitála oc. Purkrabie milý! Což se herynkuov dotýče, když pošleš k synu mému na Blatnú, když tam bude, budeť tůna herynkuov dána k tomuto postu. Datum ut supra.

Urozenému vladyce Janovi z Bezdědic, purkrabí na Velharticích, mému milému.

799.

Žádá guardiána kláštera Horažďevického, aby kazatele do Blatné na půst odpustil. *Na hradě Pražském 1530, 7. března. Opis souč. v arch. Třeboň. tern. nepag. sub rodina Rožmitál.*

Ctihodný otče gardiáne [sic] milý! Žádám vás, že kazatele, kterýž prvé na Blatné byl, anebo jiného, tam, aby tento puost kázal, odpustíte, i té jsem k vám naděje, že to pro mne učiníte. A zatím se také, dá-li pán Buoh, tam farářem a kazatelem opatřiem. Datum ut supra.

Ctihodnému otci gardianovi kláštera Horažďevského, příteli mému milému.

800.

Posílá Přechovi ml. z Čestic jména těch, kteříž by pečeti k listu na svědomí přiložiti měli. *Na hradě Pražském 1530, 7. srpna. Opis souč. v arch. Třeboň. tern. nepag. sub rodina Rožmitál.*

Pane Přechu, příteli milý! Tedt posélám jména sepsaná, kteříž by měli na svědomí pečeti k listu přiložiti; nežli mně by se zdálo, aby se také to vyrazilo z té

summy, cožť jsem prvé na ten dluh dal, aby zvláštní jistoty od tebe mně nebylo na to potřebí. Datum ut supra.

Panu Přechovi mladšímu z Čestic oc, příteli milému.

801.

Václavovi Tešnovskému z Pythy, purkrabímu na Blatné, v příčině uvězněných zlodějů oc. *Na hradě Pražském 1530, 7. března. Opis souč. v arch. Třeboň. tern. nepag. sub rodina Rožmitál.*

Zdeněk Lev z Rožmitála oc. Purkrabie milý! Jakož jsi mi psal, což se nějakého člověka mého a druhého Beneše Kalenicova dotýče, že by se nějakého zlodějstva dopustili a potom na rukojmě dáni byli, a potom znovu že by člověka oblépili z Hajan, a proto že jsi je dal vsaditi: i oznámíť syn muoj, která jest v tom vuole má, co by dále s nimi činiti měl. A jakož jsi mi psal, což se tebe a Řfhy písaře dotýče, i chci o to mieti rád péči, aby již ta věc mohla k místu a konci vám přivedena býti. Datum ut supra.

Urozenému vladyce Václavovi Tešnovskému z Pythy, purkrabí na Blatné, mému milému.

802.

Adamovi Rausndorfovi z Plakvic v příčině jeho vyjednávání se Strojeticými.

Na hradě Pražském 1530, 7. března. Opis souč. v arch. Třeboň. tern. nepag. sub rodina Rožmitál.

Pane Rausndorf milý! Což se dotýče tebe a manželky tvé a Strojeticých, nemohlť jsem jistého času oznámiti, kdybych mezi vámi jednati mohl pro veliká zde zaneprázdnění; než již sem do Prahy přijed, když se zdá, chci se k tomu přičiniti, abych mohl mezi vámi jednati; a zdá mi se čím dříve přijedeš, tím lépe, ač od Strojeticých srozuměl jsem, že ještě do dvů nedělí zde v Praze pobudou. Datum ut supra.

Urozenému a statečnému rytieři panu Adamovi Rausndorfovi z Plakvic, hajtmantu mému na Zelené Hoře oc.

803.

Mikulášovi z Rozsedl, že o kazatele i faráře se postará; syn Adam že na Blatnou přijede. *Na hradě Pražském 1530, 7. března. Opis souč. v arch. Třeboň. tern. nepag. sub rodina Rožmitál.*

Zdeněk Lev z Rožmitála oc. Purkrabie milý! Jakož jsi mi psal, což se faráře a kazatele dotýče: i o kazatele psal jsem do Horažďovic, a o faráře také péči mám. A syn muoj rád by také brzo na Blatnú jel, než nějaká příčina ještě jeho zde zdržuje, ale proto na tom jest, což bude moci najdříve, aby na Blatnú jel, jakož i já rád bych to učinil, kdyby to bylo na tento čas možné. Datum ut supra.

Urozenému vladyce Mikulášovi z Rozsedl oc, mému milému.

804.

Bedřichovi purkrabímu z Donína v příčině sporného mezi nimi lesu a posekaného v něm dříví.
Na hradě Pražském 1530, 8. března. Opis souč. v arch. Třeboň. tern. nepag. sub rodina Rožmitál.

Službu svú vzkazují. Urozený pane, pane příteli muoj milý! Byšte se dobře měli a zdrávi byli, toho bych vám věrně přál. Odpověď na mé psaní, kterúz jste mi dali, porozumněl jsem jí; a v pravdě, což jsem vám psal, učinil jsem to tiem úmyslem, chtěje s vámi dobré přátelství a sousedství zachovati, pokudž na mně jest a bude, více nežli z potreby; než nenadál jsem se takové odtažné odpovědi. A jakžkolivěk jest, bez ujmy každého z nás práva a spravedlivosti, chci dáti to dříví otesati, tu kdež jest, než odtud jeho nebrati, až bychme o to, dá-li pán Buoh, rozmluviti mohli přátelsky, neb proto bych nerad, aby se tiem protahovalo, poněvadž mám tesaře na hotově, a zdá mi se, že sobě v tom nemáte co stěžovati; nebo ač jsme na přátelích přestali, neznám, by takové přestání co této věci bylo na překážku ani kterého z nás spravedlivosti. Odpovědi žádám. Dán na hradě Pražském v uoterý po přenesení sv. Václava léta oc XXX°.

Uroz. pánu, p. Frydrychovi purkrabí z Donína a na Benátkách, panu příteli mému milému.

805.

Adamovi Byšickému z Byšic, purkrabímu na Lysé, v příčině sporu o les s Bedřichem z Donína.
Na hradě Pražském 1530, 8. března. Opis souč. v arch. Třeboň. tern. nepag. sub rodina Rožmitál.

Zdeněk Lev z Rožmitála oc. Purkrabie milý! Což se pana Frydrycha Donínského dotýče, poněvadž sobě své věci vysoce nasazuje, také jistě svých nemíním zlečňovati, k čemuž spravedlivost mám anebo v těch věcech měl bych. A toto věz, že jsem včera ve dskách dal sobě čísti, nač se pan Donínský táhne. I jest toho tento rozum: že stojí nějaké lések [sic] a při tom nějaké louky, i také o tom jest zmínka, co by tu mělo faráři Lyskému náležeti; než to-li jest ten lések, kdež jest sekáno, čili jaký jiný, na to se dostatečně vyptaj. A kterakkolivěk jest, poselámť teď list, kterýž panu Donínskému psal jsem, i pošli jej jemu ode mne, a co mi odpíše, to ohledaj. A toho psaní jest ten rozum, že bych chtěl dáti to dříví tam v lese votesati, však odtud jeho neberúce do dalšího o to rozmluvení oc. Pak co mi zase odpíše, tomu porozumíme, k čemu se v tom mieti bude. Datum ut supra.

Urozenému vladyce Adamovi Byšickému z Byšic, purkrabí na Lysé, mému milému.

806.

Purkmistru a radě města Roudnice nad Labem v příčině poddaného.
Na hradě Pražském 1530, 9. března. Opis souč. v arch. Třeboň. tern. nepag. sub rodina Rožmitál.

Službu svú vzkazují. Múdrí a opatrní přátelé milí! Jakož jste mi psali o Jiřieka Kartáka ze vsi Vesce, poddaného vašeho, že by měla mieti nějakú spravedlivost

Anna, manželka jeho, ve vsi Černuci, jakož z vašeho psaní tomu jsem šíře porozuměl: i ptal jsem se na to, maje najprv naději, že ta ves jest k úřadu purkrabství Pražského, ale není nežli k Buštěhradu, ješto jsem toho poručníkem a pan Vojtěch z Pernšteina, nejvyšší hofmistr království Českého, a pan Šebestian z Weytmille, a tak nám ta věc společně náleží; než poručil jsem úředníku na Buštěhradě na to se vyptati, a potom také chci to jmenovaným pánům oznámiti a k tomu se přičiniti, abyšte od nás mohli na to slušnou odpověď podle žádosti vaší mieti. Dán na hradě Pražském v středu na suché dni postní léta oc XXX°.

Múdrým a opatrným purgmistru a radě města Roudnice nad Labem, přátelóm mým dobrým.

807.

Janovi z Bezdědic, že chce poddanému svému k právu dopomáhati.

Na hradě Pražském 1530, 10. března. Opis souč. v arch. Třeboň. tern. nepag. sub rodina Rožmitál.

Zdeněk Lev z Rožmitála oc. Purkrabie milý! Což se toho člověka od Velhartic dotýče, jako holomek na jeho místě sem do Prahy přišel: i ač jsem poručil o to pilně jednati, ale nic jsem nezjednal, neb ti poručníci, nač se ten člověk muoj táhne, nechť nic učiniti, pravice, že by nebyli povinni, leč by k tomu právem připraveni byli. A protož jestliže ten člověk zná v tom svú spravedlivost a muože ji dovésti, a bude-li chtieti právem k tomu přistúpiti, tehdy chci v tom jeho rád neopúštěti, v čem by spravedliv byl. Dán na hradě Pražském ve čtvrtek před sv. Řehořem papežem léta oc XXX°.

Urozenému vladyce Janovi z Bezdědic, purkrabí na Velharticích, mému milému.

808.

Bohunkovi Kozojedskému z Kozojed, aby poddanému jeho v Strážově dluh zaplatil.

Na hradě Pražském 1530, 10. března. Opis. souč. v arch. Třeboň. tern. nepag. sub rodina Rožmitál.

Službu svú vzkazují. Urozený přieteli milý! Věz, že jest na mne vznesl Hans Ryšavý z Mnichova rodem, kterýž jest se pode mnú osadil, jakž mi oznámeno, v městečku Strážově, že jsi jemu dlužen VIII zlat. rejn., na kterýž i list od tebe má. I žádám tebe, že jemu to již zaplatíš bez dalších odtahuov dle spravedlivosti, poněvadž již čas dosti dávní tomu dluhu jest. Datum ut supra.

Urozenému vladyce panu Bohunkovi Kozojedskému z Kozojed, příteli milému.

809.

Jaroslavovi z Šelnberka, že k vlastní žádosti z úřadu purkrabství Pražského jest propuštěn; vybízí ho, aby do Prahy přijel.

Na hradě Pražském 1530, 12. března. Opis souč. v arch. Třeboň. tern. nepag. sub rodina Rožmitál.

Službu svú vzkazují. Urozený pane, pane strýče muoj milý! Byšte se dobře měli a zdrávi byli, toho bych vám věrně přál. Muoj milý pane strýče. Nadál jsem

se, že přijedete tento čtvrtek minulý do Prahy; ale poněvadž jste ještě nepřijeli, zdálo mi se vám toto psaní učiniti a k vám poslati, a toto, o čemž snad již víte, oznámiti, že, jakož za to mám, v paměti máte, že jsem od některých časuov na tom byl, abych z sebe úřad purkrabský složil a práce sobě umenšil. I rozvažoval jsem to s pilností a za slušné mi se zdálo, abych již to k konci přivedl a tiem dále nedotahoval, a zvláště poněvadž se to trefilo, že při přítomnosti krále JMti, pána našeho milostivého, nyní se trefil soud zemský i sněm. I mluvil jsem o to s JMKskou tyto dny minulé, za to prose, aby ten úřad ráčil ode mne přijíti, a poněvadž i nedostatky na mém zdraví mievám, již mne těch prací zbaviti. I již jsem to obdržel a zjednal, že včera z toho úřadu jsem propuštěn, a čehož jsem ještě někdy i za krále Ludvíka, slavné paměti, žádostiv byl, to jsem již nyní k místu přivedl; než proto JMKské a obecnímu dobrému tohoto království rád slúžiti chci podle spůsobu svého, pokudž by mi náležalo anebo náleží. A pán Buoh všemohúcí rač dáti, pane strýče muoj milý, abychme se spolu šťastně a ve zdraví shledali. Dán na hradě Pražském v sobotu na den sv. Řehoře papeže léta oc XXX°.

Urozenému pánu, panu Jaroslavovi staršímu z Šelnberka a z Kostí, nejvyššímu komorníku království Českého, panu strýci mému milému.

Cedule panu komorníkovi. Muoj milý pane strýče! Rád bych vás brzo zde v Praze viděl i toho úřadu prázdneho vám přál, jestliže byste k němu náchylni byli a něco na se více práce vzíti chtěli, nežli nyní máte, jakož podle vašeho věku té naděje jsem, že byste tomu dosti činiti mohli.

810.

Sestře své Beatrici z Kolovrat, že o její věc pilně jedná.

Na hradě Pražském 1530, 12. března. Opis souč. v arch. Třeboň. tern. nepag. sub rodina Rožmitál.

Urozená paní, paní sestra má milá! Oč jste mi ráčily psaním připomenúti, to dobře v paměti jsem měl a mám a o to pilně jednám, a jestliže nebudu moci dnes, ale buohdá zítra, na čem to postavím, chci vám to oznámiti. Datum ut supra.

Urozené paní, paní Beatrix z Kolovrat a na Lipém, paní sestře mé milé.

811.

Mikulášovi z Rozsedl, že úřad purkrabský již složil oc.

Na hradě Pražském 1530, 14. března. Opis souč. v arch. Třeboň. tern. nepag. sub rodina Rožmitál.

Zdeněk Lev z Rožmitála oc. Purkrabie milý! Psalť jsem nedávno, že z některé příčiny nemohl jest na Blatnú jeti syn muoj, a to proto, že manželka jeho něco zdráva není, ale jest naděje, že se brzo bohda lépe mieti bude, jakož se již polepšuje z daru božieho; a psal sem také při tom tobě, že bych sám rád brzo na

Blatnú jel, i mínil sem to, že mám úmysl práce sobě umenšiti, jakož jsi ty prvé ode mne slýchal; pak již sem z sebe úřad purkrabský složil, nežli ještě něco pro sněm muším zde prodlíti, aby snad někdo neřekl, že bych nechtěl dobrého krále JMti a obecního pomáhati jednati. Dán na hradě Pražském v pondělí po svatém Řehoři papeži léta oc XXX°.

Urozenému vladyce Mikulášovi z Rozsedl oc, mému milému.

812.

Václavovi Tešnovskému z Pythy, aby dobytky, kteréž Václav z Dobrovitova posílá, opatřil. Na hradě Pražském 1530, 14. března. Opis souč. v arch. Třeboň. tern. nepag. sub rodina Rožmitál.

Zdeněk Lev z Rožmitála oc. Purkrabie milý! Věz, že Václav z Dobrovitova, úředník a služebník muoj, poseláť něco dobytkuov, jakožt o tom šíře píše, i také tento pacholek máť to oznámiti. I již to opatř, tak jakž na to náleží.*) Dat. ut sup.

Urozenému vladyce Václavovi Tešnovskému z Pythy, purkrabí na Blatné, mému milému.

813.

Purkmistru a radě města Plzně v příčině narovnání některých jich obyvatelův s Ondráčkem z Chynína.

Na hradě Pražském 1530, 15. března. Opis souč. v arch. Třeboň. tern. nepag. sub rodina Rožmitál.

Službu svú vzkazuji. Múdrí a opatrní přátelé milí! Jakož jste mi psali, což se Ondráčka z Chynína dotýče a těch obyvateluov vašich, kterýmž jest se škoda stala oc, ješto té škody jim jsem nepřál a nepřeji: než jmenovaný Ondráček těm všem věcem odpierá, že vinen není, nežli veť jest se podvoloval, že jest to učinil služebníkóm mým k vuoli, a proto také, aby se toho umenšiti mohlo, abych o to starán dále nebyl, a že jest XXti fl na míšensko dáti chtěl. Nežli vždy obmejšleje v tom vaše obyvatele a sousedy, již jsem sám od sebe pověděl, ač bez vuole a vědomí téhož Ondráčka, aby se k tomu ještě X fl na míšensko přidalo; a protož mně se zdá, že by již sousedé vaši od něho to přijíti mohli a k jiným sobě cesty nezavie-rati, ač jestliže by slušně mohli odkud odjinud svých škod postiehnúti. Než kdybych znal to dokonale, že ten Ondráček vinen jest, nechtěl bych jemu toho lechce vážiti. A kteráž jsú vyznání učiněna, jemu se zdá, že jemu neměla by ke škodě býti a že on také, kdyby bylo podle práva před soudem zřízeným to slyšáno, mohl by tomu slušně odepřieti. Pak již v to dále nesahám, co by on odvésti mohl anebo nic, než k čemuž jsem jeho přivedl a k čemu v tom svolil, chtí-li vaši obyvatelé, kterýmž se škoda stala, na tom přestati, chtěl bych téhož Ondráčka k tomu přidržeti, aby tomu

*) Dne 16. března nařídil mu Zdeněk L. z R., aby tůnu herynkův na Velhartice poslal.

dosti učinil a to aby se tak vyplnilo, kterak jsem k vašim poslům mluvil. Dán na hradě Pražském v uoterý po sv. Řehoři papeži léta oc. XXX°.

Múdrým a opatrným purgmistru a radě města Plzně, přátelóm mým dobrým.

814.

Janovi Holickému ze Šternberka, aby pro snadší věci své opatření do Prahy přijel oc.

Na hradě Pražském 1530, 16. března. Opis souč. v arch. Třeboň. tern. nepag. sub rodina Rožmítál.

Službu svú vzkazuji. Urozený pane, pane prieteli muoj milý! Byšte se dobře měli a zdrávi byli, toho bych vám věrně přál. Psaní, kteréž jste mi učinili, o to jsem s králem JMti včera ráno mluvil, neb prvé byla veliká jiná zaneprázdnění: pak toto mi JMKská ráčil poručiti vám oznámiti, že jsú zde rady knížat Saských, a že JMKská ráci o to péci mieti, abyšte vy i jiní JMKské poddaní v svých spravdivostech opatření byli, než že by JMti se zdálo pro snadší takové věci k místu a k konci přivedení, abyšte sami do Prahy přijeli; a mně se v pravdě též zdá, abyšte tak, pane a prieteli muoj milý, brzo bez prodlévání učinili. Dán na hradě Pražském v středu po sv. Řehoři papeži léta oc. XXX°.

Urozenému pánu, panu Janovi Holickému z Šternberka a na Leštně oc, panu prieteli mému milému.

Srozuměl jsem, pane a prieteli muoj milý, že jste služebníku vašemu poručili, aby vás omluvil, jestliže byšte mi v čem nedopsali oc.: i nebylo potřebí té omluvy, nebo již prvé hajtmanstvie se mne sešlo a purgrabstvie jsem z sebe složil, neb netoliko dva úřady spravovati, ale i jeden, znal jsem, že jest mi již těžké.

815.

Mikulášovi z Rozsedl v příčině opatření zámku Velhartického, o příjezdu syna jeho na Blatnou oc.

Na hradě Pražském 1530, 16. března. Opis souč. v arch. Třeboň. tern. nepag. sub rodina Rožmítál.

Zdeněk Lev z Rožmitála oc. Purkrabie milý! Jakož jsi mi psal, což se purkrabie Velhartického dotýče, kterak by nemocen byl, a že jsi tam Kornuška poslal, tomu jsem všemu porozuměl, i také že by on Kornušek zase rád doma byl, toho se dotazujiec, kterak by ten zámek Velhartice dále opatřen býti měl. I poněvadž na tento čas nic tak zvláštnieho nepokojného neznám, ani při pomezí v tu stranu, mně se zdá, že Kornušek zase muože domouv jeti, a písaři, kterýž tu na Velharticích jest, že by se poručilo o zámku péci mieti, však v čem by bylo potřebí, aby se purkrabie dotazoval, poněvadž se lépe zase na svém zdravie má; pak-li by byla toho zvláštní potřeba, tehdy mohli by se někteří z městečka Velhartic na zámek vzíti a tu pobýti až do dalšího opatření. A již také mám jiného purkrabí na Vel-

hartice na hotově k svatému Jirí, poněvadž tento odpuštění prvé vzal, jakož o tom také vědomost máš.

Což se dotýče mého příjezdu na Blatnú, o tomť jsem prvé něco napsal, že ještě tak spěšně přijeti nemohu, ač ty cesty obmejšliem, abych s boží pomocí již tiem častěji doma bývati mohl; a syn muoj byl by před téhodnem na Blatnú jel, kdyby byla nemoc na manželku jeho nepřišla, než má býti ve všem vuole boží. A již se, děkujíc pánu Bohu, manželka jeho zase na zdraví polepšuje, a jakž budou moci, ještě by manželka jeho bez obtížení jeti mohla, tehdy, dá-li pán Buoh, na Blatnú pojedou. Datum ut supra.

Urozenému vladyce Mikulášovi z Rozsedl oc, mému milému.

Jakož jsi mi také psal o švestky purkrabí Velhartickému: i teďť jich něco posílám, a purkrabí Blatenskému píši, aby tam na Velhartice dal tůnu herynkuov, než ať z Velhartic po ně pošlie.

816.

Jindřichovi Strejčkovskému z Rozsedl, aby k urovnání rozepře s Jindřichem Kulí z Věřic na hrad Pražský přijel.

Na hradě Pražském 1530, 16. března. Opis souč. v arch. Třeboň. tern. nepag. sub. rodina Rožmitál.

Službu svú vzkazují. Urozený příteli milý! Jakož času předešlého přestali jste na mně se panem Jindřichem Kulí z Věřic o některé nesnáze, oč jest mezi vámi: i pokládám vám toho den zde na hradě Pražském, abyšte byli v outerý najprvé příští, a na zejtrí v středu chci vás slyšeti a k tomu se přičiniti, mohl-li bych vás slušně srovnati a smluviti. Datum ut supra.

Urozenému vladyce panu Jindřichovi Strejčkovskému z Rozsedl oc, příteli milému.

817.

Jindřichovi Tunklovi z Brníčka o rozličných soukromých záležitostech, o sněmu; oznamuje, že úřad purkrabství Pražského již s sebe složil oc.

Na hradě Pražském 1530, 16. března. Opis souč. v arch. Třeboň. tern. nepag. sub. rodina Rožmitál.

Urozený pane, pane švagře muoj milý! Byšte se dobře měli a zdrávi byli i se paní sestrú mú milú a se všiem domem vaším, toho bych vám věrně přál. Muoj milý pane švagře! Na psaní vaše předešlá, za to mám, že jsem vám odpověď dal, kromě toho, v kterémž jest datum při času sv. Matěje apoštola božieho minulého a tohoto psaní nynějšieho, kteréž mi před včerejšiem dodáno, kdež jste mi psali, což se dotýče Tekrycuov [sic] a nějakého kláštera. Pak na to jedno psaní, kdež jste mi najvíce o tom psali, což se té spravedlnosti od pána z Plavna Bachtlovi dané dotýče: i posílá vám on Bachtl také ty listy, kterak tu věc poroučí a vám

dává, abyš te společně měli, jakož z jeho psaní tomu šíře porozumíte, a protož nezdá mi se potřeby tuto o tom mnoho psáti.

Což se také, pane švagře muoj milý, dotýče Žonvaldu, jsú zde rady knížat Saských, než ještě není to na místě postaveno, nežli dnes mělo by se s těmi radami jednání začieti. Myf zde nyní soud zemský držíme i sněm, a jedná se o pomoc na Turky i o některé jiné věci, ale ještě to vykonáno není. Mluvil jsem včera s králem JMti o vaše věci a doctor Václav mi tulmačil, ale ještě odpovědi nemám; také jsem i o to mluvil, co se těch Kykrycuov dotýče, tak jakž jste mi o to psali. A rač pán Buoh všemohúci dáti, pane švagře muoj milý, abychme se spolu šťastně a ve zdraví shledali. Dán na hradě Pražském v středu po svatém Řehoři papeži léta oc XXX°.

Urozenému pánu, panu Jindřichovi Tunklovi z Brníčka a z Zábřeha oc, lantfojtu markrabství Dolního Lužického, panu švagra mému milému.

Muoj milý pane švagře! Zdálo mi se vám oznámiti, že jsem již z sebe úřad purkrabství Pražského složil, nebo to jsem sobě rozvážil v nynějších spusobích a prácech rozličných, i také s některými přátely se o to radil, a znaje na sobě také časté obtížnosti při zdraví, že mi se zdálo lépe prvé z sebe práci složiti, nežli bych potom nemohl jí dosti činiti, jakož i naši někdy přátelé staří též jsú činievali, když jsú na sobě těžkost v práci znávali.

Tento list posílám vám od nějakého Ondřeje, kterýž mi také časem rád přislubuje, a prosil mne k vám za přimluvu; ješto vás žádám, pokudž jest za slušné, že v tom také pro mú přimluvu učiníte, jakož z jeho psaní tomu šíře porozumíte.

818.

Mikulášovi z Rozsedl v příčině nemoci vnuka Joachyma.

Na hradě Pražském 1530, 17. března. Opis souč. v arch. Třeboň. tern. nepag. sub rodina Rožmitál.

Zdeněk Lev z Rožmitála oc. Purkrabie milý! Jakož jsi psal synu mému, že by Joachym, syn jeho, zdráv nebyl: i posílá se nějaká správa a lékařství bakaláři od doctora, jakož syn muoj o tom jemu také šíře píše, kterak by se při tom zachováti měl; a mám za to, že také též syn muoj o těch věcech psal jest. Pakli by se on Joachym nelepšil, oznam mi to hned, abych k němu doctora poslal, ač ještě manželka syna mého jeho potřebuje; a protož poručil jsem tohoto pacholka na koni poslati, aby se zase ke mně tiem spíše mohl vrátiti, nebo posel od tebe tepru včera přišel sem, nebo snad také prvé postačiti nemohl. Dán na hradě Pražském ve čtvrtek na den sv. Gedrutý léta oc XXX°.

Urozenému vladyce Mikulášovi z Rozsedl oc, mému milému.

819.

Lenhartovi Pretvicovi z Havroně, hejtmanu na Sycově, aby spravedlivě choval se k poddaným a v ničem jich neutiskoval.

Na hradě Pražském 1530, 18. března. Opis souč. v arch. Třeboň. tern. nepag. sub rodina Rožmitál.

Zdeněk Lev z Rožmitála a z Blatné oc. Hajtmane milý! Věz, že jest ke mně přišel do Prahy Thomek z Kozy od Sycova, vznášeje na mne, že by pro některé obtížnosti, kteréž by se jemu činily od tebe, nesměl doma bývati svobodně ode dvou let, ale že jest proto na mne toho nevznášel, až na to přišlo, že jsi jeho syna k sobě za čeledína vzal, kterýž že by měl, jsa u tebe, některé nedostatky, a tudy nemaje téměř v čem choditi, že jest od tebe odšel, a že jsi potom po něho poslal pacholka svého, kterýž jest jeho syna pachole zsekal a zranil, a potom snad že jest i vsazen a jestliže živ zuostane, že s těžkem chrom nebude: i jestližeby tak bylo, mně by se to nelíbilo, neb sám znáti muožeš, že na pacholata takové trestání nenáleží tak příkré, by pak i vinna byla. Také i ta jest vuole má, aby poddaní moji mimo spravedlivost a jejich povinnost obtěžování nebyli a zvláště robotami, by pak někdy i z peněz dělali, aby i v tom byla slušnost zachována, aby se jim též platilo, jako od jiných, i strava dávala, na kteréžby slušně přestati mohli, a také z peněz dělajíce, aby i svých děl jim náležitých tudy neopúštěli; nebo i o chudé sluší mně péči mieti, i jinému pánu, jako o bohaté, poněvadž jest vuole božská, aby každý v spravedlivosti opatrován byl. A jakžkolivěk jest, což jest toho na mne vzneseno, tomu nedávám všemu místa, až bych o tom od tebe širší oznámení měl. A tento člověk Thomek ať jest bezpečně na tom gruntu, na kterémž sedí aneb kterýž jemu náleží, jakoby gleyt měl, než což by spravedlivě mně byl povinen činiti, tak ať se zachovává. A což se dotýče toho jeho syna pacholete snad ve XIIIIti letech, také ať se jemu neubližuje mimo slušnost; nebo poněvadž tam sedláci mnozí dosti staří ne vše jsou zvláště rozumní, pak takovému pacholeti že by se něco přihodilo učiniti z nerozumu, má to rozumně váženo býti podle povahy takového spůsobu; jakož se naději, že prvé při takových věcech muožeš muoj úmysl a vuoli znáti. Dán na hradě Pražském v pátek po svatě Gedrutě léta oc XXX°.

Urozenému vladyce Lenhartovi Pretvicovi z Havroně, hajtmanu na Sycově, mému milému.

Jáť bych rád umenšení práce měl i od sedlákuov, poněvadž i úřady, kteréž na mně byly, z sebe jsem složil, chtěje sobě práci umenšiti a s boží pomocí v pokoji býti; ale když se co na mne vznese od kterého poddaného mého, znám v tom svůj povinnost, abych se tiem zaneprázdnil, a kterak samo v sobě jest, tomu vyrozuměl, kterak od jednoho tak od druhého, a což bych za pravdu uznal a se vyptal a dověděl, tím se šíře spravil.

Mám psaní nedávno od pana biskupa Vratislavského, což se jednání o Sycov dotýče: i neznám, by se to s JMtí a s kapitolú Vratislavskou vykonati mohlo, nežli

mám na tento čas dvoje jednání, což se toho panstvie dotýče, před sebou, ješto se naději, že některé z nich brzo v několika dnech dokonám.

820.

Václavovi Tešnovskému z Pythy, aby koníka, kteréhož půjčil panu Kavkovi, do Prahy poslal. *Na hradě Pražském 1530, 19. března. Opis souč. v arch. Třeboň. tern. nepag. sub rodina Rožmitál.*

Zdeněk Lev z Rožmitála oc. Purkrabie milý! Půjčil jsem koníka panu Kavkovi, i máť jej poslati na Blatnú, i když pošle, kaž jej vzíti; a když by se ke mně poselstvie trefilo, mohl by na něm posel do Prahy přijeti. Dán na hradě Pražském v sobotu před sv. Benediktem léta oc XXX°.

Urozenému vладыce Václavovi Tešnovskému z Pythy, purkrabí na Blatné, mému milému

821.

Jindřichovi Tunklovi z Brníčka, že o jeho věcech s králem mluvil; oznamuje mu o sněmu, o jízdě krále Ferdinanda na sněm říšský.

Na hradě Pražském 1530, 20. března. Opis souč. v arch. Třeboň. tern. nepag. sub rodina Rožmitál.

Urozený pane, pane švagře muoj milý! Byšte se dobře měli a zdraví byli i se paní sestrú mú milú a se všiem domem vaším, toho bych vám věrně přál. Muoj milý pane švagře! Psal jsem vám již prvé po jiném poslu, že jsem s JMKskou, pánem naším milostivým, mluvil o vaše věci, i což se Kykrycuov dotýče oc: než jaká jest vám o Kykrycích odpověď dána, toho neviem, nežli pravil mi tento váš posel, že již odpovědi má; pak také jsem jeho nechtěl tak od sebe pustiti, abych vám po něm neměl něco psáti, než poznám-li co potřebného, chci vám také psáti a to poslati po některém z těch posluov, kteříž ještě zde v Praze jsú od markrabstvie Dolnieho Lužického, a zatíem snad také budu mieti od JMKské odpověď, což se těch VI° ů gr. č. dotýče, kteréž by vám dány býti měly.

Myť ještě zde sněmujeme, ale ještě nevím, kterak ten sněm zavřeme, než včera některú cestu jsme k tomu obierali, aby z tohoto královstvie na tento čas byla JMKské pomoc učiněna L^m ů gr. českých na takový způsob, aby JMKská něco zastaviti v tomto královstvie ráčil, a my abychme to zase vyplatili v roce anebo ve dvú letech; jakož i tu cestu obmejšlíme, kterak by mělo se tomu dosti státi bez zvláštnieho lidského obtížení. Toho pak ještě jistě neviem, tak-li se to dokoná. Nebo jest ještě více co jednati a na tomto sněmu zavíerati, ješto snad lidé budou toho žádostivi, aby se jedno s druhým zavíeralo, potreby a věci JMKské a tohoto královstvie. A pán Buoh všemohúcí rač dáti, pane švagře muoj milý, abychme se spolu šťastně a ve zdraví shledali. Dán na hradě Pražském v neděli před sv. Benediktem léta oc XXX°.

Urozenému pánu panu Jindřichovi Tunklovi z Brníčka a z Zábřeha oc, lantfojtu markrabstvie Dolnieho Lužického, panu švagra mému milému.

Za to mám, že král JMt ještě zde pobýti ráčí, než tak jest tomu rozuměti, že odsud ráčí jeti na říský sněm, na kterémž, jakž jest naděje, také císař JMt v Aušpurce býti ráčí, jedá z korunování na císařstvie z Bononii.

822.

Sestře své paní Elšce z Smiřic, že jí při sv. Jiří 500 kop gr. č. odvede.

Na hradě Pražském 1530, 20. března. Opis souč. v arch. Třeboň, tern. nepag. sub rodina Rožmitál.

Službu svú vzkazují. Urozená paní, paní sestra má milá! Přál bych vám rád, abyšte se dobře měly a zdravý byly, a při tom nepřejí vám zámutku. Psaní, kteréž jste mi ráčily učiniti a po panu Jindřichovi Plánském poslati, toho jest mi dodáno, i také potom druhé psaní. A jestliže by byla vaše která potřeba, jistě pro vás rád učiním, pokudž bych slušně mohl. Také jakož jste mi ráčily psáti, což se peněz dotýče: i chci vám při sv. Jiří dáti V^c ℥ gr. č., než více na ten čas dáti nemohu; nebo odkud jsem se penězóm nadál, těch ještě nemám a obávám se, že mi ještě tak brzo dány nebudou, ačkolivěk proto o to jednám, co bych je mohl najspíše mieti, nežli proto vás ani jiného nemohu těchto časuov na to bezpečiti. Datum ut supra.

Urozené paní, paní Elšce z Smiřic a na Nejšteti oc, paní sestře mé milé.

823.

Václavovi Tešnovskému z Pythy, že věc jeho má na paměti.

Na hradě Pražském 1530, 21. března. Opis souč. v arch. Třeboň, tern. nepag. sub rodina Rožmitál.

Zdeněk Lev z Rožmitála oc. Purkrabie milý! Jakož jsi mi psaním o své věci připomenul, i mám to vše v paměti, než že ještě pro sněm nemuože se to jednati, neb toliko mělo by se to na soudce zemské vznésti, aby ty mohl v tom své spravedlivosti užiti a my poručníci abychme se v tom tak zachovati mohli, pokudž se a nač naše poručenství vztahuje. Dán na hradě Pražském v pondělí na den sv. Benedikta léta oc XXX°.

Uroz. vladyce Václavovi Tešnovskému z Pythy, purkrabí na Blatné, mému milému.

824.

Purkmistru a radě města Velvar, aby na toho, na koho úřad purkrabství Pražského bude vzložen, v příčině židů se obrátili.

Na hradě Pražském 1530, 21. března. Opis souč. v arch. Třeboň, tern. nepag. sub rodina Rožmitál.

Zdeněk Lev z Rožmitála a z Blatné oc. Opatrní Velvarští milí! Jakož jste mi psali a některé z sebe ke mně poslali o to, což se židuov Šáška a Izajáše u vás

dotýče: i znám to, že se v tom povolně a hotově podle mého vám oznámenie máte, ale poněvadž jsem z sebe úřad purkrabství složil, to již z sebe skládám; nežli na kohož potom bude ten úřad vzložen, bude-li co potřebného v tom vám se zdáti, budete moci to na něho vznést. Dán na hradě Pražském v pondělí na den svatého Benedikta léta oc XXX°.

Opatrným purgmistru a radě města Velvar, mně milým.

825.

Petrovi Adršpachovi z Náchodu, že u některých věřitelův sečkání mu zjednal do sv. Jiří.
Na hradě Pražském 1530, 22. března. Opis souč. v arch. Třeboň. tern. nepag. sub rodina Rožmitál.

Službu svú vzkazují. Urozený pane, pane příteli muoj milý! Prál bych vám rád, abyšte se dobře měli a zdraví byli. Jakož jste mi psali o některé věci a potřeby vaše, tomu jsem všemu porozuměl, i také čehož žádáte, abych při králi JMti o glejt jednal. I znám to, že ten glejt mimo pořad práva zjednati se nemůže, než což se pana Špetle dotýče, když byšte v Praze byli, mohlo by se o to s JMKskou mluvit. A což se pak dotýče zatykačův, zjednal jsem u pana Zikmunda Kafunka, že v tom chce mieti strpení až do sv. Jiří, a též jeden dobrý člověk, nyní neumiem jeho jmenovati; a též také u některých zjednal jest pan Jindřich Berka a snad i pan Jan Krušina, ješto, kterak jsem tomu vyrozuměl, již neviem, by kto byl, ješto by na vás zatykač měl, ktožby v tom nechtěl mieti strpení do sv. Jiří. Pak-li byšte v tom ještě na čem se uráželi, ale že byšte mi napsali a oznámili, kto jsú na vás zatykače vzali aneb vzíti mohli, a poznal-li bych toho potřebu, že by ještě bylo potřebí o to s kým více jednati, chtěl bych to rád učiniti; než jestliže byšte se zatykačův neobávali na tento čas, tehdy bych rád, abyšte do Prahy přijeli v středu anebo ve čtvrtek po Matce božie zvěstování nejprvé přieštíe, a tu bych chtěl s vámi o ty o všecky věci, oč jste mi psali, dá-li pán Buoh, rozmluviti, i což se rukojmí obeslání dotýče. A při tom chtěl bych se k tomu rád přičiniti, aby ty všecky věci pro vás i pro nás rukojmie mohli k slušnému místu a konci přivedeny býti. Dán na hradě Pražském v uoterý po sv. Benediktu léta oc XXX°.

Uroz. pánu, panu Petrovi Adršpachovi z Náchodu oc, panu příteli mému milému.

Jakož jste mi také psali o X fl gr.: i chci s panem Janem Krušínou mluvit, mohlo-li by vám co dáno býti z těch duochoduův, což od vás máme, poněvadž on to k sobě přijímá i na mém místě.

826.

Mikulášovi z Rozsedl, kdy syn jeho Adam s manželkou na Blatnou pojedou; oznamuje mu o sněmu a že Sycov v Slezsku za statek v Čechách vyměnit chce.

Na hradě Pražském 1530, 23. března. Opis souč. v arch. Třeboň. tern. nepag. sub rodina Rožmitál.

Zdeněk Lev z Rožmitála oc. Purkrabie milý! Jakož jsi mi psal, že se děti

dobře mají i také Joachym: i buď z toho pán Buoh všemohúcí pochválen, a že jest se něco neštovičkami vosul Joachym, to buohdá neškodí, jedné ať jeho v teple mají. A že jsi pro děti po pstruhy na Velhartice poslal, dobře jsi učinil. Věz, že syn muoj i s manželkú svú již by byli na Blatnú jeli, ale že po nemoci manželka syna mého, toto nynější povětří neustavičné snad by mohlo ji, kdyby jela, obtížit, a z té příčiny něco svú jjezdú prodlévají; než proto nebude-li prvé, tehdy po této přieštie neděli odsud vyjedou a buohdá na Blatnú pojedou.

Jakož jsi mi psal, že jsi spraven, že bych něco ze dvora Ruzínského rozdal oc: i znáti muožeš, že jest toho obyčej při takovejch věcech, že se takové a k tomu podobné věci trefují, ješto také i tebe v tom v své paměti mám; neb když buohdá syn muoj na Blatnú přijede, šířet to oznámí. Dán na hradě Pražském v středu před hodem slavným Matky boží zvěstování léta oc XXX°.

Urozenému vladyce Mikulášovi z Rozsedl oc, mému milému.

Myť ještě zde vždy sněmujeme, a na tom jest, abychme králi JMti dali na pomoc na Turky L^m fl^{gr.} č., a na to aby se lidé přijímali, a nad těmi lidmi aby Čechové hajtmané byli. Také věz, že nyní pilná jednání před sebu mám, abych Sycov profrejmarčil panu Ilburkovi na jeho statek, anebo panu Joachymovi Malzaunovi na Krupku, a naději se, že jedno z toho dvěho okolo téhodne dokonám anebo prvé, neb mi se zdá, že v Čechách lépe mi ta některá věc náleží nežli v Slezí na Polském pomezí. A po tomto sněmu, když se dokoná, také bych rád, dá-li pán Buoh, na Blatnú jel, tuto některú věc na místě postavě; než také o to péči mám, což jest mi král JMt povinen, abych k tomu přijíti mohl, a zvláště v tom, což jest mi zadržáno, a což by mi se při sv. Jiří přieštie dát mělo. A z té příčiny nejvíce tohoto posla poselám, aby věděl, že ještě syn muoj některý den svým příjezdem prodlie, a také aby mi po tomto poslu oznámil, kterak se děti mají.

827.

Janovi z Bezdědic v příčině svědomí dání Jiříkovi z Úloha.

Na hradě Pražském 1530, 23. března. Opis souč. v arch. Třeboň. tern. nepag. sub rodina Rožmitál

Zdeněk Lev z Rožmitála oc. Purkrabie milý! Tedť posielám ceduli, kteráž jest mi dána od Jiříka z Úloha a v Tvrdoslavě, ješto tomu porozumíš. I k tomu jest vuole má, aby ta děvečka, pokudž jest v tom čeho v pravdě svědoma, to podle práva svědčila, nebo neviem, proč bych toho dopustiti neměl, ješto by mne mohl právem k tomu připraviti. I to věda, není-li nic v tom zvláštnieho ku překážce: tehdy tuto mú vuoli té děvečce oznam a rozkaž, aby se v tom tak zachovala, jakž jest za právo. Dán na hradě Pražském v středu před hodem slavným Matky božie zvěstování léta oc XXX°.

Urozenému vladyce Janovi z Bezdědic, purkrabí na Velharticích, mému milému.

828.

Michalovi Slavatovi, že služebník jeho Jan při soudu zemském, když na odpor jeho s Karlíkem voláno bylo, povinnost svou vykonal; oznamuje o svolené na sněmu pomoci proti Turku.

Na hradě Pražském 1530, 23. března. Opis souč. v arch. Třeboň. tern. nepag. sub rodina Rožmitál.

Službu svú vzkazuji. Urozený pane, pane příteli muoj milý! Byšte se dobře měli a zdraví byli, toho bych vám věrně přál. Zdálo mi se vám, pane a příteli muoj milý, toho oznámiti, že dnes byl jsem při tom, když jsou páni soud zemský zasedli a volali na odpory, jakož jest obyčej, že je v středu soudievají; i brzo po některém odporu, neb někteří hojemství brali, bylo zavoláno také na váš odpor s Mikulášem Karlíkem. Tu Jan, služebník váš, jsa poručníkem, ohlásil jest se, že stojí, než že Václav Vrchlabský má tu při věsti, i také že vaše spravedlivosti některé při sobě má, a že jest jeho hledal a najíti nemohl a že nevie, kde jest, a že jeho ještě chce hledati, prose, aby pro nebytí téhož Vrchlabského v tom se vám žádné obmeškání nestalo, aby ráčili v tom pojíeti malého strpení. Ale poněvadž jste v tom odporu puovodem, tehdy, nežli jest Vrchlabský přišel, jest ten odpor, jakž mi oznámeno, vymazán; ježto to znám, že jest v tom jmenovaným Janem služebníkem vaším nic nesešlo, než kudy se to Vrchlabskému přihází, že se ne vždy ku přiem v čas nachází, toho neviem. Než za to vás, pane a příteli muoj milý, s pilností žádám, že proto, ač jestliže by vás kto jináče spravoval, obtížností k témuž Janovi mieti nebudete, nebo v pravdě zřetelně jsem to seznal, že jest v tom pilnost měl a že jest v tom jeho stáním nic nesešlo, nebo jest se dobře v čas ohlásil, kdyby byl on Vrchlabský také se tu najíti ty časy dal. A pán Bůh všemohúcí rač dáti, abychme se spolu šťastně a ve zdraví shledali. Datum ut supra.

Urozenému pánu, panu Michalovi Slavatovi z Chlumu, z Košmberka a na Kostelci oc, panu příteli mému milému.

Což se dotýče toho odporu, znám to, poněvadž jest smazán, že se vám vaše věc prodlie, budete-li mieti zase znovu poháněti; ale již neviem, co k tomu jiného říci, než nerád jsem tomu, že jest se tu Vrchlabský v čas nenašel.

Toto vám také, pane a příteli muoj milý, oznamuji, že ještě sněm není zavřien, než na tom jest najednáno a poněkud postaveno, abychme všickni tři stavové JMKské na Turky na pomoc dali L^m fl^o gr. č., a na to aby se lidé přijali jiezdní a pěší z tohoto království Českého, lečby slúžiti nechtěli, tehdy že se odjinud také přijíti mohou, a nad těmi lidmi aby byli Čechové hajtmané.

829.

Jindřichovi Tunklovi z Brníčka, že pro sněm o jeho věci jednati nemohl, oznamuje o svolené sněmem pomoci proti Turku.

Na hradě Pražském 1530, 24. března. Opis souč. v arch. Třeboň. tern. nepag. sub rodina Rožmitál.

Urozený pane, pane švagře muoj milý! Byšte se dobře měli a zdrávi byli i se paní sestrú mú milú a se všiem domem vaším, toho bych vám věrně přál. Muoj milý pane švagře! Pro nynější sněm, kterýž se ještě zde na hradě Pražském drží, nemohl jsem mnoho o vaše věci ani o své jednati, nežli toho očekávám, až by po sněmu bylo, jakož naději se, že již dlouho trvati nebude. A což se pomoci na Turky dotýče, za to mám, že se již to na místě postaví, abychme v slušném času z tohoto královstvie na to pomoc lidmi učinili a na to L^M fl gr. českých na pomoc dali; a když se nynější jednání, kteráž ještě jiná jsú, na místě postaví, chci vám o těch věcech potom šíře oznámiti. A pán Buoh všemohúcí rač dáti, pane švagře muoj milý, abychme se spolu šťastně a ve zdraví shledali. Dán na hradě Pražském ve čtvrtek před hodem slavným Matky boží zvěstování léta oc XXX°.

Urozenému pánu, panu Jindřichovi Tunklovi z Brníčka a z Zábřeha oc, lantfojtu markrabstvie Dolního Lužického, panu švagru mému milému.

830.

Posílá sestře paní Kateřině z Rožmitála peníze od paní Doroty z Veletic.

Na hradě Pražském 1530, 24. března. Opis souč. v arch. Třeboň. tern. nepag. sub rodina Rožmitál.

Urozená paní, paní sestra má milá! Byšte se dobře měly a zdravý byly, toho bych vám věrně přál. Jakož jste mi psaly, abych vám poslal těch XXXti fl gr. č. od paní Doroty z Veletic po písaři městském Kubinským: i tak jsem učinil a vám je po něm posélám, i také těch VII fl gr. č., kterak jste mi o to psaly; tak že ten písař má vám ode mne dáti toho všeho XXXVII fl gr. č. A pán Buoh všemohúcí rač dáti, paní sestra má milá, abychme se spolu šťastně a ve zdraví shledali. Datum ut supra.

Urozené paní, paní Kateřině z Rožmitála oc, paní sestře mé milé.

A kvitancí bude potřebí paní Dorotě z Veletic od vás dáti, ale to vám potom při jiném poselstvie šíře oznámím.

831.

Janovi Pokštorfarovi, aby mu podal zprávu o nově nalezeném dolu u Velhartic oc.

Na hradě Pražském 1530, 24. března. Opis souč. v arch. Třeboň. tern. nepag. sub rodina Rožmitál.

Zdeněk Lev z Rožmitála oc. Pokštorfar milý! Oznámeno jest mi, že by nějaký duol nový byl u Velhartic nalezen: i jestli co toho, oznam mi, a jest-li jaká

naděje tu anebo jinde k užitému od toho času, jakž od tebe poselství sem neměl. Datum ut supra.

Urozenému vladyce Janovi Pokstorfarovi oc, mému milému.

Totož také oznamuji, že hajtmán z hor Lomských psal mi o nějaký frystuňk okolo Čachrova a na Sviném o hledání stříbra a zlata práti, ještě potom chciť o tom, dá-li pán Buoh, šire brzo oznámiti.

832.

Oplovi z Fictum v příčině jednání o Liblice a Lysou.

Na hradě Pražském 1530, 25. března. Opis souč. v arch. Třeboň. tern. nepag. sub rodina Rožmitál.

Urozený a statečný pane, pane příteli muoj milý! Praveno mi, že se na svém zdraví lépe máte, i to jsem rád slyšel; a přál bych vám věrně rád, abyste dokonale zdraví byli. Jakož byli jsme spolu se panem Zykmundem Smířickým na panu hofmistrovi, na panu písaři a na vás přestali, což se Liblic dotýče: i kdež jsem o to se panem Zykmundem mluvil tento den některý minulý, tehdy chtěl v to také pojíti Lysou a některé jiné věci; ještě podle mé paměti o to jsme nepřestali, neb neviem, proč bych o Lysú měl přestávati, maje ji řádně danou, ještě to také i ve dsky zemské vešlo, nežli o Liblice obeslal jsem před úřad purkrabský a o to jest bylo přestáno oc. Pak když jsme se o to nemohli snést, žádali jsme pana hofmistra a pana písaře, aby to z sebe složili, jakož jsú tak učinili. A vás za též žádám, že to z sebe složíte; a když ta věc přijde k slyšení, oč jsem obeslal, té naděje jsem, že každý z nás své spravedlivosti užive, a proto dobré přátelství s obú stran bude moci mezi vámi zuostati, nebo, neopúštějíce spravedlivosti, má jest vuole, abych se ku panu Smířickému v dobrém přátelství zachovával, jsa k němu též naděje, a v čem kto z nás k Liblicóm spravedlivost má, co nám bude nalezeno, tiem se spravíme. Odpovědi žádám. A poněvadž jest také pan Smířický pana hofmistra a pana písaře žádal, aby to složili z sebe, tehdy té naděje jsem, že tato má žádost, kterúž na vás vzkládám, proti němu není. Dán na hradě Pražském v pátek na den slavného hođu Matky boží zvěstování léta oc XXX°.

Urozenému a statečnému rytíři panu Oplovi z Fictum a na Novém Šumburce oc, příteli mému milému.

833.

Janovi Pokstorfarovi v příčině kněze, kterýž by v městě na Horách posluhoval oc.

Na hradě Pražském 1530, 26. března. Opis souč. v arch. Třeboň. tern. nepag. sub rodina Rožmitál.

Zdeněk Lev z Rožmitála oc. Pokstorfar milý! Jakož jsi mi psal, což se Hor dotýče i také o kněze, kterýž by časem v městě na horách slúžieval: i věž, že syn

muoj má odsud dnes vyjeti a na Blatnú jeti, a máť oznámiti, aby k němu na Blatnú přijel, a máť tu pak oznámiti ode mne, co jest v těch věcech mého úmyslu, oč jsi mi psal. A také jsem něco nedávno psal, což se hor dotýče i toho hajtmána hor Lomských. Dán na hradě Pražském v sobotu po hodu slavném Matky boží zvěstování léta oc XXX°.

Také jakož jsi mi psal, což se některých dluhuov od některých osob pozuo-
stalých dotýče, ješto jest bylo za ně dáváno anebo zakládáno: i když buohdá na Blatné budu, chciť v tom svuoj úmysl oznámiti.

Urozenému vladyce Janovi Pokstorfarovi oc, mému milému.

834.

Janovi Fišarovi z Veverí o vyplacení zastavených vsí.

Na hradě Pražském 1530, 26. března. Opis souč. v arch. Třeboň. tern. nepag. sub rodina Rožmitál.

Urozený vладыko milý! Což se dotýče těch vsí vyplacení, kteréž ode mne a strýc tvuoj Beneš držíte: i nemám toho zde v Praze při sobě sepsaného, a protož žádám, oznam mi, cožť jsem již na to dal i také jemu Benešovi, a jestliže peníze při sv. Jiří k té potřebě mieti budu, coť bych měl při tom času dáti i také potom o sv. Havle, a opět potom při svatém Jiří od tohoto přiestieho v roce, abych se v tom věděl čím spraviti a to sobě ku paměti tiem lépe přivesti; neb ač peníze při sv. Jiří měl bych mieti, ale neviem, bude-li mi moci to vše postačiti, neb také některé jiné věci pilné před sebu mám. A protož ještě tebe na to dokonale bezpečiti nemohu, než jestliže by mohl do Prahy přijeti, dva nebo tři dny před květnú nedělí, rád bych tomu byl, jestliže bychme to mohli spolu na ten čas na místě a konci postaviti. Odpovědi žádám. Datum ut supra.

Urozenému vладыce Janovi Fišarovi z Veverí a u Vitmberce, příteli milému.

Naději se, že pan Jan z Rožmberka při tom času před květnú nedělí z Strakonice do Prahy pojede, i jestliže by jel a tvuoj úmysl také byl jeti, tehdy při něm mohl by tím bezpečněji na cestě býti.

835.

Janovi Tloukovi Hartmanickému, hejtmanu na Prachaticích, aby důchody a platy od Prachatických, Husineckých a Záblatských vybral, dříve nežli zboží takové Janovi z Rožmberka postoupí.

Na hradě Pražském 1530, 26. března. Opis souč. v arch. Třeboň. tern. nepag. sub rodina Rožmitál.

Zdeněk Lev z Rožmitála a z Blatné oc. Hajtmane věrný milý! Tedť posílám ten vajpis z desk, což se Prachatických a Záblatských dotýče, a dáno jest od toho skrze Jana Švába XLIII gr. č., i to se jemu potom zase navrátí; a ten vajpis daj Prachatickým.

Také zdáloť mi se toto oznámiti, že mám jednání se panem Janem z Rožmberka, kteráž, za to pokládám, že jest již konečné, že mně má tu summu vypláti a dáti při tomto sv. Jirí, kteráž mám na Prachaticích a na těch statech, což od něho držím oc, neb některú také jinú věc mám před sebou, o kteráž v trhu jsem, ještě bych to měl dědičně mieti, ještě potom také to tebe tajno nebude. Protož jakž přijde svatý Jirí, kteráž duochody a platy tu v Prachaticích mám a což k tomu přísluší, rozkaž dávati, též také ať se k tomu mají na zboží Husineckém a Zábělském, aby se mohli ti duochodové a platové v čas vybrati, nežli bych toho pánu z Rožmberka postúpil, nebo by se to mělo mezi námi dokonati po sv. Jirí nejprvé přistiech ve dvě neděli. Datum ut supra.

Slovutnému Janovi Ploukovi Hartmanickému, hajmanu na Prachaticích, věrnému milému.

836.

Michalovi Slavatovi o odporu s Mikulášem Karlíkem oc.

Na hradě Pražském 1530, 27. března. Opis souč. v arch. Třeboň. tern. nepag. svb rodina Ročnická.

Službu svú vzkazuji, urozený pane, pane příteli muoj milý. Byšte se dobře měli a zdraví byli, toho bych vám věrně přál. Jakož jste mi, pane a příteli muoj milý, psali, což se toho odporu s Mikulášem Karlíkem dotýče: i mně se zdá z některých příčin za potřebné, abyšte v uoterý anebo v středu nejprvé přistie do Prahy přijeti, abych mohl o to s vámi volně rozmluviti, ještě se to tak nemuože volně a dostatečně vysati. A pán Buoh všemohúcí rač dáti, pane a příteli muoj milý, nám se spolu šťastně a ve zdraví shledati. Dán na hradě Pražském v neděli Laetare léta oc XXX°.

Urozenému pánu, pannu Michalovi Slavatovi z Chlumu z Košmberka a na Kostelci oc, pannu příteli mému milému.

Také, pane a příteli muoj milý, což se dotýče toho majestátu, o kterýž jste mi psaním připomenuli: i ještě jsem nemohl toho k místu přivésti, aby se to vykonalo, neb ještě vždy sněmujeme, že nyní pro takové zaneprázdnění nemohl jsem s to s JMKskou povolně rozmluviti, ač v pravdě tak v tom jako v jiném rád bych všem vám dobře zjednal.

837.

Píseňským v příčině Ondráčka z Chyva.

Na hradě Pražském 1530, 27. března. Opis souč. v arch. Třeboň. tern. nepag. svb rodina Ročnická.

Službu svú vzkazuji. Múdrí a opatrní přátelé milí! Což se dotýče toho Ondráčka z Chyva, pševradž již k tomu vaši sousedé, kterýchž se ta věc dotýče, přistúpili, ať toho Ondráčka k tomu mieti, aby těch XXXti fl na míšensko dal,

nebude-li moci prvé, ale o suchých dnech letničních najprvé příštíech, aby on již o ty věci s čeledí svú pokoj měl, poněvadž se z toho vymlúval, tak jakž vás prvé tajno není; než jestliže vaši obyvatelé mohou se koho jiných vinných doptati, to se jim nezavírá. Datum ut supra.

Múdrým a opatrným purgmistru a radě města Plzně, přátelóm mým dobrým.

838.

Zve sestru Beatrici z Kolovrat k rozmluvě.

Na hradě Pražském 1530, 27. března. Opis souč. v arch. Třeboň. tern. nepag. sub rodina Rožmitál.

Urozená paní, paní sestra má milá! Měl bych s vámi pilně mluvit, i rád, abyšte ráčily zde na hradě Pražském býti zítra buohdá po XIII. hodině u sv. Václava v kaple anebo v klášteře u sv. Jiří. Datum ut supra.

Urozené paní, paní Beatrix z Kolovrat a na Lipém, paní sestře mé milé.

839.

Žádá paní Kateřinu Ryzmberskou z Roupova, aby z dluhu zaplaceného jí věna již propuštěn byl.

Na hradě Pražském 1530, 27. března. Opis souč. v arch. Třeboň. tern. nepag. sub rodina Rožmitál.

Službu svú vzkazuji. Urozená paní, paní přítelkyně milá! Jakož jsem již dosti dávno vám dal vaše věno i zaplatil, kteréž jste měly dskami zemskými propustiti, tak kterak je ve dskách máte na Ryzmberce aneb na čem koli více: i poněvadž se tiem prodlelo, žádám vás, že do Prahy přijedete bez meškání, a nebude-li moci býti prvé, ale proto před květnú nedělí najprvé příštíe, aby se již ta věc na místě postavila, poněvadž jest vám to věno již zaplaceno; ješto té naděje jsem, že tak učiníte beze všech odtahuov. Odpovědi žádám. A teď vám také posílám psaní od pana Jana z Roupova, bratra vašeho. Datum ut supra.

Urozené paní, paní Kateřině Ryzmberské z Roupova, přítelkyni mé milé.

840.

Vilémovi Buzickému z Buzic, že ho malou částkou peněz založiti chce; žádá, aby s Janem Švábem se urovnal; z rukojemství za něj slíbeného že se nevytahuje.

Na hradě Pražském 1530, 28. března. Opis souč. v arch. Třeboň. tern. nepag. sub rodina Rožmitál.

Pane Viléme milý! Mám to v paměti, že jsi na mne žádost vzložil o X fl na míšensko, jakož pak potom založil jsem tebe VII fl gr. č., a ještě neodpíráám i III fl gr. č. tebe založiti, že by se těch X fl na míšensko vyrovnalo, když budu mieti něco více peněz nežli tohoto času mám. Než což se dotýče toho, oč ještě konce nemáš, rád bych podle s tebou zuostání, aby se to brzo vykonalo mezi tebou a Janem

Švábem, neb znám na tom větší svú škodu nežli tvú, a to tudy, oč jest mezi tebú a jím Švábem ruoznice, žeť jsem to vydal; a jestliže by on to slušně pokázal, žeť jest to prvé dal, tehdy mělo by mně to zase navraceno býti; pakli on toho nepokáže, tehdy také mohl bych o to k němu hleděti, ale dokudž to konce nevezme, neviem dokonale, odkud má mi to zase navraceno býti. Což se pak dotýče paní Řepické a toho rukojemství pana Nebřehovského a při tom pana Petra Mladějovského oc: i pokudž jsem v tom za tebe slíbil, z toho se nevytahuji, a kdyžkolivěk tu věc mezi sebu právem vykonáte, komuž bude z vás náležeti L fl gr. dáti, z čeho mne paní Řepická napomíná anebo jmenování rukojmové, jest mi jednostejné dáni, komuž by to spravedlivě náležalo, a rád bych to učiniti chtěl; ale jináče neznám toho, aby mi náležalo takovou věc učiniti, nebo bych v tom nerad žádnému ublížil; než když se to právem vykoná, mnú sjíti v tom nic nemá, což jest spravedlivo. Dán na hradě Pražském v pondělí po neděli Laetare léta oc XXX°.

Urozenému vladyce panu Vilémovi Buzickému z Buzic, příteli milému.

Ač podle mé paměti na těch L fl gr. dal jsem již paní Řepické anebo z jejího poručení XXX fl gr. na to rukojemství, o čemžť jsem šíře napsal v tomto mém nynějším psaní.

841.

Zve sestru svou paní Beatrici z Kolovrat k rozmluvě na hrad Pražský.

Na hradě Pražském 1530, 29. března. Opis souč. v arch. Třeboň. tern. nepag. sub rodina Rožmitál.

Urozená paní, paní sestra má milá! Oč jsme spolu včera mluvili, znám toho potřebu, abychme ještě o to spolu rozmluvili: protož bych rád, abyšte ráčily dnes na hradě Pražském býti okolo XXIIItma neb XXIIIItma hodin, nebo znám, že prvé nebudu moci k tomu se uprázdňiti, abych s vámi mohl volně rozmluviti; pakli by i to dnes býti nemohlo, tehdy bych do rána musil toho odložití. Dán na hradě Pražském v uoterý po neděli Laetare léta oc XXX°.

Urozené paní, paní Beatrix z Kolovrat a na Lipém, paní sestře mé milé.

842.

Jindřichovi Bořitovi z Martinic v příčině odevzdání mu půjčených peněz.

Na hradě Pražském 1530, 29. března. Opis souč. v arch. Třeboň. tern. nepag. sub rodina Rožmitál.

Službu svú vzkazuji. Urozený pane, pane příteli muoj milý! Vězte, že páni Myškové puojčili jsú mi těch peněz, kteréž jim při svatém Jiří dáti máte III $\frac{1}{2}$ fl gr. č. I když jsem o to měl s vámi v kostele u sv. Václava zmínku, tak jsem byl srozuměl, že tu summu peněz na hotově k dáni máte; jakož také mluvil jsem o to včera se panem Wolfem, bratrem vaším, než od něho jsem srozuměl, že o tom vě-

domosti nemá, aby ta summa všecka na hotově byla, nežli že proto chce o to péči mieti, aby mi se na to brzo dalo, co by mohlo nejvíce býti; než jestliže by mohlo býti společně všecko brzo, byl bych toho od vás obů dvů vděčen a přátelsky to od vás přijal. Odpovědi žádám. Dán na hradě Pražském v uoterý po neděli Laetare léta oc XXX°.

Urozenému pánu, panu Jindřichovi Bořitovi z Martinic a na Smečně, panu příteli mému milému.

843.

Nařizuje Janovi z Bezdědic, aby Velhartičtí vydali svědomí o utracení jakéhos Vávry.

Na hradě Pražském 1530, 29. března. Opis souč. v arch. Třeboň. tern. nepag. sub rodina Rožmitál.

Zdeněk Lev z Rožmitála oc. Purkrabie milý! Věz, že jest toho některá příčina a potřeba, že jeden potřebuje svědomí, že jest nějaký Vávra pacholek tu u Velhartic utracen, kterýž byl někdy na Libštejně kuchařem, a někteří že by pravili, že jest ten Vávra ještě živ: pak aby v tom omylu nebylo, oznam ode mne purgmistru a konšelóm Velhartickým, poněvadž jest tu na tom právě ten Vávra, jakž mi oznámeno, konec svojo vzal, aby oni toho dali svědomí zapečetěné pečeti téhož městečka, kterak ta věc sama v sobě v pravdě jest. Neb jestliže jest utracen, tehdy živ není, a když to ti zvědí, kteříž o jeho živnost mezi sebou nějaký odpor mají, tehdy tím svědomiem se v tom spraví, kterak ta věc sama v sobě v pravdě jest, aby na tom omylu neměli. Datum ut supra.

Urozenému vladyce Janovi z Bezdědic, purkrabí na Velharticích, mému milému.

A ten list toho svědomie, očť piši, že byl dán tomuto poslu a po něm mně poslán.

844.

Václavovi Tešnovskému z Pythy o nějakých zločincích.

Na hradě Pražském 1530, 30. března. Opis souč. v arch. Třeboň. tern. nepag. sub rodina Rožmitál.

Zdeněk Lev z Rožmitála oc. Purkrabie milý! Jakož jsi mi psal o nějakých zločincích: i již byl syn muoj odsud odjel, když jest mi to psaní od tebe přineseno, než která jest v tom má vuole, spravíš se v tom jím. Což se pak tvé věci dotýče, pokudž budu moci, rád to k konci povedu. Dán na hradě Pražském v středu po neděli Laetare léta oc XXX°.

Uroz. vladyce Václavovi Tešnovskému z Pythy, purgrabí na Blatné, mému milému.

845.

Mikulášovi z Rozsedl děkuje, že při dětech pilnost měl oc.

Na hradě Pražském 1530, 30. března. Opis souč. v arch. Třeboň. tern. nepag. sub rodina Rožmitál.

Zdeněk Lev z Rožmitála oc. Purkrabie milý! Psaní od tebe jest mi dodáno, když jest již syn muoj odsud z Prahy odjel; a poněvadž jest již, dá-li pán Buoh,

na Blatnú přijel, oznámíť, což jsme dobrého na hradě Pražském jednali i také co jemu při tomto času oznamuji. A toho jsem od tebe vděčen, že jsi při dětech pilnost měl. Datum ut supra.

Urozenému vladyce Mikulášovi z Rozsedl oc, mému milému.

846.

Prosí Jana z Rožmberka, aby mu zapůjčil sepsání, kterak poddaní jeho přispívají na pomoc sněmem svolenou.

Na hradě Pražském 1530, 30. března. Opis souč. v arch. Třeboň. tern. nepag. sub rodina Rožmitál.

Službu svou vzkazuji, urozený pane, pane příteli muoj milý. Byšte se dobře měli a zdraví byli, toho bych vám věrně přál. Za to mám, že ráčíte v paměti mieti, že jsem vás žádal, abyšte mi toho poslali a dali spis, kterak vám dávají pomoc poddaní vaši a z jakých věcí. I prosím vás, račte mi toho přepis poslati, nebo pro tuto nynější pomoc, kteráž králi JMti, pánu našemu milostivému, učiněna býti má na Turky oc, toho pro nějakú zprávu potřebuji; a jestliže býti muože, abyšte mi to sepsání po tomto poslu poslali, byl bych toho vděčen. A za to žádám, pakli ráčíte brzo v Praze býti, ale že byšte to s sebou vzali. Datum ut supra.

Urozenému pánu, panu Janovi z Rozmberka oc, mistru převorstvie Českého oc, panu příteli mému milému.

847.

Adamovi Rausndorfovi z Plakvic, že záležitost jeho na paměti má; úroky aby pilně vybíral oc. *Na hradě Pražském 1530, 30. března. Opis souč. v arch. Třeboň. tern. nepag. sub rodina Rožmitál.*

Pane Rosndorf milý! Což se tebe a manželky tvé a při tom Strojeticckých dotýče: neznám toho, aby již tento puost mohlo se o to jednati, nežli když by, dá-li pán Buoh, s velikonoci bylo a já na hradě Pražském byl, chci rád vám o to rok položití, co s obú stran spolu činiti máte, a k tomu se přičiniti, aby již ta věc mezi vámi na místě a konci postavena byla. Datum ut supra.

Urozenému a statečnému rytíři panu Adamovi Rausndorfovi z Plakvic, hajtnanu mému na Zelené Hoře oc.

Což se dotýče věcí Zelenohorských a s tebou také o úřad, totižto o nájem, jednání, když buohdá na Blatné budu, chci tebe k sobě obeslati a o to s tebou, dá-li pán Buoh, rozmluviti; než toliko o toto také péci měj a poruč, aby se úrokové dávali a přijímali hned při sv. Jiří bez odtahuov, a z toho aby se nikam nic nedávalo bez mé vůle. A pošli synu mému na Blatnú k hodóm velikonočniam, budeš-li mieti, některý řežábek a tetřevy, neb on má mně také něco toho poslati.

848.

Jiříkovi z Dražovic, lidé aby úroky dávali, k hodům velikonočním aby mu některý tetřev poslal.

Na hradě Pražském 1530, 30. března. Opis souč. v arch. Třeboň. tern. nepag. sub rodina Rožmitál.

Zdeněk Lev z Rožmitála oc. Purkrabie milý! Za to mám, že syn muoj, poněvadž jest již zase na Blatnú přijel, oznámíť, coby potřebného při hospodářství Rožmitálském poznal; však totož mi se také zdálo oznámiti a poručiti, aby lidem oznámil pod úřadem svým, aby hned při sv. Jiří úroky dávali, neb toho potřebuji. A k hodům velikonočním posli mi některý řežábek a některý tetřev sem na hrad Pražský a ostatek synu mému na Blatnú; pakli by syn muoj oznámil, že by mi chtěl při tom něco více společně poslati, v tom se dále jím sprav. Datum ut supra.

Uroz. vladyce Jiříkovi z Dražovic oc, purkrabí na Rožmitále, mému milému.

849.

Radě města Hradce nad Labem v příčině na rukojmě dání jeho poddaného Prokopa Čadského z Čížkova.

Na hradě Pražském 1530, 30. března. Opis souč. v arch. Třeboň. tern. nepag. sub rodina Rožmitál.

Službu svú vzkazuji. Múdrí a opatrní přátelé milí! Jakož s některými z vašich posluov mluvil jsem zde na hradě Pražském o Prokopa, syna Jana Čadského z Čížkova, poddaného mého: kdežto té jsem naděje, že jest vám již to od nich také oznámeno, a kterakolivěk ty jsú se věci zběhly, tehdy proto, kterak jest to na mne vzneseno, má on Prokop nějaké v tom vajmluvy. A jakéžkoli jsú, aby se v tom jemu ani jinému ukrácení nestalo, žádám vás, že téhož Prokopa na rukojmě pod slušný základ dáte také do času dosti prostranného, aby se mohlo na to šíře vypyatí, byl-li kto jiný tiem vinen; pakli by i on také co vinen byl a že by kto skrze jeho snad neopatrnost k jaké škodě přišel, aby se tiem povolněji v tom času o to on smluviti mohl; ješto té jsem naděje, pokudž jest za slušné, že v tom jemu mé přímlyvy dáte užiti. Odpovědi žádám. Datum ut supra.

Múdrým a opatrným purgmistru a radě města Hradce nad Labem, přátelóm mým dobrým.

850.

Jiříkovi z Dražovic o konečném již narovnání mezi Plzeňskými a Ondráčkem z Chynína; proboštovi Rokycanskému aby džber kaprův odevzdal.

Na hradě Pražském 1530, 30. března. Opis souč. v arch. Třeboň. tern. nepag. sub rodina Rožmitál.

Zdeněk Lev z Rožmitála oc. Purkrabie milý! Daj knězi proboštovi Rokycckému ode mne jeden džber kapruov, když k tobě proto pošle. Datum ut supra.

Urozenému vladyce Jiříkovi z Dražovic, purkrabí na Rožmitále, mému milému.

Věz, což se Plzeňských, kterýmž se škoda stala oc, dotýče a Ondráčka z Chynína, že jsem již konečně na tom s Plzeňskými zuostal, aby jim bylo od téhož Ondráčka dáno XV kop gr. českých, totižto XXXti kop na míšensko, však ne za to, aby on byl vinen, poněvadž tomu odpierá, nežli aby již o to i s čeledí jeho pokoj měl; než mohou-li oni Plzeňští na kom jiném dále své škody postiehati, to že se jim nezavírá. I pošli po téhož Ondráčka, aby k tobě na Rožmitál některý den přišel, a jemu tuto věc, cožť píši, oznam. I také to jemu ode mne pověz, ať se k tomu má, aby polovici té summy napřed jmenované, to jest XV kop na míšensko, u tebe na Rožmitále položil při sv. Jiří a druhú polovici o svátcích svatého Ducha najprvé příštíeho; a již bych já dále tobě poručiti chtěl, kterak a na jaký spůsob mělo by to Plzeňským, kterých se ta věc dotýče, vydáno býti.

851.

Smilovi a Janovi Myškům ze Žlunic, aby mu peníze poslali.

Na hradě Pražském 1530, 30. března. Opis souč. v arch. Třeboň. tern. nepag. sub rodina Rožmitál.

Službu svú vzkazuji, urození přátelé milí. Teď k vám posílám tyto služebníky mé, listu tohoto ukazatele, abyšte mi, za to žádám, po nich poslali sto kop gr. českých, kteréž mi ještě dodati máte. A pan Vančura dal mi na vašem místě L kop gr. č., a tak od vás bude mi vyplněno těch $1\frac{1}{2}^o$ kop gr. č., kteréž jste mi měli dáti. A k tomu co mám od pánuv Smečanských vzíti $III\frac{1}{2}^o$ kop gr. č., to jest již na místě postaveno a mně od vás dskami zemskými zapsáno, a ode mne též také na to všecko, totižto na V^o kop gr. č., dskami zemskými zápis máte. Datum ut supra.

Urozeným vладыkám panu Smilovi a panu Janovi Myškovi ze Žlunic, přátelóm milým.

852.

Posílá synu svému Adamovi listy k rozeslání, oznamuje o jednání s panem Joachymem Malzounem o Krupku a Teplici, o dokončení sněmu, jak dlouho král na hradě Pražském zůstane, žádá za zprávu o zdraví svých vnuků oc.

Na hradě Pražském 1530, 31. března. Opis souč. v arch. Třeboň. tern. nepag. sub rodina Rožmitál.

Adame milý! Přálť bych rád, aby se dobře měl a zdráv byl s manželkú svú i s dětmi svými. Jakož jsem byl psaní na Blatnú učinil, když jsi zde ještě na hradě Pražském byl, i jda zase posel, za to mám, že jest se s tebú na cestě nepotkal; neb přinesl mi tři cedule, kteréžť teď posílám, ješto tobě svědčí, jedna jest od purkrabie starého a druhá od purkrabie Blatenského, ješto mezi jiným píšeť ceduli, což se Mackova dotýče, pak muožeš o to jednati, kdyžť se bude zdáti; také psal jest bakalář, jakožť také to posílám, a mezi jiným napsal jest o Janovi synu tvém, že by býval k horkosti náchylen, i jestliže ještě to se na něm zná, sluší to v čas předjiti nějakým lékařstviem.

Posílám také list, kterýž jsem psal panu Janovi z Rožmberka: i pošli jej jemu do Strakonic, a zdá-li se, na koni některého svého pacholka. A odpověď ať žádá, a pojedě-li ráno, snad se ten den zase na Blatnou vrátí, a tento muoj pacholek ať tu na Blatné odpovědi dočeká; však muožeš to prvé přechísti, co mi se odpíše. Také posílám jednu ceduli purkrabí starému a druhú purkrabí Blatenskému, i kaž jim je dáti. Také která cedula svědčí purkrabí Rožmitálskému, pošli ji jemu, neb toliko píše o to, aby mi na hrad Pražský poslal k velikonoci některý řežábek a některý tetřev, a tobě též na Blatnou aby poslal. Také psal jsem ceduli Rosndorfovi, i pošli ji jemu na Zelenú Horu; píše jemu toliko něco o jeho věc, a při tom ať by k velice [sic] noci na Blatnou poslal, bude-li mieti něco řežábkuov a tetřevuov.

Zdáloť mi se toto také oznámiti, poněvadž s panem Janem z Rožmberka mám srovnání, což se Prachatic a peněz dotýče oc: i jestliže se dobře pamatují, mělo jest něco přivsazeno býti vajmětkuov do rybníka Plastovského, i již toho není potřebí, poněvadž na podzim měli bychme se dělití o ryby z toho rybníka; než ty vajmětky od Drahonice budou se moci někde jinde vsaditi, kdežť se bude zdáti. A protož o tom brzo purkrabí na Drahonice piš, aby se on v tom věděl čím spraviti. Což se dotýče Krupky, již bych měl tu věc s panem Joachymem Malzaunem dokonati na ten způsob, jakž jest za tebe najednáno; a také dal jest se se mnú v jednání o Teplici na ten způsob, že bych jemu větší díel peněz za to zboží u krále JMti na dluhu mně povinném ukázal, toho pak ještě neviem, dokonáme-li to.

Věz, že již včera sněm jest tento nynější dokonán a zavřen, než ještě jeho vajpisu nemám, nežli když bych měl, chciť toho přípis při jiném poselství poslati; než máme ještě práva napravovati a naučení v soudu zemském mají se dávatí. A tak rozumiem, že z těch příčin král JMt neráčí odsud do hodu velikonočního jeti, a já také, dá-li pán Buoh, míniem zde dotud pobýti, dokudž JMKská na tento čas bude. A pán Buoh všemohúci rač dáti, abychme se spolu šťastně a ve zdraví shledali. Dán na hradě Pražském ve čtvrtek před sv. Ambrožem biskupem léta oc XXX°

Adamovi Lvovi z Rožmitála oc, synu mému milému.

Když již toto jiné byl jsem dal napsati, tehdy dodáno mi psaní od tebe skrze pana Říčanského: pak kdež jsi mi psal o dětech svých, že jsou byli na neštovice nemocni a ještě někteří že jsou, i oznam mi, kterak se mají, též také i Jan, má-li se zase lépe. Chci dáti s mistrem Benediktem mluvití, aby některý den na Blatnou jel pro tu potřebu, kterúž jsi mi oznámil. Také což se dotýče těch věžňuov, kteréž u vazbě máš, kolikž jich kolivěk jest: i ačkolivěk nerad bych žádnému ublížil, než budouli vinní, že by byli hodni trestání, jakž na lotry přísluší, i kaž se k nim zachovati podle práva. Což se dotýče také těch leder dvojiech s sedly zasedacími: i chci poručiti Arnoštovi, aby o to nějakú zmínku učinil oc; než obyčej jest, ktož takovým přátelóm co toho puojčí, že se nerado zase vracuje. Jakož jsi mi také psal,

že dáš plody rozvožovati a rybníky nasazovati: i dobře mi se zdá. A oznam mi, již-li jsú se ryby rozprodaly za hotové peníze, aneb kterým se rok dává, co jest jich ještě u Blatné ku prodaji bylo. Dnes zasedli jsme na práva napravování. A naději se, že na tento čas nebude potřebí na tom dlúho seděti, a jestliže se to vykoná do květné neděli, tehdy snad král JMt odsud do hodu velikonočního jeti ráci.

853.

Oznamuje Kryštoforovi z Švamberka, že nejvyšším purkrabím Pražským jmenován dne 31. března Jan z Wartmberka a purkrabím hradu Pražského Hanuš Byšický oc.

Na hradě Pražském 1530, 1. dubna. Opis souč. v arch. Třeboň. tern. nepag. sub rodina Rožmitál.

Urozený pane, pane švagře muoj milý! Byšte se dobře měli a zdraví byli, toho bych vám věrně přál. Jakož byla jsú některá rozmlouvání, když jsem úřad purkrabský z sebe složil, kým by měl býti opatřen, na koho by se měl vzložit: i vězte, pane švagře muoj milý, že včera po vašem odsud odjezdu dán jest panu Janovi z Wartmberka, k kterémuž jest i přísahu učinil při přítomnosti krále JMt v soudné světnici. Také račte věděti, že včera počali jsme také práva napravovati, a kterak jest ta věc předsevzata, naději se, že se to dokoná do květné neděle. A potom, jakž rozuměti, ráciť král JMt brzo odsud jeti. A pán Buoh všemohúci rač dáti, pane švagře muoj milý, abychme se spolu šťastně a ve zdraví shledali. Dán na hradě Pražském v pátek před sv. Ambrožem biskupem léta oc XXX°.

Panu švagra mému milému, panu Krystoforovi z Švamberka a na Zvíkové oc.

[Na ceduli:] Také vězte, pane švagře muoj milý, že Hanuš Byšický jest učiněn purkrabí hradu Pražského. A vašemu služebníkú dal sem přepsati sněm nynější, co jest na něm svoleno, aby vám to dal.

854.

Děkuje Janovi z Kácova za darované víno.

Na hradě Pražském 1530, 1. dubna. Opis souč. v arch. Třeboň. tern. nepag. sub rodina Rožmitál.

Službu svú vzkazuji, urozený pane, pane příteli muoj milý. Byšte zdraví byli a dobře se měli, toho bych vám věrně přál. Jakož jste mi, pane muoj milý, psali, oznamující, že mi posieláte drajlink vína červeného a dvě desетки bílého: oj, ač mohli jste tiem se nezanepřázdňovati; ale poněvadž tu přátelskú svú [sic] v tom jste učinili a to mi i svým nákladem poslali, v pravdě jsem toho od vás zvláště vděčen a toho konečného úmyslu sem, abych vám se netoliko taková libostí, ale mnohem větší a dobrým přátelstviem, kteréž by vám příjemné bylo, odplatil. A s tiem rač pán Buoh všemohúci dáti nám spolu šťastné a ve zdraví shledání. Dán na hradě Pražském v pátek před sv. Ambrožem biskupem léta XXX°.

Uroz. pánu, panu Janovi z Kácova a na Kumstatě oc, panu příteli mému milému.

855.

Janovi Holickému z Šternberka, že v příčině Viléma Doupovce s králem mluvití chce.

Na hradě Pražském 1530, 2. dubna. Opis souč. v arch. Třeboň. tern. nepag. sub rodina Rožmitál.

Službu svú vzkazuji, urozený pane, pane příteli muoj milý. Byšte se dobře měli a zdrávi byli, toho bych vám věrně přál. Kteréž jste mi psaní a oznámení učinili, což se Viléma Doupovce dotýče, tomu sem porozuměl, i také v jaké jste poněkud nebezpečnosti byli: i chci o tom rád s králem JMti mluvití a vám na to odpověď, i což jste mi prve poručili, zjednati, tak že v tom mou péčí nemá sjíti. Než že, pane a příteli muoj milý, veliká jsou při králi JMti zaneprázdnění, že není snadné brzké odpovědi dosáhnúti; a protož mi se nezdálo služebníka vašeho držeti, než chci k vám rád svého posla, když odpověď mieti budu, poslati. Dán na hradě Pražském v sobotu před svatým Ambrožem biskupem léta oc XXX°.

Urozenému pánu, panu Janovi Holickému z Šternberka a na Leštně oc, panu příteli mému milému.

856.

Adamovi Rosendorfovi z Plakvic, aby povinné peníze židům a panu Václavovi Zmrzlíkovi zapravil.

Na hradě Pražském 1530, 3. dubna. Opis souč. v arch. Třeboň. tern. nepag. sub rodina Rožmitál.

Pane Rosndorf milý! Věz, že jest se mnú mluveno, což se některého žida anebo židuov dotýče, že by jim něco dlužen byl, a že by již čas k zaplacení vyšel, a z té příčiny že by nějakých listuov na tebe žádali od úřadu purkrabského: a poněvadž jsem již ten úřad s sebe složil, již nemohu toho tak jednati, jako prve časem jsem některým zjednával, že jsú židé v takových věcech strpení mievali. A protož tutož věc naschvál oznamuji, aby tu věc, což muožeš najspieš, opatřil, neboť bych těžkosti nepřál, kterážby snad tobě tudy přijíti mohla, jestliže by tou věcí protahoval. Dán na hradě Pražském v neděli před sv. Ambrožem biskupem léta oc XXX°.

Urozenému a statečnému rytieři, panu Adamovi Rosndorfovi z Plakvic, hajtmanu mému na Zelené Hoře.

Také věz, že jest mi pan Václav Zmrzlík zde v Praze připomínal, že také ještě jemu nedal jsi těch několika kop gr., kteréž by dáti měl: i rád bych, aby také to se brzo opatřilo, jakož měl jsi naději, kterak jsi mi o tom pravil, odkud jsi ty peníze mieti měl, ale snad se tiem ještě prodlévá. A pan Zmrzlík proto mi vždy o to připomíná, přitom také maje nějakú těžkosť o to i k rychtáři Nepomuckému, ježto bych rád, aby již to také na místě bylo postaveno.

857.

Kryštoforovi z Švamberka, jakou by měl dáti králi odpověď o Kašperk a jaké opatření učiniti v příčině svého syna Hendrycha.

Na hradě Pražském 1530, 4. dubna. Opis souč. v arch. Třeboň. tern. nepag. sub rodina Rožmitál.

Urozený pane, pane švagře muoj milý! Byšte se dobře měli a zdrávi byli, toho bych vám věrně přál. Muoj milý pane švagře! Psaní, které jste mi učinili a připsal listu od krále JMti, co vám psáti o Kašpergk ráčil, poslali, tomu jsem všemu porozuměl, i také ten připsal panu hofmistrovi nejvyššímu ukázal jsem: i které jest v tom naše zdání, co byšte JMKské měli za odpověď dáti, teď vám to sepsáno posílám, pak již z toho vyberete, což se vám bude zdáti. A jaký způsob se k JMKské v psaní zachovává, to sami dobře víete, a protož toliko jsem sepsal potřebu vaši, tak kterak se nám zdálo, a co budete chtieti JMKské tak anebo jináče psáti, sluší tiem nemeškati; než mně jest se nezdálo toho psaní učiniti, nežli abyšte je prve viděli, a bude-li se vám zdáti, i opravili. A protož teď vám zase váš sekret po Kalúsovi posílám tak zapečetěný, jakž jste mi jej poslali. A kterak jsem porozuměl od pana hofmistra, jest znáti, jakoby král JMt chtěl Kašperk k své ruce vyplatiti, a snad pro Hory, než odkud na to peníze budou, toho neviem.

Jakož jste mi také ráčili psáti o oznámení nějakých novin: i nic tak zvláštnieho neviem, než psal jsem vám prvé něco v jiné ceduli, ješto dal jsem to Janovi Žantovskému, prvé nežli Kalous přijel. I mám za to, že vám to po něm pošle i připsal sněmu nynějšího. Což se pak naučení dotýče, ještě jest mi krátké dáváno před včerejším, ješto s těžkem na tom jsme seděli dvě hodině, však dnes anebo buohdá zítra, naději se, že na tom ještě sedeme [sic], aby také o vaši věc naučení bylo dáno; nebo bych rád i jiná naučení tyto dny vykonal, než toto jest nejvíce na překážku, že po XIIIti hodinách sedáme na napravování práva. A pán Buoh všemohúcí rač dáti, pane švagře muoj milý, abychme se spolu šťastně a ve zdraví shledali. Dán na hradě Pražském v pondělí na den sv. Ambrože biskupa léta oc XXX°.

Panu švagra mému milému, panu Kryštoforovi z Švamberka a na Zvíkově oc.

Muoj milý pane švagře! Což se pana Hendrycha, syna vašeho, dotýče, mluvil jsem o to včera pilně se panem hofmistrem, pak tak jsme to všecko mezi sebou rozjímal. I zdálo by se panu hofmistrovi, a já také tomu místo dávám, ač byla-li by k tomu vaše vuole, abyšte tento rok panu Hendrychovi dali II^{1/2} gr. č., a on aby mohl při králi JMti na nějaký způsob, anebo někde jinde, s vaší vuolí býti. A pan hofmistr mi řekl, jestliže by se vám zdálo, poněvadž jest s vámi v přieznění všel a s synem vaším, abyšte jeho pana Hendrycha k němu odpustili, že by on také chtěl s ním rozmluviti, buďto zde v Praze anebo kdežby se spolu shledali, a to tak obmejšleti, pokudž na něm jest, což by vám i jemu mohlo se slušně trefiti, tak aby

pan Henrych svú věc vedl, kterak by vám se dobře líbilo. I račte toho šíře povážiti, a co se vám v tom za lepší bude zdáti, tak učiniti.

858.

Velvarským, robotným lidem ve všech k úřadu nejvyššího purkrabství náležejícím, i také vladýkám, manům a nápravníkům, že úřad nejvyššího purkrabí z sebe složil, protož aby nově jmenovaným panem Janem z Wartmberka se řídili.

Na hradě Pražském 1530, 4. dubna. Opis souč. v arch. Třeboň. tern. nepag. sub rodina Rožmitál.

Zdeněk Lev z Rožmitála a z Blatné oc. Opatrným purgmistru a radě i vše obci města Velvar, mně milým. Oznamuji, že jsem úřad nejvyššího purkrabství Pražského z sebe složil a králi JMti, pánu našemu milostivému, vzdal; kterýžto úřad ráčil jest král JMt dáti urozenému pánu, panu Janovi z Wartmberka a na Zvířetických oc, nejvyššímu purkrabí Pražskému: i protož vás z té povinnosti a z závazkuov, čímž jste mi podle toho úřadu povinni byli, propouštím, tak abyšte se v povinnosti vaší k jmenovanému pánu zachovali jakožto k nejvyššímu purkrabí Pražskému, ješto té jsem naděje, že tak učiníte. Dán na hradě Pražském v pondělí na den sv. Ambrože, biskupa, léta M^oV^cXXX^o.

Zdeněk Lev z Rožmitála a z Blatné oc. Robotným lidem ve všech vseh k úřadu nejvyššího purkrabství Pražského příslušejícím, oznamuji, a tak dále jako Velvarským. Datum ut supra.

Také též psáno urozeným vladýkám, slovným a opatrným manům i také nápravníkům k úřadu nejvyššího purkrabství Pražského příslušejícím. Datum ut supra.

859.

Václavovi Haugvicovi z Biskupic v příčině dlužných peněz.

Na hradě Pražském 1530, 4. dubna. Opis souč. v arch. Třeboň. tern. nepag. sub rodina Rožmitál.

Službu svú vzkazují, urozený a statečný příteli milý. Věz, že jsem vyrozuměl od paní Beatrix Kopidlanské, že by měla dáti brzo po svatém Jiří 1¹/₂ ^o ^o gr. XV ^o gr. vše českých, ješto tak jsem to srovnal, ješto jinému dáti mám, abych to jí dal, jakož tak učiniti chci; než jestliže by to býti mohlo, aby mně v tom měl strpení, anebo abych tebe v tom u jiného zastúpil, byl bych toho vděčen. Pakli muožeš s ní se srovnati, což ona tu v Kopidlně má, také bych tomu rád byl: nebo i tomuto jsem porozuměl, že manžel její k tobě s nějakú řezanú cedulí poslal, kteráž jest mi ukazována, ješto snad o ty věci mohli by mezi vámi puohonové mnozí povstati a přijíti, a skrze to snad také nemalé škody a práce, kdežto nerad bych tomu byl; než jestliže se smluvíte o to, což ona paní Kopidlanská tu ješto v Kopidlně

má, tehdy snad tyto všechny jiné věci, jedno s druhým, budou moci na slušném místě a konci bez dalších nesnází postaveny býti. Odpovědi žádám. Datum ut supra.

Urozenému a statečnému rytieři, panu Václavovi Húgvicovi z Biskupic a na Kopidlně, příteli milému.

Což se dotýče, pane Húgvic milý, toho, což jsem vám ještě dlužen, ješto jsem tomu porozuměl, že byste toho při tomto sv. Jiří potřebovatí měli: i muože-li to býti, komu tu summu dáti máte, aby to na mne přejal a toho mi do sv. Havla čekal, byl bych tomu rád, a za to žádám, pojednajte o to. Pakli by ta věc měla přijíti na paní Annu Karlíkovú, tehdy naději se, že by mi toho do některého času posečkala; ale čehož jistě neviem, na to se bezpečiti nemohu.

860.

Sestře své paní Beatrici z Kolovrat, aby k společné rozmluvě na hrad Pražský přijela.

Na hradě Pražském 1530, 4. dubna. Opis souč. v arch. Třeboň. tern. nepag. sub rodina Rožmitál.

Urozená paní, paní sestra má milá! Což se našeho spolushledání dotýče, ač jsem nyní mnoho zaneprázdněn, nežli proto račte býti zde na hradě Pražském tuto středu okolo XIIti hodin. Rád, dá-li pán Buoh, s vámi rozmluvím. Datum ut supra.

Urozené paní, paní Beatrix z Kolovrat a na Lipém, paní sestře mé milé.

861.

Jindřichovi Tunklovi z Brníčka, že o jeho věc v příčině peněz při králi jednati chce oc.

Na hradě Pražském 1530, 4. dubna. Opis souč. v arch. Třeboň. tern. nepag. sub rodina Rožmitál.

Urozený pane, pane švagře muoj milý! Byšte se dobře měli a zdraví byli i se paní sestrú mú milú a se všiem domem vaším, toho bych vám věrně přál. Muoj milý pane švagře! Dodáno mi od vás psaní, v kterémž jest datum v pondělí po neděli Laetare [28. března]; pak když mi Václav Trčka pověděl, že k vám má poselstvie učiniti, z té příčiny zdálo mi se vám něco také napsati. Předkem toto, že, pokudž budu moci, rád chci o vaše věci při králi JMti, pánu našem milostivém, jednati: ale těžce odpovědi, což se peněz dotýče, mieváme, nebo i mně ještě na tento čas nic na muoj dluh dáno není; a proto vám to oznamuji, že, jakž o vaše věci, tak i o své ještě jsem konečné odpovědi nedosáhl a také od několika dní s JMKskou o ty věci jsem nejednal, neb JMt byl jinými věcmi mnoho zaneprázdněn a ještě jest. A také vězte, kterak jsem porozuměl, že JMKská již na tento čas neráčí zde dlúho býti. Což se pak novin dotýče, kteréž jsú vuobec vědomé, naději se, že vám Václav Trčka něco o těch věcech píše. A pán Buoh všemohúcí rač dáti, pane švagře muoj milý, abychme se spolu šťastně a ve zdraví shledali. Datum ut supra.

Urozenému pánu, panu Jindřichovi Tunklovi z Brníčka a z Zábřeha, lantfojtu markrabstvie Dolního Lužického, panu švagru mému milému.

862.

Přimlouvá se k Janovi Zajčci z Hazmburka, aby mezi Janem Březenským z Wartmberka a Rudolfem z Bínu prostředkoval.

Na Velharticích 1531, 12. srpna. Opis souč. v arch. Třeboň. tern. nepag. sub rodina Rožmitál.

Léta božieho M^oV^cXXXI^o. Toto jsú registra léta téhož XXtá, do kterýchž se vpisují přípisové listuov poselacích, kteříž se píší od urozeného pána, pana Zdeňka Lva z Rožmitála a z Blatné oc od soboty po sv. Vavřinci [12. srpna].

Službu svú vzkazuji, urozený pane, pane strýče muoj milý. Byšte se dobře měli a zdrávi byli, toho bych vám věrně přál. Muoj milý pane strýče! Jest věc taková, že měl jsem některé jednání před sebu mezi panem Janem Březenským z Wartmberka a panem Rudolfem z Bínu, hofmistrem v Míšni; ale ta věc tudy se prodlévala, že jsem nemohl, tak jakž bych byl rád, na Krupku přijeti, a ještě toho neznám, abych tam na tento čas brzo přijeti mohl. Ale jest ta věc takto namluvena, jestliže vaše vuole bude, abyšte vy o to, místo mne, někde v slušném místě s jmenovaným panem Rudolfem se sjeli: jakož vás za to prosím, pane strýče muoj milý, že tak učiníte; a oč by se mělo jednati a na jaký spůsob, to má vám od jmenovaného pana Jana Březenského oznámeno býti. A té jsem naděje, že k vám o to přijede, i za to vás prosím, že k mé žádosti a také pro něho, což vám bude v tom možného, což byšte jemu k dobrému prospěti mohli, učiníte; nebo, pane strýče muoj milý, znám to, že jest náš dobrý přítel, ještě také slušný jest, pokudž slušně můžeme, abychme také pro něho dobré přátelství činili. A pán Buoh všemohúcí rač dáti, abychme se spolu šťastně a v zdraví shledali. Dán na Velharticích v sobotu po svatém Vavřenci léta oc XXXI°.

Urozenému pánu, panu Janovi Zajčci z Hazmburka a na Budyni, nejvyššímu truksasu království Českého, panu strýci mému milému.

863.

Žádá Hanuše Kotce z Kynestu za nařízení úředníkům při ungeltu v Praze, aby sudímu dvorskému králem vykázaný týdenní plat bez zadržování vydáván byl.

Na Velharticích 1531, 13. srpna. Opis souč. v arch. Třeboň. tern. nepag. sub rodina Rožmitál.

Službu svú vzkazuji, urozený a statečný pane komormajstr, příteli milý. Přál bych vám rád, abyšte se dobře měli a zdrávi byli. Jakož panu sudiemu nejvyššímu dvorskému*) vydává se z poručení krále JMti, pána našeho milostivého, z ungeltu v Praze a vydávati má každý týden anebo každú sobotu několika kop gr. českých, jakož vám to dobře vědomo jest: i prosím vás, že poručíte a rozkážete úředníku anebo úředníkuom v témž ungeltu v Praze, aby to jemu každý týden bez zadržování vydávali; a jestli jemu co toho témuž pánu zadržáno, aby jemu také to

*) Václav Bezdrůžický z Kolovrat na Košátkách.

dali. Nebo znáti muožete téhož pána nedostatky a potřebu, a také pro jeho staré služby, kteréžto jest králuom JJMtem, JMKské předkóm, činil za mladosti, ráčil jest jeho k jeho starosti tou živností JMKská opatřiti; a protož vás žádám, že tuto můj přímlovu a prosbu naplníte a jemu ji užiti dáte. A s tím vinšuji vám zdravie a všecko dobré. Dán na Velharticích v neděli před hodem slavným Matky božie na nebesa vzeti léta oc XXXI.

Urozenému a statečnému rytieři panu Hanušovi Kotcovi z Kynestu a na Fispachu, komormajstru krále JMti komory v království Českém oc, příteli mému milému.

864.

Janovi staršímu z Wartmberka o sněmu v Budějovicích, o jeho jednání s Rudolfem z Bínu oc.

Na Velharticích 1531, 13. srpna. Opis souč. v arch. Třeboň. tern. nepag. sub rodina Rožmitál.

Službu svú vzkazuji, urozený pane, pane příteli muoj milý. Byšte se dobře měli a zdrávi byli, toho bych vám věrně přál. Jakož jste mi, pane příteli muoj milý, psali, omlouvající se, že jste mi z Budějovic psaní neučinili: i nebylo potřebí té omluvy, nebo bylo jest rozuměti, že jste tam měli dosti zaneprázdnění a jednání, poněvadž JMKská, pán náš milostivý, ráčil jest odtud do Jihlavy na sněm pospiechat; a tak jsem srozuměl skrze zprávu, že na tom sněmu i v Budějovicích nemnoho jest se zjednálo, ale snad potom buohdá bude lepší štěstí, když JMKská lépe lidem vyrozumie a lidé sobě také.

Tomu jsem rád, že jste tu věc sobě na místě postavili, což se úřadu vašeho dotýče; a o kterýž jste mi listy psali, jestliže je mám, jakž je najdu, chci vám to oznámiti; neb které jsem listy tohoto času minulého v Praze měl, ty jsem s sebou na Velhartice vzal, nebo jsem na Blatné té prázdnoti neměl, abych je přehlédal.

Jakož jste mi psali, pane příteli muoj milý, což se vás a pana Rudolfa hofmistra dotýče, i co jest vám, i kterak jste mi oznámili, o tom Lorenc Litman psal: na takový způsob mně jest také tu věc on psaním oznámil, než toliko to rozdělil, což se sjezdu dotýče páně Zajiecovy, strýce mého, s panem hofmistrem, aby byl na Staré Hoře anebo v Kizinku, a že též chce jednati on pan hofmistr s panem Zajiecem na místě mém jako se mnú, než aby se jemu dalo napřed věděti dvě neděli, aby se k tomu také uprázdniti mohl. Pak k tomu raditi, pokudž bych mohl, i pomáhati, učinil bych rád, neb bych vám přál v tom i v jiném, což by vašeho poctivého a dobrého bylo; nežli mimo to, což jsme o ty věci prvé spolu rozmlúvali, již jiného nyní neviem co raditi, než jestliže by se mohlo trefiti, kdež se pan Zajiec s panem hofmistrem sjede, abyšte vy tu také byli, snad by lépe bylo, což by se skrze pana Zajiece začelo, bude-li se k čemu nachylovati, aby se to hned při vaší přítomnosti konati mohlo. A teď vám posílám list, kterýž jsem o ty věci panu Zajieci psal, nežli zdá mi se potřebí, abyšte vy se při tom s panem Zajiecem shle-

dali a o ty věci spolu rozmluvili; než oznámeno mi, ale neviem dokonale jest-li tak, že by pan Zajiec někde poodjel, že snad do Budyně zase se ponavrátilo morní povětří. Byť bylo dobré povětří, jistě rád bych pro vás sám tu práci vážil a s tím panem hofmistrem se sjel, i s knížetem Jiřiem JMtí byl bych se rád shledal, ale pro takové povětří nakažené, kteréž pán Buoh všemohúcí rač brzo zase v dobré obrátiti, není snadné v takovou jezdu se, ač by nebylo daleko, dáti.

Jakož jste mi také psali, kde bych nyní byt svojo mieti chtěl: i toho jsem úmyslu, abych ve jméno boží zde na Velharticích pobyl, dokudž jest dobré povětří. A pán Buoh všemohúcí rač dáti, pane příteli muoj milý, abychme se spolu šťastně a ve zdraví shledali. Datum ut supra.

Urozenému pánu, panu Janovi staršímu z Wartemberka a na Ploskovicích, nejvyššímu mincmejistru hor zlatých království Českého, panu příteli mému milému.

A dokudž jste, pane příteli muoj milý, v Praze, a jestliže byste mi co chtěli psáti, tehdy mohli byste to dáti Václavovi Trčkoví anebo Janovi Švábovi, služebníku mému, nebo na tento čas častá k niem poselství aneb oni ke mně mjevají.

865.

Žádá Jana z Rožmberka, aby Strakonictí poddaného člověka jeho, kteréhož nějaká vdova zlodějstvím nařkla, mimo právo neobtěžovali.

Na Velharticích 1531, 13. srpna. Opis souč. v arch. Třeboň. tern. nepag. sub rodina Rožmítal.

Službu svou vzkazují, urozený pane, pane příteli muoj milý. Byšte se dobře měli a zdraví byli, toho bych vám věrně přál. Račte věděti, když jsem na Velhartice přijel, že jest na mne vzneseno, že by nějaká vdova Vdolková z Kozlova obstarala v Strakonicech Štěpána z Kolínce, člověka mého, viníci jeho z nějaké krádeže o nějaký měsíc, ješto by v něm snad nějakí peníze býti měli: ale on že tomu odpírá, a kterýž jest měsíc na právo položil, ješto jemu ona puojčila, že o jiném jejím měsíci nevie a to že, jakž sem zpraven, provozuje aneb provésti chce, a ona že ničímž neodvozuje a na něho neprovozuje, a přes to že ještě obtěžován jest, a snad více již od Strakonických nežli od té ženy. I prosím vás, račte Strakonickým poručiti, ať toho člověka mého mimo jeho svědky a svědomí neobtěžují a obtěžovati nedopouštějí, a přes to, poněvadž zřízení zemské jest, ktož by chtěl čího člověka zlodějství [sic] viniti, že má toho předkem u jeho pána hledati, kterýž by od něho chtěl spravedlivé učiniti. I k tomu se poddávám, že chci od něho učiniti spravedlivé buďto té ženě vdově anebo Strakonickým, jestliže kto z nich bude chtieti jeho téhož Štěpána přede mnú z čeho viniti; pakli by Strakonictí přes to chtěli téhož člověka mého sami od sebe anebo komu k vůli obtěžovati a této mé slušné spravedlivé žádosti místa nedati, tehdy, pane příteli muoj milý, prosím, neračte toho sobě stěžovati, již já, dá-li pán Buoh, to tak předsevzieti míním i proti Strakonickým,

jakž podle práva jest, abych svého člověka v tom, tak jakž mi náleží, opatřil i také sebe, což by mi v tom ublíženo od nich bylo. Než té naděje sem, že to tak ráčíte podle této žádosti opatřiti, aby nebylo potřebie k tomu přijíti. Odpovědi žádám. Datum ut supra.

Urozenému pánu, panu Janovi z Rozmberka oc, mistru převorstvie Českého oc, panu příteli mému milému.

I toto mi se také vám zdálo oznámiti, že jsem zpraven, že ta jistá žena Vdolková z Kozlova jest tomu mému člověku Štěpánovi několiko kop dlužna, i snad by ráda touto nesnází jeho zaplatila. I račtež povážiti, jaký jest to zpuosob anebo spravedlivost, ježto takové věci na téhož mého člověka dopustiti nemíním, neb mi náleží před bezprávím jeho opatrovati; než dovede-li se co na něho přede mnú neslušného, chci se v tom také spravedlivě zachovati.

866.

Posílá Jindřichovi z Ryzmberka přípis listu přiznavacího k berni, však co se má dáti z tisíce a čím poddaní lidé přispívati mají, toho že mu ještě odeslati nemůže.

Na Velharticích 1531, 13. srpna. Opis souč. v arch. Třeboň. tern. nepag. sub rodina Rožmitál.

Urozený pane švagře muoj milý! Byšte se dobře měli a zdrávi byli, toho bych vám věrně přál. Jakož jste mi, pane švagře muoj milý, psali o přiepis listu přiznavacího k berni aneb k pomoci, jakž jest svoleno, i teď vám jej posélám. Nežli což se má dáti z tisíce anebo ze sta kop, toho vám ještě oznámiti nemohu, nebo dokudž se lidé nepřiznají, kdo zač má, tehdy nemuože to býti vědomo, než když se přiznají, tehdy když se to zsummuje, zač všickni mají, tehdy tepruva budeme moci věděti, což se na koho dostane dáti z tisíce anebo ze sta kop. Také, pane švagře muoj milý, jakož jste mi psali, abych vám poslal sepsáno, což se ukládání na lidi pomoci k berni dotýče: i ještě toho nemám pořádně sepsaného, ani také což jsou páni z Rožmberka na své lidi uložili, než když to najdu, rád vám poslati chci. A pán Buoš všemohúci rač dáti, pane švagře muoj milý, abychme se spolu šťastně a ve zdraví shledali. Datum ut supra.

Panu švagra mému milému, panu Jindřichovi z Ryzmberka z Švihova a na Rabí.

Teď vám zase, pane švagře muoj milý, posélám ten přiepis, kterýž jste mi poslali, co byšte chtěli radám komory krále JMti psáti: i mně se zdá, že to muože dobře býti, a protož jsem nic neopravil, krom maličko na straně jsem napsal, ač bude-li se vám to líbiti, toliko proto, aby něco bylo patrněji, což činiti mají a dáti, že to mají učiniti na místě JMKské.

867.

Kryštoforovi z Švamberka v příčině položení roku o jeho poddané ze zboží Bechyňského, též mezi Janem z Rožmberka a rytíři Radkovci; o morovém povětrí v Blatné a pod Zvíkovem oc.

Na Velharticích 1531, 13. srpna. Opis souč. v arch. Třeboň, tern. nepag. sub rodina Rožmitál.

Urozený pane, pane švagře muoj milý! Byšte se dobře měli a zdrávi byli, toho bych vám věrně přál. Muoj milý pane švagře! Když jsem z Blatné vyjeti měl, nemaje naděje, abyšte tak brzo z Bechyně jeti měli, i kázal sem tam k vám poslati s psaním, kteréž sem vám učinil, i neviem, čím to přišlo, že jest vás tam posel muoj nezastihl, nebo kterýž jest váš posel ke mně dnes na Velhartice přišle [sic] ze Zvíkova, srozuměl sem z vašeho psaní, že ještě ten muoj posel u vás nebyl. Nebo, což se dotýče pana Adama z Šternberka, psal sem vám, že toho rok do Bechyně pokládám o vaše poddané z toho zboží Bechyňského oc, v středu tuto nejprvé přistí na noc aby se tam sjeli, kohož pošleme, a o ty věci, oč se jednati má, aby se ve čtvrtek ráno jednalo; a na mém místě poručil sem, též jako prvé, starému purkrabí Blatenskému, že jeti má a měl jest jeti upřímo k Bechyni, ale poněvadž již ráciete zase na Zvíkově býti, chci k němu bohda zajtra poslati,*) aby tudy k vám v středu ráno jel.

Také, pane švagře muoj milý, psal sem vám při tom, což se roku položení panu Janovi z Rožmberka a Radkovcům dotýče, abychme se o to, dá-li pán Buoh, sjeli v Horažďevicích v pondělí buohda od zejtrí v témž dni [21. srpna], jakož šíře tomu vyrozumíte, když vám to mé psaní dodáno bude, anebo snad již jest. A odsud z Velhartic psal jsem jmenovanému starému purkrabí včera, aby vám oznámil, že jiného jsem se v Horažďevicích doptati nemohl, než že jest tam ještě dobré povětrí, jakož od něho šíře budete toho spraveni. Což se pak povětrí v Blatné dotýče, jiného neznám než že jest se tak tam přitrefilo, jako u vás pod Zvíkovem, že nějaká žena z Prahy byla tam některé nakazila, a též toto k tomu podobně nějaká žena z Berouna; pak též-li zase tu v Blatné přestane, jako bylo pod Zvíkovem přestalo, to jest již na buoží milosti.

Jakož jste mi ráčili psáti, což se peněz dotýče a kvitancí od pana Adama z Šternberka: i chci k němu o to zajtra bohda poslati tak podle mého s ním zuostání, aby mi ty kvitancí poslal, a já vám, jakž je mieti budu, také poslati chci. Nežli, pane švagře muoj milý, netuším, aby se to všecko do tohoto čtvrtku vykonati mohlo, abych mohl postačiti ke čtvrtku do Prahy poslati i také ty kvitancí od pana Adama mieti. Než kteréž byšte peníze poručili mně dávati, račte poručiti, aby Janovi

*) Poslal ještě téhož dne nařízení Mikulášovi z Rozsedl v tato slova: „Zdeněk Lev z Rožmitála oc. Purkrabie milý! Věz, že jest již pan Švamberg na Zvíkově; i když pojeděš v středu na Bechyni, rád bych, aby tudy ke Zvíkovu ráno jel v středu a jemu to oznámil, cožť sem odsud prvé psal.“

Švábovi v Praze dány byly, ač kdyby mi mohlo také zde v kraji něco na to dáno býti, byl bych tomu rád. A pán Buoh všemohúcí rač dáti, abychme se spolu šťastně a ve zdraví shledali. Dán na Velharticích v neděli před hodem slavným Matky buoží na nebesa vzetí léta oc XXXI°.

Panu švagru mému milému, panu Kryštoforovi z Švamberka a na Bechyni oc.

Jakož jste mi také napsati ráčili, kdybych byl na Blatné, že byste se byli se mnú rádi shledali anebo v Miroticích sjeli oc: i byl bych tomu také rád byl, ale buohdá shledáme se v Horažďevovicích při tomto jednání, kteréž mezi panem Janem z Rožmberka a Radkovci býti má.

868.

Adamovi ze Šternberka o posláni kvitancí panu Kryštoforovi z Švamberka oc.

Na Velharticích 1531, 13. srpna. Opis souč. v arch. Třeboň. tern. nepag. sub rodina Rožmitál.

Službu svú vzkazuji, urozený pane, pane švagře muoj milý! Byšte se dobře měli a zdrávi byli, toho bych vám věrně rád přál. Vězte, pane švagře muoj milý, že od pana Mikuláše Dajma mám mieti některú summu peněz tyto dny, než toliko že jse mi něco tiem odtahuje, že ještě pan Krystofor z Švamberka od vás kvitancí nemá podle smlúvy: i prosím vás, že tu kvitancí udělati dáte na těch tisíc kop gr. českých, co za vás témuž Mikulášovi dal, tak jakž jsem s vámi prvé mluvil, a mně ji pošlete, muože-li býti hned po tomto poslu; než také kvitancí témuž pánu na I¹/₂^M fl gr. č., kterých jest mně na místě vašem naposledy dal, a jestliže také ode mne kvitancí potřebujete na to aneb nač více, také vám rád dáti chci. A za to vás prosím, pane švagře muoj milý, že tím prodlévati nebudete a to pro mne učiníte. A pán Buoh všemohúcí rač dáti nám se spolu šťastně a ve zdraví shledati. Datum ut supra.

Urozenému pánu, panu Adamovi z Šternberka a na Zelené Hoře oc, panu švagru mému milému.

A jakož jste mi, pane švagře muoj milý, psali, když jsem na Blatné byl, o přiepis sněmu: i chci jej vám rád brzo poslati, nežli pro muoj nedávní sem na Velhartice přiejezd nemohl jsem tak brzo toho učiniti.

869.

Svojšovi z Velhartic, aby k němu na Velhartice přijel oc.

Na Velharticích 1531, 14. srpna. Opis souč. v arch. Třeboň. tern. nepag. sub rodina Rožmitál.

Službu svú vzkazuji. Urozený pane, pane přieteli muoj milý! Přál bych vám rád zdravie a všeho dobrého. Jakož sem vám prvé psal, žádaje, když bych na Velhartice přijel a vám oznámil, abyšte ke mně přijeli: i prosím vás, že ke mně sen

na Velhartice přijedete tento pátek nejprve příští [18. srpna] k vobědu na přátelské rozmluvení o ty věci, oč jest bylo mezi námi jednáno, ješto nepochybují, že to dobře v paměti máte. Odpovědi žádám. Dán na Velharticích v pondělí u vigilji k hoďu slavnému Matky božie na nebesa vzetie léta oc XXXI°.

Uroz. pánu, panu Svojšovi z Velhartic a na Nalžovech, panu příteli mému milému.

A zdá-li se vám, pane příteli muoj milý, že byšte také s sebou měli pana Častolara, poněvadž také prvé při těch jednání byl, i také toho vašeho přítele, jako také s vámi byl na Blatné, to by vše, pokudž se vám zdáti bude, býti mohlo a muože.

870.

Václavovi Trčkovi z Vítence v přčině hor na Jilovém; oznamuje, že pro mor do Prahy nepojede; jaké dostal psaní od Jana Březenského z Wartmberka o Ploskovice oc.

Na Velharticích 1531, 14. srpna. Opis souč. v arch. Třeboň. tern. nepag. sub rodina Rožmitál.

Zdeněk Lev z Rožmitála oc. Trčko milý! Jakož jsi mi psal, což se hor na Jilovém dotýče, i co jest mi také o to psal pan Anděl Zigmund: teď tu ceduli posílám, ješto také tomu porozumíš. Pak k tomu já svoluji, abychme na třicátú po $\frac{1}{2}$ M gr. dali, jakož Švábovi o tom oznamují, než třebať jest to jináče opatřiti nežli prvé; nebo ač Hořický jest dobrý člověk, než proto mi se zdá lépe, aby někomu jinému bylo to poručeno, nebo za jeho spravování náklad se učinil, ale užitek se žádný nepoznal. Však poněvadž také spolu s ním ty tále máme a doly, proto on aby též dával, jako my, což na něho přijde, než chceli k tomu také dohlédati, to dobře učiniti může pro jeho i naše dobré, poněvadž na to nakládáme. A zdá mi se, aby s panem Zigmundem Andělem již tu věc všecku rozvážil, a potom některak, dá-li pán Buoh, o to rozmluvíce o sv. Jeronymě, vzalo by se to tak před se, aby se na to naložilo, pokudž by potřeba byla, aby se to mohlo k užitku přivést. A panu sudiemu nejvyššímu*) také o to brzo psáti chci, aby též dal cupus jako my, a my muožeme napřed dáti, a zatím by také od pana sudieho dáno bylo. Ač s těžkem pro mor soud zemský o sv. Jeronymě držán bude, a kdyby se i držel, nemám úmyslu na ten čas do Prahy jeti, leč bych toho zvláštní potřebu poznal, ale proto poručil bych někomu na svém místě o tu věc, což se těch hor dotýče.

Jakož jsi mi také psal, což se dotýče Jana Tetúra i také Jakuba Strnada: i mám za to, že jest již se tomu dosti stalo; nebo Jan Šváb, tak jsem z jeho psaní předešlého srozuměl, že jest na to i peníze na hotově měl; však chci jemu ještě o to připomenutí učiniti, jestliže jest se nestalo, ale aby se jim dosti stalo již bez dalších odkladuov. Datum ut supra.

Urozenému vladyce Václavovi Trčkovi z Vítence, mému milému.

*) Zdislav Berka z Dubé.

Jakož jsi mi také psal, což se Řesanského dotýče: i oznámil jsem to prvé, že bych 1° p^r gr. č. dáti ještě za něho chtěl Rendlovi, než že jest mi paní Vrabská psala, abych nedával, dokudž jí neudělá jistoty listovní; a dále neviem, jaké mají mezi sebou urovnání, neb mi není oznámeno od něho ani od nie. Což se dotýče Polencové, prvé o tom viem, že jest umřela, i rač pán Buoh všemohúcí její duši milostiv býti; a přál bych jí toho, jestliže jest jaké zřízení učinila o svém statku, pak-li nic, tehdy což jest pilně chovala, s těžkem o to nějaké nesnáze nebudou.

Kdež jsi mi napsal o zvěřinu: i neviem, mají-li jakou novou na Lysé, než mají mi něco poslati zvěřiny z Krupky na hrad Pražský, i chciť poručiti odtud něco dáti. Věz, že jsem měl nedávno psaní od pana Jana Březenského z Wartmberka oc o to, což se mezi niem a tebou jednání dotýče o Ploskovice: i neviem dokonale, na ten-li jest mi rozum psal, abyšte spolu ke mně přijeli, čili na čem mezi sebou zuostanete, abyšte mně to oznámili, abych tu věc sepsal; než jakž koli jest, poněvadž snad jest ještě v Praze, snadť to oznámí, co v tom v úmysle má; a jestliže by mi on pan Březenský chtěl co psáti a tobě to dáti anebo Janovi Švábovi, tehdy ať jest mi to posláno při jiném poselstvie. Poněvadž ještě v Praze promírají, oznam mi to při jiném poselstvie, budete-li na tento čas předse soud purkrabský držeti, čili doněkud se jeho poodloží. Také při jiném poselstvie oznam mi, kde jsou nyní páni hajtmané, spolu-li čili každý zvlášť, neb mi oznámeno, že JMKská ráčil učiniti hajtmány pana Jindřicha Berku a pana podkomoříeho.

871.

Purkrabímu na Blatné, aby sousedovi Klatovskému odkázané v Miroticích šaty vydati poručil.

Na Velharticích 1531, 14. srpna. Opis souč. v arch. Třeboň. tern. nepag. sub rodina Rožmitál.

Zdeněk Lev z Rožmitála oc. Purkrabie milý! Věz, že Klatovští psali jsou mi, přimlívajíce se za Jana Trávníčka, souseda jejich z předměstí, a to o to, že by nějaká Anna Petrova Kožíškova, máte jeho, kteráž byla v Miroticích v podruží a již umřela, odkázala jemu nějaké šaty, kteréž po ní zuostaly, prosíce, abych témuž Janovi to rozkázal propustiti a vydati, ješto za to mám, že jsám s tímto psaním k tobě puojde. I ač tu v Miroticích moji poddaní, za to mám, nemohou jinam bez mé vuole odkazovati, nežli na mé zboží, než proto, pro ně pro Klatovské, chci tomu člověku to přieti, a což by jemu těch šatuov podle toho odkázání náležalo, kaž jemu to vydati, toliko předkem se na to vyptaje, není-li v tom žádná zvláštní překážka, jestliže by snad někto jiný také k tomu chtěl spravedlivosti mieti. Datum ut supra.

Urozenému vladyce Václavovi z Pythé, purkrabí na Blatné, mému milému.

872.

Janovi Švábovi z Chvatliny o dopomožení práva na Liblice, o složení 700 kop gr. č. panem Švambergem oc.

Na Velharticích 1531, 14. srpna. Opis souč. v arch. Třeboň. tern. nepag. sub rodina Rožmitál.

Zdeněk Lev z Rožmitála oc. Švábe milý! Jakož jsi mi psal, což se mně dopomožení práva na Liblice na pány Smiřické dotýče: jáť jsem tomu tak rozuměl podle napravování práva, kterak jest svoleno a utvrzeno, že hned po listu obranniem má býti dopomožení beze všech obsélek a dalších souduov, poněvadž jsem pořádně listy obranní vzal podle práva oc; ač snad mohl by někto říci, však k soudu nebude obeslání, nežli aby tomu dosti učinili a mně toho aby bylo postúpeno. I znám já na tom, že se tím odtahuje, nemalú svú škodu, nežli byť měla ta věc tak býti jako prvé bývala, také bych to podnikl jako jiní. A zdá mi se také i toto, že již po obranniem listu nemohou mne z toho zsouti, leč mi toho prvé bude postoupeno anebo toho dopomoženo; pak chce-li pan purkrabie o to tak psáti, aby mi toho bylo postoupeno, tehdy proti tomu nejsem, aby ten list byl vzat a tu poslán, kdež býti má. A tiem za to žádám, aby se neprodlávalo. Pakli by chtěl pan purkrabie psáti, aby mi peníze dali anebo toho mi statku postoupili, tehdy nyní nezdá mi se takového psanie vziati, leč se na to s pány a přátely poradiem, však pak což bude mně za právo, tolikéž snad jiným, když má rovnost práva zachována býti. I rozmluv o to s panem purkrabí hradu Pražského a muožeš jemu tento artikul přechísti, však což by mi se lepšího podle práva ukázalo, také spolu s jinými to podniknutí chci, což bych byl povinen učiniti; a na čem to postavieš, když pan purkrabie zase v Praze bude, oznam mi to. Datum ut supra.

Urozenému vladyce Janovi Švábovi z Chvatliny, mému milému.

Což se dotýče pana Březenského, dá-liť jaká psaní anebo listy, posílej mi to při jiném poselství oc. A což se dotýče toho dopomožení, o čemžť píši, nevztahuji toho na ten konec, když bych Liblice držel, abych jich postúpiti neměl, kdyby mi má summa dána byla, jakž jest podle práva oc, ale že mi se zdá, že již po obranniem listu má býti prvé postúpení nežli zsutí v takové věci vilné [sic]. Za to mám, že jsi již dal Janovi Tetúrovi, což jsi na tento čas dáti měl, též také Jakubovi Strnadovi na Novém městě Pražském, jakož jsi mi i psal, žeť jest se toliko jemu Strnadovi několika kop nedostávalo, že jsi to chtěl odjinud opatřiti; a protož toho neobmeškávej, ač jestliže jest se co tím prodlelo, a když budeš mieti mé peníze, těch několikop doložieš zase, odkud jsi je vzal anebo vezmeš sobě.

A jakožť jsem nedávno psal, že pan Švamberg má mi u tebe položiti VII^c ff gr. č.: i za to mám, že se tak stane tento čtvrtek nebo pátek nejprvé přieštíe, než nedávej z toho žádnému nad to více, nežli tak, jakžť jsem také při tom psal, až

o tom šíře při jiném poselství oznámím. Nežli daj z toho Václavovi Trčkoví, anebo kohož on tobě oznámí, na mé třicáté, kteréž mám na Jilovém, po $\frac{1}{2}$ M gr. č., a která cedule svědčí jemu Trčkoví, kaž ji jemu dáti, když zase v Praze bude. A máf býti něco zvěřiny mně posláno na hrad Pražský z Krupky, i když bude přivezena, kaž ji opatřiti a schovati; a když budeš mieti ke mně poselství, oznam mi, kolik tun toho bude.

Což se dotýče pana Jana mladšího z Walšteina a Jaroslava Konarovského, co jest mi o to psal Zygmund Anděl, teď ten list posílám, kterýž schovej, a tiem se spraviš, jakž jest ta věc, i také tiem, co mi pan Jan z Walšteina odpíše; a takové věci na místě postav, abych já i také oni opatření byli. A což učiniti mám ten list Konarovskému: učiň tak, neb bude snad také potřebí, abych od pana Jana z Walšteina byl z toho kvitován.

873.

Adamovi z Šternberka o přiznací listu z jmění, o jednání sněmovním.

Na Velharticích 1531, 14. srpna. Opis souč. v arch. Třeboň, tern. nepag. sub rodina Rožmitál.

Službu svou vzkazuji. Urozený pane, pane švagře muoj milý! Byšte se dobře měli a zdrávi byli, toho bych vám věrně přál. Muoj milý pane švagře! Jakož jste mi psali, kdybyšte přiznací list poslali, byli-li byšte povinni předse berní dáti oc: i v pravdě toho neviem, nežli v těch listech přiznacích nenie, za to mám, žádná zmínka o berni, nežli toliko, zač svůj statek pokládáte. A protož já toho neznám, abyšte tiem přiznáním sobě zastřeli svou spravedlivost: nežli proto toto by mi se zdálo, abyšte zvláštní list psali pánuom radám komory, že jim posíláte list přiznací na takový způsob, že jich žádáte, aby vám předkem na vašem dluhu, když přijde k dání té berni anebo pomoci, vyrazili a o ostatek na místě krále JMti s vámi se, což jest vám dlužno, urovnali, a že se vám zdá, že byšte jináče nebyli povinni té berně anebo pomoci dáti, poněvadž prvé jest vám ten dluh povinný, nežli jest ta pomoc svolena. I pane švagře muoj milý, tutož vám oznamuji své zdání, pakli co v tom lepšího můžete znáti k vašemu užitku, jistě bych vám toho rád přál. Datum ut supra.

Urozenému pánu, panu Adamovi z Šternberka a na Zelené Hoře oc, panu švagru mému milému.

Teď vám posílám, pane švagře muoj milý, přepis sněmu minulého; než něco jest se potom více jednalo podle těch vejminek v tom sněmu jmenovaných některých artykuluov, ač neviem, aby to vše zjednáno bylo, nežli něco také toho bylo jest vepsáno do listuov, s kterými jsú po krajích chodili po tom sněmu.

874.

Kryštoforovi z Švamberka, že v Horažďevovicích čisté ještě jest povětrí, k panu Janovi z Rožmberka že pro peníze pošle.

Na Velharticích 1531, 14. srpna. Opis souč. v arch. Třeboň. tern. nepag. sub rodina Rožmitál.

Urozený pane, pane švagře muoj milý! Byšte se dobře měli a zdrávi byli, toho bych vám věrně přál. Muoj milý pane švagře! Ten posel váš, kterýž chodil na Zelenú Horu, byl jest také zde u mne na Velharticích, a dal jsem vám po něm odpověď. Což se dotýče Horažďevovic, račte věděti, že jsem tam poručil, netoliko kdyby tam někdo umřel, ale jestliže by se kto na morní nemoc rozstonal, má mi býti hned oznámeno. I poněvadž mi oznámeno není, tehdy za jiné nemám, než že jest tam ještě dobré buohdá povětrí. Jakož jste mi ráčili psáti, abych po peníze poslal do Strakonice tuto středu: i tak, dá-li pán Buoh, učiním a panu Janovi z Rožmberka psáti chci, komu by ty peníze z mých služebníkuov těch III^oLX fl^o gr. č. dáti měl. A pán Buoh všemohúcí rač dáti, pane švagře muoj milý, abychme se spolu šťastně a ve zdraví shledali. Dán na Velharticích v pondělí u vigilji k hodu slavnému Matky buože na nebesa vzetí léta oc XXXI°.

Panu švagra mému milému, panu Kryštoforovi z Švamberka a na Bechyni oc.

875.

Janovi z Rožmberka v příčině odeslání 360 kop gr. č.

Na Velharticích 1531, 16. srpna. Opis souč. v arch. Třeboň. tern. nepag. sub rodina Rožmitál.

Službu svú vzkazují. Urozený pane, pane příteli muoj milý! Byšte se dobře měli a zdrávi byli, toho bych vám věrně přál. Račte věděti, že bych měl něco peněz mieti na tento čas od pana Kryštofora z Švamberka, švagra mého milého; i psal jest mi, abych k vám dnes poslal, že mi máte dáti, tak jakž jest vám oznámil, III^oLX fl^o gr. českých. I, pane příteli muoj milý, prosím vás, račte mi to poslati a těmto mým služebníkom poručiti to vydati, urozeným vladykám Kuncovi Nimcovi z Petrovic a Jindřichovi Semínovi z Semína, anebo jednomu z nich, jakož také jim poručil sem o to s vámi mluvíti. Dán na Velharticích v středu po hodu slavným Matky božie na nebesa vzetí léta oc XXXI°.

Urozenému pánu, panu Janovi z Rožmberka oc, mistru převorstvie Českého oc, panu příteli mému milému.

876.

Kašparovi Urticellovi z Kopřivné Hory, že do Horažďevovic přijede, pro pána z Rožmberka, Švamberka a jiné aby hospody opatřil.

Na Velharticích 1531, 16. srpna. Opis souč. v arch. Třeboň. tern. nepag. sub rodina Rožmitál.

Zdeněk Lev z Rožmitála oc. Kašpar milý! Poněvadž jsi mi nic neoznámil, jaké jest v Horažďevovicích povětrí, tehdy té sem naděje, že jest dobré; a protož,

dáli pán Buoh, přijedu tam tento pondělí příští k večeri, a též tam v Horažďevovicích býti mají na ten den pan Jan z Rožmberka a pan Švamberk i někteří více. I rozmluv s Horažďevovskými, ať to opatří, aby ti, kdož tam přijedou, mohli hospody mieti i také potřeby za své peníze. A věz, že mám něco dáti Johanesovi písari, jako byl u mne na Zelené Hoře a jest nyní v Nepomuce, i má to u tebe položiti Kunc, služebník muoj: i přijmi to a témuž Johannesovi vydaj, když by k tobě přijel anebo někoho jistého poslal. Datum ut supra.

Urozenému vladyce Kašparovi Urticellovi z Kopřivné Hory, mému milému.

877.

Purkrabímu na Blatné, aby kuchaře Staňka do Horažďevovic vypravil.

Na Velharticích 1531, 16. srpna. Opis souč. v arch. Třeboň. tern. nepag. sub rodina Rožmitál.

Zdeněk Lev z Rožmitála oc. Purkrabie milý! Pošli tuto ceduli, která svědčí panu Švamberkovi, zítra buohdá na Zvíkov. Toto také věz, že buohdá budu v Horažďevovicích tento pondělí k večeri. I pošli tam Staňka, kuchaře, neb zde zbytkuov kuchařuov nemám; nebo když tam puojde ráno, muože tam býti lechce dopoledne v pondělí. A jídlo bude mi se mieti dělati u mistra Kašpara, nebo, dá-li pán Buoh, tu stanu; a protož ať on do toho domu jde. Datum ut supra.

Urozenému vladyce Václavovi z Pythé, purkrabí na Blatné, mému milému.

878.

Odesílá Adamovi z Šternberka příписы kvitancí.

Na Velharticích 1531, 16. srpna. Opis souč. v arch. Třeboň. tern. nepag. sub rodina Rožmitál.

Službu svú vzkazuji. Urozený pane, pane švagře muoj milý! Byšte se dobře měli a zdraví byli, toho bych vám věrně přál. Muoj milý pane švagře! Dal jsem vám byl list napsati v pondělí minulý, chtěje vám jej dnes poslati i s přípisem sněmovniem, a v tom přišel včera ke mně od vás posel muoj, kdež jste mi psali žádajec, abych vám poslal přípis kvitancí, kterak byšte měli udělati jednu i druhú panu Krystoforovi z Švamberka oc. I takéť já neumiem toho dobře dáti psáti, však proto podle svého zdání dal jsem to napsati, a teď vám posélám všecko, jedno s druhým; pak nebude-li se co panu Švamberkovi líbiti a dá toho jinú notuli, i což bude obyčejného a slušného, udělali byšte nové kvitancí, a tyto nynější, kteréž udělali dáte, vrátily by se vám zase; a prosím vás, že mi je pošlete, pane švagře muoj milý, po tomto mém poslu. Datum ut supra.

Urozenému pánu, panu Adamovi z Šternberka a na Zelené Hoře oc, panu švagru mému milému.

A když budou v té každé kvitanci dvů dobrých lidí na svědomí pečeti, anebo najvíce tři, zdá mi se, že bude dosti, jakož prvé, švagře muoj milý; muožete za to žádati některých služebníkuov svých, aby na svědomí pečeti přiložili, kteříž při vás jsú, anebo v Nepomuce, že nebude potřebí vám o to daleko posélati.

879.

Jindřichovi Berkovi z Dubé v přčině rozepře mezi Václavem Haugvicem a paní Annou Karlíkovou a manželem jejím Adamem.

Na Velharticích 1531, 16. srpna. Opis souč. v arch. Třeboň. tern. nepag. sub rodina Rožmitál.

Službu svú vzkazuji. Urozený pane, pane přieteli muoj milý! Byšte se dobře měli a zdrávi byli, toho bych vám věrně přál. Jakož nepochybuji, pane přieteli muoj milý, že to dobře v paměti máte a u vědomosti, jaký jest se rozsudek stal mezi panem Václavem Húkvicem a paní Annú, manželkú pana Adama Karlíka, anebo mezi ní a jím, manželem jejím, což se toho zápisu dotýče, kterýž ona od něho má, že má jí to dáno býti, ale že, jakž mi oznámeno, má ona v tom nějakú od téhož manžela anebo od kohožkoli překážku; a kterak ty věci samy v sobě sou, snad máte od někoho o tom dostatečnější zprávu, nežli bych vám o tom tuto mnoho vypisoval oc. A toto jest mne také došlo, oč jest mezi touž paní Annou a manželem jejím nějaká snad rozepře anebo různice, že byšte vy to s druhým panem hejtmanem slyšeti a o to konec mezi nimi učiniti měli: i prosím vás, pane přieteli muoj milý, že jim o to brzo rok stranám položíte, muože-li býti na hradě Pražském, pokudž úřadu vašemu náležie, aby ona také tím snáze tudy své spravedlivosti, což se peněz dotýče, což jest podle práva obdržela, dosáhnúti mohla. Neb jest věc slušná a spravedlivá, kto k čemu spravedlivost má, aby toho bez zástěr a bez překážek užiti mohl; a pokudž jest vám v tom slušně náležitě, té jsem k vám naděje, že tak učiníte. Odpovědi žádám. Datum ut supra.

Urozenému pánu, panu Jindřichovi Berkovi z Dubé a na Dřevenicích, hajtmanu krále JMti královstvie Českého, panu přieteli mému milému.

880.

Janovi Švábovi z Chvatliny o rozličných věcech, zvláště o dopomožení práva na Liblice, komu má co vydáno býti z peněz panem Švamberskem položených, o smrti starého Hysrle oc.

Na Velharticích 1531, 16. srpna. Opis souč. v arch. Třeboň. tern. nepag. sub rodina Rožmitál.

Zdeněk Lev z Rožmitála oc. Švábe milý! Bylť jsem psaní učinil v pondělí minulý, kteréžť jsem chtěl dnes poslati, a v tom přišel od tebe ke mně posel ráno dnes, i tedť je posélám spolu s tiemto psaním. Kdež jsi mi pak poslal listy od pana Adršpacha a od pana Viléma Grušiny [sic], na to chci dáti odpověď při jiném poselstvie, neb tohoto posla nezdálo mi se držeti, aby se nemeškal pro to psaní druhé,

kteréžt posélám. A tomu jsem rád, že jest již ta věc srovnána, což se Mikuláše Karlíka dotýče, i také že jsi již dal Janovi Tetúrovi, co jsi dáti měl, a Jakubovi Strnadovi; a za to mám, že jsi se kvitancími opatřil, pokudž toho potřeba jest; a o Andělovi v druhém psaní napsal jsem. Klíče toho mi nepřinesl posel, neb jsi snad zapomněl jeho dáti jemu, ale dosti času k tomu jest při jiném poselství. Takéť jsem psal v druhém psaní, což se mně toho práva dopomožení na Liblice dotýče: i přijde-li k tomu, mně se zdá, že muožeš na mém místě s panem purkrabím, jedá s ním, puovodem býti, vezma sebu někoho od Bachtle z Lysé, kterýž jest Liblic svědom; neb v tom více nežádám mieti, abych byl uveden, nežli nač se obranní list vztahuje. A teďt posélám list podle toho spu sobu, jakž jest paní Beatrix psala ku panu Jindřichovi Berkovi; i pošli jemu jej brzo, a co mi odpíše, to muožeš ohledati a potom mi to při jiném poselství poslati.

Jakožt jsem oznámil, že od pána z Švamberka má mně býti u tebe položeno VII^c fl gr. č.: i vyplat z toho to, což jest pana Jana Žateckého a ten řetěz Munkuov, a oznam mi při jiném poselství, co za tu výplatu dáš; a tomu židu starému Písek-kého daj z toho také XXV fl gr. č., neb za to mám, že ostatku muože doněkud počekati; než více z toho nedávej mimo mé předešlé psaní, ažt oznámím, jedné opatř to, aby těch peněz bezpečně choval. Krom také toho dej Trčkovi, jakž piši, na tále cupus na Jilovém; a jestliže mi budou práva dopomáhati na Liblice, také na to dej, pokudž bude potřeba a povinnost podle práva. Což by pak potom z toho dáti více měl, toť chci, dá-li pán Buoh, oznámiti při některém jiném poselství.

Kdež jsi mi také psal o smrti starého Hysrle: i rač se pán Buoh všemohúci nad jeho duší smilovati, a oznam mi při jiném poselství, všecken-li je on statek svuoj strýcóm svým odkázal a dal, čili také komu více jinému; nebo za to mám, že to brzo tajno nebude, jaké jest zřízení učinil, neb snad také něco dal Kašparovi Šnoblovi. Dán na Velharticích v středu po ho du slavném Matky božie na nebesa vzetí léta oc XXXI°

Urozenému vладыce Janovi Švábovi z Chvatliny, mému milému.

Také srozuměl jsem z té cedulky od paní Beatrix, že má něco peněz mist Jeronym: i viem o tom prvé, ale jest tu těžké zjednání, než muože-li co u Lazarov anebo kde jinde zjednat, byl bych toho vděčen.

881.

Kryštoforovi z Švamberka v příčině roku jemu položení s panem Adamem z Šternberka.
Na Velharticích 1531, 16. srpna. Opis souč. v arch. Třeboň. tern. nepag. sub rodina Rožmitál.

Urozený pane, pane švagře muoj milý! Byšte se dobře měli a zdrávi byli, toho bych vám věrně přál. Muoj milý pane švagře! Dnes mi od vás psaní dodáno,

kdež mi ráčíte připomínati, což se roku položení vám s panem Adamem z Šternberka dotýče: i mám to dobře v paměti, než-li zdál mi se k tomu čas krátký a také i některá jiná příčina toho jest, že jsem tiem poprodlil; jakož když se buohdá spolu v pondělí v Horažďějovicích shledáme, chci vám to oznámiti, a tu spolu zůstanúce, položím toho, dá-li pán Buoh, rok v slušném času; a toho sobě neobtěžuji netoliko podruhé do Horažďějovic pro vás jeti, ale i jinam k vaší potřebě. A kvitanci od pana Adama buohdá vám s sebou přinesu, neb nepochybuji, že je od něho do této neděle mieti budu. A pán Buoh všemohúcí rač dáti, pane švagře muoj milý, abychme se spolu šťastně a ve zdraví shledali. Datum ut supra.

Panu švagru mému milému, panu Krystoforovi z Švamberka a na Bechyni oc.

882.

Mikulášovi Karlíkovi z Nežetic, aby Ludvíka Zajímače nezatýkal, ale jemu roku přidal.

Na Velharticích 1531, 16. srpna. Opis souč. v arch. Třeboň. tern. nepag. sub rodina Rožmitál.

Službu svú vzkazují, urozený přieteli milý. Za to tebe s pilností žádám, kdež jsi, kterak jsem zpraven, pana Ludvíka Zajímače zatekl, že jemu roku přidáš do sv. Havla najprvé příštíeho, i také kterýžby více zatykač na něho měl, též tebe žádám, že jeho dotud nebudeš zatýkati. A učiníš mi na tom zvláštní vděčnost, a o tom držím, i jemu, když tuto mů žádost naplníš, a rád se zase dobrým přátelstviem, co v tom učiníš pro mne, odplatiem. A na tom neznám tvé žádné škody, poněvadž tomu rozumiem, žeť prvé nemuože toho zaplatiti, než té jest naděje, že při sv. Havle peníze mieti bude, jakož také tůž naději mám; a oč by pak bylo více mezi vámi, chci také rád o to péči mieti, aby takové věci mohly k slušnému srovnání přivedeny býti. Odpovědi žádám. Datum ut supra.

Uroz. vladyce, panu Mikulášovi Karlíkovi mladšímu z Nežetic oc, přieteli milému.

883.

Ludvíkovi Zajímačovi z Kunstatu v příčině jeho jednání s poručníky pánů z Hradce oc.

Na Velharticích 1531, 16. srpna. Opis souč. v arch. Třeboň. tern. nepag. sub rodina Rožmitál.

Službu svú vzkazují. Urozený pane, pane švagře a přieteli muoj milý! Byšte se dobře měli a zdrávi byli, toho bych vám věrně přál. Jakož jste mi, pane švagře muoj milý, psali, což se pana kancléře,*) dobré paměti, a vás dotýče: i tomu jsem dobře vyrozuměl, a které jste mi psaní prvé o tůž věc učinili, to jsem oznámil také jiným poručníkom, a na tom jsme, kdyby jedné čas mohl k tomu slúžiti, abychme sami poručníci spolu s vámi shledati mohli, a o to, dá-li pán Buoh, abychme mezi sebou rozmluvení měli a s vámi přátelské jednání; ješto, pokudž na mně jest,

*) Adam z Hradce.

chci se k tomu rád přičiniti, což by to nejdříve býti mohlo. A pán Buoh všemohúci rač dáti, pane švagře muoj milý, abychme se spolu šťastně a ve zdraví shledali. Datum ut supra.

Urozenému pánu, panu Ludvíkovi Zajímačovi z Kunstatu oc, panu švagra a příteli mému milému.

Jakož jste mi také, pane švagře muoj milý, psali, což se pana Mikuláše Karlíka dotýče: i zprvu neuměl jsem dobře jeho psaní přečísti, než potom jsem jemu porozuměl, i tomu přepisu, což jste vy jemu psali, jakož vám teď to jedno i druhé zase posílám i také ten list, kterýž jsem jemu podle vaší žádosti psal; a jistě jsem psal pilně, i což mi zase odpíše, muožete to dobře ohledati, i učíte tak, neb jest potřebí, abyšte se věděli v tom čím spraviti.

884.

Michalovi Slavatovi z Chlumu v příčině odložení spravedlivosti jeho nejvyšším purkrabím na soud zemský, o sporném jeho jednání s nejvyšším komorníkem, co o něm mluvil nejvyšší purkrabí v Budějovicích oc.

Na Velharticích 1531, 16. srpna. Opis souč. v arch. Třeboň. tern. nepag. sub rodina Rožmitál.

Službu svú vzkazuji. Urozený pane, pane příteli muoj milý! Byšte se dobře měli a zdraví byli, toho bych vám věrně přál. Jakož jste mi, pane příteli muoj milý, psali i toho příписы poslali, jaké jste psaní panu purkrabí nejvyššímu*) učinili a on vám zase, též také což jste psali panu komorníkovi nejvyššímu**) a co vám také za odpověď dal: i v pravdě v těch ve všech věcech rád bych vám tak rád radil, pokudž bych nejvýše rozuměl, jako v své vlastní věci, anébrž radši bych sebe v své potřebě obmeškal nežli vás u vaší, ale již k nynějšiem spu SOBOM nás některých rozumové staří snad se nechtie trefovati s novými, a zvláště jestliže by kto pod tiem čeho toho hledal, obmejšleje něčí nebezpečnost anebo těžkost. A námť není potřebí z jiných příkladuov mnoho bráti, čehož jsme sami vy a já zkusili z některých stran, ješto jest to ještě z paměti nevyšlo. I což se dotýče toho psaní od nejvyššieho pana purkrabie: jistě neviem, pane příteli muoj milý, jiného, než, poněvadž toho, oč jste jemu psali, odkládá na naučení soudu zemského, že, bojím se, musíte dotud strpení mieti; ač znám to, že jest věc obtížná, komuž se jeho spravedlivost odtahuje a odkládá, kteráž, naději se, bez takového naučení mohla by se spravedlivě vykonati, abyšte vy toho, což jest podle práva, též užievali, čehož jiní v tomto království v takových věcech užievají. Což se pak dotýče pana komorníka, strýce mého, rád bych tomu byl, abyšte spolu v lásce přátelské byli, a zvláště poněvadž jste sobě blízcí sousedé. A oč jste se na pana hofmistra nejvyššieho***) a na mne k přátelskému

*) Jan z Wartmberka.

**) Jaroslav z Šellenberka na Kosti.

***) Vojtěch z Pernšteina.

jednání poddali, jistě bych rád, aby ta věc brzo přátelsky srovnána byla, a chtěl bych i v slušné místo naschvál o to jeti, než nyní jsme daleko od sebe s panem hofmistrem najvyšším.

Také což se dotýče toho měřiče: i jest mi divné, proč vám není dán podle té žádosti, kteráž jste na najvyššieho pana komorníka vzložili. A jakžkolivěk jest, prosím vás, pane přieteli muoj milý, když bude mezi námi poselstvie, pošlete mi přípis toho rozsudku anebo nálezu, kterýž jest mezi vámi a Trmalem na soudu zemském učiněn; zdali by se tu mohlo něco toho najíti, že z povinnosti měl by vám měřič na vaši žádost vydán býti k té potřebě, kteráž jste panu komorníkovi oznámili.

A což se pana komorníka a vás dotýče: žádám vás, že sobě toho neobtěžíte, abych ještě toho z sebe neskládal, oč jste na panu hofmistru najvyšším a na mně přestali, nebo vězte, pane přieteli muoj milý, že, dá-li pán Buoh, mám se shledati tento pondělí nejprvé přieští s panem Krystoforem z Švamberka, švagrem mým, v Horažďevovicích, nebo jsme tu položili rok o některá jednání panu Janovi z Rozmberka a některým více, že tu také býti mají. I poněvadž to znám, že jest pán z Švamberka váš dobrý přietel, mám úmysl o ty věci s nimi rozmluviti a potom vám také něco napsati.

Nerad jsem tomu, že ten kněz opat vám se nehledí zachovati, neb byt bylo na mé vuoli, a on vám se tak podle vuole mé zachovával, držím o tom, že by to bylo jemu i tomu klášteru k lepšímu; než trošuje-li jeho kto nač stranně, neznám na tom jeho užitku.

Také jakož jste mi psali, pane přieteli muoj milý, což se pana Ludvíka Zajímače dotýče: i dal jsem také na jeho psaní jemu odpověď a mám za to, že vám to oznámí, a protož vám tuto o tom mnoho nevypisuji, než jistě, v čemž bych jedné slušně mohl, rád bych pro něho přátelstvie učinil. A všemohúcí pán Buoh rač dáti, abychme se spolu šťastně a ve zdraví shledali. Datum ut supra.

Urozenému pánu, panu Michalovi Slavatovi z Chlumu, z Košmberka a na Kostelci oc panu přieteli mému milému.

O čemž jest vám psal pan Švamberk a potom já, i pokudž se, pane přieteli muoj milý, pamatuji, tento spuosob jest mi oznámen, že by pan purkrabie mluvil na tento rozum snad v Budějovicích: jakož měl jest pan Slavata nějakú nesnáz anebo soud s Trmalem, i nic to není, než jest nějaká věc jiná mnohem těžší, žeť s ní s těžkem pan Slavata vyjde, a jako by se jemu zdálo nepodobné, abyšte vyjítí mohli. Ale o tom nepochybuji, že pán Buoh všemohúcí nevinných a spravedlivých neráčí opúšťeti, než tak, jakž jste mi psali, že na čas ráčí na lidi dopoušťeti obtíženosti a tudy zkušovati lidi v trpělivosti a potom dáti zase pomoc s potěšením, aby ráčil spravedlivé utěšiti; neb kdyby nikda na člověka nepřicházelo protivenstvie, mohl by někto i na pána Boha pozapomenúti a poněkud snad se domnievati, že není člověk

jako jiný; a tak se nám i tudy připomíná, abychme toho z paměti nevypouštěli, že jsme lidé a boží stvoření. A za to vás žádám, pane příteli muoj milý, že ještě o této věci nebudete mnoho rozprávěti, až se takových věcí dostatečněji dovieme.

885.

Janovi z Rožmberka, aby mu na povinnou sumu za ryby 100 kop gr. č. do Horažďevovic přivezl.

Na Velharticích 1531, 17. srpna. Opis souč. v arch. Třeboň. tern. nepag. sub rodina Rožmítál.

Službu svú vzkazují, urozený pane, pane příteli muoj milý. Byšte se dobře měli a zdrávi byli, toho bych vám věrně přál. Jakož ráciete mi některú summú povinni býti, což se ryb z Plastovského rybníka dotýče: i prosím vás, račte mi na to sto kop gr. českých dáti a s sebou je poručiti vzieti v pondělí najprvé příští do Horažďevovic; a což pak ještě nad to býti vajše má, o to tu v Horažďevovicích, pane příteli muoj milý, dá-li pán Buoh, rozmluvieme. Dán na Velharticích ve čtvrtek po hodu slavným Matky božie na nebesa vzetie léta oc XXXI°.

Urozenému pánu, panu Janovi z Rožmberka oc, mistru převorstvie Českého oc, panu příteli mému milému.

886.

Děkuje dceři své paní Anně z Rožmitála a na Hradci za poslaného kuchaře a darovaný sýr.

Na Velharticích 1531, 17. srpna. Opis souč. v arch. Třeboň. tern. nepag. sub rodina Rožmítál.

Urozená paní, paní dcero má milá! Byšte se dobře měly a zdravý byly i s dětmi vašimi, toho bych vám s pravou věrou rád přál. Jakož jste mi, paní dcero má milá, poslaly kuchaře: i jsem jeho vděčen, a tu službu, na čem jste jeho zjednaly, rád jemu dáti chci. A děkuji vám z těch sýruov, kteréž jste mi poslaly, ale nebylo jich třeba tolik posélati. A pán Buoh všemohúci rač dáti, paní dcero má milá, abychme se spolu šťastně a ve zdraví shledali. Dán na Velharticích ve čtvrtek po hodu slavném Matky buoží na nebesa vzetí léta oc XXXI°.

Urozené paní, paní Anně z Rožmitála a na Hradci, paní dceři mé milé.

887.

Wolfovi Krajfí staršímu z Krajku, že pan Petr z Rožmberka povinen jest činiti, což na poručníka náleží; o koupení zámku Rošteina Jetřichem z Dobré Vody oc.

Na Velharticích 1531, 17. srpna. Opis souč. v arch. Třeboň. tern. nepag. sub rodina Rožmítál.

Službu svú vzkazují, urozený pane, pane příteli muoj milý. Byšte se dobře měli a zdrávi byli, toho bych vám věrně přál. Jakož jste mi poslali přiepis listu co jest vám za odpověď dal pán z Rožmberka Strakonický, i že jste jemu o to je

psali: dobře mi se to líbie, nebo, pane příteli muoj milý, má-liť pan Petr z Rožmberka také poručníkem býti a toho z sebe nesložiti, tehdyť jest to povinen činiti, což na poručníka náleží; jakož, dá-li pán Buoh, o některé věci měl bych se s pánem z Rožmberka Strakonickým shledati tento pondělí nejprvé přieští v Horažďevovicích, i toho jsem úmyslu, abych o to s ním také mluvil, vezma k sobě pana Krystofora z Švamberka, švagra mého, kterýž jest jeho i muoj přítel, a má tu také býti.

Což jste také při králi JMti zjednali o věci sirotčí: rád jsem tomu, jedné rač dáti pán Buoh, aby se to od JMKské skutkem vyplnilo, jakož ta jest naděje, podle zdání mého, bude-li se předse berně dávati, že jse tomu při svatém Havle dosti stane. Také jakož jste mi psali, což se rychtáře z Hradce oc dotýče: i psal jsem o to prvé do Prahy, pokudž jest možné, aby taková věc opatřena býti mohla; ale když jest pře zlá, spíše z ní přichází škoda nežli užitek. Kdež jste mi, pane příteli muoj milý, také oznámili, což se Jetřicha z Dobré Vody, úředníka na Telči, dotýče, že jest koupil zámek Roštejn od Beneše Feyrara, a ten Beneš jakú k tomu zámku spravedlivost má: tomu jsem z vašeho psaní porozuměl, i také tomu přepisu, jaké jest povolení k tomu prodaji bylo od pana kancléře dobré paměti: i to povolení nic v sobě více nenese, nežli jakú jest prvé k tomu spravedlivost měl ten Beneš, i toho při tom nechati můžeme a snad jsme i povinni, než vejše nad to nám se svolovati nehodí pro škodu sirotčí. Také které životy má na tom Beneš s dědici svými z mužského pohlaví, ti se, za to mám, na jiné osoby převést nemohou, nežli toliko toho užívati může jiný, dokudž ti trvají, na které osoby ten zápis svědčí však z toho zámku aby předse ta povinnost byla zachována k sirotkům a k nám na jejich místě, kteráž býti má. Což se dotýče domuov na Malé Straně, mněť se také dobře zdá, aby se prodaly, a chci rád o to Václavovi Zimovi psáti na ten způsob, kterak jste mi psali, a co budu mieti za odpověď, to vám oznámiti. A rač dáti pán Buoh všemohúci nám spolu šťastné a ve zdraví shledání. Datum ut supra.

Urozenému pánu, panu Wolfovi Krajieři staršiemu z Krajku a na Landštejně oc, panu příteli mému milému.

Jakož jste mi také, pane příteli muoj milý, psali, což se Votického dotýče a toho Maděra z Telče: i teď vám list posélám, kterýž opět jemu Votickému o něho psal jsem, a co mi za odpověď dá, to můžete ohledati, čím byste se v tom měli spraviti. Což se kuchaře dotýče: tak chci učiniti, kdyby u mne býti neměl, že chci rozkázati, aby se zase vám do Hradce postavil. Toto mi se vám zdálo připomenúti, že již snad bude potřebí, abychme se k berni přiznali na místě sirotčiem; než podle té notule, jakž jest svoleno, jáť v to dobře neumím se trefiti, a zvláště bude-li se v to mieti pojíti statek kněžnin a paní z Rožmberka vdovy.

888.

Burianovi Otickému z Votic, aby mu dal odpověď v příčině nějakého člověka z Telče.

Na Velharticích 1531, 17. srpna. Opis souč. v arch. Třeboň. tern. nepag. sub rodina Rožmitál.

Službu svú vzkazují, urozený příteli milý. Jakožť jsem psal prvé o Maděra z Telče, i ještě na to od tebe žádné odpovědi nemám. I žádám tebe, že mi na to odpověď dáš podle mého předešlého psaní a žádosti, a to po tomto poslu psaním tvým. Datum ut supra.

Urozenému vladyce panu Burianovi Otickému z Votic oc, příteli milému.

889.

Jindřichovi Smiřickému z Smiřic, že jednu polovici jistiny za Liblice nepřijme.

Na Velharticích 1531, 17. srpna. Opis souč. v arch. Třeboň. tern. nepag. sub rodina Rožmitál.

Službu svú vzkazují, urozený pane, pane příteli muoj milý. Prál bych vám rád, abyste se dobře měli a zdraví byli. Jakož jste mi psali, což se Liblic dotýče, tomu jsem dobře porozuměl, kterak byste mi chtěli dáti anebo zaplatiti V^c ℔ gr. č. se panem bratrem vaším; než v tom vašem psaní není žádné zmínky o svrchcích a o mých škodách, kteréž jsem skrze to vzal, což jest mi se má spravedlivost protáhla oc. I toho obyčeje nemám a míti nemíním, abych komu peněz na úroky puojčoval, ač v pravdě bez ujmy mé spravedlivosti rád bych vám se v dobrém přátelství zachoval: nežli bych se měl o jednu polovici smlúvati a druhé v straně zanechati, obávám se, že bych tudy mohl nějaký sobě zmatek učiniti, čehož bych se nerad dopustil. Než byť mne mohla všechno slušná smlúva potkati, také bych se chtěl v tom slušně přátelskou radou spraviti a podle toho zachovati; než dokudž toho není, toto sobě vymieňuji bez ujmy všelikterak mé spravedlivosti a práva, po kterémž, dokudž v tom nic jistého neviem, muože-li mne slušná smlúva potkati, jíti, dá-li pán Buoh, míním a chci, až buohdá své spravedlivosti podle řádu a práva, tak jakž té naděje jsem, dosáhnú. Datum ut supra.

Uroz. pánu, panu Jindřichovi Smiřickému z Smiřic oc, panu příteli mému milému.

890.

Purkrabímu na Blatné, aby mu zaslal list od pana Jana Muchka, Václavovi Zmrzlíkovi list aby na Lnáře odeslal.

Na Velharticích 1531, 17. srpna. Opis souč. v arch. Třeboň. tern. nepag. sub rodina Rožmitál.

Zdeněk Lev z Rožmitála oc. Purkrabie milý! Rozkaž Řehořovi písaři, když od pana Jana Muchka ten list přinesen bude, o kterémž on Řehoř dobře vie, ať mi jej pošle; pak-li by se tiem prodlévalo, ale že by zvěděl, kde jest on pan Jan Muchek, poslal bych o to k němu. A tento list, kterýž svědčí panu Václavovi Zmrzlíkovi,

pošli jej jemu ode mne na Lnáře, a jestliže by mi co zase psal, to by mi poslal, když by se od tebe ke mně poselství trefilo anebo ode mne k tobě. Datum ut supra.

Urozenému vladyce Václavovi z Pythé, purkrabí na Blatné, mému milému.

891.

Václavovi Zmrzlíkovi ze Svojšína o zaplaceném mu dluhu Rosndorfem ac.

Na Velharticích 1531, 17. srpna. Opis souč. v arch. Třeboň. tern. nepag. sub rodina Rožmítál.

Službu svou vzkazuji, urozený pane, pane příteli muoj milý. Přál bych vám rád zdraví a všeho dobrého. Zdálo mi se vám toto oznámiti: že jest mi psal Rosndorf, tak jakž jsem tomu vyrozuměl, že jest vám dluh od něho zaplacen tímto způsobem, že by ještě za živnosti Václava Tatausa bylo to jemu dáno skrze pastorka téhož Rosndorfa; než toho neviem, jestli vám ta věc prvé za živnosti téhož Tatausa od koho oznámena, než kterýž jest mi on Rosndorf o to psaní učinil, naději se, že jest ještě o smrti téhož Tatúsa nevěděl. Také vězte, pane příteli muoj milý, že jest mi psal Jan Šváb z Prahy, že ještě toho klíče od vás, kterýž dán býti měl, nedodal panu Janovi Donínskému, a to proto, že jest jeho v Praze nebylo a snad ještě není, než že jest slyšel, že by jel ku panu Šebestyanovi z Wejtmille. Datum ut supra.

Urozenému pánu, panu Václavovi Zmrzlíkovi z Svojšína a na Lnářích ac, panu příteli mému milému.

892.

Kundrátovi Krajčí z Krajku, proč jednu polovici jistiny za Liblice od Jindřicha Smiřického z Smiřic nepřijal.

Na Velharticích 1531, 17. srpna. Opis souč. v arch. Třeboň. tern. nepag. sub rodina Rožmítál.

Službu svou vzkazuji, urozený pane, pane švagře a příteli muoj milý. Byšte se dobře měli a zdraví byli, toho bych vám věrně přál. Psaní, kteréž jste mi učinili, což se pana Jindřicha Smiřického dotýče, tomu jsem všemu, i co jest mně také psal, porozuměl. I v pravdě, pane švagře muoj milý, že bych v tom rád vaši i jeho žádost, pokudž by mi za slušné bylo, vyplnil, ale jest toho více nežli jedna příčina, proč mi se toho bez mé škody učiniti tím způsobem, kterak jest mi o to pan Jindřich psal, nehodí. A toho něco tuto krátce zdálo mi se dotknúti. Nebo kdybych vzal jednu polovici jistiny, snad bych sobě v druhé udělal spletek, dokudž mi toho podle práva dopomoženo není, a mně jest při těch věcech veliké opatrnosti potřebí, neb tomu rozuměti jest, že by někdo snad rád Lysé bez peněz, aby mi za to nic nedal ac, a tak když bych se v čem obmeškal, byl by kto, aby proti mně to sobě ku pomoci vzal. Také vzato mi svrchkuov při Liblicích za nemalú summu, neb samého obilí kromě v stodolách, jakž zprávu mám, vzato mi deset stohuov, neb bylo něco starého nachování, ješto mi podle kšaftu paní Smiřické staré, dobré paměti, všecko to náleží.

Také snad skuoro na půl třetieho léta těch Liblic a toho statku jiní užívají, ješto bych já měl užívati, poněvadž mi summa věnní až do dnes dána není, a co jsem také na právo vynaložil pro tu věc, mělo by mi se také to navrátiti; a za ty za všechny věci, kromě samého věna, nic mi se nepodává, ješto neviem, mnoho-li jest jedno druhého méně, věnné-li summy čili těch svrchkuov a škod. I račte toho povážiti, že také mám sobě to za něco vážiti. A protož, pane švagře muoj milý, té jsem k vám naděje, že sobě toho neobtěžíte, že této nynější vaší přímluvy nenaplnil jsem; a kterou jsem dal odpověď jemu panu Jindřichovi, naději se, že vám to oznámí. Datum ut supra.

Urozenému pánu, panu Kundrátovi Krajieři z Krejku, na Mladém Boleslavi oc, panu švagru a příteli mému milému.

893.

Oznamuje Václavovi z Borovnice své dobré zdání o sporu mezi Adamem a Hynkem z Ledec na Chvalovicích a bratrem jich Jindřichem.

Na Velharticích 1531, 17. srpna. Opis souč. v arch. Třeboň, tern. nepag. sub rodina Rožmitál.

Službu svú vzkazují, urozený a statečný příteli milý. Psaní, kteréž jsi mi učinil, což se pánuov Chvalovských bratří z Ledec dotýče, tomu jsem porozuměl a to s pilností přečetl. A jistě, příteli milý, což bych mohl v tom pro tebe učiniti, i v jiném, že bych rád dobré přátelství učinil. A v této věci, oč jsi mi psal, toto jest mé zdání: poněvadž ti dva bratři Adam a Hynek uvedeni jsou v tvrz Chvalovice a v ten statek a toho v držení vešli a vpuštění po listu obranním, že Jindřich neměl jim v to vkračovati tak a tím spuůsobem, kterak jsi mi psal; než poněvadž na řeč Adamovu on Jindřich zase odtud jel, tehdy mi se zdá, že ta věc k opatření nenáleží panu purkrabí Pražskému nejvyššímu, a že také Adam nemůže z toho vinniti jeho Jindřicha. Než-li poněvadž on Jindřich chtěl bítí Hynka, anebo snad zabiti, a jeho Jindřichuov pacholek počátek na Hynka učinil, a v to se podle pacholka svého vložil on Jindřich, dobyv meče, a tak, jakž jsi mi tu věc šíře oznámil, i tam se vystěhoval svévolně proti vuoli Hynkově a tudy téhož Hynka i odtud vytiskl, že on odtud pro takovou svévolnost, aby se jemu ještě něco těžšího nepřihodilo, ujel anebo ujeti musil: i mně se zdá, že on Hynek o takovou věc, co jest se jemu tu v tom statku stalo svévolného, věč jest obranniem listem uveden, a k jeho osobě saženo, muože Jindřicha, bratra svého, viniti a před pány hajtmany z takového nepořádu obeslati, což jest se jemu v tom mimo pořad práva stalo. I příteli milý, pokudž tomu rozumiem, tutož jsem již oznámil; však šíře také muožeš to rozvážiti s dobrými přátely, a cožť se bude zdáti za lepší, z toho vybrati a učiniti. Datum ut supra.

Urozenému a statečnému rytieri panu Václavovi z Borovnice a na Svojsicích oc, příteli milému.

A za to mám, že vieš, příteli milý, že jsou na tento čas hajtmané krále JMti tohoto království: pan Jindřich Berka z Dubé a na Dřevěnicích, a pan podkomoří; nežli jsou-li nyní spolu na hradě Pražském anebo v Praze, toho neviem, nežli naději se, že se toho budete moci snadně dověděti.

894.

Zikmundovi Měščíkovi z Výškova v příčině narovnání jeho různice s panem Švamberkem.

Na Velharticích 1531, 17. srpna. Opis souč. v arch. Třeboň. tern. nepag. sub rodina Rožmítal.

Službu svou vzkazují, urozený příteli milý. Za to mám, že muožeš mieti v paměti, oč jest mezi tebou různice, anebo půhon, s panem Švamberkem, že jsem toho tu cestu obmejšlel, aby taková věc mezi vámi na obě straně k slušnému srovnání přivedena býti mohla, a potom naději se, že jest o to také s tebou mluvil pan Adam z Šternberka od sebe i ode mne; jakož, kterak jsem tomu byl vyrozuměl, měli jsme toho jednatelé býti pod dobrou volí, jmenovaný pan Adam z Šternberka a já, a také snad pan Linhart Markvart a pan Jiříek Leytolt; i jestliže by ještě k tomu tvá vůle byla, za to žádám, že tak učiníš. A s panem Švamberkem také jsem o to mluvil, a k tomu jest svolil, abychme tu věc mezi vámi jednali. A chtěl bych vám brzo o to rok položiti zde na Velharticích anebo v Horažďovicích, dá-li pán Buoh, bez prodlévání: pakli by který z těch pánuv a dobrých lidí z napřed jmenovaných k tomu roku položenému nepřijel anebo přijeti nemohl, tehdy s vaší s obou stran dobrou volí přivzal bych k sobě někoho jiného, aneb přidali byste ke mně po příteli nebo po dvou a k těmto k jiným napřed jmenovaným, kteří by k tomu přijeli. A chtěl bych k tomu rád pilnosti přiložiti, abych s obou stran s vaší dobrou volí mohl to všecko k slušnému srovnání s těmi s jinými přáteli přivést. Odpovědi žádám. Datum ut supra.

Uroz. vladyce panu Zikmundovi Měščíkovi z Vejškova a na Dolanech, příteli milému.

895.

Vilémovi z Ryzmberka o společném jich shledání oc.

Na Velharticích 1531, 17. srpna. Opis souč. v arch. Třeboň. tern. nepag. sub rodina Rožmítal.

Službu svou vzkazují, urozený pane, pane švagře muoj milý. Byšte se dobře měli a zdrávi byli, toho bych vám věrně přál. Muoj milý pane švagře! Poněvadž jsme nyní blízko od sebe, rád bych se s vámi shledal pro vaše i pro mé potřeby; ale snad na tento čas z některé příčiny nemohli byste ke mně přijeti, než proto, dá-li pán Buoh, některak to obmýšliem, abychme se spolu viděli některý den po sv.

Bartoloměji. A pán Buoh všemohúcí rač dáti, pane švagře muoj milý, abychme se spolu šťastně a ve zdraví shledali. Datum ut supra.

Urozenému pánu, panu Vilémovi z Ryzmberka z Švihova a na Klenovém, purkrabí Karlštejnskému a hofmistru dvoru krále JMti, panu švagru mému milému.

Praveno mi, ač neviem, jest-li tak, že by někteří měli na vás zatykače, a snad i Václav Sušický: i nerad jsem tomu; a kdybych věděl vše, kteříž jsou, chtěl bych, pane švagře muoj milý, rád o to jednati, aby takové věci mohly na něčem slušným bez takového předsevzetí postaveny býti.

896.

Přeje Kryštoforovi z Švamberka, aby brzy od dny zdrav byl, posílá mu kvitance od pana Adama z Šternberka; žádá, aby do Horažďovic přijel.

Na Velharticích 1531, 18. srpna. Opis souč. v arch. Třeboň. tern. nepag. sub rodina Rožmitál.

Urozený pane, pane švagře muoj milý! Byšte se dobře měli a zdraví byli, toho bych vám věrně rád přál. Muoj milý pane švagře! Nerad toho slyším, že jest vás dna navštívila a obtížila. I rač pán Buoh dáti, abyšte brzo zase dokonale zdraví byli, nebo bych vám toho s pravú věrú rád přál. A ač lékařství něco na tu nemoc prospívá, ale dosti skrovně, než naději se, že jest v tom nejužitečnější lékařství mierně se držeti v jídle a v pitie; než říkával jest pán z Rožmberka starý dobré paměti: „Kto chce mieti dnu, jez tučné ryby a pie na to silné víno“; ale vy se snad ráčíte toho varovati.

Teď vám posílám, pane švagře muoj milý, kvitancí dvě od pana Adama z Šternberka, kteréž mi k večeru včera od něho přineseny, i tuším, že jsem se v tom zmejlil, když jsem jemu o to psal, že jsem při tom nejmenoval pana Jaroslava bratra jeho; než proto mi pan Adam psal, jestliže by mi se v tom zdálo změnití aneb opravití, že to chce učiniti. I chcete-li to kterak jináče mieti, račte mi toho příписы poslati jedné i druhé kvitancí, a těchto zatím u sebe nechatí, tehdy již to, dá-li pán Buoh, také k konci přivedu bez odtahuov.

Což se dotýče toho roku v Horažďovicích položeného, ke kterémuž bychme se měli sjeti v pondělie příští na noc: i velmi bych rád, abyšte tu také mohli býti. Pakli by vždy býti nemohlo, tehdy mi se zdá za potřebné, abyšte o tom ráčili oznámiti a napsati panu Janovi z Rožmberka; však budu-li moci co proto v tom prospět s obú stran k slušnému srovnání, rád se k tomu přičiniti chci. A pán Buoh všemohúcí rač dáti, pane švagře muoj milý, abychme se spolu šťastně a ve zdraví shledali. Dán na Velharticích v pátek po hođu slavném Matky boží na nebesa vzetí léta oc XXXI°.

Panu švagru mému milému, panu Krystoforovi z Švamberka a na Bechyni oc.

Také vězte, pane švagře muoj milý, že pan Adam z Šternberka opět mi o to

připomenul, což se opata a konventu kláštera Karlovského dotýče, jakož jsem vám i první o tom něco napsal, nebo jest se mnú času předešlého také o to mluvil.

897.

Jindřichovi z Ryzmberka o srovnání jeho s Jiřkem Oulehlí.

Na Velharticích 1531, 18. srpna. Opis souč. v arch. Třeboň. tern. nepag. sub rodina Rožmítál.

Urozený pane, pane švagře muoj milý! Byšte se dobře měli a zdraví byli, toho bych vám věrně přál. Muoj milý pane švagře! Jakož některého času Jiříek Aulehle mluvil jest s námi v Praze, že jest o nějakú věc s vámi na mně přestal, což se nějakých lidí, nějakého Janka z Votěšína synnov dotýče: i tyto dny minulé o to jest mi připomínal, žádaje, abych o to rok složil. I byla-li by k tomu vaše vuole, chtěl bych některý den po svatém Bartoloměji ten rok položiti, a budu-li moci to srovnati pod dobrou vuolí, rád se k tomu přičiním. A pán Buoh všemohúci rač dáti, pane švagře muoj milý, abychme se spolu šťastně a ve zdraví shledali. Datum ut supra.

Panu švagra mému milému, panu Jindřichovi z Ryzmberka z Švihova a na Rabí oc.

898.

Břetislavovi z Ryzmberka v přčině vydání uvězněného člověka panu Adamovi z Šternberka.

Na Velharticích 1531, 18. srpna. Opis souč. v arch. Třeboň. tern. nepag. sub rodina Rožmítál.

Urozený pane, pane švagře muoj milý! Byšte se dobře měli a zdraví byli, toho bych vám věrně přál. Muoj milý pane švagře! Vézte, že jest mi oznámil purkrabie muoj Velhartický, že nějaký člověk pana Adama z Šternberka sedí zde a že byšte snad na něho práva žádali. A pan Adam ze Šternberka témuž purkrabí psal na ten rozum, aby jemu vydán byl podle zřízení zemského jako člověk jeho, že od něho chce spravedlivé učiniti; a tak rozumiem, v čem se vina při něm najde, že toho jemu nebude lechce vážiti. A protož na ten spuosob muoj jest úmysl, abych jemu jeho vydati rozkázal, ale nezdálo mi se toho učiniti bez vašeho vědomí; i co jest v tom vaší vuole, prosím, pane švagře muoj milý, že mi to oznámíte. A pán Buoh všemohúci rač dáti, abychme se spolu šťastně a ve zdraví shledali. Datum ut supra.

Panu švagra mému milému, panu Břetislavovi z Ryzmberka z Švihova a na Rabí oc.

899.

Janovi z Rožmberka, že v Horažďějovicích není rána morová.

Na Velharticích 1531, 18. srpna. Opis souč. v arch. Třeboň. tern. nepag. sub rodina Rožmítál.

Službu svú vzkazuji, urozený pane, pane příteli muoj milý. Byšte se dobře měli a zdraví byli, toho bych vám věrně přál. Jakož jste mi ráčili psáti, že byšte

ho zprávu měli, že by v Horažďevovicích promírali oc: i poručil jsem pilně na to ptáti, když jsem z Blatné tudy k Horažďevovicím na Velhartice jel, i nemohl jsem se toho doptati; a při tom také jsem poručil, netoliko kdyby kto umřel na tu nemoc morní, ale kdyby se kto rozstona, aby mi to hned oznámeno bylo, ale nic mi ještě o tom oznámeno není. A také někteří moji služebníci dnes odtud ke mně přijeli, též praví, že tam nic nemrou. Však když, dá-li pán Buoh, tam budeme, kdež budete ráčiti, abychme jednali, buďto v městě anebo v klášteře, má jest k tomu dobrá vůle. Dán na Velharticích v pátek po hođu slavném Matky boží na nebesa vzetí léta oc XXXI°.

Urozenému pánu, panu Janovi z Rožmberka oc, mistru převorstvie Českého oc, panu příteli mému milému.

Jakož jste mi také ráčili psáti, což se peněz dotýče, kteréž byste mi ještě dáti měli, a ode mne kvitancí: i kvitancí já meškati nechci, a o to, dá-li pán Buoh, s vámi šíře rozmluvím, když v Horažďevovicích budeme.

900.

Purkrabímu na Blatné o posláni kuchaře do Horažďevovic.

Na Velharticích 1531, 19. srpna. Opis souč. v arch. Třeboň. tern. nepag. sub rodina Rožmitál.

Zdeněk Lev z Rožmitála oc. Purkrabie milý! Ukázal jest mi psaní od tebe syn muoj, kdežto také napsal jsi, což se Staňka kuchaře dotýče: i dobře mi se zdá, aby místo něho ten kuchař z Hradce do Horažďevovic v pondělí ráno šel, než poněvadž snad cesty neumí [sic], že by s ním poslal posla. A při tom muožeš mi psáti, cožť se bude zdáti potřebného, a poslati. Dán na Velharticích v sobotu po hođu slavném Matky boží na nebesa vzetí léta oc XXXI°.

Urozenému vladyce Václavovi z Pythé, purkrabí na Blatné, mému milému.

901.

Janovi Švábovi z Chvatliny o urovnání peněžitého požadavku mezi Michalem Karykem a panem Tunklem; o zaplacení 72 kop gr. č. panu sudímu dvorskému.

Na Velharticích 1531, 19. srpna. Opis. souč. v arch. Třeboň. tern. nepag. sub rodina Rožmitál.

Zdeněk Lev z Rožmitála oc. Švábe milý! Psal jest mi Michal Karygk věc, což se pana Tunkle dotýče, žádaje o to konec mieti oc: i poněvadž by ty s nákladem býti musily, ještě bych té škody panu Tunklovi nepřál a sobě obtí oc, a jemu Michalovi také bych nerad dále tiem odtahoval, i zdá mi se také, o to s Václavem Trčků radu, aby již on Michal rukojmie kvitoval, jakž jest též i mne podle poradu, kterýž se v takových věcech zachovává, tak pok a Trčkovi, abych v tom opatřen byl, a list anebo listy vyvaz

vrátil; než proto mi se toto zdá, když jemu budeš mieti vydati ode mne list, ať tobě dá list pod svú pečeti a někoho na svědomí dvú neb tří pečeti, ješto jemu jest to snadné učiniti, že jest to ode mne přijal, a já že jsem jemu tu summu všecku dal a zaplatil. A při tom, muože-li býti, aby také ve dskách bylo dotčeno, když ty zápisy bude propouštěti anebo kvitovati, že jsem já to zaplatil a dal. Pak již, jakž budete rozuměti, tu věc k konci přiveď, aby již ta věc na místě byla postavena bez dalšiech odtahuov.

Což se dotýče pana sudieho dvorského*) najvyššieho, kterých LXII fl gr. č. mám jim dáti, anebo za ně nějaké Michálkové, jakož o tom dobře vieš, a z toho lichvu té Michálkové snad od sv. Víta aneb od sv. Jana: pak odkudž jest koli, bych i něco předal, toho sobě pro pana sudieho neváziem. I zaplať to, však s vuolí téhož pana sudieho, by pak měl k němu poslati o to, není-li jeho v Praze; a daj to z těch peněz od pana Švamberka, kteréžť jsú snad již dány. Nežli pan sudí oznámil mi, že snad ještě vají XV fl gr. č. má té Michálkové dáti, žádaje, abych to také dal za něho; i oznámí-liť co o tom, pověz jemu, že toho poručení ode mne nemáš a že také vieš, že na tento čas mám málo peněz. Datum ut supra.

Urozenému vladyce Janovi Švábovi z Chvatliny, mému milému.

902.

Michalovi Karykovi z Řezna o narovnění jeho s panem Tunklem.

Na Velharticích 1531, 19. srpna. Opis souč. v arch. Třeboň. tern. nepag. sub rodina Rožmítál.

Pane Michale milý! Což se dotýče pana Tunkle, švagra mého, co jsi mi o to psal, tomu jsem vyrozuměl: pak že jest s tebou Jan Šváb toho ještě nedokonal, mám za to, že jest ode mne na odpověď [sic] očekával, ješto něco jsem tiem poprodlel, také za to se rozmýšleje, kterak by se to mohlo slušně trefiti panu Tunklovi, tobě i mně. I teďť posílám k témuž Švábovi psaní, kteréhož jemu dodaj, a již tu s tebou konečně, za to mám, bez dalšiech odtahuov dokoná, aby již o to místo měl a já také abych v tom mohl, pokudž se bude moci slušně trefiti, opatřen býti. Datum ut supra.

Pann Michalovi Karykovi z Řezna a v Praze U Volka, příteli milému.

903.

Vilémovi Krušinovi z Lichtmburka v příčině statku páně Adršpachova, o obranním listu na pány z Waldšteina, o horách na gruntech jeho Trutnovských.

Na Velharticích 1531, 19. srpna. Opis souč. v arch. Třeboň. tern. nepag. sub rodina Rožmítál.

Službu svú vzkazují, urozený pane, pane příteli muoj milý. Přál bych vám rád, abyšte se dobře měli a zdraví byli. Jakož jste mi psali, že jest s vámi mluvil

*) Václav Bezdrůžický z Kolovrat.

pan Hynek Špetle, což se statku páně Adršpachova dotýče, že starý pan Špetle tomu se diví, kterak se tiem tak dlúho prodlévá oc: i vězte, když jsem byl na Lysé, brzo po svatém Janu minulém, přijev tam z Prahy, tehdy brzo potom přijel jest tam na Lysú ke mně pan Burian Špetle, i tu jsem s nimi o to mluvil a psal jsem list starému panu Špetlovi a po něm poslal o to, aby se již ta věc dokonala, což se statku páně Adršpachova dotýče; a tak jsem s ním s panem Burianem Špetlí zuostal, že toho listu měl otcí svému starému panu Špetlovi dodati anebo jemu jej poslati, ještě mám za to, že jest tak učinil. A vedle toho i na tomto se mnú pan Burian zuostal, co otec jeho mně zase odpíše, že mně má to poslati na Lysú, by mne pak tam nebylo, ale že toho má býti dodáno Bachtlovi tu na Lysé. I psal jest mi některého času Bachtl, že ještě žádné odpovědi ani psaní od starého pana Špetle nemá ani od pana Buriana syna jeho: i neviem, čím se to tak prodlévá, než znáti můžete, že v tom mnú neschází, ještě mi se zdá, že by pan Špetle lépe to koupil, nežli my prodali. A jestliže pak jináče nebude moci býti, než snad aby v tom pan Špetle hledal svého užitku poněkud s naší škodú, ač jsem s ním v dobrém přátelství, proto již musil bych to také tak obmejšleti, abychme, dá-li pán Buoh, v tom mohli se podle práva opatřiti. Datum ut supra.

Uroz. pánu, panu Vilémovi Krušinovi z Lichtmburka oc, panu příteli mému milému.

Jakož jste mi také, pane příteli muoj milý, psali, což se dotýče listu obran-nieho na pány z Walštejna oc: i v pravdě již dobře nepamatuji, kterak jest ta věc; než v takových věcech, tak jakž v paměti mám, my jiní poručníci statku dobré paměti a děti páně Buštěhradského takové všecy věci k opatrování vzložili jsme na pána z Pernštejna, nejvyššího hofmistra království Českého, jakožto na jednoho z nás poručníka, kteříž jsme. Také, jakož jste mi psali, což se dotýče hor na grun-tiech vašich a pánuov bratří vašich Trutnovských, tomu jsem porozuměl, i také těch rud a doluov, kteréž prvé nalezeny jsú oc: i na tento čas neviem vám co v tom gruntovnieho oznámiti, nežli že jsem slyšel, když král JMt, pán náš milostivý, ráčil býti v Budějovicích tohoto času nedávno minulého, že o věci horní není to na žádném konečném místě postaveno, ještě již neviem k čemu to dále přivedeno potom bude; a tak tudy mnozí snad užitkové musejí v zemi pobýti, a protož nyní k tomu ne-umiem mnoho raditi.

904.

Jiříkovi Bachtlovi z Pantenova o morovém povětrí, o hvězdě s ocasem oc.

Na Velharticích 1531, 19. srpna. Opis souč. v arch. Třeboň, tern. nepag. sub rodina Rožmitál.

Zdeněk Lev z Rožmitála oc. Bachtl milý! Nyní neviem co tak zvláštnieho psáti, než že se do těchto krajuov povětrí nakažené přibližuje a na některých místech

již jest; než, děkujíc pánu Bohu všemohúciemu, zde ještě u Velharticích a okolo dobré jest povětrí, a JMt svatá rač dáti, aby dlúho trvalo. Než proto nevěduce, co pán Buoh ráčí učiniti, a sluší se rozumem od pána Boha daným spravovati; i jestliže by také sem k Velharticóm to povětrí nakažené se přiblížilo, oznam mi, předce-li dobré povětrí na Lysé máte a okolo Lysé, abych se v tom věděl čím spraviti.

A věz, že zde v tomto kraji vídají hvězdu s ocasem, jakož jsem ji také sám viděl, i též-li se vídá v tom kraji u vás, oznam mi. Dán na Velharticích v sobotu po hodu slavném Matky boží na nebesa vzetie léta oc XXXI°.

Urozenému a statečnému rytieři Jiříekovi Bachtlovi z Panthenova a na Liblicích oc, mému milému.

Nepamatuji, oznámil-liť jsem, co jest mi král JMt ráčil za odpověď dáti z Jihlavy: pak jakož jest koli, věz, že se proto k nějakému konci vztahuje, ač ještě jest v něčem rozdiel nemalý. Ale poněvadž jest přísloví: „Jednajíce jest zjednati“, i psal jsem o to ještě JMKské a do Lince poslal, nežli ještě mi se posel zase nevrátil.

905.

Vilémovi z Ryzmberka o společném jich shledání, o povětrí morovém oc.

Na Velharticích 1531, 19. srpna. Opis. souč. v arch. Třeboň. tern. nepag. sub rodina Rožmítál.

Službu svú vzkazuji, urozený pane, pane švagře muoj milý. Byšte se dobře měli a zdrávi byli, toho bych vám věrně přál. Muoj milý pane švagře! Toliko pro toto nyní k vám posélám, kdež jste mi psali o naše spolu shledání tento pondělí najprvé příštíe: i vězte, že toho nemohu učiniti, neb buohdá v pondělí mám jeti do Horažďevovic, neb také má tam býti pan Jan z Rožmberka i více jiných pánuov a přátel našich a dobrých lidí, neb jsú tu některým osobám rokové položení o nějaká jednání a smlúvy, a tak se naději, že bude potřebí, abych tam zuostal do středy; než po sv. Bartoloměji rád se s vámi shledám, kdež se vám bude zdáti v slušném místě, o tom jiným neoznamuje. A prosím vás, oznamte mi, kde budete, neb toho také hlásiti nemíním, než toliko proto bych rád to věděl, když buohdá z Horažďevovic přijedu, že bych vám bez meškání chtěl oznámiti, který bychme se den, dá-li pán Buoh, spolu měli a kde shledati. A pán Buoh všemohúcí rač dáti, pane švagře muoj milý, abychme se spolu šťastně a ve zdraví shledali. Datum ut supra.

Urozenému pánu, panu Vilémovi z Ryzmberka z Švihova a na Klenovém, purkrabí Karlštejnskému a hofmistru dvoru krále JMt, panu švagru mému milému.

Nerad jsem tomu, pane švagře muoj milý, že jest již morní povětrí k vám do Klenového přišlo, než jestliže jest ještě dobré povětrí v Bezděkově, tehdy byli byšte tu bezpečnější před zatykači nežli v Janovicích. Jakož jste mi poslali rudu, i chci ji dáti zprobovati, a když se buohdá spolu shledáme, vám oznámiti, co bude

držeti. Pakli byste snad neradi, aby o vás věděli, kde na tento čas budete, ale že byste mi, pane švagře muoj milý, oznámili, kde paní manželka vaše bude, kmotra má; tehdy, dá-li pán Buoh, co bych vám psal, poslal bych to ku paní, a již dále bylo by vám toho, kdež byste byli, dodáno.

906.

Zdislavovi Berkovi z Dubé o horách na Jilovém.

Na Velharticích 1531, 19. srpna. Opis souč. v arch. Třeboň. tern. nepag. sub rodina Rožmitál.

Službu svú vzkazuji, urozený pane, pane ujče muoj milý! Byšte se dobře měli a zdrávi byli, toho bych vám věrně přál. Muoj milý pane ujče! Byl jsem vám učinil psaní, než ještě zase odpovědi nemám, nebo mi potom praveno, že jste jeli do Horních Lužic oc. I zdálo mi se vám také toto, pane ujče muoj milý, oznámiti, že jest mi psáno, že jest toho potřebie, abychme na naše hory a thále, kteréž máme na Jilovém, cupus dali, jakož jsem již, což mně náležie, dáti rozkázal na každú mú třidecátú po $\frac{1}{2}$ fl gr. č., i že byste též na vaše třidecátý ráčili rozkázati dáti; nebo Václav Trčka i jiní, kteříž tu při nás mají, též učiniti, za to mám, chtie, neb jest mi o to on Trčka psal. Než chcme-li, jakož slušné jest, těch hor užívati, poněvadž na ně nakládáme, musíme to jináče poručiti opatrovati, nežli nyní jest, než ta věc musí ještě tak pobýti, jakž jest, až do sv. Jeronyma; neb tento náklad nemá býti tak pro užitek, jako proto, aby dolové vodou nebyli zapuštěni, nežli potom i užítkové buohdá budou moci býti, když ty věci, jakž na to náležie, lépe a dostatečněji spravovány a opatrovány budou. A o tom nyní širšího psaní zanechávám. A pán Buoh všemohúci rač dáti, pane ujče muoj milý, abychme se spolu šťastně a ve zdraví shledali. Datum ut supra.

Urozenému pánu, panu Zdislavovi Berkovi z Dubé z Lipého a na Zákupí, najvyššiemu sudímu královstvie Českého a lantfojtu Horních Lužic, panu ujci mému milému.

907.

Václavovi Trčkovi z Vítence v přčině statku páně Adršpachova, Petr Dobřanský jako p~~ručník~~ aby panu Petru Adršpachovi ještě roku přidal oc.

Na Velharticích 1531, 20. srpna. Opis souč. v arch. Třeboň. tern. nepag. sub rodina Rožmitál.

Zdeněk Lev z Rožmitála oc. Trčko milý! Věz, že pan Petr Adršpach byl je~~zde~~ u mne na Velharticích tyto dny, a mluvil se mnú o své potřeby i také o m~~no~~ což se dotýče toho statku a zápisu, kterýž od něho dskami zemskými zapsaný m~~á~~ oc: pak již jest čas, abych sobě to k místu a k konci vedl, neb déle-li se tie~~prodlévá~~, znám na tom škodu, a spíše-li bych to k konci přivedl, tehdy, dá-li p~~án~~ Buoh, také bych spíše zase k svému přišel a snad i ke škodám napravení. I kter~~á~~

se pamatuji, jest povolení pánuov a vladyk soudu zemského o suchých dnech minulých letničniech, jakož se to má ve deskách najíti. A pan Ambrož u desk dobře o tom vie, že my rukojmové, kteříž jsme byli za téhož pana Adršpacha, muožeme obsélati, aneb některý z nás, ty osoby, kteříž páně Adršpachuov statek drží jakýmžkoli spuosobem nám rukojmiem jiným ke škodě, a zvláště ty, kteříž sobě dali statky odhadovati téhož pana Adršpacha, chtějíce to napřed mimo nás jiné rukojmie mieti, jsúce povinni v tom s námi rovnost zachovati podle práva a na to rozsudkuov učiněných; anébrž někde i zřetelně jest to vymieněno, kterýmž jsú se ti statkové odhadovali, že to má býti bez ujmy a škody nás jiných rukojmí naší spravedlnosti, jakož se to vše má najíti šíře ve deskách. I chci již, dá-li pán Buoh, na ty na všechny obeslání vzítí od pánuov úředníkuov od desk, jakož máš toho přípis ukázati Jan Šváb, na jaký spuosob toho žádám; však jestliže by bylo kterak lépe potřebí to opatřiti, některak k tomu porad, rozmluvě o to s kýmžť se zdá, ješto by tomu také rozuměl, i také že by pana Ambrože u desk ode mne žádal, i Jan Šváb aby mi v té věci poradil a toho notuli udělal anebo opravil, což by se jemu za lepší zdálo, nežli jsem já to sepsati dal. A kterak to sepsáno bude, že by mi toho Jan Šváb přípis poslal, a na to pohledě, tehdy hned bez meškání chtěl bych to zase poslati, aby se již ta obeslání vzala bez odtahuov, poněvadž se také již sv. Jeronyma přibližuje, aby o tom mohli ti, kohož se dotýče, v čas věděti. I věriemť, že již toho pomuožeš puosobiti, jakž se najlépe zdáti bude, aby se to zjednalo.

Toto také věz, že jest mi pravil on pan Adršpach, že by se měl stavěti na den sv. Bartoloměje na hradě Pražském pro pana Jiříka Koloděje a pro pana Jana Straku, jakož mám za to, že jest ještě toho poručníkem Petr Dobřanský, kterýž jest při úřadu purkrabském, poněvadž prvé k mé žádosti byl jest jemu roku přidal: i jednaj ještě o přidání roku ode mne, aby toho čekali do sv. Havla nejprvé přiestieho a dvě neděli potom; a chci se k tomu rád přičiniti, aby také oni mohli svých spravedlivostí dosáhnúti. Jakož i o to jsem péči měl, chtěje rád, aby ti statkové někdy páně Adršpachovi prodáni byli panu Janovi Špetlovi, jakož již i o summu byli jsme se smluvili, kromě ještě o správu nic. Než byl jsem o to učinil psaní z Lysé jemu panu Špetlovi, ale ještě na to odpovědi nemám, a také s panem Burianem, synem jeho, též na Lysé dosti mnoho o to jsem mluvil, ješto nepochybuji, že jest to také otci svému oznámil: ale kudy se ta věc protahuje, že odpovědi nemám, toho neviem; než toho jsem již úmyslu, abych jeho pana Špetli starého také obeslal, neb ne všeho také pořádně, za to mám, drží, i spíše snad k konci puojde, aby ty věci byly na místě postaveny.

Zdáloť mi se poslati tento přípis, kterak jest byl pohnán pan Adršpach od Straky jedniem puohonem, ač jest také i druhý k témuž podobný oc: pak toliko jest toho tato příčina, proč to posélám, že mi se zdá, jakoby takový puohon nebyl obyčejný, kdež v jiných listech stává z škod a z nákladuov, a na tom bývá zavieranó,

tak jakž se pamatuji, a tuto jest doloženo proto vzatých z L fl gr. č., ač tomu rozumiem, že jest se to stalo pro stanné právo a vyžádáno. Než proto naději se, ktož jest puovod, že by také mieti chtěl škody, což jest k úřadu naložil, anebo ten náklad, anebo co skrže to utratil: i jestliže jest to tak prvé bývalo a takoví puohonové, tehdy tuto není nic nového ani divného, než kdyby toho prvé nebývalo za řád a za obyčej, tehdy proto sluší při takových věcech opatrnost zachovati; neb časem lidé o lidech smejšleji ledacos, ješto sám, za to mám, toho něco znáš a já jsem toho nemálo zkusil; i píšif to v pravdě jako ten, kteříž jste při úřadu, že vám dobrého přeji.

Jestliže by pak nemohl toho roku panu Adršpachovi podle mé této žádosti zjednati, tehdy chtěl bych panu Kolodějovi ujistiti listem na papíře CXXII fl gr. č. za téhož pana Adršpacha s úrokem, a plnění aby bylo od sv. Havla najprvé příštího v roce a ve dvů neděli potom, než pan Straka aby předse čekal do sv. Havla a dvě neděli potom a dotud rok panu Adršpachovi dal, totižto on Dobřanský na jeho místě. Pak-li by toho vždy zjednati nemohl, tehdy již by musil pan Adršpach pro oba dva seděti, nebo kdyby měl seděti pro jednoho, druhému bych jistoty nechtěl udělati, ač snad mohl by řéci Dobřanský: „A proč druhému?“ I ač já dobrého také Strakovi přeji, ale položil sobě snad mnoho škod nám jiným rukojmiem ke škodě, a také má ještě o více činiti s panem Adršpachem, oč ještě konce nemá, ješto snad v tom času bude se to moci všecko srovnati, a prodá-li se statek, snad i zaplatiti, pokudž bude za spravedlivé. A také dotud aby více pan Adršpach od pana Straky nebyl zatykován [sic], by pak na něm i co vysoudil, anebo jestliže by jej zatekl, aby dotud také jemu roku přidáno bylo, jakžt napřed píši. Neb což jednám s kým, upřímně míním, téhož zase žádaje užiti, s kýmž se jedná. Pak již, jakž budeš rozuměti, o takové věci jednaj, jakož Šváb též učiniti má. Dán na Velharticích v neděli po hođu slavném Matky boží na nebesa vzetie léta oc XXXI°.

Urozenému vladyce Václavovi Trčkovi z Vítence, mému milému.

Oznam mi, jest-li pan Jan Březenský v Praze, neb oznámif jsem, co jest mi nedávno psal, než byl jsem já jemu učinil před tiem psaní o ty peníze, co mi dáti má. A to jsem učinil nejvíce pro tebe, i ještě mi na to odpovědi nedal. I neviem, proč tiem prodlévá. A jestliže by k tomu přišlo, že bych měl ten list jemu dáti udělati panu Kolodějovi, o čemž oznamuji, tehdy tebe žádám, že k němu na svědomie pečeť svú přiložíš; než nebude-li jemu panu Petrovi Adršpachovi roku od pana Jana Straky, tak jakž píši, přidáno, anebo na jeho místě od Petra Dobřenského, tehdy jeho s druhým také na tento čas nechati chci. A což o těch věcech píši, muožeš to oznámiti anebo ukázati Janovi Švábovi, a on tobě také, což jemu též o těch věcech oznamuji; neb což bych z vás některému o těch věcech nedopsal, to se v druhého z vás v psaní bude moci najíti.

Zdálal mi se oznámiti, že Šimon bakalář, jako mé vnuky učil, umřel jest tuto noc minulú zde okolo svítání; a tak vždy často na tu nemoc franckou odnepadal, že z ní vyjítí a vyhojiti se nemohl. Kteréhožto duši pan Buoh všemohúcí rač milostiv býti.

908.

Janovi Švábovi z Chvatliny v příčině přidání roku panu Petrovi Adršpachovi poručníkem jeho věřitelů panem Petrem Dobřanským, o obeslání osob, kteréž daly si statek páně Adršpachův odhadnouti, o rozeslání listů oc.

Na Velharticích 1531, 20. srpna. Opis souč. v arch. Třeboň. tern. nepag. sub rodina Rožmitál.

Zdeněk Lev z Rožmitála oc. Švábe milý! Věz, že pan Petr Adršpach byl jest zde u mne na Velharticích, a protož kteréž jsi mi od něho psaní prvé poslal, již není potřebí na ně odpovědi. Než což jest mi psal pan Vilém Krušina, jakož jsi mi to také byl poslal, i teď posílám, co jemu za odpověď dávám; i jest-li v Praze, kaž jemu to dáti. Toto věz, že pan Adršpach jest dlužen jednomu dobrému člověku panu Jiříkovi z Koloděj a na Skalici CXXII fl gr. č. a XXVII $\frac{1}{2}$ gr. č.: pak z některých příčin, abych nyní o tom mnoho nevypisoval, chci ten dluh na sebe vzíti a na CXXII fl gr. č. na sebe list pod svú pečeti na papíře udělati, na svědomí že by přiložil Václav Trčka pečeť svú, a tebe za též žádám, jakož také Trčkovi o to jsem psal; a těch XXVII $\frac{1}{2}$ gr. č. že by dal Petrovi Dobřanskému, kterýž jest při úřadu purkrabském, neb za to mám, že jest poručníkem téhož Koloděje. A ten list měl by svědčeti totižto jemu Jiříkovi z Koloděj a na Skalici a paní Jitce z Chotče též na Skalici, manželce jeho, a jináče list obyčejný, jakž na papíře bývá, bez rukojmí, a plnění té summy od sv. Havla nejprvé přiestieho v roce anebo ve dvou nedělí potom pořád zběhlých i s úrokem; než naději se, že by úrok neměl býti zúplna, jakož šíře toho máš býti zpraven od jmenovaného pana Adršpacha, než při sv. Havle nejprvé přiestiem mělo by se úroku dáti z toho za téhož pana Adršpacha III $\frac{1}{2}$ fl gr. a XXIII $\frac{1}{2}$ gr. vše české. I muožeš to Petrovi Dobřanskému pověděti, že také při tom času chci to dáti; i jestliže k tomu přijde, tehdy ten list daj napsati na těch CXXII fl gr. č. a pošli mi jej, abych k němu svú pečeť doložil a potom jej tobě zase poslal, aby jej u téhož Petra Dobřanského položil, jakožto poručníka téhož Koloděje; a to právo od jmenovaného Koloděje aby bylo na mne převedeno a mně zapsáno a mým dědicům, podle obyčeje a řádu. Nežli na takovýto způsob aby Petr Dobřanský přidal roku jemu panu Petrovi Adršpachovi na místě pana Jana Straky mladšího z Nedabylic, poněvadž jest jeho poručníkem, jakož Václavovi Trčkovi o tom jsem šíře psal; i nezdá mi se tuto potřebí toho všeho vypisovati, neb za to mám, že to psaní ode mne Trčka ukáže, kteréžt teď posílám. I již jedajte ode mne, jakž njlépe rozumíte, aby se jemu panu Adršpachovi rok zjednal do sv. Havla a dvě neděli potom; jakož ta věc,

za to mám, všecka jest poručena jemu Petrovi Dobřanskému, a nepochybují, že Václav Trčka, pokudž muože, tohoť jednati pilně pomuože. Pakli by Dobřanský nechtěl dáti roku od Jana Straky, tehdy také toho nechci na se vzíti, což se Koloděje dotýče, nebo má-li pan Adršpach seděti pro jednoho, tolikéž jest i pro druhého, jakož také o tom Václavovi Trčkovi šře jsem psal, ješto tomu porozumieš, když to oznámí; než i o tom Strakovi jemu Trčkovi slušně jsem psal, a tuto vždy on Petr Dobřanský jednomu zjedná konec a druhý toliko z slušných příčin měl by odtah, ale nedlůhý, ješto se naději, že i potom snáze to k slušnému místu přivedeno bude. A zdá mi se, nežli o to s Petrem Dobřanským jednati budeš, aby prvé s Václavem Trčkou o ty věci rozmluvil, jestliže jest již zase v Praze, poněvadž o tom o všem šře jsem jemu psal, nežli tuto píši. I již se v tom šře rozumem spravte, muože-li se jedno s druhým zjednati, kterak píši, při tom stuo; pakli nebude moci mé slušné podání místa mieti, nepotřebuji za to mnoho žádati, poněvadž mi na tom málo záleží, než že bych panu Adršpachovi rád slušné přátelství a pro něho učinil. Však na čem ty všecky věci postavieš, oznam mi to při jiném poselství, abych se v těch věcech věděl čím spraviti.

Tedť posélám také, co jsem sepsal, kterak bych chtěl obeslati ty osoby, kteříž statek jmenovaného pana Adršpacha dali sobě odhádati, jakož také Václavovi Trčkovi o tom jsem psal: i rozmluvte o to s panem Ambrožem, jako jest u desk zemských, a žádejte jeho v tom ode mne za radu i také aby tu věc sepsal, pokudž se jemu za dobré zdá, nahlédna v to sepsání, kteréžť posélám, nebo z toho něco snad vybrati muože a dále tu věc sepsati, pokudž by se jemu zdálo a za slušné bylo v takové věci, neb takové pořady lépe vie nežli já; neb ač jsem někdy tomu něčemu rozuměl, ale již mi toho nemálo z paměti vyšlo a z obyčeje. A kterak to bude sepsáno, pošli mi to bez meškání na Velhartice, abych potom, dá-li pán Buoh, po ta obeslání poslal a oznámil, na koho býti mají. A bude-li potřebí, také bych o to pánóm úředníkóm u desk, že za ta obeslání žádám, psaní učinil a dáleji to psaní na tebe vztáhl na tvé širší jím oznámení; nebo poněvadž za ty statky, kromě což pan Špetle starý zvláště drží, dávají VIII^m fl na míš., a jakž zprávu mám, muože se to splatiti asi XI^c fl gr. č., tehdy nesluší toho v tom tam nechati. Datum ut supra.

Urozenému vladyce Janovi Švábovi z Chvatliny, mému milému.

Posélámť tedť list, kterýž jsem psal panu sudiemu nejvyššímu, a pověz Václavovi Trčkovi, že jest o to, což se cupusu na hory Jilovské dotýče, jakož jsem prvé jemu i tobě o to psal, co na tento čas na ten cupus ode mne dáno býti má. I jest-li pan sudí na Zákupí, pošli jemu ten list ode mne. Pakli by ještě byl v Horních Lužicích, tehdy žádej pana Jana z Lungvic, jako u desk úředníkem, kdyby tam poselství měl, aby také ten list poslal, poněvadž se ta potřeba též pána jeho jako i mne v tom dotýče.

A jestliže jest Václav Zima v Praze, kaž jemu dáti toto psaní ode mne, kteréž jemu svědčí; pakli by byl [někde] jinde, tehdy kdež se jeho doptáš, [po]šli jemu je, a jest také něco i o jeho potřebu; a při tom jemu připomínám, kterých mi má dáti L fl gr. č. za jiného, aby je u tebe položil, jakož snad tak učiní. Také posílám list, kterýž jsem psal panu Hynkovi Krušinovi: i jest-li v Praze anebo když bude, kaž jemu jej dáti a odpovědi žádati; pakli by dluho do Prahy nepřijel a ty se jeho doptal, kde jest, pošli jemu ten list, a co mi odpíše, to by mi poslal při jiném poselství, nebo jest věc dosti potřebná. A když by pan Adršpach z Prahy jel a potom mně jaké psaní k tobě poslal, posílej mi to při jiném poselství.

909.

Jiříkovi Lajtoltovi z Ebrnic, kdy by měl do Horažďovic přijeti oc.

[1531, 30. srpna]. Opis souč. v arch. Třeboň. tern. nepag. sub rodina Rožmítál.

Službu svú vzkazují, urozený a statečný příteli milý. Jakož jsem prvé psaním svým oznámil, což se toho jednání mezi panem Krystoforem z Švamberku, švagrem mým, a panem Zygmundem Měsíčkem dotýče, že jest ta věc [.....]*) mezi nimi měla býti jednána [.....] v Horažďovicích, a o to že jsme [se] byli měli sjetí tento úterý nejprve přieštíe. I věz příteli milý, že z některé příčiny jest toho odloženo do středy od datum tohoto listu ve dvú neděliech, to jest ta středa před svatého kříže povýšením [13. září] nejprvé přieštíem. I žádám tebe, že teprva na ten den v středu jmenovanú do Horažďovic přijedeš, a nazajtrí na den sv. Kříže, dá-li pán Buoh, o ty věci, o čemžť jsem prvé oznámil, jednati budeme. I té jsem k tobě naděje, že to pro mne i pro jmenované strany učinieš, očť píši. Datum ut supra.**)

Urozenému a statečnému rytieři, panu Jiříkovi Lajtoltovi z Ebrnic a na Nekmíři, příteli mému dobrému.

Toto mi také zdálo se oznámiti, že jest již Vilémovi Roupovci glejt vyšel, a protož [jest] nám potřebí opatrnost proti [němu] a jeho pomocníkóm zachovati i [...] k nim se tak mieti, jakž na to [.....].

910.

Posílá Hynkovi Šicovi z Drahenic dlužné peníze.

[1531, 30. srpna]. Opis souč. v arch. Třeboň. tern. nepag. sub rodina Rožmítál.

Službu svú vzkazují, urozený příteli milý. Tedť posílám těch [...] gr. č. a VII $\frac{1}{2}$ gr. č. tak [.....] mi o to psal, kterak js [.....] že bych dáti měl. Da [.....].

Urozenému vladyce panu Hynkovi [Šicovi] z Drahenic, příteli milému.

*) Hranatou závorkou opatřená místa jsou v původním rukopisu vyhníla.

**) Ternion necelý, začátek odtržen.

Janovi Švábovi z Chvatliny v příčině opatření různých věcí.

Na Velharticích 1531, 30. srpna. Opis souč. v arch. Třeboň. tern. nepag. sub rodina Rožmitál.

Zdeněk Lev z Rožmitála oc. Šv[ábe milý!] Jakož jsi mi psal, což se [pánů] Smiřických dotýče: i toho [....]chávám, až zviem, kter[....] dopomoci podle práva chti[e....] Jakož jsi mi také psal, žeť jest [....]tovského od pana Švamberka [....] gr. č. dáno, i také to jsi mi [....]no poslal, což jsi z toho vydal, [toho] při tom nechávám. Také jsi mi o některých věcech oznámil, ježto nyní není potřebí na to odpovědi, neboť jsem také o těch některých věcech psal a po Janovi Borkovi poslal i o tom oznámil, což se Arnošta kupce dotýče, i toť jsem poslal, co jest mi on nedávno psal. Což se pak dotýče pana Petra Adršpacha: nic jest mi nového nepsal o žádná dávání, nežli o nějaké přímluvčí listy, ježto také bude to moci býti po některém dni; než k tomu jsem listu pečeť přiložil, kterýž ode mne za něho svědčí Jiříkovi z Koloděj a manželce jeho. Také což se dotýče obslání těch osob pro statek páně Adršpachuov: i chciť brzo to poslati po svém poslu, kterak [..] kto měl býti obslán, anebo po poslu od tebe, jestliže by brzo ke mně [....]který přišel.

Což se dotýče paní Anny Karlíkové, kterak jest její věc konec vzala v Kolíně, oznam mi to při jiném poselství, jakož snad se toho dovíš na paní Kopidlanské anebo na její materi, jestliže jsou již zase do Prahy přijely.

A posílámť zase ten list, kterýž jest mi pan Jan mladší z Walštejna psal, i schovaj jej, než Zygmondovi Andělovi muožeš ukázati a dáti přečísti ten artykul, co jest mi o něm psal, a kterýž list jemu panu Janovi z Walštejna píši, pošli jemu jej. Pošli ode mne také jeden list panu komorníkovi a druhý panu sudiemu na Zákup, a poslové ať žádají odpovědi; a kto mi co psáti bude, vše mi to pošli při jiném poselství. Což se také dotýče toho Straky u Hory: psal jsem o tom, i jakžkolivěk jest, již jemu to daj, jakžť jsem psal po Borkovi [....]; při tom jemu napiš, žeť jsem poručil, nežli jemu co více dám, aby s tebou srovnal počet, kterak to vynaloženo, což jsi jemu prvé dával, a proč jest, kterak mi [....] nyní větší náklad na [....] prvé byl, že bych toho rád [p....] věděl, a když by se s ním [....], muožeš i tu zmínku sm[....], kudy jest to přicházelo, když [....] Hory z Prahy chvátal, že js[....] tam po několika dnech vy[....]bo jsem o tom Strakovi prvé slýchal [....] jest dvořákem býval, ale nev[....] všem-li k užitku.

Také, což se dotýče paní Dubecké a pana Pirama Kapouna: i znám se k tomu, že jsem řekl to ujistiti, však tak, abych také od paní Dubecké opatřen byl, jakž na to náleží; a protož ať se jedno s druhým koná, neb mi se zdá věc i spravedlivá.

Jakož jsi mi psal, že by některý centněř cínu mohl odbýti na Pražskou váhu po III¹/₂ lb gr. č.: i když budeš mieti ke mně poselství, oznam mi, co by tak

přišlo za centnér Krupecský, poněvadž jest pražský centnér těžší snad o XVI liber; než kdyby mohl smluviti do sta nebo dvou set centnéruov, kto by tak bráti chtěl, byl bych tomu rád, byť pak bylo i do větší sumy. Také což se dotýče, kdež jsi mi psal, žeť jest pan Medek oznámil, že by Pražané žádali na mne za zvod pro kníže Karla: i jednaj o to, aby toho čekali do sv. Havla [...], zvěz, co se na muoj díel dostane jistiny, úrokuov a škod oc, abych se věděl oč starati k zaplacení, a také v tom času chtěl bych o to, dá-li pán Buoh, knížeti psáti.

Což se dotýče těch některých vsí od Teplice a Martina Marka: i neškodí, že se tiem ještě něco prodlie, poněvadž Vít Lišovský toho jest mi postúpil, pokudž jemu náležalo, než proto on Marek, když doma bude, ať tiem neprodlévá, a když by on tam jeti měl, že by tu věc při tom také oznámil hajtmanu na Krupku nynějšiemu Rosndorfovi i také Václavovi z Dobrovítova, kterýž jest hajtmanem na Teplici, jako prvé u mne byl na Zelené Hoře. Také což se dotýče pana Arnošta Černčického z Kácova a jeho manželky: i požeň jich na mém místě ode mne z jistiny i z prolezaného, jakž jest obyčej a řád, a tiem neprodlévaj, poradě se také o to s kýmť se zdá, i také s některým z mých por[uční]kuov. Kteréhož jsem u tebe svědomí byl [...], panu Ješkovi, posli mi je při jiném poselstvie; a neviem, jak by ta věc konec vzala aneb [...], kud odložena jemu s Rosndorfem. Jakož jsi mi také psal o nějakém panu Václavovi Húgvicovi [...], že i již toho dobře nep[...], jaká jest to věc, i zv[...] jakú summu svědčí a vzala to na sebe komora.

Což se Dobřanského dotýče, což jsem [na sebe] vzal za pana Adršpacha pa[...] u Jana Dobřanského: i na tom [...] jsem zuostal s Petrem Dobřanským, že mám v tom býti opatřen, jakž na to náleží, a poněvadž jste již o to se mezi sebou snesli, toho při tom nechávám. A Vilémovi Vojslavskému chci rád list dokonati i také Janovi Vraždovi obnoviti.

Což se dotýče Michala Karyka: teďť posélám to jeho sepsání zase a nic na něm více nežádám, než aby to učinil, což spravedlivě učiniti má podle obyčeje a řádu; pak byl-li by v čem v tom jaký nedostatek, což jest on sepsal, tehdy mne v tom opatř, poněvadž já jeho dobře opatruji, aby bylo s obú stran to, což býti má, učiněno, a listy aby také on vrátil obadva, kteréž na pana Tunkle má. Dán na Velharticích v středu na den sv. Šťastného a Zbožného léta oc XXXI.

[...] vladyce Janovi Švábovi z Chvatliny, mému milému.

Vyrozuměl jsem z tvého psaní, že se k tobě mor přibližuje: i kdyby mých věcí poodbyl, máť by vuole byla, aby někde poodjel, aneb do Lysé anebo nedaleko od Prahy v dobré povětrí, a učinilť bych pomoc na stravu, toliko abych věděl, kde budeš, neb já také buohdám, nevelmi dlúho prodlévaje, mám úmysl na Lysú jeti. A jakožť jsem prvé psal, aby bez mé vuole peněz nedával, však na posly muožes

dávati a kdežby zvláštní potřebu poznal do nemnoha kop; než což by bylo na větší summy, to mi prvé oznamuj.

Cedule Janovi Švábovi. Věz, že jest mi psal pan Bohuslav [Chrt], také pan Jiříek Osterský o těch sto fl gr. č., kteréž bych jemu panu Bohuslavovi dáti měl [...].tých za dobré paměti pana Jiříeka Samuele, neb jedněch jest jemu prvé dáno, ješto za to mám, že jest mne kvitoval; i daj jemu ještě panu Bohuslavovi sto fl gr. č. z těch peněz od pana Švamberka, a tak jemu ta všecka summa II^c fl gr. č. bude zaplacena, jakož se v tom šíře spravieš kšaftem téhož pana Jiříeka Samuele, kterýž ve dskách jest. Než již tu věc opatř, ať jsem z toho ze všeho dostatečně kvitován od téhož pana Bohuslava Chrta dskami zemskými, jakž na to náleží.

Když již tyto jiné věci byl jsem dal dnes napsati, tehdy potom u večer okolo hodiny na noc přineseno mi od tebe psaní, kdež mi píšeš, což se mně práva dopomožení dotýče, že bych ještě o to psáti měl panu purkrabí nejvyššímu podle jeho snad zdání, a při tom jsi mi poslal psaní dvoje od Bachtle i také od Zimy i něco více. I na to nyní odpovědi nedávám, než kázal jsem tomu poslu čekati a tohoto prvního k tobě předse posílám. A když budeš mieti ke mně poselstvie, pošli mi několik koleček vosku červeného.

912.

Purkrabímu na Blatné o vyřízení rozličných věcí.

Na Velharticích 1531, 30. srpna. Opis souč. v arch. Třeboň. tern. nepag. sub rodina Rožmitál.

Zdeněk Lev z Rožmitála oc. Purkrabie milý! Když jsem již byl dal tuto jednu ceduli tobě napsati i také ten list, kterýž má býti panu Zmrzlíkovi*), tehdy potom to psaní od tebe, kteréž jsi mi učinil, přečetl jsem, k[...] mi bylo přineseno: i což se dotýče peněz na ty ještě jiné potřeby, o čemž jsi mi byl do Horaždějovic oznámil, chci mieti rád paměť a o to péči, abych mohl to brzo opatřiti, což se ještě toho doda[...]. Věz, kteréž jsem byl psaní učinil [...].novi Běšínovi jako na [...].cích, že jest mi zase odpověděl, že k tomu přistupuje, aby [...].vajjezd byl, což se lidí [...]. Záhrobí dotýče a lidí jejich, a [...]. v pondělí po hodu Matky boží narození nejprvé příští ráno: i ještě mi před tím připomeň, který den, abych také podle tebe někomu více poručil, dá-li pán Buoh, na to vyjeti, a také aby to mohlo k nápravě přivedeno býti, co jest se v tom lidem mým ublížilo a uškodilo. Také věz, že jest mi psal pan Adam z Šternberka, přimlívaje se za Mathúše tesaře z Nepomuka, abych jemu počekal peněz za ryby, ješto snad má dáti VI¹/₂ fl míš.: i svolil jsem k tomu, abych jemu čekal do sv. Václava. I to věda, tiem se v tom spraviti množeš.

*) Cedule ani list Zmrzlíkovi nenalézají se v kusém ternionu.

Tedť posélám jeden list purkrabí Rožmitálskému a druhý Janovi z Vítence, jako na Příbrami, i pošli jim to brzo, nebo jda do Příbramě, málo k Rožmitála [sic] zajde; a bude-li mi který z nich co psáti, to by mi poslal při jiném poselství. Pakli by jeho Jana z Vítence na Příbrami nebylo, ale ať se posel ptá, komu jest tam poručil, aby jemu ten list dal, nebo jest o jeho potřebu. A tuto ceduli, kteráž svědčí Blatenským, kaž jim ji dáti. A budeš-li co chtieti po tomto poslu mně psáti, muožeš to učiniti. A buohdá v středu od dneška v témždni budu v Horažďevovicích, a za to mám, že také odtud k tobě pošli na ten den. Datum ut supra.

Urozenému vladyce Václavovi z Pythé, purkrabí na Blatné, mému milému.

Toto také věz, že jest na mne vzneseno, že by nějaká žena, kteráž jest kucharkú u Johanna písaře tu v městečku v Blatné, že by od něho obtěžována byla a že by u něho déle býti nechtěla, pravieci, snad že by povinna nebyla. I vyslyš tu věc a jemu Johannesovi mým jmenem pověz, jestliže jest u něho do-sloužila, aby ji bezděčně u sebe nedržel; pak-li by o to jaký mezi nimi odpor byl, tehdy to vyslyš, anebo konšelóm Blatenským poruč, a v tom ať se spravedlivě zachovají. A co bude v tom nalezeno, tomu chci, aby [se] v tom každá strana tak zachovala; i toto mé poručení [maje], podle toho tak zachovaj.

913.

Projevuje Václavovi Bezdrůžickému z Kolovrat soustrast nad úmrtím mladého jeho syna.

Na Velharticích 1531, 31. srpna. Opis souč. v arch. Třeboň. tern. nepag. sub rodina Rožmitál.

Službu svú vzkazují, urozený pane, pane ujče muoj milý. Byšte se dobře měli a zdrávi byli, toho bych vám věrně přál i vši rodině vaší. Muoj milý pane ujče! Praveno mi, že by váš některý syn z mladších umřel: i jestliže by tak bylo, toho bych vám zármutku a jemu smrti s pravú věřú nepřál, ač to znám, že takovým mladým lidem, kteříž jsou u viře pravé křesťanské, jest království nebeské od-vřieno; ale proto podle spůsobu přirozeného mají jedni přátelé, a zvláště kteříž jsou bližší, jedni nad druhými lítost. A prosím vás, pane ujče muoj milý, že mi oznámíte, kterak se na svém zdravie i s rodinú vaší máte. A pán Buoh všemohúci rač dáti, abychme se spolu šťastně a ve zdravie shledali. Dán na Velharticích ve čtvrtek po sv. Šťastném a Zbožným léta oc XXXI°.

Urozenému pánu, panu Václavovi Bezdrůžickému z Kolovrat a na Košátkách, najvyššiemu sudiemu dvorskému království Českého a purkrabí Vyšehradskému [sic], panu ujci mému milému.

914.

Ondřejovi Čachovskému z Jinočan v příčině pūhonu.

Na Velharticích 1531, 31. srpna. Opis souč. v arch. Třeboň. tern. nepag. sub rodina Rožmitál.

Pane Ondřeji milý! Jest mi dodán puohon od úřadu purkrabství Pražského,

ješto mne pohánies, a tak jsem srozuměl, i jiných poručníkuov o statku, dobré paměti, pana Adama z Hradce, někdy nejvyššího kancléře království Českého. I neviem, kudy jest to přišlo, že jsi prvé nám o to nějakého psaní neučinil, ješto mám za to, že bychme byli to tak opatřili a s tebou se o to urovnali, aby svú záplatu měl, což jest spravedlivě dlužno, aby o to puohonuov potřebí nebylo; nebo jiní o k tomu podobné věci nám píší, a komuž hotových peněz nedáváme, s každým se slušně srovnáváme, aby čas jistý věděl, kdy má k své záplatě přijíti, jakož neviem, abychme komu dále odtáhli leč s jeho vuolí do sv. Havla přístieho. Datum ut supra.

Urozenému vladyce panu Ondřejovi Čachovskému z Jinočan, přieteli milému.

915.

Petrovi Čílovi z Svojšic v příčině odložení nějakého jednání.

Na Velharticích 1531, 31. srpna. Opis souč. v arch. Třeboň. tern. nepag. sub rodina Rožmitál.

Službu svú vzkazuji, urozený přieteli milý. Poněvadž nyní byl by k tomu čas krátký, což se toho jednání, o čemž jsem psal, dotýče: i zdá-liť se, nechť jest toho odloženo až do neděli po hođu Matky boží narození, aby na ten den o to se jednalo zde; a bude-liť se také zdáti, byli by toho také jednatelé pan Jan Horčice a pan Václav Chlumčanský, poněvadž za to mám, že jsú také prvé, jakž jsem spraven, byli toho prostředkové. I žádal bych jich za to. A také poněvadž nyní zde na Velharticích jsem, jestliže by skrze ně ta věc se nemohla srovnati a na místě postaviti, tehdy, pokudž by bylo za slušné, sám bych se spolu s tebou přičiniti chtěl, aby to bylo k slušnému a spravedlivému místu a konci přivedeno. Dán na Velharticích ve čtvrtek po sv. Šťastném a Zbožném léta oc XXXI.

Urozenému vladyce panu Petrovi Čílovi z Svojšic, přieteli milému.

916.

Václavovi Zimovi z Novosedl o morném povětrí a jiných věcech.

Na Velharticích 1531, 1. zdří. Opis souč. v arch. Třeboň. tern. nepag. sub rodina Rožmitál.

Zdeněk Lev z Rožmitála oc. Zimo milý! Psaní, kteréž jsi mi učinil jedno z Budějovic a druhé z Kunderatic, tomu jsem všemu porozuměl. Pak, což se dotýče toho, co jest s tebou pan purkrabie nejvyšší mluvil v Miličíně, poněvadž ještě neviem, brzo-li se spolu budeme moci shledati, rád bych, aby mi to oznámil, nebo snad někoho muožeš mie[ti], ktoby to napsal, ješto by jemu toho mohl svěřiti, též také co jest s tebou mluveno od pana Březenského a od pana Hložka. A tato jest toho příčina, proč bych rád to brzo věděl, ač znáš-li toho potřebu, aby se tiem neprotahovalo, nebo muože se trefiti a tak se m[....] brzo mezi panem purkrabí [na....] a mnú psaní, ješto snad mohla by býti potřeba, že bych také jemu něco napsal přátelského.

Což se pak dotýče těch domuov dobré paměti páně Hradeckého na Malé Straně: chci to jiným poručníkům oznámiti, což jsi mi za odpověď dal, než jáť bych tobě přál, aby se ta věc mohla sjíti mimo jiné, pokudž by za slušné bylo, tak aby se sirotkům i tobě slušně a dobře trefiti mohlo.

Věz, že v těchto stranách promierají i v Blatné, než ještě zde okolo Velhartic, děkujec pánu Bohu všemohúcemu, dobré povětrí máme a okolo Horažďovic; než proto, obávaje se, kdybych odsud odjeti chtěl a dlúho zde prodlel, aby se na cestě povětrí nenakazilo, kudy bych jeti měl, toho jsem úmyslu, dá-li pán Buoh, abych na tento čas dlúho zde nebýval, neb jsou dvě místě, totižto dva zámci, ještě již tam vymřeli. I tam se, dá-li pán Buoh, tu někde obrátiti míniem. Však což by mi chtěl psáti, muožeš to učiniti po tomto poslu, aneb poznal-li by toho potřebu, že by mi i potom co psal, mohl by to Janovi Švábovi do Prahy poslati, neb on mievá častá ke mně poselstvie. Dán na Velharticích v pátek na den sv. Jiljí léta ๓c XXXI.

Uroz. a statečnému rytieři Václavovi Zimovi z Novosedl a na Kundraticích, mému milému.

917.

Petrovi Rejchlovi z Rajchu, že dluh sirotčí páně Buštěhradského na paměti má.

Na Velharticích 1531, 1. září. Opis souč. v arch. Třeboň. tern. nepag. sub rodina Rožmitál.

Službu svú vzkazuji, urozený přieteli milý. Jakož jsi mi psal o ten dluh, kterýžť j[sem po]vinen na místě sirotčiem do[bré pam]ěti pana Buštěhradského: i věz, že o to péči mám, ať by se mohlo tomu dosti státi, dá-li pán Buoh, při svatém Havle; jakož chci o to i úředníku na Buštěhrad psáti, aby o to péči měl, aby ta věc v čas se opatřiti mohla. Datum ut supra.

Urozenému vladyce panu Petrovi Rejchlovi z Rajchu, přieteli milému.

918.

Jetřichovi Rejchlovi z Rajchu, aby dluh sirotčí páně Buštěhradského při sv. Havle zaplacen býti mohl.

Na Velharticích 1531, 1. září. Opis souč. v arch. Třeboň. tern. nepag. sub rodina Rožmitál.

Zdeněk Lev z Rožmitála ๓c. Jetřiše milý! Tedť posélám list, kterýž jest mi psal Petr Rejchl, za to mám, bratr tvuoj, kterýž na tento čas jest, tak se naději, v Rabštejně, a to o ten dluh sirotčí páně Buštěhradského ๓c, ještě z jeho psaní srozuměl jsem, že jest toho summa jistiny III^c 11^c gr. č. a z toho úrok, a že jsem já v tom listu jistec. I přičiň se k tomu, aby při sv. Havle to se zaplatiti mohlo; pakli by v tom jaký nedostatek znal, oznam mi to, aby se to mohlo, dá-li pán Buoh, v čas opatřiti, ač jestliže by on vždy bez toho býti nechtěl na ten čas. Datum ut supra.

Uroz. vladyce Jetřichovi Rejhlovi z Rajchu, úřednřku na Buřtěhradě, mně milému.

A oznam mi také, máte-li již zase dobré povětrři na Buřtěhradě a tu okolo.

(Cedule Jetřichovi na Buřtěhradě:) Co mám dáti za obielé, kteréž sem kupoval skrze tebe u Buřtěhradu, již dobře nepamatuji: i oznam mi, co toho jeřtě, bych při svatém Václavě poručil to zaplatiti, ač někde mám to od tebe napsáno, ale neviem, mám-li to zde s sebou.

919.

Janovi z Rožmberka v přřčině žaloby Tomáše postřihače z Strakonic na Karla koželuha z Kolřnce.

Na Velharticích 1531, 1. zdřř. Opis souč. v arch. Třeboň. tern. nepag. sub rodina Rožmitál.

Službu svú vřkazují, urozený pane, pane přřeteli muoj milý. Byřte se dobře měli a zdrávi byli, toho bych vám věrně přřál. Jakož jste mi ráčili psáti, kterak jest na vás vznesl Tomáš postřiháč z Strakonic, kterak by jemu škodu učinil Havel koželuh z Kolřnce, jakož tomu psaní šřře jsem porozuměl: i rače věděti, že toho Havla dal jsem obeslati a poručiti dnes vyslyřeti purkrabř svému Velhartickému; i tak týž purkrabie praví, že on Havel má toho, kterak k němu mluvil, tuto vajmluvu, že na ten řas byl jest při těch, jeřto jsú byli odpovědnřci, a že jest jeřtě v glejtu Boubřnského, poněvadř jest s ním námluva anebo snad již smlúva o jeho odpověď, a že on také v to pojat jest, než jináče že jest on škod neřinil a škoditi nemřní. A tomu bych rád byl, aby i prvé takový byl, jaký se praví nyní býti, že by chtěl býti dobrý oc. A poněvadř, dáli pán Buoh, brzo se spolu shledáme, chci o to s vámi, pane přřeteli muoj milý, také rozmluviti, nebo jistě nemilují takových věcí a těm škody nepřěji, a zvlářtě kteříž jsú k tomu přřřiny nedali. Datum ut supra.

Urozenému pánu, panu Janovi z Rozmberka oc, mistru převorstvie řeského oc, panu přřeteli mému milému.

920.

Adamovi Svitákovi z Landřteina v přřčině povinného Tunklem z Brnřčka dluhu Mikulášovi řorfovi.

Na Velharticích 1531, 1. zdřř. Opis souč. v arch. Třeboň. tern. nepag. sub rodina Rožmitál.

Službu svú vřkazují, urozený pane, pane přřeteli muoj milý. Přřál bych vám rád, abyřte se dobře měli a zdrávi byli. Jakož jste mi psali, což se dotýče té summy, kdež jest pan Tunkl, řvagr muoj, jistcem se učinil Mikulášovi řorfovi, a já také s někým více, za to mám, byl jsem za to rukojmř: pak mluvil jsem s vámi, a mám to v paměti, nežli bych škod dalřiech dopustil, že bych se radři jistcem učiniti chtěl, řádaje, abyřte v tom strpení měli, že takovou věc chci vzněsti na pány rady komory krále JMti, poněvadř ten dluh náležal jest anebo byl pro krále Ludvíka slavné

paměti, a že od JMKské měl býti zaplacen, ješto, kterak se pamatuji, i králi JMti, pánu našemu tomuto nynějšíemu, také taková věc jest oznámena. I na čem jest to postaveno v komoře, ještě mi to není oznámeno, nežli chci se toho rád dověděti a vám to také oznámiti. A jestliže by vždy tou věcí prodlévali, ač té naděje nejsem, tehdy což bych z povinnosti učiniti měl, z toho se nevytahuji. Datum ut supra.

Urozenému pánu, panu Adamovi Vítkoví jinak Svitákovi z Landštejna a na Tucho-
razi oc, panu příteli mému milému.

921.

Posílá Svojšovi z Velhartic zvěřinu.

Na Velharticích 1531, 2. září. Opis souč. v arch. Třeboň. tern. nepag. sub rodina Rožmitál.

Službu svú vzkazuji, urozený pane, pane příteli muoj milý. Přál bych vám věrně rád, abyšte zdrávi jsouce dobře se měli. Posielám vám po tomto poslu mém bohda k zajtrí něco zvěřiny jelení; i rač pán Buoh dáti, abyšte ji ve zdravie jedli i se paní kmotru mú a s paní Kateřinú, a když budu lepším myslivcem, tehdy chci vás v tom bohda lépe opatřiti. Dán na Velharticiech v sobotu po svatém Jiljí léta oc XXXI.

Uroz. pánu, panu Svojšovi z Velhartic na Nalžovech, panu příteli mému milému.

922.

Janovi z Kolovrat, že dobré přátelství porušiti nechce, peníze za pana Joachyma z Malzounu mu povinné že zaplatí.

Na Velharticích 1531, 2. září. Opis souč. v arch. Třeboň. tern. nepag. sub rodina Rožmitál.

Službu svú vzkazuji, urozený pane, pane bratře muoj milý. Byšte se dobře měli a zdrávi byli, toho bych vám věrně přál. Psaní, kteréž jste mi učinili: v pravdě tomu sem se od vás nenadál, nebo mi se zdá, že sem z toho nevystúpil aniž proti tomu neučinil, kteráž sem k vám přátelská slova mluvil; nežli toho neviem, dobře-li jste to sobě rozvážili, což jste mi psali, anebo slušnú-li jste na mne žádost vložili; ale zase z mé strany méně se tomu diviem. Já sem to slýchal, že se to často trefuje, starší-li jest člověk, že bývá hněvivější a lakomější nežli prvé byl, nežli jáť ještě té zvyklosti nemám, pokudž sebe znáti mohu, ač najtíže jest sebe samého poznati; nežli ráčí-li mi pán Buoh všemohúcí toho popříti, abych takového věku došel, v kterémž jste vy, a snad mohl bych k tomu podný [sic]*) býti; a protož což by se snad mohlo někdy mně přihoditi, nezdá mi se toho do vás obtěžovati. Nežli, pane bratře muoj milý, poněvadž jest náš obodvú dobrý přítel pan Šebestian z Wajtmille, nech vás i mne napravie, jestliže bychme sobě v čem ublížili, a tak předse aby mezi námi dobré přátelství trvalo, z kteréhož s vámi vystúpiti nemieniem, leč

*) Podobný?

byšte sami nechtěli. A což se těch vsí dotýče oc: nadál sem se zprvu, že je chcete od pánů Smřických vyplatiti, a toho bych vám rád přál; ale abych vám měl na nich dáti dědictvie, mohli jste, za to mám, z předešlého mého psaní snad srozuměti, mohu-li to učiniti anebo nic; a abyste tomu mohli dostatečněji vyrozuměti, vězte, že jich ještě těch vsí zastavených dědičně a ve dskách nemám. Také, pane bratře muoj milý, což se dotýče těch peněz, kteréž vám ještě dodati mám za pana Joachyma z Malzaunu, i chci to rád bohda brzo opatřiti, abych je vám dal a v tom vám ke škodě neobmeškal. Dán na Velharticích v sobotu po sv. Jiljí léta oc XXXI.

Uroz. pánu, panu Janovi z Kolovrat a na Novém Hradě, panu bratrovi mému milému.

923.

Mikulášovi Velemyskému, že ujištění manželce jeho nebo jemu učiní.

Na Velharticích 1531, 2. září. Opis souč. v arch. Třeboň. tern. nepag. sub rodina Rožmitál.

Službu svú vzkazuji, urozený příteli milý. Psaní, kteréž jsi mi učinil o to připomínaje, co bych měl ujistiti manželce tvé anebo tobě, tomu jsem všemu porozuměl. I v pravdě mněl jsem, že jsem o té věci poručil na mém místě Janovi Švábovi, když jsem měl z Prahy jeti; ale poněvadž se toho, kterak jsem z tvého psaní vyrozuměl, nestalo, chci dáti hned dnes psáti témuž Švábovi, aby to s tebou na místě postavil bez odtahuov; nebo což spravedlivě učiniti mám, všecko rád chci učiniti, jakož o tom šíře o všem jemu Švábovi chci psáti a poručiti. Nežli nebyl ty časy div, že jsem z Prahy pospiechal, neb jsou toho byly slušné příčiny, a také měl jsem pilně na Lysú jeti a potom do Hradce a odtud k králi JMti, pánu našemu milostivému, do Budějovic, ješto se tiem na ten čas nehodilo odtahovati. Datum ut supra.

Uroz. vladyce panu Mikulášovi Velemyskému a na Velemyšlovsi oc, příteli milému.

A kdež jsi toho v svém psaní dotekl, že by pan Jeronym z Božic měl mi o to učiniti psaní: i muože to býti, nežli podle mé paměti není mi dodáno.

924.

Janovi Švihovskému z Ryzmberka v příčině přátelského projednání jeho pře s Janem Měsíčkem.

Na Velharticích 1531, 2. září. Opis souč. v arch. Třeboň. tern. nepag. sub rodina Rožmitál.

Službu svú vzkazuji, urozený pane, pane švagře muoj milý. Byšte se dobře měli a zdrávi byli, toho bych vám věrně přál. Jakož, pane švagře muoj milý, máte některé pře s panem Janem Měsíčkem, o kterýchž jste na mně přestali k přátelskému jednání, před kteréžkoli soudy jsou mezi vámi puohonové anebo obeslání: ale poněvadž jste již od dávnieho času v těchto krajích nebyli, i z té příčiny nemohlo se snadně trefiti, abych vám o takové věci rok k jednání položil. A protož, poněvadž, jakž mi oznámeno, jest soudu odloženo pánuov hajtmanuov do Kolína nad Labem do pondě-

lieho po sv. Lampertu [18. září] najprvé priestiem, i mně by se zdálo, oč před tím soudem s jmenovaným panem Měsíčkem činiti máte, abyšte o to poklid vzali anebo poručili vzíti až do budoucího potom soudu hajtmanského, kterýž by potom uložen býti měl k jinému času oc, tak jakž jest obyčej odkládati, když by se tento nynější soud vykonal a odložil; nebo též bych jemu oznámiti chtěl, aby on poručníku svému oznámil, aby takový poklid o všecky pře, jest-li jich více nežli jedna, před tím soudem hajtmanském učinil. A potom, dá-li pán Buoh, časem svým, pane švagře muoj milý, o ty o všecky věci, oč jest mezi vámi, chtěl bych vám rok položití a k tomu se přičiniti, aby to všecko mohlo k slušnému srovnání a k smlouvě přivedeno býti, pokudž by bylo za spravedlivé z obů stran, tak jakž jednati dobrovolným jednáním náleží. I co jest v tom vaší vuole a úmyslu, žádám vás, že mi to brzo oznámíte psaním vaším po tomto mém poslu. Datum ut supra.

Urozenému pánu, panu Janovi jinak Puothovi Švihovskému z Ryzmberka a na Švihově, panu švagru mému milému.

925.

Janovi Švábovi z Chvatliny o rozeslání různých listů a opatření rozličných záležitostí.

Na Velharticích 1531, 2. září. Opis souč. v arch. Třeboň. tern. nepag. sub rodina Rožmitál.

Zdeněk Lev z Rožmitála oc. Švábe milý! Jakož jsi mi psal, ješto skrze tohoto posla jest mi toho dodáno, tomu jsem porozuměl. Předkem co jest tobě oznámil pan Jan Byšický, purkrabie hradu Pražského: i tedť poselám list, kterýž o tu věc psal jsem, což se pánuov Smiřických dotýče, panu purkrabí nejvyššímu Pražskému, i pošli jej jemu, doptaje se, kde na tento čas jest, a posel ať žádá odpovědi; a což mi odpíše, ohledaj to a přečti, a potom zapečetě do svého listu, pošli mi to bez meškání; a posel ať jde ke mně k Horažďějovicóm na Velhartice, nebo položil jsem nějaká jednání do Horažďějovic při dni sv. Kříže, i snad by tu mne mohl najíti, ač také ještě prvé o jiné věci měl bych v Horažďějovicích býti. A jestliže by mi chtěli práva dopomáhati, muožeš ty býti puovodem na mém místě, a někoho z Lysé že by poslal Bachtl, tak jakžť jsem byl prvé, za to mám, poručil, by pak měl tudy k Lysé jeti. Než bylť sem se nadál, že po napravování práva spěšněji takové věci k koncóm puojdou, ale tuto ještě toho neznám, než že jsú spíše další odtahové; a dokudžť se posel od pana purkrabie nejvyššího nevrátí, již dotud menšího nebude potřebí o to starati.

Srozuměl jsem, že pan sudí nejvyšší zase jest jel do Šestiměst; i jestliže jsi s tím listem, kterýžť jsem nedávno poslal, s niem k němu poslal na Zákup, a jestliže ten posel předse nešel a zase se vrátil, tehdy pošli k němu ten list naschvál ode mne do Budyšína, anebo kdež by tam byl; pakli by pan Jan z Lungvic, jako jest

u desk, na jeho místě měl k němu brzo poslati, tehdy by po tom poslu mohl také ten list ode mne poslati.

A co jsem psal Bachtlovi, pošli jemu to na Lysú, a Zimovi, což jsem jemu psal, na Kunderatice; a vše poslové ať žádají odpovědi, k komužkoli jdou. Také panu sudiemu dvorskému pošli ode mne list, jest-li v Praze aneb na Košátkách anebo tu někde nedaleko od Prahy. A také jest-li pan Ondřej starý v Praze, kaž jemu tuto ceduli ode mne dáti, kteráž jemu svědčí. Také kaž ode mne poslati ceduli úředníku na Buštěhrad, a ktož mi z nich co odpíše, to mi při jiném poselství pošli. Také i tento list, kterýž svědčí panu Puothovi Švihovskému, pošli jej jemu ode mne, neb za to mám, že jsi se jeho doptal, kde jest, a co mi bude zase psáti, také mi to pošli. Posílámť teď také list, kterýž jest mi psal Mikuláš Velemyský, ješto tomu všemu porozumíš; a při tom posílámť i ten list, co jsem jemu zase psal, i pošli jej jemu, neb za to mám, že vieš, kde jest, nebo tento posel, za to mám, také mi ten list od něho přinesl; anebo zdá-liť se, že by ten list dal Jeronymovi z Božic, neb snad on má to od něho poručení tu věc na místě postaviti; a já témuž Mikulášovi Velemyskému psal jsem, že tobě to na svém místě poroučím, než neviem, kudy jest to sešlo, že jsem s ním nedokonal, když jsem jiné věci dokonával s poručníky nebožtíka Strachoty.

I za to mám, že to máš někde sepsáno, když jsú se ty summy sčítaly, co mám komu ujistiti, jakož se tak stalo těm poručníkům, a toho že čekati mají do sv. Jiří najprvé přístieho; pak co mám ujistiti témuž Mikulášovi Velemyskému anebo manželce jeho, též za to mám, že čekati má do sv. Jiří, anebo kdybychme sobě dali puol léta napřed věděti podle obyčeje: pak, jakžkoli býti má, již to srovnaj s nimi anebo s jmenovaným Jeronymem; jedné mi oznam, komu mají jistoty svědčiti, co diskami a co listem všecko rád učiniti chci, což mi náležeti bude; a když se nové jistoty udělají, aby první byly vráceny, pakli jsú diskami jistoty tehdy propuštěny co podle obyčeje a řádu.

Věz, že dnes přinesen mi list od pana Medka podle úřadu jeho, že by chtěl statek muoj odhadovati paní Kateřině Řepické z Trnové na den sv. Kříže najprvé přístieho; než toho není doloženo, pro koho a pro jakú summu, neb snad není toho obyčeje; pak summy nepomniem, než naději se, že pro některého pana Švihovského, a snad pro pana Břetislava: pak, pro kteréhožkoli, ohledaj ve diskách bez meškání, pro koho jest a pro jakú summu na muoj diel, a co jest na to škod a nákladuov vzešlo při diskách, anebo také i při úřadu purkrabském; a oznam mi to, jistinu zvláště a škody s náklady zvláště, co jest toho jaká summa, abych to v čas opatřil a zaplatiti dal, ale z těch peněz od pana Švamberska, kteréž při sobě máš, aby ta věc mohla předjiti, nežli by na ten odhad vyjeli, ač snad ona paní Řepická doněkud bude mi toho čekati, než ještě dokonale neviem, učiní-li to. A protož o té věci co při diskách

zvieš, oznam mi brzo; a posel také ať jde k Horažďějovicům, neb po této neděli měl bych tam také býti, dáli pán Buoh, některý den. Datum ut supra.

Urozenému vladyce Janovi Švábovi z Chvatliny, mému milému.

Jakož jsi mi psaním připomenul o nové léto oc: i když buohdá budu na Lysé a ty tam ke mně přijedeš, připomeň mi o to, chciť dáti na to slušnú odpověď, neb to prvé v paměti mám. Co se dotýče těch obsielání pro statek pana Petra Adršpacha: i chciť to již, dá-li pán Buoh, brzo poslati, kterak by to mělo býti. Také, jakož sem pohnán od Vondřeje starého pro věc sirotčí po pánu Hradeckém pozustalých, chciť k úřadu purkrabskému o to list mocný poslati.

926.

Adamovi z Šternberka v příčině kvitancí pro pana Švamberka a roku s ním položení oc.

Na Velharticích 1531, 3. září. Opis souč. v arch. Třeboň. tern. nepag. sub rodina Rožmítál.

Službu svú vzkazuji, urozený pane, pane švagře muoj milý. Byšte se dobře měli a zdrávi byli, toho bych vám věrně přál. Muoj milý pane švagře! Jakož jste mi psali, což se pana Švamberka dotýče a těch kvitancí, kterýž jemu dáti s panem Jaroslavem, bratrem vaším, máte, rád je přijmu, když mi je pošlete. Což se pak dotýče s niem roku vám položení, na kterýž přijeti byšte měli do Horažďějovic tento úterý najprvé přieštíe: i v pravdě neviem, kterak toho slušně odložití, než mně se zdá, pane švagře muoj milý, aby předse byl; všakt jestliže byšte nemohli sami na něm býti, mohli byšte na svém místě poslati, ač radši bych, bude-li možné, abyšte sami byli. Také, což se dotýče toho druhého roku položení mezi panem Švamberkem a Zikmundem Měsíčkem: i jestliže byšte také nemohli tu býti, tehdy již bychme my museli jiní, dá-li pán Buoh, kteříž také toho máme prostředkové býti, v tom pracovati, ač při těch všech věcech a jednáních rád bych vás viděl.

Jakož jste mi také, pane švagře muoj milý, psali, což se toho vězně, člověka vašeho, dotýče: i kdyzkolivěk po něho na Velhartice pošlete, tehdy podle psaní vašeho má vám vydán býti. Psali jste mi také, což se dotýče Horažďějovských: i jest jim ta věc dostatečně předložena ode mne při přítomnosti pana Jindřicha Švihovského, i mají v tom nějakú omluvu a toho odpor; nežli, pane švagře muoj milý, když, dá-li pán Buoh, spolu se v Horažďějovicích shledáme, bude-li se vám zdáti, chceme je před vámi vyslyšeti a jejich zprávu, a pozná-li se při nich a shledá jaká vina a oni toho slušně neodvedou, jistě, pokudž jest na mně, chtěl bych je k tomu mieti, aby vám to k slušné nápravě přivedeno bylo; pakli by toho slušnú výmluvu oznámili a pokázali, té naděje jsem, že byšte také při tom je zuostavili. A pán Buoh všemohúcí rač dáti, pane švagře muoj milý, abychme se spolu šťastné a ve zdraví shledali. Dán na Velharticích v neděli po sv. Jiljí léta oc XXXI.

Uroz. pánu, panu Adamovi z Šternberka a na Zelené Hoře oc, panu švagru mému milému.

Václavovi z Dobrovítova v příčině zorání, osetí dědin, opravy na zámku Teplici, o myslivosti s chrty, vezení obilí ven z království oc.

Na Velharticích 1531, 3. září. Opis souč. v arch. Třeboň. tern. nepag. sub rodina Rožmitál.

Zdeněk Lev z Rožmitála oc. Hajtmane milý! Psaní, kteréž jsi mi byl prvé učinil, i také nyní kteréž mi od tebe přineseno, tomu jsem porozuměl. Než jsem nyní mnoho zaneprázdněn k dlúhému psaní a také neznám, aby ty některé věci mohly se tak psaním opatřiti, jako ústně mohlo by se o tom poručiti; neb ač byl jsem na tom, chtěje někoho osobně k tobě do Teplice i také na Krupku poslati, ale něco mi v tom překazilo, že nyní nemohu toho snadně učiniti. Než toho jsem úmyslu, že, dá-li pán Buoh, rád bych byl na Lysé do sv. Václava, i chtěl bych tebe obeslati, aby tu ke mně přijel a těm všem věcem abych mohl šíře vyrozuměti, i také tobě svuoj úmysl v těchto věcech oznámiti. Ač jestliže by tam povětrí v Teplici nakažené se rozmohlo, nežli tebe k sobě obešli, tehdy proto nemluvil-li bych s tebou mnoho sám, ale skrze jiného ta by se věc dobře učiniti mohla, aby věci takové potřebné obmeškány nebyly.

Což se pak dotýče dědin, což muožeš na tento čas a tuto podzim, opatř, aby se zoralo a oselo, poněvadž se na tom užitek zná; a rád na to naložiti chci a zvláště buohdá k jaru, neb již nyní jest něco pozdní čas. A to sobě rozvrz, co by nyní potřeboval vozníkuov a krav i jiných věcí, jedné nyní počítaj což muožeš nejskrovněji, a pošli mi to vše sepsané; a co se naděješ, co by na to peněz bylo potřebí, tehdy chci to tak opatřiti, aby na to peníze měl a ty věci zjednal; neb což by mi psal, muožeš mi to ještě na Velhartice poslati, nebo ráčí-li pán Buoh ještě zde dáti dobré povětrí, nemám odsud úmyslu vyjeti na tu cestu na Lysú prvé dvou nedělí, nežli spíše potom; jakož bude-li co hajtmanu Krupeckému potřebí, bude mi moci též psáti, abyšte ke mně spolu jednoho posla poslali.

Také což se dotýče opravy na zámku Teplici, k tomu svoluji, aby opravil střechy i jiné věci, což by velikého nákladu na sobě neneslo, až do několika kop gr. č.; než ať by se mohlo co dáti šindelu z Krupky, toho neznám, neb tam hajtman také má některé věci opravovati, než mohli-li by co toho šindelu také dáti, k tomu jest má vuole, i muožeš jemu to oznámiti. Kdež jsi mi pak při druhém psaní poslal některá psaní tobě učiněná od pana Jiříka Popela: i tedť je zase posélám a to viem, že ještě za jeho otce, dobré paměti, úředníci Bielinští toho mnoho uměli, co se stavuňkuov dotýče, o to se súditi a rozličné nesnáze míti, a snad i Bielinští z jiného vuole oc; než jáf jsem se tomu neučil a protož toho málo umiem, a také jsem takové sousedy mieval, že jest o takové věci mnoho nesnází nebývalo. Nežli poněvadž, pokudž na mne jest, rád bych v dobrém přátelství s panem Popelem trval, poněvadž jsem prvé

byl i také s jeho otcem, a též s jeho bratřími páně Jiříkovými býti míniem: i pohledajte k tomu nějakých cest, aby ty všechny věci mohly k nějakému slušnému srovnání přivedeny býti, byste pak měli i některých dobrých lidí za to žádati, aby toho prostředkovali, neb jest přísloví, že najtíže jest samému sebe poznati. I snad by ti dobří lidé to poznali, čehož by snad strany ještě poznati nemohly, a když by se pravda obojí straně ukázala, snad tomu místo dají. Než kteréž jsou nelibosti a ruoznice mezi panem Popelem a knězem opatem Oseckým, nerad bych, aby moji poddaní v to potahováni byli, ač byla-li by toho další potřeba, pokudž by mi náležalo, nerad bych poddaných svých opustil. Pakli by se jináče nemohlo zjednati, ale že by se zjednal odtah za několiko neděl, a zatím bych nějakého prostředku pohledal, aby spravedlivost na svém místě státi mohla.

Jakož jsi mi také psal, což se Víta Lišovského dotýče: i zvěz na něm, jaké to dání má od pána z Walštejna, a oznam mi; než jáť neviem, mohl-li jest tu co pán z Walštejna dávati proti našim spravedlivostem, leč by jemu to dskami zemskými zapsal a tomu že by žádný v čas odporu neučinil. Pak ač jest on Vít muoj služebník prikázaný a nejsem na tom, abych jemu co chtěl ublížiti v spravedlivosti, a tolikéž zase k čemuž spravedlivost mám, toho se držeti míniem, než měl jest mi on Vít něčeho postúpiti, ale již dobře nepamatuji čeho, toho-li čili co jiného. I muožes se na něm toho dotázati. Jakož také za to mám, že Martin Marek z Prahy měl by mi ještě nějakých věcí postúpiti, tohoto času pak neviem, již-li jest se to dokonalo, než snad vie hajtnan Krupecký.

Kdežto také napsal jsi mi, což se myslivosti s chrty dotýče: i jestliže by kto chtěl tu s chrty jezdit do hájuov anebo blízko okolo hájuov pod úřadem tvým, žádaj jich ode mne, ať toho nečiní, že bych tu rád sobě přichoval, i sousedóm mohlo by se to hoditi potomniem časem; než jinde, kdež jest dále, toho jim přeji do své vuole dle dobrého přátelstvie. I snad se v tom budou mieti povolně, jestliže chtie ke mně dobré sousedstvie a přátelstvie zachovati; pakli by v tom jiný jich spuosob poznal a mně při jiném poselstvie oznámil, již bych musil o to sám psáti, jedné aby mi také oznámil, komu by bylo potřebí o to psaní učiniti. Dán na Velharticích v neděli po svatém Jiljí léta 3c XXXI.

Urozenému vладыce Václavovi z Dobrovítova, hajtnanu na Teplici, mému milému.

Cedule hajtnanu na Teplici. Věz, což se dotýče Doupovce Viléma a vezení obilé z tohoto královstvie: která jest v tom má vuole a poručení, tiem se sprav, co jsem také o to hajtnanu na Krupku psal, jakožť těch dvú artykuluov přípís posélám, ješto tomu šíře porozumíš. A také dobytek i svině neměly by se z tohoto královstvie na tento čas honiti.

Adamovi Rosndorfovi z Plakvic, aby Krupečtí za vyplacený jich obraz kostelní, kterýmž byli berní platili, sto zlatých odvedli, o ustanovení faráře Krupeckého, o prodeji cínu, o zjednání peněz půjčkou, o poslání zvěřiny, o potrestání paličův a špehře biskupa Míšenského, o odpovědníku Doupovci, o vyvážení obilí ven z království, o honech zaječích oc.

Na Velharticích 1531, 3. září. Opis souč. v arch. Třeboň. tern. nepag. sub rodina Rožmitál.

Zdeněk Lev z Rožmitála oc. Hajtmane milý! Psaní, kteréž jsi mi byl prvé učinil: z té jsem příčiny prodléval odpovědi dáti, že jsem chtěl k tobě osobně poslati, tak jakž jsi mi o to připomínal; než ten jest se v tom času rozstonal na nějakú nemoc, ješto neviem na jakú, a jest již více nežli týden nemocen, a protož na tento čas nebudu moci k tobě poslati, leč bude-li toho potřebí jiným časem. A teďt posélám ten list zase přiznavací, kterýž má býti Zygmondovi Knoblochovi; i také těm dobrým lidem psal jsem, kteréž listy posélám, žádaje, aby k tomu listu pečeti své na svědomí přiložili, kteříž jsú v tom listu napsáni, a svú pečeť také již k tomu listu dal jsem přiložiti; i protož již tu věc poruč dokonati, aby se k těm dobrým lidem o to poslalo, a potom ten list aby se jemu Zygmondovi Knoblochovi dal. Nežli mně se zdá, aby mluvil s Krupeckými, aby také k té potřebě k svatému Havlu sto zlatých na hotově měli, jakož byli u téhož Knoblocha nějaký obraz zastavili, ješto jsem já to vyplatil oc: neb tomu nechci, aby oni duchovními a kostelními klenoty měli berně dávat, než též jako jiní z svých měšcuov, neb tak jsem byl spraven, že to bylo zastaveno proto, kterúž jsú pomoc anebo berní na Turky dáti měli ještě někdy za pana Joachyma z Malzaunu.

Což se dotýče Majšnarův: mám o to péči, abych buohdá konec sobě s nimi udělal a to jim učinil, což učiniti mám, i budu také moci volněji, dá-li pán Buoh, o to státi, což mně oni také povinni budou anebo kteří z nich činiti. Také, což se dotýče cinkaufu: prvéť jsem o tom psal, i také Wolfovi Knoblochovi a Lorencovi, poroučeje jim, kterak by o to jednati měli; pak neviem, jednají-li co. A jestliže jsú co najednali anebo zjednali, oznam mi to, aneb oni. A k tomu bych také svolil, muože-li se zamluviti slušně tisíc aneb $1\frac{1}{2}^M$ centnéřův cínu k prodaji; než za to mám, že bych jeho něco mohl odbýti v Praze na pražskou váhu po IIII $\frac{1}{2}$ fl gr. č., nežli za to mám, že by chtěli, aby se jim to tam dodávalo mým nákladem; a oznam to jim Knoblochovi a Lorencovi, co by se jim v takové věci za lepší zdálo, aby mi to oznámili.

Jakož jsi mi také psal, což se Portnara dotýče: i byl bych toho od něho vděčen, aby mi k horám Krupeckým dohlédal a je opatroval, než toliko zvěz na něm, na jaký by spuosob chtěl to činiti a mně takovou službu, a co by také žádal mietí za svú práci. Což se dotýče faráře budícího: muožete-li koho slušného a hodného zjednati tu do Krupky s vůlí jich Krupeckých, jest má k tomu také vuole.

Psal jsi mi také, což se mlenáře [sic] dotýče v Korečniku: i jestliže se ta věc muože změnit s prvním mlenářem, co jest zjednáno, aby od toho pustil, a s tímto aby se zjednálo, o kterémž jsi mi psal, i chtěl bych k tomu svoliti; nebo podle tvého oznámení měl bych toho větší užitek, toliko chtěl-li by také tolik vepřuov dávati, jako tento nynější dávati má. O pannu Světeckú také mám péči, aby se jí její dluh zaplatil, jedné bychom mohli tam k jakým penězóm přijíti z duochoduov, byť pak bylo i za cín, neb již toho pozuostání mnoho není.

Také jsi mi napsal o Petrovi Černovi, že by něco puojčiti chtěl: i zvěz na jaký zpuosob, neb tu i jinde muožeš-li mi co peněz k vypuojčení zjednati k svatému Havlu, byl bych toho vděčen; neb až o ty summy, kteréž mi znamenité JMtKská dáti má, měl jsem pilná jednání, než obávám se, že mi se ještě něco hotovými prodlie mnohem na větším díle.

Což se dotýče zvěřiny, mám za to, žeť jsem prvé psal, aby ji poslal k Janovi Švábovi na hrad Pražský: i učin tak, a také pošli tam i ta vína, kteráž ještě na Krupce mám, a on Šváb potom, když jemu poručím, měl by to poslati na Lysú, nebo, dá-li pán Buoh, mám tam úmysl brzo odsud jeti po sv. Ludmile; však dotud chceš-li co psáti, jakož hajtman Teplický, za to mám, též učiní, tehdy ještě muožete mi to sem na Velhartice poslati, což byšte mi psali, a to jeden posel mohl by mi přinést.

Poselámť teď také list, co píše pánu Novohradskému: i pošli jemu jej, a co mi dá za odpověď, to mi také při jiném poselství pošli; než rozumím, že sobě do mne něco obtěžuje, což se těch vsí dotýče, kteréž by mieti chtěl dědičně, kteréž páni Smiřičti drží v zápisu. Pak dědičně jich dáti nemohu, poněvadž jich ještě sám dědičně nemám, než jáť jsem se byl prvé tomu nadál, že by toliko vajplatu mieti žádal. Datum ut supra.

Urozenému a statečnému rytieři Adamovi Rosndorfovi z Plakvic, hajtmanu na Krupce, mému milému.

Což se pak dotýče mezi s panem Rudolfem aneb s jinými: i musí ta věc mieti prodlení; než když buohdá budu na Lysé, toho jsem úmyslu tebe k sobě obe-slati a o to i o jiné věci, což mi se bude zdáti za potřebné, s tebou rozmluviti. I což se těch lovuov a Rosmtálu dotýče s knížaty Míšenskými, než proto bych rád, abychme ta svědomie mieti mohli, o čemž vieš, cožť jsem prvé poručil, i také od toho anebo od těch, kteříž jsú to prvé drželi anebo jejich předci v manství k Krupce. Také což se dotýče věcí Teplických: o to jsem také psal a to po tomto poslu poslal hajtmanu na Teplici, dávaje jemu odpověď na jeho první i nynější psaní.

Jakož jsi mi také v druhém psaní psal, oznamuje, že jest pan Jiříek Popel některé lotry dal utratiti, a ti že by vyznali na nějaké dva, kteříž jsú páně Jiříekovi Hlimanského z Stadie, a že by chtěli poddaným mým páliť Chabařovským a Vi-

klickým: i toť jest slušné, aby o to péči měl, aby se těch lotruov dosáhlo, a jestliže jsú takoví, aby také tu odplatu vzali, jakž na takovou věc náleží. I poněvadž je máš, jak jsem z tvého psaní srozuměl, aneb jednoho z nich, veď to k konci, i také podle žádosti páně Popelovy, toliko jedné, aby se proto taková věc rozvážila, pravdu-li jsú mluvili ti, kteříž jsú na tom zemřeli. Také, jakož jsi mi psal, což se dotýče nějakého hlásného, že by měl býti špehérem z návodu pana biskupa Míšenského: i bylo-li by tak, taková by věc nenáležela duchovní osobě. A jakžkoli jest, ponech toho jistého u věži; a jestliže jemu ty šátky, o kterýchž pravil, přinesou, tu by byl toho duvod, i že by poručil o to mieti péči, jestliže by byly přineseny, aby je kázal vzíti i s tím, ktož by je přinesl, a mně tu věc potom že by oznámil.

Což se Viléma Doupovce dotýče: opatruojte se před ním, poněvadž glejtu nemá ani smlúvy, a před jeho pomocníky, a také jich hleďte, a zvláště jestliže by se kde viděli jací rajthari neznámí jeti anebo pěší, aby se honili; a o to se také snes s hajtmanem na Teplici, a kdyby mohlo býti i s jinými sousedy. Neb za to mám, že pan Popel i pan Sebastian z Wajtmille i také pan Petr, bratr jeho, k tomu se rádi přičiní a také i jiní, poněvadž jest nepřítel krále JMti pána našeho on Doupovec a tohoto královstvie.

Také což se dotýče obilé vezení ven z země: i toto mi se nyní v tom zdá, jestliže se tak zachovají podle psaní pánův hajtmanův páni z Wajtmille a páni Popelové s jinými sousedy, též také Lounští, Žatečtí, Lithoměřičtí, Ouští, Mostští, Kadaňští, kteříž při těch pomezích sedí, tehdy také se tak na mém místě zachovají; neb podle jiných také se musím své škody odvážiti. Než toť by mi se za slušné zdálo, ktož by nám co z jiné země přivezl, aby zase proti tomu nabratí mohl obilé; ale poněvadž to není vymieněno od pánuův hajtmanův, tehdy, kterak se jiní v tom zachovají, též učin, aby mnú rád se nerušil.

Jakož jsi mi také psal o zasekání cest aneb stezek oc: i k tomu dávám vuoli, aby dal zasekati pod tím spůsobem, aby mi cel neproježděli. Kdež jsi mi také psal, což se těch žen dvú dotýče, kterak by jedna ta krajčieřova něco pokradla; i také, což se toho ohně kladení dotýče, kterak by ta věc byla: i rozvaž to s konšely Krupeckými, a bude-li to uznáno, že jest takovými věcmi vinna, daj ji vsaditi, a potomť chci oznámiti, co by měl s ní dále činiti. A což se té druhé dotýče zámečnickové, jako pravili, že by byla břichatá, a že toho nic nebylo: i potom takovým budeme méně věřiti, i nech ji před se na rukojmiech, poněvadž jest nic nového se nedopustila.

Což se dotýče honův zaječiech, těch mi se nyní nezdá zapoviedati; neb ktož jsú se před morem v tu stranu sjeli, mám za to, že dlúho pospolu nebudou; neb poněvadž se k vám mor přibližuje, tehdy s těžkem také jich mine, poněvadž tam prvé na tento čas moru nebylo; než že by toliko některým psal a žádal, aby na ně-

kteřá místa nejezdili, kteřáž by vymienil, než jinde aby jezdit mohli do mé vuole, jakož k tomu podobně psal jsem i hajtmanu na Teplici. Jakož jsi mi také psal, což se dotýče úředníka z Lafšteina páně Rudolfova z Bínu, což se cla dotýče: i muožeš jemu dáti odpověď, poněvadž jsú cla brána v Krupce ode všech napořád, jakž jest obyčej, že toho mi se nezdá opustiti, poněvadž jsem za to své peníze dal a koupil, a také to ve dskách tohoto královstvie mám jedno s druhým zapsáno, a že tu nejsú vymienění ti z Lafšteina; než že za to žádáš, aby on z mých cla nebral, kteréhož jsú prvé nedávali, neb bych toho nebyl povinen podniknutí. A což se dotýče toho vajjezdu na meze a na louku, aneb což se toho kolivěk dotýče: jáť bych také rád, aby to bylo na místě postaveno, než nemuože se ta věc vykonati, tak mi se zdá, leč to zjednám, aby krále JMti některé rady také tu byly, poněvadž pod mů věcí dotýče se také mezi tohoto královstvie. Totof jsem byl ještě pozapomenul napsati, že také dobytkové a svině nemají se na tento čas z tohoto královstvie honiti, tak jakž jsú páni hajtmané psali v tom listu, jaké psaní o obilé učinili.

Což se dotýče sladovny: tu daj opravit, a což jest při tom potřebí. Než což se dotýče jednati pšenic aneb ječmenuov anebo čehož pak koli, toho nyní tak ponech, až tebe buohdá k sobě na Lysú obešli; však v tom času měl-li by co peněz z mých duochoduov, tehdy mohl by toho některého obilé něco kúpiti, jestliže slušně mohl by k tomu přijíti. A teď posélám od syna svého psaní a nějakú puštičku.

929.

Janovi Švábovi z Chvatliny v přičině zaplacení úroku a dluhu oc.

Na Velharticích 1531, 4. zdří. Opis souč. v arch. Třeboň. tern. nepag. sub rodina Rožmitál.

Zdeněk Lev z Rožmitála oc. Švábe milý! Na psaní tvá předešlá dal jsem odpověď, a protož toho nyní při tom nechávám. A což se Martina Divišovského dotýče: mněl jsem, že jest jemu úrok dán jeden i druhý; i poněvadž není, daj jemu bez meškání, a jemu také dáti muožeš, bude-li toho žádati, Andresovi Šindlovi, neb za to mám, že toho jest málo; než který se má úrok dáti Žateckému, oznam mi při jiném poselstvie, co toho jest, neb dobře nepamatuji, nebo bych jeho také tím nerad meškal, když více peněz buohdá mieti budu. Jakož jsi mi také psal, což se dotýče žida Kapříka, že bych jemu ještě dáti měl za Rendle L fl gr.: i muožeš-li, zjednaj ještě tomu pruotah do sv. Václava; pakli by nemohl, tehdy podle toho psaní, kterak jsi mi oznámil, již s ním některak tu věc srovnaj, jakž muožeš. Také, jakož jsi mi psal, což se domu dotýče v klášteře opravení: i coť se ještě v tom nedostává, jakž jsi mi psal, již to zjednaj a opatr, jakž rozumieš, neb na to veliký náklad na tento čas nebude. Dán na Velharticích v pondělí po sv. Jiljí léta oc XXXI°.

Urozenému vладыce Janovi Švábovi z Chvatliny, mému milému.

Věz, že jest mi psal Rafavý, že nyní nevie, měl-li by ke mně přijeti, a že by něco pan sudí nejvyšší dvorský jeho potřeboval i syn jeho: i poruč jemu oznámiti, že muože dobře na tento čas v Praze pobýti a ke mně nejedziti; než toliko ať mi toho něco pošle, o čemžt jsem prvé oznámil, jakož on dobře vie co, neb také nedávno byl mi toho něco poslal.

930.

Příbíkovi Řesanskému z Kadova o společné rozmluvě v Horažďevovicích.

Na Velharticích 1531, 4. září. Opis souč. v arch. Třeboň. tern. nepag. sub rodina Rožmitál.

Pane Řesanský milý! Oč jsi mi psal, bylo by nyní pozdě, abych měl tvého posla držeti a na všecko odpověď dáti, nebo bude také potřebí o to do Prahy psáti. A srozuměl sem, že budeš zajtra anebo tu středu v Horažďevovicích, i tu bohda o to s tebou rozmluvím, a poznáš, že jest v tom mnú nesešlo. Datum ut supra.

Uroz. vladyce panu Příbíkovi Řesanskému z Kadova a na Řesanicích, příteli milému.

931.

Bratřím Jiřkovi a Wolfovi Bořitům z Martinic, že je v příčině statku pana Petra Adršpacha obsílá.

Na Velharticích 1531, 4. září. Opis souč. v arch. Třeboň. tern. nepag. sub rodina Rožmitál.

Službu svú vzkazuji, urození páni, páni přátelé moji milí. Jakož držíte něco statku odhádaného někdy pana Petra Adršpacha: i ač dle dobrého přátelství na tom jste prvé byli, a naději se, že ještě jste, když bych vám to dal, což na tom spravedlivě máte, že byste mi toho postoupili; ale poněvadž jiné o takové věci obsélám, také jsem poručil takové obeslání na vás vzíti a vám poslati, ne proto, abych o vás v tom nějakú pochybnost měl, ale abych v tom rovnost zachoval pro jiné, kterých se k tomu podobně dotýče, ježto se tímž spůsobem obsélají. Datum ut supra.

Urozeným pánóm, panu Jiříkovi a panu Wolfovi bratřím Bořitóm z Martinic a na Smečně, pánóm přátelóm mým milým.

932.

Petrovi Rašínovi z Rysmburka, že ho v příčině statku pana Petra z Adršpachu obsílá.

Na Velharticích 1531, 4. září. Opis souč. v arch. Třeboň. tern. nepag. sub rodina Rožmitál.

Službu svú vzkazuji, urozený a statečný příteli milý. Jakož držíš něco statku odhádaného i také zápisem někdy pana Petra Adršpacha: i ač znám to, příteli milý, že toho nejsi odporen, aby své summy peněz vzíti neměl a mně toho postúpiti; nežli poněvadž jiné o takové věci obsélám, také jsem poručil takové obeslání na tebe

vzíti a poslati, aby se snad někto nedomnievali, že bych v tom jedny mimo druhé pomíjeti chtěl a rovnosti nezachovati. Datum ut supra.

Urozenému a statečnému rytieři panu Petrovi Rašínovi z Rysmburka a na Staré, podkomoříemu králové Jiřmí v království Českém oc, příteli milému.

933.

Janovi Chvalkovskému z Hustiřan, Janovi i Benešovi Sendražskému z Sendražic a Jiřkovi Vokáčovi, že je v příčině statku pana Petra Adršpacha obsílá.

Na Velharticích 1531, 4. září. Opis souč. v arch. Třeboň, tern. nepag. sub rodina Rožmítál.

Službu svú vzkazují, urozený příteli milý. Jakož držíš, jakž jest mi oznámeno, něco statku odhádaného i také zápisem, kterýžto statek někdy byl pana Petra Adršpacha: i byl jsem k tobě té naděje, že bez obselání, vezma své peníze, což by tobě spravedlivě náležalo, toho mi postúpíš; ale došlo jest mne, že by něco tomu odporen býti měl. I ač poručil jsem na tebe vzíti obeslání a tobě je poslati: než, příteli milý, muože-li to býti bez souduov, žádám tebe, že mi toho všeho při sv. Havle nejprvé přieštiem postoupieš, přijma to ode mne, cožt bych spravedlivě za to dáti měl. Odpovědi žádám. Datum ut supra.

Uroz. vladyce panu Janovi Chvalkovskému z Hustiřan a na Chvalkovicích, příteli milému.

A tak jsem zpraven, že máš dvoje odhádaní: i cožkoli jest, to bych všecko ssouti chtěl, pokudž mi spravedlivě náleží.

[V stejná skoro slova napsáno]: vladyce Janovi Sendražskému z Sendražic, vladyce Benešovi mladšímu Sendražskému z Sendražic, Jiřiekovi Vokáčovi, měštěninu Králové Hradce.

934.

Janovi Špetlovi z Janovic, že ho v příčině držení statku pana Petra Adršpacha obsílá.

Na Velharticích 1531, 5. září. Opis souč. v arch. Třeboň, tern. nepag. sub rodina Rožmítál.

Službu svú vzkazují, urozený pane, pane příteli muoj milý. Prál bych vám rád, abyšte se dobře měli a zdrávi byli. Učinil jsem vám byl psaní z Lysé před několika neděli přátelské, i také při tom žádal jsem pana Buriana, syna vašeho, aby s vámi o to mluvil anebo vám to oznámil, jestliže by tak brzo na ten čas k vám jeti neměl; a dosti potřebně byl jsem jemu tu věc předložil, což se těch statkuov pana Petra Adršpacha dotýče, kteréž on někdy držel, ješto je tohoto času jiní drží, chtěje o to rád s vámi slušně dokonati, tak aby se mohlo to vám i nám jiným, kohož se dotýče, slušně trefiti. A tak jsem byl se panem Burianem synem vašim zuostal, co mi na to dáte za odpověď a odepíšete, že mi měl to oznámiti a takové psaní na Lysú poslati k Jiřiekovi Bachtlovi, služebníku mému, a on že za mnú má to také poslati a poslu, kterýž by to psaní od vás přinesl, od té chuoze zaplatiti:

i poněvadž již v několika neděleích toho jsem se dočkati nemohl, tehdy již nemohu tomu jináče rozuměti, než že vám to mé psaní nebylo příjemné, anebo snad že těch statkuov také něco držíte, domnívajíce se snad, že by vám tak zuostati měli, kdežto jiného se v tom naději. Ale abyšte vy v tom na omylu nebyli a já také, poručil jsem některé obeslání na vás vzíti, jako také na některé jiné, a když takové věci přijdou k slyšení a k rozeznání, tu z omylu vyvedeni budeme; neb jestliže vám takoví statkové podle práva a spravedlivě mají zuostati a to se najde, chci vám toho rád přieti, a tolikéž té jsem k vám naděje, což by mně se našlo podle práva a že bych k tomu spravedlivost měl, že mi také toho přieti budete. Pakli byšte, pane příteli muoj milý, chtěli svú summu peněz, což byšte spravedlivě ukázali, kterúz na těch statech, ješto jste jich v držení, kteříž prvé byli téhož pana Adršpacha, při sv. Havle najprvé přieštiem ode mne vzíti, chtěl bych se, dá-li pan Buoh, k tomu přičiniti, abych vám je dal, a vy abyšte mi těch statkuov, tak jakž býti by mělo anebo má, postúpili. Odpovědi žádám. Dán na Velharticích v uoterý před hodem slavným Matky boží narození léta oc XXXI.

Uroz. pánu, panu Janovi Špetlovi z Janovic a na Bezdězi, panu příteli mému milému.

935.

Posílá Janovi Malovcovi z Chýnova sepsání toho, oč s ním a bratrem jeho mluvil.

Na Velharticích 1531, 5. září. Opis souč. v arch. Třeboň. tern. nepag. sub rodina Rožmitál.

Službu svú vzkazuji, urozený a statečný příteli milý. Oč jsi se mnú s bratrem svým v Horažďevovicích mluvil, teď to sepsáno podle zdání svého posílám, však bude-liť se co zdáti opravití anebo změnití, to muožes učiniti. Než krátce jsem psátí dal, nebo to se dobře doložiti muože, vaše jmena a odkud se píšete, a také i kterak se on píše; neb proto jsem tak krátce dal psátí, že se dnes strojiem do Horažďevovic jeti pro ta jednání, kteráž jsou tam k dnešniemu dni a k zajtřejšímu odložena, a také při tom dnes i některá jiná zaneprázdnění jsem měl. Datum ut supra.

Urozenému a statečnému rytíři, panu Janovi Malovci z Chajnova a na Witmberce, příteli milému.

936.

Synu svému Adamovi Lvovi z Rožmitála o přijetí mistra za preceptora k jeho synům oc

V Horažďevovicích 1531, 7. září. Opis souč. v arch. Třeboň. tern. nepag. sub rodina Rožmitál.

Adame milý! Prálť bych rád, aby se dobře měl a zdráv byl s manželkú svú i s dětmi svými. Jakož jsi mi poslal list, kterýž jsi psal paní Hradecké: i chci jej poslati, když k ní posla vypravím. A což se dotýče toho mistra, který by mě býti u tvých synuov: i jest již tam posláno, aby sem do Horažďevovic přišel; a t

se má s ním o to rozmluviti, na jaký by spůsob měl slúžiti, a potom má se to nám oznámiti na Velhartice, jestliže není ve zlém povětrí, aby k nám přišel, a pokudž se nám bude zdáti a líbiti, to pak již bude při naší vuoli. A šířet oznámiem, když buohdá na Velhartice přijedu, neb nemám nyní ani kdy psáti, a mám za to, že dnes nebudu moci na Velharticích býti, než buohdá zítra k večeru.

A jižť nyní o jiných věcech zanechávám psaní. Než mám poslati po tomto poslu Kunc klíč od sklepu, a to proto, jestliže by k zajtřejšímu dni jakých vornátuv aneb čeho potřebovali do kostela, poněvadž se takové věci také v tom sklepu chovají, aby k tomu mohli. I protož muožeš ten klíč kázati dáti Cabicarovi. A pán Buoh všemohúcí rač dáti nám se spolu šťastně a ve zdraví shledati. Dán v Horažďevicích ve čtvrtek před hodem slavným Matky boží narození léta oc XXXI°.

Adamovi Lvovi z Rožmitála oc, synu mému milému.

A ten posel, kterýž od tebe u mne byl, měl dočekati odpovědi, ale šel přeč, a neviem proč, a protož Štastného k tobě posélám; než ať purkrabie rozkazuje, kohož ke mně posélá, aby odpovědi čekali, dokudž jim přeč jíti nerozkáží.

937.

Oldřichovi Muchkovi z Bukova děkuje za oznámení jisté věci.

V Horažďevicích 1531, 7. září. Opis souč. v arch. Třeboň. tern. nepag. sub rodina Rožmitál.

Službu svú vzkazuji, urozený přieteli milý. Vděčen jsem toho oznámení od tebe, kterýž jsi mi list poslal, cožť jest pan Burian Medek psal. I věz, že jest již ta věc opatřena, že tobě není potřebí o to na Blatnú jezdit; neb když jsem o tom najprvé zvěděl, jsem tu věc tak předšel, že bych se odhádání nerad dopustil. Datum ut supra.

Uroz. vладыce panu Oldřichovi Muchkovi z Bukova a na Tchořovicích, přieteli milému.

938.

Děkuje Břetislavovi z Ryzmberka za ryby oc.

V Horažďevicích 1531, 7. září. Opis souč. v arch. Třeboň. tern. nepag. sub rodina Rožmitál.

Urozený pane, pane švagře muoj milý! Byšte se dobře měli a zdrávi byli, oho bych vám věrně přál. Muoj milý pane švagře! O čemž jsem vám prvé psal, otýče se ta věc vás, než chce paní Řepická toho mně čekati do svatého Havla; což, když buohdá ke mně na Velhartice přijedete, o to o všecko, i oč jste mi více dali, dá-li pán Buoh, rozmluvíme spolu. A z ryb vám, kteréž jste mi poslali, děkuji. A pán Buoh všemohúcí rač dáti, pane švagře muoj milý, abychme se spolu šťastně ve zdraví shledali. Datum ut supra.

Panu švagra mému milému, panu Břetislavovi z Ryzmberka z Švihova a na Rabí oc.

939.

Adamovi Rosndorfovi z Plakvic v příčině obstavení nějakého člověka páně z Rožmberka.

V Horažďevicích 1531, 7. září. Opis souč. v arch. Třeboň. tern. nepag. sub rodina Rožmitál.

Zdeněk Lev z Rožmitála oc. Hajtmane milý! Jakož muožeš mieti dobře v paměti, což se dotýče nějakého člověka páně z Rožmberka a jednoho žida z Teplice, za kteréhož jest také muoj člověk slíbil odtudž za téhož člověka páně z Rožmberka: i jest na mne vzneseno, že by muoj ten člověk obstavil některého člověka páně z Rožmberka a v Chabařovicích, a že se zdá straně druhé, že by toho býti nemělo, snad proto, že by prvé nebylo obžalováno, a druhé že by o to bylo přestáno na panu Karlovi Dubanském. I také se tak pamatuji, že jsme toho na něho podávali, než z některé příčiny že jest se jemu nezdálo toho k sobě přijíti. I jestliže jest se ještě ten stavuňk v Chabařovicích nevykonal, tehdy tato jest v tom vuole má, aby se toho stavuňku do slušného času odložilo a pana Karla žádalo, jestliže jest tu věc k sobě prvé přijal, aby o to rok položil a spravedlivý konec učinil; pakli by toho k sobě nepřijal, nechávám toho při právu, aby se v tom žádné straně ukrácení nestalo. A bude-liť se zdáti potřebí, také takovou věc oznam hajtmanu na Teplici. Datum ut supra.

Urozenému a statečnému rytieři Adamovi Rosndorfovi z Plakvic, hajtmanu na Krupce, mému milému.

940.

Janovi Bechyňovi z Lažan, že nepřijetí jeho do Horažďevic omluvil, jednání mezi panem Švambergem a pány z Šternberka že jest odloženo.

V Horažďevicích 1531, 7. září. Opis souč. v arch. Třeboň. tern. nepag. sub rodina Rožmitál.

Službu svú vzkazují, urozený a statečný příteli milý. Jakož jste mi psali, že jste na tento čas do Horažďevic přijeti nemohli: i oznámil jsem tu věc panu Švambergovi i také panu Adamovi z Šternberka. I poněvadž jest ta věc přišla pro nedostatek zdraví vašeho, toho jsme při tom nechali, nebo což se bezelstně státi nemuže, v tom přítel příteli za zlé mieti nemá. Než přáli bychme vám rádi, abyšte se dobře měli a dokonale zdraví byli. Jakož jste mi také psali o hlásné z Třeboně: i naději se, že bych měl někde toho nějakú paměť mieti, nějakého listu přípis, ješto jim snad náleží; než mám mnoho krabic, ješto bez mé přítomnosti není snadné jich přehlédati, nežli když buohdá na Blatné budu, tehdy chci rád poručiti toho pohledati, a najde-li se co toho k jejich potřebě, chci vám to rád i jim oznámiti. A vězte, že z některé příčiny jest toho jednání odloženo mezi panem Švambergem a pány z Šternberka do sv. Šimoniše a Judy, apoštoluov božích, na takový spůsob, kdybych v tom času stranám dal napřed věděti týden anebo X dní, že mají zase státi,

Neviem, pane prieteli muoj milý, jaké nyní na Bielině povětrí máte, nežli mně jest oznámeno, že v Teplici i v Krupce povětrí jest se nakazilo, a v Blatné již promírají i okolo Rožmitála. Nežli děkujíc pánu Bohu všemohúciemu, ještě na Velharticích a okolo dobré povětrí máme i zde v Horažďějovicích, ješto sem přijel jsem pro nějaká jednání. Nežli proto na tom sem, abych, dá-li pán Buoh, jel do sv. Václava na Lysou, poněvadž jest tam z daru božieho to povětrí nakažené pomínulo.

943.

Jindřichovi Smiřickému z Smiřic, že by s ním a se strýcem jeho Zikmundem dobré přátelství rád zachoval.

V Horažďějovicích 1531, 8. září. Opis souč. v arch. Třeboň. tern. nepag. sub rodina Rožmitál.

Službu svú vzkazuji, urozený pane, pane prieteli muoj milý. Byšte se dobře měli a zdraví byli, toho bych vám rád přál. Psaní, kteréž jste mi učinili, tomu jsem porozuměl, a z některé slušné příčiny nemohu vám nyní konečné odpovědi po tomto vašem poslu dáti. Což se pak dotýče pana Zikmunda, strýce vašeho: též jsem vuole, že bych s ním i s vámi dobré přátelství rád zachoval, a jest to samo v sobě, že jest mi tisíc kop gr. puojčil, z kteréžto summy dával jsem úrok, neb jistota na to s úrokem svědčí. I považte toho: statku jsem toho neužíval a z té summy jsem úrok dával. I mám-li tu všecku škodu nésti, neviem, byť bylo spravedlivé, než rád bych měl, kdyby bylo možné o všecko společně konec pro zachování potomního dobrého přátelství. A to také v paměti mám, poněvadž jsú nás přátelé nesmluvili, že jest již s smlúvy sešlo, a potom nemám toho v paměti, aby mi jaké psaní o ty věci anebo oznámení pan Zikmund, strýc váš, učinil. Datum ut supra.

Uroz. pánu, panu Jindřichovi Smiřickému z Smiřic cc, panu prieteli mému milému.

944.

Napomíná sestru svou paní Annu z Rožmitála, aby s dítkami z Hradce Jindřichova, kdyby se morní povětrí přibližovalo, pryč odjela a na to pozor měla, aby nic na škodu sirotkům jejich se nedělo.

V Horažďějovicích 1531, 8. září. Opis souč. v arch. Třeboň. tern. nepag. sub rodina Rožmitál.

Urozená paní, paní dcero má milá! Byšte se dobře měly a zdravý byly i s dětmi vašimi, toho bych vám s pravú věřu rád přál. Zdálo mi se vám, paní dcero má milá, toto oznámiti: že k těmto krajům povětrí se nakažené přibližuje, ač ještě, děkujíc pánu Bohu všemohúciemu, na Velharticích a tu okolo dobré povětrí máme i zde v Horažďějovicích. Než proto, dá-li pán Buoh, toho jsem úmyslu, abych do sv. Václava na Lysú jel, poněvadž jest tam již to zlé povětrí dosti dávno minulo ješto v puostě, a protož jest dobrá naděje, že tu buohdá předse dobré povětrí bude trvať, neb jsú tam velmi mřeli, počevše jako nyní rok až do postu i něco v puostě. A vám

radiem i za to žádám, že také, když by se k vám k Hradci to zlé povětří přiblížilo, že také s dětmi do lepšího povětří odjedete: neb jest věc jistě nebezpečná dětem v takovém povětří, ač i staří nebývají v něm velmi bezpečni; a kdež se pak začne v kterémž domu aneb v kterémž rodu, ne hned přestane; a to jest se zřetelně již na mnoha místech ukázalo i těchto dní a tohoto času netoliko na těch, kteříž ve zlém povětří byli, ale i na těch, kteříž se v něm poobmeškali a potom odjeli, než sluší to v čas předjítí a pánu Bohu se poručice v něm se nedati zastihnúti. A pán Buoh všemohúcí rač dáti, paní dcero má milá, abychme se spolu šťastně a ve zdraví shledali. Datum ut supra.

Urozené paní, paní Anně z Rožmitála a na Hradci, paní dceři mé milé.

Také po tomto poslu poslal jsem psaní panu Wolfovi Krajieři: i jestliže by jeho nyní na Hradci nebylo, poručte je vzítí a jemu poslati, neb se některých potřeb sirotčích dotýče. A tento posel muoj má jinam dále jíti, než když zase puojde, rozkázal jsem, aby k vám šel, a což byste mi chtěly psáti, anebo pan Krajieř, aby to vzal a mně přinesl. A také vám posélám psaní od syna mého.

Toto mi se vám také zdálo, paní dcero má milá, oznámiti, že jest mi praveno zde v Horažďevovicích, že by pan Jan z Rožmberka, kterýž také zde tohoto času byl, chtěl brzo jeti do Hradce, snad ku paní z Rožmberka vdově; toho pak neviem, o to-li, aby se radil, má-li pan Petr z Rožmberka předse v poručenství zústatí, čili je s sebe složití, čili co jiného jednati by měl. Než proto mi se zdá, abyšte to v paměti měly, aby se nic toho nejednalo, což by bylo ke škodě sirotčí, nežli radši k jejich dobrému; nebo mi se zdá, že před pánem Bohem i před lidmi více jest kněžna i paní vdova povinny těm dětem vašiem nežli komu jinému; a to jest, držiem, jedno pravé náboženství, ktož se chce pánu Bohu líbiti, aby sirotky opatroval, a zvláště kteříž jsú k komu přirozenú krví připojení a nic neprovinili jakožto nevinátka.

945.

Kryštoforovi z Švamberka o výpravě proti Turku, kteréž i sám účastniti se míní.

Na Krupce 1532, 26. července. Opis souč. v arch. Třeboň. tern. nepag. č. 3990.

Léta božieho M^oV^oXXXII^o. Toto jsú registra léta téhož XXIII^{tmá}, do kterýchž se vpisují přípisové listuov poselacích, kteříž se pší od urozeného pána, pana Zdeňka Lva z Rožmitála a z Blatné oc od pátku po hodu svatého Jakuba, apoštola božieho [26. července].

Urozený pane, pane švagře muoj milý! Byšte se dobře měli a zdraví byli, toho bych vám věrně přál. Muoj milý pane švagře! Což se té na Turky vojny a tažení dotýče, tak se ten hlas pouštíe, jakoby se císař Turecký k nám přibližoval, chtěje snad jako prvé Vídeň obehnat; než, kterak sem slyšel, že jest již dobře opravena i špihována, i také lidí že jest tam drahně služebných na Vídni, a že vždy

lidí přibývá a že tam z říše táhnú. A jakžkolivěk jest, poněvadž již z některých krajuov táhnou lidé k tomu místu uloženému mezi Skalicí a Holajčem, na tom jsem také, abych své vypravil některý den před svatým Vavřencem, neb což již, jakž jest rozuměti, nemá minúti, i ve jméno boží sluší tiem neodtahovati. I ač prvé jsem vám, pane švagře muoj milý, o tom nedávno psal, což se toho tažení i také služby dávání jiezdným i pěším dotýče, i již mimo to jiného neviem, než v čem mi se jiezdných nedostává, neviem kterak jináče v tom učiniti než pěšimi to vyplniti, neb bezelstnost sama se vymlúvá; neb ač svolení jest, že místo pěšiech mohou se jiezdní dáti, ale také to není tiem svolením zapověděno, ktožby nemohl mieti jiezdných, aby místo toho nemohl poslati pěších.

Račte věděti, že jest mi psal pan hofmistr najvyšší, že jest toho úmyslu, aby na den sv. Jakuba, totižto včera, byl tu mezi Holajčem a Skalicí, aby na ty pohleděl, kteříž se tu z Čech strhnou, i také na své, kteříž od něho táhnúti mají; pak neviem, mnoho-li jich tu z Čech včera našel, než dokudž jest ještě říše nevytáhla v znamenitém počtu, tehdy podle sněmovnieho svolení, naději se, ktož by i potom z našich přitáhli, že jsú nic nezmeškali. Na toto jsem sobě také pomysli, jestliže také ráčíte na ten čas poslati, aby jedni táhli, tak mi se zdá, napřed a druzí z zadu o nocleh, aneb jakž se bude moci slušně trefiti; aneb jedni jednu stranu a druzí druhú nedaleko od sebe. A já své mám úmysl z Prahy vypraviti, jakož synu svému o tom oznamuji, že pěší mám v Praze zjednané a našich aby nechal doma. A těm, kteréž jsem zjednal, chci zavdati za puol druhého měsíce, aby sobě tiem dostatečněji zbroje zjednati mohli, a vozy káží jim poslati, a na každém dvě hakovnice a tak co k vozóm vojanským náleží. A toto jsem také v tom rozjímal, kdyby společně táhli naši a některých našich přátel, že by spíše mohli u větším počtu lidem škody činiti a jedni se druhými vymlúvati, a mohli by snad oboji vinni býti; také spíše potreby najdú, když jedni od druhých na jiných noclezích budou, i také snáze se svády mezi sebú uvarují; než kdyby se mohlo trefiti, aby do vojska spolu vjeli a vešli, tomu bych rád byl; pak-li by i to se nemohlo trefiti, ale tam se buohdá spolu shledají. A na týž spuosob psal sem panu Michalovi Slavatovi, příteli našemu, neb měl toho také žádost, abych jemu oznámil, kdybych své služebné poslati chtěl. A Pražané jsú již poslali i také některá jiná města královská.

Za to mám, pane švagře muoj milý, že již o tom vědomost máte, že král JMt, pán náš, ráčil jest mnohým osobám psáti z našeho stavu, i také mně, a naději se, že i vám, maje toho žádost, abychme osobně s JMKskú na Turky táhli, aneb některý aby poslal syna, neb bratra, anebo strýce místo sebe; než toho ještě neviem psal-li jest o též kterým z stavu rytierského, než pan písař najvyšší psal mi, že jsem psáno není, dotazuje se mne, poněvadž správu má, že mně o to psáno jest, co v to před sebú mám, i ještě jsem jemu nedal odpověděti, než brzo dáti chci.

Nežli toto vám, muoj milý pane švagře, krátce oznamuji, že budu-li mieti ten dostatek v penězích, že bych rád tu službu ve jméno boží pro vieru svatú křesťanskú učinil; ač mohl by někto dobře říci podle spůsobu mého: „Seď doma kmeti šedesátiletý“, ale pak jakž jest kolivěk, vuolít mám jistě křesťanskú, kterúž bych rád podle možnosti i skutkem vyplnil, a předkem pro to samé, abych pánu Bohu našemu učinil v tom službu, maje i to v paměti, že jsú nebyli opovrženi oné vdovy dva šorti do pokladnice vložení.

A již od některých mám psaní i osobně u mne byli, jestliže bych to před sebou měl, jako by téhož byli úmyslu, než sic jináče toho neviem, co učiní; pak k dobrému skutku lidi vyzdvihnúti, i na tom časem něco záleží. Než že vám o tom tak mnoho vypisuji, proto bych nerad, aby tak široce jiní o tom věděli, jestliže by se ta věc změnila, aby mně to jináče vyloženo nebylo; nežliž toho netajiem, což se mé osoby dotýče, že k tomu náchyllost mám; než proto své já předse chci poslati, a přišlo-li by k tomu, tam bych se buohdá s nimi shledal. I naději se, kterýž jest byl hlas puštěn o obeslání k veřejnému tažení, že jest již ta věc na tato obeslání, kteráž jsú nám učiněna, převedena. A pán Buoh všemohúcí rač dáti, pane švagře muoj milý, abychom se spolu šťastně a ve zdraví shledali. Dán na Krupce v pátek po hodě svatého Jakuba apoštola božieho léta oc XXXII°.

Panu švagru mému milému, panu Krystoforovi z Švamberka a na Bechyni oc.

A což se dotýče, koho byšte sobě i mně zjednati chtěli, aby peníze naše našim žoldnéřům dával: i prosím vás, račte mi oznámiti, koho jste již zjednali a na jaké službě, neb chtěl bych jemu také peníze poslati, nebylo-li by prvé, ale při svých jiezdných a pěšiech, neb chci zavdati svým na puol druhého měsíce, ježto nebude jim třeba prvé peněz dávati, až toho puol druhého měsíce vyslouží, a služba má se jim začieti, když z Prahy vytáhnú.

946.

Janovi z Kolovrat, že mu koně půjčeného od pana Michala Slavaty dáti nemůže.

Na Krupce 1532, 26. července. Opis souč. v arch. Třeboň. tern. nepag. č. 3990.

Službu svú vzkazuji, urozený pane, pane bratře muoj milý. Byšte se dobře měli a zdraví byli, toho bych vám věrně přál. Muoj milý pane bratře! Jakož jste mi psali o ten kuon, kterýž mám od pana Michala Slavaty, abych vám jej dal bez výmluv: i byť toho nebyly hodné příčiny, nevymlúval bych se vám, byť mnohem lepší byl, nežli jest; než není muoj, nežli puojčil jest mi jeho, a v pravdě vám mohu psáti, nežli bych jej komu dal bez jeho vuole, že bych radši svú nejlepší ves dal. I znajíce toho tu příčinu, té jsem k vám naděje, že sobě toho neobtížíte, neb tato výmluva sama v sobě pravá jest, ač také, pane bratře muoj milý, k své osobě zá-

dného jiného koně na tento čas nemám, nežli ten; a oznámil sem vám prvé, že jsem též od JMKské obelán jako vy, a mohu vám i to oznámiti, že jsem jednomu svému služebníku psal, že má o kuoň pro můj potřebu jednati, kterýž chválí, že by dobrý byl, i neviem, zjedná-li mi za mé peníze. Než té jsem naděje, pane bratře muoj milý, čehož na tento čas z takových příčin nemohu učiniti, že vám to nebude proti mysli. Datum ut supra.

Uroz. pánu, panu Janovi z Kolovrat a na Novém Hradě oc, panu bratru mému milému.

947.

Svojšovi z Velhartic, že o frystuňk na hory Nalžovské pro něho při králi vyjednává.

Na Krupce 1532, 26. července. Opis souč. v arch. Třeboň. tern. nepag. č. 3990.

Službu svú vzkazuji, urozený pane, pane prieteli muoj milý. Byšte se dobře měli a zdrávi byli, toho bych vám věrně přál. Což se dotýče jednání při králi JMti o váš frystuňk na hory Nalžovské: i mělť jsem o to pilnú péči, než ještě jsem toho na konci postaviti nemohl; než proto předse jedná skrze své dobré přátely, a jakž bych zjednal, bez meškání chci vám to oznámiti. A pán Buoh všemohúcí rač dáti, pane prieteli muoj milý, abychme se spolu šťastně a ve zdraví shledali. Datum ut supra.

Uroz. pánu, panu Svojšovi z Velhartic a na Nalžovech, panu prieteli mému milému.

948.

Albrechtovi Kaplíři ze Sulevic v příčině peněz.

Na Krupce 1532, 26. července. Opis souč. v arch. Třeboň. tern. nepag. č. 3990.

Službu svú vzkazuji, urozený prieteli milý. Jakož jsi mi psal, což se dotýče těch II° fl gr. č., k čemuž jsi vuoli dal, abych je vyzdvihl: i jest-li možné, rád bych tomu, muožeš-li svú věc kterak jináče opatřiti; pakli by nemohl, není toho při mně, abych tobě škody přál, nežli radši pro tebe slušné přátelství činil, a protož i k tomu přistupuji, aby z těch peněz vzal k své potřebě sto kop gr. č., než toliko za to žádám, že budeš psáti bez meškání panu Jiříkovi Popelovi, aby mně také sto kop gr. č. vydal bez odtahuov, a to psaní že by mi brzo poslal, kázal bych poslu zaplatiti. Než snad při tom bude potřebí, aby jemu poslal také tu ceduli, kterouž s niem s panem Popelem vyřezanú máš, aby již ta věc na dalších odtazích nestála. Datum ut supra.

Uroz. vладыce panu Albrechtovi Kapléři z Sulevic a na Čížkovicích, příteli milému.

949.

Žádá Jeronyma z Božic, aby Hanušovi Portnarovi v soudních věcech nápomocen byl.

Na Krupce 1532, 26. července. Opis souč. v arch. Třeboň. tern. nepag. č. 3990.

Pane Jeronyme, prieteli milý! Oznámil jest mi pan Hanuš Portnar, že by

před některým soudem něco činiti měl: i žádám tebe, pokudž slušně množeš, že v tom jeho dobrý přítel budeš dle zase přátelské odplaty. Datum ut supra.

Urozenému vladyce panu Jeronymovi z Božic oc, příteli milému.

950.

Oznamuje k potřebě své proti Turku zjednaným drábům, mnoho-li jim služby placeno bude.

Na Krupce 1532, 27. července. Opis souč. v arch. Třeboň. tern. nepag. č. 3990.

Zdeněk Lev z Rožmitála a z Blatné oc. Oznamuji vám všem drábům, kteréž jest vás Sebastian Kroupa z Kamenice k mé potřebě až do II° osob podle poručení mého zjednal, že jest mně to k vůli a pro tu potřebu na Turky učinil. I vězte, že vám chci poručiti zavdati v brzkém času na puol druhého měsíce, totižto na každú jednu osobu II II gr. č., poněvadž služba má vám dávána býti na měsíc po LXXXti gr. č., a té jsem naděje k vám, že se zbrojí, jakž na to náleží, dostatečně opatříte pro mú i vaši poctivost a v tom se dále zachováte, pokudž jsem s jmenovaným Sebastianem Kroupou zuostal; ježto jsem té naděje, že vám to všecko oznámil jest anebo oznámí při tomto mém psaní, když jeho vám dodá. A když toho puol druhého měsíce zaslúžíte, tehdy potom má vám se platiti na každý týden po XXti gr. č., anebo na dvě neděli po XL gr. č. dotud, dokudž vás v té službě potřebovati budu. A služba má se vám začieti od toho dne, na který z mého poručení z Prahy vytáhnete s jmenovaným Sebastianem Kroupou. A o vás nepochybují, že se budete tak zachovávat, jakž na dobré lidi a na dobré muže přísluší, a také jiným škod nečiníce, mimo svolení a zřízení zemské, nežli nepřátelóm, když byste se k nim přiblížili; v tom se spravující jmenovaným Sebastianem Kroupou, jakž jest jemu ode mne poručeno. Dán na Krupce po svatém Jakubu, apoštolu božiem, léta M^oV^oXXXII^o.

951.

Posílá Šebastianovi Kroupovi z Kamenice list ku přečtení drábům, kteréž byl proti Turku zjednal, žádá za oznámení, zdali komora česká dala mu již dovolenou, aby do pole s tím lidem vypraviti se mohl.

Na Krupce 1532, 28. července. Opis souč. v arch. Třeboň. tern. nepag. č. 3990.

Zdeněk Lev z Rožmitála oc. Kroupo milý! Tedt posélám ten list podle našeho spolužuostání drábóm anebo lidem služebným, kteréž jsi mi zjednal k nynější potřebě. I věřímť, že ty věci opatříš, jakž najlépe rozuměti budeš, a ten list ode mne že jim dáš přečísti, a když peníze na to pošli, při tom také poručiemť oznámiti, což mi se bude zdáti za potřebné. Jakož již o to o všecko poslal jsem k synu mému na Blatnú tento pátek minulý, a za to mám, že se tiem odtahovati nebude, tak kterak jsem o to pilně psal. Dán na Krupce v neděli po hodu sv. Jakuba, apoštola božieho, léta oc XXXII.

Urozenému vladyce Sebastianovi Kroupovi z Kamenice, mně milému.

A jakož jsem psal pánům raddám komory krále JMti, aby tebe k té mé potřebě proti Turkům odpustili: i mám za to, že jsi již toho všeho psaní jim dodal, ježto za to mám, že to k mé žádosti pro takovou potřebu učiní; pak-li by byli tomu odporní, ač té naděje nejsem, tehdy jest potřebí, aby mi to prvé oznámil, nežli by těm drábům a lidem služebným ode mne toho listu, kterýžť posílám, dodal anebo čisti dal, abych to některak slušně mohl opatřiti s tvým vědomím, abychme se v tom mohli nějaké překážky a zmatku uvarovati pro mne i pro tebe. Jakož té jsem naděje, že toho potřebu sám znáš, ač snad nebude toho podle mé naděje potřebí, aby se v tom měla jaká překážka jmenovanými pány raddami státi.

952.

Jindřichovi Berkovi z Dubé a Wolfartovi Planknarovi z Kynšperku, královským hejtmanům v Čechách, že Tunkl z Brněčka posílá listy příznavací z statků svých v Čechách na pomoc proti Turku.

Na Krupce 1532, 29. července. Opis souč. v arch. Třeboň. tern. nepag. č. 3990.

Službu svou vzkazuji, urozený pane, pane, urození a stateční páni přátelé moji milí. Což se pana Tunkle, švagra mého, a manželky jeho i pana Jana, syna jeho, dotýče: psal jest mi on pan Tunkl, švagr muoj, že vám posílají listy příznavací, což se této pomoci z jejich statkuov na Turky, co v Čechách mají, dotýče; jakož také prvé něco o tom jsem vám psal, ježto nepochybuji, nežli že tomu všemu vyrozuměti ráčíte. A s tím rač vám pán Buoh všemohúci dáti zdraví a všecko dobré. Dán na Krupce v pondělí na den sv. Marty léta oc XXXII.

Urozenému pánu, panu Jindřichovi Berkovi z Dubé a na Dřevenicích, a urozenému a statečnému rytieri panu Wolfarthovi Planknarovi z Kynšperku, podkomořiemu královstvie Českého, krále JMti téhož královstvie hajtnanóm, pánóm a přátelóm mým milým.

953.

Václavovi Bublovi z Meziklasí v příčině placení peněz.

Na Krupce 1532, 29. července. Opis souč. v arch. Třeboň. tern. nepag. č. 3990.

Službu svou vzkazuji, urozený příteli milý. Což jsi mi na mé psaní za od—pověď dal a odepsal, tomu jsem dobře porozuměl. A také též se v tom tak pamatuj, že jest pan Markvart Frycek tiem spu SOBEM měl mi těch II^c II^{gr} č. zaplatiti, kteréž jsem jemu byl puojčil; než času předešlého byl jsem vyrozuměl z psaní o pana Václava Húgvíce, jakoby pan Markvart na to ukazoval, kterých mi CXX II^{gr} č. mělo přijíti skrze téhož pana Húgvíce, jakoby ta věc jináče mně byla zaplacena. Ježto ktož jest se koli na tom omejlil, byla by mně ta věc ke škodě, nežli o tom držiem, že jsme my se dva, ty a já, na tom nezmejlili. Kdežto psal jsem již o to

jemu panu Húgvicovi a tebe žádám, že také tu věc na pana Markvarta vzneseš, jestliže jest těch peněz CXXti ℔ gr. č. jemu panu Václavovi Húgvicovi nevyrazil anebo nedal, že jemu věriem, že tiem prodlévati nebude pro mů zvláštní potřebu; pakli mi muože i co k vypuojčení u koho připomoci anebo sám puojčiti, byl bych toho vděčen; a což by mi v tom prospěl který z vás a co toho zjednal, tehdy rád bych vám každému toho se dobrým přátelstviem odplatiti chtěl. Pakli jsi co již zjednal u koho aneb u pana Alše Semčického, jestli již ta věc na místě, žádám tebe, oznam mi. Datum ut supra.

Urozenému vladyce panu Václavovi Bablovi z Meziklasí a na Hlavně, příteli milému.

A což se dotýče, příteli muoj milý, těch Lti ℔ gr. č., na kterýchž máš sobě vyraziti za pana Petra Adršpacha berně ukázané XII ℔ gr. č.: i žádám tebe, že mi dodáš ještě XXXVIII ℔ gr. č. a u Jana Švába na hradě Pražském, služebníka mého, položíš v témdni, neb on na mém místě toho tak pilně potřebuje. A naději se, že pan komorník, nebyl-li jest na Boleslavi, že brzo bude. Odpovědi žádám.

954.

Šebestianovi z Weitmile v příčině zaopatření peněz.

Na Krupce 1532, 29. července. Opis souč. v arch. Třeboň. tern. nepag. č. 3990.

Službu svú vzkazují, urozený pane, pane příteli muoj milý. Byšte se dobře měli a zdraví byli, toho bych vám věrně přál. Jakož jste mi psali, že jste s Martinem Manvicem na tento čas nic zjednatí nemohli: i proto vaši přátelskú vuoli vděčně přijímám a prosím vás, že sobě toho neobtěžíte, že vás těchto časuov tak mnoho zaneprazdňují, ale činiem to z naděje přátelské, že bych také, v čem bych mohl, rád pro vás přátelství činil. A vězte, že jsem s panem Rudolfem z Bínu o to nic nejednal, což se jeho osoby dotýče, než toliko žádal jsem jeho, aby mi jinde, kdežby slušné býti mohlo, jednal, neb mně se zdá, kdyby k tomu náchylnost měli, že by ode mne mohli dosti jistoty mieti na samém desátku na cínu, a také by na tom měli jistý užitek, pokudž bychme se o to smluvili. Neb v pravdě o to předkem velikú péči mám, což se té pomoci dotýče na Turky, a zvláště maje to psaní v paměti, kteréž jest mi král JMt, pán náš, učinití ráčil i některým více; o tom nepochybují, že takové již také máte. I na to jsem sobě pomyslíl, mohli-li byšte mi někoho dohoditi z Čechuov, jednoho nebo více, neb odkudžkoli, chtěl bych, pane příteli muoj milý, i některé vsi od Teplice zastaviti, abych se mohl k té potřebě penězi opatřiti. Datum ut supra.

Urozenému pánu, panu Sebastianovi z Wajtmile a na Chomútově oc, panu příteli mému milému.

955.

Jiříkovi Bachtlovi z Pantenova o výpravě drábů jeho proti Turku.

Na Krupce 1532, 29. července. Opis souč. v arch. Třeboň. tern. nepag. č. 3990.

Zdeněk Lev z Rožmitála oc. Bachtl milý! Což se dotýče těch vojákův: jižť jsem o tom po tvém poslu napsal, ježto jsi tomu porozuměl. Než kdy by konečně vytáhnúti měli, toť chci ještě oznámiti, než toho nepamatuji, oznámil-liť jsem prvé, že na každém voze má býti sekera, motyka, lopata a rajč, i také z Lysé ať též mají a z toho zboží na hotově, a také na každý vůz chci přidati dvě hakovnice a což k tomu náleží, než to chci opatřiti v Praze. A poněvadž jsem tohoto posla poručil poslati do toho kraje, i kázal jsem, aby se u tebe také stavil, ježto když zase puojde, muožeš jemu pověděti, aby k tobě zašel, jestliže mi co psáti chceš; a oznam mi, již-li od toho Horňateckého máš peníze, neb snad byl by již čas, aby on pravdu pravil; a jednáš-li co o Mšen a s kým, jakožť jsem o to prvé psal, tak mi oznam. Datum ut supra.

Urozenému a statečnému rytieři Jiříkovi Bachtlovi z Panthenova a na Liblicích oc, mému milému.

956.

Janovi Žateckému z Wekrstorfu, že může obeslati Šebestiana z Weitmile a Albrechta Šlika.

Na Krupce 1532, 29. července. Opis. souč. v arch. Třeboň. tern. nepag. č. 3990.

Pane Jene, přieteli milý! Prál bych vám rád, abyšte se dobře měli a zdrávi byli. Vězte, že dnes byl jest zde u mne pan Wolf z Dúbravské Hory a pan Strupín, i tak jest na tom ta věc postavena, kterak jste mi psali; a protož muožete dobře obeslati pana Sebastiana z Wajtmile i pana Albrechta Šlika, tak jakž jste to před sebu měli, a rád vás všecky buohdá uhlédám. Datum ut supra.

Panu Janovi Žateckému z Wekrstorfu oc, přieteli mému milému.

957.

Úředníkům menším desk zemských, aby panu Janovi purkrabímu z Donína komorníka vydali na statky těch, kteříž berně neodvedli.

Na Krupce 1532, 29. července. Opis souč. v arch. Třeboň. tern. nepag. č. 3990.

Službu svú vzkazuji, urozený pane a páni úředníci, přátelé moji milí. Jakož podle sněmu předešlého svolení byla jest ta věc poručena panu hofmistrovi nejvyššímu a mně, což se berně dávání anebo přijímání od osob z stavu panského dotýče, kterak by toho mělo se dopomáhati, aneb jaký způsob měl by při tom zachová býti, kteříž by podle toho svolení té berně nedali; kterážto berně byla jest kladen podle svolení stavu panského u pana Hanuše Flugka, nyní nejvyššího kancléře království Českého, a u pana Jana purkrabie z Donína oc, než potom ta práce při jme

novaném panu Janovi zuostala. I žádám vás od najvyššieho pana hofmistra i od sebe, kteréž vám oznámení z osob stavu panského jmenovaný pan Jan purkrabie z Donína [.....], že jsú té berně anebo pomoci svolené nedali, že jemu na statky jejich komorníka vydáte anebo vydati poručíte, aby se již ta věc vykonala a rovnost zachovala, když jsú jedni, jakž jest svoleno, dali, aby se druzí také z toho nevytahovali, nežli to podnikli a též učinili. Datum ut supra.

Urozenému pánu a pánóm úředníkóm menšiem Pražským desk zemských královstvie Českého, pánu a přátelóm mým milým.

958.

Prosí Jiřího knížete Saského za nařízení hejtmanu v Staré Hoře v příčině rukojmí za peníze sirotčí.

Na Krupce 1532, 30. července. Opis souč. v arch. Třeboň. tern. nepag. č. 3990.

Osvícené a vysoce urozené kníže, pane, pane mně milostivý! Službu svú povolnú VMti knížecí vzkazují. Milostivé kníže! VMti knížecí oznamují, kterak jest na mne vzneseno, že sirotek muoj dědičný Nykl, Truzluov syn, má něco peněz na Staré Hoře; jakož VMti knížecí hajtman, kterýž tu na Staré Hoře jest, má toho, kterak jsem spraven, dobrou vědomost, neb mého poddaného skrze to, pergmistra z Hor Krupeckých, tak jakž se naději, zbytečně obtěžuje a pro něho i některé jiné. Nebo spravování toho sirotka mého Nykle a což on má, náleží Truzlovi z Fojtštorfu, strýci jeho, poddanému mému; kterýžto ty peníze ten Trycl [sic], co jest jich tu na Staré Hoře tomu sirotku náležitých, chce vyručiti poddanými mými některými, aby ten sirotek skrze vyzdvižení těch peněz ke škodě nepřišel; nežli že hajtman jmenovaný, jakž na mne vzneseno, chtěl by rukojmě některé mieti, ježto snad ten Tryczl nemůže jich sobě zjednati. I VMti knížecí prosím, že VMt knížecí ráčíte poručiti témuž hajtmanu, aby on takové rukojmě přijal, kteréž mieti muože, ježto by se hajtmanu mému na Krupce zdálo, že jsú za takové peníze slušně hodni. Nebo poněvadž jest to sirotek muoj, viem jeho kterak opatřiti, i jeho poručníci aby skrze to škody neměli, a také aby nebylo potřebí jinému o to, mimo mé poručení, péče o téhož sirotka mieti. Ježto té naděje jsem, že VMt knížecí tuto mou slušnou žádost ráčíte naplniti, na kterouž od VMti knížecí za odpověď prosím; a v čem bych VMti knížecí slúžiti mohl, rád bych to učiniti chtěl. Dán na Krupce v uoterý na den sv. Abdona léta oc XXXII.

Osvícenému a vysoce urozenému knížeti, pánu, panu Jiřímu knížeti Saskému, lantkrabí Durynskému a markrabí Míšenskému oc, pánu mně milostivému.

959.

Rudolfovi z Bínu v příčině urovnání o meze jich gruntův oc.

Na Krupce 1532, 30. července. Opis souč. v arch. Třeboň. tern. nepag. č. 3990.

Službu svú vzkazuji, urozený a statečný pane příteli muoj milý. Jakož jsem vás žádal, oč byste měli s knížetem Jiřiem Saským oc JMtí, což se toho člověka z Rosmtálu, kterýž tam na tento čas nesmie býti, dotýče, mluvíti: i jestliže jste k tomu čas a přístup měli, té jsem naděje, že jste tak učinili a o to s JMtí knížetem mluvili. Což se také dotýče těch artykuluov, kteréž jste mi pro pamět sepsané dali: i nač jsem vám odpověď dal, té jsem naděje, že to v paměti máte; nežli což se dotýče některých artykuluov, totižto gruntuov našich i také rybníkuov a potokuov anebo řek, tu mi se zdá za potřebné, aby naši úředníci na to vyjeli a takovou věc ohledali, aby to všecko mohlo býti na slušném místě postaveno, což k dobrému přátelství a sousedství náleží; ježto se naději, že jsú dosti snadné takové věci na místě postavit. Pakli by vám se zdálo, abyšte také na to sami vyjeli a k tomu prázdnotu měli, rád bych tomu byl.

Také což se dotýče těch věcí, oč jsem s vámi mluvil, kteréž, té jsem naděje, že také v paměti máte: i za to vás žádám, že [na] mne v tom ve všem budete mieti přátelskú péči, neb také ta jest má vuole, abych vám se v dobrém přátelství zachoval. A ta jest má žádost, abychme se po některých dnech spolu shledali, jakož jste tomu zde na Krupce ode mne vyrozuměli, toliko kdybyšte k tomu prázdnotu měli. Datum ut supra.

Urozenému a statečnému rytieři panu Rudolfovi z Bínu a na Labštejně, hofmistru oc, příteli mému milému.

960.

Vilémovi Kříneckému z Ronova v příčině odvedení mu a vypůjčení peněz, poněvadž jich na výpravu proti Turku potřebuje; oznamuje, že z říše k Vídni na pomoc táhnou oc.

Na Krupce 1532, 30. července. Opis souč. v arch. Třeboň. tern. nepag. č. 3990.

Službu svú vzkazuji, urozený pane, pane příteli muoj milý. Byšte se dobře měli a zdrávi byli, toho bych vám rád přál. Psaní učinil jsem vám včera, chtěje k vám je poslati, a v tom nežli jsem poslal, poslán mi od vás list od Bachtle z Lysé, a oč jste mi psali, tomu jsem všemu porozuměl. I posílám vám s tímto psaním i ten druhý list, kterýž jsem vám psal, ježto z toho vyrozumíte té mé potřebě, že bych rád, abyšte mi na tento čas všecko dali, co by mi od vás dáno býti mělo. A téhož byl bych vděčen i od pana Václava Húgvíce, a kdybyšte mi i jinde mohli něco peněz k vypůjčení zjednatí až do tisíce kop gr. č., anebo více, rád bych vám se toho přátelsky odplatiti chtěl. Neb toto vězte, že také od krále JMtí psaní mám, tak se naději, k tomu podobné aneb takové, o kterémž jste mi napsali; a naději se,

není-li vám již o to listu od JMKské dodáno, že bude; nebo netoliko z pánuov, ale i z rytířstva mnohým se osobám o též píše aneb na ten způsob, že jest JMKské žádost, aby k té potřebě proti Turkům a k JMKské přijeli a při JMti byli, ježto bych to také rád naplnil, budu-li ten dostatek mieti, a protož nejvíce na tento čas o peníze péči mám. A což se pomoci ode mne dotýče, vězte, pane příteli muoj milý, že jsem ještě lidí svých služebných neposlal, nežli brzo poslati chci, nebo bych rád, aby v jednom i v druhém mnú nescházelo, pokudž mně slušně možné jest. A s tím vám vinšuji zdraví a všecko dobré. Datum ut supra.

Urozenému pánu, panu Vilémovi Kříneckému z Ronova oc, panu příteli mému milému.

Což se dotýče novin, poněvadž jsou rozličné a ne ve všem se spolu srovnávají, neviem vám co dostatečně jistého oznámiti, mimo ta psaní, kteráž byla do krajuov poslána. Než slyšetif jest, že z říše dosti zhusta k Vídni táhnou a nejvíce po Dunaji, a také slyšeti, že by drahně tisíc lidí císaři JMti na pomoc přitáhlo z Hyšpanii po moři a že by již v říši byli. Také i to slyšeti, že by některá knížata říšská při císaři Římském a při králi, pánu našem, JJMtech osobně táhnúti chtěli; než toho ještě neviem, kdy z Řezna vytáhnúti ráčí. Také i ta řeč jest, že by císař Turecký nedávno k Bělehradu Dolnímu přitáhl, a někteří rozprávějí, že by byl u Budína: pak co jest v tom pravda, toho neviem, než nechávám toho při tom, co jest se do krajuov psalo. Posílám vám teď list ku panu prokuratorovi, zač jste mne žádali o toho Martina Rázka, ač neviem, prospěji-li co v tom.

961.

Janovi Boryňovi ze Lhoty v příčině poddaného.

Na Krupce 1532, 30. července. Opis souč. v arch. Třeboň. tern. nepag. č. 3990.

Službu svú vzkazuji, urozený a statečný pane prokurator. Příteli milý! Oznámil jest mi pan Vilém Křínecký z Ronova, že by u něho byl Martin Rázek, a jakž jsem srozuměl, že i pod ním grunt má. I jestliže by vám bylo obtížné jeho jemu nechati a propustiti, tehdy prosím vás, že jemu jeho ponecháte až do svatého Jiří nejprvé přiestieho, aby mohl se volně vyprodati a v tom času také k jeho potřebě býti. I té jsem k vám naděje, že to k mé žádosti a přímluvě učiníte. Datum ut supra.

Urozenému a statečnému rytieři, panu Janovi Boryňovi ze Lhoty a na Míkovcích, krále JMti prokuratoru, příteli mému milému.

962.

Šebestianovi Kroupovi z Kamenice, aby udržel kázeň mezi jeho dráby proti Turku vypravenými.

* Na Krupce 1532, 30. července. Opis souč. v arch. Třeboň. tern. nepag. č. 3990.

Zdeněk Lev z Rožmitála oc. Kroupo milý! Což se dotýče těch drábuov, kteréž jsi mi zjednal, bylt bych hned jim list, oč jsi se mnú mluvil, abych jim psal, poslal;

než totož mi se zdálo předkem za zvláštnie potřebné oznámiti, že jest mi za věc jistú oznámeno, kterak by ti drábi mnozí, kteříž jsú od pánuov Pražan na Turky posláni, hned brzo, jakž z Prahy vytáhli, lidem škody činili, komuž mohli obilé brali, chalupy vylamovali, dobytky bili a tak rozličnú svú vuoli provozovali. I jestliže jest tak, jest to věc veliká; a že by sobě to za zástěru brali, že proto to činiti musejí, že jim špiže dána není, ježto majíce peníze, ač jestliže jsú jich před časem neutratili, mohli jsú sobě za to špiži kupovati. A naději se, že proto jest jim služba polepšena pro špiži, jakož já též jsem učinil, abych také i z zřízení zemského nevystúpil, že což jsem se podvolil více dáti nežli po třech zlat. rejnských, že jsem to učinil z té příčiny, aby měli to na pomoc špiže. A poněvadž se naději, že také mnozí jsú z těch z Prahy: i byť měli ten spusob držeti a takový neřád puosobiti, toť by byla věc mně těžká, jedno, že by bylo proti zřízení a svolení zemskému, druhé, že by činili těm škodu, komuž činiti nemají, třetí, že by král JMt, pán náš milostivý, mohl sobě to obtiežiti, a čtvrté, že by mohli mnozí z nich zbiti býti a někteří se i rozběhnúti, jakož se snad tak i některým Pražským žoldnéřóm přihodilo; ježto bych jim toho nepřál a také mně by se veliký zmatek stal, i tobě mohla by skrze to těžkost přijíti, kdyby se ten počet nenašel, který bych poslal, kdybyste se měli ukázati před najvyšším panem hajtmanem vojska královstvie Českého. I zdá mi se za potřebné, aby ty všechny dráby měl před sebu bez meškání a toto jim předložil a oznámil, aby se takových věcí nedopouštěli a tobě to připověděli. Pakli by který z nich byl jiného úmyslu, ať to radši před časem nežli po času oznámí. A jestliže se tak chtie zachovati a toho nedopouštěti, jakž tuto píši, tehdy bych jich nechtěl tím meškati, což se peněz dotýče, pokudž mi náleží, i také jim ten list poslati, o kterýž jsi se mnú prvé mluvil. I na čem to postavieš, oznam mi to bez meškání, neb jest toho zdá mi se potřebí, abych v tom opatřen byl pro mne i pro tebe. Datum ut supra.

Urozenému vладыce Sebastianovi Kroupovi z Kamenice, mně milému.

A věz, že i toto jest mi oznámeno, ač neviem, jest-li tak, že by páni Pražané pro takový pokřik, kterýž na jejich dráby byl, i toho se, aby jim to snad přičteno nebylo, odvážili, že jsú jim některý vuoz špiže poslali: i toho bych se nerad dopustil, abych měl svým více dávati takovým spusobem, nežli bych povinen byl. I toto již všecko věda, jestliže tak jest, tehdy potřebuji v čas v tom opatřen býti, aby se moji téhož aneb k tomu podobného nedopustili.

963.

Janovi Švábovi z Chvatliny v příčině opatření rozličných věcí a rozeslání listů.

Na Krupce 1532, 30. července. Opis souč. v arch. Třeboň. tern. nepag. č. 3990.

Zdeněk Lev z Rožmitála oc. Švábe milý! Ač ještě ke mně jest Semín zase nepříjel z Prahy, a já, dá-li pán Buoh, pojedu dnes na Teplici, i zdáloť mi se proto

tohoto posla k tobě poslati. Pak na to psaní, kteréž jsi mi byl učinil po mém poslu, oznamuje, což se Šlajbora dotýče: nezdá mi se potřebí odpovědi dávatí, dokudž Semín ke mně nepřijede. A dodáno jest mi od tebe krabičky, v kteréž jest také ten list od Jetřicha z Rajchu oc, i poslati chci jej také ku panu Sebastianovi z Wajtmille. Ještě vždy neviem, na čem jsi to postavil, což se Jeronyma z Božic dotýče, jakož mi měl peníze zjednati, zjednal-li jest co čili nic; neb poněvadž jest od sv. Jiří více nežli čtvrt léta minulo, již by bylo potřebí o tom věděti, kterak jest ta věc. Oznam mi, co jsem já na se dluhu vzal za Arnošta lantfojta u panny převory Světecké, a má-li to také Bachtl napsáno mezi jinými věcmi, které dluhy mám za téhož Arnošta na sebe vzíti. Psal jest mi byl Václav Zima, zdá mi se, o Petra Žibřida, že bych ještě jemu na tento čas něco dáti měl, ježto máš to snad napsáno: i když budeš mieti od Bachtle peníze, daj to jemu.

Posílámť teď, co jsem psal Sebastianovi Kroupovi, i kaž jemu to brzo dáti; a posílámť toho také i přípis a to proto, aby se na to vyptal, tak-li jest, kterak jest mne zpráva došla o pěšiech anebo drábích Pražských; a co mi on Kroupa bude psáti, pošli mi to bez meškání, neb bych v takových věcech nerad na omylu byl; a protožť poroučím, aby se na to vyptal, že nevím, co mi o tom on Kroupa oznámí a napíše.

Posílámť také teď některé listy, i kaž jeden dáti panu Brezenskému, druhý Trčkovi, třetí Munkovi. A která cedule svědčí panu Janovi Žateckému, kaž ji jemu dáti bez meškání zítra. A pošli ode mne jeden list panu Zdeňkovi Trčkovi a druhý Václavovi Bublovi po jiném poslu, a od každého z nich ať se odpovědi žádá, a máš-li již odpověď od pana Adama z Šternberka, pošli mi to. Datum ut supra.

Urozenému vladyce Janovi Švábovi z Chvatliny, mému milému.

A kdyžť pošle syn muoj peníze, přijmi je a schovaj a nedávaj z nich žádnému nic, ažť oznámím; a bude-li mi co při tom psáti, pošli mi to, jakož naději se, že tobě také něco psáti bude.

964.

Jiříkovi Bachtlovi z Pantenova o výpravě jeho drábů proti Turku oc.

Na Teplicí 1532, 30. července. Opis souč. v arch. Třeboň. tern. nepag. č. 3990.

Zdeňk Lev z Rožmitála oc. Bachtl milý! Nežli jest tvooj posel ke mně včera přišel u večer na Krupku, žeť jsem již byl tuto jednu ceduli napsati dal, kteroužť teď posílám, a protož již jsem jiného posla neposlal, kterak jsem toho v druhé ceduli dotekl; než posílámť teď dva listy, jeden ku panu Vilémovi Kríneckému a druhý ku panu Václavovi Húgvicovi, i kaž jim je poslati, a co mi zase odpíší, muožeš to poslati Janovi Švábovi do Prahy, aby mi to poslal, i také co by mi při

paklit se bude zdáti ke mně naschvál posla poslati na Teplici, to mnoze

lož se dotýče těch vojákuov anebo drábuov: takť jsem je dal zjednati, jako
a kdybych byl mohl lépe zjednati, byl bych to rád učinil, a byl by mne
kroupa nenamluvil, abych jim více dal, kdybych byl mohl jinde laciněji je
a odjinud nežli z Prahy, ač také nejsou to vše sami Pražané anebo jejich
telé, než také odjinud. Nebo nechtěli jsú v těchto krajích pěší bráti nežli po
ch zlatých rejnských na měsíc, i když mi žádný laciněji zjednati nemohl, ani mi
oznámil, aby mi se to zjednati mohlo, i přijal jsem to za vděk, cožť jest mi se
nalo. Což se pak drábuov Pražských dotýče: mně se to zle líbí, co jsú předse
li, kterak jsi mi psal, ježto bych tomu nerad byl, aby se moji téhož dopustiti
li, jakož jsem jemu Kroupovi o to mnoho psal, i také prvé to jsem jemu oznámil,
erak bych chtěl, aby se tak zachovali, jakž býti má, ale ne jináče. Také což se
otýče dvou vozuov z Lysé poslání, jednoho prázdného a druhého s pěšími, i při
sterémž jsú pěší tvoji a jeden jjezdny, kteríž by měli býti pod spravováním Vinaře:
i cožť se ještě zdá, aby ještě více pěších bylo při tom voze, kaž je zjednati, neb
mněť se zdá, že mnoze býti blízko ke XXti, neb jeden jjezdny snad málo více za-
městkná nežli dva pěší, poněvadž i podle svolení sněmovního má býti XXti pěších
k jednomu vozu a forman a povozný, a k jednomu vozu deset jjezdny, i to bude
dvénásob pěších proti jjezdny, a proto předse forman a povozný. A poněvadž jsi
formany dal zjednati k těm vozóm, také daj zjednati povozné, a káži jim též platiti jako
pěšiem; a at mají forman i povozný zbroje na voze, jakž na pěší náleží, neb za to
mám, že budú moci také býti položeni v ten počet mezi pěší jako i jini drábi. Mají
něco prachuov a kulek hákovnic i také pavezky pro pavezníky z Blatné, i také

Což se Arnošta lantfojta dotýče, poněvadž jest již ta věc prvé srovnána, chci
to opatřiti, oč jest německy psáno, i také což se jiných dotýče oc; nežli toho sem
v tom sepsání nenašel, kteréž jsi mi poslal, co jest dlužen panně převoře Světecké,
ježto na to má list nebo dva, a jestliže se dobře pamatuji, jest toho sto kop míš.
anebo českých; ježto byl jsem již připověděl dáti při svatém Jiří podle toho zapsání,
abych to vyvadil, a již jest mne z toho napomenula, abych jí to dal, a jakú má na
to jistotu, to vyvadil. Pak ač jsem jí ještě nedal, než nerad bych svým rčením zpátkem
šel, o čemž i Arnošt vědomost má, a takových jí jináče dáti nechtěl, než aby mi
jistotu vrátila, kteráž na něho i od něho jest. Jakož jsi mi také psal o manželku
jeho, co se jí ještě ode mne dáti má: i nadál jsem se, že jest již dáno, ale snad
tudy sešlo, když se těmi penězi prodlelo od Hornateckého; než má jest k tomu dobrá
i dal z těch peněz od něho XXXV fl gr. č., poněvadž jí o to, kterak

Také list manželce tvé chci rád rozkázati udělati, o kterýž jsi mi psal, toliko oznam mi při jiném poselství, jí-li toliko má samé svědčiti, čili tobě také podle ní. Kdy pak budeš mieti poslati ty vozy vojanské do Prahy, chci to, dá-li pan Buoh, při jiném poselství oznámiti, jakožt jsem též prvé psal. Dán na Teplici v uoterý na den sv. Abdona léta XXXII.

Urozenému a statečnému rytíři Jiříkovi Bachtlovi z Panthenova a na Liblicích oc, mému milému.

Věz, když sem dnes přijel na Teplici, tehdy přijel ke mně Semín, kteréhož jsem do Prahy posélal a rozličné mi noviny přinesl: ale vždy jim nerozumím, když se jedny s druhými nesrovnávají, a protož o tom nyní psaní zanechávám; nežli posélámť teď přiepis, co by císař Římský a král, pán náš, JJMtí měli mieti lidí proti císaři Tureckému na tento čas bojovných, když se strhnou.

A což se dotýče drábuov Pražských, také jsem se ptal na Semínovi, co o tom *tam* v Praze slyšel o jejich neřádu: i praví, že nic.

965.

Kryštoforovi z Švamberka o výpravě válečné proti Turku, o svatbě syna jeho Hendrycha s dcerou pana Jana z Pernšteina oc.

Na Teplici 1532, 31. července. Opis souč. v arch. Třeboň. tern. nepag. č. 3990.

Urozený pane, pane švagře muoj milý! Byšte se dobře měli a zdraví byli, toho bych vám věrně přál. Muoj milý pane švagře! Psaní, kteráž jsú vám dodána nedávno ode mne, měl jest z těch posluov jeden, kterak jsem byl poručil, prvé k vám jíti nežli na Blatnú; než kudy jest to přišlo, že jest prvé na Blatnú šel, toho neviem. A také psal jsem vám z Krupky, ježto se naději, že jest vám to z Blatné posláno v pondělí minulý, a protož, což jsem vám psal, nezdá mi se potřebí toho mnoho tuto opakovati. Nežli toto račte věděti, což se služby jiezdným dávání dotýče, tak jest svoleno: abychme po Xti zlat. rejnských dávali zbrojným lidem, a husařóm aneb kozákóm po VI zlat. I těch jsem sobě zjednati nemohl, než slyšeti, že by pan Jošt z Rožmberka zjednati sobě dal kozákuov a pan hofmistr nejvyšší husařuov; a syn muoj mi psal, že by, jako včera týden minul, jel tudy k Blatné Rejštejnar, kterýž jest aneb býti má polniem maršálkem u vojště českém, a že by tu v Blatné mluviti měl, jako by měl poručení od krále JMti, aby žádných husařuov anebo kozákuov nepřijímal anebo pod tím strojem [sic]; pak toho neviem, také-li se to nevztahuje na jiné, než snad, cožť jest na sněmu svoleno, mělo by mieti svojo pruochoď.

A jakžkolivěk jest, jáť jsem sobě ještě svého počtu jiezdných zjednati nemohl, neb i ten, kohož jsem do Míšně posélal, vrátil mi se zase, než proto předse své pěši poslati chci; a pravil mi pan Rudolf z Bínu, hofmistr Míšenský oc, že tam

jiezdým dávají na měsíc po XII zlat. rejnských, pak již o těch věcech nechci vám mnoho vypisovati, abych vás dlhým psaním nezanepřazdňoval. Nežli psal jsem synu svému, nebude-li moci prvé, aby na den sv. Vavřence konečně moji z Blatné vytáhli do Prahy a odtud předse k místu uloženému. Což se pak dotýče toho, kto by měl peníze našim služebným dávat: jáť jeho ještě také v pravdě mieti a zjednati nemohu, než budete-li vy moci, račte se k tomu přičiniti, koho k tomu hodného zjednati, ač já proto chci také na takového se ptáti, než proto s niem toho nezavru, leč bych vám prvé oznámil, neb zjednáte-li vy, tehdy by mně nebylo potřebí toho dokonávati, s kým bych jednal.

Kdež jste mi také ráčili napsati, jaké jest vám psaní od krále JMti, pána našeho, přineseno: i tak se naději, že takověž mám, jakož jsem vám o tom psal po svém poslu; a takových psaní mnozí páni mají a jako napořád všickni, není-li všem z jednoho rodu psáno, ale vždy někomu z nich; a oznámeno mi nedávno, že také z rytířstva mnohým o též psáno jest; než jest-li psáno Pražanóm a městóm, aby proti tomu také něco více poslali, nežli jest na sněmu svoleno, o tom jsem ještě neslyšel.

I pane švagře muoj milý, jakž jest při tom muoj úmysl, budu-li mieti k tomu dostatek, o tom jsem vám prvé psal; a což se vás dotýče, znám to, jaký nedostatek na svém zdraví mieváte: nežli snad JMKská, aneb ktož k tomu radí, ne vše v tom obmejšlejí naše osoby, nežli více-li by nás bylo osobně, že by snad také více do vojsky přibýlo lidí bojovných, jakož jest podobné. A abyšte měli na to co králi JMti odpisovati: mně se zdá, že není potřebí na tento čas, než že bude k tomu dosti času, když ráčí podruhé obsélati, ač přijde-li k tomu; než když by podruhé nás psaní došlo, kto by z nás nemohl čemu dosti učiniti a z které příčiny, to by se mohlo JMKské oznámiti. A toto jest mi také oznámeno, že kteříž se listové z rytířstva osobám psali od krále JMti o tůž věc, že na mnohých listech jest nápis jinú rukú nežli v listu, a z toho se lidé někteří nadějí, že tepruva ti nápisové svrchu zde v Čechách se pší, toho se snad domnievajíce, že ta věc více jde z jiných nežli z krále JMti; než nám některým, o tom držiem, že jest psáno v listu i na listu jednostajnú rukú, neb nás také některé u dvora znají.

Což se mého příjezdu na Blatnú dotýče: rád bych tam pospiešil a nerad bych zde v tomto kraji mimo potřebu jednoho se dne meškal, než ještě mám zde pilně činiti, ježto nyní nezdá mi se vás tiem zaneprázdniti, abych vám o tom o všem vypisoval. Jací se nyní spuůsobové vedou aneb vajkladové, o čem jste ráčili v svém psaní dotknúti, znám to poněkud také, i chce-li se nám vždy blázniti a rozumu neuzívatí, tehdy jest nám snadné pískati, totižto obci oc. A pán Buoh všemohúcí rač dáti, pane švagře muoj milý, abychme se spolu šťastně a ve zdraví shledali. Dán na Teplici v středu po svatém Abdonu léta oc XXXII.

Panu švagra mému milému, panu Krystoforovi z Švamberka a na Bechyni oc.

Jakož jste mi, pane švagře muoj milý, také psali, což se pana Hendrycha, syna vašeho, a dcery pana Jana z Pernštejna dotýče: i mněť se zdá za potřebné, abyšte o to psaní učinili ku panu Janovi z Pernštejna na ten rozum, poněvadž se ten čas přibližuje, což se té svadby oc dotýče, že žádáte věděti, na který den a kde mělo by to býti mezi časem svatého Bartoloměje a svatého Václava, aby v tom syn váš věděl se kterak zachovati, též i vy, pokudž vám při tom náleží; pakli by v tom byla jaká překážka tou nynější na Turky vojnu a tažením, že byšte také rádi o tom v čas a brzo věděli; a již dále ráčíte věděti, na jaký spůsob to psaní zavřieti. A jestliže k němu brzo pošlete, snad také tam v Moravě spolu najdete je bratři, jakož jsem vám prvé psal, že jest tam do Moravy i k Skalici pan hofmistr jeti chtěl, a za to mám, že jest jel.

Což se pana Svojše dotýče, neviem, jaké má na tento čas srovnání s panem Joštem z Rozmberka, nežli čemu jsem z vašeho psaní vyrozuměl; než naději se, že dále smlúva není, aby trvala nežli do sv. Víta najprvé přiestieho.

Mám také psaní včera od pana Břetislava Švihovského a kteréhož jste mi artykule ráčili připsal poslati: i jest podobné, že jest ta řeč byla mluvena; neb mám připsal psaní z Polsky, kdež se oznamuje, že před časem některým král Polský JMt ráčil poselstvie učiniti do Uher, hledaje nějakých prostředkuov k srovnání mezi králem JMt, pánem naším, a císařem Tureckým a vajvodú, a tak doloženo v tom psaní, aby císaře Tureckého zase odvedl. Než jest-li jaká námluva již učiněna, o tom neviem, než hlas se pouštíe, jakoby již císař Turecký u Budína nebo na Budíně byl. Než z této strany z říše ještě netáhnou, nežli slyšeti, že by se již něco k tomu strojili.

Kdež jste mi také napsali, též-li jest mi král JMt psal, jako vám, i o syna mého: i též; nežli, pane švagře muoj milý, k čemu se v tom mám, o tom jsem vám prvé napsal i také v tomto nynějším psaní toho dotýkám.

A žádal jsem vašeho Kalúsa, aby ode mne poslal na Blatnú ceduli synu mému; i jestliže by posla nemohl brzce mieti, prosím, račte poručiti úředníku, aby to bylo brzo synu mému posláno, neb jemu Kalúsovi, i na posla rozkázal jsem dáti; a prosím vás, že sobě do Kalúsa toho neobtěžíte, jestliže se tak brzo nevrátí k vám, kterak jste jemu poručili, neb jsem jeho prvé vypraviti nemohl. A teď vám posílám, pane švagře muoj milý, připsal, jakž mi oznámeno, co by císař Římský a král, pán náš, JJMt měli mieti lidí bojovných k tomuto nynějšiemu tažení na Turky.

966.

Radě města Ústí nad Labem, že jim peníze ujistiti chce oc.

Na Teplici 1532, 31. července. Opis souč. v arch. Třeboň. tern. nepag. č. 3990.

Službu svú vzkazují, múdří a opatrní přátelé milí. Kterúž jste mi odpověď na má žádost dali, což se pana Jana Březenského dotýče, že mi těch peněz čekati

chcete: také rád vám to těch 1 $\frac{1}{2}$ C fl gr. č. ujistiti chci i s úrokem, a dobrým přátelstviem vám se odplatiti. A zdálo mi se vám toto také oznámiti, že jest toho některá příčina, kteréž jsem, jsa na Krupce, porozuměl; i žádám vás, že některé z vás ke mně sem na Teplici z vašeho prostředku pošlete na rozmluvení tento pátek anebo v sobotu nejprvé přieštie. Datum ut supra.

Múdrým a opatrným purgmistru a radě města Ústí nad Labem, přátelóm mým dobrým.

967.

Šebestianovi z Weitmile v příčině jistoty na dluh sirotčů; prosí za oznámení, zdali do Teplice přijede.

Na Teplici 1532, 31. července. Opis souč. v arch. Třeboň. tern. nepag. č. 3990.

Službu svú vzkazují, urozený pane, pane přieteli muoj milý. Byšte se dobře měli a zdrávi byli, toho bych vám věrně přál. Jakož pan hofmistr nejvyšší jest poručníkem dětí a statku někdy pana Václava Kafunka, a sirotek páně Buštěhradského jest těm sirotkóm téhož pana Kafunka dlužen, tak kterak jest se ta věc sečtla, III $\frac{1}{2}$ C fl gr. č., jakž jest mi to Jetřich z Rajchu oznámil; neb za to mám, že jsú se o to učtli, neb mi tento list poslal hlavní, kterýž vám posílám, že se ten list má dáti panu hofmistrovi, neb jemu také svědčí, jakož z toho listu tomu šíře vyrozumíte. A poněvadž pan hofmistr jest poručníkem těch sirotkuov pana Václava Kafunka a také spolu s námi páně Buštěhradského, tehdy od nás má jemu jistota udělána býti, anebo ode mne, kterak jsem prvé v takových dluzích jistcem se činieval, ač společně nám náleží i panu hofmistrovi takové dluhy opatrovati a spravovati na místě sirotčiem oc. I žádám vás, pane přieteli muoj milý, že k tomu listu pečeť svú přiložíte, a já také svú dolože, poslal bych ten list jmenovanému Jetřichovi. Pakli se vám co v tom jiného zdá, žádám vás, že mi to oznámíte. Datum ut supra.

Urozenému pánu, panu Sebastianovi z Wajtmile a na Chomútově oc, panu přieteli mému milému.

Srozuměl jsem od jednoho našeho dobrého přieteľa, že byšte měli za to žádán býti, abyšte sem do Teplice tuto sobotu nejprvé přieští přijeli: i žádám vás, oznamte mi, přijedete-li, nebo bych vás, pane přieteli muoj milý, rád viděl. A posla jsem také list po tomto poslu panu Janovi Donínskému, neb za to mám, že jeho v Chomútově najde; a zdá-li se vám, muožete zatiem toho listu s krabičku hlavníeho u sebe ponechatí, a když zase posel puojde, mně jej po něm poslati.

(Ostatek této sbírky viz v díle XII. Archivu Českého.)

A. XXVIII.

DOPISY RODŮ HRADECKÉHO A ROSENBERSKÉHO

od roku 1450 do 1526.

K vydání upravil **Antonín Rezek**.

(Číslo 1—372 z let 1450—1470 viz v díle VII. str. 201—400, čísla 373—714 z let 1470 až 1475 v díle VIII. str. 1—160, čísla 715—936 z let 1475—1478 v díle IX. str. 121—240, čísla 937—1168 z let 1478—1506 v díle X. str. 1—120.)

1169.

Albrecht z Kolovrat Petrovi z Rosenberka: o způsob vybavení Švambergův ze zajetí.

V Budíně [1506 konec nebo 1507 počátek]. Orig. II. 325/1.

Urozený pane, pane a přáteli muoj milý! Zdravie i všeho dobrého toho bych vám věrně přál s pravú věrú. Račte věděti, že panu Hendrychovi*) ta cesta jest poddána, ať by pány Švamberga pustil na šacunk XX^M fl. raynských na takový způsob, ať by těch XX^M fl. raynských anebo za to, což by slušně stálo, statku k věrné ruce postúpili některému příteli, však proto toho statku užívali do rozsudku takto, ať by na králi Římském JMti to bylo mocně přestáno: jestli že jest je slušně zjímal, dajce šacunk ten XX^M fl. nebo statku za tu summu, což by se za slušné našlo, postupte; pakli se to najde, že jest je neslušně zjímal, buďte toho prázdni šacunku. A král Římský JMt ať by tomu konečný rozsudek dokonal do sv. Jakuba; a což tu JMt rozezná a najde stranám, tomu ať by dosti učinili, nikam se neodvolávajíc. Pak nebude-liť chtieti k tomu svoliti, tehdy JMt s jinými cestami mne vyspravití ráčí. Vaší radú se v tom dále a páně komorníkovú zpravím, a to v moci od JMti mieti budu.

Zde mé věci při JMti dobře stojie a všem, kdož jsú se mnú přijeli; zač žádali, JMt je milostivě slyšeti i učiniti ráčil, oč žádali.***) Než sám o se sem JMti ještě za nic nežádal a nemám toho úmyslu žádati, chci ještě počkati do jiného času.

*) z Gutšteina.

**) Viz tatáž skoro slova v listu č. 1171 (1507, 31. Jan.). Podle nich vročil jsem tento dopis.

Dajž pán Buoh nám shledanie ve zdraví. Sněm na středopostí tuším že býti musí pro pány Švamberky, nebude-liť nic moci býti zjednáno s p. Hendrychem. A listové do Moravy, do Slezí i do Čech o hotovost, ti vypraveni budú. Datum in Buda, dominico post Pasce.

Albrecht z Kolovrat, manu propria.

Pánu a přáteli mému milému panu Petrovi z Rozumberga JMti v ruce samému buď dán.

1170.

Jan z Lomnice Petrovi z Rosenberka: posílá k němu služebnfka svého.

V Mezříčí [1507], 25. Jan. Orig. Fam. Lomnic.

Urozený pane, pane a bratře muoj milý! Zdraví, sčěstí i všeho jiného věrně bych VMti přál, muoj milý pane bratře. Teď k VMti pošílám Johanesa, písáře svého. Což s VMti bude v tomto poselství ode mne mluvit: prosím, že mu toho ráčíte věriti, jako bych s VMti sám mluvil osobně. A s tím dajž se pán Buoh VMti dobře jmíti, jakž bych toho VMti věrně přál. Dán na Mezříčí v pondělí na sv. Pavla víru obráčení oc.*)

Jan z Lomnice a na Mezříčí.

Mému milému pánu a bratru, panu Petrovi z Rozimberka.

1171.

Křištofor ze Švamberka Petrovi z Rosenberka: o jetí Jana Bavúrka ze Švamberka od Plzeňských a o neprospěchu své věci u krále.

Na Zvíkově 1507, 31. Jan. Orig. č. 3483.

Urozený pane, pane a bratře muoj milý! Zdravie i všeho dobrého věrně bych vám přál. A račte věděti novinu, ač nevíte-li jie prvé, že jest Bavúrek jat od Plzeňských, a za to mám, že zítra buohdá ráno tázán bude. A byl bych vám tu věc prvé oznámil, ale že sem jistoty o tom nevěděl, až tepruva dnes vrátilo se pánu zase poselství, ježto tam posielal o to do Plzně; a také tam pán poslal hned dnes k tázání o našich věcech, a také jest poručeno při tom na to se ptáti, co se písáře toho dotýče, kterýž vám odpověděl, kde svá stanoviště mievá, aneb odkud vycházie na vaše škody, aneb z čieho návodu vám odpověděl; a o to jest dostatečně poručeno. Pak zviem-li o tom co jistého, to vás tajno nebude. A račte věděti, že sú jeho jali na jeho tvrzi tu na Chřínově; a to tak rozumiem, že sú měli špehy po něm, kdyby tu přijel, a když zvěděli, že tu má býti, i poslali tam něco pěších a jiezdných. A tu oni zlezli tu tvrz, a on se ještě byl někde zavřel, a oni pod ním zapálili, a tak i vzali ho sama šestého. A to se stalo v pondělí minulý na úterý v noci [25. Jan.]. A za to mám, že o tom víete, že jest pan kanclér**) již z Uher

*) Týká se patrně události, o níž mluví Palacký v D. č. V. 2. str. 111. Viz k tomu také z téhož dne list pana Jana z Lomnice v A. Č. VI. str. 345 č. 68.

**) Albrecht z Kolovrat.

přijel. Neb dnes byl Appolon*) zde, ten mi to pravil, a tak mi pravil, že jest od pána v Meziříčí jel. Než tak sem na něm srozuměl, neb se v tom pochlboval, jakož on to umie, a pravil, že všickni, kto sú se panem kancléřem u krále JMti byli, že sú své věci všechny dobře zjednali, a že žádného nenie, krom jediného, kdo sú s ním byli, aby sobě každý něco u JMti nezjednal. I myslil sem sobě také, abych já byl s ním jel, že bych také byl něco utrhl. Avšak proto hned sem dnes poslal ku panu kancléři, prose ho, aby mi znáti dal, kterak jest u JMti o mé věci zjednal, jako sem ho prosil, a také na čem jest ta věc u JMti postavena, co se bratří mých dotýče.**). A také sem nějakú zmienku k Appolonovi udělal, co se úřadu purkrabského dotýče, komu tuší, kdo jej mieti bude. I tak mi řekl, že nesluší žádnému, než najprvé vám a potom panu komorníkovi***), aneb panu sudiemu†), aneb panu Holickému††); a muož jich tak mnoho hádati, že někoho vždy uhodne, a v tom nelze chybiti, že vždy někdo musí býti. A dajž pán Buoh, abychom se spolu ve zdraví shledali. Datum Zviekov, dominico ante Purificationem b. Mariae virg. anno oc 1507.

Křištofor z Švamberka, manu propria oc.

Pánu a bratru milému, panu Petrovi z Rozemberka oc.

1172.

Petr Holický Petrovi z Rosenberka: o nezdraví svém.

V Leštně 1507, 14. April. Orig. č. 3485.

Službu svú vzkazuji, urozený pane, pane švagře muoj milý! Psaní vašemu o jiezdu mú do Budína porozuměl sem: i ač sem ji byl kolivěk z úmysla vypustil, budu-liť zdravější nežli nyní, nebuduť tomu velmi odporen. Neb račte věděti, že jest pán Buoh ráčil na mne dopustiti jakýs kašel a k tomu dušnost: bylo-li by mi tak, jistě bych jeti nemohl. Panu Dubnovi drobet sem holdu dal; nevím pan Máj bude-liť chtieti ode mne přijíti. Tím račte jisti býti, žeť mi lehko nenie. Byšte se dobře měli a zdrávi byli, toho bych vám rád přál. Ex Lesstno, fer. IV. die s. Tiburtii 1507 anno verbi incarnati.

Petr Holický z Šternberka oc.

Urozenému pánu, p. Petrovi z Rožnberka na Krumlově oc, panu švagru mému milému.

*) Patrně nějaký služebník, písař neb sekretář páně kancléřův. V *Emlerových* Pozůstatcích desk I. 240 přichází tohoto času *Appolon z Želec*.

**) To jest zajatých na Schwarzenberce bavorském Bohuslava a Jana ze Švamberka. Viz č. 1168.

***) Tuším že ještě Janovi ze Šelnberka.

†) Zdeňkovi Lvovi z Rožmitálala, kterýž se jím pak vskutku stal.

††) Petrovi ze Šternberka.

1173.

Plzeňští Petrovi z Rosenberka: o velikém ohni, který město stihl.*)

B. m. 1507, 10. Jun. Orig. č. 3486 a.

Službu svú vzkazujem VMti vysoce urozený pane, pane nám laskavě přiezivý! VMti tajno nebud, kterak se jest nám znamenitá a nenabytá škoda úkladem zlých lidí stala, takže tu sobotu po Božiem těle [5. Juni] času nešpornieho oheň kladený vyšel jest v předměstí Škvrňském, tu jest ten den shořelo dvoruov znamenitých devět; a potom hned v pondělí [7. Juni] vyšel jest též oheň kladený v městě na několikero, v jednu hodinu času polednieho, kdež jsme tomu nikoli odolati nemohli pro veliké horko a vítr přielišný, takže jest města, bez mála několik domuov, polovice vyhořelo a mnoho dobrých znamenitých domuov pod cihlami s dobrými sklepy na grunt vyhořely, k tomu brána Škvrňská s věží, též na městských zdech, bráně i mnoho městských věží do gruntu vyhořely, k tomu množství domuov vobito. Též při tom času, hned v tu hodinu, vyšel jest oheň v témž předměstie, takže ostatek té strany polovice toho předměstie vyhořelo i ten dvuor s marštalemí, v kterémž jste VMt při sněmě koně jměli, až do zdi městské oc.

Pane milý! znajíce VMt takovou znamenitú záhubu a nenabytú naši škodu, VMti prosíme, že nás VMt v takové příhodě litovati ráčíte. Také VMti prosíme, jakožto pána na nás vždy laskavého, majíce k VMti vždy zvláštní důvěrnost a naději, že nás VMt v takové věci neráčíte opustiti, a že nám XL nebo L pěších aspoň do čtyř neděl pro zachování zámku poslati ráčíte, do dalšího našeho opatření, neb se ještě dalších příhod zlých lidí, kterých se vystřieci nemužeme, obáváme. A dále VMti věděti račte, že úmysl náš jest králi JMti, panu našemu najmilostivějšímu, vyslati a JKMti tuto příhodu oznámiti, při tom JMKské za opatření prositi; neb jestliže od JMKské pomoci jmieti nebudem, strach jest, že ta strana shořelá polovice se neosadí. Protož VMti prosíme, že VMt ráčíte také za nás k JMKské přímluvu milostivú učiniti, aby ten zámek některak zase mohl osazen býti, a tu přímluvu k JMKské že ráčíte při tomto poslu poslati. Toho my VMti, jako pánu vždy na nás laskavému, budoucně rádi zasluhovati chceme. Datum fer. V. in Octava Corporis Christi anno domini oc VII°.

Purkmistr a radda města Nového Plzně.

Item, pane milý, když se tento list VMti psal, ve čtvrtek v ochtáb těla Božího, času nešpornieho opět vyšel jest oheň v městě, a tu XIII domuov z gruntu vyhořelo a jiné všecky vobili domy, že jednoho ve všem městě celého nenie. Při tom hned, jakž v městě se zapálilo, předměstie Škvrňské na několik míst se zapálilo, takže všecko to předměstie, až do bašty nové, z gruntu vyhořelo, a mnoho lidí se zasulí a shořeli v městě i v předměstie.

Vysoce urozenému pánu, panu Petrovi z Roznberka oc, panu nám vždy laskavě přiezivému

*) Viz Šimona Plachého z Třebnice Paměti Plzeňské (vyd. J. Strnadem) str. 102—106.

1174.

Rychtář Miličinský Petrovi z Rosenberka: o lidech poddaných.

V Miličině 1507, 18. Jun. Orig. II. 108, 1.

Vysoce urozený pane, pane muoj najmilostivější! Službu svú VMti vzkazují poddanú. Jakož ste ráčili mi vzkázati, abych VMti cedulí spravil o Janovi, Jižného synu, svobodný-li jest, čili nic: i račte věděti, žeť svobodný jest a VMti poddaný. Protož ráčíte-li jeho VMt propustiti, toť jest při vás; neb pane milostivý, máte dobře co osazovati. Nebť ne všichni se zasě stavěti budú, a tento řemeslník jest a VMti i poddaným hoditi by se mohl. S tiem VMti byšte ve zdraví přebývali. Ex Miliczin, fer. sexta post Viti, anno partus virginei 1507.

Petr Radek, rychtář Miličinský.

Vysoce urozenému pánu, panu Petrovi z Rozumberka a na Krumlově, pánu mému najmilostivějšímu.

1175.

Petr z Rosenberka Plzeňským: lituje jich pro nešťastnou příhodu a slibuje jim pomoc.

B. m. 1507, 19. Jun. Koncept č. 3486 b.

Službu svú vzkazují, múdří a opatrní páni přietelé milí! List váš jest mi dodán ten pátek po svatém Vítě [18. Jun.] k samé noci, kterýmž mi oznamujete škodu, kteráž se vám ohněm stala od zlých nešlechetných lidí. Buoh zná, že mi jest toho srdečně líto, a vám té škody nepřeji, kteráž se jest vám stala od zlých nešlechetných lidí, a že mi nic méně líto nenie, jako by se mně samému stalo, toho mi konečně věřte.

A dále, kdež mně prosíte, abych znaje takovou znamenitú záhubu a nenabytú škodu, vás v tom litoval a vám té zvláštnie důvěrnosti a naděje, kterúž ke mně máte, XL nebo L pěších do čtyř neděl, pro zachování zámku do dalšího vašeho opatření, poslal: i přijměte sobě na muoj náklad L pěších, a já vám hned nemeškaje peníze pošli, a netoliko za čtyři neděle, ale i dále k potřebě vaše já je vám na svou náklad držeti chci; neb mi se zdá užitečněji, abyšte sami sobě po své vůli vybrali, kteříž by se vám k potřebě vaše hodili, nežli bych vám odsud sláti jměl. Pak to k vám připuštěm; co se vám v tom užitečnějšího zdá, to mi oznamte nemeškajíc, neb já vás penězi meškati nebudu, jak s nimi smluvíte. Pak-li předse chcete, abych vám pěšie poslal, to já rád udělám, jen mi nemeškajte oznámiti. A netoliko to, ale všecko mně možné pro vás učiním jako pro své milé přátely a vás v tom neopustím.

Což se pak přímluvy tkne k králi JMti o vás, psal mi jest pan Henrich z Švamberka, bratr muoj milý, prve než mně psaní vaše došlo, oznámiv mi tu příhodu, kteráž se vám stala, a při tom mne prosil, jestliže jste mne za též nežádali

jako jeho, abych já proto přímlovčí list k JMti o vás psal a jemu poslal, že jej on vám svým spolu pošle; i za to mám, že jej již máte. Pak teď ho vám přípis posílám, kterak JKMti o vás píší. I zdá-li se vám tak dobře, buď při vás; pakli se vám zdá co více přičiniti, to mi oznamte, to já pro vás rád učiním, jako pro své milé přátely. Datum sabbato post s. Viti anno XV^cVII. Petr z Rozmberka.

1176.

Plzeňští Petrovi z Rosenberka: děkují mu za slíbenou pomoc a přímlovu ke králi.

B. m. 1507, 26. Jun. Orig. č. 3486 c.

Službu svú vzkazujem VMti vysoce urozený pane, pane nám laskavě přeznivý! Psaní laskavé a přátelské, kteréž jste nám VMt učiniti ráčili, litující a věrně nepřejíce té škody, kteráž se nám jest úkladně od zlých a nešlechtných lidí stala; při tom VMt dotknúti ráčíte, že se VMti užitečněji zdá, abychme my pěších L, kteřížby se nám a k potřebě naší hodili, najali, a že je VMt na svojo náklad držeti a peníze poslati a nás v tom opustiti neráčíte oc, tomu všemu jsme vyrozuměli. Kdež z takové přeznivé, přátelské a laskavé dobré vuole, kterúž VMt k nám jmieti a vskutku okázati ráčíte, toho vysoce od VMti jsúce vděčni, VMti, jakožto pánu na nás laskavému, velmi děkujem. Dajž milý pán Buoh, abychme se VMti toho vším dobrým odslúžiti mohli.

A poněvadž se VMti tak zdá, nám se to také velmi dobře líbí: i věděti rácte, že jsme již některé služebné zjednali a na týden po půl zlat. rýn. bez stravy najali. To znájíce, VMt prosíme, že nás již v tom VMt opustiti neráčíte. Z přímlovu laskavé králi JMti, pánu našemu najmilostivějšímu, kterúž jste VMt za nás učiniti a nám poslati ráčili, VMti z toho velmi děkujem a VMti toho budúcně rádi odslúžiti chceme. Dajž pán Buoh VMti v dlúhém zdraví dobře a šťastně se jmieti, toho bychme VMti jako pánu nám laskavě přeznivému věrně rádi přáli. Datum sabbato ipso die s. Johannis et Pauli martyrum anno domini XV^cVII^o.

Purkmistr a radda města Nového Plzně.

Vysoce urozenému pánu, panu Petrovi z Rozmberka oc, pánu nám laskavě přeznivému

1177.

Petr z Rosenberka Plzeňským: o paličích, které na svých panstvích chytil.

B. m. [1507 před 2. Jul.] Koncept č. 3486 d.

A kdež mne prosíte, abych se na těch paličích, kteréž v své moci mám, zepťati dal, byli-li by jaká příčina pálení města vašeho, anebo věděli, z čieho by to návodu bylo, abych vám to znáti dal: i psal jsem vám teď nyní po svém jiezdníem poslu, prve než-li jest mne vaše odpověď došla, abyšte někoho ke mně vypravili,

jemuž bych já i vy věřiti mohli. I žádám vás ještě, že vzdy někoho ke mně pošlete, kterýž sám uslyší, co ti lotři vyznají, a já vám také po něm vzkáži, což znám, ježto se toho nehodí psáti.

A vězte, že tyto dni sem také dva chytil, kteříž mě a lidi mé jsou úkladem takovým nešlechtným také páliťi jměli, a prve mi něco drahně spálili a bezmála že jsou mi Třeboň město také vypálili, ale že s Boží pomocí jsou uhasili, že se takové veliké škody nestalo. I proto vám to oznamuji, abyšτε znali, že se netoliko vám, ale i mně také děje, a Budějovským, mým milým sousedům, též; vězte, že jsou také po dvakrát kladený oheň našli, ale také jej uhasili. A jestliže rozumiete, odkud se vám to a čím návodem děje, prosím vás, že mi psaním oznámíte, pokudž možné jest; pakli byšτε psáti nechtěli, ale pošlete ke mně někoho, komuž věříte, aby mne toho zpravil.

1178.

Plzeňští Petrovi z Rosenberka: o původech ohně u nich vzniklého.

B. m. 1507, 2. Jul. Orig. č. 3486 e.

Službu svú vzkazujem VMti vysoce urozený pane, pane nám laskavě přienivý! Psanie VMti, kteréž jste nám VMt nyní psáti ráčili, kterak by VMt na psanie naše mezi jiným psáti ráčili, za to žádajíce, pokudž bychme čemu srozumněli, odkud jest zpuosobena škoda, kteráž se nám stala, abychme to VMti oznámili, že tomu jsme vyrozuměli.

VMt věděti račte, že jsme hned na psanie prvnie VMti druhého posla k VMti vyslali, za to majíce, že jest VMt dojíti v té chvíli měl, v tom VMti oznamujíce, že nic jistého ani co gruntovního dosieci nemužeme, ačkoli jeden při tom ohni popaden jest byl, kterýžto hned právem tázán byl a kterýž vyznal, že jest příčina toho ohně, že jest kladl knoty; při tom hned, pokudž vyznal, na ta místa byl veden, kdež pravil, že jest knoty i trubičky plechové s prachy klásti měl, a tak se všecka znamenie podle jeho vyznání nalezla. Při tom vyznání pravil jest na jednoho knapa, že by od toho najat byl, a ten knap že by od Andrlí jmieti měl; kdež pak týž knap byl z města ušel. A my zvěděvše o něm, i poslali jsme hned poň na Červené Hory, a když byl přiveden, tehdy první byl zase právem tázán, a při tom tázání všeho jest odpieral, což jest prve pravil, a žeby nebyl tiem pálením aneb ohně kladením vinen; a když jsou byli v hromadu svedeni, tehdy vzdy první pravil a na tom stál, že o tom nic nevie, „než že sem to z strachu a z bolesti pravil“. Všakž nic méně přes to dali sme knapa také právem otázati a nemohli jsme nic na něm o vohni co zvěděti, než toliko, že jsou oba spolu při tom ohni brali a kradli, komuž co vzieti mohli; kteřížto oba dva za své již vzali.

I protož pane milý! VMt jistě věděti račte, bychme co konečného a jistého zvěděti mohli, VMti bez meškání nebylo by tajno. A VMti, jako pána vždy na nás laskavého, prosíme, co se těch, kteréž VMt v vazbě jmieti ráčíte, dotýče, jestli byste VMt znáti mohli, že by toho neb jiného jaká příčina byli, že nám VMt to oznámiti ráčíte. Pak-li byste VMt psaním neráčili, ale osobně bychme k VMti o to vyslati chtěli. Kdež tu celú a dokonalú k VMti vieru máme, že to VMt pro naše budúcie zaslúžení VMti učiniti ráčíte. Datum fer. VI. ipso die Visitationis glor. virg. Mariae anno 9c VII.

Purkmistr a radda města Nového Plzně.

Vysoce urozenému pánu, panu Petrovi z Rozmberka 9c, panu nám laskavě přeznivému.

A jakož jste nám VMt oznámiti ráčili, že jste tyto dni také dva lapili, kteříž VMti a poddaným VMti takovým úkladem také páliťi měli, a prve žeby nětco drahně vypálili, při tom VMt oznamující, že netoliko nám, ale i VMti i také Budějovským se též děje 9c: kdež my VMti ani Budějovským věrně toho nepřejem; žádající VMt, jestliže rozumieme, odkud se nám to děje, abychme VMti psaním oznámili.

Pane milý! jistě věděti račte, bychme co jistého a kruntovného znáti mohli a zvěděli, od koho aneb z čieho návodu to se děje, nikoli by VMti tajno nebylo; než nic konečného nevieme, ačkoli při tom ohni v krádeži jeden lapen jest a podle práva tázán, kterýž vyznal, že jest příčina toho, že jest oheň kladl, i na ta místa byl veden, kdež pravil, že jest kladl, a tak se našla znamenie; i na jiného pravil, že jeho na to navedl; a když jsme je třetie den spolu svedli, tehdy všecko to, což prve vyznal, zapřel, praviece, že jest z bolesti mluvil. Též na druhým jsme právem nic dobytí nemohli, než že jsú při tom ohni spolu krádež činili, komuž mohli. Protož VMti prosíme, poněvadž takové VMt u vazbě máte, že se na nich ráčíte dáti septati, zdali by byli jaká příčina této naší škody, aneb z čieho návodu bylo, a bylo-li by co toho, že nám VMt to tajně znáti ráčíte dáti, jakož bychme my též pro VMt i mnohem více rádi učiniti chtěli. Datum ut in literis.

1179.

Petr z Rosenberka (Henrichovi ze Švamberka): o vyznání paličů.

B. m. [1507, Jul.] Přepis v arch. Třeboň. č. 3480.

Kdež pak věděti žádáte, což se těch paličuov dotýče, na čem stojí: i račte věděti, že jsem jměl včera u sebe pana Popela z Chlumce a některá města i některé dobré lidi. I tu jsem s jich všech společnú raddú Petrovi ševci jeho právo učiniti dal, a dal jsem jej na rumpále upéci; kterýž jest na tom umřel, že mladší Kohút Mikuláš jej na to navedl, aby mi páliť města a cožby mohl, a na to jemu X bielych grošuv zaval a V kop mu potom dáti jměl. A dal mu těch příprav pět v kostech s knoty, jak má ty ohně klásti. A o starém Kohútovi pověděl, že tak

daleko vinen nenie, ale žej o tom věděl, než žej tak tuze o to naň netiskl jako mladý, a žej starý jim řekl: „Jednajte tak, ať je dobře“. Což se pak Václava Chodce tkne, tu jsú mi neradili, abych jemu jeho právo učiniti dal, než abych jej choval; než vyslyšeli jej a sobě na dceduli znamenali jeho vyznání, aby jim z paměti nevyšlo, jestližeby umřel; i byl bych mu radši jeho právo udělal, neb jsem jeho znal člověka velmi nezdravého, a zimnici velmi ukrutnú jměl, až jej i umořila, a dnes ráno umřel.

Což se pak tkne Jiřka, jako mi Třeboň vypálil, kteréhož mi Staroměstští vydali, ten jest prosil, aby byl ke mně nahoru přiveden, že mi chce všecku pravdu pověděti; kdež mi jest pověděl na některé své tovaryše, ale proto jsem gruntu dokonaleho rozuměti nemohl, kdo je puovod toho pálení. A když jej doluov ode mne vedli svázaného, chtě sobě hrdlo odjieti, skočil doluov z prostředního mostu do přiekopa, ale nezabiv se, vstav i běžel k vodě, chtě se utopiti; a pěší jeden jej chytil i šel s nimi na hrádek nahoru. I tu jsem pana Oldřicha, bratra svého, poslal k němu; též mu pravil jako prve rovně a na tom stál pod duší zatracenie, že jináč nenie; i potom ho svedli doluov do šatlavy. Pak nazajtrie k večeru poslal jsem k němu hajtmána Třeboňského, aby jej pamatoval, aby žádného na duši nebral, že mu je umřieti; pověděl, že jest tak, pokudž jest prve pravil, a že na tom chce umřieti; a po některé hodině brzy umřel.

Pak což se Pacovského tkne, kteréhož na žádost mů v své vazbě na Zviekově máte, tato jest toho příčina, že u nějakého Hustolesa, krčmáře, mluvil, při čemž jest byl farář Hlavatecký a drahně lidí, když jest to mluvil, a mluvil tato slova, pravě, že má Soběslav ten týden minulý vypálena býti; při tom pravě, že válí děla u pánuov z Gutštejna, a že jde hledat pacholkuov, by jich mohl jmieti na puoldruhého sta, že jim pán chce dáti po dvú zlatých rýnských na týden, a jemu od Velký noci že po zlatém rýnském dává. Také týž Pacovský mluvil, že jsú páni čeští pana Gutštejna z země vypověděli, a že musí toho hledati, aby cti zase dobyl. Pak na ty všecky řeči jest průvod dostatečný, jestližeby toho chtěl přieti. I prosím vás, milý pane bratře! račte jemu tyto řeči kázati předložiti, zná-li se k nim? A bude-li se k nim znáti, ať se ho optají, kterak je to věděl, že Soběslav má vypálena býti? Pak jakúzkoli odpověď dá, znaj se nebo neznaj, prosím vás, že mi to znáti dáte, abych já věděl již dále se proti němu kterak jmieti jako proti takovému lotru.

1180.

Albrecht z Kolovrat Petrovi z Rosenberka: že by dobře bylo, kdyby Albrecht Šternberský válčení do Bavor zanechal.

Na Hradčanech 1507, 14. Aug. Orig. č. 3491.

Službu svú vzkazují urozený pane, pane a přieteli muoj milý! Jakož pan

*) do Bavor vésti chce, vězte, že mně se to nic nelíbí. Neb by se jim tam vedlo, jako se jim zdá, bojím se, že nechajíc Bavor, do Čech by se obrátili nějakú škodu učiniec, snad zde nějaké bratrstvie potom zdvihli. Protož by mi e zdálo, aby to vzdy nějak přetrženo bylo. A poněvadž král JMt z mnohých ných příčin válku otevřenú proti falckrabí **) vésti ráčí, jakož pak vám a mně ručiti ráčil, kteréhožto listu vám teď přiepis posílám: dobře by bylo, aby pan echt odtud jse neodtrhal, jakož sem to JMti psanie mnohým z přátel jeho, kteří m pojedú, oznámil, aby tady od toho odveden býti mohl, a potom připojivše jse i JMti vedle země raději bezpečněji svého hleděl. I co se vám v tom zdáti bude lepšího a jak by to předsevzato býti mělo, prosím vás, oznamte mi úmysl svůj; b Buoh zná, že bych se s vámi rád shledal a o mnohé potreby rozmluvil, ale pro ebezpečnost cesty i také moru, a že ještě právě na zdraví svém nejsem zdráv, toho činiti nemohu. Dejž nám pán Buoh ve zdravie šťastné shledání spolu. Ex Hrad- cano sabbato in vigilia Assumptionis glor. virg. Mariae anno domini XV° VII.

Albrecht z Kolovrat a na Liebštejně oc.
Urozenému pánu, panu Petrovi z Rožmberka oc, panu a příteli mému milému.

1181.

Petr z Rosenberka Pražanům výstrahu dává o Kopidlanském.
Na Krumlově 1507, 17. Aug.

Tištěno v Archivu Českém VI. str. 350 č. 73.

1182.

Plzenští Petrovi z Rosenberka: zprávy o domnělých paličích.
B. m. 1507, 26. Aug. Orig. č. 3486 f.

Vysoce urozený pane, pane nám milostivě přeznivý! VMti službu naši napřed vzkazujem, štěstie, zdravie a což byste nejlepšího VMt vinšovati mohli, to bychme VMti, jakožto pánu našemu milostivě přeznivému, věrně za dlouhé časy rádi přáli. Jakož jste VMt při poslech našich, kteříž byli k VMti vysláni, vzkázati ráčili, co se nějakého Johanna písaře a Svátka dotýče, jestliže bychme co přezvědět mohli, abychme se uptali, a vyptajíc se, VMti znáti dali. Kdež my, pane milý, v těch časech se vši pilností ptali jsme se i také skrze své dobré přátele, kterýmž se svěřiti muo- žem, tajně přezvěděli, že týž Johannes i také ten Svátek konečně jsú na Točnice.

*) ze Šternberka. Viz ostatně: Ein Beitrag zum Landshuter Kriege 1504 ve Zprávách zased. Kr. č. Snol. Náuk 1881 str. 48. Příloha III. — K tomu list krále Vladislava v A. Č. VI. str. 348 č. 71.

Ačkoli ten Svátek často se procházíte, pravíte, že na púť, ale jistě znáti nemůžeme, kam neb kde chodí; než nyní jest doma, i ten písař. A tak nás spravují, že jest neveliký; jakož VMti, co slyšíme, Vaněk nějaký, kteréhož jste VMt u vazbě své jmieti ráčili tehdaž, když poslové naši při VMti byli, o něm šíře jest VMti spravil. Jiného jsme se nyní takového nic uplati nemohli. A VMti prosíme, jestliže byste VMt co zvědět o naší záhubě mohli, kdež se na to s pilností ptáme, ale nic konečného se uplati, ani co krutovnieho nemůžeme, že nám VMt to znáti ráčíte; neb věděti ráčte, že opět v nově předměstí Pražské i s špitálem všecko v grunth jest vyhořalo. Dajž pán Buoh VMti se ve zdraví dobře jmieti, toho bychme VMti věrně přáli. Datum feria V post s. Bartholomaei, anno domini oc VII°.

Purgmistr a radda města Nového Plzně.

Vysoce urozenému pánu, panu Petrovi z Roznberka oc, pánu nám milostivě přeznivému.

1183.

Jan Filipec Petrovi z Rosenberka: o nemoci své a o lásce císaře Maximiliana k rodu Rosenberskému.

U Vídne [1508 Jan.] Orig. Fam. Rosenberg 3.

Tu muoj milý pane, třetí den před Vánocí sem do Vídne přijev, do Moravy nikterakž pro mor nesměje, třetí den po Vánocích roznemohl sem se s oběma bratřími svými. Zhojiv se na první nemoc, dnou složen jsa na dvě neděli v loži ležím, ale plnou v pánu Bohu naději mám, že skuoro zase na nohy vstanu. Neb nic jiného nyní tak žádostivě nežádám, jako abych mohl odsad (a zvláště do své provincii) se hnouti, zvláště poněvadž kněz biskup Olomoucký se panem Ladislavem Bozkovským (jakž skuoro z Budína přijede) k domuom svým se obrátiti oumysl mají.

Psal jsem již dvakráte Tvej Mti, ale nejsem jist, jsou-li moji listové TMti dodáni, neb sem je po kupcích poslal, kteříž pravili, že skrze Čechy do Pasova jedouc, jich dodadí TMti. V nichžto jsem oznámil dosti široce, jakéj jsem vuole býti seznal krále Římského JMt k vám i k domu vašemu. A i to jest mi pověděti ráčil, že poněkad byli chtěli srdce JKMTi nakaziti proti TMti, ale že jest již JMKská tou krivou zprávou svojoj oumysl utvrdil, lechce žádným krivým zprávám místa nedati proti TMti. Ukazoval mi také JKMT sledníka plavého velikého, pravě, že mezi všemi, kterých jest tu měl, lepšího nemá, a s velikou ochotností mi řeci ráčil, že jest naň laskavější mimo jiné proto, že jej má od TMti. By mi někdo za pochlebenství nepokládal, všecko bych mohl spatovati, co jest JKMT ke cti mluvil domu pánuov z Roznberka. Ale všeho nechaje, to za jisté psáti mohu, že máte na JKMTi, tak jakž já srozuměti mohl sem, pána velmi milostivého. Dajž se VMtem všem pán všemohoucie dobře jmíti. A na mne chudého bosého mnicha ráčte prosím laskavi

býti. Ex monasterio fratrum Minorum Observantium extra muros civitatis Viennensis feria VI ut supra*) per eundem fratrem Johannem episcopum.

Mému zvláště milému pánu a příteli, panu Petrovi z Rozumberka oc JMti.

In tergo: Laskavý list kněze pana biskupa Bosáka 1508.

1184.

Petr z Rosenberka Zdeňkovi Lvovi z Rožmitála: nemoha pro nemoc přijeti na sněm, píše mu k žádosti jeho zdání své, co a jak by jednáno býti mělo.

Na Krumlově 1508, 19. Mart.

Tištěno v Archivu Českém VI. str. 361 č. 82.

1185.

Henrich z Gutšteina Zdeňkovi Lvovi z Rožmitála: psaní hanlivé proti Jaroslavovi z Šelmberka i proti Rendlovi, kteří prý na soudu zemském jeho cti zrádně se dotýkali.

V Praze 1508, 27. Mart. Kopie č. 3499 fol. 7.

Službu svou vzkazuji, urozený pane a příteli muoj milý! Jakož jest vám vědomo, kterak jest mě Jaroslav Chochol, jako se Šelmberkem jmenuje, vysoce na mé cti při soudu zemském dotýkal za glejtem krále JMti oc jako zrádce bez výmienky. A to ste mu ráčili dopustiti i jiným lehkým jako Rendlovi, tomu nešlechternému zrádci, ježto napřed nad králem JMti oc i nad VMti všemi, kteří v soudu zemském sedáte a sedali, zrádně učiniti chtěl i mluvil, ježto jest to vědomo. Ježto VMt také znáte, kterak se ten jistý Rendl v jeho falešné pikhartské víře napřed proti pánu Bohu i proti králi JMti oc i všie zemi bludně a pikhartsky zachovává i lidi v tu ďábelskou vieru vede a přivozuje, ježto by hoden byl upálenie a ještě mnoho horšieho. I protož mi se zdá, že ste VMt páni na mne od takových lidí neměli dopúšťeti, aby mne za glejtem JMKské haněli. A kázali ste Jaroslavů přiepis mně k lehkosti čísti. I teď vám posielám zase odpověď, kterou jemu dávám; a vás prosím jakožto zemského jednoho úředníka najvyššieho, že ráčíte tu mou odpověď pánuom okázati a na ně zněsti. Neb já se jemu bohdá ke cti i k právu najvyššiemu podávám, kdež vy pane i každý tomu rozuměti muož, že slušně a spravedlivě jemu se podávám a tu v to miesto, kdež k právu příležím. A bych byl obyvatel v koruně, chtěl bych s ním také tu konec bráti a z toho se nevytahovati. Ale račte znáti, že mu toho povinnovat nejsem podle svobod svých země té, v kteréž náležím. Datum Pragae fer. II post Oculi annorum oc octavo.**)

Hendrich z Gutštejna a na Švorcpurku.

Urozenému pánu, panu Zdeňkovi Lvovi z Rožmitála a z Blatné, najv. purkrabí Pražskému, pánu a příteli mému milému.

*) Byl patrně při tom ještě list jeden hlavní, kterýž nyní chybí.

**) Viz A. Č. VII. č. 1. — Krátké výpisky v Palackého Děj. V. 2 str. 133 pozn. 112.

1186.

Hendricha z Gutšteina potupný list Jaroslavovi ze Šellenberka.

V Praze 1508, 27. Mart. Kopie č. 3499. fol. 7. p. v.

Ode mne Hendricha z Gutštejna oc. Tobě Jaroslave Chochole, jako se Šelnberkem jmenuješ, jakožt o mně psal i mluvil přede pány zemskými v soudu: i na tu na všecku summu pravím, coskolivěk o mně neb o mém rodu mluvil, že na mne v hrdlo lžeš, jakožto Chochol a zrádce bez výmienky, neb jsí se v své panstvie velhal a tvój předeck byl jest na Buzově holomkem. A jakož mi píšeš, že jsem odpovědi dáti nesměl: i proč bych ji dával v těch miestech, neb k tomu právu nepřiležím a nejsem povinnovat toho, a tys mně zrádně nařekl.

A také píšeš, pak-li by mi se tu nezdálo, že v slušném miestě svoliti chceš a konec vzieti o svú počestnost i bitvu: i podávámť toho na krále JMti dvór, římského oc soud, i k právu také, i o tu bitvu, chciť tvú zradu tobě napřed dáti i toho Chochola, a tu se s tebú bíti chci, nedávajíc tobě pobiedky napřed, také ji od tebe nežádám: a tu s tebú konati podle tvého podání, jako pak svrchu stojí; to muožeš znáti, že tak slušně a tak počestně toho podávám to v ta místa, kdež najvyššie počestnosti i právo jest; pak-li již toho neuděláš, to muož každý znáti, žeť se se mnú konce nechce, než na těch lamfaleřských a lotrovských tadynciech státi se mnú nechceš [sic]. Datum ex Praga, feria II. post Oculi annorum octavo.

1187.

Jetřich z Gutšteina Petrovi Holickému ze Šternberka: o výročí Rendlových.

B. m. [1508 Mart.] Kopie č. 3499 fol. 6. p. v.

Psáno panu sudiemu.

Urozený pane, pane a přieteli muoj milý! Jakož ste mi psáti ráčili, žádajíce věděti, což sem k Rendlovi mluvil: i račte věděti, že sem toto pravil naň a provésti chci na schválenie súdu VMtí, že jest mluvil, že jest všem pánóm v súdu dával lotry kromě jednoho, mluvě, by se na ně skrze stěnu prolámati měli, aby je z voken vymetali z kurvy syny nešlechetné, a zbili. A to naň vésti chci, smie-li k tomu státi před vámi, ale že nesmie, než chtělby toho odhaněti se psaním svým.

Jetřich z Gutštejna.

1188.

Petr z Rosenberka Heřmanovi z Janovic: aby propustil poddaného Rosenberského.

Na Krumlově 1508, 1. Jun. Koncept č. 3502.

Službu svú vzkazují, urozený přieteli milý! Zpravili mne Prachatičtí, poddaní moji, že jsú služebníci tvoji vzali dva soumaře na silnici mé, z kterýchžto jeden, jmenem Mertl Prager, jest poddaný muoj, kterýž statku svého, kterýž v Němcích

měl, odbyv, mně se jest v poddanost přikázal a v člověčenství poddal již od roku, a v tom v Prachaticích, u švagra svého v podružství obývá, živnosti své jest hleděl. I věřím, že téhož Mertla, jakožto člověka mého, bez škody z toho vězení propustíš, a dále že služebníkům svým na mé silnici překážeti nedopustíš. Jakož plnú věru k tobě mám, že to pro mne učiníš a na to mi dáš odpověď listem po tomto poslu. Ex Krumlow, feria V. Ascensionis domini anno XV^cVIII. Petr z Roznberka.

Urozenému vladyce panu Heřmanovi z Janovic, příteli dobrému (vedle toho: Janowicz alias Klenow).

1189.

Král Vladislav Petrovi z Rosenberka: jmenuje ho vedle jiných svým poslem na sněm Moravský k sv. Bartoloměji do Olomouce, a dává mu své naučení.

V Budíně 1508, 30. Jul.

Tištěno v Archivu Českém VI. str. 378 č. 92.

1190.

Petr Holický ze Šternberka Petrovi z Rosenberka: o zatčení lotra Mišury a o odpovědníku Kopidlanském.*)

Na Leštně 1508, 18. Sept. Orig. č. 3511.

Službu svú oc . . . Teď Vám posielám přípis, co mi pan Slavata**) píše o tom lotru Mišurovi; i račtež nemeškati a Radkovi poručiti, co se tázati má. Coť se posel zase od vás vrátí, já mistrem meškati nebudu, kterýž mi den pan Slavata jmenovati bude. Pakliť mi jej bude na Šternberk chtíti vydati, takéť jej rád přijmu. A račte věděti, že ste měli dobrého provazěče na Kopitlanském; tu na tom velikém vrchu nedaleko Votic jeli ste mimo samého, ale neměl více než XII koní a XIII tý vedl. Po nešporích projel mi skrz Bystřici, nesa krahujce na ruce; potom jel mimo Kono-pišče; puol štvrtý hodiny na noc jel pod kostel Benešovský tam někam k řece; ve čtvrtek páni Pražané poslali ho hledat na Kostelecký hory, a on k víčeru přijel k té bráně, kterou sem já s vámi ven jel, i osekal tři, všem ruce za lokty utal. Co dále z toho bude, již já nevím, než nedobře se děje. Když se buohdá spola shledáme, šír vyrozumíte, co jest mně praveno. Day se vám pán Buoh tak dobře míti, jako bych já vám toho přál. Datum ex Lesstno, feria II. post Lamperti anno oc XV^cVIII.

Petr Holický z Šternbergka, najvyšší sudí království Českého.

Urozenému pánu, p. Petrovi z Rozmbergka a na Krumlově, pánu a švagra mému milému.

*) Cf. Palackého Děj. V, 2, str. 127.

**) Michal.

mému milému pánu a bratru, služba má. Dán na Mezřície v neděli před sv. Havlem oc. Jan z Lomnice a na Mezřície, manu propria.

Mému milému pánu a bratru, panu Petrovi z Rozmberka oc.

1193.

Albrecht Rendl Petrovi z Rosenberka: zpravuje ho o půtkách Pražanů ve východních Čechách a napomíná ho, aby kraj svůj pohotově měl.

Na hradě Pražském 1508, 24. Oct. Orig. č. 3515.

Panu z Rozmberka JMti oc. Račtež věděti, že se u nás mele, že Kavan s Pražskými služebníky*) sjev z Limburka, spálil panu Ostrovcovi ves a Kopidlanské**) kolikos sedlákuov, než prohnaliť jsú jej, že je ledva ujel. A po těch krajiech jsú všudy hotovi a chtějí na pole, že hajtmané ledva držie. Račtež VMt pilní býti a svojo kraj zpraviti, aby všickni lidé pohotově byli. Shledáte buohdá, když sobě všickni věrně pomuožem, že sobě nedáme práv přetrhnúti, až buohdá krále JMt do země uvedeme, a ktož co proti právu činie, chtiec právo přetrhnúti, bude je JMKská trestati, jako na zrádce slušie. Také VMti prosím, o ten duom páně Hradeckého račtež mi dáti odpověď. Dajž se vám pán Buoh dobře mieti. Dán na hradě Pražském v úterý po sv. Uršule léta oc VIII. Albrecht Rendl oc.

Panu Petrovi z Rozmberka, JMti, pánu na mne laskavému.

1194.

Král Vladislav Petrovi z Rosenberka: o jízdě své do Čech a korunování krále Ludvíka s poručením, aby pan Petr králi vstříc přijel do Německého Brodu.

V Trnavě 1509, 19. Jan. Orig. č. 3521.

Vladislav z b. m. Uh. Č. král a m. M. oc. — Urozený, věrný náš milý! Jakož tebe tayno není, kterak na obecném sněmu ode všech tří stavuov v království Českém jest nám svoleno, aby král Ludvík, syn náš naymilejší, na České království korunován byl, kdež to ode všech tří stavuov pod zemskou pečeti nám jest připsáno, abychom přijeti ráčili i s JMti a to korunování abychom JMti dokonali. Kdež my s JMti na to jsme se již vypravili a jedem. Poněvadž ten obyčej vždycky byl, když jest král na království České korunován býti jměl, že na české pomezí proti němu vyjíždíno bylo: i my tebe žádáme, aby ty k poctivosti naší a chvále Ludvíka JMti proti nám vyjel podle jiných pánuov a rytierstva do Německého Brodu po datum listu tohoto od této soboty ve třech nedělech (10. Febr.). A my tobě to vši milostí královskou odplacovati cheme. Datum Trnaviae feria VI. in profesto ss. Fabiani et

*) Václav Kavan z Dědibab. Srovnej *Palackého D. č. V. 2. str. 142.*

**) To jest matce Jiřího Kopidlanského: Elišce z Nemýčevsi.

Sebastiani anno 3c XV^cnono, regnorum autem nostrorum Hungariae XIX, Bohemiae vero XXXVIII.)*)

Ex commissione propria Regiae Majestatis.

Urozenému Petrovi z Rozmberka, haytmanu kraje Prachenského, věrnému našemu milému.

1195.

Petr Holický ze Šternberka Zdeňkovi Lvovi z Rožmitála**): že do Prahy k uvítání králové s manželkou svou přijíti nemůže.

Na Šternberce 1509, 19. Jan. Kopie č. 3520 b.

Službu svú 3c . . . Pane a přáteli muoj milý! Z přípisuov, kteréž ste mi poslali, velmi vám děkuji, a tak učiním, panu komorníkovi***) jich hned přípis pošli, i všeho psaní vašeho, i té veliké cedulky a velmi obtížné. Co se ženy mé jízdy týče, muoj milý pane a přáteli! všecko mně možné, což by králi JMti k vuoli bylo a vás přátel mých rada, rád bych učinil; ale bojím se, že by mi řemének nestál, bych jej z té kožky krájeti měl, neb znáte statek muoy, že není velmi příliš veliký; dítek, děkujíc pánu Buohu, drahně před rukama a pomoci žádné odnikudž. Žena má ta se jest již takových věcí vodložila, nehledí než pánu Buohu slúžiti, šaty na vornáty rozdělala. Mladá syna mého žena, †) ta jest s velikém břichem, od kteréž by ona také nerada odjela. K tomu sem některé služebníky přeč [przec] vypustil, s tuto potřebu jich sobě nechav, že bych se na dvě již nikterakž rozděliti nemohl. I takovou nemožnost mou znajíce, prosím, že ráčíte manželku mou z mysli vypustiti a vo některé se jiné paní starati; ač znám, že ste to ráčili před se moudře, potřebně vzíti, aby také ta ctná kněžna mladá, jakž by na ni příslušelo, do tohoto království s poctivostí přijata byla a konečně by králi JMti veliká libost byla. Také sem s panem z Rozmbergka o témž v Praze mluvil, ale pánu se jest to nevelmi líbilo, a pravě, že toho potřeba nekáže; i protož sem na vás dále o to v Praze mluvíky nečinil. Než to by zdání mé bylo, že by musily dvě paní býti, kdyby mělo posláno býti, než než by měla jedna poslána býti, lépe by bylo nechati.††)

Také račte věděti, že jest včera přijel ke mně služebník muoj Podvecký z Veselí, stěží VI mil od Trnavy, a měl posla ode mne při králi JMti. I tak sem na něm vyrozuměl, že páni Moravští ten den před Hromicemi [1. Febr.] mají býti v Trnavě, a král JMt hned po Hromicích ráčí jieti do Znoyma a odtad tepruv sem. Muoy milý pane a přáteli! Kdybyšte porozuměli, kterému času JMt ráčil by jieti k Praze, račte se posla na mne vodvážiti a dáti mi záhee znáti, chci se vám větším

*) Cf. A. Č. VII. str. 10 č. 6.

**) Soudím tak z obsahu jakož i ze souvislosti s násl. číslem 1196.

***) Ladislavovi ze Šternberka na Bechyni.

†) Míni se nepochybně syn páně Petrův Oldřich a manželka jeho Dorota z Kolovrat.

††) Cf. A. Č. VII. str. 9 č. 5.

A. XXVIII. *Dopisy rodů Hradských*
vím zase vodplatiti; a zvláště, kterému času měli bychom psát
du,*) čili kde dále. Datum ex Ssternbergk in vigilia ss. Fabiani et
anno 1509.

Petr Holický z Šternbergka, nayvyšší sudí království Českého oc.
1196.

Holický ze Šternberka Petrovi z Rosenberka: že žena jeho k uvítání králové nepojede.
Na Leštně 1509, 22. Jan. Orig. č. 3520 a, c.

Službu svú oc... Pane švagře milý! Teď vám posílám přípis, co mi pan
ano [21. Jan.] všecko poslati kázal, krom toho, co já panu Lvovi zase odpisuji.
Přitom potřebu mou znayte: panu Lvovi já se bráním a obráním, by žena má měla
tam na ta vitadla jeti, a mně se dokonce by to nelíbilo, aby paní tam tak daleko jeti
měly; neb sem teprv dnes právě páně Lvovu ceduli přehlídl, byv na Šternberce, když
mi přinesena, sa jinými svými potřebami zaneprázdněn. Než píši znovu list panu
Lvovi o té jízdě zdání své, kteréhož listu teď vám také přípis posílám; pak již vy
dále spolu račte to rozvažovati jakožto páni nayznamenitější v této zemi, a my se
se vámi jiní spravíme. Datum ex Lesstno, feria II die s. Vincenti anno dni. 1509.

Petr Holický z Šternbergka, nayvyšší sudí království Českého.
Urozenému pánu, p. Petrovi z Rozmberka a na Krumlově oc.

Cedule: Pane švagře muoj milý! Obráně ženy své této jízdy, bojím se, že
proto vždy na to přijde, že bude musiti do Prahy jeti pro ukázání poctivosti naší
kněžně mladé. I prosím, račte obeslati pana Žibřida, má-li dceru svú sem poslati
ženě mé, ať ji pošle nemeškaje; pakli by ji poslati nemohl, ať mi znáti dá, abych
já také sestru vaši a ženu svú**) k takovým potřebám opatřil, ač mi jest čas krátek.
Proto jest-li jemu protimyslné neb přátelóm jeho, že by dcera jeho měla u ženy
mé býti, jedné ať mi v čas oznámí, já to za vděk přijmu.

1197.

Albrecht Rendl Petrovi z Rosenberka: zprávy sděluje o králově jízdě do Čech a co všechno
cestou se děje, s důtklivým vyzváním, aby pan Petr také rychle králi vstříc jel.
V Brně 1509, 5. Febr. Orig. č. 3524.

Panu z Roznberka JMtí oc. Kdež mi psáti ráčíte, abych s králem JMtí
mluvil, že nemuož VMt tu sobotu, kterúž jest vám psáno, v Brodě býti [10. Febr.]

*) Německého.

**) Žena Petra Holického Kateřina z Rosenberka (nar. 1457, 17. srpna; zemf. 1521)
byla vlastní sestrou pana Petra z Rosenberka. — Z hořejších slov v listu položených soudím také,
že cedule tato psána jest od Petra Holického a že náleží k tomuto listu.

k poctivosti králom JMtem: s JMti sem o to mluvil s pilností. JMt mi dal za odpověď: Ať přijede, neb nemuož jináč býti, jemu pište spěšně zase; my vieme, že přijede a udělá tak jistě; a s čímž muož ať přijede, neb my jeho osoby více potřebujem než jeho houfu, neb bez něho býti nemuožem, a než bychom bez něho byli, radši chceme, aby na kotčiem voze přijel; a hned ho od nás proste, ať jináč nečiní.

Kterakž ráčíte učiniti? Jakž jest struha velmi široká, rozběhnúce se, tím dál vody přescočte a toho neobmeškávayte, neb byšte všecko zkazili. Vezměte s sebou což kolivěk máte; a král tu pobude asi dva dni v Hoře, i tu vostatkové nechť za vámi přijedú: nebť jest daleko lép, aby vám houfu přibývalo, nežli by, s prvu přijedúc s velikým houfem; a potom ho ubývati jmělo. Jako pan kanclér *) přijel s velikým houfem; i zjednáno, že mu král JMt z Trnavy psal, aby z Brna nikam nejezdil, než tu dočkal i s nimi.***) A tu jsú se čistě vytrávili a hovna nic nezjednali, a všeho jim od krále do Čech odloženo. I jedouť domuv plijíc a jebíc, a již se ten houf rozjel, že malý vocas ho vostal. Nayprv jeli pryč Pražané, potom Burjan Trčka, potom pan Novohradský,***) pan Maštovský,†) pan Tayrovský a někteří jiní s nimi; tu pan kanclér mluvil, že jich král žádá, aby s králem do Čech jeli, a oni jebíc jedou předse. Pan Mikuláš Trčka ten na tu žádost královskou byl vostal jeden den po nich na nějaký trošt, než dnes tě v noci vyhnul jižť, sám jede jedné, a viem žeť kokce jako tetřev, když jej podstřelie a splašie. Než ještě p. Albrecht Šternberk a pan Jan Weytmillar a Zdeněk Dobrohost††) na nějaký trošt trvají, ale nebojte se, nebudeť nic. A o Kukšteyny†††) vdy tlukou, ale král JMt všeho odkládá do Čech.

Již, milý pane, král JMt uposlechl jest vás pánuov, že do Čech ráčí jeti a na vaše raddy všeho do Čech odkládá; již pro pána Boha račtež stálí a mužní všickni býti, neb on zde králi ve dne v noci dvoří, tam tam se rozdává šafářstvie! Tolit slušie na kancléře Českého? Než se vším s tím vokapúnatěl. A udělal na pana mincmaistra §) a na mne puotku, kdež my hned sme zase čelem čelo pustili; a na tom harcu hned ve třech lzech shledán před osobú královskou, kdež mu toho v Čechách nestrpíme. A potom podruhé se pokusil pod podobenstviem, smie-li mi se kdo znáti [sic]? Tu sme hned králi pověděli, že mu takových věcí nestrpíme, než že VMt ctíme. A král řekl: Medle, nechte tak, však sobě v Čechách poviete; a zasmál se. I račtež věděti, že se nám děkujíc pánu Bohu dobře vede a vašich věcí všech dobře stojie, a my držíme, jedné ať VMtmi nesejde při JMti přítomnosti. Day se vám pán Buoh dobře jmieti. Když se buohdá spolu shledáme, šír VMt zpravím. Ex Brno,

*) Albrecht Libšteinský z Kolovrat.

**) A. Č. VII. str. 11 č. 6.

***) z Kolovrat (r. 1505 připomínají se Jan, Štastný a Petr, roku 1511 Štastný a Petr).

†) z Kolovrat Jan.

††) z Ronšperka.

†††) pány z Guttensšteina.

§) Bernarda z Waldšteina na Bělě.

feria II. ante Dorotheae oc XV^cVIII. — A budete se mieti čemu nasmáti, z čeho sobě vzácnost činí; komuž loutnu roztepu, již chce na hrnec směšný býti.

Albrecht Rendl oc.

Panu Petrovi z Roznberka JMti oc, pánu na mne laskavému.

1198.

Karel z Vlašimě kárá Petra z Rosenberka, že na něho dočista zapomněl, a nabízí mu bývalé přátelství své.

V Černé Hoře [1509?] 18. Jun. Orig. Fam. Rosenberg 17.

Urozený pane, pane a příteli můj milý! Jáť vám vzdy píši, když jedné vím po kom, ale vy nikdá nic, ani co vzkázete; tuším že sem vám z paměti vyšel, jako někderým v Čechách kompaktata. Než já bych rád, byste mne nezapomínali a v témž přátelství ke mně byli jako prve, neb já toho proti vám vždycky v tej míře zachovám a ješče chci rád, v čemž byste mne koli potřebovali, pokudž mi jedné možné bylo by: tím jist býti rač. Slyším, že pan Oldřich bratr váš střelbu dovodí jako muž, ale o vás v tom malé slyšení. Jestliže vám umění nedostává, rač ke mně na Dúbravu přijeti, tuť já vás naučím, kterak střeliti zvěr máte. Dajž pán Buoh, abyšte se VMt všichni ve zdraví dobře měli. Dán na Černé Hoře, v pondělí po sv. Vítě oc.

Karel z Vlašimě.*)

Panu Petrovi z Rozmberka oc, pánu a příteli mému milému.

1199.

Král Vladislav Petrovi z Rosenberka: aby kraji svému dal výstrahu před Kafunky, jimž již glejt vychází.

Na hradě Pražském 1509, 25. Jun. Orig. č. 3528.

Vladislav z b. m. Uh., Č. oc král a markrabě M. oc. — Urozený věrný náš milý! Oznamujemť, že Zikmund a Kunc Kafunkové, nepřátelé naši i vše země, že jim glejt vajde tento čtvrtek najprv příští. [28. Jun.] I protož oznam na vsecky strany po kraji, aby se vystříehali, tak aby oni škodu někomu neudělali aneb někoho nejali tíž Kafunci, a také aby jich hleděli jako nepřátel, fedrunkuov, stavunkuov aby jim žádných nedávali; a hned v tento pátek po sv. Prokopu najprv příštím [6. Jul.] po všem kraji vsudy aby k šturmu zvonili a vsecky krčmy přehledali, a povaleče vsecky též aby vyzdvihali, a kteříž nepřistávají a nesloužie, aby vsecky vyzdvihli a pobrali. A to aby bylo rozváženo, kteří vinní škuodce, aby trestáni byli, a kteří by vinni nebyli, aby k tomu držáni byli, aby sloužili a přistávali, aby tudy služebníkuov a čeledi lidé dosti mieti mohli, a zlodějstvo tudy aby přetrženo bylo. Protož porou-

*) Představují si, že z linie pánů Jankovských z Vlašimě, kteráž sídlila na Moravě.

číeme a prikazujem s pilnosť, aby ty se skutečně k tomu přičinil a snažně to před se vzal, věda, že nám v tom zvláštní libost ukážeš, a my tobě zvláštní milostí ráčíme odplatiti. Datum ex arce Pragensi, fer. II. post Johannis bapt. anno domini oc XV^{co}-nono, regnorum autem nostrorum XIX, Boemiae vero XXXVIII°.*)

Ex commissione propria Regiae Majestatis.

Urozenému Petrovi z Roznberka na Krumlově oc, hejtmanu kraje Prachenského, věrnému našemu milému.

1200.

Král Vladislav Petrovi z Rosenberka: volá ho i jiné do Plzně k dopomožení práva Šlikům proti Křištofovi z Gutšteina.

Na hradě Pražském 1509, 14. Jul. Orig. č. 3529.

Vladislav z b. m. Uh., Č. oc král a markrabě M. oc. — Urozený věrný náš milý! Jakož sme my se zavázati ráčili i budúcie krále České, práva obhajovati a dopomáhati s mocí naší, s zámky, s many, s kláštery i městy našimi: i věz, že sme my již s tiem se vším pohotově, a urozeným Šlikóm Mikulášovi, Kašparovi, Šebestianovi strýcóm, slovútným Štanpachovi a Václavovi Budovcovi, věrným našim milým, kteří sú právo ustáli na Křištofovi z Gutštejna o moc, jim toho povinni dopomoci jsme vedle práva. Jakož pak všickni drie stavové zavázali sú se pode ctí a věrú podle nás práva dopomáhati: i již my tebe napomínáme podle závazku nahoře dotčeného, aby ty osobně podle nás k tomu dopomožení práva táhl a u Plzně města našeho tu se najíti dal na den sv. Vavřince najprv přístieho. [10. Aug.] Jakož pak v práviech dále zřízeno a spusobeno jest, kdyby se komu právo dopomoci mělo, že to rozváženo býti má, jak by se v zemi k dopomožení práva hnúti mělo: pak věz, že sme my to s pilností s pány a vládýkami, radami našimi, rozvážiti ráčili podle téhož svolenie zemského, i od hajtmanuov kraje vašeho již tobě oznámeno bude, co máš s sebu pěších vziati podle kraje. I znaje to, že vysoký závazek ctí a věrú jest k dopomožení práva, kdež my tě naň upomínáme, a také svú osobú tu býti ráčíme, kdežť pokládáme, aby k nám přijel; pak hejtmané coť by koli uložili, že by pěších s sebu vziati měl; a nezdáloliť by se na tom přestati, tehdy aby táhl se vši svú možností tak, jakž právo ukazuje a pod tú pokutú. Datum ex arce nostra Pragensi, sabbato post Margarethae anno domini M. D. IX, regnorum autem nostro- rum Hungariae XIX, Boemiae vero XXXVIII°.**)

Ex commissione propria Regiae Majestatis.

Urozenému Petrovi z Roznberka na Krumlově oc, věrnému našemu milému.

*) Palackého D. č. V. 2. str. 160.

**) D. č. V. 2. str. 164.

1201.

Jan ze Švamberka a na Strakonících Petrovi z Rosenberka: o propuštění Volyňského poddaného.

V Strakonících 1509, 15. Jul. Orig. č. 3531.

Službu svú oc... Jakož jste mi vzkázali po purgrabí mém Sigmundovi, což se dotýče Wolfa poddaného mého z Volyně, kteréhož u vaztbě vaší máte, že jeho ráčíte dáti ven a propustiti, jedné aby dostál právu v Prachaticích. I prosím VMti, abyšte jeho propustiti ráčili, a on má v Prachaticích ku právu státi a podle práva téhož má se zachovati, jakož pak richtár Volyňský muoj VMt toho šíře ústně zpravití má. Ex Strakonicz, dominico in die apostolorum divisionis anno domini MV^oVIII.

Jan z Švamberka na Strakonících, mistr převorstvie Českého oc.

Urozenému pánu, p. Petrovi z Roznberka na Krumlově, pánu a příteli mému zvláště milému.

1202.

Král Vladislav Petrovi z Rosenberka: aby přijel do Prahy radit k žádosti Křištofa z Gutšteina.

Na hradě Pražském 1509, 20. Jul. Orig. č. 3532.

Vladislav z b. m. Uh., Č. oc král a markrabě M. oc. — Urozený věrný náš milý! Věz, že žádání sme byli od některých pánuov a z rytířstva, rad našich věrných milých, abychom se milostí naší k Křištofovi z Gutštejna, v tom čehož jest se dopustil, nakloniti ráčili. Kdežto my k jejich pilné prosbě a žádosti podali sme témuž Křištofovi některých artikuluov, k čemu bychom přistúpiti chtěli; jakož to jest jemu od urozeného Jana Hroznaty z Vrtba, věrného našeho milého, oznámeno. Kdež vzložil jest na nás skrze téhož Jana již psaný Křištof některé žádosti; mezi kterýmižto také toho žádost má, aby ty na den jmenovitý na hrad náš Pražský přijel, jakož od téhož Jana toho všeho šíře budeš zpraven. A protož, jestliže budeš motci podle jich žádosti k nám přijeti, myť tomu rádi budem; a pokudž nám v tom slušné jest, majíce tebe a jiné rady naše při sobě, toho úmyslu jsme, jakož i vždycky prvé k našim poddaným tak sme se ukazovati ráčili, ktož u nás milosti prosí u věcech slušných, a cožby nebylo proti právu a zřízení zemskému tohoto království, že nás pána milostivého k sobě nacházie; jakož i z toho, k čemu sme přistúpiti, což se téhož Křištofa dotýče, ráčili, zřetelně to poznati muožeš. Ježto od nás muože to od téhož Křištofa i od jeho syna vděčně přijato býti. Datum ex arce nostra Pragensi, fer. VI ante Magdalene, anno domini XV^onono, regnorum autem nostrorum Hungariae XIX, Boemiae vero XXXVIII°.*) Ex commissione propria Regiae Maiestatis.

Urozenému Petrovi z Rozmberka a na Krumlově, věrnému našemu milému.

*) Palackého D. č. V. 2. str. 165.

1203.

Král Vladislav Petrovi z Rosenberka: aby bez odkladu přijel do Prahy ku poradám o státních záležitostech, po případě též aby připravil se k jízdě do Mostu ke schůzce s radami knížat saských a míšenských.

Na hradě Pražském 1509, 1. Sept. Orig. č. 3535.

Vladislav z b. m. Uh., Č. král a markrabie M. oc. — Urozený, věrný náš milý! Věz, že sou toho některé pilné a znamenité potřeby naše a tohoto království, ješto se znamenitě práva a řádu tohoto království dotýče i pilných a zvláštních věcí a potřeb, pro kteréž úředníky zemské i jiné pány a z rytířstva raddy naše, aby se k nám na hrad náš Pražský v pondělí po hodu Matky boží narození [10. září] sjeli, obelati sme ráčili. I žádáme na tobě s pilností, že také ten pondělí k nám přijedeš, všech vaymluv na straně nechaje, pro naše a tohoto království dobré, a my tobě to nyní i v časích potomních milostí naší spomínati a nahražovati ráčíme. Také věz, že by měl býti sjezd v městě našem Mostě, pro pilné a znamenité potřeby, rad našich s raddami knížat saských a míšenských na den sv. Lamperta [17. září]; i žádáme na tobě, že se tak z domu vypravíš, aby také, bude-li toho potřebí, na ten sjezd jeti mohl, neb nám na tom zvláštní vděčnost učiníš; neb jest úmysl náš na ten sjezd do Mostu pány znamenité a raddy naše poslati. Dán na hradě našem Pražském v sobotu den sv. Jiljí léta oc XV^cVIII a království našich Uherského XIX° a Českého XXXVIII.

Ex commissione propria Regiae Majestatis.

Urozenému Petrovi z Roznberka a na Krumlově oc, věrnému našemu milému.

1204.

Král Vladislav Petrovi z Rosenberka: o průvod rad císařových z Cáhlova do Prahy.

V Žatci 1509, 23. Sept. Orig. č. 3541.

Vladislav z b. m. Uh., Č. oc král a markrabě M. oc. — Urozený věrný náš milý! Věz, že nám ciesař JMt, bratr a ujec náš nejmilejší, píše, kterak některé své rady k nám posielá, žádaje nás, abychom takové JMti rady živým a listným glejtem dostatečně opatřiti ráčili. I protož na tobě žádáme, aby ty je z Cáhlova s sebou do Prahy vzal. Jestli by se pak tobě to učiniti nezdálo, ale opatř, aby vždy některé dobré lidi k nim do Cáhlova vypravil, kteříž by je až do Prahy provodili a s nimi jeli. Poslali sme jim také po jejich poslu psaný glejt. Věříme, že tak učiníš. Datum in Žatec, dominico post Matthaei evang. anno oc XV° nono, regnorum autem nostrorum Hungariae XX°, Bohemiae vero XXXIX°.

Ex commissione propria Regiae Majestatis.

Urozenému Petrovi z Rozemberka, věrnému našemu milému.

1205.

Kancléř Rosenberský kvituje Mikuláše Petrlika ze Stradova ze zaplacené berně.

Na Krumlově 1510, 9. Jan. Orig. Historica nova.

Já Mikuláš,*) kancléř pánuov z Roznberka JMtí, známo činiem tiemto listem všem vuobec, kdež čten neb čtúci slyšán bude, že jsem přijal dnes, datum listu tohoto, od urozeného vladyky pana Mikuláše Petrlika z Stradova berně královské ze dvů pěších puol sedmy kopy grošuov, a druhé berně králi mladému na korunování puol úroka Svatohavelského čtyry kopy a dvanácte grošuov českých, rázu a čísla Pražského, z kterýchž jeho kvituji tiemto listem. Jenž jest dán na Krumlově pod mým secretem, léta bož. tisícieho pětistého desátého, v středu po sv. Třech králích.**)

1206.

Petr z Rosenberka Zdeňkovi Lvovi z Rožmitála: o slibování správcův zemských za krále, o počínání pana Bočka proti poručníkům Adama ze Hradce oc.

V Krumlově 1510, 28. April. Koncept č. 3548.

Službu svú vzkazuji, urozený pane, pane a příteli muoj milý! List páně hofmistruov***) i také druhého listu připis, kterýž vám nazajtřie poslal, z prvnioho sem tomu srozuměl, že nežby sliboval za krále JMt, že radši v soudě sedati nechce, a z druhého psanie sem srozuměl, že se zase napravuje, vobávaje se vo úřad. Pak slibuj pan hofmistr nebo neslibuj za krále JMt, puokudž jiní páni a vladyky, zprávece královstvie tohoto, slibovati budú, jakož já za jiné nemám, než že tak učinie pro krále JMt a obecnie dobré, mú osobú v tom žádný zmatek býti nemá.

Muoj milý pane a příteli! Prosím, nedomejšlejte se na mne jiného, než což králi JMti a obecnému dobrému já v čem slúžiti mohu, že jsem ten, co je mi jen slušného a možného, že rád učiním. Neb kdybychom se toho štítiti měli a mezi sebú v tom nechtěli rovnosti nésti, co se zprávy tohoto královstvie tkne, tehdy jest ne-třeba většieho pádu na toto královstvie, než když mezi námi nesvornost bude. O to nenie potud [sic], až do mého s vámi buohdá shledanie.

Toto vám za novinu oznamuji, že pan Boček†) pana Adama Hradeckého s sebú na Polnú vzlal [sic] bez vuole všech nás společně poručníkuov jeho. A když sem do Hradce přijel, tu poslal k nám pan Adam pět urozených dobrých lidí, žádaje, abychom jeho statku jeho zmocnili a den mu k postoupení oznámili. Pakli bychom toho učiniti nechtěli, že by on musil předsevzieti tak, jak jiným sirotkóm zřiezenie zemské ukazuje. Pak rač toho povážiti, k čemu se to chýlí, že pan Boček zúmyslně,

*) z Milíkova. **) Palackého Děj. V. II. str. 166 a 169. Cf. A. Č. VII. str. 13 č. 8. ***) Vilém z Pernštejna.

†) z Kunstatu, kterýž byl zaslíben s Annou, sestrou mladého pána Adama z Hradce. Za manželku po-jal ji tuším teprv r. 1511. Viz můj Úvod A. Č. VII. str. 202.

nemaje ode mne k sobě žádné příčiny slušně dané, mého posměchu a lehkosti hledá.

Pak jestliže to nikterak přetrženo nebude, že na to mysliti konečně budu s pomocí Boha všemohúcieho a vás přátel mých dobrých, abych sobě lehkosti a posměchu činiti nedal panu Bočkovi ani jinému, kdo by toho příčina byl. A bojím se toho, nebude-li to přetrženo, že hluboce zajdem mezi ním i těmi, kdož by mým posměchem a lehkostí svou poctivost omašťovati chtěli. Kam se oučinek páně Bočkuov v tom vztahuje, jste pán moudrý, umiete to u sebe dobře rozvážiti. I měl-li bych já pod přátelstvím toho na se čekati, tak jakž já se domýšlím, kam se to vztahuje, budu na to mysliti, abych to předšel. Přijde-li pak z toho co zlého v tomto království, mou to příčinou nebude. A s tím dajž se vám pán Buoh dobře mieti. Ex Krumlov, dominico in die divi Vitalis anno 3c XV^cX^o.

Urozenému pánu, panu Zdeňkovi Lvovi z Rožmitála a na Blatné, nejvyššímu purkrabie Pražskému, panu příteli mému milému.

-1207.

Petr z Rosenberka Levovi Malovci z Libějovic: o jízdě jejich společné do Cáhlova.

V Krumlově 1511, 8. Jan. Koncept č. 3553.

Pane Levo milý! Jakož jsme měli jeti do Cáhlova a tam na nové leto býti: i vězte, že ten sjezd jest odložen byl pro náš odjezd k králi JMti*) až do této neděle najprv přieštie [12. Jan.]. Protož prosím vás, že toho neobmeškáte a jsem ke mně na Krumlov že přijedete tuto sobotu najprv příští [11. Jan.]; neb se jiní také na ten den ke mně sjedú. A s tím dajž se nám pán Buoh spolu ve zdraví shledati. Ex Krumlov, fer. IV. post Epiphaniám domini anno 3c XV^cXI^o.

Petr z Rosenberka 3c.

Panu Levovi Malovci z Libějovic, příteli milému.

1208.

Radslav Beřkovský Petrovi z Rosenberka: o svých záležitostech a o stavu věcí při dvoře královském.

V Budíně 1511, 27. Nov. Orig. č. 3559.

Službu svú vzkazuji VMti urozený pane, pane mně příznivý! Byšte VMt zdraví byli a dobře se měli, toho bych VMti rád přál. Račte věděti, že jakož jest mí poručil pan Jan z Rozmberka, strýc VMti pán na Strakonících, u krále JMti jednati, což by dalšího zboží měl od Strakonic, aby to dědičně prodati mohl a zase za tolikéž aby prikúpiti mohl k tomu zákonu: i račte věděti, že jsem to zjednal na

*) Cf. Palackého Děj. V. 2. str. 185.

takový zpuosob, když by takový trh učinil a jiné prodal, aby to vznesl pán na VMt pány správce. A když to VMt poznáte, že se žádné škody a ujmy tomu zákonu nestalo, aby to místo mělo a ve dcky aby kladeno bylo. I na tento čas lep sem zjednati nemohl. Toto mi se zdá, že jest snad potřebí toho, aby pán ráčil k králi JMti psáti, aby se o to psalo panuom zprávcím, když by pán na ně takovou věc vznesl, aby oni na místě krále JMti tu věc do desk rozkázali vložit. Co se pak dotajče toho, kdož drží od toho zákona které zboží, aby napomenuty byly ty osoby, aby spravedlivosti své okázaly: tomu JMt také povolení dává, též v Moravě, když se pánu libiti bude. Než což se v Čechách dotajče, mně se zdá, že to nic platno nebude, neb se tomu každý právem vobrání; bez povolení královského však muož pán listem každého od ouřadu obeslati. Což se pak Žajavcových [sic] lidí dotajče a nějakého rybníka dělání, kdež týž Žajavec k tomu povolení dává; i žádost byla páně, aby ta věc byla poručena panu purkrabí nejvyššímu*) aneb komuž by pan purkrabie poručil, aby vohledáno bylo, když by se těm lidem za dosti stalo a oddalo, aby na tom přestali. I zdálo se JMti, že jest lépe, aby ta věc byla panu purkrabí s někajm druhým poručena; pak pánu příjemného, a blízko aby přiseděl, já jsem jiného nevěděl, než-li pana písaře nejvyššího**); i teď o to vod krále JMti list k těm panuom posílám. V čem bych já mohl VMti slúžití, všem panuom z Rozmberka, vedle vši možnosti vždycky jsem hotov.

Milý pane! Noviny bych vám měl jaké psáti, nic nového není. A pánu Buohu děkuje, pán náš zdrav jest. Jakaj dostatek a rád na JMti dvoře jest, by možné bylo, aby o něm žádný nevěděl, lépe by bylo. Ale poněvadž ti, kdož na něm jsou, po svých nedostacích vědí, nemožné jest, aby ta psota tajna byla. Než by se pod ní pánu našemu stajskalo, já nerozumím, neb jest jednostajně vesel, když mu mají co jísti dáti, jako kdy nic; protož toho při tom tak nechám.

Toto račte věděti: ti lidé od svého předsevzetí že jsou nepřestali a jednají jako muži, ustavičným psaním a poselstvím. A což sami nemohú zjednati, to ten z Vídně dorazí,***) a což ten napíše, to se tvrdí, jako písmem prorockým. Psal jsem panu purkrabí dosti vo to, na čem by vaše věci státi mohly; ale bojím se, že se vám zdá za nepotřebné a snad za bláznové. To, co jsem prve psal, to při tom nechávám: VMt jste páni moudří, víte, co máte činiti.

Též toto račte věděti: Z Čech proto od některých majch dobrých přátel dochází mě, kterak by při příjezdu páně kancléřově†) do Uher mé zlé a zkáza má jednána měla bajti, a posměch Rendluov majm posměchem aby zastrčen byl, a na to že Rendl jede sem. Ač tu víru ku pánu Buohu všemohúciemu mám, že mě bohda

*) Zdeňkoví Lvovi z Rožmitála.

**) Zdeňka Malovce z Chýnova.

***) Patrně některý z rad císaře Maximiliána, kterýž stál při městech.

†) Ladslav ze Šternberka na Bechyni.

z toho vysvobodí, a pán muoj že mi křivdy neučiní, ale proto nebudu-li míti pomoci skutečné, poněkud se pána svého povahy lekám; neb JMti jest ten obyčej, kterůž stranu silnější vidí, že s tou drží.*) Pak v tomto já VMti za radu prosím, neb bych nerad toho dočkal, aby mi se též stalo jako Rendlovi; radše bych z sebe to udělal, než by mi to jiný rozkázal. Však mám-li se na VMt bezpečiti, tím jisti račte bajti, žeť nejsem tak strašlivaj před niem a jeho osobú; byť měl jeden mé zlé jednati, nic bych se toho nelekal; zdá mi se, že bych s ním srovnal, i se dvěma s boží pomoci, že by pán muoj mně také místo dal, a ještě dává: ale mnoho psuov zaječí smrt. A by mi šlo vo statek, malou bych na to péči chtěl míti, neb sobě více vážím posměch nežli statek. Sem tím jist, že ke mně jiné příčiny nemají než tu, že sem od vás utéci nechtěl; neb jest to ke mně i mluveno od toho člověka, abych jezdil po lidech, jak chci, že tomu rozoměti mohu, že by mi se on mohl trefiti tak dobře jako kdo jiný, aneb lépe. Ani to mě od VMti odvésti nemohlo! Pak nemám-li v tom skutečné pomoci od VMti míti a vpuštěn bajti, kdož to uslyší, snad také na to pomyslí, co jest se mně stalo, že se bude vystřéhati, aby se jinému též nestalo.

Prosím, že z tohoto psaní za zlé míti neráčíte, neb znám to, že jest mi se potřeby opatrovati; neb bych radše všecko ztratil, což mám, než bych se posměchu dopustil. Protož rady a odpovědi od VMti brzké prosím; neb VMt znáte, že sem VMti vždycky rád sloužil a slúžiti míním, pokudž najvajíše má možnost stačiti muože.

Toto račte věděti, že včera Procek**) opět do Vídně jede a odtad do Čech. Co to opět slejí, toho já nevím, a bych pak věděl, muožte VMt znáti, pro rozličné příčiny psáti mi se toho nehodí; než tím račte jisti bajti, žeť nejsú vočimové sobě, a což před se vezmou, že péče a práce nelitují.

Toto také račte věděti, co se Balba***) dotajče, že jest se zde před králem JMti očišťoval a listy okazoval z Paříže i odjinud, kterak se jest zachoval poctivě, i některé živé svědky, ale při tom jsem já vajvodu nebyl, než Procek [před JMti vystavoval],†) kteříž s ním v Paříži byli, jak jest se zachoval. Pak Procek ten jest jemu na to majestát od krále JMti vydal, kterak jest se vyvedl poctivě, a tak jej voslavil, že ztěžka††) byl tak dobrý, když se narodil. Než pan Procek, tenť kanceláři řídí, a nic nesmí doktor Václav†††) bez něho učiniti, ani poselacího listu dáti; a kterajž pak poselací list napíše, ježto by VMti se přátel dotajkalo, ani toho vydati nechce, leč jej prve panu kancléřovi pošle. Pak jestliže vám to bude dlouho trpělivé, já to také strpěti mohu. Než divněť jedná i s Uhry i s jinými lidmi a se všemi je [sic] přízní.

*) Palackého Děj. V. 2. str. 6 pozn. 3.

**) Malý z Cetné.

***) Mínil se tu nepochybně Jeronym Balbi (Balbus), probošt Prešpurský, který stejně proslul klassickou učeností jako nezřizným životem.

†) Přetrženo.

††) V orig.: stiezkam.

†††) z. Velhartic.

Balbus ten jest mne prosil k VMti za přimluvu, že VMt neráčíte nepřitelem bajti jeho poctivosti, že tu víru zvláštní k VMti má, a že VMt dobře víte, pokudž ste ho kdy ráčili v čem potřebovati, že jest VMti vždycky rád sloužil. A ještě VMti mimo jiné naději má. Pak já VMti sám za to prosím, že tak učiniti ráčíte; neb VMt víte, že z Prockova psaní, kteréž jest činil o něm, o Balbovi, panu purkrabí nejvyššímu JMti, to vzkázání králi JMti ste učinili [sic]; pak když je on vo něm nešlechtnost jeho vypisoval a nyní zase ctnosti píše, mám za to, že VMti na tom nic nezáleží. Pak ráčíte-li VMt na tuto prosbu Balbovu jakou odpověď dáti, to stuož při VMti.

Než za toto prosím, že toto psaní při sobě zachovati ráčíte, což se mé osoby dotajče zvlášť.

Také jest mne zpráva došla, jakž pan Pernštejnský*) na sebe zprávu přijal, že ste to zavřeli, aby mi nic nedávali. Pak jestliže by tak bylo, to již jest přelišná věc za mů službu! Má-li mi to se státi, což ste všickni zavřiti ráčili, k čemuž jest i sám pan Pernštajnský povolení dával, bez mé přítomnosti, byste to VMt zjinačiti měli, VMti prosím, že mi to také oznámiti ráčíte.

Neb ač se jistě bohdá v žádné vině nečiji, však proto, sa v cizí zemi, nejša než sám jediný, a jich houfy, nemaje se ani s kajm poraditi, a netoliko já, ale ani pán muoj, muožte VMt rozoměti, že mi velmi lehko bajti nemuož. Protož VMti vždy prosím, že na mě svého posla vážiti ráčíte, abych aspoň věděl, mám-li jakú aspoň VMti naději míti a pomoc. Neb což sem panu purkrabí listuov psal, neviem, kudy jest to, na nic odpovědi nemám. Datum Budae feria V. post Katherinae virg. anno cc XI.

Radslav z Šebieřova, krále JMti sekretář.

Urozenému pánu, panu P[etrovi] z Rozmberka a na Krumlově, pánu etc.

1209.

Simon Villaticus Petrovi z Rosenberka: že pro válku mezi papežem a Bononskými přinucen jest opustiti Bononii s panem Jindřichem z R. [synem páně Vokovým].

V Bononii 1511, 17. Dec. Orig. č. 3560.

Vysoce urozený pane, pane muoj najmilostivější! Službu svú VMti poddanú napřed vzkazuji. VMt račte věděti, že ten úterý po sv. Lucii [16. Dec.] posel papežský do Bononie přijel jest, a podle jich obyčeje zatrúbiv na rynku v trubu, vypověděl jest obyčejem jejich ty slova odpovídacé. VMt též račte věděti, že Bononští sami na dvě naše míle všecko seno, slámu, jiné věci všecky spižnie popálili sú, aby papežští nic nemohli najíti, když přijedú. Ten úterý, milostivý pane, viděl sem XX truhlic hotových a nakladených, jedno na mezky vložiti, německých zákuov, jenž nazajtršie ráno hned do Florencí jeli sú. I milostivý pane, v tom když bych

*) Vilém. — Cf. Palackého Děj. V, 2. str. 186 pozn. 165.

žádal rady Vincencovy, pověděl jest, abych učinil co jiní; poněvadž jiní hledají lepšího bezpečenství, že za to má, že VMt v tom mně i jemu za zlé mieti nebudete. Ale Vincenc radil jest, abychom do Mutiny neb do Ferrarii odjeli; ale jiní pravie, že by najlépe bylo do Florencii; i kdežkoli bude, nemeškajíce odjedem. I věřím, že VMt ráčíte to milostivě vážiti. Neb kdybyšte VMt mohli mé myšlenie a mů pečlivost očima viděti, nepochybuji, že byšte VMt musili litost mieti. Nevčas, ne v čas VMt pana Jindřicha vyslala jest: ale však VMt račte věděti, že nikudy mů pilností nemá nic scházeti při těch všech věcech. VMt neračte se diviti, že v každém listu jináč a jináč píši, neb jsem nemohl věděti den odjezdu; jináč a jináč se plete a čím dál vždy hůř. VMt račte hleděti datum. Datum Bononiae, XVII. Decembris anno 3c M. D. XI.

Šimon Villaticus.

Vysoce urozenému pánu, panu Petrovi z Roznberka, pánu mému najmilostivějšímu.

1210.

Podkomoří Burian Trčka Petrovi z Rosenberka: o smlouvě Pražan s Bartolomějem Minsterberským.

Na Lipnici 1513, 12. Jul. (f. III. a. Margarethae).

Tištěno ve Sborníku Historickém 1889 III. 179.

1211.

Petr z Rosenberka hajtmanu Soběslavskému nařizuje pilně hotovost lidí, jemu podřízených.

V Krumlově 1513, 23. Jul. Cedula č. 3576.

Pane Heřmane*) milý! Některý den, kterýž se zdá, obešli lidi a ohledaj všecky, jakú hotovost mají; tiem spěš, a mně daj všecky vypsané, jak který hospodář s jakú zbrojí, s jakú braní jest pohotově. A také vozové ať jsou všichni na hotově, a šperlochy kaž ať hned na ně koupí červené a udělati dají, a při každém voze ať jsou sekyry, motyky, lopaty a řetěz, tak jakž k vojenským vozům přísluší. A také v městě ať se okáží všickni, každý hospodář domu svého. Soběslavští ať mají praporec jeden dobrý; jestliže nemají, ať zjednají; a Černovičtí a Deštenští ať také mají jeden prapor dobrý; jestliže nemají, ať zjednají; a Veselští také jeden praporec ať mají. A to skutečně vopatř, ať se tak stane, jakž píši; a kdybych kolivěk jim oznámil, aby se tak dali najíti. Ex Krumlov, sabbato post s. Mariae Magdalene anno 3c XV^cXIII^o.

Petr z Roznberka 3c.

A to všecko, vezma k sobě písaře, zřed a všecko napsati kaž, jak se který hospodář okáže a jak je v hotovosti v jaké najdeš. A to mi potom naschvál pošli.

Hajtmanu Soběslavskému.

*) z Říčan.

stovi z Rosenberka: o různých stavovských jízdě ku královskému dvoru at.
V Meziříčí [1513], 1. Aug. Orig. č. 3578.

milý pane, pane a bratře můj milý! Prál bych VMti, abyste zdravě měli.

Te věděti, když sem domu přijel, nalezl sem listy od pana Ladslava Třešně, kteréhož listu VMti přepis posílám, kterémuž ráčíte vyrozuměti. Na tom nu zůstal konečně, že beze mne nechce jeti do Uher: pak tuto se jinak dyž je Procek poň přijel. Již se nachází, coť sem VMti pravil; tím ráčte ti, žeť něco nového slívati budú. A já se tohoto bojím, že krále budú k tomu aby VMti panského i rytířského stavu nesrovnával s městy, než spíše mi se že budú jednati, aby nás ještě lépe dovadili; a budú ukazovati králi tu cestu, městy JMti svú věc provozoval. Jakž myslím na jejich zkurvysynstva, tak VMti ten čas píš. Zdá mi se, že by škodné nebylo, abyście ráčili s panem purkrabí, panem kancléřem králi psáti a JMti ráčili psáti, k čemu ste ráčili již některá věsti přivesti; a při tom abyście JMti dávali. Kdež vím, že VMt víte v tom lépe psáti a dostatečněji, než já VMti nerozumně o tom oznamuji.

Ráčte VMt věděti, že jsem já na tom, že já hned buohdá tuto středu příští [3. Aug.] dolů pojedu a pospíším, abych pana Ladslava tam zastihl. A již budu míti věstí příčinu k mluvení s ním než prvé, poněvadž mne jest nedočekal a napřed se ntekl. Jinéhoť není, než že se mne obával, že by rád beze mne s Rendlem a s Prockem své jednání u krále JMti měl. Než tím ráčte jisti býti, žeť mu hluboce vsáhnú v jeho jednání; a zdá se mi buohdá, že něčemu vždy vyrozumím. Také s králem JMti dostatečně mluvíti budu, pokudž budu znáti toho potřebu, a vyložím JMti dostatečně jejich jednání; a čemuž vyrozumím, neobmeškám dáti věděti VMti. Než ráčte tím jisti býti, žeť něco velkého slívají. Prosím, ráčte za mnú spěšně někoho dolů poslati. A ráčte mi oznámiti, mohu-li věřiti doktor Václavovi;**) neb bych skrze něj mohl mnoho zvěděti; pakli bych neměl jemu věřiti, abych jemu pokoj dal. Však vseda služebník Vídní [sic] na kočí vuož, bude moci u mne v Budíně býti za den. A bude-li při tom co potřebného, oznámili byšte mi to také VMt. A s tím abych se s VMti shledal. Panu Oldřichovi, mému milému pánu, Jan z Lomnice a na Mezeříčí m. propr.

Lomnice cf. Palackého Děj. V. 2, str. 186.

Poněvadž jest pan Ladslav v Kladšce byl, ten jest se tu jistě sjížděl s knězem Bartolomějem. Tímž račte jisti býti, v kterýmž jsou spolu přátelství, tenž bude skrz pana Ladslava své věci u krále jednati. A tak, jakž krále ráčíte znáti, uveďte jej pan Ladslav več bude chtíti, a zvláště s pomocí Rendlovů a Prockových. Muoj milý pane bratře! bude-li chtíti král co jednati v tom skrz pana Ladslava s VMtí v království Českým, račte jednati, ať zná pan Ladslav, že jeho jednání o takové lidi místa nemá. Víte VMt lépe to jednati, než VMt o tom piší, abyšte VMt mohli taková jednání tudy staviti.*)

Mému milému pánu a bratru, p. Petrovi z Rozmberka oc JMti.

1213.

Nejvyšší kancelář Ladislav z Šternberka Petrovi z Rosenberka: o novinách ze Slezska, o knížeti Bartoloměji, o poselství Prockovu od krále, o Mělnických oc.

V Bechyni [1513] 11. Aug. Orig. č. 3585.

Urozený pane, pane a přáteli muoj milý! Byšte se dobře měli a zdrávi byli, **toho** bych vám s pravú věřú rád přál. Račte věděti, že sem včera teprv přijel **z Prahy**, a bych měl vám jaké noviny psáti, neviem nic takového, než to což sem vám prvé oznámil. Leč vo tomto nevíte, že Kafunk Sigmund, tak naň praví, ten **jest** předměstí u Svídnice spálil, ale slyším že nemnoho, než několiko dvorů; a k tomu **slyším**, že dvě anebo tři vsi spálili a vybrali, a s tím se vším hnali se na Skálu,**) **Pak** tu račte pohleděti na ten řád, co se děje.

Kněz Bartoloměj ten chce králi veliký řád v této zemi činiti, a k tomu se **velmi** hlásí. Pak do mne to nechce, aby měl zde řád dělati, poněvadž tam neřádne živ jest.

Pražané ti sú ho sobě vždy za hajtmána vzali. Co sobě jím vyvedú, to potom **zvíme**. Bylo by vám o tom mnoho psáti: ale něco se nehodí, a něco, ač by se **hodo**valo, ale poněvadž se bohdá brzo spolu shledáme, všecko vám oznámím.

Při tom vám toto oznamuji, že král JMt ráčil jest sem poslati s nějakým **poselstvím** pana sekretáře k městuom, ježto pan purkrabie ani já sme nemohli věděti, **s čím** jest přijel; neb jest toho tak dobře přede mnú tajil jako před jiným. A když se jest ta věc rozešla a jim se netrefilo, což sú před sebu měli, teprv mi to pan **sekretář** oznámil, co jest. A když sem to zvěděl, tu sem vdy k tomu přived pana sekretáře, že se jest on s Pražany na konec svadil. Kdež se mně zdá, že to jednání, **kteréž** sú před sebu měli, o kterémž vám psáti nemohu, ještě nám ke všemu dobrému **přijde** bohdá.***) Pak co kněz Bartoloměj rozpisuje o nás zprávách do krajuov, teď **vám** přepis toho posílám; tu pak ráčíte srozuměti, co kněz Bartoloměj o nás dobrého

*) Cf. Palackého Děj. V. 2. str. 214 pozn. 185 a str. 238.

**) Cf. A. Č. VII. č. 12 (str. 16.).

***) Palackého Děj. V. 2. str. 232 pozn. 202.

A co sme my Pražanuom na jeho psaní zase odp-

Než toto vám oznamuji, že Mělničtí*) jali pánuom Waldštajnuom hajtmána na Mělníce, dobrého, urozeného člověka Hrazického,**) a toho sú vsadili na věz, a všechny fortny, kteréž zámku doluov dů, u těch jim příkopy zdělali, že by ani nahoru ani doluov nemuož. A Beřkovskému tomu vpadli do jeho dvoru, vzali mu mocí čeledína; co se jest voň volal, že od něho dosti spravedlivé učiniti ce, nemohlo mu to nic prospěti. Tu sú přijeli ku panu purkrabí páni z Waldštajna, pana purkrabí a žádali vedle práva, aby je ráčil vopatřiti a sebú hnúti, že jest již čas, a že toho nikterakž již déle trpěti a sněsti nemohú. Tu pan purkrabie psal jest Mělnickým, oznamuje jim, jaká žaloba na ně de, a při tom jim rozkazuje, aby taková věc zase napravili. Tu mu dali zase odpověď, napřed se k tomu ke všemu znali, že sú to činili, než naposled napsali, že ho najsú povinnovati poslúchati, a tak více několiko kusů mu napsali dobře posměšných. Pak tu jest purkrabie na tom byl, aby obsílal již vedle práva; a zase mu to bylo velmi na mysli, že by byl nerad zemí hýbal do toho sněmu. Co jest s stranami mluvil, nemohl jest nic zjednati, než snad čtvrtý den toho hajtmána pánuom Waldštajnuom propustili. Co pak z toho děle bude, to již na tomto sněmě zvíme; neb mně i jiným jest se zdálo, že sú velikú věc učinili.

Což se pak mého soudu dotýče u Hory, račte věděti, že sem já se ještě nesoudil: neb sem čekal, až by poručníci s Jandovú sestrú konec vzali, a ten se již stal, že Jandové sestra jest obdržela.***) S tím dajž pán Buoh nám se spolu ve zdraví shledati, jest-li vuole jeho svatě božské milosti. Datum Bechinae fer. V. post festum s. Laurentii oc.

Ladslav z Šternberka a na Bechyni, nejvyšší kanclér království Českého.

A slyším, že se pan Oldřich, děkujíc pánu Bohu, již lépe má, toho já mu s pravú věřú rád přeji.

Urozenému pánu, panu Petrovi z Rožnberka a na Krumlově, pánu, příteli mému milému.

1214.

Petr z Žerotína Petrovi z Rosenberka: žádá o splacení dluhu královského.

V Šumburce 1513, 23. Aug. Orig. č. 3587.

Službu svú VMti vzkazují, urozený pane, pane a příteli muoj milý! Zdraví

Částecně v Palackého Děj. V. 2. str. 224. Cf. A. Č. VII. č. 12 (str. 16.).

***) Dačického Paměti I. 121 a 338.

i všeho dobrého, toho bych VMti věrně přál. Jakož jste mi VMt za krále JMt za XII^{1/2}^c kop gr. českých s jinými pány rukojmie, když jsem JKMTi k těm penězům výpověď učinil, aby mi JKMT tu summu podle listu hlavního, jakž v něm vejpověď svědčí polouletnie do tří let, kdež tomu o sv. Jiří přistím tři léta budou, aby mi JKMT tu summu položiti a dáti ráčil: I oznamuji také VMti, abyšte se VMt k tomu jmieti ráčili, aby mi ta summa na den sv. Jiří najprv přistího i s ouroky na tu summu přislými dána a zaplacená byla. Neb pro svú příhodu a znamenitú škodu, kteráž, za to jmám, VMti tajna není, těch peněz při JKMTi pro svú potřebu déle nechati nemohu. I protož znajiec VMt mú takovú potřebu, věřím, že se o to VMt přičiniti ráčíte, aby mi ta summa na den sv. Jiří nyní přistího dána a položena bez dalších prátahov byla. Datum Schonnbek, fer. III. in vigilia Bartholomaei apostoli annorum oc XIII°.

Petr z Žerotína a z Fulneka.

Uroz. pánu, panu Petrovi z Rozenberka a na Krumlově oc, pánu a příteli mému milému d.

1215.

Jan z Lomnice Petrovi z Rosenberka: o jednání Rendle s knížetem Bartolomějem a věcech uherských.

Na Mezeříčí [1513], 23. Sept. Orig. č. 3630.

Urozený pane, pane a bratře muoj milý! Přál bych VMti, abyšte zdrávi byli a ve všem se dobře jměli. VMti prosím, račte mi oznámiti, co dobrého kněz Bartoloměj s Rendlem jedná v Praze, neb sem nětco z daleka porozuměl, že by nějaký velký šibalstvo jednati jměli i škodné; prosím, čemuž VMt rozumíte, račte mi to oznámiti. A bude-li co z toho sněmu, kterýž jste VMt měli držeti, či nebude, prosím, račte mi oznámiti, k čemu se chýlí, k dobrému-li čili ke zlému. A v čem já kolivěk mohu VMtem v tom slúžiti, hotov se dám VMtem najíti.

Přijel posel muoj od krále z Budína. Oznámili mi noviny, kterak biskup Vesperinský [sic *], kterýž jest Kinšartem, jel do Charvát, uvazuje se v to charvátské bánství. I přitáhlo tam do Charvát přes Unu vodu na tři tisíce Turků; i sebrav se biskup i táhl na ně sám, a bitvu s nimi svedl i porazil je na hlavu; a tak jistě praví, že jest žádný neušel, neb sú přes vodu Unu nemohli, neb se jest náramně velmi zvodnila, a tak jistě praví, že jest se biskup sám bil jako muž, neb jest Voldřich Bradatý s ním také v té bitvě byl. A po Voldřichovi poslal králi XXXVI Turků, kterýž král dal všecky hned stínati. A s tím dajž se VMti pán Buoh ve zdraví dobře; panu Oldřichovi,**) mému milému pánu a bratru, služba má. Dán na Mezeříčí v pátek před sv. Václavem oc.

Jan z Lomnice a na Mezeříčí, manu propria.

Mému milému pánu a bratru, panu Petrovi z Rozmberka oc JMti.

*) Petr Beriszló, bán Charvátský. — Událost, která se zde vypravuje, zběhla se 18. Aug. 1513. Dle toho určeno datum.

**) Zemřel 1513, 14. Nov.

Král Vladislav Petrovi z Rosenberka: aby mu půjčil 2000 kop českých.

V Budině 1513, 20. Dec. Orig. č. 3594 a.

Vladislav z b. m. Uh., Č. oc král a m. M. oc. — Urozený, věrný náš milý! Nepochybujem, že těchto časuov, když si byl při nás s některými jinými pány a rytířstvem, že si tomu vyrozoměl, že v tomto království našem Uherském sněm také míti a držeti ráčíme, ale ze znamenitých a pilných potřeb, majíce vždycky na péči císaře Tureckého, nepřitele úhlavního vši svaté viery křesťanské, všechny dvořany a služebníky naše na zámky pomezni vypraviti sme musili, takže téměř žádného při nás není, jakož pak sám jsi to očitě mohl poznati, když jsi při nás byl. A protož takový znamenitý sněm bychom držeti měli, jako žádného při sobě nemajíc, nepochybujem, že to znáš, že by ta věc netoliko posměšná, ale i poněkud nebezpečná byla nám.

I věz, že jest tento úmysl náš, čtyry sta koní přijíti; a tebe se vši pilností žádáme, že spolu s urozeným Zdeňkem Lvem z Rožmitála a z Blatné, nejvyšším purkrabím pražským, věrným našim milým, k tomu svú pilnost přičiniš, aby ti lidé nám, což nejdříve bude moci býti, zjednání byli, jakož šíře všemu tomu z psaní, kteréž témuž Zdeňkovi jsme učinili, vyrozoměti budeš moci z přípisu tohoto, kterýžt posíláme. A protož takovou věc chtějíce rádi, aby což by najtajněji mohla způsobena býti, o žádné peníze v tomto království nemohli jsme jednati, aby v ruce naše vešly bez křiku, než již k tobě svú naději sme spustili, že nás těmi penězi založíš, to jest dvěma tisíci kopami groši českými, až do sv. Jiří nejprv příštího, nemohlo-li by dále býti. Jakož ta naděje jest s pomocí boží, že toho potřebovati nebudem. Však na takový způsob, aby nám těch peněz puojčil, že to tobě má týž Zdeňk dostatečně ujistiti listem s rukojměmi na místě našem, ať by tvé zase dáno bylo bez umenšení. Již celú důvěrnost k tobě máme, znaje takovou naši pilnú potřebu, že se k nám v tom povolně míti budeš. Neb neznáme, by kdy taková potřeba naše byla a dědicuov našich, jako jest těchto časuov přišlo, k dobrému a užitečnému, k vyzdvižení našemu a netoliko osob našich, ale i království našich. A protož nepochybujem o tobě, že to k srdci svému přijmeš.

A my, pokudž takovou tvú službu a povolnost poznáme, chcem to rádi skutečně vši milostí i strýcuom tvým nahrazovati, jakožto věrným našim milým poddaným. Odpovědi od tebe spěšné žádáme. Datum Budae, fer. tertia in vig. Thomae ap. anno dni millesimo quingentesimo tredecimo, regnorum autem nostrorum Hungariae vigesimo quarto, Boemiae vero quadragesimo tercio.*) Vladislaus rex, manu propria.

Urozenému Petrovi z Rozmberka a na Krumlově, věrnému našemu milému.

*) *Palackého Děj. V. 2. str. 252.* Obšírný list v téže věci Zdeňkovi Lvovi z Rožmitála v arch. Třeb. č. 3594 b.

1217.

Hejtman Moravský Jan z Lomnice Petrovi z Rosenberka: důvěrné psaní o stavu věcí v Čechách i v Uhřích dosti nebezpečném.

V Meziříčí 1514, 21. Febr. Orig. č. 3600 a.

Urozený pane, pane a bratře muoj milý! Přál bych VMti zdraví, štěstí i všeho dobrého toho, čehož byste sobě VMt sami přáli. — Muoj milý pane a bratře! Přihev domů z toho Pražského sněmu, mnoho sem přemajšlel, v tom znaje jaký sem zpuosob viděl i vyrozuměl na tom sněmu Pražském. I umyslil sem z té upřímné víry, kteráž jest k VMti, abych VMti napsal, co mi se zdálo k dobrému, i také abyšte ráčili tím lépe a šíře na to mysliti. Ač jste VMt veliký a mocný pán v tom království, a znám že VMti žádného rovného není s takovým dostatkem, ale jest potřebí VMti více mysliti než mnoho jinajm, abyšte VMt netoliko sami ná se myslili, ale na přátely VMti, kteréž máte; abyšte jim ráčili z toho osidla [pomoci], kterýž ráčíte znáti, jak najupřímně i úkladně jednají, aby mohli některého z přátel VMti podvésti a všecko zlý naň neb na ně pod chytrostí a úkladem uvéstí oc.

Muoj milý pane bratře! Prvotně, což se pana purkrabie najvyššieho dotýče, že by naň rádi summú všecko zlé uvéstí, a upřímo mi se zdá v pravdě, že tento sněm Pražský více se jest stavoval naň, aby zkažen býti mohl, než na všechny jiný; a podnes znám, že vo to lidé pilnost velikú mají, aby jej mohli zkaziti, a všechny viny naň skládají, kde se cokolivěk zmátlo, a upřímo znám, že zoumysla jeho zkázy hledají; kdež pán Buoh zná, že já toho na pana purkrabí neznám, aby jím co zoumysla zlého přicházelo, než něcoť lidé musí na tom jmíti, poněvadž o jeho tak zkázu stojí. Muoj milý pane bratře, sám prosím, neračte ho opouštěti i s jinajmi pány a přátely; já podle VMti též učiním, což jest na mně. Neb znám, že jest ctnaj a šlechetnej člověk, a proto mu toho nedadí užiti. A toho račte jistě věřiti a pro pána, a račte na to pilně mysliti: dokudž ten lotr Rendl konce jmíti nebude, dotad neračte na to mysliti, abyšte VMt jakého pokoje užili oc.)*

Toto VMti z veliké víry, kterouž znáte, kterouž k VMti mám, oznamuji; kdež prosím pro pána Buoha, račte mne v tom zachovati. Neb kudyž by to najmín ven puklo, upřímo by srozuměli, že jest to skrze mne vyneseno, a mosilo by mi to znamenitě uškoditi; již mne račte v tom opatřiti oc.

Toto račte VMt věděti, což se pana Vojtěcha**) dotýče a hochmistrství, že jest náramně těžko to u srdce starému oc, co sou se ti páni mladí před VMtí o ty ouřady domlouvali. A takto řekl: Rozumím, že jsou to navedený věci; a při tom řekl: umělť voni jedno, umímť já druhé, tudíž konec já učiním těm úraduom. A takto já rozumím tomu, že toho tento krunť jest, když k králi dojede, že ten ouřad králi

*) List tento dostal se panu Lvovi do rukou. Cf. A. Č. VII. str. 36 č. 23.

**) z Pernštejna. Cf. Palackého Děj. V. 2. str. 253.

vzdá. A dále s pomocí páně kancelřovou již sou obmyslili nějakú cestu, kudy dále k tomu ouřadu sáhnúti budú jmíti. Neb ráčíte znáti, žeť krále přivedou k čemu budou chtítí. Již račtež VMt na to mysliti, kudy byšte mohli s jinými pány a přátely toho obrániti; neb jest potřebí, abyšte to ráčili v čas předjiti, neb to ráčíte znáti, žeť jest toto přelívaná chytrost. Jistěť jest toho VMtem potřebí, abyšte toho ráčili pilně brániti: neb na toto račte pomysliti, uvedou-li ho v ten ouřad, člověk jest mladý a k zlému velmi nachýlený; račte toho povážiti, jak by ten ouřad opatřen byl, na kterémž ouřadu v tom království, množete VMt rozuměti, mnoho záležití. Již račte na to lépe mysliti, nežli já VMti o tom píši.

Teď VMti posílám přípis listu, co král píše panu Vilímovi Kostkovi.*) Muoj milý pane bratře! Událo by mi se za velmi dobré, abyšte ráčili VMt se panem purkrabí, a dále s kým by se VMti zdálo, králi psaní učiniti a JMti psáti, jak JMt působí a jedná proti tomu, na čem jest s VMti v Budíně zuostal, že ste se VMt do JMti toho nenadáli, aby měl JMt takové listy vydávati i také instrukcí změnití mimo to, na čem jest s VMtmi zuostati ráčil; a k tomu jakého jest přípisu VMtem nechal svou rukou podepsaného i svajm sekretem vlastním zapečetiti ráčil; a že jest změnití ráčil k lehkosti VMtem a Rendlovi na jeho radu. Pak že již JMt vidí a zná, co jest Rendl podle svých vysokých troštuov a řečí, kteréž jest JKMti pravil, že již to JMt vidí a zná, co jest JMti dobrého zjednal. Jáť píši, vím, nerozumně: ale račte VMt svým rozumem, ať se líbí VMti, lépe opatřiti než já píši oc.

Také račte VMt věděti, že včera v samý večer přijel ke mně pan Václav Veverský, a pověděl mi jest, že mu jest oznámeno od dosti znamenitých lidí, že jest pan nádršpan království Uherského umřel.***) Jestliže jest tak, velmi sem ty noviny nerad uslyšel, a jistě králi pánu našemu velmi nevčas umřel; neb se bojím, aby skrze smrt jeho něco králi pánu našemu těžkého i nebezpečného nepřišlo. Neb mi jest též pan Václav Veverský pověděl, že pan Jan Trenčinský***) přijímá pěší znamenitě a peníze jim dává; a že jinému nerozumím, než že bude chtítí mocí býti nádršpanem. A milý pane bratře, to jsou věci veliké a příliš nebezpečné králi pánu našemu i JMti dětem; to zvíte, že z toho dvorné věci budou. Nebo VMt víte, jak jest se pan Trenčinský o jaké věci pokoušel v své mladosti proti králi pánu svému; pak již nad to budeť se smíti o něco většího pokusiti. Neb račtež věděti, žeť i v království Českém podstatu jmá; a tím račte jisti býti, žeť mu budú oběma rukama pomáhati při králi, aťby nádršpanem byl. Kdež já toho k tomu pravím, že by mně se zdálo za dobré i užitečné, abyšte ráčili se panem purkrabí psáti panu biskupovi Pětikostelskému†) a jemu abyšte ráčili předložiti tu nebezpečnost, jaká jest v tom krále JMti nebezpečnost i JMti děti, aby toho pan biskup ráčil brániti i s jinými pány a přátely svými, aby mu král JMt neráčil toho úřadu dávati.

*) Cf. Palackého Děj. V. 2. str. 254.   **) Petr Perényi.   ***) Zápolský.   †) Jiří Száthmary.

Pak muoj milý pane bratře! tato jest v tom největší nebezpečnost u mne a najtěžší: Znāti ráčíte, že máme krále pána našeho starého a sešlého pána, kterýž jako na vlasu visí. Vajda pan Jan Trenčínský v ty ouřady, dočkaje smrti pána našeho, dáť šíšek králi Ludvíkovi a dceru pána našeho vezme sobě. A má k tomu korunu v své moci. Najprv v Uhřích, buď komu libo nebo žel, vstaví ji na se: a potom jako ten, kterýž bude jmíti dědičku, bude po ní sahati k království Českému. A najdeť přátele, kteříž jemu budou k tomu pomáhati; předkem kněz Bartoloměj, a potáhne za sebou Pražany a jiná města a potom všecky lotry, a k tomu ty, kteříž sou zašli tak dobře z panského stavu jako i jiní. A znāti ráčíte, jedni atby mohli zase zhůru, pro statek, pro peníze odvážíť se všeho a budouť k tomu pomáhati; a k tomu co více, tito dva hlavatí, kteréž ráčíte znāti, tať k tomu jistě obadva budú pomáhati a za sebou přátele také povedou. Mně se zdá pane bratře, pokud muoj rozum toho ukazuje, že jest nám lépe mříti, než takové věci dočekati. Račte VMti pilně psáti panu biskupovi o to, ač se zdá VMti i ode mne, jáť svoj sekret k tomu přidávím, nebť já to za příliš velikú věc kladu a nám všem nebezpečnú. Již račte na to najlépe mysliti i jednati nemeškajíc, než já VMti o tom píši. Neb mně se zdá, že sem v několika letech větší a těžší věci neslyšel jako tuto, kteráž by mohla více zlého přivesti. Víte-li také co nového, prosím VMti, račte mi to oznámiti. A s tím dajž se VMti pán Buoh dobře jmíti. Datum Meziříč, fer. III. ante cathedra Petri anno 1514. Jan z Lomnice a na Meziříčí, hajtman markrabstvie Moravského.

Urozenému pánu, panu Petrovi z Rozmberka, pánu a bratru mému milému.

1218.

Petr z Rosenberka králi Vladislavovi: že mu 2000 kop č. půjčiti nemůže.

Na Krumlově 1514, 25. Febr. Přepis č. 3601.

Najjasnější králi a pane, pane muoj milostivý! Službu svú poddanú VKMti napřed vzkazuji, při tom VKMti přeje zdraví a šťastného panování i s dědici VMti. Milostivý králi! pan Jindřich Švihovský, hofmistr dvoru VMti, oznámil mi na věřící list žádost VMti, abych VMti ku potřebě dvou tisíc kop groší puojčil, a že mi nejvyšší pan purkrabie pražský na místě VMti dostatečně ujistiti má. I milostivý králi! VMti žádost bych já náchylen byl naplniti, ale v právdě na tento čas že toho učiniti nemohu, neb sem tento rok kúpil za několik drahně tisíc, a také na rybníky na dílo i na odměny rybníkuov a na stavenie a opravování zámkuov pro nezpuosob, kterýž jesti v tomto království, několik drahně tisíc vydal. Protož VMKské prosím, že mi v tom neráčíte za zlé mieti a v jiné, než jakž v sobě samo jest, obracet. Ex Krumlov sabbato post b. Mathiae ap. anno dc XV^cXIII.*)

*) Cf. A. Č. VII str. 29 č. 21.

1219.

Petr z Rosenberka Křištoforovi ze Švamberka: že Vojtěch z Pernšteina již jest nejvyšším hofmistrem a že u císaře on i Zdeněk Lev dobře pořídili.

Na Krumlově 1514, 10. April. Orig. č. 3606.

Urozený pane, pane bratře muoj milý! Byšte se ve zdravie dobře měli, to bych vám věrně přál. Teď vám posílám přípis listu, co mi Šelndorf píše, i také c jsem já jemu za odpověď dal, jímž se zpravíte.

Muoj milý pane bratře! Noviny se nyní takové, co bych vám oznámiti m nenacházejí, než toliko toto abyšte věděli, že pan Vojtěch syn páně z Pernštaj jest již nejvyšším hofmistrem. Pak račte toho povážiti, co se to děje, a jest-li vedle zřízení svatojakubského, kteréz ještě vymazáno není! I o to mi se vie psáti nehodí, než když se dá-li Buoh s vámi shledám, o to spolu šíře rozmluvíme

Prosím vás, čemu rozumiete u vašem kraji, k čemu panský a vladický stavo náchylni jsú, račte mi oznámiti; neb v mém kraji na tento čas já neznám, a k městóm voněli, ani k těm, kdož jsú k městóm náchylni.

U císaře JMti jsem s nejvyšším panem purkrabím Pražským byl za Linco puol druhé míle,**) a děkuje Bohu, dobře se nám tam vedlo, oč jsme tam jezdi a JMCská ráčil se k nám milostivě a uctivě okázati, jakož vás i toho všeho zpraví když se s vámi shledám, neb mi se toho nehodí psáti. S tiem dajž se nám p Buoh spolu ve zdravie shledati. Ex Krumlov, feria II post dominicam Palmaru anno oc XIII.

Petr z Roznberka.

Panu Křištoforovi z Švamberka, panu bratru mému milému.

1220.

Petr z Rosenberka Hajmanovi Krušinovi z Lichtenburka: o dluh pana hrabí z Hardeka.

Na Krumlově 1514, 23. Mai. Přepis Fam. Lichtenburg.

Službu svú vzkazují, urozený pane, pane příteli milý! Píšete mi o dluh placenie, kterýž je vám ujec muoj hrabě z Hardeka oc dlužen, kdež jsem já ta za týž dluh rukojmie. I vězte, že se mám sjeti tento pondělí najprv příští [29. M s nejvyšším panem purkrabím Pražským v Sedlčanech,***) kdež tu také při týmž naš shledání spolu také někteří rukojmie, kteříž jsú vám za ujce mého, býti mají. I při tom čase chci já o to s pilností mluvit, aby vám zaplaceno bylo. Než co mého dílu dotýče, jestliže vám dáno nebude o Suchých dnech letničních, chci

*) Palackého Děj. V. 2. str. 272.

**) v Enži? Palackého Děj. V. 2. str. 265.

***) Cf. Palackého Děj. V. 2. str. 266.

vám vedle připsání svého dílu muoj položití na Pražském hradě u Johanna, písaře páně Lvova. Ex Krumlov, f. III. Rogationum, anno oc XV^oXIII^o.

Petr z Roznberka.

Urozenému pánu, panu Haymanovi Krušinovi z Lichtmburka a na Miletíně, příteli mému milému.

1221.

Jan Holický Petrovi z Rosenberka: o bouřce v Praze a výpravě Žateckých proti pánům Míčanům.

B. m. [1514] 13. Jul. Orig. č. 3619.

Službu svú vzkazuji VMti, urozený pane, pane ujče muoj milý! Zdraví i všeho dobrého přál bych věrně rád. Teď VMti posílám přípis listu, kterýž jest mi dnes na den sv. panny Markéty přišel, jemuž VMt vyrozuměti ráčíte.

Urozený pane, pane mně příznivý! Pacholek muoj přijel jest z Prahy včera [12. Jul.] i tyto noviny jest mi pravil, že tento pondělí minulý [10. Jul.] v Starém Městě zbúrila se vobec na konšely a běželi k rathúzu a na rathúz, a chtěli konšely zbít a doluov s rathouzu smetati, ale že knieže k tomu přiběhl a to některak ještě zastavil. A to jistě pacholek můj praví, že Vilémka*) a Havlíčka vsadili v Starém Městě na rathúz a že bez hlav budú.***) I já se tak domnívám, že jest obec chtěla na ty šibalské rotý, poněvadž jsú tyto konšely vsadili, ježto by ti rádi dobrému s jinými svými přátely. I račtež tomu porozuměti, jaký to sněm bude.****) Mně by se zdálo, aby pán z Roznberka [sic]†) JMt skrze Prahu neráčil jeti, jestliže JMt na ten sněm pojede, než aby JMt ráčil jeti na Zbraslav na přívoz od Leštna. A také se mi zdá, že téma dvěma konšeluom nebudú smíti nic učiniti pro některé zuobce. A také mi se to zdá, že jest to jízda kniežecí, aby ty, kdož by dobrému chtěli, tudy pod své sedlo přived.

To mi jest při tom v ceduli psáno od toho takto, že pacholek muoj to v Praze slyšal, že Žatečtí byli již vytáhli ven z města i s děly, a tak praví, že na pány Míčany††); tak rozumiem, že na ty, jako na Pátku, a to z té příčiny, že někteří Žatce byli někde na jarmarce a jeli od Roudnice, a že by páni Míčanové potkali se s nimi a chtěli jim ručnice bráti, a oni že sú se bránili, a že by páni Míčanové s jinými některými mladými zemany tři zabili a ranili některé Žateckých.

Dajž milý pán Buoh všemohúcí, abychom se ve zdraví spolu shledali oc a šťastně buohdá.

Jan Holický z Šternberka.

Uroz. pánu, panu Petrovi z Rozinberka a na Krumlově, panu ujci mému milému oc.

*) z Trošovic.

**) Palackého Děj. V. 2. str. 275.

***) Cf. Palackého Děj. V. 2. str. 273.

†) snad: z Rožmitála?

††) z Klínšteina.

1222.

Petr z Rosenberka [Janovi z Lomnice?]: o jednání s Janem Mrakšem z Noskova a s císařem Maximilianem.

B. m. [1514, před 22. Jul.] Přepis č. 3625 mezi n. 7 a 8.

Urozený pane, pane bratře muoj milý! Teď vám posielám list vedle našeho spolu zuostanie, který svěčí panu Mrakšovi ode mne a od nejvyššího pana purkrabí Pražského, a druhý list věřící na císaře JMt a při tom sepsání, co by měl od nás na ten věřící list mluvit. A teď vám také zvláště dceduli [sic] posielám, ježto se nám také zdá za potřebné, aby na JMCskú bylo vzneseno, všakž proto ten kus v té dceduli sepsaný připůstieme spolu s nejvyšším panem purkrabí k vám a k panu Mrakšovi, zdá-li se vám za dobré a užitečné, aby vzneseno bylo, to při vás stuo; pakli se vám nezdáti bude, tehdy dceduli strhajte. Již prosím, račte v tom pilnost mieti, ať se tím v ničem neprodlévá.

1223.

[Petr z Rosenberka a Zdeněk Lev Janovi Mrakšovi z Noskova*]): o čem má jménem jich jednati s císařem.

B. m. [1514, před 22. Jul.] Souč. opis č. 3642.

Službu svú vzkazujem, urozený a statečný pane Jene, příteli náš milý! Vězte, že jsme při císaři JMti nedávno byli a s JMti o některé věci, kteréž se nám zdály potřebné, mluvili.**) Ale že toho další potřebu známe, za toto vás prosíme, že k JMCské pojedete a od nás s JMti mluvití budete, a tyto věci, kteréž vám pro dostatečnější vyrozumění sepsané posieláme, oznámíte. Nebo to jistě tím úmyslem činíme, že bychme rádi mezi JMCskú a JMKskú pánem naším dobré přátelství viděli a k tomu, pokudž bychme mohli, sloužili. I prosíme vás, že to pro nás učiníte a té sobě práce vážití nebudete. My rádi vám se zase dobrým přátelstviem chceme odplatiti. A co s JMCskú mluvití budete, i také co od JMti za odpověď mieti budete, zdá se nám na tento čas za potřebné, aby to v tajnosti bylo zachováno.

* * *

Item, když sme při JMCské byli, mezi jinými řečmi oznámili jsme JMti, kterak nás v jistotě dochází, že by někteří o to jednali, aby to přátelství a spříznění mezi JMCskú a JMKskú zrušeno bylo. Jakož, kterak jest nám to bylo oznámeno, to jsme JMCské sepsáno dali.

Item, toto JMCské oznámíte, že o tom za jistú věc slyšíme, že předse na tom ti jsú, kteří jsú o to počeli jednati, aby to přátelství mezi JMti zrušili a z toho

*) Cf. Palackého Děj. V. 2. 282. Také A. Č. VII. 107 č. 117.

**) Cf. Palackého Děj. V. 2. 275.

zpríznenie, což se krále Ludvíka a kněžny Anny JMti dotýče, pána našeho dětí, s JMCskú, aby nic nebylo.

Item, nebo aby JMCská ráčil i toto věděti, kdež jest měl býti sněm na hradě Pražském v pondělí po středopostí [22. března],*) ještě z toho sněmu mělo k JMKské od království Českého o všechny věci k jednání s mocí posláno býti: i ráčil jest JMKská ten sněm vyzdvihnúti. A jinému nerozumíme, nežli kto jsou králi JMti k tomu radili, aby z toho sněmu nic nebylo, že jsou to učinili tím úmyslem, aby v tom přátelství mezi JJMtí překáželi, snad se toho obávajíc, že by nás těch bylo mnoho vybráno, kteří by k JMKské byli z toho sněmu poslání, kteříž mezi JJMtí rádi bychme dobré přátelství viděli.

Item, a skrze to, že my někteří o to péči máme, pokudž bychme mohli tomu slúžiti, aby to přátelství mezi JJMtí zrušeno nebylo, nežli radši se tvrdilo a množilo: i tudy rádi by nám zlé činili, rozličné věci obmajšlejíc, kterak by nás, kdežkolivěk mohli, lidem zvoškliviti a nám zle činiti.

Item. Ale my proto od toho našeho v tom dobrého úmyslu odstúpiti nemie-
níme i se pány přátely našimi, jakož JMCská ráčil jest od nás také tomu, když jsme při JMti byli, vyrozuměti. A poněvadž v tom pracujem a o to se staráme, aby to pruochoodu nemělo, ktož by to chtěl kaziti a rušiti: protož tu naději máme, že by nás také JMCská proti takovým opustiti neráčil.

Item. Toto nám se zdá v tom za nejpotřebnější, aby mohl býti brzo sjezd mezi JMCskú a JMKskú.

Item. My pak, pokudž v tom na nás jest, o to také při králi JMti jednáme; a jednomu příteli našemu poručili sme o to s pilností s JMKskú mluvit, kterýž k JMKské nyní jede, i také s panem kardinálem arcibiskupem Ostřihomským**) a s panem nádršpanem***) i s panem Pětikostelským biskupem†) i také s některými jinými pány uherskými, přátely našimi, aby se mohlo k tomu přivést, aby se ten sjezd sjíti mezi JMti mohl, jestliže se to bude JMCské líbiti.

Item. I tohoto sme také úmyslu, jestliže by se JMCské líbilo a bylo-li by toho potřebie, že bychme k JMCské, jestliže by JMt v Rakúsích byl, přijeti chtěli, a v tom se povolně mieti, což bychme v těch ve všech věcech JMCské slúžiti mohli, majíce tu naději, že bychme v tom i JMKské pánu našemu službu učinili.

Item. Již vám tyto věci, kteréž se nám zvláště potřebné zdadie, tuto sepsané oznamujem, ale nemuože to tak dostatečně býti, jako bychme to mohli osobně a ústně učiniti. Však za to prosíme, na čem v těch věcech s JMCskú zuostanete a které od JMti odpověď mieti budete, že nám to brzo oznámíte. Nežli toto jistě

*) Palackého Děj. V. 2. str. 266.

**) Tomáš Bakáč.

***) Petr Perényi.

†) Jiří Szathmáry.

vězte, žeť již někteří pro JMCskú berú k nám zvláštní těžkú mysl; ale my na to nic nedbáme a toho se pro JMCskú a JMKskú, pána našeho, rádi odvážíme.

1224.

Některý purkrabí Petrovi z Rosenberka: o opatření zámku.

R. [1514]. Přepis tern. 3625, cedule při fol. 1.

Milostivý pane, pane! Kdež sem VMti psaní učinil, co se zámku dotýče, aby se brambami opatřil, i ještě mi se zdá za potřebné, abyšte ráčili to opatřiti tak vedle mého prvního VMti oznámení oc. Neb v tomto kraji nejvíce města na tento zámek váží, neb jim přisedí, kdež to lépe ráčíte znáti, než bych já VMti o tom uměl oznamovati; neb každý se nyní strojí k válce a potřeby sobě jednají, což k tomu náleží.

1225.

Jan z Lomnice [Petrovi z Rosenberka]: o jalovém sněmování v Olomouci a výpravě knížete Bartoloměje do Uher.

V Meziříčí 1514, 25. Aug. Souč. opis tern. 3625 č. 21.

Urozený pane, pane bratře muoj milý! Přál bych VMti, abyšte zdraví byli a ve všem se dobře a šťastně měli. Račte VMt věděti, že sem se z toho sněmu z Olomouce vrátil; a což sem psal králi, žádaje JMt, aby mi ráčil oznámiti, pro jakú potřebu JMtí má ten sněm držán býti, i také sem o to synu svému a doktor Václavovi*) také psal, nemohl tam nic dověditi. Než psal mi syn můj, když jsou s králem o to mluvili s doktor Václavem, aby mi ráčil to oznámiti, pověděl jim JMt, že chce tak učiniti. Nazajtrí když jsou s JMtí o to mluvili, řekl doktor Václavovi: di k Rendlovi o to. Doktor Václav pravie: že k němu nepuoжду.***) A tak jsou se nic nemohli dovědieti, proč jest ráčil ten sněm položiti. Když jsme se do Olomouce sjeli, tu jsou se všickni jeden druhého ptal, proč jest ten sněm položen a poslán-li jest kto naň. Všickni jsme se nemohli ničehož dovědieti. Na zajtrí ráno, když sem chtěl do kláštera jíti, přišel ke mně posel pěší a přinesl mi list od krále; co mi ráčil psáti, teď VMti toho přepis posílám. Kdež jinému nerozumím, co jest Rendl s panem Ladslavem***) byli zednali, že jsou s tím na plac nesměli.

Račte VMt věděti, že všechna země a všichni stavové jednostajně písem králi JMtí tento rozum, že jsou nám obtížni takoví sněmové, kterýž nám ráčil položiti, a že se JKMti opovídáme, že po takových raddách, který JMt nyní při sobě má, nemíníme nic činiti. Než když JKMt bude mieti při sobě raddy zřízené z království Českého a z jiných zemí, že budem JMtí rádi činiti jako jsme i prvě činili podle možnosti naší, cožby jediný proti našim svobodám nebylo. Kdež vím, že se to bude Rendlovi a Prockovi dobře líbiti.

*) z Velhartic.

**) Palackého Děj. V. 2. str. 260, pozn. 225.

***) ze Šternberka.

Také račte VMt věděti, že na ten sněm do Olomouce páni Lichtštajnaři poselstvie učinili, oznamujíc nám, což se jim stalo od kněze Bartoloměje a od těch lidí pálením, braním. A při tom i odpovědní listy jejich také jsou nám poslány.*) Ale ty škody jsou se staly v Rakúsích, kdež mi se zdá, že císař JMt také k tomu bude něco mluvit.

Také sem srozuměl, že kněz Bartoloměj chce se mnú znovu zacházeti; a tak mi povědino, že mi největší tu vinu dává, že o něm rozpisuji klamavě, kterak by přes rozkázání královské doluv táhli. Kdež jest to věc široce vědomá, že mu jest král najprv psal, aby doma zuostal a nikam netáhl; a potom ráčil jest poslati k němu pana Zibřida**) komorníka svého s týmž poselstviem, aby doma zuostal a nikam netáhl. Bych pak všem o tom rozprávěl, tehdy sem vždy pravdu pravil, že jest přes rozkázání krále JMtí táhl. Kdež mi jest pravil, zase jeda od kniežete, pan Zibřid, že jest VMtí o tom oznámil a psal; protož prosím VMtí, máte-li ten list od pana Zibřida, račte mi jej poslati, bude-li toho potřebí, abych jej také mohl okázati.***) A za to mám, že těm věcem lépe vyrozumím, co o mne knieže puosobí neb mluví, a když tomu vyrozumím, dále se k VMtí uteku prvotně o radu i o pomoc, abyšte mne neráčili v tom opouštět jako muoj milý pán a bratr.

Nepochybuji, že jest již byl u VMtí pan Jan Mrakeš†); na čem jste s ním ráčili zuostati, prosím, že mi to ráčíte oznámiti, abych se uměl čím zpravit. S tím dajž se VMtí pán Buoh dobře mieti. Datum Mezeříč fer. VI. post Bartholomaei anno oc 14.

Jan z Lomnice a na Meziříčí oc.

1226.

Jan z Lomnice Petrovi z Rosenberka: o jednání s Vilémem z Pernšteina a pletichách Rendle i Procka.

V Meziříčí [1514, 5. Sept.]. Souč. opis tern. 3625 č. 10.

Urozený pane, pane bratře muoj milý! Prál bych VMtí věrně, abyšte zdrávi a ve všem se dobře a šťastně měli. Jakož sem VMtí psal, že sem byl u pana hofmistra starého, když sem to učil u něho, jak se k VMtem přátelsky a stále má, jsa s VMtmi v tom přátelstvie, kteréž se v Hoře dokonalo††) oc. — Mluvil sem s ním dosti hluboce a sahal sem mu k pravdě i k svědomí jeho. A nejvýše předkládal sem mu pověst, kterouž má po sobě nechati i svým dětem, že má tady dobře učiniti. Velmi přátelsky to všecko ode mne jest přijal a slzami, se mnú mluvě a pravě, že ho jináče nepoznám, než že se chce k VMtem i ke mně věrně a stále zachovati,

*) Palackého Děj. V. 2. 271.

**) z Bobulusk.

***) Viz k tomu list Ladislava ze Šternberka citovaný v Palackého Děj. V. 2. str. 277 pozn. 237 a A. Č. VII. 101 č. 110.

†) z Noskova.

††) Palackého Děj. V. 2. 272.

i děti jeho že též musejí činiti. A na tom sem se s ním rozjel: přijde-li mi jaké poselství z Uher, abych mu bez meškání oznámil, čemuž vyrozumím. A že on se shledá se panem kancléřem,*) čemuž vyrozumí, že mi také oznámí.

I račte VMt věděti, že mi jest z Budína posel muoj přijel jeden; čemuž sem vyrozuměl, to sem panu hofmistrovi starému psal; co mi dává za odpověď, kteříž sú artikulové potřební vám i panu purkrabi věděti, teď je VMti posielám. VMt vyrozumíte z těch artikuluov, že chce oběma rukama pomáhati. Pana kancléře tohoť jest také přistrojil dostatečně, coť má s králem jednati před panem kardinálem; neb abyšte ráčili věděti, že sem já to zednal u pana hofmistra starého, aby pan kanclér nic nejednal skrze toho lotra Pětikostelského, než všecko skrz kardinála a podle něho.**)

A tak sem děkujíc pánu Bohu k tomu přivedl, že se tak stane.

Jakož sem VMti psal, což se ciesaře JMti dotýče, abyšte ráčili psáti JMti, což se toho kniežete lotrského [sic]***) dotýče: nepsali-li ste, prosím, račte psáti; a někoho račte na koni poslati, aby tím spíše k JMti dojel. Neb když jej cesař JMt jeho nešlechtnosti, kterúz jest proti JMti učinil, obrazí a ohlásí jej v království Uherském, v království Českém, v markrabství Moravském a kniežetství Slezském, jistě mi račte věriti, že mu to tiež bude, nežli by mu té kus vojsky utrhl; neb se zdá panu hofmistrovi starému za velmi dobré a užitečné, aby to cesař JMt učiniti ráčil, a se mnú jest o to také velmi mnoho mluvil. Prosím, račte cesaři dostatečně o to psáti.

Za to také VMti prosím, vyrozumějíc psanie páně hofmistrovu, co mi píše, račte zvláště hned list napsati, kterýž bych mu mohl poslati a vokázati. A za to prosím, račte také přátelsky psáti o něm, nebť se ho taková věc nemálo chytí, a budeť mu velmi příjemno. A zdá mi se, že jest i slušné, abyšte tak ráčili učiniti.

Než kdež píše, abych VMtem zvláště ty cedule poslal; na ty cedule můžete panu hofmistrovi VMt oba dva odpověď přátelskú dáti. Vieť pán Buoh, žeť mám v tom pilnost, abychom tomu lotrovství mohli překaziti. Prosím VMti i pana purkrabie, že ráčíte též učiniti a v tom pilnost mieti, neb mi se zdá podle té svornosti, kteráž jest již mezi VMtmi, s pomocí pána Boha všemohúcieho že jim konec učiníme. A s tím dajž pán Buoh, abych se s VMtí ve zdraví shledal. Dán na Mezeříčí v úterý oc.

Jan z Lomnice a na Mezeříčí, manu propria.

Cedule. Také mi píše [sic], že tomu nerozumí, by ten rok†) před se šel, a t z příčiny té rozumí, že někteří králi radí, jak by mohli býti Rendl s Prockem, aby krá JMt nikterak toho roku položití neráčil. A dávajíc tomu tuto barvu, jestliže by ná JMt srovnal, že bychom, jsúce srovnáni, potom JMti nic nedali. I to račte poro

*) Ladislavem ze Šternberka.

**) Viz nahoře list de dato 1514 před 22. Jul. č. 1223 str. 161.

***) To jest: Bartoloměje Minstrberského.

†) A. Č. VII. 102 č. 111.

uměti, nač oni pána našeho vedú! Bych měl o tom mnoho psáti, jistě tomu lépe rozumíte, než bych já vám uměl vypisovati. A pán náš co holub vždy zobe, nechť jemu sypí co chtějí.

Při tom mi také píše, že ti poslové, kteří jsú byli od Pražan vysláni, že sú za též žádali, aby ten rok před se šel, ale jaká jim jest odpověď na to dána, že on neví, a že jest v radě nebýval, než Rendl a Procek. A k tomu že jsú přivolali pana Šidloveckého.*) I tu račte porozuměti, a co ten člověk Rendl šikuje! Teď nyní v poselství u císaře JMti byl, ježto jistě vím, že jest v tom králi polskému JMti nic dobrého nejednal. Pak teď pana Šidloveckého vede, jakoby králi Polskému velmi mnoho dobrého přál; prostě u všech svého hledá. Pak, byste vy o tom něco králi psali a panu Šidloveckému jeho život vyložili, já bych tomu byl rád.

Mému milému pánu a bratru, panu Petrovi z Roznberka JMti.

1227.

Petr z Rosenberka Zdeňkovi Lvovi z Rožmitála: o listu Pražanům, věcech uherských a císaři Maximilianovi.**)

V Krumlově 1514, 5. Sept. Koncept č. 3627.

Urozený pane, pane oc. Z uznámení vašeho jest srozuměti, že spletkuov a šíbalstva neubývá než spíše přibývá; protož jest třeba opatrnosti skutkem. Což se mé osoby tkne, mnou, příd k čemuž příd, což jen možného jest, sjíti nemá; tím jisti buďte.

Což Pražanuom psáti ráčíte a z kterých příčin vedle přípisu, který ste mi poslali, žádajíc v tom zdání mé věděti, mně se zdá slušné, abyšte to psaní učinili, ač, jakž sami toho dotýkáte, malá toho platnost bude, a nějakou vám, tak jak já se domejšším, příkrytou odpověď dadí. Ale proto jest vám vedle mého zdání slušné i potřebné to psaní učiniti.***) Co mi pan hejtman markrabství Moravského píše, teď vám to posílám a při tom přípis, co já jemu píši.

Bylo by co odepsati na vaše oznámení, ale pro přejetí listu, tak otevřeně jak mi jest na mysli, učiniti mi se nehodí, než když se spolu shledáme, všecko, co jest mi na mysli, před vámi na světle bude, neb k místu není. Neb jakou by prubu vo Uhřích udělali a málo se jim zdařilo, pokusiliť by se u nás o též; neb ten Bardaš†) již s těžkem lidi rozpustí bez nějaké vojny. Což se císaře JMti tkne, kdež žádáte věděti, jestli tu kde voblízce okolo Lince: i tyto dni jesti byl, ale tak mi jest praveno, že by měl k Ispuku (sic) jeti, a na svatého Kříže [14. Sept.] že by tu rok složití měl ujcům svejm, knížatům Bavorským, knězi Vilémovi a knězi Ludvíkovi,

*) Křištofa, polského místokanceléře.

***) Cf. A. Č. VII. 103 č. 113.

**) Odpověď k listu vydanému v A. Č. VII. 98 č. 109.

†) Kníže Bartoloměj. Viz Palackého Děj. V. 2. 259.

vlastním bratřím, pro srovnání těch různých, kteréž mezi JJMtmi jsou. Ex Krumlov, fer. III. ante Nativitatem glor. virg. Mariae anno 3c XV^cXIII^o.

Petr z Roznberka.

Panu příteli mému milému, nejvyššímu panu purkrabí Pražskému.

1228.

Jan z Lomnice [Petrovi z Rosenberka]: aby neupustil od boje proti knížeti Bartolomějovi; ke schůzi s ním a s panem Lvem do Třeboně že přijeti nemůže.

V Meziříčí 1514, 6. Sept. Přepis tern. 3625 č. 22.

Urozený pane, pane bratře muoj milý! Přál bych VMti věrně zdraví, štěstí i všeho dobrého. Jakož mi ráčíte psáti, což se císaře JMti dotýče, kdež sem VMti psal i panu purkrabí nejvyššímu, což se toho kniežete dotýče, abyšte ráčili císaři JMti psáti; ještě by mi se též zdálo, abyšte VMt ráčili tak učiniti a tú věcí ne-meškati, neb mi se zdá netoliko císaři JMti že bude k dobrému, ale kladu to, že jest VMtém všem k větčímu dobrému, co s ním VMt činiti máte. Neb když bude od císaře JMti zmazán na své cti, co jest proti JMti učinil, neohradiv své cti proti JMti, budem moci všickni k němu svobodněji mluvíti než prve. A mně se zdá, že tady má již na konec zkažen býti, když to císař JMt učiní. Však sem včera k VMti opět posla poslal, kdež z psaní mého ráčíte něčemu vyrozuměti i z páně hofmistra starého, že jest toho potřebí, abyste ráčili spěšně poslati k císaři JMti. A již račte VMt těch cest hledati se panem purkrabím, kudyž muožete, abyšte mu VMt nohy podrazili. A tato cesta bude mu těžší, nežli bychom jemu tý puol vojsky porazili. A tohoť on sebe nezmyje, dokudž je najdéle živ.

Kdež mi ráčíte psáti prve i nyní, abych k VMti a ku panu purkrabí nejvyššímu do Třeboně přijel: račte mi věřiti, že bych to tak rád udělal, jakož byste to VMt rádi viděli, ale pán Buoh zná, že toho nemohu nyní učiniti; v neděli [10. Sept.] sněm bude v Brně, na kterýmž mám na se několik puohonů. A k tomu mám se s Jihlavskými súditi o svůj jorgelt, o kterýžť jste ráčili se panem purkrabím u krále JMti o mně jednati; ještě o to žádného konce nemám. A z takových příčin slušně nemohu nikterakž z toho sněmu odjeti. Než toto by mi se zdálo, poněvadž rozumím, že jest toho taková potřeba, abych se VMti viděl: račte ke mně se panem purkrabím někoho poslati, komu VMt věříte, a račte mi oznámiti i o tu jezdu naši do Budína, i o všecko jiné. Tu já vyrozuměje úmysl VMti, také se budu k tomu přimlúvati, což budu rozuměti. Však VMti toliko věrných i rozumných lidí máte, že VMt muožete to někomu svěřiti, co byste ráčili se mnú mluvíti, aby se ty věci ne-prodlévaly, poněvadž císař JMt takovou na VMt žádost má. A také rozumiem, že ta rota při králi dvorné věci jednájí, aby jim také mohlo překáženo býti. A s tím

dajž se pán Buoh VMti dobře mieti. Datum Mezeříč, feria IIII. ante Nativ. Mariae virg. anno 3c 14.

Jan z Lomnice a na Mezeříčie.

1229.

Petr z Rosenberka a Zdeněk Lev Vilémovi z Pernšteina: těší se z toho, že k nim přistoupil, a posílají k němu nejvyššího písaře Radslava Beřkovského.

V Strakonících 1514. 10. Sept. Souč. opis tern. 3625 č. 14.

Urozený pane, pane příteli milý! Byšte se dobře měli a zdrávi byli, toho bychom vám věrně přáli. Pan hajtmán markrabství Moravského oznámil jest nám psanie vaše, které jste jemu učiniti ráčili*): ješto dobře to známe, že to obměšleti [sic] jako ten, že byšte dobrému rádi, aby se všech stran býti mohlo. A zvláště při našem pánu králi JMti jistě jest toho velmi potřebí. Pak bychme nyní měli vám o tom mnoho vypisovati, není potřebie, poněvadž těm všem věcem dobře rozumíte, co jest škodné a co nápravy, a to brzké, potřebuje. Pak my chceme rádi, pokudž najvýše můžeme, k dobrému pomáhati, práce ani nákladu nelitujíc, o vás též nepochybujíc i též také o panu kancléři. A kteréz jest mezi námi přátelství u Hory zavřieno, v tom bohdá stojíme a staneme, o vás také jiné naděje nemajíc. A máme v pánu Bohu všemohúcím to doufání, žeť nám proti lotrům pomáhati ráčí. A máme za to, že pan písař nejvyšší brzo se s vámi shledá, kterýž vám některé věci, kteréž se nám potřebné zdadí, oznámie.

Než tomu bychme rádi, o příjezdě páně písařově k vám aby tajno bylo pro rozličné příhody na cestě. A dajž pán Buoh, pane a příteli náš milý, byšte zdrávi jsúce, dobře se měli. Ex Strakonic, dominica post Nativitatem glor. virg. Mariae anno 3c XV^oXIV^o.

Petr z Roznberka 3c.

Zdeněk Lev z Rožmitála a z Blatné, nejvyšší purkrabí Pražský.

Panu příteli našemu milému panu Vilémovi z Pernštajna a na Helfnštajně 3c

1230.

Petr z Rosenberka a Zdeněk Lev z Rožmitála císaři Maximiliánovi: aby se veřejnými listy ku králi Vladislavovi a ku Pražanům opřel proti knížeti Bartoloměji, kterýž táhna do Uher, odpověděl pánům z Lichtenšteina.

Ve Strakonících 1514, 11. Sept. Opis tern. 3625 č. 12.

Najjasnější a najnepřemoženější císaři, pane, pane náš milostivý! Službu naši poddanú VMCské vzkazujem. Milostivý císaři! poněvadž jsme ti, že bychme se VMCské rádi upřímně našimi službami zachovali, toto jest se nám za potřebné zdálo

*) Souvisí s listem de dto [1514, 5. Sept.] č. 1226.

VCMti předložiti. Jakož jest VMCské poddaným v knížectví Rakúském Bartoloměj, kníže z Minstrberka, s těmi, kteří s ním táhli, škodu učinil, aby VMCská ráčili psáti Uherskému a Českému oc králi, pánu našemu milostivému JMti, která jest se v tom věc proti VMCské stala a zač to sobě pokládati a kterak takovou věc obtěžovati VMCská ráčíte. A také že by VMCská takový jeho účinek, co jest v tom on Bartoloměj kníže proti VMCské učinil, to ráčili psaním VMCské všem stavům království Uherského a Českého, markrabství Moravského a knížetství Slezského oznámiti; a když to VMCská budete ráčiti učiniti, tehdy my máme tu naději, že to kníže skrze to tu obtížnost mieti bude, že jeho svá vůle snáze a spíše zastavena a přetržena bude. Také, milostivý císaři, toto by se nám za potřebné zdálo, aby VMCská ráčili Pražanům, všem třem městům zvláště, a jiným městům království Českého také zvláště psáti, poněvadž jsou jejich služebníci a lidé s tím knížetem táhli a VMCské poddaným, pánům Lichtnštajnarům, odpovídali a škody činili, s jejich-li jsou to vůlí čili bez jejich vůle učinili, aby to VMCské oznámili, a kteří jsou to s jejich učinili, aby je k skutečné nápravě přivedli. Ježto taková věc, jestliže se VMCské líbiti bude, zdá se nám potřebná a tomu knížeti škodná, kterýž to by rád VMCské, kdyby mohl, a VMti poddaným, jak jest tomu rozuměti, zle činil. I toto naše psaní, kteréž jistě VMCské upřímným a dobrým úmyslem činíme, prosíme, že ráčíte milostivě vážiti a přijíti. Nebo ten jest náš dokonalý úmysl, v čem bychme VMCské slušně sloužiti mohli, že bychme to rádi a hotově učiniti chtěli. Ex Strakonice feria II. post Gunegundis anno oc XV^cXIII^o.

Petr z Roznberka a Zdeněk Lev z Rožmitála a z Blatné,
najvyšší purkrabie Pražský.*)

1231.

Petr z Rosenberka Janovi z Lomnice o sjezdu ve Strakonících s panem Lvem.

Na Krumlově 1514, 11. Sept. Souč. opis v tern. 3625 č. 13.

Urozený pane, pane bratře muoj milý! Přál bych vám věrně rád, abyšte se dobře měli a zdraví byli. Kteréž ste mi psaní nyní učiniti, i také co vám pan z Pernštejna psal, poslati ráčili, hned sem se o to s panem purkrabí nejvyšším sjel;

*) K listu tomuto došla odpověď de dno v Inšpruce 22. Sept. 1514 (kopie v arch. Třeb.) tohoto obsahu:

. . . Wir haben eur schreiben, berürend die brief, so wir wider hertzog Bertlme, seines unblichen furnemens halben, an die Stennd in Hungern, Beheim, Merhern und Slesien ausgeen lassen sollen, vernomen, und ab solichem eurm antzaigen sonder gnedigs geuallen. Erkennen auch, dass sollichs Ewrn halben aus gueter getreuer maynung beschiecht, und souerr Ir mitsampt andern eurn frundten, die gar unser parthei sein, practiciern und handeln wellet, ain parthei in Beheim wider denselben hertzog Bartlme aufzubewegen, so wellen wir solh brief ausgeen lassen. Wo aber dasselbig nit sein wolt, were unser zeit noch nit, dieselben brief zu fertigen. Das wollen wir Ew. genediger maynung nit verhalten, mit allem vleiss begerend, Ir wellet hinfur wie bisher uns die und ander sachen in guetem beuelh haben. . . .

a to spolu rozvažující, učinili jsme psanie k ciesaři JMti na ten spůsob, které jsme tomu potřebě z psaní pana z Pernštajna a z vašeho vyrozuměli. Nebo nám se to dobře líbí, který v takových pilných a znamenitých potřebách péči se panem z Pernštajna a pilnost máte.

Což se pak pana z Pernštajna a našeho s ním přátelství dotýče, na tom jsme hned, jakž jest ta věc mezi námi v Hoře zavřena byla, byli a bohdá budeme, abychme v tom stáli. A o něm též nepochybujem, jakožto o tom našem příteli, s kterým s boží pomocí tak býti a konečně trvati v tom mieníme a chcme. A tato od vás nynější psaní oznámil sem také panu písaři nejvyššímu; nebo se k tomu trefil a se panem purkrabí přijel a k těm věcem také jest se potřebně přimlúval jako ten, kterýž se spolu s námi o dobré stará a péči o to má.

Pane bratře muoj milý! Kdež mi ráčíte příčiny toho oznámiti, pro které se na tento čas se mnú a s nejvyšším panem purkrabí sjeti nemůžete, a při tom zdání své oznamujete, že by se vám zdálo, poněvadž rozumíte, že jest toho taková potřeba, abyšte se s námi viděli, abychme k vám s nejvyšším panem purkrabí někoho poslali, komu bychom věřili, a vám abychme oznámili, i o tu jízdu naši do Budína, i o všecko jiné: tu že vyrozumějíc úmyslóm našim, také že se k tomu přimlúvati budete, což budete rozuměti; však že toliko věrných rozumných lidí máme, že toho muožeme někomu svěriti, co bychom chtěli s vámi mluvit. I milý pane bratře, muožte sami znáti, že se to nikoli trefiti nemuž, abychom vám měli oznamovati; neb to, což my máme s vámi mluvit, potřebuje osobného rozmluvení našeho společného i také rozjímání. Protož vás vždy prosím, jakž toho sněmu prázdni budete, že se s námi vždy sjedete, což najsípš budete moci. A který byšte den tu v Třeboni býti měli, že mi to oznámíte, abych já panu purkrabí nejvyššímu také dal znáti.

A teď vám posielám na vaši žádost přimlúvčie list od sebe i od nejvyššieho pana purkrabí panu Tunklovi,*) nejvyššímu panu mincmajstru království Českého, o ty peníze, kteréž jest král JMt ráčil rozkázati synu vašemu dáti. Ex Krumlov, fer. II. post Gunegundae anno oc XV^cXIV^o. Petr z Rožberka.

Panu hajtmanu markrabství Moravského.

1232.

Vilém z Pernšteina Petrovi z Rosenberka a Zdeňkovi Lvovi: slibuje státi s nimi za jedno.

V Prostějově 1514, 14. Sept. Souč. opis tern. 3625 č. 18.

Urození páni, páni a přátelé moji milí! Přál bych vám, byšte se dobře měli a zdrávi byli. Panu hajtmanovi Moravskému, bratru svému, své zdání sem napsal, aby je vám oznámil, jestliže by se k čemu trefilo a užitečné bylo k těm věcem, kdež

*) Jindřichovi z Brníčka.

máme s stranami odpornými činiti, to aby se rozvážilo; pakli užitečné není, škodné nemuž býti, muož se toho tak nechati.

Což se přátelství mezi námi dotýče, které jest v Hoře zavřino, prvé před tím zvláštnieho žádného nepřátelství nebylo k vám, které by dobrému překaziti mělo tomu království. Ale pak poněvadž jsme na tom zuostali, pokud a jak se máme k sobě zachovati, já buohdá pomniem a pamatovati miením a tak učiním.

Co se pana kancléře dotýče, ten jest byl u mne na Krumlově i na Židlochovicích. A jiného na něm neznám, že na jiném není, než na témž úmyslu jako i já; jakož mi pak pravil, že mnohá psaní mezi vámi, pane purkrabě a jím, byla jsú. A při tom co před sebu má králi mluvit, zdá mi se, že nic méně nemá, než jako bychme všickni tu sami byli. Při tom sem králi psal, co nám se zdálo za potřebného.

Než panu Meziříckému sem napsal, co mi se nelíbí, co mne zde dochází v Moravě, co byšte před sebu měli, a některých věcí se obávající; ješto třeba takovou věc rozvážně před se bráti, a čehož se není potřebí báti, aby sobě člověk snad, vystřihaje se něčeho, zlého neučinil spíš než dobře. Páni, jste moudří, lépe těm věcem rozumíte než já; víte co máte činiti. Než já vám píši jako ten, pána Buoha sobě bera k svědomie, že bych vám tolikéž zlého přál v těch věcech, kteréž činiti máme, i kteréž osoby z vás snad některé zvláště činiti mají, jako sobě. A na toť pomním jistě také dobře jako ktokolivěk jeden, což komu dím, beze všech forteluov abych držel, a nemohu-li víc činiti, ale to bych činil, což sem řekl komu, aby tak bylo. Ex Prostějov, feria V. ipso die Exaltacionis s. Crucis anno 1514.

Vilém z Pernštajna a na Helfnštajně oc.

Urozeným pánóm, panu Petrovi z Roznberka na Českém Krumlově, panu Zdeňkovi Lvovi z Rožmitála a z Blatné, najvyššímu purkrabí Pražskému oc, pánóm přátelóm mým milým.

1233.

Mikuláš Trčka Petrovi z Rosenberka: drobné zprávy z kraje Hradeckého.

V Opočně 1514, 26. Sept. Přepis tern. 3631 č. 1.

Urozený pane, pane milý! Byšte zdrávi byli a dobře se měli, přál bych VMti s pravú věrú. Jakž sem od VMti z Krumlova odjel, žádného psaní od VMti nemaje, ani co o VMti, jak se na zdravie svém máte, slyše, k VMti teď posílám a prosím, že mi to, kterak se na svém zdraví i jinak máte oznámiti jakožto tomu, ježto VMti věrně bych přál, ráčíte.

Pan purkrabie nejvyšší JMt psáti mi ráčil, abych na den sv. Václava [28. Sept.] na hrad Pražský přijel, a že k témuž pány některé i z rytířstva obeslati

ráčí. Pak já nyní jsem na Opočně z příčiny toho Břístského,*) a máje mnoho výstrahy, na tento čas odsud odjeti mi se nehodí; neb nebude-li mé při tom samého zvláštní opatrnosti, v tomto kraji pohřiechu k obraně své a lidí svých malú podstatu čiji. Než byť toho nebylo, práce jízdu svú tam bych sobě pro dobré královstvie toho jistě nevážil.

V Hradci Králové, tak sem zpraven, že voláno biřicem jest, aby všickni veřejně pohotově byli, jakž by zazvonili aneb jim znáti dali, aby se v hotovosti každý najíti dal; příčina toho, tak slyším, že by ta byla, že by pan Lichtenštajnar Pražským některým voly pobral a je samé zjímá, a že by i před císařem JMti na nich svrb [sic] byl.

Co mi jeden dobrý člověk psal, teď toho VMti přepis posílám, ač v něm nic příliš tak snad potřebného, však neškodí proto VMti o tom věděti; než jinému proto, leč nejvyššímu panu purkrabí, okazovati neračte.

Pan Černický,**) jakožto hajtman kraje tohoto, máje psaní od nejvyššího pana purkrabí o hotovosti kraje a ukazování [sic], psal jest panu Pernštajskému o to, chtěje v tom úmysl jeho jakožto jednoho, kterýž v tomto kraji má, přezvědět; pak jakú mu odpověď dal, teď VMti toho přepis posílám, z něhož, co se jemu v tom líbí neb nelíbí, porozumět ráčíte.

Jestliže jaké takové noviny jsú VMti vědomé a mně oznámíti možné, prosím, že mi napsati ráčíte. Co o tom knížecím zase tažení slyšíte aneb co tomu rozumětí ráčíte a jak to předsevzetí císaři JMti v mysli jest, prosím, že mi oznámíti ráčíte.

Toto VMti i nejvyššímu panu purkrabí JMti ku paměti přivodím, abyšte na se opatrnú pamět mieti před těmi lidmi, jakož dobře rozumětí muožete, na koho to miením, ráčili, nebo sluší lidi slyšeti, ale proto jim rozumětí a opatrnost při tom rozumnú zachovati. Psal bych rád otevřeně, ale pro přejetí listu nehodí se, než zpravovati se račte rozumem. Dajž se nám pán Buoh spolu ve zdraví shledati. Ex Opočen, feria III. ante s. Venceslai anno oc XIII.

Mikuláš Trčka z Lípy oc.

Urozenému pánu, panu Petrovi z Roznberka oc, panu a příteli mému milému JMti.

1234.

Petr z Rosenberka Mikuláši Trčkovi: děkuje mu za list a posílá všeliké zprávy o poměru strany své k císaři, o politice polské a válce s Rusy.

Na Krumlově 1514, 30. Sept. Přepis v tern. 3631 č. 3.

Urozený pane, příteli muoj milý! Píšete mi, jakž jste ode mne z Krumlova odjeli, že žádného psaní ode mne nemajíc ani co o mně, jak se na zdraví svém

*) Jiřík Břístský z Břísté.

**) Jan z Kácova.

mám, slyšíc, ke mně že posíláte, prosíc, abych vám, kterak se na svém zdraví i jinak mám, oznámil. I muoj milý pane Mikuláši! Z takové péče, kterůž o mne máte, vám velmi děkuji. I vězte, že se děkuji pánu Buohu na svém zdraví i jinak dobře mám, tak vedle toho zpuosobu, jak mú nemoc znáte. A nemuožte mi tak mnoho zdraví a dobrého příti, abych vám všelijak tolikéž věrně nepřál, jako svému milému příteli.

Co se Králové Hradce tkne, že jste zpraveni, že by voláno mělo býti biřicem, aby všickni veřejně pohotově byli, jakž by zazvonili aneb jim znáti dali, aby se v hotovosti každý najíti dal, příčina toho, že jste slyšeli, že by ta byla, že by pan Lichtnštajnar Pražským některým voly měl pobrati, a je samy zjímati, a že by i před ciesařem JMtí na nich svrab byl: i toto jest mi o tom praveno, že by jim měli páni Lichtnštajnarí puoldruhého sta voluov a při tom také toho, kterýž jesti z Prahy při těch volech byl, vzíti, a Pražané že by jim měli o to psáti, žádajíce spoluobytatele jich, aby propuštěn byl i s navrácením těch voluov bez úplatku; a při tom že by se měli omlúvati, že by ta odpověď, kteráž se od jich [sic] stala pánóm Lichtnštajnaróm, neměla s jich vólí býti; ale nerozumiem tomu, aby jim zase vrátili ani toho, kdo je jat, propustili.

Ciesar JMt byl jesti v kniežetstvie Rakúském pohotově s lidmi i s děly pro tu škodu, která se stala pánóm Lichtnštajnaróm v kniežetstvie JMCské, i také maje výstrahu, že by kněz Bartoloměj, zase s lidmi táhna, měl v Rakúsích ostati a proti JMCské i JMtí poddaným válku zdvíci. I snad knieže to znaje, takovou hotovost že jest Rakúsóm vyvinul [sic], jakož vám pan Jan Leskovec toho přiepí poslati měl, vedle zuostání mého s ním, kdy jest u mne na Třeboni byl, co páni Lichtnštajnarí panu hajtmanu markrabstvie Moravského o tom píší; i snad oni před tú hotovostí, kterůž ciesar JMt v zemích svých míti ráčí, svrab mají.

Toto vězte, že mi nynie pan hajtman markrabstvie Moravského oznámil, že by knieže sebú již od Trenčína měl hnúti a upřímo k Slezsku že by táhl, jakož sem toho listu přiepí hned po jízdném poslu na Vlašim poslal panu Vilémovi, strýci vašemu, aby vám jej hned nemeškaje poslal. A cožť kolivěk o něm dále zvím, co předse bráti bude, neobmeškám vám oznámiti. A též vás za to prosím, jestliže byste vy prve zvěděli nežli já, že mi také oznámíte.

Kdež toho v jednom artikuli psaní vašem dotýkáte, k paměti mně a najvyššiemu panu purkrabí přivodíc, abychom na se opatrnú paměť před těmi lidmi, jakož dobře rozuměti muožem, na koho to míníte, měli, neb že sluší lidi slyšeti, ale proto jim rozuměti a opatrnost při tom rozumnú zachovati: vězte, že jesti to též při mně jako při vás, a že sem se o to s najvyšším panem purkrabí, kdy sem se s ním teď najposléz na Třeboni viděl, duominku měl, k tomu rozumu, jakž vy píšete; neb opa-

trnost nikdá není škodna, nepřinese-li užitku, škody nepřinese. O to nyní potud, až do našeho dá-li Buoh spolu shledanie.

Teď vám posílám dva priepisy listuov, kteréž je [sic] pan z Pernštajna panu hajtmanovi markrabstvie Moravského psal, kteréž sobě přečtúc, prosím, jiným neoznamujte. Než to vězte, co se císaře JMti tkne, že o tom o všem JCMt ví, a jiného neznám, než že na JCMti pána milostivého k sobě máme; na to se bezpečte. Ex Krumlov, sabbato die s. Jeronimi anno ๑c XV^cXIII. Petr z Roznberka.

Panu Mikulášovi Trčkovu z Lípy a na Lichtnburce, panu příteli mému milému.

Cedule. Kdež vám někdo mezi jiným píše v jednom artikuli, kteréhož mi psaní priepis posíláte, že by král Polský měl to zrušiti, co se zpříznění tkne mezi císařem JMti a králem pánem naším JMti, kdež by císařský vnuk měl pojíti dceru královskú, že by to měl král Polský zrušiti a k tomu vésti, aby král JMt ráčil dáti dceru svú za švagra JMti za nebožtíka páně Štefána syna:*) jáť o tom z žádné strany najméně nic nečiji. A byť to mělo býti, jakož já té naděje nemám, aby to mělo králem Polským zrušeno býti: tak, jakž já toho zprávu na tento čas mám, bojím se, že by JMti těsno v Polště bylo. Neb to vězte, že kněz Michal, kterýž je u kniežete Mozkvovského,**) že jesti Smolensko dobyl a vypálil a lidi pobil a pobral, a že jeho kralování nyní na tento čas, tak jakž je mně oznámeno, jest v rukú císařských.***) Nehodí se mi o tom tak, jakž je mi vědomo, pro přejetí listu, široce rozpisovati, než když se s vámi shledám, otevřeně vás toho zpravím.

A teď vám také cedulku posílám, co mi pan Lev píše, co se těch zjímáných konšel v Praze dotýče; pak jestli tak, toť by se s tím psaním nesrovnalo, co se vám píše.

1235.

Jan z Lomnice Petrovi z Rosenberka a Zdeňkovi Lvovi: o jednání doktora Kuspianiana v Budíně, o sňatky vnuků císaře Maximiliana s dětmi krále Vladislava; návrh tuhého dopisu k císaři o knížete Bartoloměje.

V Meziříčí 1514, 4. Oct. Souč. opis tern. 3632 č. 1.

Urození páni, pane bratře a švagře moji milí! Přál bych VMtem věrně zdravie i všeho dobrého. Přijel jest včera ke mně pan Jan Mrakeš a pověděl mi, že jest Vídní byl, a že jest se sešel s panem Zigmundem Dietrichštajnarem a s Vitztmunem [sic], a že sú kázali mezi se zavolati Cuspinyana doctora, kterýž nedávno z Budína přijel, kterýž byl v poselstvie u krále JMti a u pana kardinála od císaře JMti. A tak jsem na panu Janovi vyrozuměl, že jsú měli ti poslové od císaře JMti v Budíně

*) To jest: Jana Zápolského.

**) Vasilje Ivanoviče.

***) Nevěděl patrně ještě pan Petr z Rosenberka o velké porážce Rusův od Poláků dne 8. září t. r. nad řekou Oršou. Palackého Děj. V. 2. str. 281 a A. Č. VII. str. 107 č. 117.

u krále JMti a u pana kardinála jednati při naší přítomnosti, že jest to všecko Cuspinian jednal; jakož pan Jan, kteříž pilnější artikulové byli, znamenal, kteréž teď VMtem posielám, jímž ráčíte vyrozuměti. Kdež sem já panu Janovi pověděl sám od sebe, že mi se zdá, že již není nám potřebí přes toto jednanie více jednati, ale že neviem, co VMt ráčíte k tomu říci. Než za to jest mne pan Jan Mrakeš velmi prosil, abych VMti za to prosil, abyšte mu ráčili své zdanie v tom oznámiti, i já také, že on to chce hned po svém poslu ciesaři JMti také oznámiti. Pak já sem na to málo pomyslel; a coby jmělo od VMti i ode mne psáno býti panu Janovi Mrakšovi, račte, nahlédnúc v to, přičiniti neb ujíti, což se koli VMtem zdá, to já podle VMti psáti budu panu Janovi Mrakšovi.

Také račte VMt věděti, že mi pan Jan Mrakeš pověděl, že Kuspinian jim pověděl, že pan arcibiskup a pan nádršpán i Pětikostelský biskup že jest se zase navrátil, a že všickni pevně stojí podle ciesaře JMti, a že praví Pětikostelský biskup, když s ním bylo o to mluveno od ciesaře JMti, kterak jest od JMti odstúpil, pověděl, že slovy byl odstúpil, že se k tomu zná, ale srdcem nic.

Druhé mi pověděl pan Jan, že král i ti páni žádají na ciesaři, aby ráčil nějaké lidi dolů poslati na ten rákuš, kterýž má držán býti na sv. Lukáše, a že ciesař JMt ráčí poslati markrabí Kazimíra s lidmi dolů; neb se obávají pana Jana Trenčínského; neb praví, že se pilně strojí na ten rákuš přijeti.

Kněz Bartoloměj ten se okopal v Rablanech, který jsou sedm mil od Trenčína; muoj rozum to okazuje, že já se bojím, že má nějaký srozumění s panem Janem Trenčínským, a strach, aby se nechtěl s ním strhnúti na ten rákuš.

Také mi pan Jan oznámil, že jest vyrozuměl, že kněz Bartoloměj vymlouvá se vysoce ciesaři JMti, co jest pátil a pobral pánóm Lichtnštajnaróm, a že se poddává o to před ciesaře JMt, aby je o to ráčil s nimi rozeznati, a při tom poddávaje se ciesaři JMti vysoce, jak chce JMti slúžiti, a že má nějaký prokuratory, kteří jeho věc předkládají ciesaři JMti. A za to VMti vysoce pan Jan prosí, abyšte ráčili jemu tuze o ten artikul napsati, neb že jest věc vědomá, že kněz Bartoloměj dávno se k tomu strojil; i nyní, by byl mohl jediný [sic] lidi zdvihnúti, že by byl rád ciesaři JMti něco učinil, pravě, jaký má velký spravedlivosti proti JMti; než nemoha s nic býti, teprva pěkně mluví a zakazuje se JMti, jak by rád JMti slúžil. Než bude-liť jediný [sic] moci k čemu přijíti, zvíť ciesař JMt, jak mu se slúžiti bude.

Toto jest Kuspinian jim také pravil, že jsou páni Uherští poslali k Rendlovi, aby se ven z Uher vystěhoval do Všech Svatých; pakli by toho neučinil, potká-li jej co, aby za zlé neměl. Tak VMtem píši, jakž mi jest povědino.

K tomu prvniemu artikuli toto já pravím, že ty věci při tom nechati muožem. Než toto by mi se zdálo při tom, aby panu Janovi psáno bylo, že jsou tyto věci největší ciesaře JMti i také krále pána našeho, poněvadž se dětí Jich Mtí dotýče.

a že by taková velká věc měla jednána býti skrz znamenité lidi, kdež by to bylo JMti stáleji a bezpečněji i také poctivěji, nežli skrze Kuspianiana. Ale že to proti nám nic není, neb že my v tom neobmejšlíme jiného, než cožby bylo císaři JMti v tom poctivého i dobrého.

O Římský království, že ráčí králi Ludvíkovi Římského království dopomoci, to my JMti rádi přejem jako pánu a králi svému milostivému a dědičnému.

Kdež jest ráčil král pán náš odpověď dáti, že po tomto sněmu, kterýž držán má býti na sv. Lukáše, že hned jej [sic] chce na Prešpurk vzíti a tu chovati, že my tu neznáme ještě žádného konce, a dopustil-li by pán Buoh smrt na krále pána našeho, že jsú tu tak velký nebezpečnosti rovně jako v Budíně, nebude-li kněžny Anny JCMt jmíti v své moci.

Což se toho kříže dotýče, přiřikal-li jest Kuspianian panu kardinálovi, učin tomu dosti podle svého přiřčení.

Což se kněžny Anny dotýče, dcery krále pána našeho, poněvadž z království Českého s plnou mocí má vysláno býti z stavu panského a rytířského i městského králi JMti, že tu moc VMt mieti budete o kněžnu Annu i o všecky věci, co by dobrého bylo toho království i krále pána našeho i JMti dětí jednati.*)

Proto VMtem tento artikul píši, kterýž prosím rače rozumněji jej rozšířiti, než já VMtem píši, neb jest Kuspianian těm pánuom, kteří se byli sešli Vídni, pravil, že nemáte VMt té moci sebu, když k králi pojedete, než toliko o ty hadrunky, který VMt máte mezi sebu. I za to prosí pan Jan Mrakeš, abyšte mu ráčili něco o tom napsati.

Také prosí pan Jan, což se kněze Bartoloměje dotýče, abyšte mu ráčili o tom ostře napsati: „Také jsme srozuměli, že se kněz Bartoloměj na císaře JMt poddává o tu škodu, kterouž jest pánóm Lichtnštajnaróm v zemi JMti učinil; a tak rozumím, že se poddává i svými službami, že by císaři JMti rád slúžil. I jest věc vědomá, že jest prve i nyní lidí hledal i do několika zemí slal, chceje lidi proti JCMti vyzdvihnúti. I nyní, by jedny měl s kým, rád by byl v Rakúsích zuostal a nějaké bratrství vyzdvihl. Pak, nemoha s to býti, teprv císaři JMti se zakazuje. Pro Buoh, ať neráčí JCMt takovým jeho zprávám věřiti, ani od jiných takových lehkých zpráv ať neráčí JMt k sobě přijímati! Neb bychme my nebyli JMti prvé o tom kniežeti zprávy nedávali, kdybychom toho nebyli v pravdě věděli; neb sme ti, že bychme rádi službami našimi, co by JMti bylo ke zlému, v tom i v jiném vystřihali. Neb i nyní jest nám oznámeno, že jest se v Uhřích zakopal s těmi lidmi, kterýž ještě má, a tak rozumiem,

*) Viz k tomu článek můj: Úmluvy sjezdu vídeňského z l. 1515 a jich význam pro volbu českou l. 1526 v Č. Č. M. 1881, 385 a násl. Pak listy pana Zdeňka Lva v A. Č. VII. 116—119 č. 124, 125, i konečně následující č. 1239 (1514, 14. Oct.).

že nějaké srozumění má se panem Janem Trenčinským, a že to jedná, aby se s ním mohl strhnúti. Pak ať JCMt ráčí toho povážiti, k dobrému-li se strojí, či ke zlému. Neb se bojíme, aby takové zprávy lehké, kterýž před JCMt předcházejí, aby snad JMti něco zlého nepřinesly, kdež bychme my toho JMti nepřáli jako pánu našemu milostivému.“ — Již račte VMt o tom i o jiném napsati dostatečně, než já VMti o tom píši. A račte mi to poslati; již já to panu Janovi bez meškání pošli. Abyšte VMt i toto napsali o knězi Bartolomějovi panu Janovi, jestliže cesař JMt dá se v to uvésti, aby knězi Bartolomějovi jak se ráčil milostivě okázati, jestliže by páni a přátelé naši, kteří cesaři JMti rádi slúží, srozuměti [sic], že se bojíte, aby je tady cesař JMt od sebe neodrazil.

Item, doktor Kuspinian jednal od cesaře JMti s králem Uherským JMti o krále Ludvíka a kněžnu Annu JMt, aby je král JMt cesaři JMti do Vídně chovati dáti ráčil, předkládajíc v tom velká nebezpečnost JMti.

Item, také jest Kuspinian od cesaře JMti králi JMti připověděl, že JCMt králi Ludvíkovi ráčí království Římského dopomoci.

Item, na první artikul ráčil mu král JMt odpověď dáti a přiřici hned po tomto sněmu, kterýž při sv. Lukáši držán má býti, že JMt ráčí sám krále Ludvíka a kněžnu Annu na Prešpurk dovésti a tu je chovati dáti.

Item, na druhý artikul, což se Římského království dotýče, že to JMKská velmi ráčil vděčně přijíti a velkú prosbú prositi, aby to ráčil k konci přivésti a takové přiřčení svú rukú aby to JMti ráčil připsati.

Item, třetí artikul doktor Kuspinian králi JMti oznámil, že cesař JMt ráčí své znamenité raddy, co najspíš JMt bude moci, jakž by jedny bezpečně doluov přijeti mohli, poslati k dalšímu jednání a dokonání.

Item, doktor Kuspinian praví, že mu na to odpověď dána jest ústně, že cesař[i] JMti na tento čas již rad dolů poslati potřebí není.

Item, tento artikul v doktorově Kuspinianovně instrukci takto stojí, že cesař JMt těm pánuóm JMti kříž, o kterém JMt vědí, má v moc dáti tak, jakž instrukci má ukazuje. A doktor Kuspinian upřímo arcibiskupovi přirekl, že má témuž biskupovi v moc dán býti.

A s tím dajž se pán Buoh VMtem ve zdravie dobře mieti. Datum Mezeříč, fer. IV. die s. Francisci anno oc 14. Jan z Lomnice a na Mezeříči.)*

Urozeným pánóm, panu Petrovi z Rosenberka oc a panu Zdeňkovi Lvovi z Rožmitál a z Blatné, nejvyššímu purkrabí Pražskému, pánóm bratru a švagru mým milým JMtem.

*) Cf. A. Č. VII. str. 107—110 č. 117 a 118.

1236.

Jan z Lomnice Petrovi z Rosenberka: aby císaři Maximilianovi dopsáno bylo tuze o knížeti Bartolomějovi.

V Meziříčí 1514, 7. Oct. Souč. opis tern. 3625 č. 23.

Urozený pane, pane bratře muoj milý! Přál bych VMti věrně, abyšte zdrávi byli a ve všem se dobře měli. Jakož jste mi ráčili poslati listy, kterýž pan kancléř píše nejvyššímu panu purkrabí, těm sem vyrozuměl a velmi VMti děkuji, že jste mi je ráčili oznámiti. Což jsem já na ten čas zvěděl a vyrozuměl, to sem VMti také oznámil po poslu svém. A za to VMti velmi prosím, což bude moci najsříve býti, račte se panem purkrabí nejvyšším psáti panu Janovi Mrakšovi; než račte psáti VMt co najtůž můžete; jistě jest toho potřebí. Neb rozumím, že lidé rozličné zprávy císaři JMti dávají o tom knížeti, jak muože na něm mieti JMt hodného a užitečného služebníka,*) an JMt lotra takového nenajde z knížetského stavu, zdá mi se, ve všem křesťanstvu. A protož sluší VMtem panu Janu Mrakšovi o to velmi tuze a dostatečně psáti, aby takový zprávy, kteří před císaře JMt předcházejí, mohly zkaženy býti. Podle VMti rád svouj sekret přitisknu. A zdálo by mi se za dobré, abyšte VMt zvláště ráčili psáti dostatečně tomu sekretáři písari, kterýž jest VMtem prokuratorem u císaře JMti; a jemu VMt račte předložiti způsob toho knížete, jej od VMti předloží císaři JMti, ať neráčí takovým zprávám o toho knížete u JMti místa dávati ani tomu věřiti, že VMt nikdy jste neznali ani znáte, aby kdy co i nyní dobrého císaři JMti jednal, než vždycky proti JMti; než když nemuože s to býti a lidi vyzdvihnúti proti JMti, již teprv se zakazuje a poddává na JMt; neb jest to věc všem zjevná a vědomá, že jest tak, jak o tom VMt píšete, že jest v pravdě tak, že se toho JCMt od mnoha jiných též doptá.

Neb račte VMt věděti, tento čtvrtek [5. Oct.] sem se sjížděl se panem komorníkem, tu mi jest o tom knížeti a o jeho vojsku rozličné věci pravil, neb jest Mutina**) i někdo více z té vojsky u něho byli tři dni před mým shledáním s ním; a tu mi jest pan komorník naposledy pověděl, když sem se jeho optal, proše, aby mi pověděl, čemu rozumí, nač to kníže ještě tam v Uhřích leží, pověděl mi, že jest srozuměl, že upřímo na to tam leží, že má srozumění se panem Janem Trenčinským, a že by chtěl, ač jest-li mu toho potřebí, že chce k němu přitáhnúti s těmi lidmi k Budínu na ten rákuš, kterýž má držán býti na sv. Lukáše. Také jest jezdil na Trenčín kněžně a chtěl u ní nějaké peníze zednati na ty lidi, a rozumím, že jest nic nezednal. Pak tu račte VMt tomu vyrozuměti, jedná-liť na císařskou stranu, čili upřímo proti JMti; neb víte VMt, že císaři JMti jest velmi těžké u srdce pan

*) Cf. Palackého Děj. V. 2. str. 289.

**) Mikuláš M. z Chlumu. — Cf. také A. Č. VII. 107 č. 117.

Jan Trenčinský. A kněz Bartoloměj rád by jej zdvihl a pomáhal proti králi pánu svému i proti ciesaři JMti a JMtem dětem. Také ví VMt dobře, že pan Jan Trenčinský byl by se rád dávno pokusil o krále pána svého i o JMti děti, a podnes jest a víc na tom než prvé. I potřebí jest VMtem i mně také podle VMtí dostatečně tu věc oznámiti panu Janovi Mrakšovi; a VMt zvláště, tak jakž prvé VMti o tom píš, račte oznámiti a psáti Gabrielovi Voktovi, prokuratorovi VMti u ciesaře JMti, ať to všecko JCMti dostatečně předloží; nebť se tu málo ciesaře JMti nedotýče ani krále pána našeho a JMti dětí. A toto jest toho všeho summa, tím VMt račte jisti býti: muože-li kněz Bartoloměj k čemu přijíti, aby se mohl lépe mieti, že se odváží krále pána svého i ciesaře JMti buď se ctí neb ne se ctí.*) A protož VMti prosím, jako sem zač jak sem živ prosil, neračte litovati v tom papíru ani černidla, poněvadž lotři smějí ciesaři JMti takové nepravé a klamavé věci předkládati o tom kniežeti, račte VMt smíti také o něm pravdu psáti. Neb to potom ciesař JMt potom v gruntu a v pravdě najde, že jsme JMti pravdu psali. Prosím to psanie račte mi i se panem purkrabiem spěšně poslati, abych já je panu Janovi poslal. A s tím dajž se pán Buoh VMti dobře mieti. Datum Mezeříč, sabbato post Francisci oc 14.

Jan z Lomnice a na Mezeříčí oc.

Mému milému pánu a bratru, panu Petrovi z Roznberka JMti.

1237.

Mikuláš Trčka [Petrovi z Rosenberka]: stěžuje si na Radslava Beřkovského, že neustále peníze od něho chce.

V Opočně 1514, 7. Oct. [Přepis v tern. 3631 č. 4.]

Urozený pane, pane milý! Byšte zdraví byli a dobře se měli, přál bych VMti s pravú věrú. Co mi pan písař**) píše a jakú já jemu odpověď sem dal, toho teď přípisy VMti posielám, jimž porozuměti ráčíte.

Prve nežli jest posel jeho ode mne vzal odpověď, už jest přišel jiný a opět jiný, a všickni o peníze; kdež ta poselstvie maje, pomyslil sem na onoho svatého dobrého Joba, nad kterýmž satanovi byla jest moc, aby ho trápil, dána, že jsú poslové k němu tak spěšně šli, prve nežli jest jeden odmluvil a jiný přišel: pak již já se VMti v tom opoviedám, budú-liť ke mně s takovým a častým poselstviem choditi, žeť jim budu odpovědi dávati a k VMti, že ne u mne, alo u VMti peníze jsú, okazovati. Ex Opočen, sabbato post Francisci anno oc XIII.

Mikuláš Trčka z Lípy.

*) Psáno: ne zecti.

**) Radslav Beřkovský z Šebířova.

1238.

Mikuláš Trčka Petrovi z Rosenberka: o odpovědnictví ve východních Čechách, zvláště o jakémisi faráři z Nové Vsi (u Lomnice v Jičínku) a o Břístském.

V Opočně 1514, 12. Oct. Přepis tern. 3631 č. 7.

Urozený pane, pane milý! Byšte se dobře měli a zdrávi byli, přál bych VMti toho věrně. V tento úterý minulý [10. Oct.] osekal jest mi dva měšťany z Jetčina [sic] *) Břístský, po kterémž pan Litoborský **) s mými jsú táhli po šlaku jeho až k Nové Vsi v horách, kteráž jest panuov několik, ale podacie jest pana Diviše Koharmského [sic].***) Pak slýchajíc o tom knězi, když jest v Paké na kniežetším zboží byl,†) že jest Břístského i jiné zhůbce zemské přechovával; i nadáli jsú se, poněvadž jest tudy k Nové Vsi uježděl, že tu u toho kněze, kterýž již v Nové Vsi jest, najdú ho. Mluvili jsú s tím knězem, aby jim dopustil těch zhůbců u sebe pohledati; a kněz, zavřev se na srubě, kamením na ně doluov házel a z ručnic stréleti velel. Pak vždy jsú ho dobyli a vzali sama třetího, neb jsta u něho nějaká dva byla od některého času, pravíc se býti havěři. A vzali s ním groše i peníze falešné, kolky, železce, kterýmiž ty mince dělal, prachy a rozličné k mincím falešným přísady a spisy. Pak volá se k kniežeti, že jest služebník jeho a prose, aby mu dopuštěno bylo, aby list k kniežeti neb jeho hajtmanu na Kumburk psal. Pak mně se pane i jiným zdá, žeť o něj knieže státi bude, i jestliže by ke mně poslal knieže, jakú bych jemu měl odpověď dáti, prosím, že mi zdání své napsati ráčíte. Znáť se, tak slyším, k lúpeži na silnicích, a že jest s ním nějaký služebník kniežecí Skyndr jezdil. I písť já o to nejvyššiemu panu purkrabí, v obšírnějších slovích pánu to oznamuje, a aby pán ráčil psaní učiniti, aby na nižádná psaní žádným obyčejem púštěn nebyl, než na hrad Pražský, a zvlášť poněvadž se k lúpeži zná, aby vydán byl. Nebť pane, což já rozumiem, budú o něj líkařuov hledati, a tuť hnízdem se lotrovským pravým pohne; neb tak kněz ten praví, že jsú někteří, nesmím říci dobří lidé, než zemané okolní, súsedé, vystřiehali, aby se opatřil, že ho jíti chtějí.

Pane milý! Jest to kněz, pacholík všech nešlechtností, lotr, falešník mincí, loupežník, zloděj, fedrovník, pomocník zhůbců zemských, a tenť ví všecko kromě dobrého, což lotr a zrádce má věděti. Mám také nějakého člověka u vazbě na Opočně, ten na toho kněze praví, že minci všelijakú dělá. Mněť se zdá, žeť ten ku polepšení přě proti nepříteli, jako víte kterému, nětco nám poví jemu nevelmi veselého.

*) To jest z Jičína.

**) Jan z Chlumu.

***) Boharyňského ze Hrádku.

†) To jest: Paka patřila ke Kumburku a toho v držení byl tento čas Bartoloměj kníže Minsterberský.

Když jsú ti osekáni byli, hned okřik jest udělán, kdež jest tu husto zeman a žádný jest honiti ho nechtěl.

Pane milý! Jáť jsem již na toho Břístského peněz sem drahně naložil, pak penieze ode mne berú a netoliko aby co dovedli, ale ještě někteří, penieze ode mne berúc, výstrahu těm dávají. I takovým způsobem já nerozumím, by se k mému přijítí mohlo, než již já k tomu lepší cesty neznám nad tuto, poněvadž jest zhůbce a nepřítel vši země a úplatek více podle zřízení zemského takovému žádnému činiti se nemá, aby naň tisíc zlatých váženo bylo, a aby po všech zemích bylo oznámeno a biřicem všudy voláno, ktož by kolivěk jej zabil aneb jal, že tomu tisíc ne za to, ale z milosti se dá, a by byl pak ten, ktož by to učinil, největší nepřítel země, aneb co najhoršího proti zemi neb v zemi učinil, že to má býti tomu vše prominuto. A tak, pane milý, on nebude směti žádnému věřiti ani k komu na jaká stanoviště jeti; neb poněvadž s ním pro několik grošovův jedou, všechno zlé proti své cti činí, fedrují, přechovávají, a znajíc, žeť jim o hrdlo běží, kterak nemá pak ten pro tisíc zlatých, znaje, že sebú i hrdlem proto bude bezpeč, učiniti, a tudy neb jest jemu o hrdlo přijítí aneb ven z země jeti. Ex Opočen, feria V. ante Galli 14.

Mikuláš Trčka z Lípy.

Urozenému pánu, pánu Petrovi z Roznperka oc pánu a příteli mému milému JMti.

1239.

Petr z Rosenberka, Zdeněk Lev a Jan z Lomnice [Janovi Mrakšovi]: o sněmu českém, na němž usnešeno vyslati poselství k dojednání svatebních smluv mezi císařem a králem Vladislavem.

Na Krumlově 1514, 14. Oct. Souč. opis tern. 3632 č. 4.

Službu naši vzkazujem, urozený a statečný příteli náš milý! Jakož nám oznámeno jest, kterak by doktor Krispian [sic], jsa v poselství od císaře JMti, jednal s králem JMti Uherským a Českým oc, pánem našim milostivým, což se krále Ludvíka a kněžny Anny JJMtí dotýče, kde by měli chování býti: i nám by se to líbilo, aby se to tak mezi JJMtmi zednati mohlo, což by stálého bylo a trvati mohlo. Ale poněvadž taková věc jest největší k dokonalému přátelství mezi JMCskú a JMKskú, tehdy u nás se to nalézá za potřebnou věc, aby se to jednalo skrze lidi znamenité nebo za to držíme, že by to bylo JMti stáleji a JMCské bezpečněji i také poctivěji, nežli skrze jednoho doktora, ač to proti nám nic není, nebo v tom jiného neobmyslíme, nežli což by bylo v tom JJMtí s vobú stran poctivého a dobrého.

O Římské království, že JMCská ráčí králi Ludvíkovi toho dopomoci, toľmy JMti jakožto králi a pánu našemu rádi přejem.

A kdež jest, jakož nám oznámeno, ráčil král JMt pán náš odpověď dáti, po tomto sněmu království Uherského, kterýž držán má býti na den sv. Luká

že hned JMKská ráčí děti své na Prešpurk vzieti a tu chovati: i tu my neznáme ještě žádného konce, nebo dopustil-li by pán Buoh smrt na krále pána našeho, že by tu též a v takovém spuosobu byli, jako by na Budíně byli, jestliže by JMCská kněžny Anny v své moci neměl.

Což se křieže toho dotýče, přiřiekal-li jest co doctor Krispian [sic] panu kardinálovi, tehdy jemu přísluší, aby tomu dosti učinil.

A což se kněžny Anny, dcery krále pána našeho, dotýče, poněvadž od stavuov z královstvie Českého má býti k JMKské s plnů moci vysláno, že se tu o to i o vsecky jiné věci, což by bylo dobrého JMKské a JMti dědicuov i tohoto královstvie, bude moci jednati, a ti ktož budú poslání, mají toho moc mieti; a pro dostatečnější toho vám vědomost teď posíláme vám jeden artikul vypsany, kterak jest o tom na obecním sněmu královstvie Českého svoleno, kterýžto sněm byl jest držán léta tohoto nynějšího při času sv. Maří Majdaleny.*) A to těmito slovy jest psán tuto hned pořád psanými:

„Item. O tyto vsecky věci, oč jest se na sněmu jednalo a nedokonalo, i také což by ještě jiného potřebného se poznalo o potreby krále JMti a JMti dědicuov a tohoto královstvie, bude se moci a má se jednati při králi JMti, když ti páni a z rytieřstva, kteříž od tohoto královstvie poslání jsúce jeti mají, při JMti budú, tak kterak jsú k tomu na tomto sněmu voleni; a což tu zjednají, zavrú a dokonají, má to tak mocné a drzemné býti, jako by se to na obecném sněmu zjednalo a dskami utvrdilo. A také mají mieti list mocný ti z pánuov a z rytieřstva, kteříž k králi JMti pojedú, pod zemskú pečetí od těch obú dvú stavuov z tohoto sněmu nynějšího.“

I z té příčiny vám to také vypisujem: jestliže by kto vám to pravil, že by panský a rytieřský stavové k králi JMti s mocí poslati neměli, že jest se takový zle uptal, ješto snad mohl by někto na JMCskú to vznésti aneb něco jiného, ješto by se potom to jináče našlo. A skrze to mohl by JMCská v něčem zmýlen a obmeškán býti, ješto bychom my tomu neradi byli, jako ti, kteříž JMCské upřímně a věrně všeho poctivého a dobrého přejem.

Co se dotýče kněze Bartoloměje, tomu sme srozuměli, že se ciesaři JMti vymlúvá, co jest učinil, i také zakazuje. I jest potřebí, aby JMCská neráčil mu věriti, nebo více nežli jednu, co jest on mluvil, jináče jest se nacházelo. Než tomu my muožem věriti, kdyby on JMCské mohl co škodného a zlého učiniti, že by rád učinil, jakož JCMt z psanie nás některých a výstrahy srozuměti jest mohl, co jesti předřečené knieže před sebu mieti měl s těmi lidmi, s kterýmiž jest do Uher táhl, ješto jest to ústy svými sám mluvil. A teď také muožete porozuměti z toho přiepisu,

*) Palackého Děj. V. 2. str. 278.

kterýž vám teď posíláme, co jest jeden náš přítel druhému psal, kterak jest Mutina před nimi mluvil; kterýžto Mutina vytáhl jest také s týmž kniežetem a panem Bočkem*) z Čech. Pak ačkolivěk to knieže troštoval je, kdo jsú s nimi, jako z toho přiepisu porozumíte, ale proto i tím nemohl všech zdržeti; neb jest nám oznámeno, že potom několik set pěších od něho odešlo. I není jistě jemu čemu věriti, nebo jeho skutky muožeme se zpravit.

I příteli milý! Tuto již dokonale znáti muožete a tímto se artikulem zpravit, že jest dokonalá moc ke všemu dána těm pánuom a z rytierstva, kteříž k JMKské jeti mají; a máme tu naději, že i od měst, ktož vysláni budú, také moc mieti budú. Ale mějte neb nemějte, za to máme, že jich k tomu není potřebí volati. Neb bývá to i na obecních sněmích královstvie Českého, že panský a rytierský stavové mnohé věci jednají a zavírají podle svobod svých při králi JMti aneb bez JMti, ješto k tomu měst není potřebí. A protož jich k takovým věcem nevolají.

Tyto věci, kteréž vám tuto oznamujem a píšem, nezdálo se nám mnohým psaním toho rozšířiti. Neb prvé měli jsme s vámi mnohé, a tak jakž se nám zdá, potřebné řeči, to obmýšlejíc, co by mezi JMCskú a JMKskú a JichMtí dědici k dokonalému a trvalému přátelstvie býti mohlo. Než jestliže by kto JMCskú na jakých stranních troštech stavěl, chtěje skrze ty jednati, kteříž jsú již u lidí znamenitých zkažení a u těch, na kterýchž v zemích krále JMti pána našeho záleží, tehdy toho se obáváme, aby takoví nějakého škodného spletku v tom neučinili; ješto bychme JMCské jistě toho nepřáli, poněvadž jest ta vuole naše, že bychme JMti ve všem slušném, jakožto pánu našemu milostivému, rádi slúžili.

Také i toto zdálo se nám dobrým úmyslém vám napsati, jestliže by to knieže k čemu potahován byl, ješto my za to dokonale držíme, že by on v tom JMCské nic neprospěl, tehdy rozumíme tomu, že by se v tom mnozí a snad všickni napořád naši znamenití přátelé rozpačili toho pomáhati, k čemu jsme my byli a jsme volni, puokudžby nám náleželo a slušné bylo, o to pilně chtějíce pracovati a jednati. A protož pro dobré JMCské, což jest se nám za potřebné na tento čas zdálo, nezdálo se nám toho před vámi zatajiti, ač poněvadž skrze jiné anebo jiného jest taková věc k jednání začata, snad nás již k tomu potřebie nebude. Ex Krumlov, sabbato die s. Calixti anno oc XV^cXIV^o.

Petr z Rozmberka oc.

Zdeněk Lev z Rožmitála a z Blatné, nejvyšší purkrabie Pražský.

Jan z Lomnice a na Meziříčí, hajtman markrabstvie Moravského.

*) Hynkem z Kunstatu.

1240.

Petr z Rosenberka Mikulášovi Trčkovi: odpověď ve příčině odpovědníků i Radslava Beřkovského.

Na Krumlově 1514, 18. Oct. Přepis tern. 3631 č. 8.

Urozený pane, prieteli muoj milý! Byšte se zdrávi jsúc dobře měli, přál bych vám věrně. Oznamujete mi, kterak Břízský jest vám osekál dva měštěniný z Jičina, po kterémž pán Litoborský s vašimi jsú po něm táhli po šlaku jeho až k Nové Vsi v horách, kteráž jest pánuov několik, ale podací že jest pana Diviše Bohařinského, a že slýchajíc o tom knězi, když jest v Paké na kniežecím zboží byl, že jest Břízského i jiné zhúbce zemské přechovával, a že jsú se nadáli, poněvadž jest tudy k Nové Vsi ujížděl, že ho tu u toho kněze, kterýž jest v Nové Vsi, najdú, a že jsú mluvili s tím knězem, aby jim dopustil těch zhúbci u sebe pohledati; a kněz zavřev se na srubě, že kamením na ně doluov házel a z ručnic střileti velel, pak že jsú ho dobyli a vzali samo třetího, a že jsta u něho dva byla od některého času, pravíc se býti havéri, a že s ním vzali groše i penieze falešné, kolky, želézce, kterýmiž ty mince dělál, prachy a rozličné k mincím falešným přísady a spisy, a že se volá k kniežeti, že jest služebník jeho a proše, aby mu dopuštěno bylo, aby list kniežeti, neb jeho hajtmánu na Kumburk, psal, a že se vám i jiným zdá, že knieže o něj státi bude; i jestliže by k vám poslal knieže, jakú byšte jemu měli odpověď dáti, že prosíte, abych vám v tom zdání své napsal, a že píšete o to najvyššiemu panu purkrabí v obšírnějších slovích pánu to oznamujíc, a aby pán ráčil psaní učiniti vám, aby na nižádná psaní žádným obyčejem púštěn nebyl, než na hrad Pražský, a zvlášť poněvadž se k lúpeži zná, aby vydán byl, při tom jiné skutky jeho vypisujíc, kterýchž není potřebí opakovati.

I muoj milý pane Mikuláši! Jistě mi věriti muožete, že v tom i jiném, čemuž bych jen rozuměl a vám k prospěchu bylo, pro vás rád učiním; ale mně se jistě zdá, že to dobře před sebu máte, tak jakž jste najvyššiemu panu purkrabí psali, a že vy v tom lepší zástěry mieti nemuožete, než najvyšším panem purkrabí. A mně se zdá, že žádost vaši v tom naplní, neb u mne jest jistě spravedlivá; a já jemu také o to hned chci psáti, aby tak učinil; neb jest naděje, že nám nětco poví vedle podob, že nepřítel náš tím potěšen nebude.

Že jste již na toho Břízského peněz drahně naložili a penieze od vás že berú, a netoliko aby co dovedli, ale že ještě někteří penieze od vás berúc, výstrahu těm dávají, pak takovým způsobem že nerozumíte, by se k němu přijíti mohlo, jiný způsob toho mně oznamujíc, jak by mělo jeho lotrovství přetrženo býti: i prosím vás, nechte toho nyní v mlčení až do mého s vámi spolu shledání a o to rozmluvení, neb já nětco v tom také obmýšlím, jako, kdy se dá-li Buoh s vámi shledám, vám oznámím.

penie, nad ktorým
tak spěšně šli, prve
m opovídáte, budú-li k vám s
odpověď dávati a ke mně, že ne u vás, ale
oj milý pane Mikuláši! Příklad, kterýž na svatý
ém a prostě nic u vás, neb svatý Job byl jesti trpělivý
lo, i na děti i na jeho osobu, ale vy, jakž vám jen ruku potáhli
hned protivili; kdež sů, ale ne u mne, kdež jich není. A abyš te nemněli,
ez hledati musejí, kdež sů, ač bych já vám přál, do nebe přídete. A tu
y ten tak svatý člověk sami byli, o peníze taková pokušení že máte, te
osielám list, co mi páni z Waldštajna píši, čemuž porozumíte; co jim odpisují
toho vám neposielám proto, abyš te nemněli, že se chlubím, že sem trpěli-
nežli vy.
O kniežeti Bartolomějovi jest slyšeti, že mu den ode dne vždy lidí ubývá,
že mu se dobře nevede, a očekávám o tom dále na každý den poselstvie. A bude-li
o potřebného vám věděti, když mi bude oznámeno, neobmeškám vám oznámiti. Ex
Krumlov, feria III. die s. Lucae evang. annorum oc XV° XIII. Petr z Roznberka.
Panu Mikulášovi Trčkovi z Lípy a na Lichtmburce, příteli mému milému.

1241.

Petr z Rosenberka Zdeňkovi Lvovi: o přijeti Rendla od Pražan a jiné drobné zprávy.
V Krumlově 1515, 25. Febr. Souč. opis č. 3644.

Urozený pane, pane příteli muoj milý! Přiepisy, které jste mi ráčili poslati,
co vám starý pan hofmistr píše, i také mladý, ty sem s pilností přečetl. Jak mi se
líbí neb nelíbí, toho vám nenie potřebí vypisovati, neb znám vás tak rozumného
pána, viem, že tomu sami tak dobře, nebo lépe nežli já rozumím, rozumíte. Než
novin tkne, které jsú psány, já jim jistě na větším díle
seisem, aby se Rendlovi rytierstvo dalo věc proti vám uvěsti.
jsú jej slavně přijali, a s ním se i smierili pro vás,
jsú vám nohy podraziti i přátelóm vašim, jehož
*) již v Rakúsích, račte vě-

Při tom mi posíláte, co vám pan písař píše a co vy jemu na to za odpověď dáváte, a prve nežli jest posel jeho od vás odpověď vzal, už jest přišel jiný a opět jiný, a všickni o peníze, kdež ta poselství mají, že jste pomyslili na onoho svatého dobrého Joba, nad kterýmž jest moc satanovi byla dána, aby ho trápil, že jsú poslové k němu tak spěšně šli, prve nežli jest jeden odmluvil, už jiný přišel, pak že mu se v tom opovídáte, budú-li k vám s takovým a častým poselstviem choditi, že jim budete odpověď dávat i ke mně, že ne u vás, ale u mne penízi že jsú, okazovati.

I muoj milý pane Mikuláši! Příklad, kterýž na svatým Jobovi dáváte, není toho na jiném a prostě nic u vás, neb svatý Job byl jesti trpělivý i na statku, kdy se naň sáhlo, i na děti i na jeho osobu, ale vy, jakž vám jen ruku potáhli k měšci, už jste se hned protivili; protož s těžkem, ač bych já vám přál, do nebe přídete. A tuť lidé peněz hledati musejí, kdež sú, ale ne u mne, kdež jich není. A abyšte nemněli, byšte vy ten tak svatý člověk sami byli, o peníze taková pokušení že máte, teď vám posielám list, co mi páni z Waldštajna píší, čemuž porozumíte; co jim odpisují na to, toho vám neposielám proto, abyšte nemněli, že se chlubím, že sem trpělivější nežli vy.

O kniežeti Bartolomějovi jest slyšeti, že mu den ode dne vždy lidí ubývá, a že mu se dobře nevede, a očekávám o tom dále na každý den poselství. A bude-li co potřebného vám věděti, když mi bude oznámeno, neobmeškám vám oznámiti. Ex Krumlov, feria IIII. die s. Lucae evang. annorum oc XV^cXIII. Petr z Roznberka.

Panu Mikulášovi Trčkovu z Lípy a na Lichtmburce, příteli mému milému.

1241.

Petr z Rosenberka Zdeňkovi Lvovi: o přijeti Rendla od Pražan a jiné drobné zprávy.

V Krumlově 1515, 25. Febr. Souč. opis č. 3644.

Urozený pane, pane příteli muoj milý! Přiepisy, které jste mi ráčili poslati, co vám starý pan hofmistr píše, i také mladý, ty sem s pilností přečetl. Jak mi se líbí neb nelíbí, toho vám není potřebí vypisovati, neb znám vás tak rozumného pána, viem, že tomu sami tak dobře, nebo lépe nežli já rozumím, rozumíte. Než mněť se nevšecko líbí, co je vám psáno, neb někteří artikulové voskový nos mají.

Co se novin tkne, které jsú vám z Prahy psány, já jim jistě na větším díle věřím, ale té naděje nejsem, aby se Rendlovi rytířstvo dalo več proti vám uvésti. O Pražanech já věřím jistě, žeť jsú jej slavně přijali, a s ním se i smířili pro vás, jako Herodes s Pilátem o Ježíše, chtěc vám nohy podraziti i přátelóm vašim, jehož nás buohdá pán Buoh všemohúcí zachovati ráci.

Kdež žádáte věděti, jestli pan kardinál z Gurku*) již v Rakúsích, račte vě-

*) Matouš Lang.

děti, že jest. A je u Vídní již konečně. S tím dajž se vám pán Buoh ve zdravie dobře míti. A sem na tom konečně, že v pátek [2. Mart.] nebo v sobotu [3. Mart.] u vás v Praze svého posla budu míti. Ex Krumlov, dominica Invocavit anno oc XV^cXV.*)

Petr z Roznberka.

Panu přieteli mému milému, najvyššiemu panu purkrabí Pražskému oc-

1242.

Petr z Rosenberka Zdeňkovi Lvovi z Rožmitála slibuje půjčiti 450 kop a sjeti se s ním v Hradci.

V Krumlově 1515, 7. Juli. Koncept Fam. Rožmitál.

Urozený pane, pane přieteli muoj milý! Bych vám měl mnoho na vaše psaní odpisovati, poněvadž se máme tak brzy spolu shledati, již já dá-li Buoh tento úterý najprv příští [10. Juli] vedle vaší žádosti v Hradci budu, jakž moha.**)

Co se puojčky dotýče, o kterúz mne žádáte, již já vám puol páta sta kop grošuv s sebu vedle žádosti vaší do Hradce přivezu. A s tím daj se nám pán Buoh ve zdravie spolu shledati. Ex Krumlov, sabbato post s. Procopii oc XV^cXV°.

Petr z Rozmberka.

Panu Lvovi psáno.

1243.

Radslav Beřkovský Petrovi z Rosenberka: aby mu sečkal dluhu.

V Liběchově 1515, 25. Oct. Orig. Fam. Beřkovský.

Službu svú vzkazuji VMti, urozený pane, pane mně příznivý a příteli muoj milý! Byšte zdrávi byli a dobře se měli, toho bych VMti rád přál. Jakož sem měl VMti dáti nyní při sv. Havle puoldruhého sta kop grošuv: staral sem se o to s pilností, abych je VMti vzdy dal, ale že tato záповěď zemská tomu jest překážku učinila, že se tak lehce o peníze objíti nemohu. A proto sem vám tak dlúho o tom nepsal, chtěje vám je vzdy zjednati. Protož prosím, není-li to proti mysli VMti, že byšte mi jich ještě sčekali až do sv. Jiří; neb to přede mnú není, abych já toho svolení zemského bez vuole vaší proti vám užiti chtěl, poněvadž jste mi vděk puojčili. Pakli byšte toho neráčili učiniti, račte mi to oznámiti, chci já se o to tak starati, jakžkolivěk moci budu, abych vám je vzdy dal. Dayž se pán Buoh VMti dobře míti. A prosím, víte-li co nového a zvláště o těch válkách ciesařských s králem Franským, račte mi to oznámiti, jak se nyní mezi JMti děje. Datum Liběchov, f. V. die s. Crispini anno oc XV.

Radslav Beřkovský z Šebieřova a na Liběchově,
najvyšší písař královstvie Českého.

Urozenému pánu, panu Petrovi z Rozmberka a na Krumlově oc, pánu mně příznivému a příteli mému milému.

*) Viz Č. Č. Musea 1882 str. 219 pozn. 10.

**) A. Č. VII. str. 115 č. 123.

1244.

Petr z Rosenberka Zdeňkovi Lvovi: že přijede na Nový rok na Blatnou.

Na Krumlově 1515, 21. Dec. Koncept Fam. Rosenberg 17.

Urozený pane, pane příteli muoj milý! Byšte se dobře měli a zdrávi byli, toho bych vám věrně přál. Kdež mi ráčíte psáti mezi jiným, že ještě tyto svátky se na Pražském hradu pozdržeti musíte, než k Novému létu, dá-li Buoh, vypravití že se chcete na Blatnú, prosíc, jestli možné, abych na Nové léto aneb potom nazajtrí k vám přijel, a který bych den tam měl býti, prosíc, abych vám oznámil. I račte věděti, že já k žádosti vaší na ten den na Nové léto, dá-li Buoh, u vás na Blatné budu a nazajtrí ten celý den s vámi zuostanu; leč by mne co bezelstně zašlo, jakož té naděje nemám, tehdy bych vám to časně oznámil. S tím dajž se nám pán Buoh ve zdravie spolu shledati. Ex Krumlow, feria VI. die s. Thomae ap. domini anno oc XV^cXV^o.

Petr z Rozmberka.

Panu Lvovi psáno.

1245.

Pražané Petrovi z Rosenberka: aby za příčinou smrti královny bděl nad zachováním pokoje a míru v zemi.

V Praze 1516, 24. Mart. Orig. č. 3669 a.*)

Službu svú VMti vzkazujem, urozený pane, pane nám přiezivný a příteli náš milý! Za to máme, že jest VMti času tohoto došlo, která příhoda království tomuto a nám všechněm obyvatelóm nyní se jest přihodila, že král JMt, pán náš, umřel jest a s tímto životem se již rozdělil, jehožto duši KMti pán Buoh rač býti milostiv. Pak ačkolivěk dědice JMtí a krále pána našeho JMt máme, jehožto milosti všickni jsme poddanost slíbili, však pro věk a léta JMtí a pro náhlost času že nemuož snad JMtí taková věc v království tomto tak dostatečně hned býti opatřena, ježto by v času tom, než by JMt to opatřiti poručiti ráčil, mohlo něco povstati a před se od někoho vzato býti, což by JMtí ke škodě i nám všechněm k něčemu jinému přijíti a přičteno býti mohlo: než poněvadž VMt v zemi této, vedle VMti mohutnosti a stavu, předeck držeti ráčíte, a k VMti i prve i nyní mnozí pro takovou příčinu patří, jako k tomu, který vedle stavu a povýšení dobré tohoto království miluje i k němu vždycky pomáhati jste ráčili, že VMti, jakž se nám vidí, pro dobré krále JMtí dědice i království tohoto, s prvními náleží, abyšte VMt, kdež byšte ráčili toho znáti potřebu, k tomu lidi vésti i napomínati ráčili, aby po zemi této tak to bylo zpuosobeno, aby od žádného žádná příčina k nepřátelství anebo k neřádu dávána

*) Totéž také v tern. 3671 č. 1. — K tomuto i k následujícím dopisům až do č. 1257 viz Č. Č. Musea 1882 str. 224 a A. Č. VII. str. 166 č. 177.

a předsebrána nebyla, dokudž by naše všech společné a země shledání a zuostání, kterak by to dále mělo býti zřízeno a opatřeno, nebylo. A jakž VMti pro hodné příčiny to dobře přfležeti muož, tak my, protože některú vrchnost a hlavu v tomto království vedle výsad našich a zpuosobu starodávného nesemy, to bychmy viděli v království a zemi této rádi, aby v takové příhodě a smrti krále JMti, slavné již paměti, též i dědice JMti mladosti, země tato v nic škodlivého, nám všechněm k nepokoji a cizím lidem ku posměchu, nevešla, ale raději aby nám i jednomu každému země obyvateli bylo dobře: než chtěl-li by kto neb kteří které příčiny k nepřátelství a zdvižení komu neb nám a stavu našemu z daleka neb z blízka dávati, my toho (ač té víry o žádném, ktož dobré miluje, nemáme) sněsti a strpěti bychmy nemohli, zvláště že časuo těchto z mnohých nelibostí a z toho velikého země zavedení snadně by vzíti se mohli od některých snad příčiny. Ale to jistě držímy, když lidé VMti s jedné k tomu se budú napomínati i držeti, a námi také s strany druhé opatření, pokudž nám náleží, puojde, že k tomu žádný přístupu takového jmíti moci nebude. Pragae, feria II. Paschae anno dominicae Nativitatis M^oV^oXVI^o.

Purkmistři a raddy Starého a Nového Měst Pražských.

Urozenému pánu, panu Petrovi z Rozmberka oc, pánu nám příznivému a příteli našemu milému.
(Pečeť zachovalá.)

1246.

Pražané [Závišovi Sulkovi]: aby na hradě Pražském posádka se nerozmnožovala.

V Praze 1516, 24. Mart. Přepis č. 3670 a.

Službu svú vzkazujem urozený pane, příteli náš milej! Máte to, jistě známe, v paměti, které jsú byly řeči k vám s panem Markvartem Kraselovským od našich posluov na zámku v sobotu [22. Mart.] mluveny, a co také zase od vás skrze ně nám jest oznámeno, to za jistú věc držíme, tak že žádných příčin k nepřátelství z zámku Pražského žádným obyčejem městóm Pražským nedávati ste připověděli. Pak po těch všech řečech, na kterých jsú naši poslové, z nás vyslaní, s vámi se duověrně rozešli, a my také je za jisté ujali, že se tak vskutku, jakž jest mluveno, stane, dochází nás, že byšte lidi na zámek přijímali a vám že by jich přibývati mělo i přibylo. I jest-li tak, tu by se již takové přátelské řeči s tím trefiti nemohly. A bylo-li by to, dále nám věc by trpěliva nebyla, poněvadž bychme se tak chtěli, jakž ste od našich posluov slyšeli, zachovati. Protož žádáme vás napřed, že se v tom vedle našich s obú stran přátelských a duověrných řečí zachováte. A také jestli co toho, co my slyšíme, nám oznámíte psaním vaším, abychme se věděli čím zpravití. Pragae, feria II. Paschae anno oc XV^oXVI.

Purkmistři a raddy Starého a Nového Měst Pražských.

1247.

Záviš Sulek a Markvart z Kraselova [Pražanům]: že pro jistotu hradu Pražského nutno jest se opatřiti, jakož i Pražané ve městě činí.

B. m. 1516, 24. Mart. Přepis č. 3670 b.

Službu svú vzkazujeme, vzácné opatrnosti páni a přátelé naši milí! Psaň, které ste udělali ke mně Závišovi Sulkovi v tento rozum, že v paměti máme, co sú poslové vaši k nám mluvili, a že vy to za jistú věc držíte: ještě my vám pravíme, že to za jistú věc držeti muožte, že příčiny žádné, úmyslu toho jsme, vám ji nepřátelstvím nedávati, témuž věříc, co jsú poslové vaši k nám mluvili, že se tak stane. Dále píšete, že bychme nějaké lidi na zámek přijali a že by jich nám přibylo: i o tom my nic nevíme, aby nám kto přibyl, než by i tak bylo, aby nám přibylo na tento čas, tomu bychme rádi byli, poněvadž jsme vám oznámili, že my zámek opatřiti chceme a opatrujem. Kdež pak i někteří z vašich toho jsú nám zchválili, abychme opatrnost při zámku zachovali. My pak toho za příčinu nekladem, než za opatrnost, že vy rathouzy své podle zdání svého osazujete a opatrujete, i také, jakž nás zpravují lidé, duom Saský. Pak my jakožto ti, pamatujíc, abychme se tak zachovali, jakž na dobré lidi záleží, zámek krále opatrujem tak, jakž sme vám oznámili, ktožkoli by chtěl při tom zámku jakú svú vuoli činiti mimo řád a právo, že toho každému brániti budem. Do vás toho důvěrnost majíc, kdyby se taková věc přihodila od kohožkoli, že nám toho radni a pomocni budete, jakož i poslové vaši nám sú to přirklí a my sme to za jisté k sobě přijali. A vo tom držíme bez pochyby, že se tak stane. Datum feria II. post Paschae anno 3c XV^cXVI.

Záviš Sulek 3c a Markvart z Kraselova.

1248.

Markvart z Kraselova Petrovi z Rosenberka: o jednání s Pražany pro zachování pokoj—
o bouřlivém kázání faráře Týnského, o opatření hradu Pražského.

Na hradě Pražském 1516, 26. Mart. Přepis č. 3670 c.

Urozený pane, pane mně milostivý! VMti službu svú vzkazuji. VMt račť věděti, že v sobotu před velikú nocí minulú [22. Mart] přišli jsú poslové na hrad Pražský ode všech tří měst Pražských, dotazující se mne, poněvadž mi na hradě Pražském při panu hajtmanu poručeno jest, mám-li jaké dalšíe poručení ku panón Pražanóm, což se opatření hradu Pražského dotýče? Pověděl jsem, že nemám, než toliko to, chtěl-li by kto jakú svú vuoli provozovati, abych toho bránil s těmi, kteříž na zámku jsú. Potom sú ku panu hajtmanu tato slova mluvili: „Pane hajtmane, ty si krále JMti úředník, a hrad jest Pražský a města jsú také Pražská, ty víš, kterak jest tobě král JMt porúcel, jak se máš k těm městóm zachovati a kterak města

Pražská k tobě zase?" Dal jim pan hajtman krátce odpověď, že ví, kterak se zachovati má; ale já sem jim pověděl, že jest se pan hajtman zachovával jako na dobrého sluší a že ještě ví, jak se zachovati má podle slibu svého, který jest nejvyššímu panu purkrabí podle zřízení zemského učinil, jakož též zřízení dále ukazuje. I znal sem, že jim to nevelmi příjemné bylo. Potom jsú nás žádali, abychme se na hradě pokojně zachovali, že jse oni k nám také pokojně zachovati chtějí. Pověděli jsme, že chceme to rádi učiniti a žádných jim příčin k zlému nedávati; a oni nám zase též přirklí, pakli by kto jakú nám příčinu z měst Pražských dal a my že bychme jim toho oznámili, že má od nich trestán býti. Potom v pondělí velikonoční [24. Mart.] toto psaní nám jsou učinili, kteréhož se VMti přepis posielá, též i co se jim zase odepsalo.

Toto mi se také VMti zdálo oznámiti, že farář Týnský*) v Slovanech v pondělí velikonoční [24. Mart.] udělal kázání, kdež tu na ten den púť veliká bývá, tato slova pravě, že všichni Němci a ti, kteříž pod jednu zpuosobú přijímají, že jsú lotři a lháři pikhartští a že radši by čerta viděli nežli krev boží. Při tom jest mnohá rozličná haněnie kázal. A poněvadž ciesař nejvyšší pán křesťanský JMt za to jest, i jiní páni a VMt za to ste jmíni, kterak my chudí u nich nemáme za to držáni býti. Ale zdá mi se, že jest tu nemálo proti zřízení zemskému učinil, kdež strana strany haněti nemá. A také račte věděti, že jest Rendl na tom kázání byl. Což se pak opatrnosti na hradě Pražském dotýče, račte VMt věděti, že se ta bohdá při nás zachovává, na žádná slova nespolehající; kdež panu Hložkovi**) a panu Litovskému,***) kteří nyní zde jsou, zdá se, nedáme-li my jim doluov žádné příčiny, že oni jí nám také nedadí, jakož my bohdá nedáme. Než proto račte věděti, což sem zpraven, že na nich vdole vrsuňk jest, a že by chtěli tajně tisíc pěších přijíti a něco jízdních. Jiného VMti na tento čas nevím co psáti. Dán na hradě Pražském, léta oc XV° XVI. v středě po velicě noci.

Markvart z Kraselova.

Urozenému pánu, panu Petrovi z Roznberka oc JMti, pánu mně milostivému.

1249.

Václav z Vítence Petrovi z Rosenberka: o jednání úředníků hradeckých s Pražany a o příjezdu pana Lva.

Na hradě Pražském [1516], 26. Mart. Přepis č. 3670 d.

Urozený pane, pane mně milostivý! VMti teď posielám dva přípisy, jeden co páni Pražané píší, druhý co se jim zase odpisuje, jimž VMt ráčíte porozuměti. Také VMti pan Markvart Kraselovský píše, kteráž psaní VMti teď posielám, když Pražané zvěděli o smrti JMKské, s jakým poselstvím ku panu hajtmanu na hrad z sebe vy-

*) Jakub Uher.

**) Jindřichovi ze Žampachu.

***) Recte: Litevskému (Václavovi ze Svinař).

slali a co jim za odpověď dáno. Jiného přes to VMti nevím co oznámiti, než to, že na zámek koupili jsú nětco smoly a pryskyřice, a oni páni Pražané nedadí ji vydati pravíc, žeby jim toho samým potřebí mělo býti. O příjezdu pána mého JMti*) ještě nevím, než zpraven jsem v jistotě, že jest JMt ráčil na květnú neděli [16. Mart.] vyjeti, pak nevím k Blatné-li, či sem k Praze ráčí se obrátiti. Dán na hradě Pražském, v středu po hodu slavném velikonočnem. Václav z Vítence.

Urozenému pánu, panu Petrovi z Rozmberka oc JMti, pánu mně milostivému.

1250.

Vojtěch z Pernšteina Petrovi z Rosenberka: aby se přičinil o svolání sněmu.

V Pardubicích [1516], 30. Mart. Přepis tern. 3671 č. 6.**)

Službu svú vzkazuji urozený pane, pane a přieteli muoj milý! Prál bych vám zdravie i všeho dobrého. Dobře znáte zpuosob krále pána našeho, v jakémž nynie jest, že nám i sobě k malému prospěchu na tento čas muož býti: pak nebudem-li my sami chtíti sobě toho pomocni býti, což by bylo JMti dobrého, i nás obyvateluov královstvie tohoto, podle let JMti málo JMt mezi námi zpuosobiti bude moci. Než prosím, pohledíc na ten zpuosob, že se k tomu ráčíte přičiniti i toho pomáhati, cožby bylo dobrého, užitečného JMti i nám všem, jednati, a panu purkrabí najvyššiemu že ráčíte psáti, aby sněm položil a obeslal což najspieš muož, neb toho potrebu sami znáti ráčíte na tento čas, že ta věc ne prodlevanie, ale spěšného jednanie potrebuje. A tu abychom se sjedúc všickni sobě toho pomáhali jednati, což jest dobrého a užitečného tomuto královstvie, upřímně a věrně. Ex Pardubic, dominica in Conductu Paschae.

Vojtěch z Pernštejna a na Hluboké, najvyšší hofmistr královstvie Českého.

Urozenému pánu, panu Petrovi z Rozmberka a na Českém Krumlově, pánu a přieteli mému milému.

1251.

Petr z Rosenberka Pražanům: chválí je za to, že o pokoj státi chtějí, a sám se též oň vynasnažiti chce.

Na Krumlově 1516, 2. April. Přepis č. 3669 b.***)

Službu svú vzkazuji, vysoce múdří a opatrní páni přátelé moji milí! Psaní, které ste o smrti krále JMti, pána našeho milostivého, učinili a o opatření v tomto království, tomu sem vyrozuměl, ktežto JMKské věrně smrti nepřejí. Ale poněvadž pán Buoh JMKskou z tohoto světa pojieti ráčil, jiného již neviem k tomu co říci, než všemohúcí pán Buoh rač dáti JMti duši věčné odpočinutí. Což se pak opatření tohoto královstvie dotýče, co o tom obmejšlete a kterou o to péči máte, mně se to

*) Zdeňka Lva z Rožmitála.

**) Též pod číslem 3673.

***) Totéž také v tern. 3671 č. 2.

dobře líbí; nebo z toho vašeho psaní jinému sem nesrozuměl, než že byste dobrému rádi, jakož všem nám to dobře náleží, abychme o krále Ludvíka JMt, jakožto o pána našeho dědičného, a dobré tohoto království se starali, každý podle stavu svého, co komu z nás přísluší, abychme toho neopouštěli, než v těch ve všech věcech, coby dobrého býti mohlo, abychme sobě všickni společně, jsouce spolu v svornosti a v lásce, radni a pomocni byli. Jakož té sem k vám naděje, že se tak skutečně jmíti budete, a já také o to rád pilnou péči, což by k dobrému bylo, jmíti chci a jiné pány a přátele své k tomu vésti, jakož již s některými sem se shledal; a jiného do nich neznám, než že při tom, cožby dobrého JMKské a toho království bylo, stanú a toho radni a pomocni budú. A když tak jedni jako druzí učiníme, při tom se, jakž nám přísluší, řády a právy tohoto království spravujec, mám to důfání ku panu Buohu, že nám toho dobrého pomáhati ráčí. Také i toto vězte, že tyto dny, kdež byla v času předešlém mezi některými obyvateli tohoto království a cizozemci válka vznikla, to sem srovnal; a tak ze všech stran o to péči mám, aby v tomto království pokoj a dobrá svornost a láska býti a trvati mohla. Datum Krumlov, feria IV. post Conductum Paschae anno ๑๐ XVI.

Petr z Roznberka ๑๐.

Vysoce múdrým a opatrným pánům purkmistru a raddě Starého města Pražského, přátelóm mým milým.

1252.

Petr z Rosenberka a Ladslav ze Šternberka Pražanům: aby nedrželi zvláštního sjezdu stavu městského.

Na Krumlově 1516, 2. April. Přepis tern. 3671 č. 3.

Služby své vzkazujem, vzácné opatrnosti páni přátelé naši milí! Nebud' vás tajno, že jest nás došlo, že byste vy města krále JMti tohoto království obeslali a sjezd jim anebo sněm položili. A jestliže jest tak, naše jest zdání a za to žádáme, že to zase rozpustíte a do sněmu obecního že žádných stranních sjezdů mieti a držeti nebudete; nebo tohoto se v tom obáváme, jestliže by ta věc tak státi a ten sjezd sjíti se měl, tehdy snad stavové panský a rytířský také by své sjezdy zvláště sobě položili, a skrze to mohla by nějaká nevole v stavech povstati a snad i sněm obecní skrze to mohl by znamenitú překážku mieti. A poněvadž jste nám psali dobré obmýšlejice, té jsme naděje k vám, že i to opatříte, aby těchto časov žádných sněmův vašeho stavu bez jiných stavův, stranních, dokudž obecní sněm nepřijde, nebylo. A my také v staviech našich k témuž vésti i se pány a přátely našimi chceme, jakož jsme pak to již i v některých krajích zastavili. Dán na Krumlově, v středu před Svátostí léta ๑๐ XVI.

Petr z Roznberka ๑๐.

Ladslav z Šternberka a na Bechyni, nejvyšší kancléř království Českého ๑๐.

Vzácné opatrnosti pánům purkmistróm a raddám Starého a Nového měst Pražských, přátelóm našim milým.

1253.

Tiž týmž: žádají za ubezpečení osob ze stavu panského i rytířského, aby nikdo se nerozmýšlel jeti na sněm od nebožtíka krále svolaný.

Na Krumlově 1516, 2. Apríl. Přepis tern. 3671 č. 4.

Služby své vzkazujem, vzácné opatrnosti páni přátelé naši milí! Vězte, že král JMt slavné paměti ráčil jest sněm obecní tohoto království Českého na hradě Pražském položit v pondělí po svatém Jiří najprv přiestím. [28. Apríl.] A poněvadž k tomu sněmu stavové se tohoto království sjieždějí a své hospody v městech Pražských mívají, té jsme naděje, že se k každému stavu i k osobě tak zachováte, aby každý, jsa na tom sněmu, svobodně krále JMti pána našeho a tohoto království dobré, jsa sebú bezpečen, jednati mohl. Ale snad na tento čas mohl by se někdo na něčem urážeti a do měst Pražských sobě obtížeti přijeti, a tudy i sněmovnie jednanie a toho království dobré mohlo by nějakú roztržitosť mieti. A protož obmýšlejíce my v tom dobré a jistě dobrým úmyslem za to vás žádáme, že nám listem svým připišete, že panské i rytířské osoby a našich stavuov, i také služebníci, mají všelikterak bezpečně v městech Pražských beze všech a všelikterakých překážek zachování býti a svobody užiti, kterak jsú prve uživali a užívati mohli za slavné paměti krále JMti. Nebo z té příčiny tato jest naše žádost, jestliže by kdo aneb kteří v tom jakú obtiežnosť předkládali, ač snad ne pro vaše osoby, nežli pro některé jiné z obce obyvatelé, abychom jim to oznámiti mohli, co byste nám v tom připsali, bý na tom žádného úrazu nemajíce, té obtiežnosti zanechali. Dán na Krumlově, v středu před Svátostí léta oc XVI.

Petr z Roznberka,

Ladslav z Šternberka a na Bechyni, nejvyšší kanclér království Českého.

Vzácné opatrnosti pánóm purkmistróm a raddám Starého, Nového a Menšího Měst Pražských, přátelóm našim milým.

1254.

Petr z Rosenberka Vojtěchovi z Pernšteina: že se chce o pokoj přičiniti; ve příčině sněmu odkazuje k listu druhému.

Na Krumlově 1516, 2. Apríl. Přepis tern. 3671 č. 7.

Službu svú vzkazují, urozený pane, pane a přieteli muoj milý! Ráčíte mi psáti, že krále pána našeho zpuosob, v jakém nyní jest, že znám, že nám i sobě k malému prospěchu na tento čas muož býti, pak nebudem-li my sami chtít sobě toho pomocni býti, což by bylo JMti dobrého i nás obyvateluov království tohoto, podle let JMti že málo JMt mezi námi zpuosobiti bude moci, než že prosíte, pohledíc na ten zpuosob, že se k tomu přičiniem i toho že pomáhati budu, což by bylo dobrého, užitečného JMti i nám všem, jednati. I milý pane a přieteli! Račte

tiem jisti býti, že na mně, dá-li Buoh, nic sjíti nemá, že rád chci pomoci jednati to, což jen budu znáti, co by k dobrému slúžilo králi JMti, pánu našemu, i této koruně, i jiné přátely své k témuž vésti.

Což se sněmu tkne položení, abych nejvyššímu panu purkrabí psal, aby jej položil a obeslal, což najspíš by mohlo býti: vězte, že jesti té chvíle zde při mně byl, když jest vaše pachole mně listy dodalo. I na tom jest, že sněm brzský bude, jakož z cedula v listu, kterýž vám společně píšem s nejvyšším panem purkrabí a panem kancléřem, porozumíte. A s tím daj se vám pán Buoh ve zdravie dobře mieti. Ex Krumlov, feria III. post Conductum Paschae anno oc XV^cXVI.

Petr z Roznberka.

Urozenému pánu, panu Vojtěchovi z Pernštejna a na Hluboké, nejvyššímu hofmistru království Českého, panu příteli mému milému.

1255.

Petr z Rosenberka, Zdeněk Lev a Ladslav ze Šternberka Vojtěchovi z Pernšteina: o stavení komorního soudu až do sv. Martina a o sněmu položeném k 28. dubnu.

V Krumlově 1516, 2. April. Přepis tern. 3671 č. 8.

Službu svou vzkazujem, urozený pane, pane a příteli náš milý! Byšte zdrávi byli a dobře se měli, toho bychom vám věrně přáli. Věděti vám dáváme, že jsme to u sebe rozvažovali, poněvadž o času Svátosti [4. April.] soud komorní držán bývá, jest-li by také nyní po smrti krále JMti, pána našeho milostivého, nyní slušně držán býti měl? Kdež se nám zdá, aby odložen do sv. Martina byl, a to z té příčiny, poněvadž páni a rytířstvo, rady krále JMti, kteříž s vámi v tom soudu komorním sedají, přísahu jsú králi JMti, slavné paměti, učinili, že by po JMti smrti, neučinivše králi Ludvíkovi JMti přísahy, v tom soudu sedajíc souditi nyní neměli. Protož z té i z jiných hodných příčin, kteréž vám při našem spolu shledání oznámíme, zdá se nám býti potřebné, aby ten soud do jmenovaného času odložen byl. Pakli nyní některé úředníky zemské při sobě mieti budete, muožete s nimi a s radami krále JMti o to také, ač se jim toto zdání naše líbiti bude, radu vzíti a tiem se dále zpravíte; neb bychom neradi, aby mezi stavy neb osobami z těch neb jiných příčin jaké ruoznice povstati měly, než bychom raději v svornosti a lásce pro dobré krále Ludvíka JMti a toho království spolu byli a drvali [sic], všech nelibostí na straně do let JMti rozumných nechajíce. Jakož pak buohdá o to s vámi, když se spolu shledáme, šíře rozmluvíme a to jednati budem, aby ten soud komorní, jako i jiní zemští, držán byl a svojo pruochoď mieti mohl. Ex Krumlov, feria IV. post Conductum Paschae. Anno oc XV^cXVI^o.

Petr z Roznberka oc.

Zdeněk Lev z Rožmitála oc, nejvyšší purkrabie Pražský
a Ladslav z Šternberka oc, nejvyšší kancléř království Českého.

Urozenému pánu, panu Vojtěchovi z Pernštejna oc, nejvyššímu hofmistru království Českého, panu příteli našemu milému.

Cedule do téhož listu. Toto vám také, pane a příteli náš milý, oznamujem, že král JMt slavné paměti ráčil jest sněm na hradě Pražském položití v pondělí po sv. Jiří najprv přieští [28. April]. A jestliže by JMt z tohoto světa, jakož se již tak stalo, od pána Boha pojat byl, aby ten sněm před se, to jest JMti žádost byla, držal se. I za toto vás žádáme, že těm všem, ktož jsú se k sídu komornímu sjeli, to oznámíte a za to jich žádati budete, aby to vědúce, na ten se sněm sjeli, nebo jsú toho pilné a znamenité potřeby. A ač proto listové sněmovní po krajích rozeslání jsú, ale mohlo by se přihoditi skrze některého posla nevědomost, že by ne každého ti listové sněmovní došli, kdežto neradi bychom, aby v tom jaké obmeškání státi se mělo.

1256.

Pražané Petrovi z Rosenberka a Ladslavovi ze Šternberka: o sjezdu stavu městského v Praze odbývaném.

V Praze 1516, 6. Apríl. Přepis tern. 3671 č. 10.

Službu svú VMtem vzkazujem, urození páni, páni přítelové naši milí! Věděti VMt nám dávati ráčíte, kterak by VMti došlo, že bychme my města krále JMti tohoto království hned po smrti krále JMti obeslali a sjezd jim položili, VMt žádajíc, jestliže jest tak, abychme zase jej rozpustili a až do sněmu obecného jich spolu nedrželi. Kdež VMti to povědieti můžeme, že všecka města krále JMti času tohoto jsme při sobě v Praze měli, kteříž jsú se byli na naši žádost sjeli, a to z té příčiny, že prve před časem a smrtí krále JMti vznášeli jsú na nás, kterak by se jim městům i osobám z stavu městského mnohá protivenství, škody i bezpráví dala od osob z stavuov panského a rytířského: v kterýchžto obtížení nás nejednů žádali jsú za raddu i prosili. Pak když jsme my o smrti krále JMti, pána našeho slavné paměti, v jistotě uslyšeli, majíc to v paměti a obávajíce se, aby v této míře pro smrt pána našeho JMti nětco se někde nestrhlo a nestalo, ježto by se k míru a k svornosti nechýlilo, i proto jsme jich požádali, aby se k nám do Prahy sjeli. A tu všechněm učinili jsme napomenutí i žádost na ně vzložili, aby v tomto času, dokudž by všie země a stavuov shledání nebylo, všelikých příčin k nelibosti a nepokoji se vystřiehali a jich žádnému, což na nich jest, nedávali. A tu jsme také jim, kterak VMtem i jiným pánům píšeme a VMti zač žádáme, oznámili, aby tudy seznali i tomu věřili, že s strany stavuov VMtí také příčiny nelibostí a nepřátelství dávány býti by neměly. A tak, jakž u VMtí, tak u stavu našeho dobré a pokojné obmýšlejíc, jedno k druhému aby se trefiti mohlo, jsme jednali. Kdež pověděli jsú nám, že se tak, jakž jim oznámeno i předloženo jest, zachovati chtějí. A o to s nimi rozmluvivše,

je jsme včera o poledni [5. April.] rozpustili, a již od nás všichni se rozjeli. Pak poněvadž k VMtem a jiným pánům k svornosti a pokoji i řádu jsme se přimlúvali, vidělo se nám také za slušné, abychme i s stavem naším o též rozmluvili. A o tom držeti račte, že o nic strannieho ani zbytečného jsme jich k sobě neobeslali, než chtíc tomu rádi, aby s VMtí stavuov i s naší strany dobře a mírem všecky věci státi v tomto království mohly a jedny s druhými aby se trefovaly; neb jestliže bychme takové věci u VMtí předešli a byli od VMtí opatření a v stavu našem to bylo zanecháno, taková opatrnost byla by prázdna. A jestliže by VMt kto jináče zpravoval, VMtí jako pánov a přátel prosíme, že ráčíte řečem takovým věřiti tak jako smyšleným a beze všeho gruntu. Neb my víme a známe, kterak se v tomto času a této pána našeho příhodě zachovati máme. Pragae, dominica post Ambrosii anno dominicae Nativitatis oc MV^oXVI.

Purkmistři a raddy Starého a Nového Měst Pražských.

Urozeným pánům, panu Petrovi z Roznberka oc a panu Lacslavovi z Šternberka a na Bechyni, nejvyššímu kancléři království Českého, přátelům našim milým.

1257.

Pražané všech tří měst Petrovi z Rosenberka a Ladislavovi ze Šternberka: dávají bezpečný list na místě glejtu všem, kdož sněmu o sv. Jiří se zúčastní.

V Praze 1516, 6. April. Souč. opis tern. 3671 č. 11.

Službu svú VMtem vzkazujem, urození páni, přátelé naši milí! Jakož nám oznamovati ráčíte, čemu také i z listu krále JMti slavné paměti k nám daného jsme vyrozuměli, že JKMt ještě za živnosti své sněm obecnie tohoto království na hradě Pražském v pondělí po sv. Jiří najprv příštím položití ráčil, a tu, poněvadž stavové toho království se sjížděti i hospody v městech Pražských držeti obyčej mají, ráčíte té o nás býti naděje, že se k každému stavu i k osobě tak zachováme, aby každý na tom sněmu svobodně krále JMti i zemské dobré, jsa sebú bezpečen, jednati mohl, ale však z té příčiny, aby se snad někdo na tento čas na něčem neurazil a tudy by do měst Pražských přijeti sobě obtěžoval, za to VMt nás žádati ráčíte, abychme listem naším připsali, že panské i rytierské osoby a VMtí stavuov i také služebníci mají všelikterak bezpečně v městech Pražských beze všech překážek zachování býti a svobody užiti, kterak jsú prvé za slavné paměti krále JMti užívali oc. I milí páni, VMt. Tomu my dokonale věříme, že túto věcí ráčíte všecko dobré a dobrým také úmyslem obmýšleti, aby z žádné strany od žádného k tomu příčina, skrze kterou by se obecné dobré roztrhnúti, aneb jaká nelibost a nesvornost povstati měla, dávána nebyla; neb i týmž jako VMt úmyslem (tu v pravdě račte o nás mieti naději) i k VMtem i k jiným pánům úředníkom větším zemským JMtem psanie jsme učinili, chtíce to rádi, co by pokoji a svornosti pro dobré krále JMti i tohoto

království sloužilo, viděti. Ješto tak držíme, že JMt od nás týmž úmyslem, jako my k JMtem jsme psanie učinili, přijíti jsú ráčili. Protož abyšte ráčili VMt věděti, že této VMti žádosti nic na odpor nejsme, ale že všechněm dobrým lidem panského a rytířského stavóm i osobám a také služebníkóm jisté bezpečenství a dokonalé dáváme, aby bezpečně v městech Pražských, beze všech překážek obecné a království tohoto i své věci na témž i při tom sněmu jednajíc, zachováni byli a svobody užili tak, kterak jsú prvé za slavné paměti krále JMti uživali. Pak poněvadž od VMti stavuov a pro dobré i bezpečné obmýšleti takovou věc ráčíte, VMti také věříme, že i též VMti stavové i osoby i s služebníky k našemu stavu i k osobám a obyvatelóm našim beze všech pútek a příčin k nepřátelství zachovati se ráčí a zachovají, aby tudy ta spravedlivost byla vyplnila [sic], což VMti stavové a osoby od nás míti ráčí, aby od sebe nám totéž okázati ráčili. Než což se odpovědníkuov zjevných, zhůbcí a škódcí zemských a psancuov i těch, ješto práva užiti nemohú a nemají, dotýče, takoví v toto, čehož dobří a zachovalí užiti mají, pojímání býti nemají. Neb k těm a takovým my, i jeden každý v zemi této, muož se a má nic méně než jako za živnosti krále JMti slavné paměti zachovati. Kdež VMt toto znajíc, co my pro dobré a obecnú svornost učiniti chcmy a učinímy, jestliže by se kdo na čem času tohoto v této krále JMti smrti příhodě urážel a sobě co obtěžoval, jemu, ktežby toho žádal, oznámiti i ukázati ráčíte. Pragae, dominica post Ambrosii anno dominicae Nativitatis M^oXV^oXVI^o.

Purkmistři a raddy Starého a Nového i Menšieho Měst Pražských.

Urozeným pánóm, panu Petrovi z Roznberka oc a panu Ladslavovi z Šternberka a na Bechyni, nejvyššímu kancléři království Českého, pánóm přátelóm našim milým.

1258.

Petr z Rosenberka Zdeňkovi Lvovi z Rožmitála: chce se přičiniti u pánů Trčků, aby mu dluhu posečkali; o sněmě, novinách z Italie a Pražanech.

Na Krumlově 1516, 10. April. Přepis tern. 3671 č. 9 b.

.... (Počátek utržen) ... — kdež pak za to žádáte, abych se k tomu přičinil a některak to obmyslil, aby se to mohlo u jeho strýcuov, anebo komu již ta věc náleží, jednati, aby vám toho, což jste jemu dlužni byli, jestliže déle nemuůže býti, ale do sv. Havla čekali: i k žádosti vaší já to rád učiniti chci, kdy jen porozumím jich zpuosobu, na čem mezi nimi stojí, u koho bych toho z nich hledati měl; neb jestliže se tak zachovají, jakož jest žádost nebožtíka strýce *) jich byla ke mně, jako vám teď toho přepis posílám, tehdy by byla naděje dobrá, že bych vám u nich prospěti snad mohl. Než toto mi se zdá, jestližeby pan podkomoří, strýc jich, u vás hledal proti nim jaké podstaty, abyšte v tom prostředek drželi, neb což jest

*) Patrně Mikuláše Trčky.

rozuměti z lidských řečí, žeť jsú ruoznice mezi nimi vždy jakěž takéž, neb jest mi pan podkomoří dnes list psal, ač mi nic v něm neodviera, ale proto pomoci, byla-li by mu potřeba, na mne žádá, abych ho neopúšťel; kdež vám teď přiepis listu jeho i odpovědi, co mu na to odpisuji, i také cedule, kterúz mu píši, posílám, neb to, co mu v ceduli píši, jest hustá rozprávka. A co mi dá na to odpovědi, neobmeškám vám poslati.

Zdanie pak vašemu sem porozumněl o rytierstvu, abychom což bychom mohli najvíc jich zdvihli, aby na ten sněm jeli, kteřížby dobrému rádi; i chci já o to všecku svú pilnost mieti, aby se žádost vaše naplnila.

Teď také vám posílám přiepis novin, kterak se ve Vlaších ciesaři JMti vede, od biskupa Pasovského*) mně poslané; než za to vás prosím, bude-li v čem co takového nového, že mi oznámíte, a já vám také, jestliže co takového zviem. A při tom vás prosím, dali-li jsú Pražané jakú odpověď na ta dva listy, kteréž sem já s panem kanclířem jim psal, že mi to při jiném poselství, kdybyste ke mně měli, oznámíte. Ex Krumlov, feria V. post s. Ambrosii anno 3c XV^cXVI. Petr z Roznberka.

Najvyššiemu panu purkrabí Pražskému, panu příteli mému milému.

1259.

Petr z Rosenberka Ladslavovi ze Šternberka: o urážce kapitoly hradské v listě Pražan k p. z Rosenberka i ze Šternberka.

Na Krumlově 1516, 16. April. Přepis tern. 3671 č. 13.

Urozený pane, pane příteli muoj milý! Listy, které jste mi ráčili poslati, co nám páni Pražané na naše psanie, které jsme jim učinili, odpověď dávají, ty sem s pilností přečetl a jich sobě přiepisy schoval, a teď je vám zase posílám. Jáť v nich, pokudž já tomu rozumím, nic neslušného nevidím, než kdež vám samému odpověď dávají, co se Kuby, faráře Týnského,**) tkne. I jest nepodobné, aby neměli o jeho kázanie věděti, které jest učinil. Kdež pak kapituly Pražské dotýčí, já té naděje nemám, by oni k tomu příčinu dávali, než že toliko pro zastřenie toho Kuby to jsú v odpovědi vaší postavili. Než tento mi se kúsek v jich psanie najhůře líbí, kdež tam postavili v té odpovědi: „ale raději lid zákonu božiemu, umějí-li, učili.“ Pak mně se zdá, že víc umějí, nežli Kuba v Týně, kdyby pravda místo měla, a žeť víc všecken sbor křesťanský zákonu rozumějí, než-li Kuba s pány Pražany. Ex Krumlov, feria III. post s. Tiburcii anno 3c XV^cXVI. Petr z Roznberka.

Panu příteli mému milému, najvyššiemu panu kancléři království Českého 3c.

*) Biskupem Passovským byl tehdaž *Wigileus*, ale od r. 1514 měl koadjutora i administratora biskupství *Arnošta* z vévod bavorských. Ten také nepochybně jest zde míněn.

**) Viz číslo 1248.

1260.

Farář Černovický Petrovi z Rosenberka: stěžuje si na své osadníky.

V Černovicích 1516, 23. April. Orig. II. 41. 1.

Modlitbu svú vzkazují nehodnú, urozený pane, pane můj najmilostivější! Zdraví i ščeští vinšuje VMti jakožto pánu svému milostivému oc. VMti prosím pokorně, že toto psaní mé nebude proti mysli VMti, ale že je milostivě přijmúce, rozvážiti ráčíte u pokoji. A kdež VMti já nehodný kněz a kaplan oznamuji, že tuž v Černovicích mezi poddanými VMti býti nemohu, kdež sem to i panu prelátu oznámil, z příčin hodných, ješto Bohu jsú nemilé a VMti nepříjemné, kdež vo tom nechci pochybovati, jakožto o pánu křesťanském. A že mi se zdá, že žádný zákoník toho nesnesl by, co sem já ta léta strpěl mezi nimi rvaní, pohlavkování, a to pro řády duchovní a správu křesťanskú, zakládání dveří u chalupy mé domových, a bych byl vyšel, aneb ven vyjítí chtěl, bylo by mne zabilo, čím jsú zastavovali a založili; zhanění divná, že sem lhář a zákon boží zapírám, a že VMt ste nemúdrým, že jim dáváte toho kněze, kteréhož oni míti nechťí. A kdybyste jim VMt dali toho, kterého by oni chtítí měli, že by učinili všicko. A že já jim nejsem nic užitečen, a že, bych více kázal i učil, že mi nevěří, ani že mne v tom poslouchati chtí ani učiniti, poněvadž jim kalich odjímám; a že kdožkolivěk přísahu přijímá, jakožto v úřad jaký přijímajíc, že jemu věřeno býti nemá, ani žádný dobrý aby takovému nevěřil. I kdež i při těch řečech se mnú někteří z úřadu seděli. A tak že sem strpěl to i jiné obtížně po ty všecky časy, váže sobě více VMti, nežli jich zlosti a tupení. I milostivý pane! Znajíce takovou věc ode mne nehodného kaplana svého, kteráž jest v pravdě, i trpělivost mnohého trápení, a že již znám, že v nich a mezi nimi nic prospěti nemohu: milostivý pane, vdy mi se nezdá, nic před VMtí zatajiti, ač můžli to býti s VMtí volí, že sem žádán a prošen před šesti léty od pana Pinthy [sic], mistra Cirilla a kanovníka Olomúckého a faráře Budějovic Moravských, abych byl u něho kazatelem, kdež v nově u mne posel jeho byl. I nezdálo mi se nic bez vůle a vědomí VMti učiniti. A také sem se vzdy domníval, že je k něčemu navedu a v nějaký řád: ani tvrší než skála sú. A zdá mi se snáze moře svého cíle vyvésti nežli je [z] zvyklosti jich nedůvěry. A také ani svých důchodův od nich míti mohu od mnohých, po ty všecky časy. A stojím-li o to, odbývají mne, že jim nerozdávám a zač by mi dávali? Ani pana hajtmána rozkazu nic nedbajíce, i křivdu mi činíc, i v lukách, potocích, v lesích, ješto toho svědomo jest panu hajtmanu i nižším úředníkům. Kdež mne vonehdá v sobotu Jiráček mlynář pro les, kdež jest svévolně sekal, ulál uhaněl, ješto by vo tom dlouhé zaneprázdnění očima VMti bylo. I milostivý pane, pokorně i s pláčem VMti prosím i věřím, že mne odtud pustíte, a abych od nich se mohl s pokojem vypravití, a co by mi povinni byli, že jim ráčíte rozkázati dáti a zaplatiti. I milostivý

pane! vzdy pokorně prosím za radu a za milostivú odpověď po tomto poslu. Datum Cerniowicz f. IIII. anno Nympei partus MV^o 16 ante festum dni Georgii.

Kněz Jan Rich^s,*) kaplan VMti.

Vysoce urozenému pánu, panu Petrovi z Rozmberka, pánu mému milostivému.

1261.

Jan z Wartenberka Petrovi z Rosenberka: o pořízení u císaře, sněmu v Roudnici i odpůrcích pana Lva.

V Mladé Boleslavi 1516, 23. Oct. Přepis č. 3678.

Službu svú vzkazuji VMti, urozený pane, pane a přáteli muoj zvláště milý! Napřed štěstí, zdraví i všeho dobrého VMti bych věrně přál. Kdež mi ráčíte přepisů od nejvyššího pana purkrabí Pražského posíláte, tomu sem porozuměl a velmi toho vděčen sem, a rád sem uslyšel, že jsú u císaře JMtí dobře zjednali.***) Dajž pán Buoh, aby se i k skutku přivedlo. Ale pokudž já rozuměti mohu, bez skutečné přisnosti stav městský v nic slušného nepuojde. A již by to potřeba byla, aby císař JMt s králem Polským JMtí s tím na hotově byli, ktož by pánu našemu škodu a zmatek činiti chtěl a v zemi neřád, aby jej skutečně trestali. V psaním páně purkrabovým nejvyššího dvěma kusóm nemohu vyrozuměti; jednomu tomu, proč páni úředníci zemští mají sněm obsílati, a ne císař a král Polský JMt jakožto poručníci? A druhé, proč v Roudnici a ne v Praze sněm býti má? Ač dobře znám, pro Pražanskú i jiných měst svú vuoli, že se dobře trefí v Praze sněmuov neklásti, ale toliko pro ty pány a poručníky že by se byl lépe v Praze mohl trefiti, aby jich za stranné stav městský nemohli položit. Ač toho já věru dosahám, že naši páni a poslové všecko jsú prve obmyslili a to všecko že jsú z slušných příčin učinili. Což se pak zapisuov a sněmóv pana Bernarta z Waldštajna a pana Košateckého***) a pana Drahobuzského†) a jiných jich pomocníkuov dotýče, s pilností sem v tom pracoval a lidi od toho vedl a ukazoval, co oni pod tím obmýšlejí, jakož pak děkujíc pánu Buohu jim v to lidé jíti nechtěli a nepuojdú, znajíce i jich předsevzetí stranné. Což se pak počtu pana purkrabí nejvyššího dotýče, kdež ráčíte psáte, že naň lidi šikují: mně se zdá, že toho sama spravedlnost páně purkrabova obrání, že za jeho pilné a pracné služby, kteréž jest tomuto království činil, pán Buoh toho nedopustí, aby jemu lehkostí a škodú mělo zaplaceno býti. A když by se jedné z cesty toho zlého kamenie a bahna ukliditi mohlo, již bychom potom buohdá všickni bezpečně a slobodně jezdit i chodit mohli.††) Což pak Zolhauza dotýče, to já způsobím, že VMt v Roudnici budete zvěřinú opatření.

*) Snad: Richelius?

**) A. Č. VII. str. 172 č. 182.

***) Václav z Kolovrat.

†) Jana z Dubé.

††) Srovnej Č. Č. Musea 1882 str. 233 a 231 pozn. 37.

Horám vaším všeho dobrého přeji a rád slyším, že se rozmáhají a lepší; a dá-li pán Buoh, když se s VMtí shledám o všechno šře rozmluvím. A což se vaší frejírky dotýče, tu s panem Jindřichem*) vaše dobré s pilností jednati budem. A poněvadž jste již napřed nětco sladkého poslali, již jste na poli tu při vyhráli a sobě mnoho dobrého zjednali. Dajž pán Buoh všecci abychom se spolu ve zdraví shledali. Ex Boleslav, feria V. post XI^M virginum anno XVI.

Jan z Wartnberka a na Děvině oc.

Urozenému pánu, panu Petrovi z Roznberka oc, pánu a přieteli mému zvláště milému.

1262.

[Václav z Tučap, hejtman Soběslavský, Petrovi z Rosenberka]: o poškození rybníka.

B. m. [1516]. Cedula II. 147. b. 1.

Urozený pane, pane muoj milostivý! Službu svú VMtí napřed vzkazuji. Z listů, kteréž VMtí pan z Hradce píše, vyrozuměl jsem, což se Kahlíka dotýče. A ják se ta věc v sobě má, abych VMtí psaním oznámil, mluvil sem s Jakubem písásem; i praví toho příčiny, že jest na rybníčku VMtí, pod kterýmžto syn jeho mlýn má, v povodeň plot před splavem zporázel, a tudy že jsou ryby sešly doluov a malé jich počet v rybníčku zuostal. Kdež rychtář VMtí Deštěnský mluvil k němu, aby toho nečinil; nikoli jeho v tom uposlechnouti nechtěl. Kdež jest tu věc na VMt Jakub písar vznesl; i ráčili jste po něm Víthovi rozkázati, aby těch peněz gruntovních nevydával. Tiem se VMt račte zpravit.

1263.

Král Ludvík císaři Maximiliánovi: přimlouvá se za Jana z Rosenberka ve sporu jeho s Janem Mrakšem o zámek Meilberk.

V Budíně 1517, 29. Jan. Přepis č. 3687.

Najjasnějšiemu kniežeti panu Maximilianovi, zvolenému Římskému císaři, po vši časy rozmnožiteli říše, v Germanii, Uherskému, Dalmatskému, Kroátskému oc králi, arciknížeti Rakúskému, Burgundskému, Brabandskému knížeti a falckrabovi oc. My Ludvík, z b. m. Uh. Č. oc král, m. M., kníže Slezský a markrabě Lužický oc naše dětinsky, bratrsky milost a přátelství napřed vzkazujeme. Najjasnější kníže pane otče a bratře náš milý! Velebnosti vaší znáti dáváme, kterak duostojný, věrný náš milý, Jan z Rozmberka a na Strakonic, zákona sv. Jana nejvyšší obecný přebor, vznesl jest na nás s pokornú prosbú, abychom podle znění jeho spravedlnosti a jednání, kteráž se dlúho-chvíle mezi jemu [sic] s jedné a někde Petra Mrakšovi z Noskov s straně druhé o zámek a panství Mejlperka až dosavád prodlívali jsou, se

*) z Rosenberka?

k vám listem naším přimlúvali, ježto jsme jemu podle jeho gruntovnú zprávu od-pierati nemohli. I poněvadž takovú panstvie toho zákona sv. Jana dotýče, prosíme Vaši Velebnost s pilností, abyste ráčili na další zprávu prokuratora tého z Rožm-berského milostivě rozvážiti, aby on i téhož zákon od takovú jich spravedlnosti tištění nebyli, než bez všelijaký další prodlení abyšte jeho naše přimluvě užítí dali; toho chceme pro Vaši Velebnost podle slušnosti přátelsky zasluhovati a se s tím VMti po-rúčíme. Datum Budae, feria V. post Conversionem s. Pauli anno domini XVII., re-gnorum autem nostrorum Hungariae ac Boemiae primo.

1264.

Radslav Beřkovský Petrovi z Rosenberka: aby hejtmanství hradu Pražského dáno bylo Janovi Vchynskému.

Na hradě Pražském 1517, 7. Mart. Orig. č. 3688.

Službu svú vzkazují VMti, urozený pane mně příznivý! Byšte VMt zdraví byli a dobře se měli, toho bych VMti rád přál. Nepochybuji, že o smrti hejtmana hradu Pražského*) VMti tajno nenie. I žádán sem k VMti za přimluvu ku panu purkrabí nejvyššímu, aby ten úřad ráčil dáti panu Janovi Vchynskému, jakož mám za to, že o též VMti sám píše. I protož já VMti za to prosím, že se k tomu ráčíte přičiniti. A já toho VMti rád zasluhovati chci. Neb bych jeho hodnosti v tom ne-znal, jistě nechtěl bych o to VMti ani pánu psáti. A k tomu toto praviem na své svědomí, že to znám z mnohých příčin, kterýchž na tento čas VMti psáti nemohu, že se pánu lépe k tomu i k jinému trefiti muož nežli jiný; ježto kdybych to VMti mohl oznámiti, mám za to, že byšte VMt tomu místo dáti ráčili. Při tom toto račte věděti, oč ste mi psáti ráčili, že tak udělám, až buohdá se s VMtí shledám i s naj-vyšším panem purkrabí JMti, jedné bude-li moci ten ouřad snéstí. Neb již ji [sic] úředníci ke mně se o to domlívají, že nemohu, zvlášť pro jízdy, bez druhého úřed-níka mého býti. Dajž se pán Buoh VMti dobře míti. Datum in arce Pragensi, sabbato ante Reminiscere anno oc XVII°.

Radslav z Šebířova oc manu propria.

Urozenému pánu, panu Petrovi z Rozmberka a na Krumlově oc, pánu mně příznivému.

1265.

Petr z Rosenberka stavům pod obojí: že nikdy nechtěl ani on ani kdo jiný pod jednou rušiti smlouvy s utrakvisty uzavřené.

V Krumlově 1517, 30. Mart. Souč. opis č. 3690.

Službu svú vzkazují, urození páni páni, urození a stateční rytíři, urození vладыky, múdří a opatrní města, přátelé moji milí! Tajno vás nebud, kterák jest

*) Záviše Sulka ze Hrádku.

mi oznámeno psanie, kteréž jsú do krajuov tohoto královstvie učinili stavu [sic] téhož královstvie pod obojím spusobem páni Pražané Starého a Nového měst Pražských, obsielajíce k sjezdu do Prahy k tomuto čtvrtku před květnú nedělí najprv příštímu [2. Apr.], oznamujíc toho přiečinu, kterak by se něco jednalo a puosobilo o nebezpečenstvie a zkázu víry pod obojí spusobú, tak jakž to jejich psanie šře oznamuje. I mám za to, že ráčíte jmíti dobře u vědomosti a v paměti, kteří jsú zápisové mezi námi s obú stran, kteří jsme pod jednu i také kteří pod obojí, kterak máme sebe neopúštěti, jestliže by kto chtěl nám kterým u viře útisk činiti, ježto nezdá mi se potřebie toho všeho opakovati, neb jest to i dckami zemskými zapsáno, také i králem JMtí slavné paměti i také císařem JMtí, jakožto poručníkem, utvrzeno. Než poněvadž páni Pražané, kto by ten byl, že by takový útisk učiniti chtěl, psaním svým neoznamují, ani také nás jiných, kteří pod jednu jsme, neobsielají, ješto to jednostajná věc podlé již dotčených zápisuov s obú stran, když by byla toho potřeba, naše jest, a nás by se obojích dotýkala: Protož zdálo mi se vám toto psanie učiniti, jestliže by kto pánóm Pražánóm anebo vám to pravil na koho z nás, obyvateluov tohoto královstvie, že bychom my, kteří jsme pod jednu, něco proti tomu a proti vám jednali, za to prosím, abyšte takového oznámiti ráčili; neb o žádném dobrém té naděje nejsem, aby co toho před sebu jměl proti našim obecním společním zápisóm. A co se mé osoby dotýče, při tom sem stál a stojím a s buoží pomocí státi miením, aby mnú ten obecní zápis v ničemž rušen nebyl, než tak držán a zachován, pokudž každý jeden z nás povinen jest se v tom zachovati. A VMtí všech žádám, ktož jest taková nepravú a krívú věc mezi pány Pražany aneb mezi některé vás utrúsil, že k tomu viery neráčíte přikládati; než ktož takové věci, ješto by z toho nějaké nevuole přijíti mohly, puosobí a v lidi vkládá, bylo by daleko lépe a užitečněji, aby takový, jestli milovník obecního dobrého tohoto královstvie, obmýšlel na staviech tohoto královstvie radši lásku a svornost, a což ještě mezi stavy nějaké nevuole pozuostalo jest, srovnání, ješto by z toho JMKské pánu našemu i tomuto královstvie mohlo užitek a dobré přiněsti. Datum Krumlov, fer. II. post dominicam Judica anno domini XV^oXVII^o.

Petr z Roznberka oc.

Urozeným pánóm pánóm, urozeným a statečným rytieřóm, urozeným vladykóm, moudrým a opatrným městóm královstvie Českého strany pod obojí spusobú, nynie ten čtvrtek pře květnú nedělí v Starém Městě Pražském spolu shromážděným, přátelóm mým milým.

1266.

Soběslavský hejtman Petrovi z Rosenberka: že zatkl dva mnichy z kláštera Trnavského odběhl

V Soběslavi 1517, 7. Apríl. Orig. Historica nova.

Urozený pane, pane muoj milostivý! VMtí službu svú napřed vzkazují. VMtí oznamují, kterak rychtář Soběslavský ke mně přišel, zpravuje mne, kterak by nějaká

dva s ženami do předměstí přišla, a naděje se, že by ty ženy někomu ulúdili. I rozkázal sem jemu, aby s nimi ke mně přišel. A já, zavolav purkmistra a některých z konšel, jich se ptaje, odkud by byli a jich-li by to ženy oddávané byly? A oni se znali, že jsú jich oddávané. I to, což s sebu měli, to jsem s konšely ohledal: i při tom sem našel šaty mnišské dvoje a nějaké knihy a facilety, i jiné lehké věci při tom. Tomu porozuměv, že by z kláštera byli, jich sem se ptal, a oni se k tomu seznali, že by z kláštera ušli z Trnavy; a k tomu se oba oholila a svěcké šaty na se vzali. I kázal jsem je do vazby vzieti. I VMti prosím, že mi oznámíte ráčíte po tomto poslu, co bych měl s nimi činiti. Ex Sobieslaw, feria III. post dominicam Domine ne longe annorum oc. XV^oXVII. Václav z Tučap, hajtmán na Soběslavi.

Urozenému pánu, panu Petrovi z Roznberka oc, pánu mému milostivému.

1267.

Petr z Rosenberka a ostatní účastníci schůze na Zvíkově Vojtěchovi z Pernšteina: o při Burjana Trčky s Bočkem z Kunštatu; pak o sehnání peněz na jízdu kancléře Ladislava ze Šternberka k jízdě do Polska.*)

Na Zvíkově 1517, 11. Jul. Přepis tern. 3686 č. 12 a 13.

Od spolu shromážděných na Zvíkově pánuv panu hofmistrovi učiněno toto psaní:

Služby naše vzkazujem, urozený pane, pane prieteli a bratře náš milý! Viděli jsme přips listu, kterýž páni a rytieřstvo markrabstvie Moravského do krajuov královstvie Českého píší aneb psáti chtějí: předkem, co se pana Bočka dotýče, předkládající jeho spravdivost proti panu Burjanovi Trčkovi, a při tom toho dotýčíc, kterak by pana Bočka opustiti nemohli, dotazující se, kterak bychme se v tom naši stavové zachovati chtěli, a při konci toho psanie dotýkajíc práva tohoto královstvie a vykládající je aneb rozum jemu dávajíc podle zdanie jejich, jakož tomu připsu šíř vyrozuměli jsme. I pane a prieteli náš milý! My se spolu shledavše, s pilností jsme to psaní u sebe rozjímali, a zdá se nám, že by bez něho býti mohlo, poněvadž jsme se k slušnému a téhož pana Trčku podávali a podáváme, panský a rytieřský stavové. Neb, kdež páni Moravští předkládají páně Bočkovu spravdivost: také zdá se nám za potřebné, aby sobě před oči vzali jeho páně Bočkovu povinnost, kterak jakožto Čech měl by z tohoto královstvie dckami zemskými se přiznati a vyhostiti a o věci předešlé právem českým, chce-li k čemu spravdivost jmíti, hleděti a viniti. Také statek Polnický podle smlúvy měl by očistiti, ježto ještě, kterak toho zprávu máme, věna jest paní manželce své dostatečného neudělal, aby ona to přijala; ani o ten puohon, kterýmž jest od pana Albrechta z Gutštejna pohnán, konce nemá, kterýmž jest, jsa ještě Polné v držení, zastížen, ježto znamenitě se v tom Polné,

*) K tomuto a následujícím dopisům (až do čísla 1271) srovnej A. Č. VII. str. 174—188 č. 186—192 a Palackého Děj. V. 2. str. 324 násl.

netoliko toho, čím by měla doplacena býti, ale i což jest prve za ten statek zavdáno, dotýče. Protož, by měl pan Boček aneb páni Moravští co prve, nežli takové věci na konečném místě a konci budou postaveny, předsebráti proti panu Trčkovi a do království Českého, znáti můžete, že by to nebylo spravedlivé. A nad to nade všecko však podává se pan Trčka i také naši stavové, aby o to o sněmě najprv příštím bylo jednáno, že ke všemu slušnému a spravedlivému chce on i stavové naši přistúpiti. Pakli by vdy pan Boček a obyvatelé markrabství Moravského na pana Trčku a do království Českého sáhli, jakož té naděje nejsme, poněvadž od našich stavuov jim žádná hodná příčina k tomu dána není, znáti to každý dobře muože, že podle práv a zápisuov našich byli bychom povinni sebe v tom neopouštěti. Ač páni Moravští poněkud svým psaním, kterak my tomu rozumíme, naše práva lehčí, ale myť při nich proto předse stojíme a stavové naši, ježto bez nich o tom se nám nezdá potřebie široce vypisovati. Než poněvadž mnoho jest nás v tomto království a v tom markrabství s obů stran dobrých přátel, rádi bychme tomu byli, abychme radši pokojně podle našich stavuov slušného podání rovnali se, nežli bychme měli v jakú nesnáz vcházet, kteráž by mohla králi JMti, pánu našemu, a těmto zemiem škodna býti. Ale to by z nás nepřišlo a z našich stavuov, když by z markrabství Moravského do království Českého saženo bylo. I z té příčiny toto vám psaní činíme a za to žádáme, že vdy k tomu svú pilnost přiložíte, aby ta všecka věc do budúcího sněmu prátah měla, neb to s boží pomocí poznáno bude, že našimi stavy nic v tom slušného a spravedlivého sjíti nemá. A k témuž se pan Trčka hlásí. Datum na Zvíkově, v sobotu před sv. pannú Marketú annorum oc XVII. Petr z Rožberka,

Zdeněk Lev z Rožmitála oc, Ladslav z Šternberka oc,
Henrich z Švamberka oc, Jan z Šternberka.

Cedule do toho listu. Pane prieteli a bratře náš milý! Což se dotýče peněz těch, kteréž jste měli zjednat pro jezdu páně kancléřovu a těch, kteříž by spolu s ním k králi Polskému JMti v poselství jeti měli, i za to vás ještě s pilností prosíme, že k tomu skutečnú pilnost přiložíte, nemůžete-li více, ale pět set kop gr. českých, aby se vždy pan kancléř v tom poselství vypraviti mohl. A jestliže by v Moravě nechtěli českých rukojmí přijíti, ale že byste vy se jistcem udělajíc, i rukojměmi v Moravě opatřili; a kteříž by měli býti rukojměmi z království Českého, tomu, ktož peněz puojčí, by [nebyli], ale vám byli. A tak ta věc tím způsobem bude se moci v hromadu svěsti. Než toho jest potřebie, aby se tím neprodlévalo. A protož vždy vás prosíme, že to zjednáte, jakž budete moci. Nebo dobře znáti můžete, kdež by se to poselství rozešlo, že by z toho tomuto království posměch a snad i škoda přijíti mohla. A který vám list píšeme, zdá-li se vám jej ukázati aneb poslati panu hejtmanu markrabství Moravského aneb stavóm téhož markrabství, proti nám to není.

1268.

Petr z Rosenberka Burianovi Trčkovi: o sporu jeho s Bočkem Kunstatským a o kepství Jošta z Rosenberka.

Na Krumlově 1517, 17. Aug. Přepis tern. 3686 č. 32.

Od pana Roznberka oc panu Burjanovi Trčkovi.

Urozený pane příteli a kmotře muoj milý! Jakož mi posíláte přípis listuov, jeden, kterak vám pan Hynek Boček odpovídá, a druhý, co vám někteří páni z markrabství Moravského píší: kdež vy, na jich prvnější psaní i po krajích tohoto království rozsielání a jakou jsou jemu posilu dávali, pamatující, za to toho nepřijímáte, ani na tom jste podle jeho odpovědi, stala-li by se vám od něho pana Bočka jaká škoda, abyšte se jich spustiti měli, ale k nim o to hleděti, a též se odplatiti, prosíce mne, abych vás v takové vaší potřebě neopustil.

I milý pane kmotře! Jistě jsem tomu předsevzetí páně Bočkovu proti Vám nerad, kteráž mi se zdá neslušné i nespravedlivé přes vaše podávání jemu; pak jestliže předse skutkem na vás sáhne, v tom já se k vám zachovati míním vedle psaní toho, kteráž jsme pánům Moravským z Netolic učinili, co mi bude jedné slušného s mou poctivostí učiniti. Než toto by mé zdání bylo: by pan Boček i skutkem již na vás sáhl, mimo to poslán, které jsou vám někteří páni z markrabství Moravského učinili, abyšte nekvapili na ně zase tažením, mohouce je sobě ku pomoci, tak jak se mně zdá podle jich psaní, proti němu jmiti, abyšte sobě tudy více nepřátel nepřičinili; neb nemajíce nás i je při sobě, k snajšímu konci bude moci pan Boček přiveden býti. Datum Krumlov, feria II. post festum glor. virg. Mariae Assumptionis anno domini XV^oXVII.

Petr z Roznberka oc.

Cedule do toho listu. Kdež mi pak v ceduli píšete, že Jošt,*) strýc muoj, že jesti k vám přijel, kdy jste v Praze byli, a když je pan Boček vám odpověděl, že jestli [sic] jel na Polnú a že ste ho ještě neviděli: i milý pane kmotře, nepochybuji, znajíce jeho způsob, kerý on proti mně neslušně vede, že se víte proti němu v tom jak zachovati, a jeho že v ničemž fedrovati a posilovati v jeho kepství nebudete, než radši od toho vésti, aby svého kepství nechal a sobě srozuměl. Já bych mu toho přál.

1269.

Burjan Trčka Petrovi z Rosenberka: prosí o pomoc na vedení války.

V Polné 1517, 19. Aug. Přepis tern. 3686 č. 33.

Panu z Roznberka oc od pana Burjana Trčky.

Službu svú vzkazuji VMti, urozený pane, pane a kmotře muoj milý! Předkem zdravie, štěstie i všeho dobrého VMti bych věrně přál. Račte věděti, že dnes této

*) z Rosenberka.

noci hamr mi nejlepší, tvrz i dvuor u Žďáru, vypálili, ježto lepšího a věrnějšího hamerníka sem neměl; dotud praskalo, až se i zlámalo. Najvyššímu panu purkrabí dávaje o tom znáti, píši, žádaje podle ouřadu i podstaty, aby mě pán opúšťeti neráčil. A VMti též prosím a věřím, jako svému milému pánu a příteli, že mě opustiti neráčíte.

Také račte věděti, že já, jsa člověk pokojný, v čas pokoje málo jsem o válce přemýšloval a potřebami k válce příležitostmi se opatroval: protož VMti prosím, děly a stanem a což k tomu přísluší, že mě retovati ráčíte. A vzdy prosím, že již k tomu ráčíte raditi i pomáhati. A ráčíte-li sem co lidí a kdy poslati, prosím, že mi ráčíte oznámiti. Ex Polná, feria IIII. post Assumptionis b. Mariae virg. anno oc 1517.

Burjan Trčka z Lípy oc.

Urozenému pánu, panu Petrovi z Roznberka a na Krumlově oc, pánu a kmotru mému milému JMti.

1270.

Petr z Rosenberka Burjanovi Trčkovi: slibuje mu pomoc vojenskou.

Na Krumlově 1517, 22. Aug. Přepis tern. 3686 č. 34.

Panu Burjanovi Trčkovi odpověď.

Urozený pane, příteli a kmotře muoj milý! Píšete mi oznamující, že vám hamr váš nejlepší, tvrz a dvuor u Žďáru vypálen, ježto lepšího a věrnějšího hamerníka jste neměli, a že ste najvyššímu panu purkrabí znáti dali, při tom ho žádající podle úřadu i podstaty, aby vás neopouštěl, a mne prosíce, abych vás také neopouštěl.

A milý pane kmotře! Vězte, že vedle napomenutí najvyššího pana purkrabie Pražského, kteréž jesti po zemi učinil, jsem pohotově, a když obeslati ráčí, že já se v tom vedle práva, svolení země a zápisuov vuobec učiněných zachovám.

Co se pak děl dotýče, já té naděje nejsem, vedle psaní od stavuov markrabstvie Moravského, které jsou učinili, kteréhož je mi nejvyšší pan purkrabie Pražský včera připsal, kdež ho vám teď také připsal, ač nemáte-li prve, posílám, jestliže se tak zachovají, jakož té naděje jsem, aby jich vám bylo potřebí. Pak přes to, jestliže by se to jak změnilo a potřeba vám jich byla, co bude slušného, pošli vám rád. A s tím daj se vám pán Buoh ve zdraví dobře jmíti. Datum Krumlov, sabbato ante Bartolomei anno oc XVII.

Petr z Roznberka oc.

Cedule do toho listu. A milý pane kmotře! Prosím vás, dajte mi znáti nedliec, bude-li ten sjezd předce v Bydžově čili nic, abych se věděl čím spraviti; neb já na jiném nejsem, jestliže srovnáno anebo na nějaké nové míře postaveno nebude, k vám se přátelsky, co mi slušného a možného bude, zachovati.

1271.

Petr z Rosenberka Zdeňkovi Lvovi z Rožmitála*): o vojenském sjití na Kačíně a nejistotě v okolí Krumlova.

Na Krumlově 1517, 26. Aug. Přepis tern. 3686 č. 39.

Odpověď na to od pana z Roznberka JMti:

Urozený pane, pane příteli můj milý! Byšte se, zdraví jsúc, dobře měli, přál bych vám věrně. Oznamujete mi, že do všech krajuo tohoto královstvie píšete, žádajíce a napomínajíce podle zřízení zemského, aby se již konečně na pole strhli a na Kačíně v pátek po sv. Jiljí najprv příští [4. Sept.] byli, neb že by jste tomu srozuměli, kdy byšte tím prodlili a málo se co více spletlo, že by snad od někoho vám vina dávána byla, že by vámi nětco sjíti mělo, ježto byšte se toho neradi dopustili.

A milý pane a příteli! Na tom jsem já, tak se zachovati sám osobú svú anebo strýce svého poslati, ale na ten čas možné není, kerýž vy den jmenujete, tam abych já býti měl aneb ten, kohož já na místě svým pošli. A netoliko já, tak za to mám, ale i jiní krajané že k tomu dostačiti nebudou moci.

Dále, kdež dotýkati ráčíte, prosíce mne, o tom nepochybujiece, že také ten skutek i zřetelnost ukáží, aby nám lidé otporní mohli naši podstatu znáti, a na tom Kačíně s poddanými svými na den jmenovaný že budu, ačkolivěk, poněvadž strýce mám, mohl bych na svém místě poslati, než že byšte proto rádi mne tu osobně viděli, více nežli z jedné příčiny, ač tomu rozumíte, já i mnozí jiní budeme se motci zas domuv vrátiti, než toliko aby se nějaký slušný počet lidí vybral, kteříž by, buď-li toho další potřeba, ten neřád, kterýž povstal, s boží pomocí na našem místě napravovali:

I k žádosti vaší bych já to rád učinil, že bych se podstatně osobú svou vypravil, ale pro krátkost času tomu učiniti nemohu; kdyby tomu byl čas slušný, učinil bych to rád a nákladu sobě žádného ani práce nevážil. Také služebníkuv několika doma nemám, a někteří by mi také tepruov přijeti měli, keré jsem v službu přijal, a bych chtěl co pěších neb jezdných přijeti, tak krátce se to sjeti nemuož. A také takové hmotné hnutie, mně se zdá, pro pana Bočka s jeho pomocníky, kteréž on má, poněvadž markrabstvie Moravské jest při nás v tom proti panu Bočkovi, a také tak, jakž z vašeho psaní rozumím, že Pražané, znajíce to, již od přátelstvie páne Bočkova že pouštějí, potřeba nekáže; než strýce svého já vypravím s slušným počtem jízdných i pěších, ale na ten den tam býti nebude moci; než co bude moci najspíš s jinými krajany spolu, kteříž potáhnú, jej vypravím.

Také vězte, že v našem kraji Prachenským jakáž takáž piksa [sic] že jest slita, jakož jste pak tomu také porozuměti mohli z psaní pána starého z Pernštejna, keréz

*) Odpověď k listu v A. Č. VII. str. 184 č. 191.

vám píše, keréhož jste mi přípis poslali. Neb na den Matky božie na nebevzetí [15. Aug.], to hned za jisté vězte, že jesti několik koní stálo u Kájového, kdež jesti pút Matky božie, a u kláštera Svaté Koruny také několik koní, kdež jesti obé jedné puol míli od Krumlova. Ale pozdě jsem o nich zvěděl; bych byl záhy zvěděl, za to mám, že by mi byli s těžkem bez puotky ujeli. Datum Krumlov, feria IIII. post Bartolomei apost. anno oc. XVII.

Petr z Rosenberka oc.

1272.

Jan z Lobkovic Jindřichovi z Rosenberka: o svém životě v Italii.

V Bononii 1517, 28. Aug. Orig. Fam. Lobkovic.

Službu svú vzkazuji, urozený pane, pane a příteli můj milý! Napřed zdraví, štěstí, všeho dobrého vám i vašim frejírkám bych rád s pravú věrú a jako sám sobě přál. Jakož mi VMt ráčíte psáti, že se divíte, proč vám ani po Kuncovi ani po panu Zubovi nic sem nepsal, a že mniete odnikud jinud to přicházeti, než že sem na vaše starý bratrstvo zapomněl snad a že mi frejírky nedadí chvíle: i vězte, můj milý pane, že vašeho přátelství starého nigda zapomenúti nemohu, než čím dál vdy více zpomínám; neb vidím a znám, jak jste z Bononie ujeli, že sem hned jakž jako v cizím městě zůstal, žádnýho tovaryšstva neměje. Protož nemám žádný, a bych měl kerú frejírku, nigda bych na ni tak laskav nemoh býti, aby i na vás zapomenul. Než nepsal jsem proto, že mě oči bolely; a mně, že budu po panu Zubovi moci psáti, a on pak tak v náhle přijel a zase jel, že sem to bůh zná nemoh. I protož račte mi odpustiti; neb já vám sem taky prvý několik krát psal, a vy ste mi nic neodepsali, a proto sem vám odpustil. Děkuji taky VMti z lékařství na mý oči: ač jsem nigda sic toho řemesla nedělal, zvlášť gdyž sem nemoh. Taky víte, že naumím než na loutnu drobet housti; než vy ste proto pěkně podělali, nechavši zde snad kopu rúží všech k vám podomních [sic], a když ste zde buli, nic ste mi o tom nepověděli; než užť sem se dověděl všeho. Tolik Popelů, bojím se, ani zde, ani v Čech [sic] neuzříte. Grstorf pryč domů i z sukní ujel. Mistr Andril umřel. Toho kořene zde medici neznají; i protož pište jináč, chcete-li mu. Kormol [sic!] by vám rád nějakej dobrej poslal, než nemohu žádnýho najíti starýho, a k tomu nyníčko sem velmi chud, abych ten vyplatil, kerý sem v dluhu od jednoho zde vzal. Ne škaradej a starej de imag [sic]. A těch věc [sic] [ač sem zanechal, ale proto pro vás někery kousky mám, když sem přijedete. Nyní sem jich nemoh vypsati, neb sú někery vlaský. A bych mil koho, gdo by psal, dosti bych toho nalez, ale já neumím a nemám gdy. Též mi se zdá, co pravýho [sic]; než gdyž bohdá sem přijedete, dovedu vás k jednomu vašemu příteli, kerý toho má hojnost. Ten jest prej Zebaldů tovary Noviny sem vám bul psal na celým arku a list delší; než Janně sem jej dal ohleda

a ten jej stratil, a já tento u večír, a panu Hynkovi taky, mušil psáti druhý. Datum Bononie, in die s. Augustini anno 1517.

Jan z Lobkovic.

Urozenému pánu, panu Jindřichovi z Rožmberka, pánu příteli mému milému.

1273.

Hejtman Soběslavský Petrovi z Rosenberka: o zaplacení koupeného sukna, a o vězních, kteří u pana Škopka sedí.

V Soběslavi 1517, 4. Sept. Orig. Fam. Rosenberg 15.

Urozený pane, pane muoj milostivý! Službu svú VMti napřed vzkazuji. Kdež ste mi VMt psáti ráčili, abych šest postavů sukna zkúpil, i tak sem učinil a Vincencovi písaři je na Třeboň poslal. A teď VMti toho ceduli sepsanú posielám. A VMti súkenníci prosí, že nyní peněz na vlnu potřebují, že byste jim VMt ráčili rozkázati zaplatiti. A jakož ste mi psáti ráčili, abych ještě panu Škopkovi *) o zločince, kteréž u vazbě své má, napsal, aby VMti je na Soběslav vydal: i tak jsem učinil; kdež mi na to odpověď dává, i teď VMti posielám. I co v tom úmyslu VMti bude, račte mi to psaním oznámiti, abych mistra popravnieho nedržel. Ex Soběslav, f. VI. p. s. Egidii anno oc XV^oXVII^o.

Václav z Tučap, hejtman na Soběslavi.

Urozenému pánu, panu Petrovi z Rožmberka a na Krumlově, pánu mému milostivému.

1274.

Petr z Rosenberka Zdenkovi Lvovi z Rožmitála: že mu nastává osobní o věcech českých jednání s císařem, jenž o to do Lince přijeti měl.

V Krumlově 1517, 5. Sept. Souč. opis v arch. Třeboň. 3686 č. 50.

Odpověď na to panu Lvovi.**)

Urozený pane, pane příteli muoj milý! Byšte se, zdraví jsúc, dobře měli, přál bych vám věrně. Vězte, co se císařského příjezdu do knížectví Rakúského tkne, že mi je oznámeno, že nejvíce pro naše spletky a pro poručenství jest příjezd JMti. A za jiné nemám, než že JMt tu některú neděli pobyti ráčí, tak jak mi jest oznámeno. A já také co sem uměl, to sem JMti skrz jednu osobu předložiti poručil, aby se tu pozdržiti ráčil, až by se ten sněm, kterýžby měl býti, dokonat a že na tom znám JMČské počtivé a krále JMti pána našeho dobré.

Dále, kdež mi psáti ráčíte, poněvadž by JMČská ode mne tak blízko býti ráčil, jestliže bych k JMti sám nyní jeti nemohl, ale že by se vám za potřebné zdálo, abych k JMti poselství učinil, aby se JMti to předložilo, že na tom mnoho dobrého záleží, aby JMt tu v Linci pobyti ráčil, a jestliže bych na hrad Pražský při Matce

*) Mikuláš z Bílých Otradovic na Kamberce Cf. *Sedláčkovy Hradky* IV. 239.

**) Viz A. Č. VII. str. 188 č. 193.

oží narození nejbliže příští [8. Sept.] přijel, tehdy byste se mnú o všechno, což se vám za potřebné zdá, rozmluviti chtěli, při tom prosíce, jestliže by možné bylo, abych přijel, nebo abych na ten čas tam byl, že to držíte za zvláštní velmi pilnou věc.

I vězte, že bych to k žádosti vaší rád udělal a na ten den bych na hrad Pražský přijel; ale nejvíc z této příčiny býti nemohu, neb mi je císař JMt vzkázati ráčil, že mne k sobě obeslati ráčí. I měl-li bych odjeti a JMt mne ty chvíle k sobě obeslati, obávám se, že by JMti mohlo proti mysli býti, kdyby mě doma nenašli. Neb mi některý dobrý přítel muoj oznámil, kdyby mě JMt obeslati ráčil, abych se doma najíti dal a k JMti přijel, neb že jest na tom mé a mých přátel dobré. Protož vás, prosím, že mne před pány JMti a pány rytířstvem z mého nepřijezdu omluvna jmiti ráčíte. A zdá-li se vám co císaři JMti psáti, anebo skrze mne co aby JMti oznámeno bylo, račte mi po tomto mém poslu oznámiti, já toho neobmeškám. Prosím vás, na čem se nyní rozjedete a na čem ta válka mezi panem Bočkem a panem Burianem Trčků, podkomořím království Českého, postavena bude, a budou-li také při tom jaké takové noviny, račte mi oznámiti.

Slyšel sem, že by naši poslové, kteříž jedú od našich stavuo k králi Polskému JMti, měli JMt v Petrkově najíti; jestli vám co o tom vědomo, račte mi oznámiti. Při tom také slyšeti-li o králi Polském JMti, jak mu se tam v té válce proti Moskvánóm vede. Datum Krumlov, sabbato post Egidii anno 3c XVII°. Petr z Roznberka 3c.

Kdež pak žádost máte, abych vám jiného trubače puojčil, i vězte, že již nemám než jednoho, kterýž umí drobet vzhůru trúbiti. I račte mi toho zase poslati, a já vám toho na to místo pošli.

Byl-li je Trepka *) již u vás s čím, prosím vás, co je vám možného, oznamte mi.

1275.

Jan z Wartemberka Petrovi z Rosenberka: o sjezdu stavu rytířského, kterýž zamýšlí svolati nejvyšší písař Radslav Beřkovský z Šebřfova.

V Praze 1518, 23. April. Přepis č. 3713 i.

Toto jest přiepis toho oznámení, keréhož pán JMt v tom psaní nejvyššímu panu písaři připomíná,**) a jest od pana Jana Wartemberského. Kdež mezi jiným toto píše:

Toto VMt račte za novinu věděti, že pan písař s Býchorským ***) a s jiným jsou za jeden člověk, a na tom jsou se svolili, že chtějí valný sjezd stavu rytířském položit tu středu před svatém Duchem [19. Mai.], a to v Praze na rathouze, ne jsou Pražan za to žádali a voni jim k tomu přivolili. Pak my mnozí z stavu parského toho jsme jim bránili, přátelským během k nim mluvíce, aby nám voznámi

*) Ondřej.

**) Viz číslo 1277.

***) Jiřím.

jaká toho potřeba jest, a že máme s nimi společné svobody; děje-li se od koho jiného co proti tomu, že my s nimi spolu rádi sjezd míti chceme a toho pomoci brániti podle nich; pakli by co sobě i do našeho stavu obtěžovali, že s nimi vo to vo suchých dnech letničních [26.—29. Mai] přátelsky jednati chceme. Pověděli, že se jich samého stavu dotýče, a že jich toho zvláštní potřeba jest. A ten hlas pouštějí lidé, jakoby s stavem městským se spřízniti chtěli, a proti našemu panskému aby spolu byli při stavu městském. Já s jinými pány pilnost a péči nemalú i práci měli jsme, abychme to předešli, aby takový šik neměl svého pruochoodu, jakož bohdá jich předsevzeti v tom, aby nám města odtrhli, nepuojde předse. A starší z rytířstva tomu jsou neradi a odpírali tomu; a chtiece věděti, jaká jest toho sjezdu potřeba, doptati jsou se toho nemohli. A tak jest rozumíti, že již i staršími z rytířstva málo se spravovati chtějí, nežli s mládeží předešlými držeti. I račtež to rozvážiti, co pan písař předse bere a k čemu jest ten sjezd podobný, k svornosti-li čili k roztržení. Ale pán Buoh rač v lepší vobrátití. Datum v Praze, v pátek na den sv. Jiří léta XV^cXVIII.

Jan z Wartmberka a na Dubě.

Urozenému pánu, panu Petrovi z Roznberka oc, pánu a příteli mému zvláště milému.

1276.

Radslav Beřkovský Petrovi z Rosenberka: omlouvá se z toho, že sjezd stavu rytířského svolává.

Na hradě Pražském 1518, 24. Apríl. Přepis č. 3713 f.

Od nejvyššieho pana písaře královstvie Českého, pánu JMti.

Službu svú vzkazuji VMti urozený pane, pane mně přeznivý! Byšte zdrávi a dobře se měli, toho bych VMti rád přál. Srozuměl jsem tomu, že by někdo VMti to předkládati měl, kterak bych já z úmysla nětco proti VMti předsebral a stav rytířský k témuž vyzdvihoval oc. Pak jakž jest kolivěc, za to VMti prosím, nepouštějte toho k sobě až do VMti tomu dalšímu vyrozumění. Jakož pak toho VMti přiepís posielám, jak se obsieláme, a z skutku poznání, nechci VMti široce sáti a se vymlúvati, abyšte sobě neráčili mysliti, že to činím proto, že jsem vinen. Než jak jest bylo zpuosobeno o Rendle, bych já byl to obsielání s panem podkomorím*) na se nepřijal, mám za to, že by se bylo mnohokrát huoře stalo, jakož VMt potom poznáte. Dajž nám se pán Buoh spolu ve zdraví shledati. Datum in castro Pragensi, sabbato post Georgii anno oc XVIII.

Radslav Beřkovský z Šebířova a na Liběchově, nejvyšší písař královstvie Českého.

Uroz. pánu, panu Petrovi z Rozmberka a na Krumlově oc, pánu mně příznivému.

*) Burianem Trčkou.

1277.

Petr z Rosenberka Radslavovi Beřkovskému domlouvá pro svolání sjezdu stavu rytířského.

Na Krumlově 1518, 15. Mai. Přepis č. 3713 h.

Odpověď na to psaní nejvyššímu panu písaři od pána JMti oc.

Službu svú vzkazuji, urozený a statečný rytieři, pane příteli muoj milý! List váš, kerýž mi píšete, včera [14. Mai] mě jest tepruv došel. A kdež mi píšete, že byste srozuměti měli tomu, že by mi někto předkládati měl to, kterak byste vy z úmysla nětco proti mně předsebráti a stav rytieřský k těmž vyzdvihovati měli, pak jakž by kolivěk bylo, že za to prosíte, abych toho k sobě, až do mého tomu dalšímu vyrozumění, nepřipouštěl, při tom mi posielajíce přiepís toho, jak se obsieláte.

I muoj milý pane příteli! Vězte, že mně jesti o tom, co vy mně píšete, co by vás duojiti mělo, nic od žádného nedošlo, a by pak i od koho to mne bylo došlo, jistě bych toho lehce k sobě nepřijal, poněvadž jsem vám k tomu, tak jak se mně zdá, žádné příčiny nedal a dáti z úmysla nemíním.

Než toto jest mě došlo, kterak by někeři z stavu panského vám předkládali přátelsky, abyšte toho sněmu stavu vašeho zanechali, mluviece k vám, aby jim bylo oznámeno, jaká toho potřeba jest, poněvadž spolu s stavem vašim společné svobody máme, dalo-li by se co proti tomu od koho jiného stavu vašemu, že by s vámi společně rádi sjezd jmíti a toho podle vás pomoci brániti chtěli; pakli byste sobě co do našeho stavu obtěžovali, že by s vámi o to o suchých dnech letničných přátelsky jednati chtěli; a že jste měli na tu řeč odpověď dáti, že se toliko samého stavu vašeho dotýče a že toho zvláštní potřeba stavu vašeho jest.

I lidé se toho proto obávají, vo tom přemlouvajiece, že přes to přátelské jich k vám podávání předse s panem podkomořím ten sněm že obsieláte, aby z toho nějaké ruoznice a kyselosti neznikly.

I muoj milý pane písaři! Jste úředník jeden zemský a vdycky jste ten byli, že jste obmýšleli, což by krále pána našeho JMti i tohoto královstvie obecnie dobré bylo; nepochybují o vás, že z těch šlápějí ven nevystoupíte, než což bude dobrého krále JMti a vši obce tohoto královstvie, že obmýšleti budete, a předcházeti to, což by k jednotě (sic) a k ruoznicem mezi stavy býti a slúžiti mělo. Neb nepochybují, že jste to čítali, že mudrci píší: „Concordia parvae res crescunt, discordia magnae labuntur“ (sic). Neb já se vedle psaní vašeho jiného nedomýšlém v tom do vás, než že to dobrým úmyslem činíte, vyrozuměvše tomu, jak jest bylo zpuosobeno vo Rendle, byste vy byli toho obsielání s panem podkomořím na se nepřijali, že za to máte, že by se mnohokrát bylo huor stalo. Pak co se muože menším zlým větše předjíti, u mně jesti za rozum, když tím úmyslem to činíte. Pak za toto vás prosím, co na něm dobrého zjednáte, že mi psaním svým, co je vám možného oznámíte, přišly-li by

mi jaké jiné zprávy o tom, abych se věděl v tom čím zpraviti. A s tím dajž se vám pán Buoh ve zdraví dobře míti. Jáť se na své nohy dobře nemám, než v životě, děkujíc pánu Bohu, dosti dobře zpuosoben jsem. Datum Krumlov, sabbato post fest. Ascensionis domini anno oc XVIII. Petr z Roznberka oc.

Urozenému a statečnému rytieři panu Radslavovi Beřkovskému z Šebieřova a na Li-běchově, najvyššiemu písaři královstvie Českého, příteli mému milému.

1278.

Petr z Rosenberka Oplovi z Fictum: aby mu dal zprávy o sjezdu svolaném od pana písaře.

Na Krumlově 1518, 15. Mai. Přepis č. 3713 l.

Při tom, když pán JMt panu písařovi to psaní učiniti ráčil, ráčil též i panu Opplovi v tato slova psáti:

Pane Oppli, příteli muoj milý! Byšte se, zdrávi jsúc, dobře měli, věrně bych vám přál. Teď vám posielám přiepis listu, co mi najvyšší pan písař píše, a při tom také odpověď mou, kerú já jemu na to dávám a po tomto poslu, dodateli listu tohoto vám, jemu ji posielám. Než prosím, toho přiepisu jeho listu, kerýž mi on píše, žádnému neukazujte. A při tom, prosím vás, čemu porozumíte, co na tom sjezdu zje-dnají a víte-li jaké takové noviny, ježto by se sic co jiného puosobilo, co je vám možného, že mi po tomto poslu mým oznámíte. Datum Krumlov, sabbato post fest. Ascensionis domini anno oc XVIII. Petr z Roznberka.

Panu Opplovi z Fictum oc, příteli mému milému.

1279.

Petr z Rosenberka Zdeňkovi Lvovi z Rožmitála: že pro dnu nemůže ke sjezdu o náboženství do Prahy přijeti; zprávy o Rendlovi a císaři.

Na Krumlově 1518, 18. Mai. Přepis v arch. Třeboň. č. 3713 e.

Tuto najvyšší pan purkrabie Pražský pánu JMti psal*), aby na hrad Pražský k tomu sjezdu přijeti ráčil. Na keréžto psaní pán JMt mu dává tuto odpověď.

Urozený pane, pane příteli muoj milý! Byšte, zdrávi jsúc, dobře se měli, věrně bych vám přál. Kdež mi ráčíte oznamovati, že úmysl váš jest, že dá-li Buoh k hodu ducha svatého na hradě Pražském budete, žádost toho majíce, abych já také tu sobotu před svatým duchem [22. Mai.] tam byl, neb že jsou toho jisté pilné a znamenité potřeby a zvláště také po vieru svatú křestanskú.

I muoj milý pane a příteli! Račte mi toho jistě věriti, že jsem toho dokonalého úmyslu byl, tu sobotu, jakž píšete, na hradě Pražském býti, i potřeby jsem sobě byl kázal tam k tomu času v domu svém strojiti, ale před včerajším z dopuštění

*) Tento list chybí.

božieho prišla mi dna v obě noze, že naprosto na nohy nikam nemohu. I z té příčiny žádosti vaší naplniti nemohu; kdež bych byl račej mnoho jiného dobře škodného, kdyby mne se dotýkalo, obmeškal, nežli této jiezdy, poněvadž se svaté víry křesťanské dotýče. Protož vás prosím, že mne přátelóm mým omluvena míti budete. Než to jim muožete oznámiti ode mne, jestliže by se nám náprava ve útisciech, keré se nám proti zřízení, keréz je mezi námi a kališnú stranu, dějí, nestala, že já v tom podle nich a podle viery svaté křesťanské stojím a dostati miením, dá-li Bóh, jako dobrý kohút, na to se hned bezpečte.

Kdež pak najvyšší pan písař s panem podkomořím sněm stavu svého obsielají, kerýž má zajtra v Praze v Starém Městě v králové dvoře držán býti, co mi vo tom píše, kerýž je mi list tepruv tento pátek minulý [15. Mai.] dodán, a co já jemu zase na to za odpověď dávám, teď vám toho obého přiepisy posílám.

Kdež také mezi jiným mi psáti ráčíte, že by vám byl přiepis poslán, co by ciesař JMt měl psáti, co se Rendle dotýče, jestli tak, že není co chváliti. I jestliže JMCská co takového předsebráti ráčí, tím psáním neb čím jiným Rendle posiluje, zdá-li se vám a znali-li byste, že by se to ještě mohlo předjíti a v jiné u JMti obráceno býti, račte mi oznámiti; pokudž se vám zdáti bude, já hned k JMti vypravím a všecku svú pilnost možnú přičiním, aby to mohlo zrušeno býti.

Kdež pak žádost máte, abych vám oznámil o ciesaři JMti, jestli co slyšeti; i nic vám konečného oznámiti neumím, než toliko to: Ten, kerýž mi od JMti dva koně poctivá do těch nosidl, keréz mi také JMt dáti ráčil, přivedl, ten mi pravil, že JMt jest na tom byl, že do Aušpurku jeti chtěl; ale co se tam jedná aneb zjednalo, o tom ještě vědomosti nemám, než na každý den čekám, že mi nětco o tom oznámeno bude. I jakž brzo co takového konečného zvím, neobmeškám vám oznámiti. A o Uhřech také zde nic neslyšeti, co tam na svém rákoši jednají. Datum Krumlov, feria III. post Dominica Exaudi anno domini XV^oXVIII. Petr z Roznberka oc.

1280.

Radslav Beřkovský Petrovi z Rosenberka zprávu činí o sjezdě stavu rytířského a domloumu pro jeho nepřijezd ke sněmu o náboženství.

V Praze 1518, 21. Mai. Přepis č. 3713 k.

Odpověď na páně JMti psanie od najvyššieho pana písaře královstvie Českého.

Službu svú vzkazují VMti, urozený pane, pane mně přeznivý! Byšte zdrávi byli a dobře se měli, toho bych VMti rád přál. Jakož jste mi psáti ráčili, abych VMti oznámil, co na tomto sjezdu našem zjednáno jest: i bych měl VMti všecky artikule vypsati, to mi poněkud možné není, neb ani vuobec stavu našemu s jejich vuolí to není oznámeno. Než na to se račte bezpečeti, žeť nic toho jednáno není,

abychom my jakú příčinu dáti měli k ruoznici a k nesvornosti, nébrž zdá mi se, leč ráčiti nebudete, že lepší rád i zpuosob muož býti v stavích, nežli jest těchto časuov byl. Neb kterak muož dobře býti, když lidé ničehož se nechťi dotýkati, zlému brániti a dobrému pomáhati? Neb teď o vieru svatú křestanskú, jací se znamenití útiskové dějí, sjezd svooj mieti máme; a slyšeti jest zde, že VMt při tom nebudete, pan kanclér také a jiní mnozí z pánuov! Pak, kterakž nám má pán Buoh dobrého co dáti? Jakž jeho svaté tcti a chvály hledíme, tak nám odplacuje také, a tak se nám děje. Prosím, z tohoto mého psaní za zlé mi mijeti neračte, neb je, pán Buoh zná, dobrým úmyslem činím.

Toto také račte věděti, že jednomyslně a svorně o všecky věci jsme srovnali beze všech nesnází a ruoznic mezi námi, než zvíte to VMt potom, žeť jsme nic nezakazili tímto sjezdem dobrého. Dajž pán Buoh VMti dobře a šťastně se míti, tohobych VMti věrně přál, a ve zdraví abychom se shledali. Datum Pragae, feria VI. ante Penthechosten anno oc XVIII.

Radslav Beřkovský z Šebieřova a na Liběchově, nejvyšší písař
královstvie Českého.

Urozenému pánu, panu Petrovi z Roznberka a na Krumlově, pánu mně příznivému.

1281.

Opl z Fictum Petrovi z Rosenberka: dobré zprávy o sjezdu stavu rytířského.

V Praze 1518, 21. Mai. Přepis č. 3713 m.

Odpověď od pana Opple pánu JMti, a jest spolu se páně písařovú přinesena.

Službu svú VMti vzkazují, urozený pane, pane mně příznivý! VMti bych přál zdraví dlúhého i jiného všeho dobrého jako pánu na se laskavému. A při tom, kdež jste mi ráčili poslati přiepis listu psaní od pana písaře zemského i také co jste jemu za odpověď dáti ráčili, to jsem všecko přečetl i také tomu porozuměl. A bych VMti na to měl mnoho psáti, na ten čas mi se nehodí, ale že za to mám, že VMti to tajno nebude, ač neví-li VMt, když jest o týž sjezd jednáno bylo, kterak jsme spolu s panem Litoborským*) k tomu chvátať i též k němu přivolovali, také jaké toho jsou k tomu potreby byly, VMt muožete se toho domyslit.

Neb na žádost VMti rád bych to byl psáním svým oznámil, jak jest se ten sjezd začal i dokonal, toho z slušných příčin VMti oznámiti nemohu. Než tu naději mám, dá-li pán Buoh všemohúci ten sněm, kerý bude míti býti držán, bude-li VMt chtítí dobrého pomáhati, co bude spravedlivého, jakož pak VMt vždycky toho pána jsem poznal, že jste rádi VMt dobrého pomahatel vedle jiných býti ráčili, že tento sjezd dobrými na dobrém postaven jest, anébrž k žádným ruoznicem ani nesnázem,

*) Janem z Chlumu.

než aby jeden každý, co mu spravedlivě duoleží, opatřen býti mohl, a chudý i také bohatý aby spravedlivosti své užiti mohl. S tím daj milý pán Buoh VMti sem [sic] ve zdraví shledati. Dán v Praze, v pátek před Svatém Duchem léta oc XVIII.

Oppl z Fictum a na Novém Šumburce.

Urozenému pánu, panu Petrovi z Rozmberka a na Krumlově oc, pánu mně zvláště přeznivému.

1282.

Petr z Rosenberka Oplovi z Fictum: zprávy o nemoci císařově.

Na Krumlově 1518, 24. Mai. Přepis č. 3713 n.

Odpověď panu Opplovi na to psaní. — Pane Opple, příteli muoj milý! Z odpovědi vaší, kerůž mi na psanie mé dáváte, více jsem srozuměl nežli páně písařově, kdež vám z toho děkuji.

A při tom také vězte, že když jest teď nyní strýc muoj, pan Jindřich *), z Říma domuov přijel, pověděl mi, že by slyšel, že by ciesař JMt nemocen býti měl, kdež jsem se v tom uspokojiti nemohl, leč bych toho jistotu zvěděl. I psal jsem JCMti hajtmanu do Lince, prose, puokudž by jenom slušné a možné bylo, aby mi oznámil, jaký jest zpuosob JMtí zdravie na tento čas, a při tom také, ví-li jaké noviny, aby mi též oznámili. I co mi na to za odpověď dává, teď vám toho přiepis posielám. A s tím dajž se vám pán Buoh ve zdraví dobře míti a abychom se ve zdraví spolu shledali. Datum Crumlov, feria II. Penthechesten anno oc XVIII.

Petr z Rosenberka oc.

1283.

Petr z Rosenberka touží sejíti se s Henrichem ze Švamberka, kterýž putuje k Hoře sv. Ondřeje.

Na Krumlově 1518, 5. Jul. Orig. Fam. Rosenberg 17.

Urozený pane, pane bratře muoj milý! Byšte zdraví jsúc dobře se měli, věrně bych vám přál. Kdež mi psáti ráčíte, že úmysl váš jest, ten čtvrtek najprv přísti [8. Jul.] na Hoře sv. Ondřeje**) na pouti býti, a mohlo-li by býti, že byšte se tu rádi se mnou shledali, neb že byšte rádi o některú potřebu svou se mnú rozmluvili. I muoj milý pane bratře! Poněvadž tak blízko ode mne býti ráčíte, prosím, že ráčíte sem na Krumlov ke mně dojeti, neb vás rád jako svého milého bratra uhlédám, a tu že bychom spolu veselí pobyli. Pakli byšte pro zaneprázdnění své žádosti mé naplniti nemohli, nepotřebí vám mně toho oznamovati, tehdy já se tu ve čtvrtek

*) z Rosenberka.

**) Na Krumlovsku, v Palackého Popise 324: Andreasberg; znaménko kostela nebo kaple chybí.

dá-li Bóh ráno najíti dám a pokusím se, abych vám někery črstvý pstruh z Brloha s sebú přinesl. Datum Crumlow, f. II. post fest. s. Procopii a. dni XV^oXVIII.

Petr z Roznberka oc.

Panu bratru mému milému, panu Henrichovi z Švamberka oc.

1284.

Vojtěch z Pernšteina Petrovi z Rosenberka: o sňatku arciknížete Ferdinanda s Annou deerou Vladislavovou; o sjezdu v Praze.

Na Hluboké 1518, 8. Jul. Orig. č. 3716.

Službu svú vzkazuji, milostivý pane, pane příteli muoj milý! Zdraví i všeho dobrého, toho bych vám věrně přál. Novinám, které VMti pan Jan Mrakeš oznamuje, které ste mi po Mikulášovi Puklicovi poslati ráčili, těm sem porozuměl. Pak dajž pán Buoh na tomto nynějším sněmu, aby se zjednalo a zpuosobilo to, což by mohlo býti křestanstvu k dobrému. Jistěf nám všem sluší za to pána Boha prositi.

Což se krále Ferdinanda JMti dotýče, to bych rád chtěl věděti, hned-li se ta věc konati bude, což se slavné paměti krále pána našeho dcery dotýče. Neb jest ten hlas byl, že při tomto času císař JMt to zpuosobiti ráčí a králi Ferdinandovi svatbu udělati, a z knížetství Rakouského že ráčí učiniti královstvie, a tu na Vídni krále Ferdinanda JMti nechati*). Pak na ten-li spuosob již král Ferdinand jede, ráčíte-li co o tom slyšeti, prosím, račte mi voznámiti.

Na čem se tento sjezd pánů rytířstva rozšel, toho sou mi dány artikuly sepsaný, jakož o tom bez pochyby držím, že také již o té věci vědomost máte. Pak mně se zdá, že sou se pány i také s městy tohoto kraje dobře ten sjezd o ty všecky věci držeti mohli, poněvadž jeden artikul hned zejmena stojí, že na pány a na města kraje tohoto má zneseno býti, abychme též při nich stáli. A snad společného s nimi našeho jednání byly by se mohly dostatečnější cesty obmysliti a najíti k opatření před těmi odpovědníky a takovým lotrovstvem, poněvadž z toho zjednání jejich nic potřebnějšího neznám, než tu příčinu, že sou je předsevzali. Než aby k takovým věcem to, což sou sepsali, zadosti k opatření bylo, tohož já neznám, neb i to podle zřízení zemského předešlého bez tohoto svolování sme povinni držeti a zachovati.

Jáť oumyslu do Prahy také jeti nemám, a to z příčin těch, neb mi se zdá, že by daremní jízda má byla. Neb poněvadž neráčíte vy ani pan kanclér tam býti, za to držím, že s těžkem z dalších krajin kdo z soudců tam bude,

Pak pan purkrabě a já, a byl-li by jeden neb dva z soudců, co bychme mohl gruntovního při těch páních hejtmanech spuosobiti, račte to rozvážiti. Ač znám, že

*) Zprávy o tom (dle Schrötera) u Bucholtze Gesch. Ferd. I. svazek I. str. 148., a u mnohých jiných historiků.

sou pilné potřeby a k brzkému přetržení velmi potřebné; ale však když se má netoliko o věci veliké jednati, ale i o prostřední, musejí k tomu jednání také jednatele býti; jakož pak o té o všecké věci já nejvyššímu panu purkrabí píš. Za jiné nemám, než že mi v sobotu pachole mé zase přijede. A při tom psaní také pánu oznamuji zdání své, kudyž mi se zdá, že by mohla gruntovněji i stáleji ta věc předsevzata býti podle zřízení sněmovního. Neb když by zemskou potřebu páni hejtmáné poznali potřebnou kvapnému opatření, a tak spěšně sněm obecní že by býti nemohl, jest jim to zřízením sněmovním vyměřeno. Jakož pak i pánu purkrabí nejvyššímu, ať vím, že o tom sám dobře ví, leč jest pozapomněl toho artikule, jak ta věc jiti má, přepis sem poslal, kdež bojím se, že jest se něco i toho pořadu chybito v tomto páne obsielání. Kdež pak, pane a příteli můj milý, ráčíte dobře znáti, poněvadž lidé zbraňují se pořádně stvrzených obecních sněmů zachovávat, nadto kdyby se v čem z pořadu vystoupilo, komuž by se co neslibilo, nechtěl by povinen býti držeti. Dán na Hluboké, ve čtvrtek po sv. Prokopu léta oc XVIII'.

Vojtěch z Pernštýna a na Hluboké, nejvyšší hofmistr
království Českého.

Urozenému pánu, panu Petrovi z Roznberka oc, pánu a příteli mému milému.

1285.

Rosenberští poddaní z Prachatic Píseckým: o vzatky formanům Prachatickým.

B. m. [1519, Jan.] Kopie č. 3743 A.*)

Napřed Prachatičtí Píseckým psali v tato slova: Službu naši vzkazujeme, vzácné opatrnosti páni sousedé a přátelé naši milí! Jakož nám píšete, že by poslové vaší opatrnosti nám výsady vaše z poručení vašeho okazali, i přepis nové výsady vaší: i račte věděti, že se nám nezdá, by ti přepisové nám ukázaní k ujmě a ke škodě spravedlnosti naší starožité býti měli. Neb posluom jsme svým, které jsme před sím u vás měli, poručili, aby na vašich opatrnostech toho se dožádali, aby těm formanuom vzatek jich zase navrácen byl, kterýž je jim, tak jak se nám zdá, proti vši spravedlnosti naší vzat. A kdež ta věc nás samých toliko se nedotýče, než navíc a nejvš pána našeho JMti, neb by tu velká ujma JMti na JMti duochodech a mýtech byla. A za to máme, že v čerstvé paměti jmíti muožete zuostanie, kteréž jest mezi pánem naším JMti a námi a vaší opatrností se stalo, jak je v tu věc nahlédnuto mělo býti, a my se na to bezpečivše, vedle rozkazu pána našeho milostivého, nenadáli jsme se, aby na silnici pána našeho JMti a naší nám saženo býti mělo. Neb kdybychom to byli věděli, byli bychom se v tom opatřili, že by se pánu našemu

*) Nadpis tohoto listu jest: Co se Prachatických a Píseckých tkne, která psanie vo to vznikla tuto se registruje.

a nám, dá-li Buoh, toho nebylo stalo. Protož toho ještě žádáme na místě pána našeho JMti i také sami od sebe, abyšte ty formany svobodné propustili. Neb jestliže by se toho nestalo, mimo prvně s pánem s naším JMtí a s námi zuostanie, a více saženo bylo, již bychom museli na to mysliti s raddú a s pomocí pána našeho JMti, abychme na se takového bezpravie a útisku nedopustili. Odpovědi psané žádáme, kterak se v tom zachovati chcete, abychom pána našeho JMt toho uměli zpravití. Datum....

1286.

Petr z Rosenberka Píseckým: v téže věci.

Na Krumlově 1519, 17. Febr. Kopie č. 3743 A.

Pán JMt Píseckým. — Služba má, moudří a opatrní sousedé moji milí! Vznegli na mne poddaní moji Prachatičtí, kerak byšte před nedávním časem dali formany na silnici mé pobrati; kdež takové vaše předsevzetí mne se tu nejvýše dotýče a k ujmě veliké by bylo na duochodiech mých, kdež mně se zdá, že mi se toho od vás státi nemělo, poněvadž jsem toho v užívání po předcích, držitelích Prachatic, i oni též, jakž zprávu mám, byli. I Buoh zná, že bych s vámi nerad z úmysla zacházel, než radší dobré sousedství zachoval, puokudž bych též od vás k sobě znal, jakož jste pak to skutečně ode mne znali, v čem jste mne kdy potřebovali. I protož toho na vás žádám, abyšte některé osoby z sebe ke mně vyslali vo to na rozmluvenie, nežli by delšie záštie o to mezi námi přijíti mělo. Odpovědi žádám po tomto poslu. Datum Crumlow, f. V. post festum s. Valentini anno dni XV^oXIX.

1287.

Písečtí Petrovi z Rosenberka: odpovídají k předešlému listu.

V Písku 1519, 18. Febr. Kopie č. 3743 A.

Odpověď na to pánu JMti od Píseckých. — Vysoce urozený a mnohomocný pane, pane nám laskavě přeznivý! VMti službu naši vzkazujem. Kdež nám VMt psáti ráčíte o vzatek, kterýž jsme formanuom pro projetí mýta, vyhybujícím se silnice naše nám podle privilegií našich náležitě, před časem učinili, srozuměli jsme, že to VMti do nás, jako bychom zúmyslně mimo spravedlnost učinili, obtěžovati sobě ráčíte oc. A toho ráčíte dotýkati, že byšte s námi zúmyslně neradi zacházeli, žádajíc VMt, aby osoby z nás k VMti na rozmluvenie o tu věc vyslány byly, nežli by další záštie mezi VMtí a námi, kterémuž bychom my, zná pán Buoh, zúmyslně nechťeli příčiny dáti, přijíti mělo. I to my učiniti chceme, k VMti osoby z sebe bez meškánie vyslati. Datum Piesk, f. VI. post Valentini anno oc XIX.*)

*) Písečtí poslali ihned posly své do Krumlova, a ti předložili panu Petrovi z Rosenberka připsy tyto:

a) Privilegium dané Píseckým od krále Vladislava na vybírání mýta na silnici z Prachatic do Písku,

1288.

Václav Bezdrůžický z Kolovrat Petrovi z Rosenberka: posílá mu listy odpovědníkův
a zprávy o schůzi Žatecké; zakazuje se přátelstvím.

V Praze 1519, 22. Febr. Orig. č. 3724.

Službu svou vzkazuji, urozený pane, pane kmotře muoj milý! O zdraví vašem sem rád slyšel, toho vám věrně přeji jako panu kmotru mému zvláště milému. Kdež mi píšete, že ste prve měli připsi odpovědníkuov, rač věděti, že sem já dal mnoho listů napsati nejprve té odpovědi, i rozdal sem je těm stavuom puodubýma [sic], kteříž jsú se sem sjeli, neb jest drahně pánuov i rytíerstva u mne se stavilo; též i těch pánuov spis, kteří se v Žatci sjeli a na čem pravili že zuostali, ale slyším, že nedokonali ještě a pečeti žádnými, jakž vám pane kmotře muoj milý ten spis posílám, i jména těch pánuov; kdež aby všeckni o tom spisu věděli, že nedbají.

Jakož mi píšete, žádajíc, abych vám o potřebném oznámil: i byl bych neobmeškal prve jako i nyní, než že bych rád pravého kruntu došel, neb jest něco před rukama. Bude-li co jistého, hned vás tejna neučiním. Muoj milý pane kmotře, na to se ubezpečte na každém místě, kdybch kde co konečného zvěděl a vašeho zlého co mělo býti, netoliko psáti neb poslati, ale sám životně dojeti k vám, a toho podle možnosti, co by se vám zlého diti mělo, pomoci mstiti, jako toho pána a přítele a kmotra mého milého, kterémuž bych všeho dobrého přál i se vším rodem vašim, s kterémž se všemi rač dáti pán Buoh všemohúci ve zdraví shledati amen. Dat. v Praze, v outerý den Stoloování sv. Petra anno oc V^cXIX.

Václav Bezdrůžický z Kolovrat a na Košátkách, nejvyšší sudí
dvorský království Českého.

Uroz. pánu, panu Petrovi z Rozumberka a na Krumlově oc, panu příteli a kmotru mému milému.

Při tom přiepis zápisu pánuov mladých některých.*)

de dato v Budíně den sv. panny Doroty 1507; b) „přiepis, jaká by měla smlúva býti“ mezi Petrem z Rosenberka a Píseckými o to, aby Písečtí v Prachaticích směli míti svého celného, z r. 1507 (bez datum měsíce a dne, viz č. 1291 pozn.); c) privilegium krále Vladislava dané v „Ednburce v pondělí den sv. Sixta léta 1515,“ jimž stvrzuje se Píseckým staré nadání prý krále Jana, že smějí vybírat clo ze všeho zboží „suchého i mokrého“, kteréž by se od Budějovic neb od Tábora vezlo do krajů Prachenského a Plzeňského (viz prof. J. Matznera Privilegia, obdarování, milosti atd. a jiné důležité listiny týkající se král. města Písku ve *Výroční zprávě* realky Písecké 1883 str. 20.); d) nález o vybrání cla od Píseckých, učiněný mezi Píseckými a Vodňanskými f. VI. post Dorotheam annorum oc LXXXII (1482); v něm citují se také privilegia krále Jana, císaře Karla, Václava, Ladislava, Jiřího; e) druhý nález („ve čtvrtých Vondráčkových A. XXX“) ve sporu o silnici mezi Píseckými a Petrem ze Sulejovic a z Winterberka, rozhodnutý ve prospěch Píseckých léta MCCCCLXXXIX v pondělí po Zvěstování matky boží. (Viz prof. J. Matznera Privilegia etc. ve *Výroční zprávě* realky Písecké 1884 str. 5. a 9.) — Všecky tyto velmi zajímavé a na zprávy ze starých dob bohaté přípisy nacházejí se rovněž v archivu Třeboňském při č. 3743 A. — Další průběh sporu vysvitne z následujících listů v téže věci.

*) Schází.

1289.

Václav Bezdrůžický [Petrovi z Rosenberka]: aby se stavové přičinili o zvolení Ludvíka za krále římského a za císaře.

Na hradě Pražském 1519, 28. Febr. Orig. č. 3741.

Službu svú vzkazuji, urozený pane, pane příteli a kmotře muoj milý! Zdraví dlúhého a v něm šťastně vždycky všeho dobrého, toho bych vám přál. Rač věděti, že sú poslové od nejduostojnějšího a vysoce urozeného kniežete pana Albrechta, kardinála oc arcibiskupa Mohučkého, arcikancelře, korfersta oc, vyslaní od JMti k Uher-skému a Českému oc králi, k pánu našemu milostivému, kterýmžto [sic] poslové k žádosti jich s panem Benedou*) slyšeli sme je, a s čím k JMKské jdou, toho nám přepis dali, kterýžto přepis teď vám posílám, jím se spraviti ráčíš, nepochybuje, že to rozmyslně rozvažovati budete, pokudž a kterak nemalá věc, ale veliká na tom pánu našemu i tomuto království záleží.

Pane kmotře muoj milý! Muožte znáti, kterak předkové naši znamenité přivozovali všelijaké poctivosti tomuto království z cizích zemí pracně, hrdel svých nelitovali a oč se pokusili, dovozovali. To znamenavše, vidúc císařové a králové čeští, předci našeho milostivého pána, tomu se i sami skutečně přičiňovali, že přivozovali do této koruny ty poctivosti, na velikých páních v okolních zemích toho dosahujíc, že i listy pod pečeti svými musili to z bázně potvrzovati všecko; kdež některá obdarování měly by se vždycky čísti, snad při každých suchých dnech při vysvědčování puohonuov, aneb když páni do lavic zasedú, tak jakž jest na ten čas bývalo pod velikú pokutú podle císaře Karla, zpuosobem buohdá svatého, a tak k rozšíření mnoho dobrého, ke cti, k potomní paměti této koruně přivedl jest, kdež nepochybují, že o tom mnozí vědomost mají i vy.

Protož pane kmotře milý! Poněvadž nám pán Buoh všemohúcí ráčil dáti po šťastné slavné i svaté paměti krále Vladislava, mého přemilostivého pána, po JMti z arcikrálovského rodu krve poslého dědice pozůstalého tohoto Ludvíka, krále pána našeho, již se k tomu tak přičiňte a jiný přátely k témuž mějte a to tak obmejšlejte s pomocí všech jiných stavuov, aby pán náš za krále Římského volen byl a potom skrze pomoc božkú za císaře vyzdvižen JMt buohdá. Neb toto království, kteréž jest svých spravedlivostech s vysokým obdarováním velmi stuchlo a zlechčeno ode všech okolních zemí, pro nedbanlivost, tímto zpuosobem prvního všeho ku potvrzení a zase k povýšení, k slávě vyzdviženo bude pánem naším. Neb znáte, že málo těch korferstů, kteříž volenci jsú, by JMt v přátelství pánu našemu nebyli, jsúc velmi nachyleni radči k tomu pomoci pánu našemu než komu jinému. A přísloví staré, „když se lýka drú, s dětmi na ně [jít]“, a „prase na poli pečené“, brzo ostatek

*) Petrem z Nečtin, kterýž s pisatelem toho listu a Jiříkem Hrdinou byl ředitelem Českého království.

prispěti muože: poněvadž pán náš za prostředka, kteréž by straně nebo osobě k volení přistúpiti a hlas dáti ráčil, že ten zuostane králem Římským. A nad to pán náš nade všecko že muož sám sebe voliti, jako Karel ciesař učinil, na se pokázav, všickni vespolek křikli a toho potvrdili. Kdež pán náš vším tím obyčejem bude moci toho bohda s pomocí boží dovésti. I slušné jest všem stavuom o to pracovati a při této mladosti JMKské raditi a k tomu vždy pomoci, aby po tom JMt neřekl: „Připravili ste nás vo toto a vo toto v našich y mladých letech“.

Však ste pán moudrý, není vám toho víc potřebí vykládati; muož každý rozuměti, že byšte [sic] z tohoto předsevzetí pošlo všecko dobré tohoto království a v něm všem obyvateluom nynějším i potomkuom našim. Dobrým úmyslem sám od sebe vám ten přípis posílám i píši, pane kmotře muoj milý, ač by bylo mnoho potřebného a příkladného o to psáti; však což jest nyní zbytečného psáno, odpustte a obraťte v dobré jako pán a přítel muoj milý, s kterýmž rač dáti pán Buoh všemohúci ve zdraví se shledati. Datum in arce Pragensi, feria II. post Mathei apostoli anno oc V^cXIX.)* Václav Bezdrůžický z Kolovrat a na Košátkách, nejvyšší sudí dvorský království Českého.

1290.

Pisečtí Petrovi z Rosenberka: o narovnění sporu ve příčině silnice z Prachatic do Písku.

V Písku 1519. 3. Mart. Kopie č. 3743 A.

Piesečtí po tom poselstvie*) psali pánu JMt v tato slova: Vysoce urozený a mnohomocný pane, pane nám laskavě přeznivý! VMti službu naši vzkazujem, zdravie dluhého a ve všem dobrém šťastného prospěchu VMti bychom věrně přáli. Poslové naši od VMti navráťivše se, nám jsou oznámili, že VMt to, což jsou poddaní VMti Prachaticští proti nám předsevzali, k sobě přijieti jste ráčili, oznámivše VMt, že cožkoli oni činie, že to z rozkázanie VMti činie, a také že VMt i jiným svým poddaným to jste rozkázati ráčili, aby pohotově byli, jestli že bychom na tu silnici vyslali, aby nám toho hájili mocí. I nevieme, kudy bychom na VMti toho zaslúžili! Nebo my na tom nejsme, abychom jakú mocí bez spravedlnosti v to měli se dávat, ale to činieme podle našich obdarování a jiných k tomu spravedlností, poněvadž známe, že netoliko na našich duochodech nám tudy ucházie, ale také na duochodech krále pána našeho JMt. I my VMti věříme, že VMt poddaným svým v tom moci užívati neráčíte dopouštěti, ale jakož ku posluom našim mluvíti jste ráčili, že obdarování naše i rozsudky před se vzíti ráčíte a jich spravedlivě povážiti, a po-

*) Srovnej následující čísla 1295 a 1296. — Vedle vypravování v Pal. Děj. V. 2, 353 a dopisů v A. Č. VII. str. 192, 193 č. 196 a 197 viz také Č. Č. Musea 1882 str. 368 a Zur Kaiserwahl 1519 ve Forsch. zur deutschen Geschichte XXIII. str. 336. *) Viz číslo 1287.

znáte-li VMt naši spravedlnosti, že nás při té ráčíte zachovati. I tu my důvěrnost k VMti máme, jakožto ku pánu spravedlivému a nám milostivě přeznivému, že to učiniti ráčíte. Kdež pak VMt k tomu ráčíte vésti, oč jest ruoznice mezi VMtí a námi, aby to na některé dobré lidi k ohledání, aneb na pány soudce zemské JMti bez puohonu dáno bylo: i to VMt znáti ráčíte, že bychom my s VMtí v žádnú nesnázku aneb nevuoli neradi vstupovali, než tomu bychom rádi, aby mezi VMtí a námi samými to urovnáno býti mohlo. A tak se nám zdá, že ten kamen urážky tudyto by nejsnáz na stranu mohl odložen býti, máte-li VMti aneb poddaní VMti Prachatičtí jakú výsadu na tu silnici, kterúž z Prachatic svoboditi ráčíte, že nám ji ráčíte okázati, jakož jsme my VMti i poddaným VMti Prachatickým totéž učinili, abychom my ji u sebe vážiti mohli. A seznáme-li, že bychom takového obhajování proti výsadám VMti činiti neměli, též sami od sebe to opustiti chceme. Neb my na jiném nejsme, než že bychom VMti dobrou přízeň k sobě rádi zachovali, i VMti k vuoli všecko bychom učiniti chtěli, což by jediné k ujmě nebylo našim spravedlnostem a obdáváním. Protož VMti s plným doufáním věříme, že této slušné žádosti naší od sebe zamítati neráčíte, ale ji příjmúc, podle naší upříemnosti ráčíte dobrotivě vážiti a přeznivě skutkem naplniti. Odpovědi listem VMti žádáme po tomto poslu. Datum Piesce, f. V. ante Translationem Wenceslai anno oc XVIII.

1291.

Petr z Rosenberka odpovídá Píseckým ku předcházejícímu listu.

Na Krumlově 1519, 21. Mart. Kopie č. 3743 A.

a)

Odpověď na to Píseckým. — Služba má, moudří a opatrní sousedé moji milí! Kdež jste mi psali, připomínajíce, kterak by poslové vaši, ode mne se navrátilvše, vám oznámiti měli, že bych já to, což by poddaní Prachatičtí proti vám předsevzieti měli, k sobě přijal, oznámivše, že což by koli oni činili, že by to činili z mého rozkázání; a také že bych já i jiným poddaným mým to rozkázati měl, aby pohotově byli, jestliže byste vy na tu silnici vyslali, aby vám toho hájili mocí oc: I co jsem já k poslům vašim ty časy ke mně vyslaným mluvil, to já dobře v paměti mám, a za to mám, že oni též to v dobré paměti mají; než na něčím mále já se proměnně pamatuji, nežli oni vás jsou zpravili, ale všakž na tom, mně se zdá, málo záleží.

Dále, kdež mezi jiným píšete, že bych k tomu vésti měl, oč jest ruoznice mezi námi, aby to na některé dobré lidi k ohledání, aneb na pány soudce zemské JMti bez puohonu dáno bylo, i abych to znal, že byste se mnou v žádnú nesnázku aneb nevoli neradi vstupovali, než tomu že byste rádi, aby mezi námi samými to urovnáno býti mohlo, ač v širších slovích, ale ten rozum oc: I Buoh zná, že mého

úmyslu jiného v tom také není, neb kudyby kolivěk býti mohlo, aby ta ruoznice, keráž jest mezi námi, přetržena býti mohla, aby každý při tom, při čemž by měl spravedlivě zuostati, zuostal, to bych nejraději viděl. Protož já k tomu přistupuji, abychom se vo to pokusili, mohli-li bychom se sami mezi sebou srovnati, vedle vašeho podanie. A dajž pán Buoh, abychom se srovnali, aby dobré sousedstvie mezi námi státi mohlo. Datum Crumlov f. II. post dominicam Reminiscere, anno dni XV^oXIX.

Petr z Rozmberka cc.

b)

Druhý list též Pieseckým od pána JMti, chtějí-li se smlúvy držeti cc. — Služba má, moudří a opatrní sousedé moji milí! Kdež jste posly své na žádost mou byli teď najposláz ke mně vyslali, tu mezi jiným jsou mi ukázali přiepís smlúvy, i také mi ho nechali, kerá by měla býti mezi mnou a poddanými mými Prachatickými s jedné a vámi strany druhé.*) I vězte, že já jí odpierám i poddaní moji též Prachaticští; a toho na vás žádám, abyšte mi psaním svým po tomto poslu oznámili, chcete-li se jí držeti či nic, abych se věděl s poddanými svými čím zpravit. Datum Crumlov f. II. post dominicam Reminiscere, anno dni XV^oXIX.

Petr z Rozmberka cc.

*) Viz číslo 1287 pozn. ad b). Smlouva tato, o níž mnohokrát se ještě zmínka činí, zní takto: „Přiepís, jaká by měla smlúva býti. Léta od naroz. syna božieho patnáctistého sedmého [sic] stala se smlúva dobrovolná s povolením krále JMti mezi urozeným pánem, panem Petrem z Rozmberka JMti, a moudřími a opatrnými purkmistrem a radú i vši obcí města Prachatic, poddanými JMti s jedné, a mezi moudřími a opatrnými purkmistrem a radú i vši obcí města Piesku strany druhé, takto: Jakož již dotčení purkmistr a rada i všecka obec města Piesku mají královskou výsadu, což se cla dotýče, kteréž jim Pieseckým spravedlivě v témž městě k braní přísluší, aby takové clo oni Piesečtí mohli bráti jinde v jiných místech, kdež by se jim zdálo. I oni Piesečtí k braní takového cla svého, podle svého obdarování, mají svého celného v městě Prachaticích míti aneb usaditi, kterýž by celný k jich ruce v Prachaticích takové clo vybíral se všech a všelijakých kupectví vezúcích anebolito jdoucích formansky i súmarsky z města Prachatic, týmž způsobem, kterakž se v městě Piesku clo běže. A oni Piesečtí od svrchupsaného pána, pana Petra z Rozmberka a purkmistra a rady i vši obce města Prachatic i všech jich dědicův a budoucích při tom vybíráni svého cla nemají nížádné překážky míti, nébrž oni Prachaticští mají jich celného ve všem fedrovati a jemu pomahati, v čemž by jich koli potřeboval. A takové vybíráni jich Pieseckých cla od nížádného živého člověka žádnú vymyšlenú věc jim Pieseckým aby ani škody ani úrazu ani ujmy jich právuom, výsadám i jich spravedlnostem všelijakým na ničímž nemohlo přiněsti, ale ovšem bez pohoršení všech výsad, práv a spravedlností jich aby bylo. A jestliže by kdykoli ktožkoli je Piesecké z té smlúvy soudem chtěl viniti, pan z Rozmberka JMti i Prachaticští nemají Pieseckých na ničemž opouštěti, ale jim raditi pomahati a podle nich se súditi. A Piesečtí též zase, jestli by kto pána JMti aneb Prachatických pohnal, mají se zachovati.

Kteréžto clo oni Piesečtí tímto duole psaném způsobem skrze svého celného mají bráti takto: Kterýkoli vozataj veze nade dvě prostici až do deseti prostic veze soli na neknitlovaném vozu, ten má dáti Pieseckému cla z každé prostice po bílém peniezi, a v takovém voze z každého koně též po bílém peniezi; forman, který veze nad deset prostic na jednom voze, by pak bylo XVI prostic soli, tehdy toliko z té soli dáti má 3 gr. mš., a má-li 3 koně v tom voze, tehdy z těch tří koní jeden groš pražský; pakli má 4 koně, tehdy cla devět bílých peněz dáti má; pakli má 6 koní, třináct bílých

1292.

Píseční Petrovi z Rosenberka předběžně odpovídají k předešlému listu.

V Písku 1519, 23. Mart. Kopie č. 3743 A.

První odpověď od Píseckých na to psaní. — Vysoce urozený pane, pane nám laskavě přeznivý! VMti službu naši vzkazujeme. Na psanie, kteréž jste nám VMti učiniti ráčili, odpovědi po poslu VMti dáti jsme nemohli z té příčiny, že starších našich doma nemáme a také roztržiti jsme skrze jarmark. Věříme, že VMti to protimyslné nebude. Jakž se domouv navrátie, toho povážie, VMti odpovědi prodlévati nebudeme. Dajž pán Buoh VMti s vysokým štěstím dlúhé zdravie. Datum Piesce, f. IV. ante Annunciationem b. Mariae virg. anno oc XIX.

1293.

Adam z Hradce Petrovi z Rosenberka: o sněmování Moravském a své při s panem Jindřichem Batelovským.

V Jindřichově Hradci 1519, 2. April. Orig. č. 3726.

Službu svú vzkazuji VMti, urozený pane, pane otče milý! Napřed zdraví i všeho dobrého, toho bych VMti rád věrně přál. Muoj milý pane otče! Račte věděti, že sem teprv ve čtvrtek [31. Mart.] z Brna z toho sněmu přijel domů. A tyto sou se věci na tom sněmu jednaly: nejprvé přijel jest kněz Karel*) JMt, i jsúci poslán od krále JMt s plnú mocí, aby s pány Moravany jednal tak, jakoby král sám JMt tu osobně byl. A tu nejprvé hajtmána jsú volili, a nemohli sou se srovnati až teprv třetí den; tu jsú volili pana Arkleba z Bozkovic a na Vranově.

Potom jednali o berni, tak že sou všickni stavové k ní svolili v markrabství Moravském, nejprvé že mají sbírku z sebe sebrati, když by král JMt do země přijel, aby měli čím JMt chovat. A potom teprv přes rok že mají JMt berni dáti, však

peněz má dáti; pakli má 5 koní, tehdy 11 peněz bílých dáti má; pakli má 7 koní, tehdy 15 bílých peněz dáti má. Item času pak zimního, když snol vezou na saních, ktožkoli nade dvě prostici až do deseti soli veze, z každé prostice po jednom bílém denaru cla dáti má Píseckým. Pakli nad 10 prostic kolikž koli veze prostic, tehdy 3 gr. mš. z té soli cla dáti má. A má-li 2 koně v těch saních, tehdy z těch dvou koní cla 5 denárů bílých dáti má; pakli má 3 koně, tehdy z těch tří koní 1 groš pražský; má-li 4 koně, tehdy z nich devět bílých denárů cla dáti má, a tak dále, jakož se výše píše oc.

Též také forman, kterýž by vezl jakéžkoli kupectví, má clo z koní podle nadepsaného způsobu dáti a platiti Píseckým; a k tomu zvlášť má clo dáno býti z kupectví všelijakého, z suchého i mokrého, jako z koření, suken, bavlny a jiného suchého kupectví; též také i z mokrého kupectví, jako muškatele, malvazí, ryvolí, oleje a jiného kupectví. Z saumu takových kupectví po jednom groši pražském má cla dáno býti. Kteréžto smlúvy na svědomí pán z Rozmberka JMt a purkmistr a rada i všecka obec města Prachatic, a purkmistr a rada i všecka obec města Písku své vlastní pečeti dali jsú k tomuto listu. Jenž dán ut supra oc.

*) Z Minsterberka. — Viz o jeho cestě do Brna „Diplomatické služby knížete Karla z Minsterberka u králů Vladislava a Ludvíka“ v Zasedacích zprávách Uč. Spol. 1882. str. 407.

na ten způsob, že tou berní nemá se nikam hejbatí, než jí Špimberk vyplatiti. A král JMt má se jim zapsati, že toho zámku Špimberku nemá žádnému více zastavovati, nežli při zemi jej nechati.

Potom jednali s rajtary, s Zigmundem a s Kunderatem Kaffunky a Herkulišem Trčkou, tak že sou o všechny věci na králi JMtí mocně byli přestali, co do Čech i do jiných zemí mají s kejm činiti. A tu kněz Karel JMt ráčil jest smlouvu mezi nimi sepsati a pečeť svú k ní přiložiti, a pan hajtman starý*) taky, a pan komorník nejvyšší,**) a oni Kaffunkové a Herkuleš Trčka také pečeti své k té smluvě jsú přiložili. A tu jednu smlúvu jim dali a druhú kníže vzal. Potom když kníže JMt tuto minulú neděli [27. Mart.] pryč odjel jest, přistoupil jest pan Zigmund Kafunk s Herkulešem Trčkou hned nazajtrí v pondělí [28. Mart.] před pány JMt a prosili jsú JMtí, aby Kytlici, který jest prvé pravíval, že jest Břeclav jeho, i to rozpisoval, z toho slibu a závazku propustili, kterýmž jest ho zavázal byl starý pan hajtman. I nezdálo se pánóm toho učiniti z té příčiny, že jest propadl králi JMtí hrdlo i statek. Tu páni Kaffunci a Herkuleš Trčka chtěli sou tu smlouvu zase vrátiti panu komorníkovi, ale on jest jí přijíti nechtěl, pravíc, že jest on té smlúvy nedělal, než kníže Karel JMt na místě krále JMtí. Potom oni strčili jsú tu smluvu do dveří v domu páně komorníkovém, a sami vsedajíce na koně, jeli jsú pryč. Pak co dále začínati budou, toho já nevím.

Také jednáno jest o pana Bočka, kdež král JMt ráčil jest jim do sněmu psáti, kterak jest JMt pan Boček zpravil, kterak se jemu veliké obtiežnosti ději z královstvie Českého, aby jeho v tom opatřili oc. Tu jest pan Boček sám osobně do Brna nepřijel, než psal pánóm JMtem, že sám osobně přijeti nemuž pro tři příčiny: nejprvé proto, že jest hajtman nový v zemi, že neví, jaký jest právo; druhé pro vodu, že jest tak veliká voda okolo té Břeclavi, že přes ni přejeti nemuž; třetí, že neví, měl-li by bezpečnost přede všemi, kdož jsú na tom sněmu. Ale to se mně zdá, že jest to proto položil pro pana Šebestiana Weitmilnara, kterýž jest taky na tom sněmu byl. A puokudž sem rozuměti mohl, že to psaní nebylo příjemné knězi Karlovi JMtí, a že jest pan Boček osobně na ten sněm nepřijel podle toho listu, kterýž jest král JMt ráčil oň psáti pánóm Moravským do plného sněmu.

Také VMt rače věděti, jakož sem byl pohnán do Brna k tomuto soudu od Jindřicha Bathelovského z XV^c ff na míšensko, že pán Buoh ráčil jest mi pomoci, že sem práv proti němu zuostal, a že v tom listu a zápisu faleš jest nalezena, že jest on Bathelovský ty listy a svědomí, kteráž jest na mne měl, falšoval a pečeti k nim přikládal. Kdež za jiné nemám, že dnes pro takový jeho zlý skutek a faleš konec životu svému vezme a upálen bude; neb ještě než sem ujel, byl jest trápen,

*) Jan z Pernšteina.

**) Ladislav z Boskovic.

a tu jest všecko pověděl, jak jest ty listy falšoval. Ješto kdy se dá-li Buoh s VMtí shledám, dále šíře a oustně zpravím.

Již jsem byl tento list VMtí napsal, i pokázal mi Pavlíček list, kterýž jemu ráčili jste psáti, což se toho písaře dotýče, kterýž jest ty listy falešné psal Jindřichovi Bathelovskému. I také ten list sem přečetl, kterýž týž písař VMtí psal. A rače VMt věděti, že to má věc není, nebo pan hajtman a páni z plného soudu rozkázali jsú mi, abych toho písaře dal jíti a dobře se jím ujistil. I poněvadž jest v zemi Moravské a pod právem jich, i tak sem já učinil. A také sem hned psal panu hajtmanovi a pánóm do Brna, že já již toho písařka mám, aby mi dali znáti, kterak se mám k němu zachovati, a mám-li jej do Brna poslati. I ještě mi odpověď přinesena není; než o tom pochybuji [sic], že mi páni JMt psáti budou, kterak se k němu zachovati mám, ješto já tak učiniti musím. VMtí muoj milý pane otče, prosím, že mne v tom litovati ráčíte v té nešlechtné zradě a falši; neb sem prvé témuž Bathelovskému na takový jeho falešný list VI^{1/2}^c ff na míšensko dáti mušil. A s tím dajž pán Buoh, abychom se spolu ve zdraví šťastně a vesele shledali. Dat. Novae Domus, sabbato ante dominicam Laetare anno oc 1519. Adam z Hradce oc.

Urozenému pánu, panu Petrovi z Rozmberka oc, panu otci mému zvláště milému.

1294.

Písečtí Petrovi z Rosenberka: o vyrovnání sporu s Henrichem Švamberským a o silnici Prachatickou.

V Písku 1519, 14. April. Kopie č. 3743 A.

Druhá jejich Píseckých odpověď. — Vysoce urozený a mnohomocný pane, pane nám laskavě přeznivý! VMtí službu naši vzkazujem. Zdravie napřed dlúhého a ve všem dobrém šťastného prospěchu VMtí bychom upříemě a věrně přáli. Kteréz VMt nesnáze mezi vysoce urozeným pánem, panem Henrichem z Švamberka oc JMtí s jedné, a námi a obcí naší strany druhé k sobě jste přijieti ráčili: i svolili jsme se s JMtí, poněvadž VMt neráčili jste toho z sebe složiti, VMtí žádati za rok složenie. Protož VMtí prosíme, že s JMtí nám ještě rok o ty nesnáze složiti bez prodlenie ráčíte. Kdež za to máme, že jste od JMtí pána za též žádání, zdaby ty nevole skrze VMt, kerýchž mezi JMtí a námi, ač zná pán Buoh, že jsme my tomu věrně neradi, vždy více přibývá, mohly upokojeny a narovnány býti.

A což se mezi VMtí a poddanými VMtí Prachatickými o silnice a mezi námi dotýče, kdež jsme VMtí přiepsali podle upřímeého k VMtí úmyslu našeho, že bychom rádi, ač by nám toho pán Buoh příti ráčil, beze všech jiných prostředkuov o to se sami s VMtí snesli a srovnali podle spravedlnosti s obú stran náležitě, a VMt též vuole i téhož úmyslu k nám, jakož jsme z psaní VMtí vyrozuměli, býti ráčíte. I jestliže se VMtí při tom času tu věc předsevzeti vidí, to stuoj při vuoli VMtí.

Pakli jiný čas o to ráčíte s námi jednanie míti, VMti prošíme, že nám ráčíte oznámiti po tomto poslu a den jmenovati. A my kdežkoli ráčíte rozkázati, posly naše o to k VMti vyslati chceme. Datum Piesce, ipso die s. Tiburci, anno oc 19.

1295.

Král Ludvík vlastnoručním dopisem Petra z Rosenberka žádá, aby přičinil se o zvolení Karla Hispanského za císaře.

V Budíně f. IV. p. dominicum Palmarum (20. April) 1519.

Tištěno doslovně u Palackého v Dějinách č. V. 2. 354 pozn. 282.

1296.

Petr z Rosenberka králi Polskému odpovídá k jeho listu o volbě německého císaře.

Na Krumlově 1519, 24. April. Přepis č. 3730.

Králi Polskému JMti.*) — Najjasnější králi a pane, pane muoj milostivý! Službu svú povolnú s vinšováním štěstie, zdravie a dlúhého královanie VKMtí napřed jako pánu svému milostivému vzkazují. Najmilostivější králi! Kdež mi VKMtí milostivě oznamující psáti ráčíte, kterak najkřesťanštější král Francký JMt k VKMtí posly své znamenité vypraviti jest ráčil, a to proto, aby JMt skrz VMKskú toho dosáhnúti a tudy za krále Římského volen býti mohl, a při tom že VKMtí oznamovati ráčí, kterak by i některá kniežata říše svaté a chórferstové JMt k tomu náchylnost míti a JMt i nabiezeti měli: poněvadž JKMt jména toho najkřesťanštějšího užívá, že by podle toho JKMtí slušně náleželo, aby JMt také to duostojenství na se přijíti ráčil. Při tom také VKMtí ráčíte mi v témiž psaní oznamovati, vo poselství od krále Hispanského JMti k VMKské, též vo touž věc učiněném, a jaké jest před některým časem, ještě za živosti slavné paměti císaře JMti, v Anisurce o tom jednanie bylo, aby k tomu Hispanský král JMt přišel; a dále, že jste VKMtí srozuměti ráčili, že k volení krále Římského jest již čas v říši uložen, a král Ludvík JMt, pána muoj milostivý, že jest také podle jiných chórferstov JMti k tomu povolán, dříve se VKMtí tomu, že taková věc VMKské z tohoto království Českého oznámena není, tak jakž VMti psaní to všecko šit v sobě zavěrá a ukazuje at.

I račte VKMtí věděti, že mi některý čas v pístě agud minulém před sangun sudnem, kterýž naposled v tomto království držán jest, byl přepis listu poslan z Prahy, kterýž pan kardínál arcibiskup Mohánský,**) karcíř JMt, píše tomuto království, vo se volení krále Římského dotýče, a už poslové že jsou putem ihned odšli k králi Ludvíkovi JMti, pána mému milostivému, s týž oznámením do Budína

*) Vln k tomu *Acta Dominiana* V. 2. 26—29 a Č. Č. Múseu 1882 str. 376 pozn. 28.

**) Albrecht zrcibiskup.

jeli. I nemoha já na ten sněm pro nedostatek zdravie svého jeti, psal jsem najvyššiemu panu purkrabí Pražskému, příteli mému milému, vo to, co se volení krále Římského tkne, kerýž je mi zase odešel [sic], že jsou o to společně všickni tři stavové, co v tom králi Ludvíkovi JMti pánu mému milostivému a koruně české přísluší a náleží, s pilností mezi sebou rozjímali, aby to obmeškáno a opuštieno nebylo, a že z téhož sněmu list VKMti pod zemskou pečeti o tom psán a od téhož království poslán; kdež z VKMti psaní rozomím, když jste mi VKMt tento list psáti ráčili, že ten list ještě nebyl VMKské došel, ale již za to mám, že jesti VKMti dodán.

Což se pak volení, kdo by měl králem Římským býti, dotýče, co jest se v Augšpurce za živnosti císaře JMti slavné paměti o tom jednalo, o tom já nevím, aby koruna Česká vědomost měla, neb za to mám, kdyby měla, že bych o tom také věděl. Než za starodávna ten jest v tom obyčej zachováván byl podle privilegií, kteréž koruna Česká má, že král JMt Český, když o takovou potřebu měl a má do říše poslati, že to JMt činiti má s radú a vuolí koruny České, a ktož by byli od JMti poslové, kteříž by měli k takové potřebě jeti bez JKMti přítomnosti, JMti místo držeti mají. Kdež pak vedle toho mně oznámení, že jsou již osoby na sněmě minulém voleny, kteříž by od JMKské, jakožto krále Českého, a najvyššieho kurfersta na místě JKMti z tohoto království k tomuto volení krále Římského jeti měli. Kdež o tom nepochybují, že ti, kteříž tam pojedou, tu najvyšší péči a pilnost míti budou, což by mohli k najvyšší poctivosti králi JMti pánu našemu milostivému a této koruně České zpuosobiti a zjednati, že toho dá-li Buoh neobmeškají. A přes to, poněvadž jest se sněm obecní tohoto království rozšel, prve nežli jest VKMti psaní mne došlo, nevím co VMKské v takových věcech, aniž mi také příležití bez jiných pánuov a stavuov tohoto království Českého, raditi, ač bych já sice to i jiné všecko VKMti k vuolí, puokudž mi najvyšš možné, rád učinil. A s tím se VKMti s mou povolnú službú jako pánu svému milostivému poroučím. Datum Krumlov, dominica in Resurrectione domini anno ejusdem XV^oXIX.

Petr z Rozmberka oc.

1297.

Petr z Rosenberka Píseckým: žádá o určitou odpověď ve příčině smlouvy o silnici Prachatickou.

Na Krumlově 1519, 26. April. Kopie č. 3743 A.

Vopět od pána JMti Píseckým. — Služba má, moudří a opatrní sousedé moji milí! Jakož jsem vám psal, připomínaje, když jste byli posly své na žádost mou teď najposláz ke mně vyslali, a tu mezi jiným tíž poslové vaší jsou mi přiepis ukázali, i také mi ho nechali, smlúvy, kteráž by měla býti mezi mnou a poddanými mými Prachatickými s jedné a vámi strany druhé, oznamuje vám, že já té smlúvě odpierám i poddaní moji Prachatičtí, a při tom žádaje toho na vás, abyšte mi psa-

ním svým po týmž jistým poslu, keréhož jsem byl k vám s takovém psaním poslal, oznámili, chcete-li se jí držeti či nic, abych se věděl s poddanými svými čím zpravit. I nevím, kudy je to přišlo, že jste mi na to až i po tento čas odpovědi žádné nedali. Protož vás ještě též, jako prve, žádám, že mi na to po tomto mým poslu psaním svým odpověď dáte. Datum Crumlov, f. III. Paschae, anno dni XV^cXIX.

1298.

Píseční Petrovi z Rosenberka odpovídají k předešlému listu.

V Pisku 1519, 28. April. Kopie č. 3743 A.

Odpověď na to pánu JMti od Píseckých. — Vysoce urozený a mnohomocný pane, VMt pane nám laskavě přeznivý! VMti službu naši vzkazujem. Jakož VMt již po druhé nám psáti ráčíte, tomu se diviec, že na prvnie psanie VMti od nás není dána odpověď, co se té smlúvy mezi VMtí a poddanými VMti Prachatickými s jedné a mezi námi strany druhé, před časy učiněné, dotýče, kteréž jsou mezi jiném poslové naši před VMtí dotkli, toto vždy VMt žádajíc, chceme-li se jí držeti čili nic, to VMti abychom oznámili oc. I ráčtež VMt znáti, že jsme z té příčiny na to VMti odpovědi nedali, konečný úmysl náš při tom VMti oznámivše, že my na tom nejsme, bychom v jaké soudné nesnáze s VMtí vstupovati měli, ačkoli ta smlúva, kteréž VMt ráčíte odpierati, dobrým úmyslem jest připomenuta, ale že bychom, vuoli VMti i úmysl k nám v té věci dobrý a spravedlivý seznávše, beze všech soudných nesnází rádi s VMtí sami srovnali. I poněvadž k žádným soudným nesnázím mezi VMtí a námi, a rádi bychom upriemě, aby nešlo, zdá se nám slušné, aby ta smlúva, poněvadž jie odpierati ráčíte, pro snazšie srovnánie na straně zanechána byla. Kdež VMti věříme, že tomu odporni býti neráčíte; neb jiné o VMti naděje nejsme, než že, což by nám spravedlivě náleželo, toho nám přieti ráčíte. A my téhož jsme úmyslu k VMti i také k VMti poddaným. Datum Piesce, f. V. post solemnitatem Paschae, anno oc XVIII°.

Purkmistr a radda města Piesku.

1299.

Petr z Rosenberka Píseckým: žádá ještě jednou o určitou odpověď ve příčině smlouvy o silnici Prachatickou.

Na Krumlově 1519, 30. April. Kopie č. 3743 A.

Vopět na to pán JMt Píseckým. — Služba má, moudří a opatrní sousedé moji milí! Kdež sem vám psal již po dvakrát, žádaje toho na vás, abyšte mi oznámili, co se té smlouvy tkne, kteréž jste mi přiepis nechali, kteráž by měla býti mezi mnou a poddanými mými Prachatickými s jedné a vámi strany druhé, kteréž já s poddanými svými odpierám, chcete-li se jí držeti či nic, abych se s poddanými

svými věděl čím zpraviti: I dáváte mi mezi jiným na to tuto odpověď, že jste mi z příčiny té odpovědi na to nedali, že byste na tom býti neměli, abyšte se mnou v jaké soudné nesnáze vstupovati měli, ačkolivěk by ta smlúva, k kteréž se já neznám, dobrým úmyslem připomenuta měla býti, ale že byste, vuoli mou i úmysl k vám v té věci dobrý a spravedlivý seznávše, beze všech soudných nesnází rádi se mnou sami se srovnali; a poněvadž byste rádi, aby k žádném soudném nesnázím mezi mnou a vámi nešlo, zdá se vám za slušné, aby ta smlúva, poněvadž jí odpierám, pro snažšie srovnanie na straně zanechána byla oc.

I milí páni sousedé! Vězte, že toho z úmysla na vás nežádám věděti, chcete-li se té smlouvy držeti čili nic, abyšte mi oznámili, než z potřeby z té, kteráž mně a poddaným mým věděti náleží, prve nežli by k tomu jednání, k kterémuž jsme s obú stran přistoupili, přišlo. Protož žádám vdy, abyšte mi odevřený úmysl váš v tom oznámili; všakž já proto na jiném nejsem, než sousedsky s vámi vedle našeho spolu zuostání jednati, tak aby každý toho, což by mu spravedlivě náleželo, užiti mohl. Datum Krumlow, sabbato post festa Paschae, anno dni XV^cXIX.

1300.

Písečtí Petrovi z Rosenberka: zřikají se smlouvy o silnici Prachatickou.

V Písku 1519, 2. Mai. Kopie č. 3743 A.

Odpověď Píseckých na to. — Vysoce urozený a mnohomocný pane, VMt pane nám laskavě přeznivý! VMti službu naši vzkazujem. Z psaní VMti srozuměli jsme, co se té smlúvy mezi poddanými VMti s jedné a mezi námi strany druhé dotýče, že ráčíte vždy, chceme-li jí držeti čili nic, našemu vyrozuměti úmyslu, žádajíc VMt, abychom konečně VMti při tom k dostatečnější zprávě odevřený úmysl náš oznámili. I račtež VMt znáti, že my na té smlúvě, jakáž pak koli byla jest, aneb jaký v sobě způsob zdržovala, poněvadž jest pominula, naše nezakládáme spravedlnosti, než na výsadách a obdarováních našich a na jiných gruntovních spravedlnostech zachování býti žádáme, jiné naděje k VMti nejsou, než že nás při takových stále utvrzených a řádně vysazených spravedlnostech milostivě a spravedlivě držeti a zachovati ráčíte, a takovým přátelským jednáním že prodlévati neráčíte. Neb v takové věci prodlení škodu nám, kterýž vždy k VMti prohlédajíc trpědlivě snášíme, nemalú přináší. Datum Piesce, f. II. die s. Sigismundi, anno oc 19.

1301.

Jindřich z Kolovrat Petrovi z Rosenberka: prosí o koně pro syna svého Hynka.

Na Krakovci 1519, 24. Mai. Orig. Fam. Kolovrat.

Službu svú TMti vzkazuji, urozený pane, pane a přieteli muoj milý! By se TMt v zdraví i v jiném ve všem dobře míti ráčil, rád bych to s pravú věrú slyšel.

A věděti TMti dávám, že Hynek, syn muoj, má beyti u krále, pána našeho JMti; i za to prosím, že mu k takové jeho potřebě kuon dáti ráčíte, a já toho i syny svými rád chci TMti zasluhovati. Za to prosím, že mi v tom neráčíte za zlé míti, že v té věci TMti potřebuji, ještě nikda toho nezaslůživ, ale pomně na tu přízeň přátelskú, kterúz ste mi ráčili v mů potřebu pilnú okazovati, na tom sem skutečně a věrně TMti sě v potřebu vaši dáti najíti, pokudž má možnost stačiti bude moci. Dán na Krakovci, v outerej před křižovými dny leta etc. XVIII°.

Jindřich z Kolovrath a na Krakovci.

Uroz. pánu, panu Petrovi z Rozumberka a na Krumlově, pánu a příteli mému milému.

1302.

Adam z Hradce Petrovi z Rosenberka děkuje za propůjčení pásku ku porodu ženy jeho.

V Jindřichově Hradci 1519, 26. Mai. Orig. Fam. Neuhaus.

Službu svá vzkazuji VMti, urozený pane, pane otče muoj milý! Napřed rád s pravú věřu VMti přeji, že VMt zdraví jste a dobře se máte. Z toho pásku, kterýž ste mi ráčili poslati a ženě mé k porodu puojčiti, VMti příliš velmi děkuji, a toho já chci VMti i s dětmi svými zasluhovati podle vši své možnosti. A jakž ženě mé milý pán Buoh pomuože a ráčí nás utěšiti, hned bez meškání a prvotně VMti chci oznámiti. A s tím dejž pán Buoh všemohúci, abychom se spolu ve zdraví šťastně a vesele shledali. Dán na Hradci, ve čtvrtek po sv. Urbanu léta oc XVIII°.

Adam z Hradce.

Urozenému pánu, panu Petrovi z Rozmberka oc, panu otci mému milému JMti.

1303.

Písečtí Petrovi z Rosenberka: žádají s důrazem o narovnání ve při o mýta na silnici Prachatické.

V Pisku 1519, 27. Mai. Kopie č. 3743 A.

Opět Písečtí pánu JMti píší. — Vysoce urozený a mnohomocný pane, pane nám laskavě přeznivý! VMti službu naši vzkazujem. Zdravie napřed a ve všem dobrém šťastného rozmnožení věrně a upriemě bychom přáli. Kdež jsme VMti před časem psali, což se toho VMti a Prachatických, VMti poddaných, odporu proti výsadám našim dotýče, pro kterýžto odpor my spravedlností svých užívati k vuoli VMti až dosavad zanechali sme, a vzdy, ač dosti obtiežně, s ujmú napřed nemalú duochoduov krále JMti i se škodú naší, zanecháváme, toho vzdy očekávajíc, zdali bychom se s VMti kterak o to sněsti a srovnati mohli, nedržiec za jiné, než že VMt, po-něvadž z těch duochoduov mýtných, jichžto se takovou věcí znamenitě umenšuje, skrze silnic našich proti výsadám našim protrhánie, JMKské výše nežli nám náleží,

k JMti prohlédajíc i k našim spravedlnostem, že nás při tom zachovati ráčíte a s námi o to porovnání spravedlivé učiniti, tak jakž jste nám VMt připsati ráčili, že na jiném býti neráčíte, než komuž by co spravedlivě náleželo, aby při své spravedlnosti zachován byl. I VMti my prosíme, že bez protahování delšího, ráčíte s námi o to shledání a rozmluvení míti, a my, kdežkoli ráčíte rozkázati, tu vyslati k VMti chceme, jediné aby se tiem již déle neprodlévalo. Neb my jistě, v tom nám VMt za zlé míti neráčíte, jestliže by se tiem prodlévalo, nemohli bychom déle na duochodíech krále JMti i na svých takové ujmy trpělivě snášeti, a což v tom králi JMti schází, i sami ujmu trpiec, svými statky dokládati. Odpovědi od VMti žádáme. Datum Piesce, f. VI. post Urbani, anno oc 19.

1304.

Petr z Rosenberka Píseckým: pokládá jim rok ve při s Henrichem Švamberským a žádá o strpení ve při o mýta.

Na Krumlově 1519, 28. Mai. Kopie č. 3743 A.

Odpověď na to Píseckým. — Služba má, moudří a opatrní sousedé moji milí! Kdež jsem k žádosti pana Henricha z Švamberska, bratra mého milého, i tudíž k vaší, vo ty ruoznice, kerěz mezi vámi s obů stran znikly, k sobě k rovnání přijal: i pokládám vám rok toho, abyšte ten úterý na svátky letničné najprv příštíe [14. Juni.] zde na Krumlově na noc byli. A též jsem napředpsanému panu bratru svému oznámil, aby také na týž den zde býti ráčil. Než toho žádost má, abyšte ty, kerěz k tomu z sebe vyšlete, s plnú mocí vyslali, a že on též také osobú svú býti chce; pakli by bezelstně nemohl, ale s plnú mocí poslati, aby tím spěšnějšíe mezi vámi srovnání býti mohlo.

Kdež mi pak dosti široce píšete, co se toho jednání tkne, kteréby mezi mnou a poddanými mými Prachatickými s jedné a vámi strany druhé býti mělo, obtěžující sobě v tom prodlení: i toho na vás žádám, jakož jsem pak vám i prve o to též psal, abyšte toho strpení měli toliko do tohoto roku, kerýž vám pokládám. A když sem přijedete, tu já s vámi rozmluviti a o to místně se srovnati chci, kdy a kde to jednání mezi námi býti má. A na čemž tu spolu zuostanem, tak se zachovati míním. Datum Crumlov, sabbato post dominicam Cantate, anno dni XV^oXIX.

Petr z Rozmberka oc,

1305.

Jan z Lobkovic Jindřichovi z Rosenberka: aby u strýce svého pana Petra o peníze se proň postaral, posílá mu všelijaké zprávy a remedia proti duchu. O volbě císařské v Němcích.

[V Bononii 1519, koncem Mai.] Orig. č. 3738.

Službu svú vzkazuji VMti urozený pane, pane a bratře můj milý! Napřed zdraví, štěstí a všeho dobrého bych vám, tak jako sám sobě, v pravý pravdě přál.

Listy vaše, kerýž ste mi po Sovovi psali, tak vděčný jako nenadálý mi sú přišly. Můj milý pane bratře! Vězte, že se náramně zle mám na penězích a nevím, kudy to schází leč vámi, že ste zlej prokurator. Pak tedkyť píší strejci svému kapitulu a při tom ho prosím, aby mi poslal nějakých peněz. I prosím vás, můj milý pane, že vy ho taky napomenete a mně vdy někerak sem ty peníze skrze Guldemonta dopravíte, aneb, ježtoť strejc váš, pán starej, má dlužníky a kupce za ryby v Izpruku [sic — v Inspruku], skrze ně mi je co nejspíš pošlete. Tu víru mám, že mne v tý věci, jako přítele svýho, neopustíte. Poručili ste mi o lecjakýchs věcech, když sem sem měl jeti, i nepomním věru co; i protož prosím vás, pište mi to. Co mi píšete, pokud sem moh nejlíp, zednal jsem a vám posílám; ty remedia proti duchu český sou; a já neznám toho koření, ani vím, kerak mu říkají. To co je mi pan starej de beneficiis slíbil, tuším, že nic nebude, kdež vy nenapomínáte, nebt víte, že ostruh potřebuje. A po vašem psaní, ač mi nic o to nepíšete, ale rozumím, jak vaše věci stojí a zvlášť potom. Jako naumíte čísti T. F. T., to slove Talis Filius Talis; sequitur*) Joanes filius Barbarus oc.

Milý pane! Prosím vás, tyto rouby pošlete strýci mýmu na Chlumeck a postarejte mi se, ať mám peníze zde do sv. Ducha [12. Juni.] nejdéle. Vězte, že Valentina zde není a Pistoriza taky. Než teď já vám některý kusy posílám, kerých sem sám pokusil, a tuto laminu pro vás sem dal udělati a tyto jiný kusy; než druhdyť velmi lhou, jako je čertů obyčej. Než v těch věcech, keré jim nenáleží, protoť opravdu praví; než vy jim nevěřte mnoho, aby vaši duše nezavedly, a držte je v tejnosti. K tomu vám teď posílám jednu věc, můj milej pane, ač jsem přísahal i sliboval, že ji žádnýmu neokáži, a ač i mně by mohla i duši mý škoditi, ale poněvač vás na tom místě mám jako sám sebe, nemohu ji vám zatajiti, zvlášť vida v tom váš oužitek. Než milý pane, dokud ste živi, nemívejte tak dobrýho přítele, abyšte mu ji okázali neb ho naučili, neb, by vám tak zlá jako dobrá byla, ani bratru, já ji nenaučím. I jiný věci některý bych vám poslal, ale bojím se, aby listu někdo neodevřel. Než vymyslete sobě nějakou abecedu a tu mi pošlete, a já po tý budu psáti, ať jí žádnéj než já a vy nerozumí. Milej pane! Buďte dobrem prokuratorem u mýho strejce! A panně Lídě taky roušku posli po Vicencovi; a mý frejřce, jako bez černidla a bez píra na zemi píše, službu račte pověditi, totižto mý panně oc. Pánům bratrům vašim a všem dobrým pánům i přátelům a tovaryšům račte ode mne službu a mnoho dobrýho pověditi. S tím vás milýmu pánu Bohu poroučím, a daj pán Bůh, abychom se ve zdraví spolu šťastně a vesele shledali. Jako mi VMt píšete, že naumíte čísti, abych vám přepsa jiné abbreviationibus: i vězte, že toho nemám, neb sem vám dal, ale debetur male vel nihili, jako píšete, vězte, že si vultus ligara [sic] ni sumite suas mali si mu mule [sic]. Novin takovejch žádnéjch není, než hlas jest, že král Franckej

*) v dopise: sq.

do Neapuli se strojí, a král Hispanskej ten lid posílá do Nepule, a samýhoť také čekají; po všech svejch zemích kázal všechny šífy pobratí cizí i necizí, pak upřímoť čekáme vojny zde mezi nimi. To taky praví, ale jest věc nedobře podobna, že král Franckej s papežem tak mnoho zednal, že papež prikázal, aby ani Ferdinand ani král Hispanský císařem volen nebyl, předkládaje electoribus, kerak král Franckej, mocnej pán sa, toho by netrpěl, a tito taky, znajíc svou mocnost, že by snad naň povstali, chtějíc starších svejch hněv naň dokonati, a že by to mohlo všemu křesťanstvu k zlýmu býti. Pak on sa na tom místě, že spravovati má a obecní dobrý opatrovati, že by toho zlýho na křesťany dopustiti nechtěl. Ale to je vobecní hlas, že král Franckej, ač mnoho slibuje, jím nebude, neb Švejcaři proti němu sou a městům říšskejm pomoc slibují.

Milej pane, prokurujte dobře, ať já mám peníze do sv. Ducha zde. Jiný věci vám pošli po Kuncovi. Jan z Lobkovic.

Mýmu milýmu bratru, pánu, panu Jindřichovi z Rozumberka a na Krumlově buď dán oc.

Poznámka Březanova na listu: Lobcovic Bononiae studuit od léta 1513 až do 1519; a tak šestkrát v Bononii studoval.

1306.

Petr z Rosenberka králi Ludvíkovi: přimlouvá se za Viléma Švihovského, aby král učinil ho svým kamermeisterem (mistrem komory královské).

Na Krumlově 1519, 17. Jun. Přepis č. 3733 a.

Najjasnější králi a pane muoj milostivý! Službu svú podanú s vinšováním štěstí, zdraví a dlúhého šťastného kralovanie VKMti napřed, jakožto pánu svému milostivému, vzkazují. Najmilostivější králi! Pan Vilém Švihovský, přítel muoj milý, prosil jest mne k VMKské za přímluvu, když by VKMti šťastný příjezd do tohoto království Českého byl, abyšte jej VKMt za kamrmeistra vašeho přijeti ráčili. Keréžto přímluvy pro dobré přátelstvie, keréž mezi námi jest, slušně jsem odepřieti nemohl, i VKMti podaně, jako pána svého milostivého, prosím, že ten úřad kamermeisterství jemu panu Vilémovi Švihovskému milostivě dáti a mimo jiného přijíti ráčíte, aby této přímluvy mé při VKMti požití mohl; neb jest králi JMti, slavné paměti VKMti otci, rád sloužil a VKMti také toho úmyslu jest, aby též jakožto pánu svému služby činil. Toho já VKMti ve vši poddanosti, jakožto pánu svému milostivému, vši možností rád zasluhovati budu. Datum Krumlov, feria VI. post festum Penthechosten anno domini XV^cXIX.*)

1307.

Písečtí Petrovi z Rosenberka: žádají s důrazem o schůzi, aby narovnal se spor o mýta.

V Písku 1519, 28. Jun. Kopie č. 3743 A.

Opět od Píseckých pánu JMti. — Vysoce urozený a mnohomocný pane, pane

*) Viz číslo 1380 této sbírky.

nám laskavě přeznivý! VMti službu naši vzkazujem. Což se výsad a spravedlností našich, keréz na mýto máme, a silnic dotýče, kterýchžto pro odpor VMti, tudíž i VMti poddaných, v tom povolnú snesitedlnost majíc, užívati jsme zanechali, a prohlédajíc k VMti, toho vzdy strpenie s nemalú škodú činíme, očekávajíc, tak jakž jste VMt s námi zuostati ráčili, abychom s VMtí o to shledanie a rozmluvení míti mohli. Ale že se tiem den ode dne prodlévá, a tudy netoliko nám škoda, ale také i králi JMtí, pánu našemu milostivému, na duochodech veliká se ujma děje, ješto nám takovú věc opustiti škodné i nebezpečné jest, poněvadž takový duochod JMKské v našem opatrenství záleží: i protož VMti prosíme, že o to s námi, kdež by se koli VMti vidělo, shledanie a promluvenie bez prodlenie míti ráčíte, podle toho úmyslu, keréhož jste k nám prve v té věci býti ráčili. Neb jestliže by se tím protahovalo, věříme, že byšte nám VMt v tom za zlé míti neráčili, že bychom duochoduov JMKské opustiti a v svých užítciach spravedlivých již déle hynúti nemohli. Odpovědi od VMti žádáme. Datum Piesce, f. III. in vigilia s. Petri et Pauli, anno 8c 19.

1308.

Petr z Rosenberka Píseckým: slibuje ustanoviti schůzi mezi nimi až po Pražském sněmě.

Na Krumlově 1519, 29. Jun. Kopie č. 3743 A.

Odpověď jim na to. — Služba má, moudří a opatrní sousedé mojí milí! Jakož mi píšete, dotýkajíc výsad a spravedlností vašich, keréz byšte na mýto míti měli, také silnic, keréz byšte pro odpor muoj i tudíž mých poddaných, tak jakž píšete, povolnú snesitedlnost majiece, užievati zanechati měli, a prohlédajiece ke mně, toho že byšte strpenie s nemalú škodú činili, očekávajíc, tak jakž bych s vámi zuostati měl, abyšte se mnú o to shledanie a rozmluvení míti mohli, přitom prosiece, abych s vámi o to, kdež by mi se vidělo, shledanie a promluvenie bez prodlení měl, podle úmyslu, keréhož bych k vám prve v té věci býti měl 8c: I vězte, že já na jiném nejsem než tak, jak jsem s vámi zuostal, vedle toho se tak zachovati. A po tomto sněmě, kerýž se dnes začíná, jakž brzy mine a mně vědomo bude, vám oznámiti chci, kde a který den to společnie shledanie naše vo to býti má. Neb některé osoby, kerýchž bych já k tomu potřeboval, jsou na sněmě. A na to se hned bezpečte, že já vám z úmysla žádných proutahuov v tom činiti nemíním. Datum Crumlow, f. III. in festo s. Petri et Pauli apostolorum, anno dni XV^cXIX. Petr z Rozmberka 8c.

Pod tím: Tuto jsou se byli ve Vodňanech sjeli.*)

*) Datum Vodňanského sjezdu poněkud určeno jest v listu pana Zdeňka Lva z Rožmitála de dto v Drahonících 29. Aug. 1519, kdež se praví: „když sme byli v sobotu u Vodňanech.“ To by ukazovalo k 27. Aug. — Ale poněkud na odpor jest tomu list Píseckých, jenž bude pod č. 1316 vytištěn, rovněž s datem 27. Aug., zavírající v sobě již odpověď na sdělení posíl z Vodňan do Písku se navrátilivších. Ovšem jest možno mysliti si, že poslové Písečtí téhož dne (27. Aug.) se z Vodňan domů navrá a že ještě téhož dne p. Petrovi z Rosenberka bylo psáno.

1309.

Soudcové zemští Petrovi z Rosenberka: aby aspoň až do příjezdu králova do země k soudu zemskému jezdil.

Na hradě Pražském 1519, 4. Jul. Orig. č. 3737.

Služby naše vzkazujem, urozený pane, pane příteli náš milý! Jakož ste nám ráčili psaní učiniti, předkládajíce nedostatek zdraví svého, a skrze to že v soudu zemském sedati nemůžete a z něho že odpuštění berete, jakož tomu vašemu psaní dobře jsme vyrozuměli: I pane a příteli náš milý, ač to známe, že na svém zdrav nedostatek máte, kteréhož vám nepřejeme, než toho bychme vám rádi přáli, abyšte zdraví jsouce, mohli též jako prvé v soudu zemském sedati a na sněmích obecních bývati, neb toho potřeby JMKské pána našeho milostivého a tohoto královstvie známe. A protož za to vás s pilností prosíme, že ještě, jakž mohouce, ráčíte spolu s námi v soudu zemském, k němu jezdíce, v něm sedati, jestliže by déle býti nemohlo, ale do příjezdu krále JMti do tohoto královstvie; kdež té jsme naděje, že to učiniti a tuto naši žádost naplniti ráčíte. Dán na hradě Pražském v pondělí den sv. Prokopa léta oc XIX°. Páni a vладыky, soudce zemští královstvie Českého.

(Pečetí 10 nezachovaných.)

Urozenému pánu, panu Petrovi z Rozmberka oc, panu příteli našemu milému a nám příznivému.

1310.

Přech z Olbramovic a František z Doudleb vyznání činí o výpovědi Chúsnického purkrabí Víthy ze Rzavého.

B. m. 1519, 2. Aug. Orig. č. 3739.

My Přech z Olbramovic, František z Doudleb vyznáváme tímto listem přede všemi, kdož jej uzří anebo čtúce slyšeti budú, že jest nám to dobře vědomo a v paměti, že jest nás poslal pan Bohuslav Doudlebský ku panu Víthovi, purkrabí na Chúsníce, na Chúsník s těmito slovy: „Pane Vítho, poslal nás pan Bohuslav, že jest zpraven, že by Mikuláše člověka jeho u vězení měl, kdež příčiny nemůž se doptati, neb moh' by to učiniti, že by on o něj pan Bohuslav nic neřek; i z té příčiny, poněvadž se nemuož dověděti, žádá na tobě, aby mu člověka jeho vydal podlí zřízení, a on tobě všecko spravedlivý od člověka učiniti chce podlí práva.“ Tu jest pan Vítha příčinu pravil nám podlí paměti, až sme se optali, co za odpověď dá panu Bohuslavovi; tu jest pan Vítha pověděl, že toto: „Já jej chci poslati na zámek páně do Soběslavě do vazby, neb mám poselství od ouředníka páně.“ My svrchu psanie dali sme pečetí své přirozené k tomuto listu přitisknutí, a bylo-li by toho potřebie, chtěli bychom týž oustně vyznati. Líta od narození syna bož. MV^oXVIII v outerý před Matkú božie sněžnú.

1311.

Beneš Dubský z Třebomyslic Petrovi z Rosenberka: prosí o udělení purkrabství na Helfenburce
V Dubu 1519, 9. Aug. Orig. č. 3740 a.

Urozený pane, pane můj milostivý! Službu svou VMti vzkazuji. Kdež snad VMti tajno není, že jest purkrabě Helfumburský umřel.*) I milostivý pane! Jakož sem VMti byl prosil časem minulým za úřad na zámku Helfumburce, jakož snad VMt to v paměti máte ráčíte, i za to VMti ještě prosím, jako pána svého milostivého, poněvadž na tom zámku úředníka VMt na tento čas již nemáte, že mi ten úřad dáti ráčíte a voň se se mnou smluviti milostivě ráčíte, jako pán můj milostivý. A kdež bych byl k VMti rád o to osobně jel, ale z hodné příčiny sem dnes k VMti jeti nemohl. VMti prosím, že mi odpověď milostivou dáti ráčíte. Dán v Dubu v úteré vigili sv. Vavřince léta oc XVIII. Beneš Dubský z Třebomyslic.

Urozenému pánu, panu Petrovi z Rožmberka oc JMti, pánu mému milostivému.

1312.

Petr z Rosenberka Benešovi Dubskému z Třebomyslic: chce mu přát purkrabství Helfenburského.
Na Krumlově 1519, 9. Aug. Přepis č. 3740 b.

Služba má, urozený vladyko milý! Kdež mi píšeš za to maje, že mne snad tajno není, že jest purkrabě Helfenburský z tohoto světa sšel, připomínaje, že jsi mně časem minulém za ten úřad Helfenburský prosil, proše, poněvadž nyní na tom zámku úředníka nemám, ať bych ten úřad dal oc. I chceš-li jej na ten způsob, jakž jesti jej tento nebožtík držel, přijíti, přijed' ke mně sem na Krumlov, já se s tebou voň na týž způsob smluviti a jeho tobě rád přiti chci, vedle svého přičení. Datum Krumlov, feria III. in vigilia s. Laurencii mart. anno domini XV^cXIX.

Petr z Rozmberka oc.

Urozenému vladyce Benešovi Dubskému z Třebomyslic, věrnému milému.

1313.

Jednání Petra z Rosenberka se synovci Joštem, Petrem a Jindřichem o uznání dílčí smlouvy a Jana Rosenberského za náčelníka domu.**)

a)

B. m. [1519], před 13. Aug. Kopie souč. Fam. Rosenberg 15.

Pane strejče milý! Jakož ste k nám řeč učinili vo věc naši, chtiece nás rádi na něčem postavit za živnosti VMti, předkládaje nám, puokad bychme v svornosti nebyli, že by nám mnoho zlého z toho mohlo přijíti. I známe to, že svorností se více muož dobrého spůsobiti nežli nesvorností. Při tom ste taky ráčili povědieti, že ste práce své přes možnost svou neráčili litovati, dobejvajíc nám poctivosti i statku.

*) Snad Ladislav Želézko z Tourova. Památky X. 237.

**) Břežan v Č. Č. M. 1828, 74. (Cf. Palackého Děj. V. 2. 476) a list následující e).

Z toho my VMti vděčně děkujem. Při tom ste nedostatky na zdravím svým voznámiti ráčili, skrz kterýž již práce tělešný vésti nemuožte; toho mi VMti věrně nepřejem. A VMti bychme se raději spravovali, nežli kem [sic] jiným. I poněvadž to pán Buoh na VMt dopustil a jináč býti nemuož, VMti k vuoli, jako tomu pánu a strýci, skrz kterýhož nám se dobře stalo, toto k vuoli VMti učiniti chcme, že my pana Jana bratra svýho ve všem slušným poslechnúti chcme do živnosti VMti. Než kdyby VMti pán Buoh neuchoval, abychme společně anebo každý sám o svú věc, co by nám anebo jednomu samýmu z nás spravedlivě náleželo, domluviti a hleděti mohli, a puokad by pán Buoh VMt neuchoval, pan Jan, bratr náš, nás ničímž honiti nemohl.

b) *B. m. [1519] před 13. Aug.*

Pane strajče náš milý! Jakož jest pan Lev na místě VMti s námi mluvil, máme za to, že vo tom věděti ráčíte, že jest pověděl, že nám ráčíte odpověď dáti ve čtyrech nedělích, neb co se najspíše s bratrem našim panem Janem shledáte, na tu věc, kterou ste s námi skrze pana Lva jednati ráčili. I poněvadž ste se již s panem Janem shledali a ten čas již určitý minul, VMti prosíme, že nám ráčíte dáti laskavú odpověď oc.

c) *B. m. [1519] před 13. Aug.*

Páni strýci milí! Kdož mi píšete ceduli... [opakuje se předešlý list].

I milí páni strýci! Vězte že já se v tom nepamatuji, abych panu Lvovi poručiti měl, miestně ve čtyrech nedělech aby na místě mým s vámi mluvil a mne zamluvil, že Vám odpověď dáti chci. A za to mám, že se též také pan Lev pamatovati bude. Pak na tom nic není. Tohoto na vás žádám, abyšte mi to odevřeně oznámili, na tom-li předse tak stojíte, že byšte pana Jana, bratra vašeho, strýce mého milého, vedle zřízení předkuov našich a našeho a vedle vašeho přiznání dckami podniknutí nechtěli, a ten-li jest váš úmysl předse, jestli že jest vuole má a strýce mého, bratra vašeho, abychom se z zřízení propustili? A když mi to odevřeně oznámíte, chci vám slušnú na vaše psaní odpověď dáti.

d) *B. m. [1519] před 13. Aug.*

Pane strejče! Jakož nám VMt mezi jiným takovú na naši žádost odpověď dáváte, dotazujíc se, na tom-li předse stojíme, že bychom pana Jana, bratra našeho, vedle zřízení předkuov našich a našeho a vedle přiznání našeho ckami podniknutí nechtěli, a ten-li jest úmysl náš předse, jestliže jest vuole VMti a bratra našeho, abychom se z zřízení propustili, a když VMti to oznámíme, že nám teprv slušnú odpověď na naše psaní dáti ráčíte.

I milý pane strejče! Zdá se nám, poněvadž ty otázky předkem jsú od VMti vyšly, že jest slušný, abyste VMt nám svoú úmysl v tom oznámili; avšak poněvadž žádáte v té věci odevřeně úmysl náš znáti: račtež věděti, že sme vdy na tom, že

my se pana Jana, bratra našeho, podniknutí nezdalujem tak a puotud, puokudž v první ceduli sme VMti oznámili.

e) B. m. 1519, 13. Aug.

Páni strýci milí! Nepochybuji, že v paměti máte rozchod, jaký je se mezi námi stal, vo ty ruoznice, které jsou a jak jsou a na který zpuosob, kdež jste najposlěz ke mně přišli, žádajíc toho, že jiných přátel nemáte, nežli pana kancléře, k té potřebě vaší, kteréhož já vám rád přeji, jakožto toho, keréhož jsem jináč nepoznal, než dobrým přítelem býti poctivosti naší i rodu našeho, a že z země nyní ven vyjede, prosíc, abych do jeho příjezdu strpenie měl, kdež jsem to rád k žádosti vaší udělal. Pak již je se teď chvíli zase navrátil, a tak jakž zprávu mám, doma jest na Bechyni; protož na vás žádám, že mi odpověď dáte. Z žádné jiné příčiny toho nežádám, než že bych nerad v těch ruoznicích, kteréž jsou mezi námi, dlouho stál, neb nyní sněm má býti stavu panského i také vladyckého na hradě Pražském, ten den po sv. Jiljí, a potom hned brzy soud, ješto kdyby před sv. Jiljí ta se věc nesešla, že by se potom z těch příčin prodlíti mohlo; kdež já znaje léta svá a nedostatek zdravie svého, obávaje se, kdyby pán Buoh v tom smrt na mne dopustili ráčil, abych vás měl na tomto zpuosobu, v kterémž nyní jsme, odemřieti, pro posměch i úštípek budoucí, kterýž by mi z toho, bez mého provinění, přijíti mohl, kteréhož bych se nerad v živnosti i po smrti, puokudž by byla boží vuole, dopustiti chtěl.

In tergo: Actum sabbato post festum s. Laurentii martiris 1519.

f) B. m. [1519] po 13. Aug.

Páni strýci milí! Jakož pan Jindřich, strejc muoj a bratr váš, po panu Jindřichovi Hrušovském, hajtmanu našem, ukázav mu list od nejvyššieho pana kancléře, poručil mi povědieti jmenem svým i vaším: kdež jest mi týž pan Hrušovský zprávu toho dal, že vám pan kanclér píše, že ta věc, kteráž jest mezi námi, mezi tímto časem a svatém Jiljím jednána býti nemuož, a to proto, že by on vo sv. Bartoloměji pro některé pilné věci, které by se ne samého jeho osoby, ale mnoha jiných dotýkati měly, v Praze býti mušel, než mezi svatém Václavem a svatém Jiljí že by se pan kanclér k tomu uprázdniiti chtěl, při tom mne žádajíc, abych já toho mezi tím časem den jmenoval.

I milí páni strýci! poněvadž jste sobě z těch dvů cest, keré jsem vám byl a z kerých příčin předložil, tu, kteráž se mně horší a zlá zdála, oblíbili, i vedle toho vašeho rozchodu, jak jsem já se vám podvolil, na žádost vaši jmenuji vám toho den k konání mezi námi na den vyvýšenie sv. kříže najprv příštíeho [14. Sept.] v Vodňanech, abyšte se tu najíti dali a s sebou vzali přátely, kteréž se vám zdá; a já též také dá-li Buoh tu na ten den budu.

(Ostatek této sbírky viz v díle XII. Archivu Českého.)

A. XXIX.

LISTY PANÍ PERCHTY LICHTENŠTEINSKÉ Z ROŽEMBERKA.

Vydává August Sedláček.

Připomenuti.

○ paní Perchtě a nešťastných jejích osudech od počátku našeho století nejednou již psáno, ale v starší době většinou od lidí, kteří minulosti naší, mravův a způsobův 15. století neznali byli a romantické názory svého věku na ujmu pravdy do vypravování svého vplétali. Sběrateli pamětí Perchtiných, kteréž se tuto na světlo vydávají, šlo tudíž o to, aby se tyto nejapné přílepký vymítily a věci, jak v skutku byly, vylíčily, což se jiným způsobem státi nemohlo, než čistým neposkvrněným zřídlem, jakož teče ze samých pamětí. Obdržev povolení od Jeho Jasnosti Jana Adolfa knížete ze Švarcenberka, aby mohl pracovati v bohatém archivu Třeboňském, a uživ potom laskavé podpory p. archiváře Theodora Wagnera, tím spíše měl se k vydání listův Perchtiných, čím méně jest vůbec rodinných dopisův z 15. století, neřkuli jedné osoby, jako se zachovaly u Perchty. A poněvadž jsou listy ty samy sebou pěkným obrazem kulturním a výbornou známkou oněch dob, nad to pak mluvou lahodnou psány, zajisté se jimi všem milovníkům dějin a upřímným Čechům platně poslouží.

Listy tuto uveřejněné obsahují netoliko dopisy Perchtiny písaři jejími psané, nýbrž i odpovědi k nim a některé jiné listy, v nichž se o Perchtě a osudech jejích píše, konečně i připomínku takových listův, kteréž jsou potřebny k chronologickému určení listův nedatovaných. Sbírka tato jest, pokud možno, úplná, obsahujíc však jen listy české, kromě jediného německého, který sice již několikráte, ale nikdy správně, vytištěn byl, a česká regesta všech listův Perchty se dotýkajících. Nejvíce listův tištěných nachází se v Lichtenšteinském oddělení registratury genealogické v archivu Třeboňském; psány jsou vesměs na dobrém tuhém papíře, ale žádný z nich není vlastní rukou Perchtinou podepsán. Na všech se spatřuje cvičená ruka tehdejších písařův. Srovnány jsou v Třeboni jiným pořádkem, než se spatřuje v této sbírce. Bylo jich asi více r. 1602, když archiv Rožemberský na Třeboni urovnáván, ale od té doby se jich několik ztratilo. Některé z nich snad ztraceny ještě před urovnáním učiněným V. Brežanem. Největší část ztracených odklidil kamsi Světecký, úředník archivu v minulém století, ale šťastnou náhodou zachovaly se některé z nich v opisech. Světecký chtěje spořádati

pokračování Diadochu, opisoval celé listy do 4 velikých foliantův a opsané originály někdy stranou odkládal; dílo jeho jest tudíž vzácnou schránkou mnohých listův historicky důležitých. Z něho jsme vybrali několik kouskův nesprávně sice opsaných, ale proto přece pravých a dobrých. Konečně jsem také, pozdržev se při pracích svých v Lounech, viděl lístek jeden Perchtin, kterýž majitel jeho pan A. Merz k opsání laskavě zapůjčil. Jest to proužek papíru čtyřikráte přeložený beze vší signatury archivální.

Pořádati listy podle času a doby bylo věcí velmi nesnadnou a sotva se kdy dokonale provede. K docílení jistoty probrány současné paměti v archivu Třeboňském a srovnány s listy nedatovanými, ale výtěžek byl skrovný. Mnoho k tomu se přispělo i tím, že se srovnávalo písmo listův, čímž se poznalo, které jsou k sobě blízké časem, konečně se i doušky srovnaly s listy podle přeložení svého, čímž dokázáno, které kousky pojednou posílány byly, při čemž při všem tehdejší p. archivář Th. Wagner a p. adjunkt Felix Zub radou a pomocí skutečnou nápomocni byli.

Perchta, dcera Oldřicha z Rožemberka († 1462) a sestra Jindřicha († 1457), Jošta († 1467) a Jana z Rožemberka († 1472), narodila se asi r. 1429 z matere Kateřiny z Wartemberka, a zamluvena r. 1449 dne 9. února Janovi neb Hanušovi z Lichtenšteina, za něhož vdána v podzimí téhož roku. První dnové manželství ubíhali jí dosti vesele, ale potom shrnulo se na nešťastnou ženu tolik útrap, že jinak lépe vyličeny býti nemohou, nežli žalostnými listy jejími. Přese všechno napomínání nepolepšil se její osud. Čas od času oddávala se nadějším, a jediným potěšením byly jí děti její a cesty do otcovského domu aneb na Strážnici. Konečně ujela od muže svého a žila po jeho smrti (1473) pokojně ve Vídni, kdež r. 1476 ve čtvrtek po sv. Marku život dokonala. Pochovali ji v staré Lichtenšteinské hrobce v kostele Matky boží u Skotů. Dcera její Eliška provdala se roku 1467 za Jiříka z Pottendorfu, jediný syn zemřel tuším před mateří.

Kde není zvláště poznamenáno, jest vše v originále; co jest konceptem a kopií, všude výtčeno.

1.

1440, 4. April. — Jan papežský legat a arcibiskup Argenský dovoluje Oldřichovi z Rožemberka a dětem jeho Jindřichovi, Jodokovi, Aněžce, Bertě a Lidmile, aby si mohli voliti svého zpovědníka a dosáhnouti tím rozhršení ode všech hříchů. D. v Novém Městě Salcburské diecese r. 1440 dne 4. dubna. (Lat. Rožemb. arch. v Třeboni II. 13.)

2.

1441, 4. Septb. — Mikuláš volený arcibiskup Pražský a legat koncilia Bazilejského povoluje v týž rozum. D. v Krumlově r. 1441 dne 4. září. (Lat. R. ar. II. 14.)

3.

144., v Krumlově. — Aněžka a Perchta z Rožemberka bratru svému Jindřichovi touží, že k nim nejede. (Světeckého paměti I. 445, kopie.)

Uroz. p. p. Jindřichovi z Rožemberka bratru našemu milému buď dán.

Modlitvu svú vzkazujem, urozený pane bratře milý, a velmi děkujeme TMti

z toho pozdravení v krabičce a zvláště z toho pozdravení, že se k nám vrátíš tento masopust. A všickni nám zle tuší, že nepřijedeš, ale myť tobě vždy věříme, že nad námi zrádně neučiníš. Pakli nepřijedeš, žeť nám to pozdravení v krabičce nic platno nebude. A sestrať praví, žeť vždycky ten vůl velký v špitále dojí, čekajíc tebe s mlékem. A prosíme tebe pro Bůh všecky, aby se k nám tento masopust vrátil. Datum in Crumlov f. II. post b. Dorotheae v. Dán pode vzchodem jedúc smetanu.

Aněžka a Perchta z Rožmberka.

4.

1449, 9. Febr. v Krumlově. — Oldřich z Rožmberka zamlouvá dceru svou Perchtu Hanušovi z Lichtenšteina k stavu manželskému podle českého zemského práva a pod základem 1000 kop, slibuje po ní dáti 1000 kop věna, kteréž má Hanuš obvěniti a zapsati na hradě Štýrece, tak aby se paní odtud 250 kop vydávalo. Složení manželské má býti v neděli před sv. Havlem [12. října] buď na hradě Krumlově aneb v 8 mílích v okolí; v 8 nedělích potom mají se oboje jistoty napsati a na Krumlově vyměnití. D. na Krumlově v sobotu po hromnicích r. 1449.

V týž rozum a téhož dne přiznává se Hanuš k této smlouvě a slibuje zdržeti pod základem 1500 kop. (Německé originály spečetěné téhož znění mutatis mutandis v Třeb. archivu L. ar. 1 a 2.)

5.

1449, 12. Octb. v Krumlově. — Oldřich a Jindřich z Rožmberka zapisují 1000 kop dluhu věnného Hanušovi z Lichtenšteina, zeti a svatu svému, kteréž povinni jsou v roce na hradě Štýrece vyčísti; pokud by tak za rok neučinili, mají potom na den sv. Jiří aneb 14 dní potom 50 kop úroku z panství Velešinského platiti a na Štýrece položit. Tolikéž mají platiti potom o sv. Havle a pořád dvakráte do roka, dokud úrok jistinou nevyplatí. Svědčí Jan hrabě z Rožmberka a Reinprecht z Walsee. D. na Krumlově v neděli před sv. Havlem roku 1449. (Něm. L. ar. 3.)

6.

1449, 23. Octb. v Strakonici. — Václav z Michalovic mistr Strakonický píše Oldřichovi, že ke svatbě k němu, ač nemocen, přijíti chce. (L. r. otištěno v III. díle A. Č. str. 56.)

7.

1449, 6. Novb. v Telči. — Jan z Hradce Oldřichovi z Rožmberka, omlouvá se, že k němu přijeti nemůže. (L. r.)

Uroz. p. p. Oldřichovi z Rožmberka příteli mému milému buď d.

Službu svú vzkazuji ur. p. a příteli milý! Jakožs mi před tím psal, abych k tobě přijel, i milý pane rač věděti, žeť bych to pro tě velmie rád učinil, netoliko tu než i dále bych chtěl pro TMt jeti, ale to Buoh vie, žeť mám některé pilné věci činiti; i také pan Zdeněk Brtnický na to mi žádné odpovědi nedal, jakožť sem jemu

posl, mám-li naň péče jmieti. I nehodit mi se odjeti, jakožt Tmť sám tomu rozuměti může. I věřimf, že mi v tom za zlé jmieti nebudeš. D. in Telcz f. V. post f. OO. SS. a. 1449. Jan z Hradce.

8.

1449, 6. Noeb. v Telci. — Týž Jindřichovi z Rožemberka o téže věci. (L. r.)

Ur. p. p. Jindřichovi z Rožemberka příteli a tovaryši mému milému.

Službu svú vzkazuji uroz. p. příteli a tovaryši milý! A vědětiť dávám, žeť nebudu moci býti u vás pro některé věci, ježto o tom také píše p. otci tvému. I věřimf, že se p. otcem svým mluviti budeš, aby mi v tom za zlé neměl, neboť to Bůh vie, žeť bych k JMti rád přijel tu i dále, kdež by mi rozkázal, bych neměl tak pilně činiti. D. in Telcz oc. f. V. post OO. SS. a. 1449. Jan z Hradce.

9.

1449 v Mikulově. — Perchta Jindřichovi bratru svému píše žertovně, posílajíc mu medvěda (?) (L. r.)

Dem edlen herren hrn. Hainreichen von Rosenberg, meinem lieben brüder.

Mein willig dienst beuor, lieber bruder! Ich schickh euch hie zu mein vassungnarren, vnd mir in seiner narrenwais vil süß gessen hat, und lazz ew wissen, das er ew nachredt vor mein vnd vor anderen gueten leuten, wie das ir im versprochen habt zwen wind. Vnd ich in ew nicht pös hab mügen in die hend geben, wen ich anttwurt ew in mit dem brief vnd bitt ew, das ir in strafft vnd aus den henden nicht lasst vnd im die hendt hinder ruken pind vnd mit ew gen Crumenaw furret vnd in dan in das honikvas legt vnd daraus leckcht, vnd ich nach im wider schickh. Vnd getraw ew lieber bruder, ir werdet das tun, wen er sein wol werdt ist. Vnd was er auf ew geredt hat, das wil ich ew nicht als verscribn, vnd wan ir in vmb das strafft, so wil ich ew mer von im sagen, wen ir obgotwillen zu mir kommen werd. Wan ir in in das honik vas leget, so ertrenket in darin nicht; wen er ain ander jar zu der narrenwais wol fugen mag, darumb bitt ew die Schirmerin, das ir sein schonet von seines alter wegen vnd seines glatz, den er hat, welcher geleich zu weistumb ist, vnd in damit nerret, als die Schirmerin in damit genert hat, vnd er wol wais, was das gewesen ist vnd sein wollust damit gehabt hat. Vnd im ain guete pratne maws gebt, das er der zend nicht auspeiss. Vnd bitt ew lieber brüder, ir wellet im den brief geben, das er in selbs über less. Geben zu Nicolspurg am fritag.

Pericht von Rosenberg hern Hansen von Lichtenstein gemachl.

10.

1449, m. Novb. Decmb. v Mikulově. — Panny Perchtiny pší žertovně Janovi z Rožemberka, toužíce po něm, a jak si času ukracují. (L. r.)

Uroz. p. Janu (?) Žaludovi buď . . . . . náš ty nejmilejší dd.

Modlitbu svú vzkazujem vždy poddanú. Rádybychme slyšely, by se TMt dobře měl, žeť my se děkujíc Bohu dobře máme, že po TMti velmi túžíme, milý pane. [Jest] mi toho velmi žel, žeť s TMti sama nemohu mluvit, žeť mi se zdá, že dobře sto let, jakž sem TMti neviděla, a syna mého dobře již tisíc let, jak jsem ho neviděla. Ač vás nevidám, protoť vás nezapomínám; také neračte mne zapomenutí pro mů krátkú vieru, to sem pro vydání. Také TMti věděti dávám, žeť sem se zde málo polepšila i se paní, že již v kostky hráme, že sme se nic lepšího od Němcův nenučili [sic]. A milý pane, aby pověděl ode mne synu mému modlitbu, a prosímť, aby na mého syna laskav byl, žeť zde nic neblázním, jediněť se na TMt chovám, kdežť se TMti shledám, žeť dosti [bláz]novstvie dám. Já Machna Koník modlitbu svú vzkazují, pane můj milý. Dán na Niklspurgu v neděli oc.

Panna z Šiermarka a panna Machna.

11.

1449 m. Novb. Decmb. v Mikulově. — Perchta otci svému Oldřichovi, že velice po něm touží a aby jí nezapomínal. (L. r.)

Urozenému pánu, panu Oldřichovi z Rozmberka, panu otci mému milému buď dán.

Modlitbu svú vzkazují, urozený pane milý! a s pravú vierú bych ráda slyšela, by se TMt dobře měl; a jáť se také děkujíc pánu Bohu dobře mám, jedné žeť po VMti nemohu odtúžiti a velmi žádám srdečně TMti viděti, nebo bych sama TMt nejradši ohledala, kterak se TMt má. A když to nemuž býti, ale teďť jsem k VMti proto posla poslala, abych zvěděla, kterak se VMt má. A milý pane, prosím TMti, aby mne ráčil nezapomínati a ráčil na mne laskav býti, nebo bych toho nikudy nerada na TMti ztratila, než vždy bych ráda tak činila vešem, jakož by se TMti líbilo. A s tím TMt milému Bohu porúčím. D. Nyksspurg. Perchta z Rozmberka.

12.

1450, 11. Jan. v Mikulově. — Perchta otci svému Oldřichovi, litujíc, že se s ním nemohla setkati ve Vídni. (L. r.)

Ur. p. p. Oldřichovi z R. p. otci mému milému b. d.

Modlitbu svú vzkazují, uroz. pane milý. A s pravú vierú ráda sem uslyšela, že sej TMt ve zdraví od královy Mti vrátil, a tak jakož mi TMt píše, že jest byl TMt na tom ostal, že sem měla k TMti tu do Viedně přijeti, a já sem se [k] tomu

také nadála a tomu sem se velmi těšila zvláště proto, že bych TMt přeliš ráda ohlédala, aneb mi jest toho potřebie. A když je to nemohlo býti, ale TMti přeliš děkuji z toho poselství, kteréž jest TMt učinil ke mně. A jakož mi TMt píše, že se TMt naděje, že by se mněl TMt v skuoře u královy Mti býti a že by se TMt tu se mnú shledati [mohla], ale bojím se, že mě TMt jedné tiem těší. A prosím, rač mi to odpustiti, že jsem TMti tak psala, jako bych TMti nevěřila, neboť bych TMt přeliš ráda viděla. A TMti stará paní velikú modlitbu vzkázala. A s tiem TMt milému p. Bohu porúčím. D. na Nykšpurce tu neděli po třech králích.

Perchta z Rozmberka.

13.

1450, c. 20. Febr. — Perchta otci svému Oldřichovi, nařkajíc na svou tchyni a noviny píše o nesvornosti v rodu Lichtenšteinském. (L. r.)

Uroz. p. p. Oldřichovi z Rozmberga, panu otci mému milému buď dán.

A milý pane! Tak jakožt jsem TMti psala v prvniem listu, že se dobře mám, tohoť pohřechu nenie, bycht se dobře měla, než mámť se velmi zle. A tohoť TMti žaluji, že jsem v tak neřádném bydle, ježtoť mu pro nic nemohu obyknúti, neboť jsem pravá almužnice té panie, neboť všeho z jejích rukú čekám, a ještěť bych ráda čekala, byť mi bylo druhdy dáváno, nebo je to nepodobná věc, byť tiem žena vlásti měla, čímžť ona vládne a cožť v rukú má. A ještěť bych to všechno snáze trpěla, než milý pane, toť mi je velmi těžko, ježtoť jsú tak přeliš zle s sebu, neboť jest pohřechu nynie pán proti svému strýci učinil, ježtoť se toho bojím, že toho bez své hanby nebude moci opravit; nebť se mají o to u Viedni súditi a mátať obojí proti sobě své přátely mieti, a tak tomu tuším, že bude také TMti rady k tomu žádati. A rač věděti, že jel do Viedně u masopustní neděli, žeť hoj' ani Šek ani žádný zdržeti nemohl, žeť je tak bez svých dobrých lidí sám jel, ježtoť žádný nevie, coť chce jednati. Protož milý pane, rač věděti, že jsem u veliké tesknosti a u velikej núzi; protož milý pane, prosím TMti, muožli to býti, rač se k tomu přičiniti, ať bych se mohla s TMti brzo shledati. A tak jakožt sem TMti prvé psala, proséc, aby mě ráčil k sobě uprositi, tak mi se zdá, bude-li toho TMt žádati, žeť TMti v tom neodpovie; pakliť se TMti nezdá, ale prosím TMti rač ke mně Rusa poslati, ať mé bydlo ohlédá. Ale bylať bych dávno k TMti poslala, ale čekalať jsem vždy polepšení a nechťejíc toho tak na TMt zněsti; ale jižť mi je toho Šek neradil, bycht tak dlúho mlčela, a tak mi radil, abych na TMti Rusa sem požádala. Prosím TMti, rač mě tiem utěšiti u mej veliké tesknosti a račiž ho ke mně poslati, ať to očima uzří, kterakť mne chovají, nebť mi toho již veliké potřebie, neboť bych TMti vuoli ráda věděla, kterak bych v tom mohla býti; ale rač věděti, žeť mi se v tom již přeliš velmi stýště. A milý pane! věřímť TMti, že mě TMt toliko jim k vuoli

poddá, ale ať bych já také v tak veliké tesknosti nebyla, a proto jsem tak psala věřící TMti, že račíš mé neřádné bydlo opatřiti. A všemť jsem psala, že se velmi dobře mám, krom jedině TMti a panu Jindřichovi; a protoť jsem tak psala, neboť mi je to muoj Jindřich*) psal, ještěť to věděno nebude. A prosím, rač jej sám čísti a žádnému ho neukazovati.

14.

1450, 26. Febr. v Krumlově. — Oldřich z Rožemberka Perchtě dceři své, že se nemůže s ní shledati a že se postará, aby přijela na Krumlov. (Koncept L. r.)

Paní Perchto dcero milá! Jakož si mi do Viedni i sem psala, žádaje se mnú a s bratřími svými shledání, pakli by toho býti nemohlo, ale ať bych k tobě Rúsa vypravil: tomuť sem všemu dobře srozuměl i dávámť na vědomie, že v tuto sobotu ocavád vyjedu na Zviekov, a tu se mám se panem Alšem a s jinými ubrmany sjieti, a odtud pojedu do Pilzně také k uloženému roku, a tak že se nyní v této míře shledati nemuožem. A také nezdá mi se za podobné, bychť nyní Rúsa k tobě vypravil; než když bohda zase přijedu, chciť na to tak mysliti i tě obeslati, aby sem ke mně přijela, abych sám s tebou o ty věci rozmluvil, a tu bohda i s bratransy svými rozmluviti budeš moci. Protož milá dci, nemluv v té míře dále nižádným o ty věci, a když se bohda sjedem, poradímť i přičiním se k tomu, ježto bohda ty věci dobře pójdu. A prosímť tebe, prosíš za nás milého pána Boha, ať nám ráčí pomoci, aby búrsky v zemiach staveny byly a nám dal, což by duší našich spasení bylo. D. Crumlov f. V. post Invocavit a. 1450.

15.

1450, 16. Mai v Mikulově. — Perchta Oldřichovi otci svému, tážíc se na zdraví jeho a toužíc po shledání s ním. (L. r.)

Uroz. p. p. Oldřichovi z Rozmberka, otci mému milému buď dán.

Modlitbu svú vzkazují urozený pane milý! A milý pane, velmi bych ráda slyšela, by se TMT dobře měl; a byliť jsú mi o TMti zlé noviny pověděli zajisté, že by TMT umřel. Já jsem se tím byla velmi zamútila, neb velikú péči o to mám, kterak se TMT má; a prosím TMti, rač mi TMT vždy vzkazovati, když by TMT koho viděl, ježto by mě měl viděti, kterak se TMT má. A tak jakož jsem prve žádala mého shledání s TMtí, již to snad pohřechu nebude moci býti, proto že sem slyšela, že by mělo pole býti. Ale prosím TMti milý pane, račiž již na mě pro Buo zpomenúti a račiž někoho ke mně poslati, ježto bych mu mohla toho svěřiti, což mi se děje, a druhét, by očima viděl, neboť velikú núzi trpím s tú hřešnú materí, neboť mi se již v tom velmi stýště. A prosím TMti, račiž mů věc tak zjednati, ať

*) T. j. písař Jindřich.

by mi se jinak dalo, nežť mi se děje. A prosím TMti, rač mi odpustiti, že TMti o to tak často píši, neboť ja neviem, k komu bych se mohla lépe utéci než k TMti. A prosím, rač mne nezapomínati, všakt jsem vzdy TMti, bychť ještě dále byla. A prosím TMt, rač kázati poslu zaplatiti od té cesty. A s tiem TMt Bohu porúčém. D. na Nyklšpurce v sobotu po božém vstúpení. Perchta z Rozmberka.

16.

1450, 3. Jul. v Mikulově. — Perchta Jindřichovi bratru svému prosíc, aby se s ním shledati mohla, a zprávu dávajíc o tom, co viděl v Mikulově Aleš ze Šternberka. (L. r.)

Uroz. p. p. Jindřichovi z Rozmberka bratru mému milému buď dán.

Modlitbu svú vykazují ur. p. a bratře muoj milý! A ráda jsem uslyšela, že se TMt ve zdraví domuov vrátil. A jakož mi TMt psáti kázal, že to ráčíš zjednati, když se z Pelhřimova vrátíš, abych se s VMti shledala: milý pane Jindřiše, smiluj se nade mnú pro milý Buoh a rač to zjednati, což muožeš najspieš, a pomozte mi pro Buoh na malú chvíli od té čeledi, nebo ze mě budete mieti zádušie, jako byšte hřešnú duši z pekla vyvedli. Také mi píšeš, abych nynie nechala všeho psanie i vzkazovanie a že vieš, proč mi toho bráníš. Milý pane! Zda se to poselstvie pánu nelíbí, kteréž jest učinil pan Aleš o mě? Milý pane, rač věděti, žetě to muoj počátek k němu nebyl, bychť já toho na něm žádala, byť on to na pána znesl, nežť poněžť mi je on mnoho věcí pověděl, coť mi se děje, od jiných zvědév, nežť ode mne, a takéť jest u nás dobrou chvíli byl; tuť jest pak očima viděl, ježtoť jsem před ním nemohla zapřéti, a kdyžť jsem zapřéti nemohla, tehdyť jsem tepruv svolila, ať by to pánu věděti dal, nebť mi on jest tak řekl: svol já k tomu nebo nesvol, že to on vždy chce na pána znéstí a že mní, že pánu na tom vděk učiní, neboť tomu izádný nemuož věriti nežť ten, ktožť mě v tom vidí. A nynieť jsú mne v tej núzi nechali, vyjevše i on i mátě, nechavše mne s tú čeledí, ježtoť sobě neviem s ní kterak činiti, ježtoť ještě tu čeleď doma mám, ježtoť nade mnú viac vládne, nežť já nad ní. A žalujit milý bratře, žeť mi jest něco kázal dáti své materi, jeda pryč, a onatě také jela a nic mi je nedala. A jáť věřím Bohu, žeť činím tak, jakž ste mi kázali; protož věřím VMti, že mi toho dáte dobrým požití. A milý bratře! teď posélám košili, prosím, aby ráčil pro mě v ní choditi, ačť jsem kolivěk stará bába. A milý pane! ještěť za to vždy prosím dřeve, nežť bych k vám jela, atě někto prve ke mně poslán. Také mě prosíš, ať bych za tě Boha prosila; nikdyť já tebe nemohu zapomenúti ani v svých hřešných modlitbách. Také máš list ode mně u pana Alše, jedné TMt i žádný jiný. A s tiem TMt Bohu porúčém. D. na Nykolšpurce v pátek před sv. Prokopem. Perchta z Rozmberka.

17.

1450, 16. Septb. na Krumlově. — Oldřich z Rožemberka Oldřichovi hraběti Celskému žádaje jej, aby nesvorné pány z Lichtenšteina smluvil a smířil. D. na Krumlově ve středu po povýšení sv. Kříže r. 1450.

1450, 30. Septmb. — Odpověď, že tak učiněno bude. Dáno na den sv. Jeronyma. (Něm. L. r.)

18.

1450, 7. Novmb. — Hanuš z Lichtenšteina zapisuje manželce své 2500 kop věna jejího i s obvěněním na zámku Štýrece.

1450, 9. Novmb. — Linhart biskup Pasovský, jako vrchní pán manský, téhož zápisu věnného potvrzuje. (Obsaženo v listu 1452, 12. Mart.)

19.

1450, a. 12. Novmb. ve Vídni. — Perchta Jindřichovi bratru svému, že jednání s manželem jejím nesnadně jde, prosíc za přímluvu jeho, aby byla odpuštěna na Štajrek. (L. r.)

Uroz. p. p. Jindřichovi z Rozmberka bratru mému milému buď dán.

Modlitbu svú vzkazuji, uroz. pane a bratře muoj milý! A ráda bych slyšela, byšte se všickni dobře měli. A milý pane, vědětiť dávám, že o ty věci, o kteréž ste mluvili s mým pánem, rač věděti, žeť mi velmi nesnadně jdú a že jsem o to od něho velikú tesknost měla a několiko zlých slov od něho slyšela. A nerozumíem tomu, byť to sám od sebe zjednal, než rač věděti, že pan Ebrštorfar s velmi velikú pilností v tom jde, a tuším tomu, nebudeliť jeho zjednání, žeť nic nebude. Protož milý pane, prosím TMti, aby ráčil o to s pilností psáti panu Ebrštorfarovi, atby toho pilen byl i všeho jiného, cožť mně potřebie; nebo nebudeliť toho, rač jistě věděti, žeť pohřechu dobře nebude. A tak tu naději mám, cožť mohu rozuměti, žeť pohřechu zle má věc s ním bude. Protož věřímť, milý pane, že mi za zle mieti nebudeš, žeť já toto všecko tak TMti píši, nebt to z veliké viery činím. Také nemohuť tomu nižádným kusem rozuměti, byť mě chtěl na Štajrek odpustiti, a jižť pak pojedu k své materi. A kdyžť mi se pak více přihodí, tehdyť za tebu posla hned pošli. A Šermaryn tě vzkázala velikú modlitbu. Datum u Viedni.

Perchta z Rozmberka.

Douška k tomu: Milý pane, prosím tebe, rač se k tomu přičiniti, ať na Šteyrek přijedu, což muož najspieš, neboť jsem pohřechu to zvěděla, ježtoť se nehodí po žádném vzkázati ani psáti, nebtě ta věc, ježtoť již nemuož horšé býti. A bych to byla zvěděla za tebe, byla bych za to velikú věc dala. A věz pohřechu, žeť snad o mé hrdlo platí. A pro Bu nemeškajte tiem. A dáliť mi milý Buoh s tebu shledati, jestližeť toho dočkám ve zdraví, poviemť ty věci, ježto se jim podivíš.

20.

1450, a. 22. *Novb.* — Perchta Oldřichovi, otci svému, nařikajíc na velikou svou bídu a nelaskavost svého manžela. (L. r.)

Uroz. p. p. Oldřichovi z Rozmberka p. otci mému milému d.

Službu svú vzkazuji TMti, ur. p. p. m., a ráda bych věděla, by se TMt dobře měl i se všemi. A milý pane! vědětiť TMti dávám, žeť já se mám jako jedna sirá a žalostivá žena a od vás ode všech přieliš opuštěná, a věřím toho pánu Bohu, žeť, jsem toho VMti nikdy nezavinila. A by tomu byl milý Buoh ráčil, by mě byl ten den mrtvú viděl, kterýžs mě den jemu dal, byl by toho TMt větší radost měl, nežli jie nade mnú dočkáte, jestli že mě neopatříte. Protož, milý pane, milý otče, slituj se nade mnú, jako otec nad svým dietětem, a rozpomeň se na to, milý pane, žeť jsem se z své vuole nevďávala. I volámť a žádámť již pomoci i z práva, jakožto dítě od votce; i rozpomeniž se, milý pane, nad svú vlastní krví pro Božie milosrdenstvie. A psalať jsem bratru široce i vzkazovala častokrát žádajíc, aby to na TMt znesl; neviem, učinil-li je to, neb mi mé poselstvie nic nezpomáhá, ani to, což vaši služebníci sami očima vidie. Protož milý pane, chciť TMti tuto něco pilnějšieho popsati, cožť mě potykuje, aby TMt věděl, žeť darmo ..... nečiním a darmo tak s velikú pilností pomoci [nežádám. A milý] pane, račiž věděti zajisté, že jsem častokrát od dobrých a poctivých lidí vystřiehána, abych se varovala před mateří i před ním, že na to jdú, aby mě otrávil, a že by mi se to bylo již dávno přihodilo, než že mi toho nesmějí pro mú čeledť učiniti, bojéc se, aby toho na TMt nevznesli. A byť to směl učiniti pro TMt, jižť by rád všecky přeč poslal, aby jedné toho mohl dojiti. A tomuť já sama dobře rozumiem, žeť by mě rádi z světa zprovodili, a o toť lidé zevně mluvie; a jáť jsem to bratru věděti dala a žádajíc toho, aby o to s ním mluveno bylo, že mu i mého hrdla nevěříte, zda by to věda, že vy tomu rozumiete, i nesměl mi nic učiniti. A viec rač věděti, žeť mi tak velikú nelásku okazuje, že kdež mě kolivěk uzří, tu přede mnú uteče, a žeť to mohu chutně za pravú pravdu psáti, žeť je se mnú od vánoc jedínú mluvil, a toť mi se je pro Špána stalo. A spat ke mně také nikdá nechodí. A jižť jsem všeho pokusila, žeť jsem za ním do pivnice i do kuchyně i do marštale chodila, kdežť jsem ho jedné mohla uhoniti, aby se mnú mluvil, a ontě přede mnú utiekal, ano to mnoho zlých i dobrých vidělo. I jestiť mi toho tak žel i tak hanba za to, že div, že se srdce ve mně nepřepučí. Dán [sic].

Perchta z Rozmberka.

21.

1450, 14. *Novb. na Krumlově.* — Oldřich Perchtě, dceři své, těše ji a posílaje peníze. (Koncept L. r.)

Uroz. p. p. Perchtě z Lichtenšteinu a z Nyklšpurku, dceři mé milé.

Dci milá! Věděti dávám, že se děkujíc Bohu dobře máme s bratry a se-

strami tvými, téhož bych tobě také rád přál. Protož milá dci, měj se dobře a odlož všeckny tesknosti od sebe, budiž vesela a dobré mysli; věřímť, že to učiníš. A naději se, že se bohdá skůro uzříme. A takéť posielám deset zlatých uherských k tvé potřebě. A sě i lépe bohdá oznámíš. A prosímť tebe, daj mi věděti, kterak se máš, nebť bych velmi rád viděl, by se dobře měla. [Postskript.] A také mi pravil Jindřich bratr tvůj, že si ty penieze, kteréž sú tobě dali zde, téměř všechny vydala, a tohoh sem byl nevěděl. D. Crumblo w sabbato post Martini annorum [sic].

22.

1450, 22. Novb. na Krumlově. — Jindřich z Rožemberka Hanušovi z Lichtenšteina: ačkoliv s ním pominule ve Vídni jednal a jej prosil, aby se k Perchtě laskavě a dobrotivě choval, jako k manželce své, ale protože pověst jde, že by Hanuš panny její a čeládku, které jí otcem dány byly, propustiti chtěl, prosí jej, aby se k ní s pannami jejími choval laskavě jako k slečně Rožemberské a paní Lichtenšteinské a ji na Štýrek, kdyby slehnouti měla, poslal. D. na Krumlově v neděli po sv. Alžbětě r. 1450.

Téhož dne a v ten rozum dva prosebné listy k Jindřichovi z Lichtenšteina a Albrechtovi z Ebrštorfu, aby se přimluvili. (Něm. Lichst. reg.)

23.

1450, m. Novb. Decmb. v Mikulově. — Perchta Jindřichovi, bratru svému, oznamující o leknutí svém a rozkázání, kdyby ho již neviděla. (L. r.)

Uroz. p. p. Jindřichovi z Rozmberka, bratru mému milému d.

Modlitbu svú vzkazuji, uroz. p. a bratře muoj milý. A .... dobře modlitbu psáti a modlímt se již teď ve jmě Boha i ve jmě matky Božie, aby se již nademnú smíloval, aby se vždy k tomu tak přičinil, abych se s tebou shlédala, což muož býti najspieš, a učin to pro mů i pro jeho duše spasenie a pro mů živost; nebť mi se iž to přihodilo, ježto mi se nezdá, bych mohla na světě lepšího a poctivějšího pomocníka k tomu mieti nežli tě, neb jsem něco viděla, ješto se psáti nehodí, a zvlášť proto, jestliže bych tebe již viac neviděla, a takéť jsem nemocna od leknutí a od žalosti. Protož prosím tebe, milý bratře, neopúšťej mne a vždy ať se s tebou shledám, neboť již na velmi zlé přišlo a strach toho více, milý bratře, jestliže by mi se v tom smrt přihodila. I věřímť a porúčémť svú duši jako milému bratru, že jie nezapomeneš, neboť bude velmi sirá. A také jestliže bych co za svú duši rozkázala anebo svým pannám a své čeledi, kteráž se mnú věrně pracují u mých nemocech, ja takť je i se samu v tom porúčém; ale takť nejsem nynie trudna, než od toho, ješto jsem se velmi lekla, než protoť to porúčém, jestliže by mi se to přihodilo a já tebe již viac neviděla. A o tom nevie žádný z mé čeledi, co mi jest, krom jedné Šermarýn; pak zdálit se pánu pověděti, pověz, paklit se nezdá, ale učin, jakž se najlép zdáti bude. D. na Nyklšpurce.

Perchta z Rozmberka.

[D.] Ale nemiením toho ani otcí ani žádnému prve pověděti, než tobě; a prosím tebe, nedaj mi o to více sláti, ač dáleť mi Buoh zdravie, nebť coť šeli, toť mi ještě vše někto dobrý pójčevá; také posel nemá žádnému pověděti, byť ode mne byl, než má říci, žej k tobě ode p. Puchoméře posláni. A prosím tebe, ať by mi na ten list žádný neodpisoval, než ty sám svú rukú, a jestliže by měl přijeti, daj mi věděti, který den.

24.

1450, m. Decmb. v Mikulově. — Perchta Jindřichovi, bratru svému, kterak chtěli panny její odbyti a jak nelaskavě o ní manžel její mluví. (L. r.)

Uroz. p. p. Jindřichovi z R. bratru m. m. b. d.

Modl. sv. vz., ur. p. a br. muoj milý. A rádať jsem uslyšela, že se dobře máš, ale jáť se dobře nemám, neboť se je pohřechu mé bydlo nic neopravilo, právěť jsem v též přišla jako i prve, a bojím se, žeť snad ještě huor bude; a tohoť se bojím, bychť o své hrdlo v tom nepřišla, ač bych kolivěk ráda tvé přikázanie naplnila, jakožs mi přikázala [sic], abych neumierala. A tak milý bratře, jakožs mého pána obeslal o mé panny, z tohoť velmi děkuji, nebť jsem sobě o to tak velmi stýskala, a tys mě tiem poselstvím velmi utěšil, ježtoť tak poděkovati nemohu, jakožť jsem toho vděčna. Ale jižť jsem byla zoufala, že ke mně nepošleš.

A tak jakož TMti muoj pán odpisuje o mých pannách, žej toho úmysla neměl, bez vaše vuole by to chtěl učiniti: rač tomu nevěriti, žetě ten plný úmysl měl, žetě je chtěl poslati. A když jest bratr jeho po mě přijel na Nyklšpurg, tehdy je to někomu rozprávěl, že bez meškánie chtie je pryč poslati, a já jsem se toho dověděla, hned jsem p. Eberštorfara obeslala, a on mi zase na to odpověď dal, že je ten plný úmysl měl, žej toho chtěl učiniti, jedné že mu on to radil, aby toho pronie nečinil, leč vám to prve věděti dá. Milý bratře! Tak mi se zdá, byť se to bylo stalo, že bych toho byla srdečnú žalost měla; neb já nic věcího utěšenie ještě nemám, než ty panny. A slyším, žeť mi kaczes dvě jednají, ale neviem toho jistě. A ktožť mi co dobrého přeje, tenť mi každý radí, jestližeť na to přijde, abych jich nebrala, že by to bylo mé zlé. Milý bratře! tak jakožť odpisuje o mém sležení, jestliže by se s svým strýcem nesmluvil, že by chtěl proto mú věc dobře zjednati: pohřechu jáť v něm malú naději mám, neb staralliť sej kdy málo o mne, toť se nynie málo stará. A to coť jest před vámi umluvil, jakožť mi je měl zjednati k šesti nedělóm, tohoť mi je nic nezjednal, než p. Eberštorfar sám na se vzal, coť vzato. A to coť jsem s sebu přivezla, k tomuť mi je nechtěl vozu zjednati a ještětě mne tak z Viedně odbyl, že jsem neměla nic na ztravu; by bylo Kodaura nebylo, neviem, kterak bych byla dojela. A milý bratře! tak jakožť prve psala, žeť mi sej něco přihodilo, teď toho dávám kus věděti, že kdyžť s tiem mým hřešným pánem někto mluvil, aby

jinak se mnú bydlel, nechceli pro mě a pro mé přátele, ale pro jiné lidi, že o to velmi lidé mluvie, kterak je se mnú zle; a on mu tak odpověděl, že toho pro nic na světě nemuž učiniti, by se ke mně ochotně postavil, a klna ty všecky, kto muj k tomu radil, že sej oženil, žej toho úmysla nikdy neměl, než že jsú ho k tomu připravili, a že by mě rok neviděl, že by na mě nezpomenul, a že když mě uzří, že mu se mne srdce lekne. A ten se ho tázal, proč to [mluv]í, zda ke mně kakú vinu má; a on mu řekl, že ke mně žádné viny nemá a že . . . . .huož viny nedává, než tak, že nemuž se mnú ochotně bydliti, že jakže živ na žádnú ženu nikdy laskav nebyl. A ostatkuť se nehodí psáti tak, jakožtě sám o sobě nerádně a zoufale mluvil, ježto bych tomu byla nevěřila, by on o sobě to rozprávěl. Ale jistě jsem toho došla, můj milý bratře; protoť to piši, nebt já tobě nade všecky věřím, a prosím tvé rady v tom, kterak sobě mám v tom učiniti, nebt jsem já se tú řečí velmi zamútila, ježtoť mi nic tieže nenie, než to, žeť se mnú tak zle. A toť již, milý bratře, porúčém, aby v tom učinil, jakožt se zdá. A s tiem tě milému Bohu porúčém. W. Nyklšpurg.

Perchta z Rozmberga.

[Doušky přilepené]: Milý bratře! ohledej pilně ten list, kterýžt jest na mé věno udělán, neboť jsú se mnú mluvili, že ten list, kterýž jest udělán, že by nic platen nebyl, že jestliže by pan Buoh pána mého neuchoval, že by pan Vilém mohl se na mně všeho dosúdit; a také abyšte pečeti ohledovali, neb má pán páně Vilémovu pečef, ať by páně Vilémovy nepřiložil a své tak nechal. A věz, milý pane, žeť se muoj pán chystá celý rok u Viedni býti, a pan Jindřich sej již mocně v hospodárstvie uvázal; a tuť se bojím, žeť tepruv malú radost mieti budu.

A o svém břichu věděti dávám, žeť ještě nic jistého neviem, než jakož i prvé, ale bojím se, žeť nic nenie. Muoj milý bratře! věřím, že mne nezapomeneš, nebt jsem já napřed v milém Bohu a v tobě svú naději položila, protožť věřím, že mne nezapomeneš. A jáť také tebe svú hřešnú modlitbú nezapomenu a zvláště nynie, ježtoť za tě velikú péči mám. Pamatuj každú sobotu, žeť vždy za tě mše, nemužesli, ale spěj vždy jedné sedm zdráva Maryje. A věz, žeť chci svého posla k tobě poslati, což budu moci najspieš.

25.

1450 a. 31. Decmb. na Valticích. — Perchta Oldřichovi otcí svému posílá noviny o rodu Lichtenšteinském po čeledínú, jenž byl propuštěn, nařikajíc nad svým potupením a bídou svou.
(L. r.)

Modlitbu svú vzkazují, uroz. p. milý, a srdečně bych ráda věděla, by se TMť dobře měl a zdrav byl. O milý pane! Ale jať se mám tak nebožička, že je div, že nezúfám, ačť to již přieliš veliké slovo, ale nastojte, všakt nikdá u velikých tesknostech neodpočinu a mám proč. Milý pane, dávám TMti věděti, že tento, kterýž

TMti tyto listy přinesl, jest jemu odpuštění pro mě dáno, a to jest stará paní zjednala s tím šafářem, jakož kuchynní věci vládne i pivnicí i vším vládne i pánem; pak ten jest zrádce a zloděj zevný, ježto ho nikdež žádný chovati nechtěl, než pán jeho své materi k libosti přijal, pak ten ji všech její zlosti pomáhá i jejíma oběma dcerama, i těch jí věci pomáhá, jakožt jsem TMti to onehdy zvlášť na dúšičce psala. Pak ten s starú paní a s jejími dcerami bydlé a veliké zlosti páší, než tento toho TMt všeho zpraví. Nebť on toho svědom jest, a proto pryč musil, že mně rád slúžil a jim toho pomáhati nechtěl. Pak proto stará paní a ten jistý šafář ho ku pánu osočili, ale ona nad hlas na něho nesočila, než skrze toho jistého šafáře, a sama což mu tajně pověděla; pak tento jako dobrý pacholek, vzav tu jedné dobrého starého panoši, kterýž nyní tu jest, ježtoť ho je pán přeprasil, aby u něho byl a on tu pokúsé bydlá nyní, ale nemieni tu ostatí, protože se nemuoz mému potupnému bydlu dívati — i vypověděl pánu všechny zlosti toho šafáře i to vše, což je on jemu rozkázal, co mně má činiti; a já také, což mi sej kolivěk stalo, to jsem vše tomu dobrému člověku osvědčila. Tak tentě toho pána zpravil, že mi se veliká krivda děje, jakožt toho TMt tento dobře zpraví, kterak sej ten svád počal a oč. A tomu rač tak ještě věriti všecko, cožt praviti bude, jako by TMt z mých úst slyšel, a mně chutně v tom také věriti, neb sej to tajně nestalo. A ontě přede pánem i přede všemi vyznal, že by byl chtěl jemu zlodějstvie pomáhati a na mě klamati, že by byl pryč nebyl a že pro žádného pryč nenie, než proto, žej mně rád slúžil. A pán na to nic neodpověděl, než poradiv se s tím šafářem a s materi, i kázal jemu pryč.

Pak všickni křikem pánu toho za zlé mají a TMti také, že nade mnú muožeš tolik dopustiti. A všickni na něho křičeli, aby k TMti šel, a ke mně mluviec, že by TMt měl to učiniti a přiejiti jeho, a tudy že muoz TMt zevnú příčinu k němu mieti, že nižádné věci nadrží, což kolivěk TMti slíbí, a že je div, že muoz TMti tak pěkně vzkazovati a tak zle nade mnú činiti, a říkajíc, že by byl hoden, by mu i bral i páčil, a že taká veliká potupa i núze zevná, ještoj toho plná Morava i Rakúsy, že to TMti nemuoz tajno býti, a že se kdy tak nade mnú muožte zapomenúti. D. na Valticích.

Perchta z Rozmberka.

[Cedule přidaná]. Milý pane a milý otče! Rozpomeň se nade mnú, nad potupnú, nad biednú, nad nuznú ženú a nad svým dietětem, a nedopúšťej toho nade mnú, jako ten, ježtos jemu mocen i silen, a nečín mi TMt té hanby i sám sobě a nedopúšťej nade mnú těch věcí, ježto mi člověcky nejsou možny snéstí, neboť trpím ty věci i to nebezpečenstvie svého hrdla i své cti od té nešťastné matere a od těch obú sestrú, ježtoť mi se toho psáti nehodí. Než rač věděti, žej mi sej tak daleko stesko, ježtoť toho budu pánu Bohu na vás žalovati, jestliže mi z toho nepomuožte; a to shledáte, žej jim déle toho trpěti nebudu. I ještěj jsem nic nepočala, aniž bych

ráda počala bez vašie vôle. I prosím pro Buoh; milý pane, račtež již svú pomoc nade mnú činiti, nebt jsté mne již právě tak zapomenuli, jakožt bych vám nikda nic nebyla, nebt mi sej již dalece zaželilo vašeho zapomenutie nade mnú; a Buoh to vie, že mi se bez viny děje, cožt mi se děje, žeť na mně věrnú ženu má, ale nedát mi toho ničím dobrým požití. Ač to kolivěk sama o sobě píši, věřímť Bohu, že toho bohda jinak neshledáte, ale ontě tak neřádne živ se všemi věcmi, ježtoť sej již všemu světu pronesl. A milý pane! prosím TMti s velikým doufáním, že mi toho ráčíš nikakéž neodpoviedati pro mé dobré, a že ráčíš tohoto pacholka prijieti proto, žeť mu sej taká křivda pro mě stala; a tak mohu za něho chutně slíbiti, žeť hodný a věrný pacholek chovati [sic]. Ráčilli by ho mieti klíčnikem k vínu anebo ku pivu anebo sám k svému pokoji anebo ke všemu, k čemuž by ráčil, žeť věrný a rychtovný pacholek ke všem věcem; a byl jest u p. Puchoméře pět let, a onť by mu zase rád, ale když mu sej to pro mě přihodilo, tak mu sej zdálo i mně i jiným, ať by k TMti šel. Ačť kolivěk žádný o tom nevie, byť on k TMti šel, nežli já, račič se tajně s těmi listy obierati, ať by to potom zvěděno nebylo, bychť já TMti po něm jaké poselstvie učinila, nežť toho rač netajiti, žeš ho pro mně přijal; pakli by TMt nepřijal, a on tu přijda, roznesl se, nebyť by potom svým hrdlem bezpečen, a mněť by toho velmi do TMti velmi [sic] žel bylo; nebť to rač věděti, žeť mi se tiem má před lidmi mnoho dobrého státi; a takéť mohu TMti chutně psáti za věrnú pravdu toto, žeť sej tak stalo, a rač v tom nebáti, bychť se i TMt zavedla. A prosím TMti, rač bez meškánia ke mně někoho poslati, komuž by dobře věril, a kaž se ptáti na to, jestližeť jinak uzří anebo uptá se, nežť tak, jakožt já věděti dávám, rač mě chutně o to kázati. A když ho TMt přijme, a mezi lidi se to znese, již budú věděti, žeť to tajno nenie, cožť mně se přiházé; a necháli toho TMt tak pánu, budeť jemu to jedné k větčiemu posílení. Ale rač tak řeci, žeť byl služebník některý TMti u Viedni a ten že by slyšel, kterak sej tomuto pro mě přihodilo, a tento se tam přihodi[!] k tomu, ktož je od TMti byl, a ten mu kázal s sebú nahoru jíti, a tak že jej TMt přijal. I mluvilat jsem já takto s Štěpánem, zdali pán chtěť potom toho na mě postíhati, že by se toto TMti doneslo, jakú mi je on tuto nelásku okázal a hanbu učinil mně i tobě, a že nic nedrží, což je kolivěk slíbil, ačť mi kolivěk již velmi těžko, že nechci toho TMti nynie věděti dáti, protože by mi snad TMt nevěřil proto veliké zakazování, kerakt on se zakazuje, nežť že toho chci tak ponechat, neb viem, že se TMti to od jiných lidí donese, a že TMt vždy někoho má nedaleko od nás, ježtoť sě vždy po mém bydle ptá, žeť toho TMt od jiných více slyší, nežť ode mne; takť sěm já k němu mluvila. Milay pane! mluviž tak také s ním, mluviž, ať by sě má řeč s TMti srovnala. O milay pane! nevzpomeneteli na mě, neprávě nade mnú učiníte a mněť bude hanebně zahynúti. Zať již žádný se mnú nechce ostatí pro veliký neřád a núzi. Vdals mě, milý pane, mo[h]ls mě radši ten den v zemi pokopati. Pruoh Buoh ne-

meškaj někoho k němu rozumného poslati a všeckni na něm toho požádati chutně, aby mě k vám vypravil, i t[*v*]rdě se v tom zástaviti, jestli že by toho nechtěl učiniti; věru byste se k němu hrubějie zastavovali, žeť se vás bojí a mně by nesměl tak zle činiti. A vonť se neumie narozprávěti, kterak ste na něho laskavi.

26.

1451, 13. Juli v Mikulově. — Perchta Jindřichovi, bratru svému, noviny o nesvornosti v rodě Lichtenšteinském, o věně svém na panství Štajreckém, prosíc, aby jí některé potřebné věci poslal. (L. r.)

Urozenému p. p. Jindřichovi z Rozmberka, bratru mému milému.

Modlitbu svú vzkazuji urozený pane a bratře muoj milý! a ráda bych slyšela, by se dobře měl. A milý bratře, věděti dávám, že muoj pán ještě u Viedni, a tu je s ním bratr jeho pan Jindřich; a dal mi někto z Viedně věděti a píše mi takto: Zajisté že pan Jindřich proto tu jest, chtěje se vždy ženiti, a že na krátce bez ženy býti nechce, že by se to jedné o to rozcházelo, že by mu té dáti nechtěli, kterúz by on chtěl, a že by konečně mienil Štýreku dosáhnúti; pak abych na to pomyslíla, kterak by mi se stalo s mým věnem, když by na mě pán Buoh co dopustil, když on toho hradu dosáhne; pakli by toho nebylo, ale když opět nevěsta bude k těm, kdož jsú se mnú nyní, že viem, že i nyní tak má věc zle jest, a že se naděje, že ještě huoř bude, poněž ani muže, ani přátel ižádné pomoci nemám; že tomu tak rozumie, jestliže se to tak dieti bude, žej toho strach, že mi snad i přetelé nebudú moci pomoci, a že by slyšal, že by muoj pán tak řekl, že pošle mi mú čeled' pryč, a že by mi chtěl té čeledi dobyti (= odbyti), abych vždy nemohla ku přátelóm sláti a nemohla jim všeho věděti dáti; a tak že mě chce mieti, abych na pití a na jídle dost měla; a tak mi radie, abych to bez meškanie dala vám věděti. A tak mi právě psal, jakožt to teď nyní píši. Prosím tebe, milý bratře, pomysliž na to, kterakž já mám sirá žena na tom světě živa býti v tom, a již se jest všude mé bydlo tak velmi proneslo a každý o to tak mluvie, že za mě nic netbáte a mohúce mi dobře popraviti, poněž jemu v ničemž vinna nejsem, že by toho panoše nad svým dietětem nedopustil, moha jemu tak pomoci, jako vy muožete. Ač to pak kolivěk sama o sobě píši, že mu v ničemž vinna nejsem, i věřím Bohu, že toho jinak neshledáte; ale vy mi na to pohřěchu málo pomníti a tak se tomu vždy dlíti dáte, až jest pak již přeliš zle. A já jsem již tak mnoho psala i vzkazovala, a nic mi to nespomohlo, než jedné, abych vždy déle trpěla. I prosím tebe již, milý bratře, pro mú velikú vieru, kterúz mám k tobě, smiluj se nade mnú a přijed' vždy sám ke mně, což budeš moci najspieš. Pak jestližes již na cestě nebo v Praze, prosím tebe, nemeškajž a přijed' vždy, když se zase vrátíš, neb tebe u veliké tesknosti čekám, a vždy bojící se, že nepřijedeš. A již sem tak s ním, že již cožkolivěk mi se stane

anebo kterou potřebu, ježto by za halěr stálo, jež s ním o nic nikdá z dávné chvíle nemluví, než jsem s ním tak což mohu najpěkněji, ale nic na něm platno není, než jedné je vždy horší; a od té matere, ten Buoh vie, že od nie také dosti psoty trpím. Zdá mi se, že mě nekolikero potykuje, by někoho mūdřejšího z toho jediné potkalo, bylo s tiem dosti činiti. A prosím tebe milý bratře! daj mi peřinu a duchnu a polštář a jeden koberček, když na vuož vsědu, ať mám aspoň na čem seděti; a věřím, že mi za zlé mieti nebudeš, žeť tebe za to prosím; nebo se naději, že mi to již muožeš sám dáti; a také je to bohda bez vaší škody. A když by pak sám ke mně přijel a měl vuož, že by to pak s sebu přivezl. Také daj mi věděti, jakútě to odpověď muoj pán po Wolfovi dal. Dán na Nyklšpurce v úterý den sv. Markěty.

Perchta z Rozmberka.

27.

1451, 13. *Julii v Mikulově.* — Panna Šermarova Jindřichovi z Rožemberka o bídě a útrapách své paní, prosíc jej, aby k nim brzo přijel. (Licht. reg.)

Urozenému pánu, p. Jindřichu z Rozmberka buď tento list dán.

Modlitbu svú vzkazuji TMti, urozený p. milý! A ráda bych slyšela, by se TMT dobře měl, ale myť se pohřechu dobře nemáme. A teď TMTi posílám košili, prosím, rač pro mě v ní choditi. Ale protoť se s TMTi hněvám, a tak mi se zdá, když se uzříme, že bych se s TMTi svadila až do pláče, nebo bych se tomu byla nikdá nenadála, by se měl tak nad svú sestrú zapomnieti i nad námi také, a slíbiv nám přijeti, by se nám najhuor dalo, a již se paní tak zle děje, ježtot nám sej tomu těžko dívati i každému, ktožt ji v tom vidí, a TMT vždy k ní neprijede. A již o to tak velmi lidé mluvie, a ona sobě a to tak velmi stýště a tak mi říká: že již se druhdy tak zamúti, že sobě již v žádném dobré naděje nepoloží, a zvlášť když se na TMT rozpomene, a želející toho, že TMT kdy tak přeliš miluje, že se jí zdá, že se již i TMT nad ní zapomene, a nejednú srdečně zpláče zpomenúci na to; ale jáť ji z toho ráda vymluví, kdyžt mohu, ale saměť mi se to zdá, nebť již vše tak mile trpí mnoho divných příhod, ježtoť bych já se tomu dokud sem živa do nie nenadála; i jiníť říkají, že byť sedlku pojal, žeť jím tolik netrpěla; a čím jest ona povolnější, tím je i on i bába horší. A pravilať mi, žeť chce TMTi prositi za peřinu a za duchnu. Milý pane, račiž jí dáti, nebo budeš z ní mieti zádušé, nebť jí bába jednoho pérka pójčiti nechce. Také milý pane, račiž mi raditi, kterak mám učiniti o tom, jakož pán náš chce nás pryč poslati; pak já tuším, jestli to muoj bratr zvie — nebť to již tajno není, nebť tak všudy rozprávějí, žej s ní tak zle, že ji již tepe, a že pro nás nesmie, a že proto nás chce pryč poslati, aby tepruo svú vuoli nad ní měl, a to již lidé u Viedni všudy mluvie — i bojím se, zvieli bratr muoj, že mě bude chtieti sám vzěti. Kterakž já tomu pak mám učiniti, an mě i tak prvé chtěl vzěti pro jich

neřády, by ho byla paní neprosila. Milý pane! vie to TMt dobře, že bych já se bohdá měla poctivě kam domuov dieti, než jednět mi se od nie nechce pro tu vieru, kteráž k ní mám, neb což bych já mohla kolivěk svú ctí, chtěla bych s ní ráda všeckú núzi trpěti až do smrti. A jest mi se tomu tak těžko dívati, cožť se jí děje, že mi tomu nemuož žádný věriti: i věřímť TMti, milý pane Jindřiše, že mě ráčfš v tom opatřiti i nás všechny, abychom jedné od něho k žádné řeči nepřišli, nebť sobě o to velmi stýště, neboť snad ten člověk a ta bába nikdy lidé nejsú. Milý pane! prosímť TMti všickni, když se z Prahy vrátíš, aby bez meškání přijel a ráčil na to pomnieti, budešli mieti co činiti, aby proto tohoto vždy neopúšťel; nebť jejie věc pro nic dobře nebude, leč ty přijedeš. D. na Nyklšpurce v úterý den sv. Markéty. Šiermaryn.

28.

1451, 16. Jul. sq. — Perchta bratru svému Jindřichovi, že manžel její z Vídně přijel a svou bláznivou sestru přivezl, prosíc, aby brzo přijel. (List p. A. Merze v Lounech.)

Milý bratře! Jakožť jsem psala, žetě muoj pán u Viedni ještě, protož věz, milý bratře, žetě již domuov přijel v úterý na svatú Markétú; a tuť jsou sestru přivezli, jakožť ještě blázní; a tuť mám tu radost mezi nimi, ježtoť mi je toho žel, žeť sem kdy živa, anť již se mnú jako rékajíc ani [ne]mluví. A mé dietě již musí mezi nimi býti i s tú bláznovou pannú, a Buoh vie, kerak se mu i na dlech dieti bude. A ta nezčastná máťe, ježtoť snad nikdy člověk nenie, ježtoť mi mnohého zlého činí! A musím se tomu dívati, ježtoť div že ve mně srdce ostane. Milý bratře! pro Buo, aby vždy přijel, nebť tebe jako na poly mrtvá žádám, tak bych tě ráda viděla; a jižť k vám přeliš těžce mohu sláti, takéť nemám nač. Protož, milý bratře, pomysl na to, když přijedeš, abyšte mi něký konec vždy učinili.

29.

1451, 28. Octb. — Jan de Capistrano, generální vikář Františkánů, Oldřicha z Rožmberka a děti jeho Jindřicha, Jana, Jodoka, Aněžku, Perchtu a Lidmilu do bratrství svého přijímá a je za účastné všech dobročinných skutků téhož řádu vyhlašuje. D. Krumlov, 28. října, 1451. (Lat. Rož. arch. II. 20.)

30.

1451, 13. Novb. — Oldřich z Rožmberka postupuje vladařství Jindřichovi, Janovi a Jodokovi synům svým. D. r. 1451, dne 13. listopadu. (Lat. R. ar. V. 9.)

31.

1451. — Perchta Jindřichovi bratru svému, aby její věnný list přivezl a před jistými osobami přečetl, prosíc, aby brzo přijel.

Urozenému pánu p. Jindřichovi z Rožmberka, bratru mému milému.

Bratře milý! Jestližeť se zdá, když by přijel, že by te n list s sebu přines,

kterýž mi jest na věno udělán; proto mi se dobře zdá, aby byl čten list před jich staršími služebníky a ještě před někým dobrým. Když by pak přijel, tehdy bych pověděla před kým, jestliže by se zdálo, a takť že by tu byli, když by jemu věno dával, nebť nám třeba s nimi o to jistě okol jíti pro jich nevěru. Nebť jest nyní paní Kateřina dlúho u nás byla, ta kterážtě za p. Křištoforem byla, ježtotě ji nechtěl odbyti a chtěltě jí vždy s mateří nevěru učiniti, ježtotě listu s sebu neměla; a protoť jsú vždy právě neučinili. Milý bratře! protoť to píši, ač jsem kolivěk tak blízko smrti jako oni, ale pro to bydlo, kteréž jest na mě pán Buoh od něho dopustil, jest mi se třeba opatřiti. Datum oc.

A přijed pro Buu, dokudžť ještě tu kterou košili mám, nebť již skoro žádné mieti nebudu a nemám sobě zač kúpiť. Zda by ty mi ale košili kúpil?

Perchta z Rozmberka.

32.

1451, 16. Dcmb. na Mikulově. — Perchta Jindřichovi bratru svému toužíc na to, že k otcí odpuštěna nebyla a jakou radu jí pan Šek dával. (L. r.)

Uroz. p. p. Jindřichovi z Rozmberka, bratru mému milému.

Modlitbu svú vzkazuji, uroz. p. a bratře muoj milý! A s pravú vierú ráda jsem uslyšela, že se dobře máte. A jakož mi píšeš, že sej pán k těm věcem pěkně postavil, kterýchžs jeho o mně zpravil, toť jsem ráda uslyšela i doufámť, milý bratře, že budeš pána pilně napomínati, aby se nemeškal v tom tuze zastaviti; nebť jsem toho naslyš, že by mu to někto tak ve zlé předložil, žetě mne neodpustil, jestližeť bude kto vedlé vás o to se tuze zasaze, že byšte mě ještě vymluvili. Také tomu nevěř, byť pan Vilém toho která příčina byl, bychť já nahoru nebyla odpuštěna, nebť jsem toho jistě došla; než strojť se k tomu, leč by beze lsti nemohl, žeť tu chce býti, než věz, žeť máte jeho v tom velmi kazí i v mnoha v jiném, ježtoť mi se velmi stýště a nikdy jie nemohu v tom shledati, co jie pokúšém, by mi v čem věrně pomohla. A již pak nyní nad to, ježto tebe již nečeká, ačť jim lidé to těžko pokládají, že by je mohlo z toho něco spieše potkati než prve, neb žes ty sám očima viděl mé bydlo, ale onať mi je nedávno opět některú nevěru učinila. I prosím tebe, milý bratře, aby pánu sám od sebe také o ní pravil, jakožs tomu sám porozuměl, žeť jest ona veliká příčina mnoha věcí, aťby pán neumněl, bychť já chtěla z své vuole o ní něco nepravého mluviti. A takéť věděti dávám, že je byl u mne Šek a tieže se mne, jestli má věc co lépe po tobě, a divie se, žes mne tu nechal, a mluvil-lis co o mé bydlo se pánem; já jsem mu tak řekla, žeť mne odpustiti s tebu nechtěl a že mu toho žaluješ, žes sám po mě přijel a žeť mne nechtěl odpustiti k vaší potřebě, a že by ho byl rád při té cti měl, kterýžť je v svém domu učinil, a řekla jsem, žes ty mi ukázal to poselstvie zdiati. I rozumelat jsem tomu na Šekovi, žeť mu je toho velmi žel. I mluvil jest o to s starú a velmi

těžce jim to předkládaje; a ona mu řekla, že tiem nevládne, by bylo bezpečno, že by to rád učinil. A on jí odpověděl, že by jí mohl dobře bezpečnú cestu k Krumlovu najíti, by chtěl. I mluvil zase Šek se mnú takto: že by mi rád ve všem radil i pomohl, než abyšte toho pro nic neopúšťeli a dali se jemu v tom poznati, žej vám to velmi nelibo, žej mne neodpustil. A také žes s ním o mě nic hrubě nemluvil, a viděv sám svýma očima, kterak se mnú jest, že již muožete bez lidské řeči i bez mé škody jemu toho pro nic tak nedopúšťeti, poněž sami tomu rozumějí, žeť to vás tajno od lidí býti nemuož a to zvláště, cožs sám očitě viděl, a chtějíce to vždy dobrú volí v dobré uvést; a tak žej to dobrá příčina, mě vždy vyjednati k svadbě, neb jestliže někaké bázni vás tuhé mieti nebude, že je strach v brzém času, že budu vedlé něho tak zavedena, že to vie, přide-li na to, že vám toho bude žel, že jsem živa na světě; a mnoho věcí mi o něm předkládaje, ježto jsú mi velmi těžce na mú mysl vzešly, a že mi proto ty věci praví, že by mu toho žel bylo, bychť toho měla dočekati. A ještě mi tak řekl, nebudete-li mne moci jinak vymluviti, ale abyšte mě někde na púti vzeli, ač by toho kolivěk neměl proti svému pánu raditi; než proto by tě byl viděl, chtěltě pověděti, což by jemu bez škody bylo, proto žej on pán jeho. A dále mi nechtěl více praviti, abych se nemútila, kterak rozumie jich záhubě a jeho úmysluom nekřesanským. A slyšímt, žeť by se pan Jindřich chtěl Štejreku konečně zmocniti. I porúčémt, milý bratře, napřed milému Bohu a potom tobě tyto své věci, a doufám nade všecky jiné, věda tyto věci, že mne neopustíš, cožť se tobě najlépe v tom zdá. A Šermarýn tě vzkázala, aby druhé přijel, abychme se opět za tebe na několik neděl najedly, nebo jsme se ještě nikdež nenajedly, jakžs ty ujel. A s tiem tě Bohu porúčém. D. na Nyklšpurce tu středu po svatej Lucii. Perchta z Rozmberka.

33.

1452, 22. Febr. na Krumlově. — Oldřich z Rožemberka Hanušovi z Lichtenšteina, omlouvaje dceru svou Perchtu, kteráž byla přijela k svatebnímu veselí sestry své Lidmily, že se dlouho na statcích otcovských zdržela, slibuje, že ji vypraví domů, až se syn jeho Jindřich vrátí a chlácholí Hanuše strany čeledi paniny, která se mu nelíbila. D. v Krumlově, v úterý masopustní r. 1452. (Něm. L. r.)

34.

1452, 12. Mart. ve Vídni. — Oldřich Eicingar z Eicinku, nejvyšší vladař a vlad v Rakousích, vyznávají na prosbu Jindřicha z Rožemberka, že Hanuš z Lichtenšteina manžele své Perchtě 2500 kop gr. věnoval na Štýrece podlé mocného listu a potvrzení biskupa Pasovského, a poněvadž se nedávno Hanuš a bratr jeho Vilém o statky své rozdělili, že to Perchtě ke škodě býti nemá. D. ve Vídni na den sv. Řehoře r. 1452. (Něm. L. ar. 4.)

35.

1452, 2. Decmb. vs Vídní. — Hanuš z Lichtenšteina kvituje Oldřicha z Rožemberka z 50 kop úroku svatojirského z jistiny 1000 kop, kterouž byl po své dceři věnoval. D. ve Vídní v sobotu po sv. Ondřeji r. 1452. (Něm. L. r.)

36.

1453. — Perchta Jindřichovi bratru svému, prosíc ho, aby jí v bídě pomohl a peníze poslal a manželu jejímu domluvil. (L. r.)

Milý bratře! ještě těbe prosím, rozpomeň se pro Buoh nade mnú a pošli mi penieze ty, ať své dluhy zpravím; však ještě to ku paměti přivodím, jakožť jsem to i prve věděti dala; však vieš, žeť jsem těch 30 kop gr. dlužna před svými šestinedělními, a od té doby dobře druhých třiceti kop, ježto to bohdá máš slyšeti, kamť jsem co utratila. A od něho nikdež nic nemajíc, a slíbilt mi je penieze dáti, ale nedalt mi je nic, a viem to, dá-liť mi co, žeť mi jedné oči zaplíští, ježtoť já sobě tiem nebudu moci nic zjednati. A daleko ho nesmiem napomínati, aby se nerozhněval; pakli by se nehněval, ale viem, že mi vždy sľibovati bude, a nic z toho nebude. A nynie položil velikú daň na lidi tu v městě, a lidé chtie, abych přes hlavu platila, cožť jsem komu dlužna. A já jsem napsána i v krčmě i v masných krámiech, jako jiná chodákyne, a již mně za to hanba, komuž jsem co dlužna, že jim mám tak klamati. A věruť mi toho velmi žel, žeť tebe mám tak napomínati, že to vidím, žeť se mne tak dlúho nezaželé. Muoj milý bratře! zpomeň na tu lásku, ježto ty dobře vieš, kterúž jsem k tobě nade vsecky živé lidi měla i mám ..... se mne již, jakožť mi to vzkazuješ, že mne opustiti nechceš, jižť by mi to bylo čas okázati, nebtě toho nynie veliká potřeba. A věz, žeť teď nynie k tobě posla šeli a že jednoho haléře nemám, aniž viem, bych se kde v penieze objíti mohla; protož nemeškajž a pošli mi ty penieze, cožť muožeš najspieši. A zatoť tebe zvlášť prosím, abyste mu nemeškali těch 50 kop poslati, ale těch Svatohavelských, zda by ty se mně mohly dostati, když bych nahoru přijela; a cožť muožete jemu pomoci, v čemž by vás požádal, nezmeškávajte toho, zda byste ho tiem k své vuoli pripravili. Slyšelať jsem, že byste se měli opět v Linci s jeho bratrem shledati; také jsem slyšela, jako jste v Linci spolu byli, že jste se velmi přátelsky k sobě měli; věziž, žeť se on vás velmi za Štejrek bojí, a žeť mého pána i mě miení skoro nahoru i sám se k vám vypraviti. I velmi bych já tomu nerada, by to prve bylo, nežli já nahoru přijedu, proto, neb viem, že od nich dosti řeči a sľibuov bude; bojím se, byste vy se tak daleko s nimi v řeč nezamluvili a nevěřili jim daleko. Proto kdyžť já se s vámi shledám a někakých věcí vás zpravím, a jakž by se vaše řeč změnila, potom po mé řeči takť by to velmi znamenito bylo, žeť to skrze mě jde. A jestliže se s bratrem, s jeho shledáš, přijmēte to pěkně, žeť se on chce přičiniti, ať by dobře mezi námi bylo. A za toť tebe zvlášť prosím, aby k němu mluvil,

žetě vám toho velmi žel, coť mi on zlého učinil, a jestliže by toho polepsiti nechtěl, že byste mu toho na krátce přezřieti nechtěli. A na tom mi velmi dobře učiníš. A kohož k němu pošlete s penězi, ať by byl rozumný, ať bych já se s ním mohla poraditi. A s tím nemeškej pro milý Buoh a vypravte vždy bez meškání někoho k němu i ke mně. A prosím, poslu kaž zaplatiti. (Bez datum a podpisu.)

37.

1453, na Valticích. — Perchta Janovi Rousovi z Čemin prosíc za přímlovu, aby na Krumlov přijeti mohla. (L. r.)

Slovútnému panoši Rúsovi z Čemin buď tento list dán.

Perchta z Rozmberka. Modlitbu svú vzkazuji Rúse milý! O milý Rúse, prosím tebe pro Buoh a pro mú velikú sirobu a núzi, v kteréž jsem i s těmi dietkami, nezapomínej mne svú přímlovú před panem otcem naším i před bratry, ať by se o to přičinili, ať bych byla nahoru odpuštěna; nebť jest již má věc tak ke zlému zapuštěna, ježto nebude-liť v skuoře mého nahoru vypravenie, Buoh vie, kterakť mi se stane. Ale velmiť se lekám bratrovy jiezdy do Prahy, ať by se tím neprodlilo; prosím napomínaj bratra, ať by to prve bylo zjednáno, nežliť by on ujel. Takéť toho musím požalovati, milý Rúse, žeť sem také šestineděle měla, ježto toho škodu na svém zdraví, dokud sem živa, musím mieti; dalliť by mi Buoh se s tebou ve zdraví shledati, spravímť tě toho dále, ježto se tomu podivíš, žeť živa mohu býti. I věřímť jakožto svému dobrému přieteli, žeť toho žel bude, a pros bratra, ať své listy ukáže; tomuť jsem dobře široce psala. A paní Anně i svým dcerám pověz ode mně mú velikú službu. Dán na Valticích.

38.

1453, 23. Febr. — Svatební smlouvy mezi Jindřichem z Rožmberka a Janem hrabětem z Šaumberka, otcem Aněžky nevěsty. D. v Linci v pátek před nedělí Reminiscere r. 1453. (Něm. R. ar. IV. 6.)

39.

1453, 18. Jun. ve Vídni. — Hanuš z Lichtenšteina kvituje Jindřicha z Rožmberka z 50 kop úroku z jistiny věnné. D. ve Vídni v pondělí po sv. Vítu r. 1453. (Něm. L. r.)

40.

1453, m. Aug. — Perchta Jindřichovi, bratru svému, žádajíc, aby na Krumlov přijeti mohla. (L. r.)

Uroz. p. p. Jindřichovi z Rozmberka bratru m. m. b. d.

O bratře milý! Jakož mi píšeš, ať bych Janka poslala, jižť jsem to učinila také. Jakož mi píšeš, že mé věci nechceš zapomenúti, cožť sem poručila: a prosím

tebe pro Buu i pro matku boží, nebtě ta také ženského pokolenie byla, i napomínám tě již skrze její svaté jméno, aby již na to ale nepomněl, žeť jsem vám sestra, než již na to, skrze kterúz tě již tuto napomínám, ač toho již kolivěk nerada činím, žeť tak daleko napomínám; ale jižť sobě, to Buoh vie, nebožička sirá a žalostivá na tom světě neviem, kterak učiniti, anižť toho již viem, kterak psáti, než bych mohla ale zdřevěněti dotad, dokudžť bych k vám nahoru nejela, abych ani zimy ani hladu nečila ani na ty siré dietky pomněla, kteréž mi pán Buoh k mé veliké sirobě dal, a zdali bych mohla tak to všecko mlčelivě přetrpěti a vždy chtějíc tak ráda v tom zachovati, aby ke mně ižádné viny nenalezli; neb sem dřéve sama na sobě trpěla, ale jižť trpím tak mnoho žalosti na svém srdci pro ty dietky, jako sama pro se. Ještě sme aspoň měli prve kde býti, a již jako řekajíc nemáme dobře všickni kam hlavy skrýti. I zpomeniž na mě, milý bratře, pro mú velikú lásku i naději, kteroužť k tobě mám, i proto, žeť bych vás nikudyž nerada rozhněvala; jinéhoť nežádám, než abyšte mi k sobě nahoru pomohli, což muož býti najspieš, nebtě již má věc od vás pohřiechu prieliš ke zlému zapuště[na]. A já bych jim toho na sobě vždy nerada dala znáti, by mi tak těžko bylo, což mohu najviece, nebo čímž by viece na mně žalost znali, tiem by mne nespěš odpustili; a to chutně věz, žeť se v tom sami dobře znají, žeť nade mnú zle činie, a zvláště máť tomu dobře rozumie, kerak se ty děti psotně chovají a nemají kde býti. A to se pro ni a pro její, tu zlú kuoži, její dceru, děje, a já nesmiem k ničememuž nic říci, a to ona dobře zná, žeť mně toho velmi žel a že sem v její moci a že k tomu nic nesmiem říci; pakli bych co řekla, tehdy by platno nebylo, než ukřikala by mě tak, že bych já tak v žalosti a v nepaměti s.....e k ní něco řekla, jakož bych toho nerada učinila. A neučinila sem toho nikdy ještě a viem, kudyž by mohli, že by ke mně rádi vinu nalezli. I budeť mi toho velmi žel do vás, jestližeť se toho dočekám a jestližeť v skuore u vás nebudu, to shledáš, žeť toho neujdu s takým bydle, jakožť mám; neb ti chlapi všickni, kteréžť u sebe má, ti toho nechtie trpěti, chtějí pro ten neřád a pro hlad pryč, a proto že na něm žádného záplatku mieti nemohú. Perchta z Rozmberka.

[Douška]. I prosím tebe velmi za to, milý bratře, abyšte ho za mě po poselství neprosili, nebtě bych já jedné v tom trpěla, anižť by toho nebylo; než když se Buoh pomuož z tvé svadby vrátiti, prosím nemeškajte k němu někoho poslati, ježtoť by ústně jeho od vás prosil, aby k vám nahoru přijel, a tu abyšte ho sami za mě ústně prosili, atby prosila i tvá paní za to, a zdaliť by tě toho nesměl odpověděti, a hned s ním některého svého služebníka doluov poslali, ať by mi se ten pomohl spieš vypraviti, nebo viem, žeť mi druhý vuoz těžko dadie. A jestližeť druhého vozu mieti nebudu, tehdy nic nebudu moci vzěti, než to, což na nás bude, a toť by dobře nebylo; protož věz, jestliže byšte někoho neposlali, žeť bych já toho na něm nevyjednala, aniž bych ho směla napomínati. A jestližeť by se zdálo, že byšte pana Pul-

homéře s ním poslali, řekli byste k němu, jestliže by on pro své potřeby nemohl se mnú poslati, aby byl kto se mnú jeda. Než tohoť mi se srdce velice leká, jestližeť to zjednáno nebude, než ty do Prahy pojeděš, toť by veliké prodlení bylo, a otci to velmi u paměti nenie; a také bych velmi ráda, abyšte mu z toho vyšli, aby mu nynější úrok nebyl vydán, až bych já nahoře byla. Milý bratře! již sem teď nynie i prve dosti široce psala, prosím tebe, nezapomínajž za svým veselím o ty věci se bez meškání přičiniti; a byť se mi pak mnoho zlého dalo, již nebudu moci psávati, nebtě již velmi zima, a také dokudžt mám svého Jindřicha, dotudť vám mohu psáti. Ale také kdyžť mi pán Buoh k vám pomuož, také bych ráda jeho odbyla a jemu dobře učinila, jako toho, ježto mi v mém psaní i v jiném věrně slúží, jakož tomu sám dobře rozumieš v mé núzi; a bojímť se, byť mi ho prve nevypravil pryč, než bych nahoru jela, ačť o tom nic neslyším, ale protoť se jeho zlosti v tom bojím. Milý bratře, dokudžť tu čeleď u sebe mám, dotudť má věc lépe jest, a mohuť to chutně psáti, žeť se mnú v mé núzi těžce a věrně pracují; a jáť jich sobě nepokládám jinak, než za své přátely. A vzkázalíť jsú všecky svú smutnú modlitbu a prosieť tebe, aby mne i jich ráčil neopustiti a pomoci nám spieše nahoru. Takéť věděti dávám, žeť sem tak zajisté slyšela, žeť ta naše zlá dci pray též neřádne bydlí, jako kdy prvé, ačť kolivěk takového žádného tu na hradě nenie; ale sám vieš dobře, žeť taková leda lotra miluje, a tiť mají svobodu u nie; a toho mi je velmi žel pro mě i pro mé panny, žeť takový neřád má býti tu, kdežť jsme my. A věz, žeť ony sobě v tom již velmi stýští, a jich přietelie také. A prosím tebe, nešletež již více pěšieho posla ke mně do té doby, dokudž k vám nepřijedu, protože se bojím, by se nedomyslili, že musím po listech odpověď dáti; než jestližeť by se toho nezdálo učiniti, začť já tuto prosím, daj mi to po jiezdném poslu věděti, ježtoť by mi to ústně pověděl.

[Druhá douška]. A prosím tebe, milý bratře, muožešli věděti, v kolika by nedělech mohl přijeti, daj mi věděti; a také daj mi odpověď což muožeš najspieše, neboť sem kázala svému poslu v Krumlově čekati. A pravilať mi Šermaryn, žeť chce psáti, kterak by měla činiti, když by ji bratr chtěl vzéti. Milý bratře! piš jí, ať se nedá vzéti, ať by mu tak odpověď dala, že se nechce dáti vzéti, až by to na vá vznesla. Ale milý bratře, ještěť jim všem děkuji, žeť se jim s pravú vierú v mé núde mne nechce; a budešli mieti kdy, piš jim všem list, ať nade mnú vždy tak činí, jakožť jsú činili. A jáť tebe, milý bratře, pro Buo prosím, abyšte té žalosti nade mnú nedopúšťeli, byť je měli přeč poslati. Také prosím o to věno, abyšte mu je dali, nebt o ně velmi mluví; byť mně samé bylo, nechtělať bych vás napomínati, byť mi pak bylo ještě tieže o ně, než nynie. Milý bratře, když kto s starú paní mluví, že to tráti nemuož, by mne tak chovali, tehdy ona praví, že mi nic neškodí, že sem dosti peněz od otce přivezla, jako sem u vás byla. A mámť za tě velikú starost,

nebt mi pravie, žeť v Praze velmi mrú. A jižs toho dočkal, žeť za tě putuji, aby ke mně přijel.

41.

1453, 2. Novb. na Valticích. — Hanuš z Lichtenšteina kvituje Oldřicha a Jindřicha z Rožemberka z 50 kop úroku Svatohavelského. D. na Valticích v pátek po třech svatých r. 1453. (Něm. L. r.)

42.

1454, 29. Juli na Valticích. — Perchta otcí svému Oldřichovi vyřizujíc pozdravení od dcery své Elšky oznamuje, že Hanuš, manžel její, jí připověděl všechnu lásku manželskou, jak se sluší na muže pobožného, a že se tak oba podlé slibu svého k sobě zachovati chtějí. D. na Valticích v pondělí po sv. Jakubu r. 1454. (Něm. L. r.)

43.

1454, 22. Aug. na Valticích. — Hanuš z Lichtenšteina kvituje Oldřicha a Jindřicha z Rožemberka z 50 kop úroku Svatojirského. D. na Valticích ve čtvrtek před sv. Bartolomějem r. 1454. (Něm. L. r.)

44.

1455, 7. Mart. v Krumlově. — Perchta Jindřichovi bratru svému, těšíc se, že Jan Rous z Čemin k jednání o její věci poslán bude, a prosíc, aby jí neopouštěl. (L. r.)

Uroz. p. p. Jindřichovi z Rozmberka, hautmanu v Slezí kniežectvie Vratisl. Svídnického, Javorského atd., fojtovi v Šesti Městech, bratru mému milému bud.

Modlitvu svú vzkazuji, uroz. p. a bratře můj milý, a ráda bych věděla, by se dobře měl, jakožto děkuji Bohu o tobě slyším a srdečněť toho ráda přeji, by se jedné skuoro k nám vrátil, nebt toho mám srdečnú žádost. A milý bratře, jakož mi píšeš, že bohda mé věci dobře puojdú, a žádaje Rúsa k tomu, a že chceš svú pilnost v tom mieti: milý bratře! velmiť srdečněť děkuji a s velikú naději se tobě těším, a také mi se to velmi dobře líbí, že žádáš Rúsa k tomu mieti. Nebo kdyžť Rús také při tom bude, budeš moci dobře na Rúsa ukázati, že on jest od otce a od bratří k tobě také o to poslán, a takéť se dále bude hoditi i k řeči, ježtoť bude moci mluviti to, ježtoť je svýma očima viděl. A taktě na tom pán i bratr ostal, žeť ho k tobě bez meškánie chtie poslati, a jáť sem také s bratrem na tom ostala, žeť bych něco měla se pány mluviti; a na čemž tu ostanem, toť chci dáti po Rúsovi rozumně věděti i dále jiných svých potřeb, toť vše dám po Rúsovi věděti. A děkujíc Bohu, milý bratře, dobrěť mi se s otcem vede, nebt mi se zdá, žeť jest jím to pohnulo, coť jest od jiných lidí o mém bydle slyšel, žeť sobě to viece váží, nežli prve. A takéť viem, žeť se toho můj pán velmi bojí, žeť to na tě přišlo, a maje za to, žeš ty toho pro nic dopustiti nechtěl, by to jednáno bylo bez tebe. Prosím tebe, milý bratře, neza-

pořádaj mne siré i pro ty dietky, neb to sám dobře vieš, že sem dosti sirá od svého muže i ty dietky. Také, milý bratře, vědět dávat, že je bratr její mů Šiermarku smluvil, jakož to snad tebe tajno nenie, i chci se k tobě s radů po Rúsovi utéci a s doufáním, kterak bychom jie mohli pěkně odbyti a poctivě, neb je toho na nás dobře zaslúžila. A poslal sem bratru jejímu list, i vieš Paugortnar, co v něm stojí, i kázal jem, ať by tě toho zpravil. A budet se zdáti ten list její bratru dáti, buď to; pakli by se nezdálo dáti, ale mluv s ním, což se bude zdáti tvé Mti. A sestřa jest vzkázala velikú modlitvu a prosit, aby skuoro přijel. D. in Crumlov f. VI. post translát. S. Venceslai. Perchta z Rozmberka.

45.

1445, 13. Mart. v Krumlově. — Perchta Jindřichovi bratru svému, že teď Šiermarku domů neodpustí, prosit, aby o věc její jednal. (L. r.)

Uroz. p. p. Jindřichovi R. hajtmánu v Slezi kniežectvie Vratislav. Svidnic. Javor. etc., fojtu v Šesti Městech, bratru mému milému buď d.

Modtitvu svou oc vzkazují, uroz. p. a bratře můj milý, a ráda bych věděla, by se dobře měl a skuoro se ve zdraví k nám vrátil. A vědět dávat, milý bratře, že jest bratr Šiermarčin poslal pacholka s koňmi po ni, i nezdálo mi se jie tak poslati, aniž sem jie mohla vypravit pro své veliké nedostatky; i vnesla sem to na p. otce našeho a na bratra, i dali sú bratru jejímu tak odpověď: že jie tak pustiti nechťejí a zvláště do veliký noci nikam, až by ty přijel; jakož to pak pán a bratr po tomto poslu dávají vědět. I prosím tebe, milý bratře, aby jie v tom nezapomínal, neb vieš, že jest se mnú mnoho trpěla, a také ona má k tobě velikú naději, a prosím tebe, což budeš moci najspíš o její věc, to daj mi vědět po tomto poslu, ať bych já věděla co činietci, jestli že by mě napadli, chťejíc ji mieti. Také jest mi bratr její vzkázal, že jest s mým pánem mluvil, chceli jí věno dáti; a on že je řekl, že s tím nemá nic činiti a že mu do toho nic nenie. Milý bratře! již se Bohu a tobě porúciem o své věci, aby nás nezapomínal. A sestřa jest vzkázala modlitvu. Datum in Crumlow f. V. salus populi. Perchta z Rozmberka.

46.

1455. 22. Mart. v Krumlově. — Oldřich z Rožemberka Jindřichovi, synu svému, že Perchtu posílá domů a aby Hanušovi domluvil. (L. r.)

Urozenému pánu panu Jindřichovi z Rozmberka, synu mému milému d. d.

Jindřiše synu milý! Vědět dávat, že Perchtu, dceru mů a sestru tvú, bez meškání doluv po vodě chci poslati do Viedně; protož, milý synu, budiž Bohu a tobě poručena, a mluv se panem Hanušem, ať by ty věci již pěkně mezi nimi šly, jako mezi manžely, a my se proti němu také chceme mieti jako proti přieteli, a ať

ji domuv pěkně vypraví a vezme odtad z Viedně. A také s ním mluv, že jemu věříme jako přáteli, což jest smluvil, ať by to tak držal a zachoval, a že dcera má také bohdá má poslouchati jako manžela svého. A ostatek tobě, milý synu, porúčiem, aby to již opatřil, jakž ty najlíp umíš. Dočekať jie tam, nebť by to byl velmi veliký jeden zmatek, byť neměla tě tam naleznúti, nebť by k žádnému neměla útočiště, aby se ty věci skonaly. A také, milý synu, jakožť jsem před tím o perly psal, budeli moci býti, že by lot perel takových, jakožť jest próba, za 12 fl. mohl kúpiti: aby mi kúpil jeden lot, jestliže by měl penieze; pakli by peněz neměl, tehdá jich nekupuj. D. Crumlow f. II. post dominicam Judica 1455. Oldřich z Rozmberka.

47.

1455, na Valticích. — Hanuš z Lichtenšteina důtklivě píše Jindřichovi z Rožemberka, an mu potupu a hanbu spůsobil, když služebníky své poslal pro manželku, a Jindřich ji poslati nechtěl, z čehož že on Hanuš poznává, že by si větší moc a právo osoboval, nežli manžel. D. na Valticích na den ..... r. 1455. (Něm. L. r.)

48.

1455, 23. Apríl ve Vídni. — Hanuš z Lichtenšteina kvituje Oldřicha a Jindřicha z Rožemberka z 50 kop úroku Svatohavelského. D. ve Vídni na den sv. Jiří r. 1455. (Něm. L. r.)

49.

1455, 2. Mai na Valticích. — Hanuš z Lichtenšteina kvituje Oldřicha a Jindřicha z Rožemberka z 50 kop úroku Svatojirského. D. na Valticích v pátek po sv. Filipu a Jakubu r. 1455. (Něm. L. r.)

50.

1456, 16. Jan. ve Vídni. Hanuš z Lichtenšteina kvituje dotčené pány z úroku, který měl býti placen o sv. Michalu. D. ve Vídni v pátek před sv. Antonínem r. 1456. (Něm. L. r.)

51.

1456, 13. Aug. — Hanuš z Lichtenšteina kvituje dotčené pány z 50 kop úroku Svatojirského. D. na Valticích v pátek před na nebe vzetím p. M. r. 1456. (Něm. L. r.)

52.

1456, 21. Octb. na Valticích. — Hanuš z Lichtenšteina kvituje dotčené pány z 50 kop úroku Svatohavelského. D. na Valticích na den sv. Voršily r. 1456. (Něm. L. r.)

53.

1457, 14. Maj. na Krumlově. — Oldřich z Rožemberka postupuje vládařství synu svému Janovi. (R. a V. 10.)

54.

1457, 12. Novb. na Valticích. — Hanuš z Lichtenšteina kvituje Oldřicha a Jana z Rožemberka z 50 kop úroku Svatohavelského. D. na Valticích v sobotu po sv. Martinu r. 1457. (Něm. L. r.)

55.

1458, 24. Octb. ve Vídni. — Hanuš z Lichtenšteina kvituje dotčené pány z 50 kop úroku Svatohavelského. D. ve Vídni v úterý před sv. Šimonem a Judou r. 1458. (Něm. L. r.)

56.

1459, 13. Mart. na Strážnici. — Jiřík z Kravař posílá Janovi z Rožemberka listy Perchtiny a oznamuje, že manžel její do Říma pojede, žádaje za přímluvu, aby Perchta k němu odpuštěna byla. (Kopie v Světeckého pamětech II. 564.)

Uroz. p. p. Janovi z Rozmberka, bratru mému zvláště milému.

Službu svú vzkazují, urozený pane a bratře muoj zvláště milý! Jakož před tím v Olomúci jsouce, přemlouvali jsme mezi sebou o ty věci, což se panie Perchty sestry naše dotýče, jakož i to také na královu Mt vzneseno jest: protož teď posílám listy, z nichžto porozumíš, kterak její věci jdú. Protož prosím pro Bůh, abyš to nemeškajíce opatřiti ráčili, nechceteli po ní v skuoře věna dáti, nebť její věci velmi zle stojie. A zdálolíby se, rač panu Hanušovi psáti, ať ji sem ke mně odpustí, aby zde se mnú pobyla, nebť on do Říma v skuoře vyjeti míní; jáť bych ji rád u sebe pro vaše i tudíž mé poctivé chování pochovati chtěl. Pakli tomu nerozumíš, že byš te kterak jinak její věci lépe opatřili, dobré a pro zdravie [sic] meškati neračte. D. Straznicz f. III. post dom. Judica.

Jiřík z Kravař a z Strážnice.

57.

1459, 26. Apríl na Valticích. — Hanuš z Lichtenšteina kvituje Jana z Rožemberka z 50 kop úroku Svatojirského. D. na Valticích v sobotu po sv. Jiří r. 1459. (Něm. L. r.)

58.

1459, 17. Sptb. na Valticích. — Hanuš z Lichtenšteina kvituje Oldřicha a Jana z Rožemberka z 50 kop úroku Svatomichalského. D. na Valticích v pondělí po sv. Kříži r. 1459. (Něm. L. r.)

59.

c. 1459—1460. — Perchta Janovi bratru svemu, že manžel se k ní laskavě chová, ale tchyně to překaziti obmyšlí. (L. r.)

Urozenému p. p. Janovi z Rozberka, bratru mému milému b. d.

Službu svú vzkazují, urozený pane a bratře muoj milý! By se dobře vedlo, to bych z pravého sircě ráda viděla, nebť já se také z Boží pomoci dobře mám, a má

věc již dobrý díel lépe stojí, nežli prvé. A prosím tebe jako svého milého bratra, zať tebe muoj pán Špánovi vzkázal; i také jakožť není písě, aby jeho toom přátelsky přijel, a v tom nepochybuj, než žeď věrný; za všeko prosím, než jedné mého věna toho jemu nevydajvaj tak brzo, ale jácem jemu za to zlíbila tebe prositi, ale nečin toho a rozemímť konečně na něm, žece vás ch[c]e dáti a s vaší radú všecky věci činici a vás ce, tomu rozumím, jse on to poselství z velikú nadějí versicie k vám učinil. A také to na me sádal, vás za to prositi. A věz, žeďť žádnéj very ani přísni-vosti nemá od všech svých bratruov a před nimi se velmi bojí a chtie se v celosti u vás dáti. Milý bratrě! kdy pán Buoh z jeho milosti to tak svooj úmysel a sircě laskaw a víru ke mně obrátil, jakož tomu jinak nerozumím, prosím tebe jako svého milého bratra, aby jemu nišádné věci odporen nebyl, sač tě bude prositi, neb tiem obrátite je v celosti k vám; a kdy to učiníš a přátelsky se k němu ukážeš, takť mám věc dále lépe bunde a více. Byče s tebú nebyl u Byrně tak přátelsky smlvil, bylo by se jemu zle vedlo z bratrem, a v [tom] se sám zná; a takť s ním nakládají, jako by ho ch[t]ěli nutiti k jich [vuoli], a zláště jeho mateře sebránek. A tento list bsal jest německý píсар, [kterýž] česky nic nemví. A byl muoj pán na Nykolšpurk poslal k . . . . . k jejímuv sebraknovi, jakož von jest tu purkavi [t. j. purkrabí], aby [mu peníze] půjčili, že chce tobě psáti; i nechuieli cú jemu póci . . . . . že se mnú pěkně bydlí, a rádi by to zrušili, kudyžby mohli. [Tohof] vych byla nepsala, ale muoj pán ceje z toho velmi hněv a kázal, abych tobě to psala, ale jako od sebe, co pro ni musí hanvy trpěti; a já cem k nemu řekla, že toho nerada budu psáti; a von řekl, že k tobě che bohda více věriti, neži to jest, a potom mužeš rozuměti, žeď věří. A prosím, aby jemu na jeho psaní velmi přátelsky odpověď dal, a mej svú snažnost o penízě, učiníš jemu na tom velikú libost, a nemej šádné péče vyvaditie; a rádně kterak toho pojednáš, dajž nám věděti a pošli Špána s tiem k nám a tím nemeškajs. A když Špan přijede, dámt věděti, kterakť Bůh a matka boží tomu chěla, naší lásce. A prosím tebe, aby Špána vdy k nám poslal pro mé dobrej. O milý bratrě, prosím tebe pro Bu, aďby natoli k němu nic nezházelo, jakož najdajle mužeš, aby se naše přátelský nezrušilo. A taktě ke mně řekl, jestliže se vám líbí, že che k vám i se mnú přijeti, ale toho mi je nekázal psáti. Milý bratrě! pošli nám sušených pstruhů, nebdě muoj pán mne za to velmi prosil, a mje se k tomuto jeho poslu pěkně; a co bude s tebú mluvití, aby jemu věřil. Milý bratrě! psala cem často s velikú žalotí, a tento list píši s velikú radostí.

Perchta z Rozberka.

Milý bratrě! jestli že by se mého pána bratří proti němu v čem nepodném zasadili, prosím tebe jako svého milého bratra, aby jemu tvem radem a pomocem bylie, jakož on tobě toho tová. Jestli náš milý bratr kněs biskup Vratislavsku, pověz jemu naši modlitu, a že bychom jemu byli psali, bychom byli věděli zajisté, že je to; a proz jeho, aby k mému pánu vtaké dobrej vůli byl pro mé dobrej, jakož i tebe.

Prosím tebe velikem dování, aby tohoto posla bez daru nepustil, neb ce muoj pán naděje, že pro ty dobrej noviny, kteréž přinese o nás, že tím velmi veseli budete a jeho bez daru nenecháte. A nepronášej jeho dobroty široce, jestližed by se jinak proměnil, neboť jeho mátě na to stojí, ať by to zrušila mezi námi.

60.

1460, 13. Jan. — Smlouva mezi Hanušem z Lichtenšteina a Janem z Rožemberka o zaplacení 1000 kop věna Perchtina, tak aby Jan polovici do středy před sv. Valentinem nejprve přišel na Krumlově položil a druhou polovici od vánoc pominulých v roce splatil, a tomu, který by peníze přijímal, průvod do Lince dal, naproti tomu však aby Hanuš list věnný na 1000 kop Janovi navrátil. (Něm. L. ar. 5.)

61.

1460, 4. Febr. na Valticích. — Hanuš z Lichtenšteina kvituje Jana z Rožemberka z 480 liber peněz přijatých na srážku 1000 kop gr. dluhu věnného. D. na Valticích v pondělí po sv. Blažejí r. 1460. (Něm. L. ar. 6.)

62.

1461, 17.—22. Mart. na Strážnici. — Jiřík z Kravař Janovi z Rožemberka, že u něho Perchta byla, prose, aby různice v rodě Lichtenšteinském uklidil. (Kopie v Světeckého pamětech II. 568.)

Uroz. p. p. Janovi z Rozmberka, pánu a bratru mému zvláště milému.

Službu oc Rač věděti, že vždy s pravú věrú žádám, by se dobře měl a zdrav byl i šťastně ať by se vedlo, neb i já pánu Bohu děkuje v tejto míře ve zdraví jsem. Dále rač věděti, že nyní paní Perchta, sestra naše, u mně na Strážnici byla jest, a tu porozuměl jsem, že některaké různice a puotky mezi panem Hanušem mužem jejím a p. Herrychem vznikly a povstaly jsou, kteréžto ač by k konci slušnému přivedeny v skuoře nebyly, bojím se, že by skrze to mezi nimi i lidmi jejich mohlo mnoho zlého přijíti. Protož, milý pane bratře, prosím, aby se k tomu bez meškání přičinili ráčil a v tom se, což na tobě jest, okázati nemeškal, aby ty věci bez dalších puotek mezi nimi mohly k konci dobrému přivedene býti. D. Straznicz feria [sic] post dom. Oculi a. etc. sexagesimo.

Jiřík z Kravař a z Strážnice.

63.

1463, m. Decmb. — Hanuš z Lichtenšteina vyznává, že Perchta k jeho znamenitým potřebám některé své klenoty zastavila v 763 fl., aby mohl splatiti Mikuláše Protivce, ve kterýchž penězích jí zastavuje městys Mistelbach se všemi jeho platy a úroky, rybník řečený Hamed, a rybník Vrbovský (Urban) u Drnholce, aby je držela až do vybrání dluhu. Bez udání roku a dne. (Něm. koncept. L. ar. 7. A tergo: Spiritualium 65°.)

64.

1463, 8. Decmb. ve Valticích. — Hanuš z Lichtenšteina dlužen jsa manželce své Perchtě 563 fl. uher. k potřebám jeho zapůjčených, slibuje zaplatiti o sv. Michalu a zavazuje v tom všechny své statky. D. ve Valticích ve čtvrtek den početí p. M. r. 1463. (Něm. L. r.)

65.

1453, 19. Decmb. na Strážnici. — Perchta vyznává, že list hlavní na 563 fl. uh., v němž jest jistec Hanuš manžel její, dává k věrné ruce svému bratru Jiříkovi z Kravař a z Strážnice tak, aby jej Hanušovi zase odevzdal, kdyby jej vyplatil, aneb kdyby Hanuš nevyplatě zemřel, aby jej Joštovi a Janovi z Rožmberka v moc vydal. D. na Strážnici v pondělí po sv. Lucii r. 1463. (Něm. L. r.)

64.

1463 24. ? 31. ? Decmb. na Valticích. — Perchta bratru svému Joštovi, biskupovi Vratislavskému, že manžel k ní byl laskav, dokud její pomoci potřeboval, žádajíc, aby k němu odpuštěna býti mohla. (L. r.)

Tomu vysokému knížeti a p. p. Joštovi biskupovi Vatislavskému a mému pánu milostivému a bratru mému milému.

Milostivé a vysoké kníže a milost. p. a můj milý bratře! Modlitbu svú podanú vzkazuji vaší knížeckej Mti, a ráda bych věděla, aby se VMt dobře měla ve zdraví. A věděti dávám VMti, že já se pánu Bohu děkujíc na zdraví nyní dobře mám, ale sem velice zamúčena, že o VMti nikdá nic z vašeho mne v mej sirobě naušívání neslychám, a bohda sem toho proti VMti neprovinila, bych měla tak zapomenuta býti a v tak těžkém bydle. A dále VMti věděti dávám, že můj pán byl svému bratru své nejlepší zboží zastavil a bez potřeby a maje dosti hotových, a pro svú velikú turdost nechtěl hotovými platiti, než u malých penězích zastavil svému bratru to zboží, a bratr jeho s ním o to tak nepřátelsky nakládal a ch[t]ěl jeho o to připraviti. Aby byl můj pán mezi židy tolik zval, jakož on jemu na to zboží půjčel, byl by lehčeji z toho vyšel, než od něho, jakož to bohda TMt i potom zví i od něho pána uslyší; a tuom můj pán učiv*) tu zástavu, i zval předce takú velikú žalost, že se jednak opět smysla pominul, jakož i prve; a tuom ke mně poslal s takú řečí, že se již na to s lítostí rozpomenul, že nade mnú neprávě činil, a že se již ch[c]e ke mně tak míti, jakož na to sluší, a že mne prosí, abych na to zpomenula, kterak se jeho bratr s ním obchodí, a radila a pomáhala, aby zase k tomu zboží mohl přijíti, a že mi che na to dobrým zpomenúti. A já sem tu odpověď dala, že sem toho vždy s pokorú a žádostí čekala, aby se ke mně jinak rozpomenul, a když mi toho dal ..... já to od něho s velikú věděností přijímám, a což já mohu jemu raditi i pomoci, že to chci ráda učiniti, a na nic nepomnieci, což mi se dalo.

*) učiniv.

A tak sem zastavila své klenoty, že mi na ně půjčili díl zlatých a díl na listy; a kdež sem kolévk proto jedinci jednala, to tu sem švady milostivé přijata od dobrých lidí děkující Bohu, až sem to zboží zase vyplatila, a s radú našeho milého bratra pana Jiříka a jiných dobrých lidí sem požádala od svého pána rústavy toho městečka, jakož jest bylo zastaveno bratru jeho, a proto abych mohla tím dobrým lidem na ty časy platiti, tak jakož sem se k nim zavázala. A ty listy VMti knížeckej posílám, a tu VMti porozumí, že sem nic neslušného nařídala, ani sobě kerého nřsku tuom hleděla, jedné svého pána žádající zachovati; a to jest byla jeho dobrá vůle, i on mi ten list dokonál a na bratra na jeho sva to oba zmodla a prosíce, aby mi on ten list dokonál, když bych já to městečko od něho vyplatila, a on mi i mému pánu tak slíbul, že ch(c)je rád svú pečť k tomu přitlačit, a mně z toho mnoho ke cti vymával. A když k tomu času přišlo, tehdy toho listu mně dokonati nechtěl až pravej nelibosti, že sem já svému pánu tuom pomohla; a naděje se, že já od něho zlatých toliko vezmu, což sem dlužna, a toho na mně požádal, abych mu zase to zastavila, což mu prve bylo zastaveno, i více, a že mi on ch(c)je tolik vydati, že já své klenoty i co sem dlužna vyplatím. A já sem toho proti svému pánu nech(t)ěla učiniti; i udělalť mi je můj pán jiný list bez zástavy, a díl jest věci zapláceno a klenoty sem vyplatila, než jest toho půl šesta sta zlatých a třinácte ještě platiti. Posílám VMti ty oba přípisy, jakož jest měl prvý list dokonán býti i ten, jakož jest dokonán, a ten sem vezla na Strážnici našemu bratru k věkrnej ruce schování, a při tom takýžto lístek, jakož jej VMti posílám, a VMt jemu dobře porozumí. A prosím VMt jako svého milost. p. a m. bratra, jestli že by pán Bůh mého pana nevuchoval tuom čase, než by toto zapláceno bylo, aby VMt i s druhým bratrem našim milým p. Janem mně toho pomáhal od bratra jeho, aby mi bylo tak placeno, jakož ten list svěčí. A prosím V. kn. Mti, abyste mi tvom za zlé neměli, že sem na VMt prve toho neveznesla, než sem se ty věci dala. Musilo ce to bez meškání jednati. A prosím VMti, abyste ráčili tento list i s jinými bratru našemu p. Janovi do Krumlova poslati, jemuť tím kračeji píši, žeť tuomtu listu svému porozumí. A toto psaní činím s radú a vědomím bratra našeho milého p. Jiříka, kterýž mě vešhev mých věcích milostivě přijímá. A prosím, račte jemu z toho děkovati; a onť mi toto poselství i na své peníze posílá, a já bych toho sama nemohla jednati, tak sem chuda. Čím VMt Bohu poručím. D. v Valticích tu sobotu před novým létem.

Percha z Rožberka.

[Důška.] Milostivé kníže! račť VMt věděti, žeť nyní děkujc i pánu Bohu jísti s potřebu a píti mám, a můj pán se mnú jídá i se mnú jest od toho času, jakož jsem ty věci jednala i zednala děkující Bohu a ještě z těžšího pomohla, než sem VMti psáním zevila, aniž se psáti hodí. A dřívie než sem to k jeho ruce vyplatila, velmi sliboval mnoho dobrého, a jakž to zase své ruce má, tak mi tvé svý

dobřej vůle ujímá, a žádnej pravej lásky na něm neshledávám, aniž jest čáky k tomu; to rač chutně věriti, neboť on nic milějšího nemá, než peníze, a s těmi se obírá ve dne i v noci. A bojím se, že i naposledy z toho nic dobrého nepříde, ale jáť toho neželém ani želeti ch[c]ji, cožť sem jemu víry okazala, Pán Bůh buď má odplata. A byla bych to VMti dávno dala věděti, ale obávala sem se toho od něho, což mě již potkává, neb sem rozuměla, že je se mnú tu lásku z velikej potřeby počal, a protoť já jemu toho žádným slovem nezpomínám. A milostivé kníže! prosím VMti pro pána Boha, račte se mne nezdalovati a račte své poselstvo k mému pánu učiniti a s pilností požádati, aby mě k VMti odpustil; a budeli toho VMt s pilností žádati, to vím, že toho odpověděti nebude moci, neboť na tom bylo, že cem měla k TMti jeti; ale VMt račte jemu toho nezvati, by to TMt věděl. A nictě toho jiné nezrušilo, než žeť sobě ztravu váží; a mněť toho veliké potřeby a takové mé dobré, ježto jestliže sobě toho nyní nezednám, což sem před se vzala a s vůlí pána svého to jest. A když to VMt uslyší, tu VMt prozumí, žeť po jiném nestojím, než po tcti, a potom bych k tomu nemohla přijíti. A bratr náš milý pan Jiřík vedle toho, jakož jemu mé bydlo vědomo a obyčeje mého pána, tak mi radí, abych se vždy k TMti vypravila a na TMt znesla některé velmi těžké věci, kteréž nikakěž nejsvú hodné k zamlčení. A tak mi slíbil, že mi ch[c]je provůce dáti, a svého domu vyjedúci, pojedu po jeho zboží až do Strmberka, a že mi tu nic netřeba protráviti. A to věda, můj milostivý pane a bratře, prosím VMti, račte VMt zpomenúti na mě bratrskou lásku a tuomto pilnost míti, neboť toho na milém Bohu žádám z milosti, abych TMt viděla, neboť mně se to zdá velmi dlouhý čas, jakž sem TMti neviděla. Také toto poselství jest s mého pána vůlí, a tak sem jemu to tak předložila, že na VMt ch[c]ji zavésti, že sem list položila u p. Jiříka, kterýž má VMti býti vydán, jestliže toho potřebí bude. A ontě mi kázal, abych VMti své zápisy poslala a dala věděti, což mohu najššíře, kterak bratr jeho s ním nakládá; také mne prosil, abych VMti prosila od něho, aby jemu TMt poslal kuní svubu [čubu] na konec i s obojkem připravenú a předně dobrú, a že ji ch[c]je hned zaplatiti rád a na VMti toho zaslúžiti; a ch[t]jeltě nyní hned zlaté poslati, ale bál se nebezpečnosti; i prosím já VMti velice, abyste to ráčili pro mé dobré učiniti, a což by mohlo najspíše býti. A jestliže to TMt učiní, spíšeť mě odpustí. A já také VMti prosím, abyste mi ráčili poslati čtyři kočky kuní, těchť velmi potřebuji. A račte mi odpověď dáti, což vašeho úmysla bude.

67.

1463, 24.? 31.? Decmb. na Valticích. — Perchta Janovi bratru svému, toužíc na svůj zármutek a prosíc, aby Špána k ní poslal. (L. r.)

Urozenému p. p. Janovi z Rozberka bratru mému milému.

Modlitbu svú zvazuji, urozený pane bratře milý! ráda bych věděla, by se

dobře měl a dráv byl. Vědětíť dávám, žeť já se Bohu děkující na zdraví nyní dobře mám. Ale sem velice zamúčena, že ke mně žádného nepošlete, a to ste mi slíbili a z Brna psali. Milý bratře! kterak to mám sobě na mysl bráti od vás, že že [sic] ke mně takú tvrdost máte, a vědúc mé siré bydlo, že mne tak zapomínáte, svak sem toho bohdá na vás neprovinila ani proviniti míním z boží pomoci, než vidí se k vám zachovati jako poslušná sestra. I věřímt, milý bratře, že se ke mně jinak rozpomeněš, neb věz chutně, žeť těžké a siré bydlo svým pánem mám, a toho žádnej čáky nemám, by se to na něm proměnilo jinak, než takú hroznú čáku mám, ježto se psáti nehodí. Než milý bratře, prosím tebe pro pána Boha, smiluj se nade mnú a neodpovídaj mi toho; a pošli ke mně Špána, což můžeš najspíše, a to učiň pro mé dobré, neboť cem něco předcevozala a totě s mého pána vědomím, i nemohu sobě toho zednati bez vaší rady a pomoci, aniž ch[c]i toho bez vaší vůle a vědomí jednati. A když to zviš, tu bohdá prozumíš, žeť po jiném nestojím než po tcti; a jestližeť toho nyní nezednám, tedyť potom k tomu nebudu moci přijíti. A to věda, věřímt, že tím nebudeš meškati, aby to mohlo býti, abych se s tebou shledala sama; bylo by mi toho potřebí, a také bych tě ráda viděla z lásky. Také věz, milý bratře, žeť sem knězi biskupovi psala široce, a tenť má své listy i jiné tobě poslati, a tu porozumíš, kterak mi se vede. A prosím, aby mne neopúšťel v tom, jakož vás prosím pro ten list, kterýž jest položen u pana Jiříka na Strážnici, bratra našeho milého. Dán na Valticích, tu sobotu před novým létem.

68.

1464 m. Jan. — Jan z Rožemberka sestře své Perchtě, že o její dobré on a bratr jeho Jošt u krále jednati chtějí. (Kopie v Světeckého pamětech I. 413.)

Službu svú vzkazuji, urozená paní a sestro milá! Rád bych věděl, by se dobře měla a dobře se vedlo, a žel mi jest toho, jakožs mi šíře dala věděti. A věděti dávám, žeť se bohdá skůro s knězem biskupem a panem bratrem naším spolu shledáme; a kdyžť spolu budem, chciť o ty všecky věci, jakož mi píšeš, s JMtí rozmluviti, a před se vezmem i s panem Jiříkem Stražinským [sic], přítelem naším, což by mohlo tobě k lepšímu a nám poctivosti přijíti. A panu Jiříkovi Strážnickému poslal sem přiepís, kterak tobě píši; a teď také posílám přepis, kterak jemu píši. A z čechlíku velmi děkuji, kterýžs mi poslala, jak své frejírce.

(Koncept prý Jana z Rožemberka psaný okolo r. 1463, v skutku ale po novém létě roku 1464.)

69.

c. 1464. — Jan z Rožemberka Jiříkovi z Kravař, že on a bratr jeho Jošt o dobré Perchtino u krále jednati budou. (Kopie v Světeckého pamětech II. 567.)

Uroz. p. p. Jiříkovi z Kravař a z Strážnice, příteli a bratru mému zvláště milému.

Službu svú oc. A jakož mi píšeš o paní sestru naši, abychem se k tomu
přičinili: a věděti dáváme, že nyní o svatém Jakubě [a] Filipě budeme oba, kněz
biskup i já, v Praze, a tu chceme o ty věci u KMti mluvíti a JMti rady jakožto
pána svého požívati, nebť sme ty věci s JMti radů prve činili, a Lichtenštainara
švakra našeho s JMti radou byli sme prvé obeslali, jakož tebe tajno není. A což
pak nám tu JMt poradí jakožto pán náš, tuť pak dáme věděti bez meškání tobě
i sestře naší, aby to ..... jest to Buoh vie toho pravú vieru, že nám švakr náš
těch věcí nedrží. D. .... (nelze přečísti).

Koncept Janův, a tergo 1461.

70.

1464, 3. Jul. v Strážnici. — Jiří z Kravař posílá Janovi z Rožemberka listy Perchtiny
a oznamuje o jejím nebezpečí, za pomoc žádaje. (L. r.)

Uroz. p. p. Janovi z Rozmberka, bratru mému zvláště milému.

Službu svú oc. Památnoť, kterak mnohá k tobě o paní Perchtu, sestru naši,
činil sem poselstvie znamenitě, kterak věci jejie se pánem jejím jdú a zle stojie ozna-
muje, jakož i listy časté jejie vám posielal sem, v tom nákladu i práce nelituje,
žádaje, abyšte to opatřiti ráčili oc. Nynie opět kterak pak v nebezpečenství i se
dcerú svú postavena jest, z listuov jejie, kteréž vám teď posielám, porozuměti moci
budete; kterýmžto porozumějice, ač se vám zdá, prosímť, aby o hrdlo i se dcerú ne-
přišla, to opatřiti račte bez meškání; neb byť to mnú jíti mohlo slušně, jáť bych
v tom rád ničehož nelituje, svú pilnost učinil. A milý pane bratře, rád bych věděl
zdravie vaše i všecko dobré, nebť já také nynie pánu Bohu děkuje, chodím, jakž
mohu. D. Straznicz, f. III. ante S. Procopii festum a. 1464.

Jiřík z Kravař a z Strážnice.

A milý p. bratře, slyším, že by měl mladé vohaře dobré, ježto by mohli při-
pravování býti; protožť prosím, aby mě jedniem obdaroval k tomu hodným, ježto bych
jej připravovati kázal, aby na slédníka připraven byl. A když ty bohdá v Moravě
budeš a já zvěřinu měl, chciť na tě zpomenúti.

71.

1465, c. 31. Julii. — Aněžka z Rožemberka Janovi bratru svému posílajíc listy Perchtiny
a srnu uhoněnou. (L. r.)

Urozenému p. p. Janovi z Rozmberka, bratru mému milému buď list dán.

Uroz. p. p. a bratře muoj milý! Službu svú vzkazuji TMti, muoj milý pa-
nůšku; s pravú věřú tůžím po TMti a zvláště po dietkách. Teď posielám listy TMti
od panie Perchty; prosím TMti, aby ráčil odpověď dáti, což muožeš najspieš, neb

muž a mě páně Jirákovi, opět u nás čeká. Nestaneš nic, přejvi domov. A teď
poslouh VMu srna, jakat sem uboula, jedat domov na cestě.

Ančka z Ruzomberka.

72.

1465. — Aug. z Třeboni. — Bohuš Kluc, úředník Třebonský, posílá Janovi z Ruzomberka
světelné a mýdlo a sestro jeho Ančku. (Výtah z knihy v Svatočechu pamětech IV. 535.)

Pomilovat VMu srna, a zabít jest věra lovit opět jelen dobrý a dva kaňky.
A jakou sestru VMu vzkázala poslat, že se smrti dříve nebojí, a že ta VMu
dává znít, že jest tato srna uboula ad. D. Trzebon f. V. in octava S. Jacobi
z 1465.
Bohuš Kluc.

73.

1465, 23. Aug. Městoberk. — Erhart z Celkyva (v. Zelking) Janovi z Ruzomberka
vznamená velkou ládu a nouzi, kterou sestra jeho po dlouhou dobu trpí a na ní nařká, a prosí,
aby učinil v tom opatření. D. na Městoberce ten den před sv. Bartolomějem r. 1465. (Ném. L. r.)

74.

1465. — Zdeněk ze Šternberka, Jindřich z Lipého maršálek, Jindřich z Hradce, Bo-
huslav ze Šternberka, Burjan z Gutšteina, Dobruška z Ruzomberka a Linhart z Gutšteina
důtklivě píší Hamišovi z Lichtenšteina, kterak zprávu mají od přítele svého Jana z Ruzomberka,
že Perchta, sestra jeho, nedostatek, potupu a mnoho zlého od něho strpěla až po tuto dobu,
a že přes mnohá napomínání se v tom nic nepolepšila, a poněvadž se nároven Jan psaním
svým k Hamišovi na mocný rozsudek podává, žádají jej, aby buď manželka svou mluvit
oprávně aneb výpověď oprávně mocných podnikl. Bez určení roku a dne. (Ném. koncept L. r.)

75.

1465. — Jan z Ruzomberka Janovi z Lichtenšteina důtklivě domlouvá, aby manželce své sprá-
vedlivě učinil. (Koncept L. r.)

Služba svá vzkazují, urozený přáteli a švakři milí! Věš dobře a svědomu
jest, kterak dávno za času dobré paměti otce mého a bratří mých s tebou často mlu-
veno, i také skrze posly jednáno o to, což se sestry mé a manželky tvé dotýče,
pro její veliké nedostatky, a vždy to až dosavad neopraveno, aniž co platno jest.
Já bych to, Buoh vie, vždy rád, poněvadž jsme se spřeznali, abychom přátelsky
společ býti. A natož jsem, podávám pana Ekkercavara, pana Potendorfera a pana
Ragera Šternbergerské aneb dva z nich, zdáti se na nich přestati, aby oni toho
mému mezi námi učinili, a ona aby slušně opatřena byla podle spravedlnosti. Tomu
sem rád tím spíše a lépe. Pakli by snad toho učiniti nechtěl, věz, že bych se
i s přáteli svými tomu dle dvaněti nemohl, by ona tak v posměch býti měla a v po-

tupu i v nedostatcích, sobě i nám všem k hanbě. Odpovědi tvé listem prosím při tomto poslu.

76.

1465. — Jan z Rožemberka třem pánům rakouským, aby jednali s Hanušem z Lichtenšteina v příčině Perchty. (Koncept L. r.)

Službu svú vzkazují, urozený pane a příteli milý! Svědomoť jest, kterak jsme se dávno starali o paní Perchtu sestru svú za p. otce mého i bratří dobré paměti, chtěie, aby slušně opatřena byla podlé spravedlnosti, a tys se pane k tomu vždy pěkně přimlúval. Pak teď jemu píši o to, jakožť toho přiepís v tomto zavření posielám, prose jako přítele, aby se k tomu v skutku přičinil, ať by o to miesto bylo; a poněvadž pečet tvá také při věnném listu jest, věřímť jako příteli, že to učiníš, jakož jest pak před chvílí také p. Zdeněk, přítel můj, o to s tebou mluvil. Neb nestaloliby se toho, věz, že bych se i s přátely tomu nemohl déle dívatí, by se jí taková krátkost a nedostatek dieti měl, kterýž jest nesla až do sie chvíle, sobě, mně, i přátelóm našim k nemalé hanbě. Odpovědi tvé prosím listem po tomto posloví.

77.

1470, 1. Febr. v Krumlově. — Perchta Janovi bratru svému poroučejíc se v jeho ochranu. (L. r.)

Uroz. p. p. Janovi z Rozmberka, nejvyššímu komorníku král. Č., p. bratru mému milému buď d.

Modlitbu oc Psaní tvému jsem porozuměla i v listu kněze Janovu, že pilnost máš o mě, a toho jsem velice vděčna, jako od svého milého pána a bratra. A vždyť se porúčiem s dobrým doufáním, neb vieš a sám rozumíš, od kohož sem mnoho slibuov jměla a jemu toho doufala; že mi i to již zpátkem jde, a tohoť mám velikú žalost. Neměj žádné péče, bych čím ukvapila anebo bez tvé vuole a vědomie co učinila. A ráda slyším, že se dobře a ve zdraví máš. A dajž milý pán Buoh sčestie. D. ex castro Crumlow f. V. ante purificationem b. M. Perchta z Rozmberka.

78.

1470, 14. Febr. v Krumlově. — Perchta Janovi bratru svému, kterak kněz Jan Kaplicer s synem jejím jedná, prosíc, aby se jí zastal. (L. r.)

Uroz. p. p. Janovi z Rozmberka, bratru mému milému.

Modlitbu svú vzkazují, uroz. p. a bratře milý! A ráda slyším, že se ve zdravie dobře máš, a věřímť, když svůj čas užíš, že mne nezapomeneš. A ptaj se za času na odpověď, jestli že by vždy nechtěli k miestu jíti, aby ty se dále mohl s přátely poraditi. A jakož mi píšeš, jestliže bych chtěla, že by mi chtěl některé věci mé

sebu přiněsti: tomu bych velmi ráda. A poručila jsem knězi Janovi, když jest pryč jel, aby synem s mým rozmluvil o výplatu i o list na muoj dluh; i listy sem jemu poslala, a v těch stojí má žádost, což by se nemohlo prodati, aby vše bylo s tebou posláno. Také jsem Aurovi psala, a v jeho listech jsú najpilnější kusy postaveny, z kterýchž von má mluvit s synem; ale rozumiem v kněze Janovu list[ě], že jest s mým synem o nic nerozmluvil, ani Aurovi listův dodal. A syn mi píše i Auer vedlé toho listu, jakož jsem jej za tebou poslala, že mi jest dobrovolen všecko učiniti; i neumiem se nyní v těch věcích nic spravovati. Než prosím, milý bratře, když tebe jedné tento list duojde, aby hned bez meškání Auera obeslal, aby se k tobě vypravil, a na tom se stěž všech věcí, a jemuf píši, aby před tebou nic netajil; a tenť všecko vie. Jestli že bude potřebie tvej pomoci, věřímť, že mne v tom neopustíš, ať bych já k svému přišla. Pakli by byl syn muoj povolen, tehdy ty se jemu v žádnej řeči nezjevuj, aby von sobě skrze to ke mně nelibosti nevzal. A což u těch věcí porozumieš a bylo by potřebie bylo [sic] mně věděti, věřímť, že neobmeškáš mne obeslati; pakliby se zdálo, že by sám co mohl zjednati, anebo ode mne psáti, máš toho plnú moc, a pečet má jest u kněze Jana. A bohdať se dobře a šťastně vedlo. A paní se děkujíc Bohu i s dietkami dobře má. D. ex Crumplow f. IV. in die S. Valentini a. 1470. P.

79.

1470, 23. Febr. v Krumlově. — Perchta z Rožemberka Janu bratru svému děkuje, že se jí zastal; o listu kněze Jana Kaplicera syna jejího se týkajícího. (L. r.)

Uroz. p. p. Janovi z R., najv. kom. kr. Č. b. m. m.

Muoj milý bratře! Ráda slyším, že se ve zdraví dobře máš. A jakož mi píšeš, že si mů věc již k miestu přivedl, toť velmi ráda slyším, a jsem velice vděčna tvé pilné práce, a dajž mi pán Buoh ten smysl, abych po všecky časy uměla se proti tobě tak zachovati, jakož na to slyšie [sic]. A pomni, milý bratře, aby to tak nyní ujistil, aby potom o to více práce neměl, neb sám ty lidi dobře znáš; a zdálit se, stuoť o to, aby o tomto sv. Jiří bylo mi puol úroku vydáno, nebt sem velmi potřebna. Také porozuměla sem kněze Janovu listu, kerak ještě mé věci nemají dobrého počátku, což se syna mého dotýče, i neumiem sobě nyní lepšie rady dáti, než porúciem to knězi Janovi mocně, aby v tom tak pracoval, jakož jest těch věcí zpraven; jestliže by on sám toho zednati nemohl, aby to na tě vzneseno bylo. A věřímť jako svému milému bratru, že mne i v tom neopustíš, neb pomuožlit mi Buoh k tomu přijíti, přijdeť toho tolikéž i více, než cos ty nyní zednal. A s tiem buď milému Bohu poručen, a bohdať se ve zdraví k nám vrátil, své věci dobře zednaje. D. Crumlow f. IV. post kathedram S. Petri.

80.

c. 1470 v *Třeboni* — Aněžka z Rožemberka Jarohněvovi z Úsuší o nemoci své sestry a zlých novinách. (Kopie v Světeckého pamětech I. 119.)

Uroz. panoši Jarohněvovi z Úsušie mně milému dán buď!

Můj milý kmeti! Věz, že sem já již, děkujíc milému pánu Bohu a milé matce boží, domuv přijela a pravý sem rytíř byla, nebyvši nemocna nikdež; než sestra vždy leží, a pak nelzeť mi jest psáti od ní i o ní, leč s tebou sama rozmluvím o to, což by mohlo nejspíše býti. Ale slyšela sem pohříchu noviny od vás z Krumlova hned na cestě, než sem domů došla, kterými sem velmi zarmoucena; i jestli že jest to tak, jakž jsem slyšela, bojím se, že já tebe tak brzo nebudu moci míti, abych s tebou rozmluvila, a vypsati toho hned neviem kterak, a vedlé žádosti sestřiny i také potřebnosti té měla by se jí odpověď na některé věci hned tam dáti. Bychtě mohla spěšně mieti, měli bychom tam poselství jisté tento pondělí beze všeho nákladu našeho. A bychtě byla těch zlých novin pohříchu neuslyšela, bylať bych hned k vám do Krumlova jela, abych byla [s] tebou jedné v tyto jarmarky po nebezpečenství nesmýkala, ale když jest pohříchu taková věc, tehdyť k vám nepojedu. O milý Jarohněve! dokudž někoho země nosí, dotud dobře nebude! Budiž milému pánu Bohu poručen; budiž milý pán Bůh tvůj pomocník i tvůj utěšitel, kterýž nikdy žádného spravedlivého a pravého neopouští, i jeho milá matka. D. Třeboň f. III. in octava Corporis Christi.

Aněžka z Rožemberka.

(Břežan poznamenal, že panna Johanka byla při ní, a to jest sestra ona nemocná, o kteréžto list tento mluví.)

81.

1472, 31. Jan. ve *Vídni*. — Perchta z Rožemberka strýci svému Jindřichovi odtudž, že psala Jarohněvovi z Úsuší o potřebách svých, kteréž on má Jindřichovi oznámiti, a prosí, aby jí v její nouzi radil a pomáhal. D. ve Vídni v pátek před sv. Dorotou r. 1472. (Něm. L. r.)

82.

1472, 10. Novmb. ve *Vídni*. — Táž témuž, prosí, aby ji vyplnil žádost, kterouž ukazatel tohoto listu oznámí. D. ve Vídni v úterý před sv. Martinem. (Něm. L. r.)

83.

1473, 6. Maj. ve *Vídni*. — Táž témuž, že mu již před tím poslala listy, kteréž mu strýc její pan z Waldsee v Cáhlově odevzdati měl, ale poněvadž odpovědi na ně neobdržela a od Jindřicha z Lichtenšteina peněz nedostává, prosí, aby přibíra k sobě služebníky své a jiné dobré lidi, s Lichtenšteinským o zaplacení dluhu jejího jednal. D. ve Vídni ve čtvrtek po nalezení sv. Kříže roku 1473. V doušce: že posílá psaní pana z Maidburka o dobré psy, a přimlouvá se, aby mu Jindřich dva psy poslal. (Něm. L. r.)

84.

1473, 21. Aug. ve Vídni. — Perchta oznamuje Jindřichovi strýci svému, že pán její a manžel bohužel zemřel, prosí, aby jí neopouštěl, jí listy její věnné na Krumlově uložené vydal a služebník svého Martina Tlumáče k ní poslal. D. ve Vídni v sobotu před sv. Bartolomějem. (Ném. L. r.)

85.

1473, 27. Aug. ve Vídni. — Perchta Jarohněvovi z Úsuší, prosí za přímluvu u pana Jindřicha, aby Martin Tlumáč k ní poslán byl a nikdo jiný. D. ve Vídni na den sv. Rufa r. 1473. (Ném. L. r.)

86.

1473, 1. Octb. ve Vídni. — Táž Jindřichovi strýci svému, aby jí poslal věnné listy, poradé se s Reinprechtem z Walsee; od Lichtenšteinského že odpovědi neobdržela. D. ve Vídni v pátek po sv. Michalu r. 1473. (Ném. L. r.)

87.

1473, 1. Octb. ve Vídni. — Perchta Jarohněvovi z Úsuší, aby o její potřeby při Jindřichovi pečoval, a list, kterýž Jindřichovi posílá, v opisu při sobě podržel; oč již dříve jej žádala, opět žádá, aby jí dal věděti, co jí podle českého obyčeje z movitého statku n. manželova náleží, poněvadž ujevší od něho s n. dcerou svou, z jeho a bratří jeho statku ani za peníz s sebou nevzala. D. ve Vídni v pátek po sv. Michalu r. 1473. (Ném. L. r.)

88.

1473, 3. Octb. v Linci. — Reinprecht z Walsee, hejtman země nad Enží, Jindřichovi z Rožemberka, že listy Perchtiny a list krále Uherského k němu poslané zatím u sebe podrží. D. v Linci v neděli před sv. Františkem r. 1473. (Ném. L. r.)

89.

1474, 7. Jan. ve Vídni. — Perchta strýci svému Jindřichovi prosí, aby věc její ne-protahoval, a kdyby Lichtenšteinský roku v Linci odepřel, aby mu dal věděti, že ona po svém právu jíti chce, poněvadž jí nikdo prŕtáhŕv v té věci neschvaluje. D. ve Vídni v pátek po sv. třech králích r. 1474. (Ném. L. r.)

90.

1474, 20. Jan. ve Vídni. — Táž Jarohněvovi z Úsuší prosí za přímluvu u strýce jejího Jindřicha, aby jí k dědictví po n. manželu pomohl. D. ve Vídni na den sv. Fabiána a Šebestiána r. 1474. (Ném. L. r.)

91.

1474, 20. Jan. ve Vídni. — Táž Přibskovi Hádkovi z Paběnic, úředníku Krumlovskému, že odpověď Jindřicha z Lichtenšteina zvěděla, kterémuž bude psáti, prosí, aby se ty

listy přečetly, až se strýc její Jindřich navrátil. D. ve Vídni na den sv. Fabiána a Šebestiána roku 1474. (Něm. L. r.)

92.

1474, 29. Juni ve Vídni. — Perchta Jarohněvovi z Úsuší: jakož jí psal, že pro velkou a pilnou práci dolů k ní přijít nemůže, a strýc její Jindřich rád by jej poslal, táže se, je-li toho nutná potřeba, že strýci z dobré jeho vůle děkuje a toho nežádá, aby k ní Jarohněv nyní jezdil, neb k čemu ho žádala, to si z části sama pořídila, jak mohla; strýci aby vyřídil, jakkoliv nerada o tom píše, že poslední pořizení učinila a naň nezapomněla podle své možnosti. D. ve Vídni na den sv. Petra a Pavla r. 1474. (Něm. Světeckého Paměti II. 15.)

93.

1474, 26. Decemb. ve Vídni. — Perchta Jindřichovi z Rožemberka děkuje mu za to, co jí po služebníkovi svém nabízel, a že Martinovi nakázala, aby pána o jejích přáních zpravil. D. ve Vídni na den sv. Štěpána o vánocích r. 1474. (Něm. L. r. Nelze uhodnouti, patří-li list tento do r. 1474 aneb spíše do r. 1473, jestliže totiž Božím hodem vánočním nový rok 1474 začínali.)

94.

1474, 26. Decmb. ve Vídni. — Perchta z Rožemberka Jindřichovi z Lichtenšteina, svatému svému, prosí, aby jí vyplatil úroky její a jednání o dědictví po manželu jejím ukončil. D. ve Vídni v neděli o vánocích r. 1474. (Něm. L. r.)

95.

? 1475, 25. Octb.? — Táž Jindřichovi z Rožemberka, jakož poslal k ní služebníka v příčině služebníka svého Heřmana, že mu v tom ráda posloužila. D. ve středu po sv. Lukáši b. r. — Břežan napsal rok 1475. (Něm. Licht. reg.)

B. XII.

JEDNANÍ SNĚMOVNÍ A VEŘEJNA V MARKRABSTVÍ MORAVSKÉM

od počátku 15. století až do přijetí krále Ferdinanda I. za markrabí Moravského
roku 1527.

Vydává Dr. František Kameníček.

(Začátek této sbírky viz v X. díle Archivu Českého str. 241—352.)

C.

Král Vladislav posílá Viléma z Pernšteina na svém místě ke sněmu svolanému do Olomouce
ke dni sv. Jana. — V Prešpurce 9. června 1515.

Orig. zemsk. arch. Mor. v Brně IV. I. 53.

My Vladislav z boží milosti Uherský, Český, Dalmatský, Charvátský etc. král, margkrabie Moravský, Lucemburské a Slezské kníže a Lužický margkrabie etc.; oznamujem tiemto listem všem, jakož sme urozeného Viléma z Pernšteina na Helfenštaině, věrného našeho milého, na obecní sněm do margkrabstvie Moravského, kterýž o svatém Janě [24. června] najprv příščím v Olomuci držán bude, ke všem stavuom téhož margkrabstvie pro naše, dědicuov našich i toho margkrabstvie dobré na místě našem vyslati ráčili; chtěce, aby takové jeho od nás poselství nám, dědicuom našim a tomu margkrabstvie užitek neslo a jisté bylo, protož s dobrým rozmyslem, našim jistým vědomiem, mocí královskú v Čechách a jakožto margkrabie Moravský, dali sme a tiemto listem dáváme jmenovanému Vilémovi plnú moc a povolení naše královské, na místě našem na tom sněmu k jednání a rovnání i k dokonání všech věcí; chtěce tomu konečně, cožkolvěk týž Vilém s jmenovanými všemi třmi stavy margkrabstvie Moravského aneb některými osobami zvláště v těch všech věcech jemu od nás poručených, tak jakž se svrchu píše, na místě našem zjedná a zavře, že to všecko tak pevné, mocné a stálé býti má a bude, jináče nic, než jako

bychom to sami tu osobně jsúce, zjednali, dokonali i stvrdili bez umenšení. Tomu na svědomí pečeť naši královskou k listu tomuto rozkázali sme přivěsiti. Dán v Prešpurce v sobotu po Božím Těle, létha buožieho tisícého pětistého patnáctého, království našich Uherského pětmeztimého a Českého čtyřtycátého čtvrtého. W. Rex,

Královská pečeť Vladislavova veliká úplně zachována.

CI.

Král Vladislav II. urovnává rozepři mezi purkmistrem a konšely města Olomouce s jedné, a mezi staršími a vším obyvatelstvem téhož města s druhé strany. — V Budíně 24. listop. 1515.

Codex Wenceslai de Iglavia. MS. zemsk. arch. Mor. v Brně fol. 66 a 67.

Anno Domini millesimo quingentesimo quinto decimo sabato ante Chaterine virginis etc.

Jakož jsú některé ruoznice mezi purgmistrem a konšely města Olomuce z jedné, a staršími obecními a vši obcí téhož města strany druché, když obojí podali jsú JKMti artikuluov sepsaných, a při tom JMKské oboje strany svrchupsané pokorně jsú prosily, aby JMKská jakožto pán jejich v tom je oboje strany milostivě opatřiti ráčil; kdež JMKská s pilností slyše a váže takové artikule ruozničné, mezi již psanými stranami takto vypoviedati rozkázati i tak jmíti ráčí:

Napřed a přede vším, poněvadž purgmistr a konšelé jsú JMti přísežní a úředníci a JMKské přísahu činí, a také každému spravedlivost činiti mají, že JMKská prikazuje a tak jmíti ráčí, aby všickni a každý zvlášť v té obci je v poctivosti jměli a drželi, a jich před každým bránili, a na ně žádné lechkosti od žádného a žádnému nedopouštěli, a sami také je nečinili, než poslušně, jakožto k úředníkom JKMti k niem se zachovali a zachovávali. A též také oni, purgmistr a konšelé jednemu každému z obce spravedlivost aby činili a skutečně k spravedlnostem jich dopomáhali, i k nim se také tak též ve všie slušnosti, jakožto na věrné poddané krále JMti příslušie, zachovali. A více aby takových ruoznic nebylo. A obec aby s takovými hůfy, rotami a nejednotami na staršie nechodili, než poctivě místo naše královské na rathouze, též i je, purgmistra a konšely, aby drželi, ctili a zachovali, a to skutkem i řečí, aby tudy láska, svornost nám k potěšení a tomu městu k dobrému mezi nimi státi a trvati mohla. A jestliže by se pak komu zdála jaká křivda anebo obtiežnost, ten že se bude moci k nám utéci, aneb k úředníku našemu podkomorímu. A my jednoho každého v spravedlivosti ráčíeme opatřiti. Než jestliže by kto kdy přes toto naše rozkázanie a výpověď jináče učinil, že toho žádnému bez skutečného trestání trpěti neráčíeme.

Což jse pak dotýče fojtství a fojta volenie, jakož obec ukázala přepis listu margkrabie Jana, slavné paměti předka JKMti, v kterýmž stojí, že z obce a člověk za fojta volen býti má; a proti tomu purgmistr a konšelé praví, že a takovém privilegii nic nevědí, aniž sú věděli, než že jsú ten obyčej měli

fojta voliti, kohož se jest jim zdálo, hodného člověka. Thu JMKská v tom takto vypovídati ráčí mezi nimi: poněvadž purgmistr a konšelé tomu privilegii odpierají, aby toho bylo hledáno, a jestliže se nalezne, tak jakž ten přiepís margkrabie Jana ukazuje, tehdy aby se fojt volil tak i volen byl podle toho privilegium.

Což se pak poručenství a poručníkův činění dotýče: jakož obec pravila, že by purgmistr a konšelé nechtěli dopoušćeti, aby poručníky kto činiti měl jiné, nežli je z starších; proti tomu purgmistr a konšelé odpierajíc pravili, že každý muož poručníka učiniti a statek svojo poručiti, komuž se jemu zdá, však tak, že dva z konšel a písař třetí při tom jsú, a ti že píší to, což jest vuole čí; i poněvadž se to tak řídí, JMKská při tom toho nechává a zuostavuje, aby každý svého statku poručníky zdělati mohl, kohož komuž se jemu zdá a líbí, tím spusobem, aby při tom byli dva z konšel a písař.

Co se pak počtu činění dotýče, JMKská o tom takto jmíti a vypovídati ráčí: Poněvadž každého města duochodové jsú ne jiného, ale komora [sic] JMti, z té příčiny JMKská v tom tu obec spravedlivě opatřiti ráčí jakožto své poddané, že při tom hynúti a škod nésti nebudou, poněvadž purgmistr a konšelé JMKské počet činiti jsú povinni; a také purgmistr a konšelé dále a více po dnešní den v dluhy obce, bez jich starších obecních vědomie, zavazovati a zapisovati aniž budou moci etc.

Což se pak konšel sázení dotýče, jmíti to JKMt tak ráčí, aby to zuostalo při starodávnie zvyklosti toho města. Actum et datum Bude anno, die ut supra.

Tento výpis nálezu dán jest z zvláštního rozkázání krále JMti z register JMKské mne Prockem Malým z Cetně sekretářem, propria manu.

Originale habent domini verum, cum quo concordat presens copia de verbo ad verbum etc.

CII.

Ze sněmu obecního v Olomouci, zahájeného 6. ledna 1516.

Z tištěného Zřízení Zemsk. z roku 1516, chovaného v Mor. zemsk. arch. V. K. 18.

Léta božieho tisícieho pětistého XVI., o svatých třech králiech, držán jest sněm obecní v městě Olomuci; na kterýžto vyslání sú byli s plnou mocí od krále JMti poslové: Duostojný pán pan Stanislav biskup Olomucký, a Osviečené knieže a pán pan Karel knieže Minstrberské etc. Kdež na témž sněmu stala jsou se srovnání o zřízení dolepsaná. A ta ode všech stavuo markrabství Moravského přijata a zchválena jsú:*)

1. Zřízení zemské o honění nepřátel.

A protož najprvé aby voláno bylo v městech královských, panských i v městečkách, aby se každý proti nepřátelům opatroval před jiezdnými i pěšími, a hospod

*) Zřízení toto většinou přijato jest také porážnu do Z. Z. z r. 1535, 1545, 1562 a 1604. Nově tištěno Brandlem v Knize Drnovské str. 107—112.

nížádných ani fedrunkuo aby nedávali a nečinili; než jakž by kde které uzřeli aneb přezvěděli, nebo kdežkoli na cestách s nimi se potkali, aby hned takové, mohli-li by s ně býti, vzali a pánuom svým je přivedli, aneb kdež by jim najblíže páni přisedli anebo města, tu dodání býti mají, aby se zvědělo, jací lidé jsú. A ten pán, neb ti páni, komuž by dáni byli aneb sami je zjiemali, aby se jimi vazbou dobře ujistili a do dalšího rozeznání páně hajtmanova a pánuo: A když by uhlédali takové lidi nepřátelské buďto v městech, v předměstích, v městečkách, neb ve vseh, aneb na poli, aby hned pokřik učinili soused od souseda, páni, rytierstvo, preláti, města i sedláci, a aby honili až na úpad. A ktož by toho neučinil, buď kteréhož koli stavu, aby bylo saženo k němu i k hrdlu jeho. A jestliže by kto svého služebníka kde poslal, z pánuo, prelátuo, z rytierstva, z měst i kupci, aby jim listy fedrovní dávali pod pečeti neb sekrety svými, že jest služebník jeho, a kterýž by toho neměl, ten aby vzat byl. Jestli pak že jest známý rytierský člověk, aby zavázán byl slibem; pakli by neznámý byl, aby vzat byl a vsazen, jakož nahoře psáno. Než jestliže by poslové krále JMti s listy zavřenými jeli, těm se překážeti nejma. A když by kto přijel neznámý do města, předměstie, městečka, neb do vsi, aby hned hospodář na pána neb úředníka, neb rychtáře a starší své to vznesl, že jest takový neb takový přijel neb přišel, aby to opatřili a přezvěděli, co, kto a odkud jest. A jestliže by kto jel skrze město, předměstie, městečko neb ves aneb polem, aby se opověděl, že jest toho neb onoho pána. Pakli by se kto nejmenoval a listu neokázal, ten každý aby vzat byl a vsazen. Také jestliže by kteří v larvách neb potvorných kuklách jeli, ti také honění a bráni býti mají. A když by se přihodilo, že by lidé kteříkoli neb sedláci se takových lidí dohonili a nětco jim pobrali, že jejich, ktož vezmú, býti má, to což by těch nepřátel bylo, krom cizieho, což by od nich odjato bylo.

K této věci i k jinému zřízení dolepanému hajtmané po krajích tito dolepaní zřízení sú, aby to opatrovali, přišlo-li by kdy k honění nepřátel, že by z jednoho kraje do druhého honěno bylo, aby do každého kraje oznámieci, hned také ty nepřátely honili, jakž by pokřik uslyšeli.

Item v kraji Olomuckém: Bystricí řekou vzhůru až po Odru, a zase po Dřevnici až k Moravě, poručeno jest panu Albrechtovi z Sternbergka a na Holešově, a panu Viktorynovi z Žerotína.

Item panu Janovi z Kunovic a na Uherském Brodě, a panu Heřmanovi z Vojislavic na Veselí: z oné strany Dřevnice až po hranice Uherské a zase po Moravu.

Item panu Kryštofovi Kropáčovi a panu Protzkovi Ždánskému: hned od Moravy počna až po Švarcavu a zase po Hanou až k Kroměříži.

Item panu Ladslavovi z Bozkovic na Třebové a panu Petrovi z Žerotína: od Olomuce a Bystrice až po Švarcavu a po Hanu k hranicím českým a slezským.

Item panu Arklebovi z Bozkovic a na Vranově, a panu Markvartovi Valetzskému: Brno od Švarcavy až po hranice rakouské po Jihlavu.

Item panu Burianovi Brtnickému a panu Jindřichovi Meziříčskému: od Jihlavy až zase po Švarcavu a po Brno. To až potud o krajích.

Na tom zůstáno jest, aby hned nový lantfryd udělán byl, a k němu aby všickni obyvatelé ze všech stavuo své pečeti přivěsili, a kteřížby beze lsti nepřivěsili na ten čas, aby listy přiznací dávali a ty u pana hajtmána kladli beze všeho prodlévání a odtahu pod pokutami v lantfrydu položenými. Kdež aby se žádný tiem vymlúvati nemohl, že jest nevěděl, jaký lantfryd jest, tuto slovo od slova napsán jest, aby se každý podle toho zachoval; pakli by se kto takovémn obecnému svolení, v kterémž i král JMt i král Ludvík JMt páni naši s námi jsú, protiviti, aneb z něho vystupovati chtěl, ta věc aby žádnému trpiena nebyla, buď jakéhožkoli stavu neb řádu. Než proti takovému každému ode všech čtyř stavuo abychom se zachovali, jakož lantfryd sám v sobě ukazuje, kdež slovo od slova zní takto:

2. Přiepis lantfrydu:*)

Ve jméno svaté a nerozdielné Trojice amen. My Vladislav z božie milosti Uherský, Český, Dalmacský, Charvátský etc. král, markrabie Moravský, Lužický, Lomcemberský a Slezský vojvoda etc.; a my Stanislav biskup Olomucký, Jan z Pernšteina a na Thovačově, hajtmán a nejvyšší komorník markrabství Moravského, Jan z Lippého a na Krumlově, nejvyšší maršálek království Českého, Albrecht z Šternberka na Holešově, Ladslav z Bozkovic a na Třebové, Znatha z Lomnice, nejvyšší sudí markrabství Moravského, Jiřík z Vlašimě a na Úsově, podkomoří markrabství Moravského, Václav z Lomnice a na Náměšti, Heralt Kuna z Kunstatu a z Bohlehradie, Arkleb z Bozkovic a na Vranově, Burian z Waldšteina a na Brtnici, Vok Pniovský z Sovince, Václav Berka z Dubé a na Štemberce, Vilém Kuna z Kunstatu a na Lukově, Heralt Pniovský z Sovince na Pniovicích, Petr z Žerotína a na Šumberce, Jan z Žerotína a na Strážnici, Hanuš Haugvic z Biskupic a na Bouzově, Jan z Kunovic a na Uherském Brodě; Kryštof opath Velehradský, Pavel opath Hradištský, Pavel opath Loutský, Jan probošt Kounický; Jakub z Šarova na Krumšíně, nejvyšší hofrychtér markrabství Moravského, Václav Pavlovský z Witbachu, Martin Koberský z Drahanovic, Albrecht z Baště, Jindřich Přepyský z Rychenberka, Adam z Backovic a na Polici, Vilém z Víckova; a purgmistři, rady i obce měst Olomuce, Brna, Znojma, Jihlavy, Hradiště a Uničova:

Oznamujem tiemto listem vuobec všem, že hlediec napřed chvály pána Boha všemohúcieho a potom dobrých starých obyčeuo předkuo našich zachovati, jimž markrabství Moravské z dávních leth zpravováno bývalo, neřády stavování a pýchá

*) Viz Brandl: Kniha Drnovská str. 1—4.

zlých lidí skrocena bývala, kteřížto vždycky jako lítá zvěř rádóm spravedlnosti, upokojenie a jednotě se protivie; nechtiece jináč, než aby pokoj, rád a jednota, kteráž jest mezi námi všemi markrabstvie Moravského obyvateli, pánu Bohu ke cti a nám všem duchovním i světským k prospěchu za dlůhé časy trvala; jeden zápis obecní a upokojenie zemské podle artikuluo starodávních a tomuto markrabstvie potřebných udělali jsme a zřiedili, děláme a mocně zřiezujem tiemto listem, tak abychom my i všickni obyvatelé téhož markrabstvie toho všeho, což se v tomto listu píše, povinni byli zachovati a držeti v celosti bez přerušenie pod svými dobrými křesťanskými vierami ctně a věrně, jako na věrné a ctné sluší.

Najprvé spravedlivost chudému i bohatému aby se dála, a sněmové vždycky dvakrát v roce podle řádu najméně. Ty dva sněmy o svatém Janě a hodu Svíčkách aby držána byla pro spravedlivost každého. Pakli i sjezdové kteří z potřeb pilných více než jednou neb dvakrát položiti by se potřebovali: k těm sjezdóm máme jezdiť a žádnými strannými výmluvami se nezanepražňujeme. Na těch sjezdiech každý z nás spravedlivosti od sebe udělovati má, buďto v soudu neb v kterých žalobách na se pohonných nebo sice obžalovaným právem, jakož z starodávna rád téhož markrabstvie jest, od sebe činiti podle nálezuo panských a práva. A nemáme žádný jeden na druhého mocí na se sáhati, než pokojnú spravedlivostí sebe hleděti, a všecky nálezuy panské zachovávat i jim dosti činiti podle rozeznánie pře a výrokuo.

Item. Žádný z země ven nejma o svú nižádnú při mocí na súseda do jiné země sáhati bez povolení krále JMti i nás pánuo a všech obyvateluo země. Než dála-li by se komu jaká křivda od kterého kolivěk súseda z jiné země, ten na krále JMti najprve a na hajtmána, pány a všeckny obyvatele vzněsti má a svú spravedlnost oznámiti, a pokudž k jeho spravedlivosti slušná cesta a podstata od krále JMti, hajtmána a pánuo jemu dána bude a ukázána, na tom má přestati. Pakli by králova milost, hajtman a páni nemohli slušnými prostředky a pokojnými jemu k jeho spravedlivosti dopomoci, JKMT i my všickni nemáme jeho opustiti, a jmáme a povinni budem jemu k jeho spravedlivosti pomoci; a což by ten s krále JMti dopuštěním, s hajtmanovú a panskú vuolí z země válečného počal, nejma jemu hájeno býti do slušného dovedení jeho spravedlivosti. A když by jej spravedlivost potkala, jmá ji přijieti a již se u pokoji zachovati jako i prvé.

Item. Jestliže by kto v zemi svévolně protiviti se chtěl a poslušenstvie králi JMti, hajtmanu a pánóm nechtěl zachovati a spravedlivosti zemské k sobě přijímati i od sebe činiti, proti takovému králova Mt, hajtman i my všickni máme povstati a jej k tomu pripraviti jakýmžkoli během, aby v jednotě, v poslušenstvie a v řádu stál a k tomu připraven byl.

Item. Žádný z nás s vědomím svým ani který obyvatel zemský nemá na svých zámcích a zbožích přechovávat lidí, ježto by ze země ven komu škodu činili

anebo kteříž by v zemi svévolně škoditi chtěli, anebo lúpežem se tajným obchodili. Pakli by kto takové lidi u sebe přechovával vědomě a v tom nalezen byl, takový každý jmá od nás ode všech držán býti jako zlý člověk, lúpežník a nad svou ctí zapomenulý; a k tomu máme všickni proti němu povstati a jej kázati k hrdlu i k statku jeho, jakožto na zlého a nade ctí zapomenulého člověka sluší a na zloděje.

Item. Mince spravedlivá krále JMti a koruny České jíti jmá, mince stříbrná dobrá na zlatě [čti: zlaté] a groše široké, podle starého obyčeje, tak aby chudý i bohatý minci rádnú svých důchoduo požívati mohl podle starodávnieho obyčeje, Pakli by mince falešná se kde zjevila, ta kažena a pálena buď, a trhové se jie nedějte. A ktož by s nie popaden byl, ten jako falešník trestán buď. Pakli by který pán z rytierstva neb z měst, duchovní neb světský na svých zámcích neb zbožích falešnou minci jakúžkoli dopouštěl dělati, aneb alchymije falešné, buď k němu hledieno též jako k falešníku k hrdlu i k statku.

Item. Nižádný nejímá, dopouštěti lidem služebným v městech neb v městečkách, na hradiech nebo na tvrziech ležení bez vědomie a vohlášení hajtmána, kterýž vždycky v zemi jest, aby země skrze to ke škodě nepřicházela; leč by byli lidé krále JMti, kteréžby k své potřebě položití ráčil.

Item. Nižádný ze všech obyvateluo markrabství Moravského nejímá nových zámkuo osazovati bez vuole krále JMti, hajtmána a pánuo.

Item. Jestliže by kto bezelstně své zboží prodati musil nebo zastaviti pro potřebu, svého lepšího a užitku v tom hledaje, aneb pro dluhy, ten jmá a povine bude to na smlouvách a prodaji opatřiti: Item aby ten, ktož u něho to kupuje, prv než jemu to sstoupeno bude, u hajtmána list přiznavací k tomuto lanthfrydu polož podle přípisu jiných listuo přiznávajících, že s tím zbožím ve všech artikulech lanthfrydu tohoto proti králi JMti, hajtmanu, pánóm a zemi zachovati se jmá a slibu jakožto i prodajce zboží toho před ním povinen byl. Pakli by toho učiniti nech kupitel ten neb zástavník, nejímá jemu to zboží zstoupeno býti, ani k trhu připuště. Pakli by který pán neb zemanín z duchovních nebo světských, maje nynie zboží zástavná, svá zboží vyplatil a listu nynie nepoložil pro tu příčinu, že těch zboží neudrží: když by koli k výplatě přišel, jmá ihned list přiznavací k tomuto lanthfrydu položiti. Pakli by toho neučinil, to zboží proti králově Mt jakožto markrabí a pánu země má propadeno býti. A králova Mt i my všickni máme proti takovému povsta jako proti rušiteli pokoje a tohoto lanthfrydu.

Item. Jestliže by kto svévolně pro svú vuoli zámek, tvrz, nebo městeček ztratil, a v tom je králova Mt komuž koli spravedlivě dal, tehdy ten každý, komu by to dáno bylo, jmá také list přiznavací k tomuto lanthfrydu u hajtmána zemského položiti. Také ktož by koli po otcí, bratru, přáteli aneb kterýmkoli obyčejem v jak

statek všel, ten každý také list přiznací k tomuto lanthfrydu jmá udělati a položiti u hajtmána pod propadením toho zbožie.

Item. Nižádným žháróm, násilníkóm, falešníkóm, mordéróm, pokladačóm, zlodějóm nej má žádných fedrunkuo, ani stavunkuo, ani glejtuo bez vuole krále JMti a hajtmána dopuštění dávati. Pakli by kto jináč proměnil, k tomu jmá hledieno býti jako ku pomocníkú zlých lidí, a jako by on to sám osobně učinil; zvláště jestliže by kteréhokoli takového tu kde zastali a on od něho práva učiniti dopustiti nechtěl. A proti tomu králova Mt i my všickni máme se zachovati a jej kázati tak, jako starodávni obyčej jest.

Item. Silnice všeckny aby svobodné byly všem, chudému i bohatému, domácímu i hosti; a mýtha spravedlivá aby brána byla, a nespravedlivých mýth nikoli aby žádný nezamýšlel ani jich bral.

Item. Všickni obyvatelé země Moravské mají se zpravovati listy starodávnieho obyčeje, buď na zprávu, neb zástavu, aneb na komorní platy nebo úroky. A jestliže by kto neobyčejné listy neb úroky a lichvy zamýšleti chtěl mimo deset zlatých ze sta zlatých, neb zamyslí, k takovému, ne k té samé summě listu toho a peněz, ale i ke všemu statku jinému, což by ho kto měl, jmá hledieno býti jako k tomu, ježto proti rádu neřád zamýšlí a nové věci v zemi uvoditi by chtěl.

Item. Jestliže by z dopuštění božieho králova Mt, kněz biskup, hajtmán, z pánuo neb z rytierstva neb z měst, z duchovních nebo z světských, hrad, město neb tvrz kterou ztratil buď zlezením, neb ztečením anebo kterýmžkoli jiným úkladem beze lsti: králova Mt i my všickni jmáme ihned všecku svú pilnost přičiniti, aby ten zámek obehnán byl; a když by hajtmán sám osobně k dobývání toho zámku na pole vytrhl, všickni páni i rytierstvo svými hrdly ihned po jeho prvniem obeslání k němu bez meškání táhnúti mají. Pakli by tak znamenitá potřeba nebyla a hajtmán doma zuostana, svého náměstka poslal, k tomu aby páni své dobré lidi jjezdne i pěší poslali; a odtud aby neodtrhli, lečby s božie pomoci toho zámku, města neb tvrze dobyli, a to puškami, prachy a jinými náklady vedle ráduo a starodávniých obyčejuo. A když by z daru božieho dobyt byl, tomu, čiež jest byl, jmá vrácen býti, leč by ten pro který neřád zemský a zlú příčinu to ztratil, to při vuoli krále JMti, hajtmána a pánuo býti jmá, co s tiem budou chtieti učiniti.

Item. Na tomto jsme se také z jednostajné vuole všickni ustanovili: Jestliže by nás pak kto nynie neb po smrti krále pána našeho mimo spravedlivé řád a svobody naše k čemu nutiti a tisknutí chtěl a k své vůli připravovati, v tom abychom podle sebe stáli a sebe neopouštěli, a jeden mimo druhého nikam se nevytrhali, než z jednostajné vuole to jednali, což by dobrého a poctivého tohoto markrabstvie podle svobod našich bylo, a to pod pokutami v lanthfrydu položenými.

Item. K tomuto listu všickni obyvatelé země, buďto duchovní nebo světští, jichžto jména v tomto listu napsána jsou, pečeti své přidáviti mají a povinni jsme. A ti, jichžto jména tuto napsána nejsou, buďto z pánuo, z duchovních, z rytířstva neb z měst, povinni jsou a budou, každý zvláště za se, kdož co v zemi má, listy své přiznací na pergameně s visutými pečeti v jednom měsíci aneb čtyřech nedělích pořádku položití a to všecko oblíbiti, slíbiti, zdržeti a zachovati, což v tomto lanthfrydu pro řád a spravedlivost vysloveno jest a zapsáno. Pakli by který svévolně proti vůli krále JMti, hajtmána a pánuo i našemu tomuto zřízení zasaditi se chtěl, a přiznávajícího listu nedali, ten napřed řádu svého, v kterémž jest, jímá zbaven býti a statek jeho v ruce krále JMti a zemi jímá propadený býti. A všickni máme sobě na pomoc; a jakž by o něm se králová Mt, biskup, hajtman a páni ustanovili a v zemské neb v hajtmanova registra vepsali, tak se ode všech nás obyvateluo i od našich potomkuo k němu držáno a zachováno býti jímá až do třetího jeho pokolenie.

Item. Tento lanthfryd slíbili jsme a slibujeme slovy nahoře psanými ctně, věrně a křesťansky zdržeti a zachovati beze všeho přerušení do krále Vladislava a krále Ludvíka pánuo našich JJMtí obů živnosti; pakli by JMt dříve patnácti lety z tohoto světa sjíti ráčili, jehož pane Bože ostřez, tehdy tento lanthfryd jímá mezi námi do patnácti let státi a trvati. Pakli by JMt král i král Ludvík JMt po patnácti letech živi byli, tehdy po smrti Jich Mtí tento zápis a lanthfryd trvati má do tří let pořádku zběhlých, beze všeho glosování a z něho vytahování buďto pro smrt kterého z nás neb všech, buďto pro kterou výtržku, ač by se který zapomena nad svou povinností z tohoto lanthfrydu se vytrhnouti chtěl neb vytrhl, buďto že by z které země z soused okolních na nás sem do země kdo sáhl a že by markrabství toto sůženo bylo kterým nepokojem, pro žádnou příčinu nejímá rušen býti, než v své moci a pevnosti jímá zůstat do let a času nahoře psaných.

Protož té věci vše ku pevnosti my Vladislav a Ludvík, králové napřed psaní, naše pečeti královské kázali jsme přivěsiti k tomuto listu. A my Stanislav biskup, Jan hajtman i jiní všichni páni, rytířstvo, města svrchu psaní na jistotu a zdržení a zachování všech věcí nahoře psaných své sme vlastně pečeti k tomuto listu přivěsili. Dán v Olomuci v středu po božím křtění léta božieho tisícího pětistého šestnáctého, království našich Uherského dvacátého šestého a Českého čtyřicátého pátého.

3. O soudu zemském.

Item. Soud zemský a právo aby předse šlo tak, jakž od staradávna řád a obyčej se zachovával v této zemi i nyní se zachovává; a pan hajtman a páni i také z vládyk mají se sjížděti k určitým dnům podle obyčeje a zvyklosti tak, jakž prve

bylo, a žádný ničiemž aby se nevymlúval. Pakli by kto z soudcí zemských ke dni určitému nepřišel pro nějakú bezelstnú věc, má tu bezelstnost panu hajtmanovi a pánuom oznámiti na sněm psaním svým. Pakli by dostatečná příčina jeho nepřijetí se ne-našla, to pány rozváženo buď; věc to obrátiti budú ráčiti, při tom zuostaň.

4. O zřiezení po zemi.

Item. Na tom zůstáno, aby kněz biskup, páni, preláti, rytierstvo, města, najprv sami se zřídili, aby každý hotov byl s koňmi, s zbrojí a jinými potřebami podle všie možnosti statku svého, a lidi své každé aby zřiedil, aby se s zbrojí svú, jakž na ně příslušie, pohotově byli. A když by pokrik v tom kraji byl neb v kterémžkoli, aby honili, aneb když by páni hajtmané z krajuo je obeslali, aby hned táhli, kdež by jim ukázáno bylo.

5. O zvodu a přidědinie, jakž se dieti a nač zvésti jmá:

Item. Zuostáno jest na tom: Kdožby pohnal, jakoužkoli spravedlivost maje na listech neb jinak, a tu obdržal nálezem panským, ten žádný na vyššie summu vésti se nejímá, než což by jeho spravedlivost kázala. Než jestliže by kto pohnal pro zprávu a dědictví své z vyššieho základu, než mu se naříká, a bylo mu přisouzeno, že jmá podlé slibu dosti učiniti: však proto ten, ktož by obdržal panským nálezem, že mu to zpráve jeho očistiti jmá, nemá se na vyššie summu vésti než potud, pokudž se ten nárok a závada ukazuje.

Což se pak listuo zástavních aneb na penieze dotýče, ktožby koli pohnal, jistec neb rukojmie, jakož pohánějí jednoho rukojmí ze všie summy, a panský nález na to by se stal podle puohonu, aby dosti učinil: tehdy ten, ktož by to obdržal na rukojmí svém, nebo rukojmie na svém jistci, nejímá se žádný výše vésti než potud, pokudž oddiel jeho ukazuje a naň přišlo. Pakli by tovariši jeho zemřeli, neodbyvše svých oddieluo, a na něm obdržal: tehdy též se výše vésti nejímá, než což by oddiel jeho ukázal.

6. O puohon zatkyní.

Text sem náležitý tištěnjíž výše X. str. 345. pod čís. 9 v odstavci prvním: „Ustanovení panské $\times$ potřeba ukazuje.“

7. O svědomí listovniem.

Item. Na tom zuostáno a svoleno jest: Ktož by koho pohnal o svědomí listovnie, ten každý, ktož by pohnán byl, jmá jemu takové svědomie po tom puohonu hned do jeho domu poslati. Pakli by ten, ktož by pohnal, svědomie od něho přijeti nechtěl, jmá je na sněm přede pány poslati, a samému není potřebie o tu věc na ten puohon k soudu jezdiť.

8. O postavení svědkuo.*)

Item. Na tom zuostáno: Ktož by pohnán byl z některých svědkuo, aby je před panem hajtmanem a pány postavil, ten každý, ktož by tak pohnán byl, nechtěl-li by sám na sněm jeti, muož toho svědka neb ty na sněm poslati před pány soudce s úředníkem svým neb s fojtem aneb s svým služebníkem, a ti od pohnaného přijati býti mají a k vyslyšení před úřad postaveni. A ktož svědky vede, ten jim stravu dávaj na místě, dokudž slyšání nebudú, a k tomu od každé míle po dvou groší. Pakli by který svědek beze lsti pro starost neb nemoc pěšky jíti nemohl, tomu neb těm jmá dáno býti od míle po čtyřech groších, a již ti neb ten formanu z toho zaplatte, kterýž by je vezl. —

*) Z. Z. 1535. f. 38 sq. s četnými doplňky. Z. Z. 1545. f. 50 rovněž, ale různí se od Z. Z. z r. 1535. Z. Z. 1604. fol. 52. má totéž co Z. Z. 1535. Článek ten doplněný ve Z. Z. 1535. zní takto:

Jak se svědkové stavěti mají a jak od úředníkuo přijímání a kterak jim od milí placeno a strava dávána býti má.

Svědomí sedlská, kteráž se ku právu stavějí, aby v registra odevřená zapisována nebyla. Než každé strany svědkové obvláště aby k každé při sepsání byli a zapečetění sekrety úředníkuo menších, a žádnému aby ukázování nebyli, leč na tu při přijde. A kteráž se strana na svědky odvolá, aby jí ku potřebě její čtení byli. A pro takové svědky truhlice zvláštní aby byla.

Také svědkové při póhoních se stavěti mají od každého, a ti slyšání býti mají každý obvláště po rozeslání póhonuov. Pakli by je úředníci při póhoních, prve majíc prázdnot, slyšeti mohli, to také učiniti mají. A jestliže by soud Olomúcký odložen byl, tehdy úředníci na den sv. Jana, aneb na svaté Tři Krále sjeti se do Olomúce mají a svědky slyšeti, a do Brna dvě neděli po každých póhoních slunečných. A od svědkuov úředníkom od každého má dáno býti IIII groše bílé. A kom se svědkové stavějí, mají jemu do hospody postaveni býti, a ten je má stravou opatřiti, pokudž slyšání nebudou, a po vyslyšení každému od míle po dvě groších dáti. Pakli by který svědek beze lsti pro starost neb nemoc pěšky jíti nemohl, tomu neb těm má dáno býti od míle po čtyřech groších bílých. A již ten neb ti formanu z toho zaplatte, kterýž je veze.

A ktožby těch svědkuov, o kteréž požene, na mezích k vedení úřadu potřeboval, tomu mají na mezích postaveni býti, a on jim též od milí zaplatiti.

A ktož by chtěl, jsúc pohnán, svědky při póhoních stavěti, má tomu, od kohož jest pohnán, oznámiti, při kterých póhoních, aneb po póhoních ke dni nahoře položenému, jemu je postavit chce. A takové svědky, nechce-li jich sám stavěti, muož je po úředníku aneb po komž mu se zdá, před úředníky poslati při póhoních anebo při soudu. A když ti svědkové postaveni budou, tehdy ten pohnaný tomu dosti učiní a póhonu toho prázdnen bude.

9. O slyšení svědkuo na mezích etc.

Item. Na tom zuostáno jest: Což se sedlského svědomie dotýče, aby jeden svědek zvláště slyšán byl na mezích i jinde při jiných potřebách.

10. O lidech služebných.

Item. O lidech služebných, kteříž by v této zemi ležeti chtěli, na tom se ustanovili napřed, aby se panu hajtmánovi opovídali a s vůlí pana hajtmána aby leželi, a to v městech zavřených, kdež by pan hajtmán ukázal. A ti aby jměli list od pana hajtmána, že tu s vůlí jeho ležie. Pakli by kto mimo to zřízení a svolenie lezenie dopustil, buď v městech, v městečkách, neb ve všech, k tomu hledieno buď od pana hajtmána a od pánuo jakožto k neposlušnému. —

11. O povalečích.

Item. O povalečích a kteříž neslúžie ani dělají, aby všudy zdviháni byli. Pakli by kteří v které dědině pod kýmžkoli trpieni byli a škoda se komu od nich stala, o takovou škodu k té dědině hledieno buď. A protož každý pán na dědinách svých fojtuom i lidem příkaz a to opatr, aby věděli, kto se na dědinách přechovává. —

Z. Z. 1535. f. 75. obšírněji. Podobně Z. Z. 1545. f. 114. a Z. Z. 1604. f. 92.

12. O jhrách po všech i jinde.

Item. Což se v kostky a v karty hrání dotýče, i jiných jher o peníze v krčmách i jinde: každý obyvatel zemský na svém panství opatr, aby takové věci zastaveny byly. Pakli by se již mimo toto ustanovenie na čímžkoli grunthu a panství takové jhry dály, a pán té dědiny toho zastaviti nedbal, tehdy pán té dědiny muož od kohožkoli pohnán býti z desieti kop grošuo, a ty jemu přisúzeny býti mají.

13. O sirotcích, od koho opatření a řízení býti mají.

Item. Na tom zuostáno jest, aby pan hajtmán nynější i budoucí předkem o sirotcích péči jměl, a zvláště o těch, kteříž by bez poručníkuo aneb strýcuo osířeli, kterak by najlép opatření býti mohli, přijma k sobě přátely najbližšie těch sirotkuo aneb sousedy najbližšie, kteříž by statku svědomi byli. A když by najprvnější sněm byl panský, tehdy jmá to pan hajtmán na pány a rytířstvo soudu zemského vznést i s nimi o to radu vzieti, kterak by se najlépe zdálo, aby sirotci i statek jejich opatřen byl.

Z. Z. 1535. f. 66. Z. Z. 1545. f. 102. a Z. Z. 1604. f. 72. doslovně.

14. O statku sirotčiem.

Item. Což se prodaje statkuo sirotčích dotýče, ač by který pro dluhy obdržán býti nemohl, těch pan hajtmán nynější i budoucí prodávati nejma bez pilného rozvážení pánuo a vládyk v soudu sedajících. —

dceru anebo dcery slušně věnem podle statku toho, a tak postaviti: „ač by pán Buoh smrt na pacholíky dopustil, než by k lethuom přišli, tehdy aby z statku mého po dcerách mých toliko dáno bylo, a ostatek aby spadlo na tohoto přítele nebo přátely.“ Než pacholíkové příjdúc k lethóm, mohou to změnit a při dědicství svém zuostati a o tom řídit podle svobod země Moravské. Než bratr by sestru nedělenú odděliti chtěl bez vuole jejie, nevda da jí, toho učiniti nemuože.

Item. Také pankhartóm statku pozemského žádný poručiti nemuož pod nižádnú barvú, ani dckami, ani na mocný list královský.

Z. Z. 1535 f. 70 doslovně téměř, bez posledních dvou vět, které scházejí. Rovněž tak ve Z. Z. 1546 f. 106 a Z. Z. 1604 f. 77.

18. O ručnicích.

Item. Na tom zuostáno, že obyvatelé zemští, páni, rytierstvo, preláti, města, mohou pro obranu životuo a statkuo svých s ručnicemi jezdit; než na myslivost žádný choditi, ani služebníkuo svých vysielati nemají. Pakli by který pán neboli rytierský člověk koho na myslivost s ručnicí poslal, jmá jemu list pod pečetí dáti, že jest jeho. A sice to při tom zřízení zuostati jmá, jakž o myslivosti sedlské zřízeno jest prvé.

19. O těch, ktož by zločincuo nejímali.

Item. Také na tom zuostáno, kteříž by kolivěk takoví zjevní zhúbce a zloději a nepřátelé byli, ješto by zemi byli oznámeni a po zemi jezdili, buď skrze města neb městečka, vsi, zámky, dvory, tvrze, neb se s nimi kto na cestě potkal, a k tomu moha je zjímati, toho neučinil: že takovému každému k hrdlu hned hledieno býti jmá, jako k zhoubci obecnímu, zemskému.

20. O glejthu.

Item. Také na tom zuostáno a svoleno jest: že žádný nejímá takovým zlodějuom glejtu dávati bez povolenie krále JMti neb pana hajtmána.

21. O odpovědi v mierné a pokojné zemi a ústní i listovní nepořádné.

Item. Ktož by komu odpověděl listem svým otevřeným, jsa obyvatel v markrabství Moravském a poddaný krále JMti v témž markrabství, v mierné a pokojné zemi, za řádu a práv, by pak v té odpovědi nic neučinil, tehda ten každý, ktož tak odpoví, napřed čest, hrdlo stratiti jmá, a jmá býti jako psanec, a nejímá žádného práva užiti proti žádnému, a také jeho před žádným právem nemají súditi.

Item. Také jestliže by kto komu ústně odpověděl a v té odpovědi jemu co učinil, ten by učinil nešlechtně a zrádně, a jmá býti za takového držán. A ten, komuž by tak odpověděl, nejímá toho za odpověď přijímati.

Item. Také kdož by koho jímál, jemu bral, aneb škodu činil, neohradě své cti a nedada tři dny napřed věděti, jakož obyčej jest, a na obydlé jeho, kdež přebývá, neoznámil a se zejména nejmenoval: že ten jmá jmien býti za zrádce a za nešlechtného člověka.

Item. Také na tom zůstáno: Jakož odpovídají, nejmenující se jeden s svými pomocníky a z těch pomocníků pomocníky: jestliže by se kdy událo, že by pomocník koho slibem zavázal, sám neodpověda a se nejmenovav v odpovědném listu, že ten každý, kdož by tak slibem zavázán byl, nebude povinen se stavěti tomu žádnému, aneb kamž by slibem zavázán byl. A cti jeho to ke škodě nic nejímá býti, že se nepostavil. Pakli by se kto nad toto zřízení sám věc dáti chtěl, ten to učin na své právo. A země tiem povinna jemu býti nejímá.

22. O těch, kdož na koho vyznají na mukách.

Item. Jestliže by se kdy na které popravě trefilo, že by který zločinec vyznal na pána nebo na rytířského člověka, že by o tom věděl neb toho příčina byl: že ten zločinec nejímá utracen býti, než jmá panu hajtmanovi v jeho moc dán býti. A ta pan hajtman toho jmá, na kohož se vyznává, listem obeslati, jakž by toho potřebu znal, aby před soudem zemským stál a z toho se poctivě vyvedl, pokudž pány to rozsuzeno bude. A ten zločinec při přítomnosti toho, na kohož praví, utracen býti jmá. Pakli by ten jistý, na kohož ten zločinec praví, k tomu nestál a státi nechtěl: tehdy ten zločinec bude moci předce utracen býti. A jak jmá tomu, kterýž snímá jmeň, to vědeme býti, to buď při páních soudcích zemských v jich moci.

Naž což se měst královských dotýče, jestliže by který zločinec na kterého z pánů nebo z rytířstva vyznal, toho utráceti nemají, než jeho dochovati až do směru nejprvnějšího, a to aby na pana hajtmana a pány vynesli; a což se v tom páním na spravedlivé zdání bude, to aby s ním učinili.

Item. Při tázání zločince na žádného z panského ani z rytířského stavu, ani z měst zejména se tázáno býti nejímá. Než chce-li se kto po své škodě ptáti, daj na ceduli napsáno těm, kteří při tázání budou, a oni ptajte se jeho, kam jest to nosil, neb vě-li kto o tom. Pakli by vyznal na koho z panského neb rytířského řádu člověka, ten jmá tam puštěn býti k tomu tázání sám třetí s přátely svými, aby jemu vnoči znal a pravil. Pakli by se kto na koho buď z panského neb z rytířského řádu vytazoval, ten od toho, kohož jest jmenoval, množ pohán býti, a tu což by jemu nalezeno bylo, jmá jemu napravit. Než na psance odsuzeného každý se bude moci zejména ptáti, buď na panského neb rytířského člověka.

Stalo se v Olomouci lécha spasení našeho tisícého pětistého šestnáctého, za úřadu úředníku nejvyšších práva markrabství Moravského, urozených pána pana Jana z Pernšteina a na Tovačově, hujenana a ty časy nejvyššího komotníka, pana

Znathy z Lomnice, najvyššího sudího, a urozeného vládyky Mikuláše z Bystřice, najvyššieho písaře markrabstvie Moravského.

A hned v Lithomyšli téhož létha vytištěno jest skrze Pavla Olivetského z Olivetu.

Z. Z. 1535 f. 75—77 pod dvěma kapitolami. Rovněž tak ve Z. Z. 1545 f. 114—115 a Z. Z. 1604 f. 93—94.

CIII.

Ze sněmu obecního v Olomouci r. 1516. (Bez bližšího data.)

Pam. sněm, zemsk. arch. moravsk. v Brně I. fol. 10 a.

Ustanovenie o berni. Z čeho berně nemá dávána býti.

Na tom zuostáno, že na potomnie časy, když by berně vybírána byla, z těch dvoruv, kteříž svobodni byli, a páni, prelati, rytířstvo a města pod plath lidem rozdali, aneb že by ještě na potomnie časy rozdati mohli, berně dávána býti nemá, ani také z robotných peněz. A bylo-li by kde, že by platové jednu v roce se dávali, těch platuov polovice má berně dána býti.

Actum Olomucz na obecním sněmu anno Domini 1516.

CIV.

Ze sněmu obecního v Brně r. 1516: Jednání mezi pány a městy o odpovídání ku právu zemskému.

Codex Wenceslai de Iglavia, MS. zemsk. arch. mor. v Brně fol. 55. a—b.

Ode pánuov městóm toto oznámeno: Že podle smluv těchto dolepsaných věcí nejste povinni ku právu zemskému odpovídati.

Item. Z domuov, z zahrad, z mlýnuov a jiných purgkrechtních městských věcí, také o cla a mýtha i z jiných věcí, kteréž k grunthu a okršku městskému přísluší a v lozunku jsú a ku právu zemskému nepřisluší. Také chcem o těch svrchupsaných kusích úředníkóm práva menšího poručiti, aby vo to, ač by vás kdo poháněti chtěl, póhonuov nepřijímali, než aby se v té věci podle smluv zachovali. —

Odpověď od měst pánuom: Toto se nám zdá podle smluv duolepsaných, z čeho jsme povinni ku právu zemskému odpovídati:

A my páni, rytířstvo svolili jsme k tomu, aby všichna zboží řádně kúpená podle práva země, od kteréhož koli z měščan byla by koupena, mají ve dsky zemské vkládána býti a ve všem právě od nich požívána tak, jakož řád a obyčej pánuov a rytířstva jest ve všem právě pozemském, buď před pánem hajtmanem neb dskami, spolky i jiným slušným řádem. A my města i obyvatelé z těch zboží před právem, zemským hajtmanem a pány máme ku póhonóm a žalobám viněni, podle těch statkuov stávati a odpovídati a nálezy panské trpěti tak a tím vším řádem, jakož z pozem-

ského zboží právo v zemi jest, však bez pohoršení našich práv a jiných svobod všelijakých mimo toto srovnání znějících. A v tom se chceme tak zachovati. A VMti prosíme, abyste VMt ouředníkům poručiti ráčili, aby se oni věděli v tom tak zachovati. A což v té smlouvě vytištěno není, chceme se podle svobod a práv našich držeti. Jakož pak v úmluvách stojí, tak aby každá strana při své spravedlnosti zůstatí mohla etc.

Zase odpověď od pánuov k městům tato jest dána:

K tomu také pravíme, že se k vám zachovati chceme tak, jakž smlúvy a výpověď královská mezi námi ukazují, i úředníkům rozkázati, aby se k vám též podle toho při puohoních zachovali.

Acta sunt hec in dieta et conuentione generali Brunensi in presentia dominorum Olomucensium et aliarum ciuitatum nuntiis anno 1516.

CV.

Král Vladislav II. loučí se na smrtelné posteli se stavy markrabství Moravského, poručí jim svého syna Ludvíka a dceru Annu, a stanoví správce země. Moravany napomíná, aby svého zemského hejtmána poslušni byli. Zámek Špilberk má býti z nedoplatků berní vyplacen ze zástavy. — V Budíně 11. března 1516.

Orig. v zemsk. arch. stavovsk. v Brně V. VI. 294.

Vladislav z boží milosti Uherský, Český etc. král a margrabie Moravský etc. Duostojný u Boha otče, urození, stateční, slovutní a opatrní, věrní naši milí! Tajno vás nebud, že my nyní z dopuštění Boha všemohúcieho velmi v těžké nemoci ležíme a u velikém nebezpečenství zdraví našeho sme, tak že již malý trošt a naději máme, abychom více království a země naše a krále Ludvíka JMt, syna našeho najmilejšího, řídití a spravovati mohli. Kdež poněvadž jsme věrnú poddanost s povolnými věrnými službami a poslušenstviem po vás k sobě vždycky znali, protož, ač by nás pán Buoh z tohoto světa vzíti ráčil, svěřujeme a poroučíeme vám, jakožto věrným poddaným našim, předkem a přede všemi věcmi duši naši, abyšte ji v modlitbách vašich ku pánu Bohu poručenu měli a jí nezapomínali, a potom již psaného krále Ludvíka JMt syna našeho najmilejšího, abyšte jemu věrní a poslušni ve vší povinnosti a poddanosti jakožto pánu svému dědičnému byli, a JMti lepší předsebrali a obomýšleli i k tomu skutečně dopomáhali, aby JMt dostatečně opatřen a královsky, jakž na to sluší, chován byl až do JMti šťastného spravování, až všemohúcí milý Buoh JMti k dospělým a rozumným lethům přijítí popřítí ráčí, tak jakž jste to nám po všechny časy činívali; jiné víry konečně do vás nemajíce, že se též i proti JMti tak zachováte, pamatující na tu povinnost, kterou ste se JMti dobrovolně zavázali, a zvlášt milostí naše královské, kteréž sme vám vždycky mimo jiné naše předky slavných pamětí ukazovali, znajíce. A při tom žádáme vás se vší důvěrností, že

podle obyvateluv královstvie Uherského a Českého a spolu s nimi kněžnu Annu Její Mt, kerúž sme ciesaři JMti k stavu manželskému smluvili, také poručenu měli a k tomu skutečně dopomáhali, aby k její stavu, tak jakž sme to smluvili a vám všem to také dobře vědomo, že sme Její Mt ciesaři JMti k stavu manželskému dali, šťastně přijíti mohla.

A co se berně dotýče, kerúž nám již dáváte, žádáme, na vás s pilností, tu celú vieru majíce, že se k tomu skutečně přičiníte a to obmýšleti budete, budeli moci Špimberk z té berně mimo to, což sme prve pryč dáti rozkázali, vyplacen býti, abyšte ji vyplatili a králi Ludvíkovi JMti toho zámku do jeho dospělých leth dochovali, a zatím z důchoduov téhož zboží Špimberského abyšte těm osobám, kerýmž sme v tom margkrabstvie spravedlivé dluhy dlužni zuostali, aneb keří za nás rukojmí jsúce, peníze své dali, aneboli za nás z víry slibovali, aneboližto kerýmž sme spravedlivě za služby jich dlužni zuostali, rok od roku platili až do vyplnění těch dluhuov, aby to na naši duši nezuostalo. Pakli by vdy ten zámek nikoli tú berní vyplacen býti nemohl, ale již vždy ty dluhy, jakož se svrchu píše, aby se tím spíše a bez zmatkuov z té berně zaplatily, a ostatek, což by mimo to té berně zbývalo, aby opatřeno bylo, aby se z tého nětco užitečného králi Ludvíkovi JMti zpuosobiti mohlo.

Také vám oznamujeme, že sme krále Ludvíka JMt, syna našeho najmilejšíeho, osvícenému Karlovi v Slezi kniežeti Místerberskému ujcí našemu, a urozeným Zdenckovi Lvovi z Rožmitálu a z Blatné, najvyššíemu purgrabí Pražskému, a Břetislavovi Švihovskému z Ryzmberka a na Rabí, hofmistru dvoru krále Ludvíka JMti syna našeho najmilejšíeho, věrným našim milým, ač by nás pán Buoh uchovati neráčil, zvláště poručili, kerýmž sme také při tom naši poslední vuoli a testament vám oznámiti a tento list náš dodati rozkázali. A protož vás prosíme a napomínáme, tu celú víru majíce, což jmenovaní Karel, Zdeněk a Břetislav společně aneb někteří z nich jménem našim v věcech a potřebách jmenovaného syna našeho najmilejšíeho JMti na vás vznesú a žádati budú, abyšte jim radni a pomocni byli, a jich podle krále Ludvíka JMti v ničemž neopouštěli. Toho my vám všem i každému zvlášť milostí naší královskou nahrazovati ráčíme; pakli by nás všemohúcí milý Buoh z tohoto světa vzíti ráčil, když před jeho svatú tváří, jakož bohdá jeho svaté Mti nevymluvnému milosrdenství doufáme, stanem, za vás věrně prositi cheme.

A také najposlěz vás s pilností přístně napomínáme, poněvadž ste po nás to vždycy skutečně znali, kterak sme času královanie našeho vás u pokoji spravovali, a že nám nikdy nic milejšíeho nebylo, než kdy láska a svornost mezi vámi a jinými všemi poddanými našimi stála a trvala, abyšte ještě jednomu každému své právo zřízeno jíti a jeho užívati dopouštěli a podle téhož práva spravedlivosti činili, a urozeného Jana z Pernšteina a na Thovačově jakožto hajtmána tého margkrabstvie, i jiných úředníkuov, kteréž sme vám dali, poslušni byli. A ještě vždy pro pána

Boha prosíme, jestliže z tohoto světa sejdeme, abyš v lásce a svornosti spolu bydleli, a o často jmenovaného krále Ladvíka JMt, syna našeho najmilejšího, a zemské aneb obecné dobré se starali a k tomu věrně a skutečně dopomáhali; kdež pak o vás žádné pochybnosti jakožto věrných poddaných našich nemáme, nébrž docela věříme, že tak učiníte, jehož nám pane Bože všemohúcí zde na tomto světě rač dopomáhati a na onom skrze své svaté veliké a nevyměřené milosrdenství odplatiti. A s tím vás, jakožto naše věrné a milé poddané, žehnáme, a ač bychom kterému z vás obtížnost jakú učinili, vo kterejž bohďá podle svědomie našeho nevíme, prosíme vás všech i každého zvlášť, že nám to dobrotivě odpustíte. Datum Bude, feria III. post dominicam Judica anno Domini etc. XVI^a, regnorum autem nostrorum Hungarie XXVI^a, Boemie XLV^a. —

Ex commissione propria regie majestatis.

In margine: List poslední vůle krále Vladislava JMti.

A tergo: Duostojnému u Bohu otci, urozeným, statečným, slovutným a opatrným panu Stanislavovi biskupu Olomuckému, hajtmantu a jiným pánnom, rytířstvu, vládkám a městům margkrabství Moravského, nyní po velké noci v Brně spolu shromážděným, věrným našim milým.

Přitisknuta jest pečet vosková, úplně porušená.

CVI.

Ze sněmu obecního v Olomouci 24. června 1517.

Kopie nová č. 2273 zemsk. arch. mor. v Brně. Sbírká Bočkova.

Létha Páně 1517 v Olomouci na sněmu, kterýž při sv. Janě držán jest, stalo se jest zřízení ode všech stavuov margkrabství Moravského, aby všickni obyvatelé a stavové své lidi zřiedili, a přišla-li by potřeba, je pohotově jměli, a to konečně do sv. Vavřince najprv příštího [10. srpna]. A při takovém lidí řízení tento pořádek ode všech zachován býti má:

1.

Každý z obyvateluov tejto země ze všech lidí svých, což jich má, aby vypravil a pohotově měl desátého člověka. Ku pěti a XXti osobám aby vypravil jednoho jízdného, vůz, pavezu a hákovnici; a ke stu pěším aby zřiedil a vypravil čtyři jízdné, čtyři vozy, čtyři pavezky a čtyři hákovnice.

A když tak každý z obyvateluov zemských podle tohoto nahoře psaného zřízení své lidi zřiedí, aby možnost svú a počet lidí, kteréž by vypraviti měl, hajtmantu toho kraje, v kterémž sedí, oznámil; a ten hajtmant toho každého kraje dále panu hajtmantu správu o tom učiniti má; a když by pan hajtmant, znaje toho potřebu, aneb hajtmanté po krajích obsílali, aby každý s tím počtem lidí i s vozy vojensky, tu kdež by jemu oznámeno bylo, táhl a podle tohoto zřízení se tak zachoval.

2. O ruoznici mezi panem Bočkem a panem Šebestiánem.

Což se tej ruoznice, kteráž jest mezi panem Hynkem Bočkem z Kunstatu a panem Šebestiánem z Waitmile dotýče, kdež pan hajtmán na žádost páně Bočkovu pana Šebestiána jest obeslal, podle zvyklosti tohoto margkrabství rok jemu pokládajíc do Olomuce na tento sněm při svatém Janě, a že pan Boček při témž času také tu státi chce a jej viniti; i stál jest na ten čas pan Hynek Boček, chtiece pana Šebestiána viniti. Ale pan Šebestián ten jest nestál, než učinil jest psanie panu hajtmánovi omlouvajíce se, že státi na tomto sněmu nemuož, a to z příčiny z tej, že svědomie ku potřebě svej pohotově jmieti nemohl, prose pana hajtmána, aby jemu toho roku odložil do Brna k svatej Kunhutě najprv příští, a že tu státi chce. A druhé psanie jest poslal od pánuov a vládyk královstvie Českého, kteříž také oznamují, že jest pan Šebestián jim oznámil, že by některých svědomí od některých osob dosiehnúti nemohl, a že jsú ti jistí obesláni od úřadu podle zvyklosti královstvie Českého, aby jemu svědomie dali, jehož by svědomi byli, aby panu Šebestiánovi rok ten odložen byl též do svatě Kunhuty. Kdež pan hajtmán se pány a vládykami soudu zemského na takovou žádost páně Šebestiánovu roku jsú toho odložili do svatě Kunhuty příštíe. Tu pan Boček roku tomu jest neodepřel, než k němu přistúpil, a za toto jest žádal, aby to zapsáno bylo: že jest on k roku položenému stál s potřebami svými, chtě pana Šebestiána viniti, a poněvadž pan Šebestián nestojí, abychom to v paměti jměli i zapsati rozkázali, jestliže by v tom času pan Buoh naň nebo na pana Šebestiána smrt dopustiti ráčil, že on poctivosti svej stojí jako ctný pán. I protož my znajíce jeho slušnú žádost, rozkázali jsme toho jeho ohlašování v registra zemská podle zvyklosti to zapsati. Actum Olomucz feria VI. post Johannis Baptiste A. 1517.

3.

Mezi Albrechtem Czepli z Kravska s jedné a Mathyášem z Vimperku s strany druhé na jich mocné přestání P. N. Poněvadž se to nenachází, aby Mathyáš co po smrti otce Albrechtova o něm rozpisoval, a také toho neznáme, aby těmi cedulemi, kterýž jest Albrecht ukazoval, Mathyáš co otce Albrechtova na jeho poctivosti dotýkal: a protož tu ruoznici nyní zdviháme, a na budúcie časy otci Albrechtovu k žádnéj lechlosti není a býti nemá. Actum Olomucz anno Domini 1517 in dieta circa festum S. Johannis.

4.

Ze sněmu obecního v Olomouci r. 1517. (Bez bližšího data.)

MS. zemského archivu moravského v Brně. M. VI. 15, fol. 9 b.

Léta 1517 zřízeno v Olomouci: O svědomí.

Item. Jakož také někteří pohánějí o svědomí, že jemu takového svědomí dáti

nechce, jakž jest někomu jinému dal; i uznali jsme v tom také velikou nebezpečnost toho, kdož by tak pohnán byl, tudy že by snad takového svědomí v táz slova zpamatovali nemohl, a skrze to že by k lehkosti a snad ke škodě přišel; protož aby již více tak poháněno nebylo, než aby upřímo poháněli, že jemu dáti nechce svědomí, o čemž jemu v té při vědomo jest.

Item. Jestli by kdo měl list s ruokojmiemi na dluh, a někteří ruokojmové své oddily dali, a někteří dlužní zuostali, a v tom, který dlužen zuostal, umřel, tehdy toho umřelého díl na všechny živé ruokojmí spadne, a povinni jsou ten díl dáti, a to pokudž list zkažen není.

5. Nález v Olomouci i v Brně o tom:

Item. Přihodilo-li by se, že by který pán nebo dobrý člověk některému městskému člověku nebo sedlskému co dlužen byl, a ten člověk měl pána dědičného: nemůže ten člověk toho pána neb zemana pohnati, a jestli požene, můž se obrániti; jakož jeden várcí z Podole byl pohnal neboštika Bohouši z Kateřinic, že mu byl za pivo dlužen zuostal, obránil se jemu. Než pán toho člověka pohnati může o ten dluh a obdrží. Při Brněnském právě ten puohon jest.

Item. Jestli by se kdy přihodilo a někdo se brániti musel, a bráně se, toho zabil, který toho bítí chtěl, a to dostatečným svědomím pokázal: Tehdy ten, kdož se brániti musil, za toho zabitého nic povinen není učiniti, ani se přátel jeho o to nebojí; neb jsou se o to nálezové tři stali, jeden o Zigotu, druhý o Girkle [Jirkle] který Vaňka Čejku zabil, třetí o etc., a to při právě Olomouckým.

6. O základech v puohonech. O svědomích. — Zřízeno jest v Olomouci létha 1517. (fol. 10. a—b.)

Kdož by koho pohnal o statek dědičný, kterak se při tom puohonu zachová má: Můž podle starodávni zvyklosti základ, jakéj se jemu zdá, položiti; avšak pán nález panský [usoudil], že jemu to pohnání napraviti má, proto nemá k tomu složeném sáhati, ani se na něj vejše vésti, ač se chce škodu, kterouž pohnal, ukazovala.

Jakož se pohání o postavě: pánkáže: uznali sm

staviti. Pakli by kdo jich tak nepostavil, tehdy ten je při soudu postaviti má. Než pohnaný má tomu, kdož jej pohnal, oznámiti psaním svým, při kterém sedění jej postaviti chce, aby ten, kdož pohnal, chce-li sám sjeti a zprávu ouředníkuom dáti menším, oč by se jich tázati měli; a pakli by sám k tomu jeti nechtěl, tehdy můž poslati na místě svém, kohož by mu se zdálo, s listem pod pečeti svou a tou správou, aby mohl učiniti ouředníkuom, oč tázání bejti mají.

Také sme se na tom ustanovili, aby žádný z vyšší sumy o svědky pohnati nemohl, než z jakéž sumy o při pohnán buode.

CVII.

Ze sněmu obecního v Olomouci 6. ledna 1518.

Kopie nová č. 2274 zemsk. arch. mor. v Brně. Sběrka Bočkova.

Léta Páně 1518 na sněmu, kterejž nyní při Svíčkách držán, o to jednáno býti má

1.

Najprve aby všichni obyvatelé tohoto margkrabstvie zemští přiznavací listy k lantfrydu dali, kteříž jsú jich ješče nedali; a kdož by listu přiznavacího k lantfrydu nedal, k tomu aby se zachováno bylo podle pokuty v lantfrydu položené.

O rajtary, škuodce a odpovědníky zemské, zachaře i jiné, o to se pány království Českého i s knížetství Slezského jednáno býti má, a na čemž tu společně zuostanem, tak to předsevzato býti má při sněmu Brněnském.

2. O přechovávání zachaře zde v zemi.

O různicích, aby zastaveny byly zde v zemi, a to do středopostí, na tento zpuosob: Aby žádná osoba žádného stavu, též také i žádný člověk s žádnú ručnicí nejezdil ani chodil více, budto v městech a v městečkách a ve vseh, ani po cestách a silnicích, ani po žádnéj myslivosti, a to konečně do středopostí najprv příštího, jakož se svrchu píše. Pakli by kdo z kteréhokoli stavu, aneb člověk sedlský a obecný, po středopostí byl postížen, an s jakú ručnicí jede nebo jde, že k tomu každému má saženo býti, jakožto k člověku lotrovskému a ve zlém podezřelému, kterýž práva nebude užiti moci; mohú tak, aby nepřátelóm odpírati mohli.

Ručnice, kteréž se samy zapalují, krátkých ani dlühých, aby žádný nedělal. Pakli by je kdo mimo tuto záповěď dělal a naň schledáno a usvědčeno bylo, takový každej aby od toho, pod kýmž byl, ujiščen byl a na najprvnějším sněmu panském buď v Brně neb v Olomuci před panem hajthmanem a pány postaven, a když tu postaven bude, aby vsazen byl a šest neděl u vězení seděl, a k tomu V kop gr. českých pokuty aby dal, a ta pokuta aby na obecní dobré obrácena byla. Pakli by, kdo takovou věc proti tomuto zřízení učinil, utekl, aby z statku jeho ta pokuta pět

kop gr. vzata byla a též k zemi dána. A jestliže by pod kterýmžkoli a z kteréhožkoli stavu takové samy zapalující ručnice dělany byly, a ten pán, prelát, rytířský člověk neb město to přehlédli a toho dopůšceli, takovej každéj aby tůž pokutu trpěl, jakož se svrchu píše.

3.

O sjezd s Rakušany a jednání s nimi, a o tom aby všem stavům do tohoto knížetství psáno bylo, aby se s nimi sjeli a ze všech stavuov osoby vyberúc. A tu abychom s nimi jednali o přechovávání rejtarů a o jiné věci, kteréž by těch zemí potřebné byly. K tomu sjezdu aby všichni v čas ohlášení a opovědění byli, kteříž z tohoto margkrabství činiti mají, aby se tam o jejich věci jednalo.

4.

O sjezd s Uhry, k tomu aby se ti, kteříž jsou voleni a vybráni, chystali a potřeby k tomu, kteréž býti mají, aby schledány byly. —

5.

Což se těch dotýče, kteříž z země jezdí pro potřebu zemskú z rozkázání všech stavuov, těm aby zase navraceno bylo, což utratili neb utratí, poněvadž žádný nejezdí pro potřeby své, než pro potřeby zemské; a z toho aby každéj slušný počet okázal, což by utratil která jízdu, a takovej počet učinil před těmi, kohož by páni k tomu vydali. Takové jízdy aby těm takto placeny byly a ty peníze odtudto k tomu schledány: aby každéj, páni preláti i rytířstvo, se všech lidí svých sebral pátý díl úroku polúletního svatojiřského, a vyberúc od lidí svých, každéj sám v Olomuckém kraji v Olomuci zapečetěné na rathúzi položil u měščan, a ceduli při tom, co jest toho dal, a tolikéž v Brněnském kraji v Brně; a taková daň aby sebrána a ode všech do svatého ducha najprv příštího položena byla tak, jakož se svrchu píše. Pakli by se kdo tak nezachoval, a do toho času tej daně nesebral a nezpravil, aby dvénásob tolik povinen dáti byl. A když by to sebrané bylo, to má pan hajtmán s radů pánuov a vládyk soudu zemského opatřiti, aby těm zaplaceno bylo; a což by mimo záplatu zbylo, to zase na rathúz položiti a tím nehýbati bez vuole pánuov, prelátuov a rytířstva tohoto margkrabství. Kteríž na úrocích peníze mají, ti také všichni aby dali pátý díl úroku polúletního; a to aby každéj sám zpravil, by se pak i jistec jemu zapsal, toho aby jistec nebyl povinen dáti. Než každéj sám z těch peněz aby dal, kdož půjčil. —

6. O záповědi grunthuov.

Jakož se nyní děje, že sobě zapovídají grunty, a v těch záповědech cesty, stazky i chodníky: takovejch záповědí aby nebylo. Než chce-li kdo komu grunty

své zapovídati, pastvy aneb myslivosti aneb užívání gruntuov, toho vuoli každéj má; než cest, stezek a jízd, kudyž lidé jezdí a chodí, toho žádný zapovídati nemá. Napsáno také v knihách s přeskú.

Viz níže čl. 35. sněmu 25. července 1518.

Z. Z. 1535. f. 90 doslovně; Z. Z. 1845. f. 135 rovněž; Z. Z. 1604. f. 100 s varianty.

7.

Což se nářku cti dotýče: Jakož jest zřízeno, že se strana na krále JMti odvolatí muož, ten artikul o nářku cti na ceduli napsán.

Viz ustanovení sněmu obecného v Olomouci z r. 1511. č. 12. v Archivu Českém X. 346, kdež v poznámce ten artikul jest otisknut.

8.

O pargamenové knihy, aby do nich zřízení vepsána byla.

O púhončí, z kterejchž se od některých pánův mýto bere proti starodávni zvyklosti.

O tyto artikule nahoře psané má po krajích rozmluveno býti, a námluvu učiníc, na sněmu Brněnském dále dokonati.

CVIII.

Sněm obecní v Brně 25. července 1518.

Památky sněmovní zemsk. arch. Mor. v Brně I. fol. 1.

Léta božieho tisícého pětistého osmnáctého na den sv. Jakuba, za hajtmanstvie urozeného pána pana Jana z Pernštajna a na Thavačově, držán jest sněm obecní v městě Brně, na kterémž jest toto zřízení duole psané od obyvateluov markrabstvie Moravského zřízeno, a ode všech držáno a zachováno býti má.

Kn. Drnovská pag. 122 pozn. 2.

1. O lidech služebných.

Item. Jestliže by kdy lidé služební pána země táhli v jakých JMti potřebách, ti mají bez škody táhnúti, a též jako jiní platiti, a jinde ne kladení k ležení, než na komoře královskéj a v městech zavřených, kdež by potřeby jmieti mohli za své peníze; pakli by komu který křivdu činili, ten opověda se pánu země neb hajtmannu, a oni toho nezastavili, muož jich se ctí hleděti jako nepřátel svých.

Z. Z. 1535 f. 78. — Z. Z. 1545 f. 115 sq. — Z. Z. 1604 f. 89.

2. O lidech, kteříž po službách jezdí.

Item. Událo-li by se kdy komu, pánu, rytieři, zemanu neb člověku obecnímu, země v službě býti neb z nie vyjeti, ten to a každý vedle starodávnieho obyčeje

a svobod muož učiniti, se zachovaje, jako se duole píše: Najprve což v zemi má, zámky neb zbožie, pánu země neb úředníkóm JMti má všecku povinnost učiniti vedle jiných poddaných. Item ku právu, ač by k němu byl povolán, tak se jmieti, jako se nahoře píše.

Item do země zúmysla nemá žádných jízď činiti. Item pán země měl-li by s tím pánem co činiti, nemá z země proti pánu svému jeti; pakli by již vyjel a která válka povstati jměla mezi tím pánem a jeho dědičným, a prve, nežli by zašla, ode pána svého dědičného povolán byl, a že jemu též má žold, jako onen, dávati: má se tam odpraviti a ku pánu svému jeti a proti němu nebýti. Pakli by zašla prvé válka, než by on byl odvolán, muož a má pro svú čest v tej válce, dokudž trvá, býti, a pán země nemá proti osobě jeho toho obtížně bráti. Pakli by se v čem tak, jakž se nahoře píše, nezachoval, pán země muož jej vedle jeho provinění kázati.

Z. Z. 1545 f. 116.

3. O vojnách z země.

Item. K těm povinni obyvatelé pánu svému nejsú, leč z žoldu, než stoliko po meze, a těch brániti mají a všickni zhuoru býti mají, pán země děly a prachy vojsko opatřiti, a ta z měst všech dána býti mají. Pakli by sic která dobývka byla v zemi, v Olomuckém kraji Olomučané a v Brněnském Brňané mají děla dáti a těm potřebami opatřiti s městy každé svého kraje.

Z. Z. 1535 f. 79; Z. Z. 1545 f. 117; Z. Z. 1604 f. 89.

4. O odpovědi k válce.

Item. Obecním svolením, královským potvrzením a dckami zapsáním jest ustanoveno, když by kdo chtěl druhého nepřítelem býti, má jemu odpověď zjevnú a psa poslati, tu na ten zámek a kdež jeho obecné obydlé jest, a ne na jiný; a list býti svobodně nesen a svobodně dodán, a tomu samému neb jeho úředníku a pos nemá v ničemž překáženo býti, a puščen zase má býti na své obydlé; a po podání toho listu až do třetího dne a toho slunce západu, ten kdož odpověděl, ani jen zase od toho, komuž odpovědíno, nemá škozeno na ničemž býti. Pakli by kdo druhému mimo to ustanovení škodil, takový má jmien býti za člověka nehodného a zrdného bez cti navracení. A kdož by takového tím nazval, ten k opravování takového povinen není.

Z. Z. 1535 f. 79—80; Z. Z. 1545 f. 117; Z. Z. 1604 f. 90.

5. O cesty a silnice do lesuov.

Item nález panský, co se cest dotýče do lesuov přes cizie pole jezděníe: S povolením, vuolí a rozkázáním najjasnějšího kniežete a pána pana Mathiáše etc. krále etc., kněz biskup a páni i země všecka ustanovili, aby skrze to ty nesnáze, kteréž

jsú o mýt lesuov a prodaje a cesty do nich z dávna v zemi tejto byly, takovúto mieru a obyčejem aby na budúcie časy zachovány byly:

Item. Najprve cesty a silnice zemské, po nichž formané jedú, ty aby svobodny byly, a těmi silnicemi aby každý jeti a jíti svobodně, do kterýchž by se jemu zdálo lesuov, mohl, a tu kúpiti buď k pálení neb k stavení podle každého potreby bez všeliakej překážky.

Item. Cesty ty, kteréž jsú po žlebinách buď přes žleby neb potoky aneb po mezech, kdež se meze jednoho souseda z druhého zbíhají, ješto po nich lidé pro nerověn jezdití nemohú, a jednak na jednoho, jednak na druhého souseda vjeti se musí: ty aby také svobodny byly do každého toho pána lesu k kupu a prodaji jeti; ač se z předu znamenitě lesy z jednoho panství spolu ležícího nezavierají, ten bude moci toho předního hájiti a v tom svého užitku hleděti.

Item. Ze vsí, kteréž sedie v polích jiných jsú obklíčeny, ješto do lesuov svých neb jiných jeti nemohú, než cestami sausedskými neb přes pole, tým sausedé přes strniště neb přes pole tu, kdež by škody nečinili, neb cestú, nemají brániti do lesuov jezdití.

Item. Cesty, kteréž by byly travné, ješto jich k jinému se nepožívá, než když se lesové mýtie, ty zamčité mohú býti, a každý pán neb zemanín muož jich hájiti, avšak slušným hájením bez přílišné obtížnosti.

Item. Kdež silnic obecních není, a který pán má lesy znamenité před panstvím druhým, ten do těch lesuov hájiti za sebu muož ku prodaji.

Item. Prelátóm, pánóm, rytířstvu a těm všem, kteříž svobodni mýt jsú, nemá hájeno býti ku potřebám jich buď k pálení neb k stavení do kterých kolvěk lesuov, neb jich lidem, co by svým pánóm a jich potřebám vezlí.

Item. Každý pán muož svým lidóm příkázati, aby jinam do lesuov nejezdili, než do lesuov jeho; ale cizím nemá brániti, by pak svobodnú cestú silničnú přes jeho jeli, nemá jich do svého nutiti; než má-li kdo jaká spravedlivá mýta z dřev, z těch muož bráti, nic nového nezamýšleje.

Ustanovení panské v Brně f. V. die Gallí r. 1484. Reg. ouzský fol. 65. a, b. Z. Z. 1535. f. 80 sq. Z. Z. 1545. f. 120. sq. Z. Z. 1604. f. 104. sq.

6. O zvodu a přidědění, jak se dítí, a nač zvésti má.

Páni nalezli: Kdožby pohnal, jakúžkoli spravedlnost maje na listech neb jinak, a tu obdržel nálezem panským: ten žádný na vyšší sumu vésti se nemá, než cožby jeho spravedlnost kázala. Než jestliže by kdo pohnal pro zprávu o dědictvie své z vyššího základu, než mu se nařeká, a bylo mu přísauzeno, že má podle slibu dosti očiniti; všakž proto ten, kdož by obdržel s panským nálezem, že mu to zpráve jeho očistiti má, nemá se na vyšší sumu vésti než potud, pokud se ten nárok a závada

ukazuje. Což se pak listuov závadných aneb na penieze dotýče, kdožbykoli pohnal, jistec neb rukojmie, jakož pohánějí jednoho rukojmí ze vsí summy, a panský nález na toho by se stal, podle póhonu aby dosti učinil: tehdy ten, kdožby to obdržel na rukojmí svém, neb rukojmie na svém jistci, nemá se žádný výše vést než potud, pokudž oddíl jeho ukazuje a naň přišlo. Pakli by tovaryši jich zemřeli, neodbyvše svých oddíluov, a ten rukojmie opět pohnán byl od jistce a na něm obdržel, tehdy též se výše vésti nemá, než což by oddíl jeho ukázal. Pakli by se kdokoli zvedl na vyšší summu, než by jeho oddíl ukázal, ten tu škodu povinen bude sám platiti.

7. O mýta panská.

Na žádost pánuov z rytířstva, což se mýt panských dotýče, pan hajtman a páni taková jim odpověď dali: Což by koli kdo z pánů neb z rytířstva k trhu vezl z svého vlastního hospodářství, buďto obilé z dvoruov jich i s ospuov spravedlivých, vlnu, másla, sýry i jiné takové potřeby, a což by tu zase k své potřebě koupili, aby z toho mýta nedávali. A kdož by to vezl, ten list pod pečeti pána svého měl; pakli by kdo písaře neměl, ten sám při tom buď, neb služebníka svého známého na mýto poslí, aby zprávu učinil, že ten statek pána toho jest. Než chtěl-li by kdo čímžkoli kupčiti, ten mýto jako jiný kupec dávaj.

Na základě usnesení sněmu v Olomouci z roku 1500. (Registr ouzský, MS. zemsk. arch. mor. v Brně.) Z. Z. 1535 s varianty a dodatky fol. 71 sq.; Z. Z. 1545 f. 118; Z. Z. 1604 s varianty a dodatky fol. 107 sq. — Z. Z. 1535 f. 71 má tento odstavec napřed: „Každý pán aby sobě mejtného tak spravil, aby více nebral, než což by bráti měl. Pakli by co více z cizích lidí aneb člověka vzal, nežli by vzíti měl, ten pán, z čeho člověka vzato, muž na toho pána neb úředníka to, což jest více vzato, vzněsti, a ten pán neb úředník má rozkázati tomu člověku aneb lidem, z kterýchž vzato, to všecko, což spravedlivě i nespravedlivě vzato, navrátiti. Pakli by to vráceno nebylo, muož ten pán z desíti kop groší pohnán býti od toho, z čeho člověka to vzato jest, tolikrát, kolikrátžby se toho dopustilo. A tak páni k svým mýtným pilně dohlédnou a mýtní pánův svých o to se báti budou, aby jich o to, což by spravedlivě pánuom svým dáti měli, takovým nepořádkem jejich nepřipravovali. A mýta aby byla imprimována, kde, co, z čeho bráno býti má, aby se lidé věděli čím spraviti.“ — Ku konci pak má Z. Z. 1535 přídavek: „Také kterýž by člověk co do mlýna aneb ze mlýna ku potřebě a živnosti své vezl, z toho mýta žádného dávati, ani od něho mýto bráno býti nemá.“ Totéž obsahuje Z. Z. r. 1604.

8. O prodávání ryb.

Item. Svolení všech pánuov a rytířstva markrabství Moravského: Co se ryb prodávání dotýče v městech a v městečkách, rytířstvo v panských a páni zase v jejich svobodně budú prodávati ryby a voziti moci na ty dny, kteréž k trhóm vysazeny jsú, a v jarmarky.

Item. Svolení jest, aby páni a rytířstvo lidem svým nebránili ryb kupovati na rybnících, kdež by se kterému zdálo, všakž na tento spůsob: Jestliže by kdo z pánuov neb z rytířstva ryby své maje, lidí svých v tom užití chtěl, aby jeho ryby

rozebrali, aby toho vuoli jměl lidem svým rozkázati, aby tak učinili; a potom chce-li kdo kde jinde kupovati a jedny vedle druhých prodávati, každý toho svobodu měj.

Z. Z. 1535 f. 83; Z. Z. 1545 f. 123; Z. Z. 1604 f. 105.

9. O židy a lichvy.

Svolení obecní. Nejprv aby židé z desíti zlatých jeden zlatý do roka brali a ze sta zlatých X zlatých, a tak aby se při velikých i malých summách zachovávali, z desíti jeden berúc do roka, a nic více; a takové lichvy aby židům na každého puol léta zpravovány byly. Pakli by toho kdo neučinil a nezpravil, tehdy to žid fojtovi téj dědiny, kdež ten dlužník, oznámiti má, a fojt jemu spravedlivě učin a dlužníka k tomu drž, aby židu zaplatil. Pakli by fojt toho učiniti nechtěl, tehdy žid stavovati moci bude každého z tej dědiny, dokudž se jemu dosti nestane. A jestliže by žid který lichvy zadržoval přes puol léta a toho neohlásil, na to aby jemu žádná lichva nešla a dána nebyla mimo zřízení zemské.

(Přetrženo několika čarami. Viz k tomu: Sněm v Olomouci r. 1513 v A. Č. X. 351.)

10. O puohon zatkyň.

Viz Brandl: Kniha Drnovská p. 109. — K tomu také Sněm Olom. 1511 č. 8 v A. Č. X. 345.

11. O poručení statkuov k soudu.

Item. Na tom zuostáno, aby ta věc při starodávním obyčeji zuostavena byla, aby žádný statku svého jinému k soudu poroučeti nemohl, leč otec synu, anebo bratr bratru, neb strýc strýci.

Viz sněm v Olom. 1511. č. 10. v A. Č. X. 346.

12. Ktož požene a puohonu nežaluje, pokuta na to.

Item. Také na tom zuostáno: Ktož by pohnal a puohonu nežaloval, pohnaný dada právo ustané, nemá o to více poháněn býti, a pohnanému deset kop gr. dáti má.

Sněm v Olomouci 1511 č. 10. v A. Č. X. 346.

13. O přesazení summ v póhonu.

Item. Jestliže by se komu zdálo, že by v póhonu summú přesazeno bylo, a tomu se bránil, to buď při rozvážení pánuov soudci. [Přeškrtnuto.]

14. O svědomí listovním.

Viz Brandl: Kniha Drnovská p. 109. Viz Sněm v Olom. r. 1516 č. 7. v A. Č. XI. 291.

15. O postavení svědkuo a o svědomí dávání, po čem jim od míle dáváno býti má.

Tištěno v A. Č. XI. 292 ze sněmu ob. v Olom. r. 1516 č. 8; Brandl, Kn. Drn. 109.

16. O slyšení svědkuov na mezech i jinde.

Viz Brandl: Kniha Drnovská p. 109; A. Č. XI. 292 ze sněmu v Olom. 1516 č. 9.

17. O povalečiech.

Item. O povalečiech a zlodějích, a kteříž nesloužie ani dělají, aby všudy zdviháni byli. Pakli by kteří v které dědině pod kýmžkoli trpění byli, a škoda se komu od nich stala, o takovou škodu k té dědině hleděno buď. A protož každý pán na dědinách svých fojtóm i lidem přikaz a to opatř, aby věděli, kdo se na dědinách přechovává. A kdož by zloděje s jistými popadeného zúmyslně pustil, aby o to hnán byl. (In margine: Obnoveno v Brně a stvrzeno anno 1521.)

Viz Brandl: Kniha Drnovská p. 110; též sněm v Olom. 1516 č. 11 v A. Č. XI. 293.

18. O sirotciech, od koho opatření a řízení býti mají?

Viz Brandl: Kniha Drnovská p. 110. — Sněm v Olom. 1516 č. 13 v A. Č. XI. 293.

19. O statku sirotčiem.

Viz Brandl: Kniha Drnovská p. 110. Sněm v Olom. 1516 č. 14 v A. Č. XI. 293.

20. O poručenství, kterak se řídití má.

Viz Brandl: Kniha Drnovská p. 110. Z. Z. 1535 p. 68. Sněm Olom. 1516 č. 15 v A. Č. XI. 294.

21. Aby bratr starší mladšiemu statku neutrácel.

Viz Brandl: Kniha Drnovská p. 110. — Z. Z. 1535 p. 69. — Sněm Olom. 1516 č. 16 A. Č. XI. 294.

22. Aby statek od rodu neodšel.

Viz Brandl: Kniha Drnovská p. 110. — Sněm v Olom. 1516 č. 17 v A. Č. XI. 294.

23. Pankhartóm žádný statku pozemského poroučeti nemá.

Viz Sněm v Olom. 1516 č. 17 v A. Č. XI. 295.

24. O ručnicích.

Item. Na tom zuostáno, že obyvatelé zemští, páni, rytířstvo, prelati, města mohou pro obranu životuo a statkuo svých s ručnicemi jezdit. Než na myslivost žádný choditi ani služebníkuov svých vysílati nemají, a sice to při tom zřízení zuostati jmá, jakž o myslivosti sedlskej prve zřízeno jest. A kdož by se tak nezachoval a služebníkóm neb myslivcóm svým na myslivost choditi s ručnicí dopustil, ten bude moci pohnán býti z X kop gr. českých.

Viz Brandl: Kniha Drnovská p. 111 s četnými varianty. — Sněm v Olom. 1516 č. 18 v A. Č. XI. 295.

25. O myslivosti sedlskej.

Item. O ručnicích, tenatech a myslivosti sedlskej na témž sněmu na tomto zuostáno, aby sedláci s ručnicemi nechodili na žádnú zvěř ani na jakú myslivost, ani

cestami; pakli by který v tom nalezen byl na čímžkoli gruntu, aby mu ručnici vzali a jej samého aby vsadili a nevypuštěli, až by kopu groší dal; pakli by kdo takového na svém gruntu vzal, s tím aby mohl učiniti, jakž by se mu zdálo.

Item. Sedláci, aby žádných tenat neměli, sopíkuov ani jinej lečby neb lovu ani střelby na všelikú zvěř malú i velikú, kromě na vlky a lišky. Pakli by kdo s takovou myslivostí přistížen byl, ten má vzat býti a vsazen a nevypuštěn, až by kopu groší dal.

Item. Tenata aby každý pán neb zeman svým lidem pobral; pakli by kdo svým lidem nepobral, tehdy soused jeho bude moci jemu to oznámiti, kdo jsú ti aneb ten, kdož tenata mají aneb myslivosti hledie; a jestliže by pán jim tenat nepobral a myslivosti nezastavil, též z X kop gr. bude moci hnán býti.

Item. Sedláci nemají chrtuov jmiati ani věžníkův, s kterýmiž by na myslivost chodili. Pakli by který v tom zastížen byl, aby mu to pobráno bylo a on sám vsazen a nevypuštěn, lečby kopu groší dal. A i sice sedlákóm aby chrti takoví psi bráni byli, u kteréhož by koli nalezeni byli. —

Item sedláci žádným obyčejem koroptví lapati a bítí nemají žádnými lečbami.

Item žádný pán ani z rytířstva nemá sedlákóm honuov pronajímati.

26. O úřednících menších.

Item. Na tomto jsme také zuostali, že úředníci menšího práva, kteří svědomie přijímají i jiné věci k soudu řídí, ti nemají od žádného mluvíti pod žádnú barvu, darmo ani z peněz, ani na roku stávati; leč by se trefila pře taková, ježto by svědku nepotřebovala, to budú moci učiniti pro dobrého přitele.

Z. Z. 1545. f. 68 dodává: „A úředníci menší mají svobodni býti a žádného za pána nemieti, nežli krále pána svého.“

27. O těch, kdož na koho vyznají na mukách.

Brandl: Kniha Drnovská p. 112. — Sném. ob. v Olom. 1516. č. 22 v A. Č. XI. 296.

28. O prodávání statkuov duchovním osobám.

Item. Což se prodaje zboží pozemských dotýče duchovním osobám, jakož někteří zbožie prodadúc, sobě z desk vymazují a na věčnost to listy zpravují, těch prodají a zpráv takových aby více nebylo. Pakli by kdo tak na ten způsob z duchovních osob statek pozemský koupil, ten statek na krále JMt spadnutí má. Než kněze biskupa JMti osobě ani budúcím potomkóm biskupóm Olomuckým toto k žádnéj škodě býti nemá.

Z. Z. 1535. f. 78. Z. Z. 1545. f. 122. Z. Z. 1604. f. 89.

29. O kladení listuov a stavení lidí na rozkázání páně hajtmanovo.

Item. Jestliže by kdo žádal na pánu hajtmanu a páních, aby rozkázali listy před sebou položit, pan hajtman a páni o to rozkázati nemají, když by o to pohnán nebyl, když práva jdú. Též o lidí postavení aby rozkázáno nebylo, aby postaveni byli, leč by pohnán byl, když práva jdú, krom zlodějských lidí a zločincův.

30. Že kněži z kapitoly Olomuckej o zločince pohánění býti nemají, než úředníci jich.

Item. Také na tom zuostáno jest na žádost kněze děkana na místě vši kapitoly, jestliže by kdo kapitoly pohnati chtěl, aneb na nich žádal, aby zločince před panem hajtmanem stavěli, neb se jimi ujistili, ten má žádati úředníka kapitolního nynějšího neb budoucího, aby se jimi ujistil a před panem hajtmanem a pány postavil. Pakli by toho úředník zanedbal, bude moci úředníka pohnati. A neučinil-li by tomu úředník dosti podle přísudku, tehdy se bude moci zvésti na kapitolnie zboží na ten grunt, kdež by ten člověk byl. A úředník zase bude moci poháněti na místě kapitoly o takových věc. A poněvadž k stavu duchovnímu taková věc nepřisluší o zločince, z tej příčiny to se jim dopouští, aby úředník na místě jejich to jednati mohl.

Z. Z. 1535 f. 77; Z. Z. 1545. f. 115. Z. Z. 1604. f. 95.

31. O nářku cti.

Jakož se pohánějí z nářku cti aneb dobrej pověsti, toho aby nebývalo; než komuž by se zdálo, že by od koho na cti neb dobrej pověsti jakžkoli zhaněn neb dotčen byl, ten má bez puohonu pana hajtmana za rok složení žádati, a pan hajtman má druhú stranu obeslati a rok tomu složit. A přijma k sobě pány a z vládyk, kteříž v soudu sedají, i jiné z pánuov a z vládyk tu věc mezi nimi srovnati; pakli by srovnati nemohl, a která se strana na krále JMt odvolati chtěla, toho jim hájeno býti nemá, a povinni budú před králem JMtí státi, když by jim král JMt rok položití ráčil.

Viz Sněm v Olom. 1511. č. 12. A. Č. X. 346.

32. O svědomí k soudu zemskému.

Item. Nejprve aby každý pán a dobrý, urozený člověk, obyvatel markrabství tohoto anebo království Českého, svědomí dáti mohl pod pečeti svú, čehož v pravdě svědom byl, a na konci svědomí svého aby ten závazek učinil: což svěd , že to bere na svú vieru a na svú duši, že jest to v pravdě tak.

Pakli by byl cizozemec a nebyl z markrabství Moravského aneb z království Českého neb z knížetství Opavského neb Krňovského, a obyvatelem v zemi že by nebyl, a kdo jeho k svědomie potřeboval: tehdy takový každý, kdož chce svědčeti,

aby osobně stál a svědomie pod přísahú dal, lečby strana druhá bez přísahy jeho svědomí trpěti chtěla.

Což se služebníkuov panských neb rytířských dotýče, kteříž by nebyli z tohoto markrabství anebo z království Českého neb z kniežetství Opavského neb Krnovského, ti aby se též zachovali, jako jiní cizozemci.

33. Zřízení zemské o honění nepřátel a odpovědníkuo.

Opakuje se celý text, tištěný ze sněmu Brněnského r. 1505 v A. Č. X. 332 a 333 až do slov: „trestán býti podle zdání soudu zemského.“ Kromě toho položeny jsou tu ještě tyto odstavce:

Item. Jestliže by se na kterého člověka vyznání stalo pod kterýmž kolivěk pánem, a ten psanec neb jiný podezřelý by byl, muož od každého býti vyzdvižen a do vězení vzat na takový způsob, když již u vězení jest, aby se o něm pánu jeho oznámilo. Poddá-li se pán jeho k tomu, že od něho spravedlivé učiniti chce, má tomu pánu vydán býti; pakli by pán jeho zastati nechtěl, tehdy se k němu tak zachováno býti má, jakž na takového slušie, a ten, kdož žádal za ujistění, aby to naň vedl neprodlévac [sic]; a volal-li by se ten ku právu, má ku právu puščen býti a ve dvou nedělích aby jej obvinil, a což z práva přijde, staň mu se.

A což se povalečnuv dotýče, jestliže by se který na kterého pána volal a od toho pána listu pod pečetí neměl, aby svobodně vzat byl; a kterýž by psanec byl, a naň vyznáno bylo, a na tom by ten, kdož vyznal, umřel, proti takovému psanci právo ručeno aby nebylo.

34. O kabátiech pancířových.

Item. Což se kabátuo pancířových a všech štrychuov v nich dotýče, kdož by kolivěk v nich choditi aneb jezdití chtěl po silnicích a po potřebách svých, ti to mohou učiniti; než jakž do hospody přijede neb přijde, aby je hned složil a dal schovati. Neb kdož by koli v tom postížen byl, má z toho viněn býti před panem hajtmanem markrab. Moravského, a jestliže by na něho to dovedeno bylo, tehdy tomu, kdož by na něho to dovedl, má dáti XX kop gr. česk. a dvě neděli u věži seděti. (In margine: „Není přijat“.)

35. O děvečkách sedlských.

Item. Což se děveček sedlských dotýče, jakož jedni druhým je loudie a pojímají bez vuole přátel, taková věc aby zastavena byla; a kdož by to učinil, aby jej pán jeho i s ní vzal a dvě neděli vězením trestal; pakli by pán jeho trestati zanedbal, z toho aby hnán byl z X kop grošů o ulúzení ženy. (In margine: „Má státi.“) A který by kolivěk člověk takovou věc učinil a děvečku proti její, pána jejího a otcovské a mateřině vuoli vzal, k takovému má se zachováno býti jako k lotru. (In margine: „O tento není snešeno.“)

Viz doleji č. 42 téhož sněmu.

36. O zapoviedání gruntuo.

Item. Jakož se nyní děje, že sobě zapoviedají grundy, a v těch zápovědech cesty, stezky i chodníky: takových zápovědí aby nebylo; než chce-li kdo komu své grundy zapověděti, pastvy aneb myslivosti, aneb užívání gruntuo, toho vuoli každý má. Než cest, stezek, kudyž lidé jezdí a chodí, žádný zapoviedati nemá.

Viz čl. 6 od 6. ledna 1518 zde na str. 304. — Z. Z. 1535. f. 90. — Z. Z. 1545. f. 125. — Z. Z. 1604. fol. 100. s varianty.

37. Aby žádný syn panského neb rytířského řádu aneb sirotek statku žádnému dávati a zavazovati nemohl prve, nežli by jeho v držení byl a k letům nepřišel.

Item. Svolenie pánuov a rytířstva markr. Moravského na oznámení pana Bernauta z Žerotína na Dřevohosticích o Jakuba, syna jeho, kterýž jest byl na ten čas při králi Polském JMti, a tu jest na se zápisy zdělal Janovi Štablovskému aneb někomu jinému, když by pán Buoh pana Bernarta otce jeho z tohoto světa vzieti ráčil, aby témuž Štablovskému polovici statku dal, aneb více neb méně. Pak my znajíc to, že syny a přátely své dáváme do cizích zemí proto, aby se k dobrému a poctivému vedli a statku s poctivostí nabývali, a ne statky naše zavodili prve, než by jich mocni byli: takovou věc můžeme a v nic obracujeme, aby to jeho zapísání i takového každého nyní i na budoucí časy žádné moci nemělo a jmieti nemá.

Item. Také jestliže by kdo v takovou věc sirotka někdejšího sobě uvedl prve, než by k letům přirozeným přišel a statku v držení nebyl, že to také moci žádné jmieti nemá.

Z. Z. 1535. f. 84. — Z. Z. 1545. f. 123. — Z. Z. 1604. fol. 78.

38. O služebnících panských, dobrých lidech, kteříž by nepřátely honili.

Item. Což se honění nepřátel odpovědných dotýče, ti aby honění byli ode všech čtyř stavuo, kdež by o nich zvěděno bylo, každý pán s svými dobrými lidmi a služebníky podle přemožení svého. A jestliže by se pán Buoh pomohl takových nepřátel odpovědných dohoniti, ti mají zjímání býti a pánům svým v moc dáni. A poněvadž tíž odpovědní poctivost svú proti zemi jsou ohradili, ti páni, čím by služebníci je zjímali, mají to opatřiti, aby ti neb ten vězeň katu v ruce dáván nebyl, tak aby ti skrze to, kdož jsou honili, na tom úrazu neměli. Než co se jiných lotruov zhůbcí zemských dotýče, kteříž by odpovědní nepřátelé nebyli, proti těm aby se všickni obyvatelé zemští zachovali, jakž od staradávna bývalo.

Z. Z. 1545. f. 113. dodává ještě větu: „aby k popravám dávání bejvali.“ — Z. Z. 1604. f. 91. bez toho dodatku.

39.

MS. zemsk. arch. mor. v Brně M. VI. 15. Bez bližšího data.

Létha 1518 znamená se, jaké se zřízení o zapovídání statkuo jedním druhým stalo:

Jakož se nyní děje, že sobě zapovídají grunty, a v těch zápovědech cesty, stezky i chodníky: takových záporů aby nebývalo. Než chce-li kdo komu grunty své zapověděti, pastvou neb myslivostí aneb užívání gruntu, toho vuoli každý má; než cest a stezek a jezd, kudyž lidé chodí a jezdí, toho žádný zapovídati nemá.

Viz výše č. 36 téhož sněmu.

40. O postavení svědkův.

Na tom zuostáno: Kdož by pohnán byl o postavení některých svědkův před pány soudcími, takový pohnaný, nechtěl-li by sám na sněm jeti, muž takové svědky na sněm poslati před pány soudce s ouředníkem svým aneb fojtem, a ti od pohnaného přijati býti mají a k vyslyšení před ouřad postaveni. A kdož svědky vede, ten jim stravu dávej, dokudž slyšání nebudou, a k tomu od každé míle po dvou gr. dej; a pakli by byl příliš starý svědek, ten má formana zjednati a ten tomu platiti, kdož ho potřebuje, a od míle po 4 gr. dáti.

Viz čl. 15 téhož sněmu výše str. 309.

Item. Jestliže by se na kterého člověka vyznání stalo pod kterýmkoli pánem, ten psanec muž od každého vyzdvižen býti a do vězení vzat na takový způsob: když již u vězení jest, aby se o něm pánu jeho oznámilo; poddá-li se pán jeho k tomu, že od něho spravedlivé učiniti chce, má tomu pánu vydán býti; pakli by jeho pán zastati nechtěl, tehdy se k němu tak zachovati má, jako na takového sluší.

Srovnej čl. 33 téhož sněmu výše str. 313.

Jestliže by se honění trefilo od království Českého aneb knížetství Slezského do markrabství Moravského po kterémkoli zločinci, a na kteréhož by kolivěk pána aneb obyvatele markrabství Moravského to by se vzneslo, tehdy ten pán neb obyvateľ má rozkázati služebníkom honiti i poddaným všem; a kdož by kolivěk honiti nechtěl, ten a takový má zavázán býti slibem, aby se postavil hejtmanu markrabství Moravského, a pod tím zavázáním ten takový aby trestán byl podle zdání hejtmana markrabství etc. a soudu zemského.

41.

Jakož se v tomto markrabství zachovává, že mnohý statek prodá na pravduo aneb pod nějakým způsobem jiným, ještě mu toho žádná potřeba nebude, než aby pečť od landtfryduo vytrhl a řádem a právem aby živ

nebyl, než svou vůli aby na někom provozoval aneb na vsí zemi: protož kdož by kolivěk chtěl se z země vyprodati, ten každý aby se zapsal, že o všechny předešlé věci, které se v tomto margkrabství zasáhly, nemá než řádem a právem téhož před se bráti.

42.

Item. Což se děveček sedlských dotýče, jako jedni druhým loudí a přijímají je bez vůle přátelské: taková věc aby zastavena byla; a když by kolivěk člověk takovou věc učinil, k takovému aby se zachováno bylo jako k lotruo, jakož napřed dotčeno jest.

Viz Z. Z. 1535. f. 86. — Viz ustanovení téhož sněmu č. 35. — Viz o tom celé ustanovení ve Z. Z. 1545. f. 124.

43.

Co se zhůbcí zemských dotýče; jestliže by takoví lotři komu škodu učinili, a ten nebo přátelé jeho doptati [sic], z čího města, městečka, z zámku, tvrzi aneb vsi ti lotři vyjeli anebo vyšli: ten podle uznání soudu zemského tu škodu naprav, což [sic] to město, městečko, zámek, tvrz nebo ves jest, též i města královská.

CIX.

Ze sněmu obecního v Olomouci r. 1519. (Bez bližšího data.)

Památky sněm. zemsk. arch. mor. v Brně I. f. 11.

1. O posudku zřízení.

Létha božieho tisícého pětistého devatenáctého na sněmu obecním v Olomuci, stalo se jest zřízení ode všech stavuov, což se posudkuov dotýče, aby se lidé na tom na potomnie časy nemýlili: Jestliže by se kdy přihodilo a svatého Jiří aneb svatého Martina v pátek se trefilo, tehdy ten pátek před svatým Jiřím aneb před svatým Martinem posudek v Olomuci držán býti má, a v Brně hned druhý pátek, totiž na svatého Jiří aneb na svatého Martina.

Z. Z. z r. 1535. f. 55 b; Z. Z. 1604. fol. 64 a, v obou obšírněji. — Ve Z. Z. 1545. f. 79 tohoto odstavce není.

2. Naučení panské panu komorníkovi, jak se na posudku při kladení sum každý zachovati má.

Item. Kdož by komu jaké peníze podle přísudku panského klásti měl, že ten každý, komuž se ta summa podle panského nálezu klásti má, osobně tu státi má; pakli by sám osobně státi nemohl, tehdy aby list pod pečetí svú dal tomu, kohož by na svém místě pro takovou summu poslal. A kdož by toho neučinil, ten o spravedlnost svú a o tu summu přijde.

3.

Kopie nová č. 2276 zemsk. arch. mor. v Brně. Bočkova sbírka.

Anno Domini 1519 na sněmu v Olomuci při Svíčkách:

Zmocnění pana Hynka z Ludanic. Přestoupil jest před pana hajtmána a pány JJMt pan Hynek z Ludanic a zmocnil jest pana Jana z Ludanic, syna svého, aby týž pan Jan na místě jeho, když by pan Hynek pohnán byl, stávat i k soudu a odpovídati mohl, a byla-li by toho potřeba, také zase na místě pana Hynka aby poháněl. Kdež pan hajtmán a páni témuž panu Hynkovi toho jsou dopustiti ráčili a povolení své dali.

4.

Zmocnění pana Jakuba z Šarova. Pan Jakub z Šarova, předstoupiv před pana hajtmána a pány Jich Mt, oznámil, že pro nedostatek zdraví svého k soudům stávat nemůže, prosí pánuv, aby jemu toho přieti ráčili, aby on syna svého Jiříka z Šarova toho zmocniti mohl, aby týž Jiřík syn jeho k soudům stávat a se souditi i odpovídati, a byla-li by toho potřeba, i na místě jeho poháněti mohl.

5.

Jheronym z Basstie oznámil jest před panem hajtmánem a pány, kterak od Albrechta z Baště, bratra svého, koupil jest ves Žákovice s jejím příslušenstvím, a ji zaplatil a v tu ves se uvázal, kdež Albrecht Barský prve než jemu list zprávný udělal a ve dzky vložil, že jest umřel. Na to jemu páni naučení dali, poněvadž jest vědomá, že jest Jeronym tu ves od Albrechta koupil, že při tom kupu zuostati má; a když sirotci k letům přijdú, jemu tu ves ve dzky vložiti mají. Actum Brunne sabbato post Reminiscere anno Domini 1519.

6.

Zmocnění pana Ladslava z Bozkovic. Item. Na témž sněmu pan Ladslav z Bozkovic, nejvyšší komorník margkrabství Moravského, ... tak aby pan Kryštof na místě jeho pöhony přijímati i poháněti mohl.

7.

Zmocnění pana Albrechta Holešovského. Na témž sněmu pan Albrecht z Šternberka zmocnil jest k soudu na místě svém pana Jana z Šternberka, syna svého, tak aby on pan Jan pöhony k sobě přijímati i zase poháněti mohl a se souditi tak, jako by on sám pan Albrecht se soudil.

8.

Nemá žádný cizozemci bez povolení stavů zstavovati. O stávkou Malého Procka z Cetině. Svolením všech stavů na sněmu v Olomuci o svatých Třech Králích dopuštěna jest stávka Prockovi Malému z Cetině na tento způsob: poněvadž stávka v těch listech krále Vladislava slavnej paměti, kterýž Procek má, postavena jest a zřetelně svědčí na Mýtské a Chrudimské, že Procek podle těch zápisův bude moci zde v tomto markrabství na Mýtských a Chrudimských podle práva městského szej spravedlnosti dobývati stávkami. Actum anno 1519.

9.

Ohlašování Viléma z Vickova. Vilém z Vickova oznámil jest před panem hajtmanem a pány JJMtí, že stojí k roku položenému s svými potřebami proti Petrovi Ryšavému z Proseče, kdež jest jej týž Petr vinil v Brně před panem hajtmanem o statek Jana Duně z Žákovic. A poněvadž týž Petr k roku složenému nestojí, žádal jest pánuov Jich Mti, aby to v registra zemská zapsati rozkázali, že on stojí, a druhá strana že nestojí a nic oznamuje, z kteréj příčiny nestojí. Kdež páni JJMtí tak učiniti ráčili a to ohlašování Vilémovo zapsati rozkázali.

10.

Ohlašování Heřmana Veselského. Heřman z Vojslavic a na Veselí ohlašoval jest před panem hajtmanem a pány JJMtí: Jakož jest měl rok složený před panem hajtmanem s Francem z Háje na tento sněm do Olomuce, kterýž jest držán na svaté Tři Krále; ale poněvadž jsú páni JJMt Francovi rok nemocný podle práv dáti ráčili, že Jich Mti Heřman za to prosí, jestliže by Franc v tom umřel, aby jeho toto ohlašování v paměti szej míti ráčili, že on po szej cti jako dobrý člověk stojí. Kdež páni takové jeho ohlašování slyšíc, v registra zemská zapsati jsú ráčili rozkázati.

11.

O Bystrovany, že kněz opat Hradiský právo chtěl míti. Ohlašování kněze opatha Pavla Hradiského o Bystrovany. Na tomto sněmu kněz opat Hradiský připověděl se před panem hajtmanem a pány ke vsi Bystrovanóm, kterýž Olomučané drží, oznamujíc, že ta ves k jeho klášteru Hradišti přísluší, prosíc pánuov, aby tuto jeho přípověď v registra zemská zapsali, že on časem jiným i s svým konventem o tu ves k nim právem hleděti chce. Proti tomu páni Olomučané oznámili jsú před panem hajtmanem a pány, že oni jsú tak dobře komora krále JJMtí, jako kněz opat; bude-li je chtieti kněz opat z čeho viniti, že jemu před Jeho Mtí právi býti chtie.

12.

Paměť některých slov od Procka Malého. Paměť na žádost straně od Jich Mti pány soudci daná. Jakož jest Procek Malý pánuov Jich Mti za paměť žádal, což se těch slov, kteréž . . . . . [Listina není dokončena.]

CX.

Ze zemského soudu v Brně 1519 (?)

Památky sněmovní zemsk. archivu mor. v Brně I. f. 13 a.

O těch, kdož nemohú svej potřeby při soudu vésti. Item. Když by některá vdova aneb sirotci aneb kdo chudý pohnán jsa, aneb někoho požená, před soud předstoupil, nemajíc, kdo by od něho jeho při vedl a potřebu pověděl: takovému každému, znajíce páni soudce toho potřebu, s soudu osobu hodnú k vymluvení a vedení potřeby jeho dáti mají.

CXI.

Stavové moravští králi Ludvíkovi I., že zachovali a vyplnili vše, co při nastupování pána země vykonati jim dlužno, i berni že zapravili. (Bez data, 1519?)

Codex Wenceslai de Iglavia, MS. zemsk. arch. mor. v Brně, XII. C. 1. fol. 59.

Na žádost a poselství krále JMti pána našeho milostivého, kteréž jest JKMt na nás skrze nejvyššího pana hofmistra království Českého vzložiti ráčil, oznamuje nám JKMt, kterak jest JKMt v království Uherském i též také v království Českém vpuštěn v mocné panování, a téhož že JKMt na nás žádá; kdež my JKMt na to tuto odpověď dáváme:

Že jsme my v živnosti krále Vladislava slavné paměti, v ty časy pána našeho milostivého, otce JKMt, hned potom, jakž jest JKMt na království Uherské i také České korunován, když jest JMt sem k nám do země přijeti ráčil, za pána přijali, to všecko zachovavše podle řádu a obyčeje země té, což při přijímání pána zachováno býti má, tak jakž jsú předkové naši i my JMti předkóm činili, JMti slib a povinnost učinivše jako králi korunovanému a pánu svému dědičnému, i berni tu, kteráž jse při přijímání pána dává, JMti jsme dali. Jakož pak i král JMt, slavné paměti otec JMti, z tej berně nás jest na místě JMti kvitovati ráčil. A tak JKMt znáti ráčí, že jsme JMti všecko učinili, což jsme z povinnosti spravedlivě JMti učiniti měli, a ve všech věcech k JMti jsme se zachovávali a zachovati chceme, jako ku pánu našemu dědičnému. A od JKMt toho také čekáme, když k tomu přijde, aby podle zápisu otce JKMt slavné paměti, že nám učiniti ráčil, pokudž spravedlivě JKMt povinovat bude a jest. Pakli JKMt znáti ráčí, že bychom nad toto což výše JMti povinovati byli, aby nám JMt oznámiti ráčil, že se ve všem k JMti zachovati

chceme jako ku pánu našemu dědičnému. A že také k JKMti v krátkém čase posly své v potřebách našich vypraviti chceme.

Což se pak berně nebo pomoci, kterejž JKMt na nás žádati ráčí, dotýče, z prvního artikule naší odpovědi JKMt tomu rozuměti ráčí, že jsme tu berni, kteráž jsme JMti povinni dáti byli, již dali; z kterejžto berně otec JKMti slavné paměti na místě JKMti nás jest kvitovati ráčil; a protož JKMti jako pána svého milostivého prosíme, aby nás JKMt při tom zuostaviti ráčil; neb bychom pak chtěli žádost JKMti v tom naplniti, známe, že by lidé naši pro tato obtížná a neúrodná léta a pro svú velikú chudobu toho sněsti a nikoli tomu dosti učiniti nemohli.

CXII.

Poselství stavů moravských ku králi Ludvíkovi I. (Bez data, 1519?)

Codex Wenceslai de Iglavia. — MS. zemsk. arch. mor. v Brně. XII. C. 1. fol. 177.

Najprve JKMti služby naše pověděti.

Jakož jsme JKMti skrze nejvyššieho pana hofmistra království Českého odpověď dali, že jsme JKMti již všecku povinnost učinili a v tom i ve všem jiném k JKMti jsme jse zachovali a zachovati chceme jako ku pánu našemu dědičnému; a JKMti za to prosíme, poněvadž jsme my již všecko od sebe učinili, což jsme JMti povinovati učiniti byli, aby JMt mezi nás přijeti ráčil a to, což jest nám JMt povinovat od sebe učiniti podle zápisu krále JMti slavné paměti, aby nám od sebe učiniti ráčil. A že tu při příjezdu JKMti, pokudž bychom znali JKMti a tejto země dobré, v tom jse k JKMti rádi povolně jako ku pánu svému najíti dáme. A jestliže by pak JKMt k nám do země vypraviti jse neráčil, že JKMti za to prosíme, aby JKMt s zemí svehch osoby ze všech stavuov počet slušný jmenovati a k sobě obeslati ráčil, a tu s JKMti a JMti dobré a JMti zemí aby rozváženo a jednáno bylo.

Což jse berně a pomocí, kteréž JKMt skrze téhož pana hofmistra na nás žádati ráčil, dotýče, JKMti prosíme, aby JKMt do nás sobě toho obtěžovati neráčil, že pro přílišnú chudobu lidí našich JKMti žádosti dosti učiniti nemůžem; neb my jistě na jiném nejsme, než na tom k JKMti povolně a poddaně, pokud nejvyšší naše možnost jest, jse zachovati.

Item. O pana podkomoříeho s JKMti a se pány uherskými mluviti, o jeho vězení, kteréž mu jse stalo v knížetství Rakúském pro království Uherského [sic], aby jse jemu škoda, kteráž skrze to vzal, napravila.

Item. O stávky s JKMti mluviti, že města tohoto markrabství jse neobvyčejně stavují v království Uherském, aby JKMt takových stávek neobvyčejných dopuštěti neráčil.

CXIII.

Ze sněmu obecního v Olomouci dne 6. ledna 1520.

Památky sněmovní zemského archivu mor. v Brně I. f. 13.

Anno Domini 1520 v Olomouci při času Svíček stalo se toto zřízení dole-
psané:

Viz Brandl: Kniha Drnovská p. 112.

1. O menších úřednících, aby zjevnú zprávu dávali
o mezích a hranicích.

Item. Když úředníci práva menšího vedú se na meze a hranice, a tam se jim ukazuje potřeba obojí strany, a páni potom jejich zprávu tajně jsú vyslychali a potom na to nález činiti ráčili: Na tom zuostáno, aby toho již více nebývalo po tento čas. Než kdyžkoli úředníci práva menšího na meze neb hranice požádání budú, cožkoli od obojí strany vyslyší aneb před nimi okázáno bude, o tom aby zjevnú zprávu na sněmu přede pány činili v přítomnosti obojí strany. A jestliže by která strana svévolně, bez dostatečného duvodu proti úředníkóm co mluvil [sic] a jich dotýkal, jim v tom lehkost chtě činiti, že by tak nebylo: ten každý aby trestán byl podle zdání pana hajtmána a pánuov soudců zemských.

Není v knize Drnovské; Z. Z. 1535. f. 50 sq. — Z. Z. 1545. f. 68. — Z. Z. 1604. f. 62.

2. O postranné pře.

Item. Při tom soudu žádnými strannými věcmi páni soudce zaneprazdňovati se nemají: než jestliže by toho potřeba byla jakých stranných při slyšení, ty aby pan hajtmán po vzdání soudu slyšení ráčil, nechaje při sobě osob z pánuov soudců v Olomouci z Olomuckého kraje a též v Brně z Brněnského, kteréž by JMt při sobě jmieti ráčil, a ti nicne se nevymlouvajíc, při JMti zuostati mají. Pakli by jaká veliká pře byla, tehdy z obojího kraje páni soudce při JMti býti mají. A odtud též jako od soudu zemského žádný odjížděti nemá pod touž pokutou.

Z. Z. 1535. p. 51 sq. — Z. Z. 1545. fol. 70. — Z. Z. 1604. f. 60.

3. O sněmích obecních.

Item. Sněmové obecní při soudu aby pokládání nebyli. Než když by potřeba byla sněmu obecního pro potřebu krále JMti aneb zemskú, to pan hajtmán, maje při sobě slušný počet z pánuov i z rytířstva, rozvážiti má, při kterém času takový sněm by položití ráčil, aby soudu zemskému překážky nebylo.

Z. Z. 1545. f. 108 má dodatek: „a králi JMti má psáti a taková věc oznámiti.“ — Z. Z. 1535. fol. 52. — Z. Z. 1604. f. 62.

4. O mlynáře.

Item. To každý aby s stavu panského, prelatského i rytířského i města na svých statcích opatřili váhou aneb mírou spravedlivou, tak aby mlynáři chudým lidem spravedlivé činili; mýto aby brali tak, jakž od staradávna bráváno bývalo, nad to žádných úplatkuov od lidí neberúc. A také kdož prvé do mlýna přiveze, tomu aby prvé semleno bylo. A kterýž by se mlynář tak nezachoval a naň usvědčeno bylo, toho aby pán jeho skutečně trestal; pakli by toho ten pán neučinil, aby soused jeho jej z toho hnáti mohl.

Z. Z. 1545. f. 120. — Z. Z. 1604. f. 107.

5. O sirotky.

Item. Sirotci panského, neb rytířského stavu, když by k letóm přišli a poručníky neb strýce kvitovati chtěli, tehdy aby poručníci aneb strýci s sirotky před panem hajtmanem, pány a soudci zemskými stáli a tu věc oznámili, že sirotci již léta majíc, kvitovati poručníky aneb strýce chtějí. Tu pan hajtman a páni soudce tu věc slyšíc a rozvážíc, při čem ta věc státi má, rozkázati ráci. Pakli by bez vědomie pana hajtmána a pánuov soudci kdo od sirotkuov kvittancí přijal, taková kvittancí aby žádné moci neměla.

Z. Z. 1535 f. 67. — Z. Z. 1545 fol. 104. — Z. Z. 1604 f. 74.

6. O listech hlavních a obsielání do ležení i o lání.

Item. Kdožkoli mají listy hlavní na penieze s rukojmiemi pod ležením, když by k tomu přišlo, že by rukojmie vlehnúti měli, tehdy aby věritel dvě neděli napřed každému rukojmí věděti dal; a ti rukojmie jestliže by v těch dvou nedělích nevllehli a nese s věriteli svými nesmluvili, tehdy je muož tak upomínati, jakž od staradávna o penieze napomínati obyčej byl. Pakli by kdo rukojmím svým prve dvou nedělí po napomenutí lál, ten jim to bude povinen napravití podle uznání pánuov soudci zemských.

Kniha Drnovská p. 114. dodává: „a tak každým dvěma vždy dvě neděle má napřed dát věděti.“ — Z. Z. 1535. f. 89. — Z. Z. 1545 f. 61. a Z. Z. 1604. f. 86. bez toho dodatku.

7. O ručnicích a myslivosti.

Item. Na tom zuostáno, že obyvatelé zemští, páni, rytířstvo, prelati a města mohú pro obranu životuov a statkuov svých s ručnicemi jezdit. Než na myslivost žádný choditi ani služebníkuov svých vysílati nemají. A kdož by se tak nezachoval a služebníkóm neb myslivcóm svým na myslivost choditi s ručnicí dopustil, ten bude moci pohnán býti z X kop gr. českých.

8. O myslivosti sedlskej.

Item. Sedláci s ručnicemi na žádnú myslivost ani cestami choditi nemají. Tenat, rukávníkuov, sopíkuov, ani lečby, lovuov, ani střelby na všelikú zvěř velikú i malú, kromě na vlky a lišky, jmiati nemají. A každý pán, prelati i rytířstvo svým lidem tenata, rukávníky i všeliké lečby pobrati mají a všecky myslivosti jim zastaviti. Pakli by kdo se tak nezachoval, a kdo kterého člověka v tom usvědčil, tehdy má tomu pánu, prelatu i z rytířstva to oznámiti, že ten aneb ti tenata mají a myslivosti vedou; tehdy ten každý, komuž by to oznámeno bylo, má toho člověka neb ty lidi k tomu jmiati, aby každý kopu groší dal tomu, kdož jest jej s tím postíhl. Pakli by se kdo tak, jakž se svrchu píše, nezachoval, a to přehlédal, aneb tej nápravy od člověka neučinil, bude moci z X kop gr. pohnán býti. (In margine: „Obnoveno v Brně anno 1531 a stvrzeno.“)

9. O křepelice.

Item. Také toto každý pán a obyvatel zemský opatřiti má a sedlákům zapověděti, aby křepelic s tenátky a s křepelcem s Veliky noci nelapali pod touž pokutou.

10. O shony.

Item. Žádný s stavu panského, prelatského i rytířského na shony na grunt žádného aby nechodil, lečby kdo komu vuoli dal. Než kdož by bez vuole na čích gruntech shánel, ten bude moci z 50 kop gr. pohnán býti.

Z. Z. 1535 f. 93.; Z. Z. 1545 f. 125; Z. Z. 1604 f. 101.

11. O ščvaní s chrty.

Item. Žádný s chrty na ščvaní od zeleného čtvrtku až do svatého Jakuba jezdit ani choditi nemají; pakli by kdo přes to usvědčen byl, ten bude moci z 10 kop grošů pohnán býti.

Kniha Drnovská p. 114. dokládá: „od toho, po čimž jezdil. Ale po svém jezdit může i po toho gruntech, kdož mu dopustí štvátí aneb i na tenata honiti. Ale má se ho prvé optati, dopustí-li jemu po svém. A ještě více najdeš v novějším zřízení na listu 116. i nález na to.“

12. O svědcích, když k slyšení přijdú.

Item. Svědkům, kteříž se k přísaze vedou, aby prvé jim od mílí placeno bylo, než přísahu k svědomí učinie, a pokudž by jim zapláceno nebylo, aby nesvědčili. A jestliže by někdo o svědky požena, aneb na žádost jeho že by mu je soused postavil, a potom že by jich nedal slyšeti, pravíc, že mi jich třeba není; proto aby těm svědkům přece od mílí zaplatil a z hospody je vyplatil. Pakli by toho neučinil, tehdy ten, číž jsú lidé, aby jej mohl hnáti z X kop grošů.

Není v Knize Drnovské.

13. O listech hlavních, jak bez výmínek o berni dělány býti mají.

Item. Listové hlavní na peníze aby se s žádnými výmíenkami o zastupování a spravování berně nedělali, než tak, jak lantfryd ukazuje na listy obyčejné. A pakli by kdo, vida na někom potřebu a nůzi, uvedl jej sobě v takový zápis, aby zaň berni spravoval, ten aby toho nebyl povinen držeti ani rukojmie jeho tej berně spravovati.

Není v knize Drnovské.

14. Kdož by pánuov JJMtí za jakú paměť žádal.

Item. Také na tom zuostáno, jestliže by kdo nějaké paměti na páních soudci žádal krom potřeby soudu, že žádnému dána býti nemá; než tu při soudu, což by k tomu soudu náleželo, povědíno býti má, pokudž by paměť panská byla. Než kdož by znal toho potřebu svú potomní aneb přitele svého, ten bude moci s vůlí panskú v registra sobě dáti zapsati to, což by přede pány soudcími mluveno bylo; a to aby na ceduli pánóm soudcím sepsáno dal; a JJMt toho ohledajíc, jsú-li ty řeči tak sepsané, jakž jsú mluveny, do registr zapsati rozkáží; pakli by co více napsáno bylo, než jest mluveno, to vymazati ráčí. A taková paměť ku potřebě každého v zemi i ven z země množ vydána býti.

Není v knize Drnovské.

15. O ustaném právě.

Item. Při vyhlašování pohnouov to stané právo aby změněno bylo, a tak kvapně při vysvědčování pohnouov ustané právo dáváno nebylo, než tepruov po vysvědčení všech puohnouov i slunečních; kdož by již ku pohnou nestál, na toho aby stané právo dáno bylo a k tomu podle práva dopomoženo.

Není v knize Drnovské.

16. O registra kupecká.

Item. Na témž sněmu svoleno, aby páni soudce žádných přísuduov na registra kupecká, na dluhy panské neb z rytířstva, po dnešní den nečinili. Než chtěl-li by který kupec neb obyvatel městský kterému panskému neb rytířskému člověku co věřiti, ten každý opatruj se cedulemi pod pečeti neb sekretem, co jemu kdo dlužen jest; na páni na takové cedule přísudy činiti ráčí. Než dluhové předešli, ti podle registr v svéj možnosti zuostaňte. Actum o tom Anno d. 1520.

Není v knize Drnovské. Z. Z. 1343 f. 48.

17. O židy a lichvy.

Item. Svolení obecní, aby židé z 10 zlatých dva zlaté do roka brali, a ze 30 zlatých, a tak aby se při velikých i malých summách zachovávali, z 10ti

dva berúc do roka a nic viece. A takové lichvy aby židóm na každého puol léta spravovány byly. Pakli by toho kdo neučinil, tehdy to žid fojtovi tej dědiny, kdež ten dlužník jest, oznámiti má, a fojt jemu spravedlivé učín a dlužníka k tomu drž, aby židu zaplatil. Pakli by fojt toho učiniti nechtěl, tehdy žid stavovati moci bude každého z tej dědiny, dokudž se jemu dosti nestane.

(Artikul tento jest přemřízován.)

Viz výše str. 309 ustanovení sněmu z roku 1518 č. 9, s varianty. — Viz kniha Drnovská p. 114.

Item. Půjčil-li by který žid co na základ, ten také tím způsobem lichvu beř, dva zlaté z 10ti do roka, jakož svrchu psáno jest. Než takový základ nejprvé má fojtovi a konšelóm ukázán býti, a oni to v knihy městské zapište. A přišel-li by kdo a svého co u žida našel, ježto by jemu ukradeno a židu zastaveno bylo, a stal se toho slušný průvod: to má beze všeho uplácování vráceno býti tomu, komuž ukradeno jest. A nechtěl-li by kdo z takových základuov lichvy na každého puol léta spraviti, a v tom základ se prostál: žid s tím základem bude moci učiniti podle zdání svého. Než žádný základ do roka se prostáti nemá.

Item. Židé nikdyž ve všech bydletí nemají, nežli kteřížby nelichvili, než v městech a v městečkách. Pakli by kdo proti tomuto ustanovení ve vsi židy chovati chtěl, to žádnému trpěno nebud, než každý o to trestán býti má podle zdání panského a rytířstva.

Item. Který by žid kterému člověku z kteréžkoli dědiny půjčiti chtěl na jakýžkoli základ aneb na lichvu, toho žid učiniti nemá bez vědomí fojta a konšel tej dědiny, odkud by ten člověk byl, kterýžby od něho vypůjčiti chtěl. Pakli by půjčil bez vědomí fojta a konšel, tehdy ten člověk nebude povinen toho židu platiti. Než což se předešlých půjček dotýče, ty aby každý židóm platil tak, jakž od nich vypůjčil. [Tento odst. jest přemřízován.]

Item. Židé aby trhuov ani kupectví žádných nevedli po všech, než v městech a v městečkách.

V knize Drnovské s varianty. — Z. Z. 1535 f. 93 sq. úplněji. Rovněž Z. Z. r. 1545 f. 129 sq. a Z. Z. 1604 f. 117.

18. O přesáhnutí základem v póhonu.

Item. Na tom jsme se srovnali páni a rytířstvo: Jakož těchto časuov předešlých vzniklo bylo, že puohonové někdy o rovnú věc od jedněch na druhé činěny jsú, a v nich summy anebo základové vysocí kladení byli, ježto jsme v tom uznali, že viece hleděli kořisti nežli spravedlnosti; i protož aby každý, komuž se zdá, že by jakú spravedlnost měl, a chtěl poháněti, u sebe to prve, oč poháněti chce, rozvaž, aby základem anebo summú v póhonu nepřesáhl, a to z příčiny tej: Jestliže by se straně odporné zdálo, že jest základem přesaženo, že toho podle zvyklosti starodávnie na pány podati muož. A kdož pohánie, též jestliže se jemu zdá, že jest summú

nepřesáhl, hned při pohnu toho dovoditi má, že jest základem nepřesáhl. A páni tu věc rozvážíc, jestliže jest základ přesežený [sic], nález učiniti ráčí, poněvadž jest summú přesaženo, že tomu pohnu odpoviedati nemá; a pakli by přesaženo nebylo, tehdy odpoviedati rozkázati ráčí. A protož pohnaný v tom se tak opatruj, což se základu přesežení dotýče. A pakli se v tom kdo obmešká, ten sám sebu vinen bude.

A jestliže by páni soudce nález učiniti ráčili, že ten, kdož jest pohnán, povinen jest to podle pohnu napraviti: ten věz, že již základ v pohnu položený stratil.

A jestliže by pak páni soudci nález učiniti ráčili, že jest povinen podle slibu a pečeti své tomu dosti učiniti, to při tom zachováno buď podle starodávnie zvyklosti, aby se výše nevedl, ač se chce škody uvarovati, než pokudž jeho spravedlnost káže.

Než což se statkuov dědičných dotýče, tu každý v pohnu základ, jakž se jemu zdá, podle zvyklosti starodávni položiti muož. Avšakž jestliže by jemu nález panský padl, že jemu pohnaný to napraviti má, proto nemá k tomu základu v pohnu položeným sáhati ani se naň výše vésti, ač se chce škody uvarovati, než pokudž by ta škoda, o kteréž pohnal, ukazovala.

Není v knize Drnovské.

19.

Plnomocný výbor stavů moravských ustanovuje, že páni k soudu pozvaní se dostavovati mají a nemají odcházeti bez slušné příčiny. Sněmy zemské nemají se konati v době zasedání soudu zemského. O poručnictví a zastupování při soudu. — V Olomouci 19. ledna 1520.

Orig. zemsk. arch. mor. v Brně V. I. 75.

Ačkoliv jest to samostatná listina, klademe ji ku předcházejícímu sněmu. — Tištěno Brandlem v knize Drnovské p. 112 I, II, III, V s četnými varianty.

Ve jméno buoží amen. Páni a vládyky markrabství Moravského na sněm obecním v Olomouci při svatém Martině, vydali sú z sebe důstojného u boze otce pana Stanislava biskupa Olomuckého, a pana Artleba z Bozkovic, hajtmána markrabství Moravského; a k nim jsú přidali z pánuov pana Albrechta z Sternnbergka, pana Volka z Sovince, nejvyššího sudího téhož markrabství, pana Václava Berku z Dubé a z Lipého, pana Jana z Kunovic; a z vládyk Adama z Backovic, Jana Kobíka z Opatova, Viléma z Víckova, Markvarta Valeckého z Mírova; a jim jsú mocně poručili, aby oni vezmúc před se svobody téhož markrabství, na místo rozvážili, zjednali a způsobili, aby v budúcích časech obyvatelé v markrabství Moravském tím se zpravovali při soudu zemském.

Protož my Stanislav z buoží milosti biskup Olomucký, Artleb z Bozkovic, hajtmán markrabství Moravského, i jiní páni a vládyky napřed jmenovaní, zjednali a ustanovili sme a mocí tohoto listu ustanovujem nynějším i budúcím pánuom a vládkám markrabství Moravským:

Najprve aby páni a vládky v súdu zemském sedající tak se zachovávali, jakž lantfryd ukazuje, na dni jmenovité k súdu do Olomuce i do Brna aby se sjížděli a súd vyseděli, pokudž by toho potřeba ukázala. A odtud aby žádný neodjížděl před vzdáním súdu, leč by pan hajtman a páni soudce potřebu znajíc jej odpustili. Pakli by kdo nepřijel, aneb přijeda tak se nezachoval, ten má od pana hajtmána k druhému sněmu obeslán býti, aby před panem hajtmanem a pány soudci stál; a tu jej pan hajtman s raddú pánů soudci slibem zavázati má, aby před králem JMti se postavil na den jmenovaný, kterýž jemu pan hajtman a páni soudce jmenovati budou, a toho slibu aby prázděn nebyl, leč jej král JMt rukú dáním propustiti ráčí.

Item soudce aby se v čas scházeli k hodině od pana hajtmána jim jmenované a voznámené, a tu každý aby na své místo sednúc, pilně soudili, ničím se nezaměsňavajíc, při tom súdu žádných stranních věcí před se neberúc, což by k súdu zahájenému nepřislušelo. Než jestliže by toho potřeba byla, jaké stranní pře slyšeti, ty aby pan hajtman po vzdání soudu slyšel, nechajíc při sobě osob soudci v Olomuci z Olomuckého kraje a v Brně z Brněnského, a ti ničím se nevymlouvajíc, při panu hajtmanovi zuostati mají a ty pře vyslyšeti, a pokudž spravedlivé bude, k konci a k místu přivesti. Pakli by potřeba byla, tehdy z obů krajů soudce zuostati mají; a odtud též, jako od súdu zemského, žádný odjížděti nemá pod tůž pokutú nahoře položenú.

Item sněmové obecní při súdu zemském pokládání býti nemají pro překážku súdu a obtížnosti sirotkuov, vdov a chudých lidí. Než když by potřebí bylo sněmu obecního pro potřebu krále JMti aneb zemskú, to pan hajtman, přijmúc k sobě slušný počet pánů a vládk, rozvážiti má, při kterém časi slušně takový sněm obecní by býti jměl. A to rozvážíc pan hajtman králi JMti v čas oznámiti má, aby JKMt k takovému sněmu povolení své dáti a jej držeti rozkázati ráčil.

Item sirotci panského a rytířského stavu když by k letuom spravedlivým přišli a poručníky aneb strýce kvitovati chtěli, tehdy ti poručníci a strýci s těmi sirotky před súd zemský v Olomuci aneb v Brně přistúpiti mají a tu věc oznámiti, že sirotci léta svá přirozená majíc, je kvitovati chtějí. Tu pan hajtman a soudce poručníky aneb strýce i sirotky vyslyšíc a tomu vyzuomějíc, to rozvážiti mají. A jestliže se tak najde, že sirotci léta svá přirozená mají a k poručníkuom aneb k strýcuom o nic domlúvati se nechtějí, ta věc tehdy tak při tom zuostati má, aby poručníka aneb strýce kvitovali kvitancí obyčejnú. Pakli by kteří poručníci aneb strýci bez vědomí páně hajtmanova a pánuov soudci zemských kvitancí od sirotkuov přijali, takové kvitancí žádné moci jmíti nemají, než mocní a otcovští poručníci v své moci tak zuostaňte, jak se od starodávna zachovávalo.

Viz sněm ob. v Olomouci 1520 č. 5 výše str. 322.

Item kdyby některá vdova aneb sirotci i někdo chudý pohnán jsa, aneb někoho požená, před súd přistúpil, nemajíc, kdo by od něho jeho při vedl a potřebu pověděl:

takovému každému, uznajíce páni soudce toho potřebu, z sídu osobu hodnú k mluvení a vedení pře jeho dáti mají.

Viz sněm v Brně r. 1519 výše str. 319.

Tomu na svědomí, potvrzení a lepší jistotu, my biskup, hajtmán, páni, vládky svrchu jmenovaní své vlastní pečeti s naším vědomím a vuolí přivěsiti jsme kázali k tomuto listu. Jenž jest dán v Olomuci ve štvrtek před svatým Fabjanem Šebestyanem léta páně tisícého pětistého dvacátého počítajíc.

Přivěšeno pečeti deset, sedm z nich úplně zachovaných, tři porouchané a jen z polovice zachované.

CXIV.

Odpověď krále Ludvíka moravským posílům daná. — V Budíně 10. února 1520.

Codex Wenceslai de Iglavia. MS. zemsk. arch. mor. v Brně. XII. C. 1. p. 86.

Responsio Regie Maiestatis data dominis oratoribus marchionatus Moravie.

In primis ubi status prelatorum, baronum, militarium nuntiarunt Regie Maiestati, qualiter ipsi in hoc inter se concordassent, ut arx Znoymensis cum omnibus pertinenciis ex berna nunc illic Maiestati Sue ordinata et oblata, a domino Joanne de Gutstein redimeretur et ad marchionatum ipsum conuerteretur, et domino capitaneo moderno futurisque capitaneis per successionem traderetur sine daretur ea presertim de causa, ut hoc facto Maiestas Sua a solutione superflua capitaneorum liberaretur, et quod etiam capitanei ipsi habendo arcem Znoymensem, marchionatus officium commodius regere administrareque possent.

Respondet ad hoc Maiestas Sua, agens ipsis dominis et militaribus tamquam fidelibus suis gratias, quod ad dandam bernam pro desiderio Maiestatis Sue benivole consenserint, et arcem Znoymensem ex ea redimenda curauerint, sollicitosque sine damno Maiestatis Sue fiant; que omnia ipsis Maiestas Sua regia gratia singulari tamquam dominus eorum gratiosissimus recognoscet. Verum quod ad arcem pertinet, non videtur Maiestati Sue, ut arx ipsa, que multa retroacta tempora hucusque semper a regibus marchionatus Moravie servata tentaque fuit, hoc regiminis Maiestatis Sue initio ad manus capitaneorum tradi deberet, quod alias nunquam fuit factum. Nichil quidem Maiestas Sua dubitat, quin ipsi hoc a Maiestate Sua in bonum finem cupiant; verum quia res nova est et antea nunquam usitata, propterea non videtur Maiestati Sue esse admittenda. Nam per hoc aliquo pacto Maiestatis Sue auctoritas offenderetur, quod omnino fieret, si id in ea re faceret presertim sine necessitate, quod ab aliis principibus suis factum non fuisset. Etiam verum est contenta Sua Maiestas, ut arx ipsa ex berna, ut ordinatum est, redimatur, tamen regie Maiestati, ad quam pertinet, applicetur. Quam Maiestas Sua ad manus suas accipiet et eam officialibus suis, qui sibi videbuntur, idoneis et fidelibus tenendam consignabit. Quod autem attinet ad

solutiones capitaneis debitas, Maiestas Sua de hiis ita curabit et ita pandebit, ut eorum salaria justa et antiquitus usitata aliunde, citra tamem dampnum Sue Maie-
statis, persoluantur. Ubi cupiunt, quod eos facere oporteret, vel quomodo se erga (?)
ciuitates tenere debeant, si illi bernam exsoluere recusarent: non dubitat Maiestas Sua,
quin etiam ciuitates ipse bernam ipsarum in eum finem exsoluant. Nam ut hoc facere
deberent, etiam ante Maiestas Sua illis mandauerat, que per nuncios suos, qui hic
fuerunt, significauerunt Maiestati Sue, sese bernam Maiestati sue libenter daturus.
Que si aliter (quod Maiestas sua non credat) facerent, ita prouidebit, ut ad illius
exsolutionem instar aliorum fidelium suorum opportunis remediis compellantur.

Actum Bude feria VI. post Dorothee virginis anno domini etc. XX°.

Co jse pak ostatku tej berně dotýče, kteráž by mimo vyplacení téhož zámku
Znojemského zuostala, toho žádáme a tak míti ráčíme, aby ta k rukám a v moc naši
dodána bez všelijakých výmluv k našemu dobrému byla.

Co jse věznuov a zločincuv zemských dotýče, o kteréž žádáte, aby do měst
Brna, Znojma přijímáni byli, JKMT tuto odpověď dáti ráčil: že JKMT ráčí tak míti,
aby města podle obyčeje takové obecní vězně vši země přijímali, než na ten spůsob,
aby jim takoví věžňové dovozováni a v jejich neb rychtáruovu moc dodáni byli,
a k tomu ti, kteříž by takové vězně dali anebo podali, aby se k niem podle práva
městského zachovávali a zachovali, a jich přes právo seděti nenechávali a nedali;
jakož od posluov z měst našich to nám dosti obšírně předloženo jest, že by takové
vězně dlouhé časy u vazbě držeti muosili, aby toho více nebývalo, než ti anebo ten
podle obyčeje a práva jednoho každého místa k těm věznóm aby jse zachovali neb
zachoval.

CXV.

Ze sjezdu obecního v Prostějově r. 1520. (Bez bližšího data.)

Památky sněm. zemsk. arch. mor. v Brně. I. fol. 40.

Item. Léta božieho tisícého pětistého dvacátého, na sjezdu obecním v Prostě-
jově, kněz biskup, páni JJMt a páni rytířstvo vydali jsú s sebe osoby dole psané:
pana Artleba z Boskovic, hajtmána markrabstvie Moravského, pana Jana z Pernštaina,
nejvyššího komorníka, pana Voka Pniovského z Sovince, nejvyššího sudího, pana Vilíma
Kunnu z Kunstatu, pana Jana z Kunovic; a z vládyk Adama Polického z Backovic,
Vilíma z Víckova, Jana Kobíka z Opatova, Jindřicha Lechvického z Zástřizl; a těm
jsú poručili o některé potřeby zemské jednati a zavřieti, a to jejich jednání a zavření
má mocné a stálé býti tak, jako by všemi stavy jednáno a zavřieno bylo.

Pokuta na ty, ktož by ku pónonu svému nestáli.

Item. Jakož při pónoních, když puovod pónonu nestojí, páni soudce pónony
vymazovati ráčí, a ten, kdož pohnán byl, žádné pokuty nenesl, a skrze to pónonové

pořádně souzení býti nemohli; i na tom jest zuostáno: Kdyžbykoli pónon prožalován byl po trikrát, a puovod pónonu nestál, tehdy aby předse ten pónon vymazán byl. Pakli by pohnaný nestál, tehdy má pokuty připadnutí pět kop grošuov. A ten, kdož jej poháně, má naň ustané dáti na těch pět kop grošuov. Však proto ten pohnaný má předse tomu, kdož jej požene, ten soud odpoviedati a práv býti. Pakli by nestál k tomu pónonu až do vzdání soudu, ten kdož jej žene, bude moci naň ustané dáti na při, oč jeho žene, tak jak se prvé zachovávalo. A ten, na kohož na těch pět kop grošuov ustané dáno, bude povinen těch 5 kop gr. na posudku tomu, kdož ho pohnal, položití a spraviti. A pakli by toho neučinil, ten kdož naň těch 5 kop grošuov ustál, bude moci naň zvod ručiti podle práva, tak jako by na tu summu přísud panský jměl.

Z. Z. 1535 f. 33. — Z. Z. 1545 f. 44. sq. — Z. Z. 1604 f. 48.

CXVI.

Ze sněmu obecního v Brně 14. září 1520.

Památky sněmovní zemsk. arch. Mor. v Brně fol. 11. b.

Anno domini 1520 feria VI. die exaltationis sancte Crucis držán jest sněm obecní v městě Brně; na kterýžto vyslán byl od krále Ludvíka JMti duostojný pán pan Stanislav biskup Olomucký. Kdež při přítomnosti JMti učinili jsú povinnost a přísahu do rady králi JMti tito páni a z rytířstva dolepsaní:

pan Smil Kuna z Kunstatu,	pan z Pernštaina,
„ Václav Berka z Dubé,	„ Petr Dubravský,
„ Václav Mezřícký.	„ Petr Žerotínský.
Z rytířstva z kraje Olomuckého:	Z kraje Brněnského:
pan Heřman Veselský,	pan Celand,
„ Jan Kobík.	„ Bohuše Rychwaldský,
„ Přemek z Víckova.	„ Jindřich Lechvický.

1. O sjíždění k sněmu a vysedání soudu.

Item. Páni a rytířstvo v soudu zemském sedající nyní i na budoucí časy tak se zachovávatí mají, jakož lantfryd ukazuje, na dni jmenovité do Olomuce i do Brna aby se sjížděli a soud vysedali, pokudž by se nevzdal; a odtud aby žádný neodjížděl, lečby pan hajtman, páni soudce JJMt potřebu něčí znajíc, jej odpustiti ráčili. Pakli by kdo nepřijel a tak se nezachoval, ten má od pana hajtmána k druhému sněmu obeslán býti, aby před panem hajtmanem a pány soudci JJMtí stál; a tu má slibem zavázán býti, aby před králem JMti se postavil na den, kterýž jemu pan hajtman a páni soudce jmenovati ráčí; a toho slibu aby prázděn nebyl, leč jej král JMt rukú dáním propustiti ráčí.

Viz kniha Drnovská p. 112. sq. — Z. Z. 1535 f. 20. — Z. Z. 1545 f. 28. — Z. Z. 1604 f. 33.

Item. Páni soudce aby se v čas scházeli k hodině od pana hajtmána oznámenej a jmenovanej, aby nebylo potřebie pro ně do hospod posílati a jich hledati. A když se sejdú, aby každý na své místo sedl, a tu aby soudili aneb jednali, což potřebie jest, jiným se nezaneprazdňujíc, a lidi i sami sebe, čas mrhající, k daremním útratám nepřipravovali. A ti také, kteří se souditi mají, aby s svými potřebami pohotově byli, když na čí puohon přijde, puovod aby žaloval a pohnaný odpovídal. Pakli by se kdo v tom obmeškal, že páni pöhony vymazovati ráčí, aby pöhony pořád souzeny byly.

Viz Kniha Drnovská p. 113, s varianty. — Z. Z. r. 1535 p. 21. dodává: „Jestliže by pak který z pánuov soudců k hodině od pana hajtmána jmenované k soudu nepřišel, takový aby od pánuov soudců potrestán byl; a jestliže by se toho více dopustil a k hodině jmenované nepřišel a slušné příčiny neokázal, aby slibem zavázán byl, aby se před králem JMtí postavil, jako ten, kterýž jest svévolně k soudu nepříjel.“ — Totéž Z. Z. 1545 f. 28. a ve Z. Z. 1604 f. 33.

2. O pöhoních odložených, kdož od nich zemrú.

Item. Pro všechny zmatky budúcí, a tím aby se spravováno býti mohlo, páni dokonalý a stálý nález učiniti jsú ráčili a v nálezová registra v Olomuci i v Brně vepsati jsú rozkázali a nalezájí: Jakož se přihází, že někdy páni prožalované pře při právě zahájeném a puohonném z příčin hodných odkládají do časuov, někdy do druhého práva, i mnohokrát práva po právích spěšně nejdú; a přihází se, že ti, kteří pöhony prožalovali, pře své provedli a prokázali, ale nálezu pro odložení panské dosieci nemohúc zmierají, aneb ti, kdož jim z nich odpovídati mají, času odloženého nedočekají. I poněvadž ne z jich vuole odtah se stane, ale z panského rozkázanie, i nechťíc, aby takoví neb jich dědicové zmatky které jmieti měli, takto vypovídají:

Kterýžkolivěk puohon provede a prožaluje, a v tom by umřel, že potomkóm a nápadníkóm statku jeho, přátelóm a příbuzným těm, kdož by po něm k jeho statku spravedlnost měli, má se nález dokonalý státi na tu při prožalovanú, tak jako tomu, ježto by sám živ byl. Pakli by také který pohnaný umřel, na kteréhož by žaloba přešla, a rok pány odložen byl, též nápadníci statku jeho odpovídati živému mají, tak jako by znovu pohnáno bylo, i k nálezu stáli. Než jestliže by strana, puovod aneb odporná, pro nesvědomeš pře odtahu žádala, to páni učiniti mají do druhého, a byla-li by potřeba, i do třetího práva. Než byl-li by kdo pro rukojemství pohnán a v tom umřel, prve než by se naň nález pánuov JJMtí stal, takový pöhon má umrlý býti a na erby a potomky se jeho nevstahovati.

Viz Kniha Drnovská p. 115. — Z. Z. 1535 p. 48—49, kdež dokládá se ještě následující: „A jestliže by se přihodilo a sirotci po kterékolí straně zuostali, a strýcové neb poručníci léty sirotštní brániti se chtěli, nechťíc odpovídati: to jim ku pomoci býti nemá, protože pře ta pöhonem při odpovídání prošla jest a v nálezu panském stojí. Ale kteréž by prožalované pře nebyly a k odpovídání nepřišly, a k těm poručníci pro sirotčí léta přistúpiti nechťeli, to zuostaň při starodávním právé.“ Podobně Z. Z. 1545 f. 69 sq., Z. Z. 1604 f. 58 sq.

CXVII.

Král Ludvík I. potvrzuje landfryd stavů moravských z roku 1520, a slibuje ho také sám zachováti. — V Budíně 6. prosince 1520.

Orig. v zemsk. archivu stavovsk. v Brně. V. I. 76.

My Ludvík z boží milosti Uherský, Český, Dalmatský, Charvátský etc. král, margkrabie Moravský etc., Lucemburské a Slezské knieže a Lužický margkrabie etc. Oznamujem tiemto listem všem, kdež čten nebo čtící slyšán bude, že jsou k nám vyslali duostojný Stanislav biskup Olomucký, a urození, stateční, slovutní a opatrní Artleb z Bozkovic na Vranově, hajtman margkrabstvie našeho Moravského, a jiní páni a rytierstvo i města téhož margkrabstvie našeho, urozeného Jana Kunu z Kunstatu na Rožnově, a slovutného Viléma z Víckova na Cetochovicích, věrné naše milé, a nám jsou oznámili po nich, kterak jsou mezi sebou všickni čtyře stavové jeden zápis obecný podle starodávnieho obyčeje pro zachování řádu, práva a pokoje učinili, kterýž slove landfryd, prosíce nás, abychom jim téhož landfrydu potvrditi ráčili. Kdež jmy to s pilností rozváživše a seznávše, že týž zápis ne k jinému, ale k řádu a ku pokoji a spravedlivosti poddaných našich v témž často jmenovaném margkrabstvie jest, takový landfryd tiemto naším listem tvrdíme a upevňujem ve všech jeho slovích, punktiech a klauzuliech, tomu konečně chtěme, aby ode všech obyvatelův téhož margkrabstvie našeho Moravského i od každého zvláště neporušeně držán a zachován byl. Jestliže by pak kdokolivěk z napřed jmenovaných poddaných našich téhož landfrydu podle znění jeho a vůle naší nezachoval a jej přestúpil, k takovému každému ráčíme jse jmy skutečně zachovati jako k rušiteli práva a pokoje tak, pokud jsou předkové naši v tom zachovávali, bez umenšení všelijakého. Také sami k témuž landfrydu tiemto naším listem se přiznávajice přistupujem, a jej úplna držeti a zachovati ráčíme tak všelijak, jakž jsou se v tom předkové naši zachovávali podle týchž poddaných našich v margkrabstvie našem Moravském obývajících. Na svědomí a na potvrzení toho všeho pečet naši královskou k listu tomuto přivěsiti jsme ráčili rozkázati. Dán na Budíně ve čtvrtek den sv. Mikuláše létha božieho patnáctistého dvacátého, královstvie našich Uherského a Českého pátého.

Přivěsena jest veliká pečet království Uherského úplně zachovaná.

CXVIII.

Král Ludvík I. potvrzuje snesení stavů moravských z r. 1520. — Na Budíně 6. prosince 1520.

Orig. zemsk. arch. stavovsk. v Brně V. I. 74.

My Ludvík z boží milosti Uherský, Český etc. král, margkrabie Moravský etc., Lucemburské a Slezské knieže a Lužický margkrabie etc. Oznamujem tiemto listem všem, že jsou k nám vyslali duostojný Stanislav biskup Olomucký, a urození,

stateční, slovutní Artleb z Bozkovic na Vranově, hajtman margkrabství Moravského, a jiní páni a rytířstvo téhož margkrabství našeho, urozeného Jana Kunu z Kunstatu na Rožnově a slovutného Viléma z Víckova na Cetochovicích, věrné naše milé, a nám jsou oznámili po nich, jaké se jest zřízení a srovnání mezi nimi v týmž margkrabství s jednostajné vůle pro řád a spravedlnost stalo v artikule duolepsané.

Item nejprve: Jakž jest ruoznice byla mezi stavem panským a rytířským o raddu, když se hajtman, komorník a sudí od nás saditi jmá; kdež král Vladislav slavné paměti, otec náš najmilejší, ráčil jest byl list stavu panskému dáti, aby toliko sami páni při sázení těch ouřaduov v raddě naší bývali, a skrze to mezi týmiž pány a rytířstvem byla jest ruoznice. Ale oni prohlédajíce k lásce, svornosti a k zachování spravedlnosti, že jsou se o to tak srovnali, aby soudce zemští z stavu panského a rytířského při tom, když by toho potřeba byla a kteří z těch úředníkuov od nás aneb budúcích králuov Českých a margkrabí Moravských sazen býti jměl, předkem v raddě naší byli, a k tomuž z stavu panského i z rytířského osoby, kteréž by do raddy naší přísahu učinili, počet jednostajný z obú stavuov k týmž soudcím přidání býti jmají; a tak aby ti, kteříž v raddě budú, mohli jmenovati a nám oznámiti ty, kteříž by k těm ouřadóm spuoseni a hodni byli, však nejedné jednoho, než některé osoby, z kterýchžto kterýž by se mezi všemi najspuosenější zdál, my potom mocí naší královskú vyvoliti bychom mohli, však z roduov starých panských.

Item také, jakž jest v časích předešlých mezi týmiž pány a rytířstvem ruoznice byla o přísahy v svědomí k soudu zemskému dávání, že jsou se o to též mezi sebou snesli a srovnali, že každý z stavu panského a rytířského, kterýž svědomí dává oustně aneb listem pod pečeti svou, v tom svědomí závazek činiti jmá, to což svědčí, že bere k své víře a duši, že jest v pravdě tak; a nad to výše stav panský a rytířský z obyvateluov téhož margkrabství, i také z kniežetství Opavského i jiní, kteříž se právem téhož margkrabství spravují, k přísahám v svědomí dávání nucení býti nemají od nás i budúcích králuov a margkrabí Moravských.

Item také jsou nám ukázali přiepis listu svolení některých artikuluov k súdu zemskému příslušejících, kteréž jsou sobě pro řád a spravedlnost sirotkuov, vdov a chudých přičinili a při soudu napravili skrze osoby k tomu vydané, jakož týž list slovo od slova v tento náš list vepsati jsme dáti ráčili. Ve jméno boží amen. Páni a vládyky etc. . . . [Následuje listina z 19. ledna 1520, tištěná výše str. 326 pod č. 19.]

Při tom sú nás pilnými prosbami žádali a prosili, abychme k tomu naše milostivé povolenie dadúce, toho jim potvrditi a při tom jich také obhájití ráčili. Kterúžto jejich prosbu seznavše, že jest slušná a nám i budúcím králóm a margkrabím Moravským i jim dobrá a užitečná, takové jejich srovnání vděčně k sobě přijavše, k tomu naše milostivé povolení dáváme, na každý artikul zvláště tiemto naším listem,

jistého našeho vědomí a s radů věrných našich milých, mocí královskú, jakožto margkrabie Moravský, potvrzujem a upevňujem ve všech slovích, punktích i klauzulích, prikazující všem poddaným našim tohoto margkrabství, nynějším i budúcím, aby to všecko, jakž v tomto listu zapsáno jest, bez přerušení zachovali. Dále také poroučíme prikazující hajtmanu, nejvyšším komorníku a sudímu i jiným úředníkům téhož margkrabství, věrným našim milým, aby tento list náš slovo od slova pro pamět budúcí ve dsky zemské vpsati dali bez odpornosti, toho jináče nečiníce. Tomu na svědomí pečet naši královskú k listu tomuto přivěsiti jsme rozkázali. Dán na Budíně ve čtvrtek den svatého Mikuláše, léta božího patnáctistého dvacátého, království našich Uherského a Českého pátého.

Ex commissione propria Regie Maiestatis.

Přivěsena jest veliká pečet královská, úplně zachovaná.

V archivu Českého místodržitelstva jest kopie vid. téhož originálu (L. 34. 1600—1605) s následujícím dodatkem:

Tento výpis jest dán z svobod zemských markrabství Moravského pod pečeti urozených pánů pánů, pana Ladislava mladšího z Lobkovic na Bohdalicích, JMti České rady a mundšeňka, pana Jiřího Bruntálského z Vrbna a na Helfenštejně, a urozeného a statečného rytíře pana Vilíma Zoubka ze Zdětína a na Zdoukách, nejvyššího písaře markrabství Moravského, od všech čtyř pánů stavů osob k inventování svobod zemských nařízených.

(L. S.)

Ladislav mladší z Lobkovic m. p.

(L. S.)

Jiří Bruntálský z Vrbna m. p.

(L. S.)

Vilím ze Zdětína m. p.

Na zadní straně: Mährische Sachen, die neue landtsordnung betreffend 1602.

CXIX.

Ludvík král Uherský a Český etc. dotazuje se, jak naložili stavové Moravští s berní, kterou králi Vladislavovi na zaplacení dluhů povolili. — V Budíně 31. prosince r. 1520.

Codex Wenceslai de Iglavia. M. S. zemsk. arch. Mor. v Brně f. 174.

Duostojnému, urozeným, statečným, slovtuným, biskupu, pánům a vládkám v soudu zemským margkrabství Moravského, věrným našim milým. Ludvík z boží milosti Uherský, Český etc. král a margkrabie Moravský etc.

Duostojní, urození, stateční a slovtuní věrní naši milí! Již jsme nejednů rozkazovali i psali urozeným Janovi z Pernšteina a na Tovačově, onen čas hajtmanu našemu, týž Artlebovi z Bozkovic, hajtmanu nyníšiemu markrabství Moravského, věrným našim milým, chtějíc rádi věděti, kde a na jaký dluhy a komu berně naše předešlá, kteráž najjasnějšímu knězi a pánu panu Vladislavovi Uherskému a Českému etc. králi, panu otci našemu najmilejšímu JMti slavný paměti, a tudy nám podle povinnosti margkrabství Moravského dána. I poněvadž jsme až dosavád toho správy jmíti nemohli, protož vám poručíme a jmíti ráčíme, abyšte nám registr spravedlivý sepsaný toho poslali po tomto poslu, kam a kde jest ta berně rozdána anebo komu co z ní půjčeno, abychom jse tím spraviti uměli; poněvadž od mnohých z margkrabství

Moravského i okolních jiných zemí napomínání bývámy, abychom mohli znáti, jestli komu z tej berně zaplaceno bylo dluh jeho spravedlivý, abychom tudy snad napomínání nebyli, což by prve zaplaceno bylo. Nepochybujem o vás i o výběřcích tee berně, že sú se v tom tak opatrně zachovali, a žádnému bez povolení listovního aneb kvitancí najjasnějšího kniežete a pána, pana Vladislava etc. pana otce našeho slavné paměti, nedávali; protož i toho žádámy, a míti ráčíme, abyšte ty listy a kvitancí vedle těch registr tee berně poslali, abychom jse věděli čím spraviti. Kdaž o vás nepochybujem, že jse tak zachováte, znajíc v tom žádost a poručení naše spravedlivý. Datum Bude ipso die S. Siluestri pape anno Domini XX°, regnorum autem nostrorum Hungarie et Bohemie anno quarto.

CXX.

Opravy a doplňky ke zřízení zemskému na Moravě, navržené někdy po roce 1520. Bez data.

Kopie z českého místodrž. archivu L. 34, 1512—1566.

Artikulové, kterými se zřízení zemské markrabství Moravského napravití má, pořad vytažení.

Item. Jakož 1520 léta za hejtmanství pana Arkleba z Bozkovic svoleno a do tohoto nynějšího zřízení položeno jest: jestliže by toho potřeba byla, jaké stranné pře slyšeti, ty aby pan hejtman pod vzdáním soudu slyšel, nechajíce při sobě osob z pánův soudců, tak jakž šíře artikul ukazuje. Proti tomu v tomto nynějším, jak se páni při soudu zachovati mají, obecným sněmem nařízení, kdež rubrikou podtaženo, nařízeno jest v artikuli čtvrtém, znamení křížek: po vyjití dvou nedělí vysezení soudu pře sirotčí a postranní aby dva dni slyšeli, na nich seděli, a byla-li by potřeba, i třetí den, a tepruv aby se soud vzdal. To jedno proti druhému na odpor jest, ale poslední rubrikou podtažené slušně a spravedlivě zůstati, a první vymazáno býti má, poněvadž k sirotčím, vdovským a o nárek poctivosti rozepřem tak dobře soudu zahájeného potřebí, jako k věcem pũhonným.

Item. Jakož v listu krále Vladislava z strany jmenování osoby od rytířstva, která by v soud přijata býti měla, artikul, proti kterémuž křížek napsán, kterak se to působiti má, postaven jest. Proti tomu jinej novej artikul svolen, na kterémž jest napsáno: o rytířstvu v soudu sedání, v počtu desátý, a naposledy zjevně doloženo: když osoba od rytířstva z kteréhožkoli kraje menovati se bude, že ten do soudu přijat bejti má. A to jest proti tomu artikuli v listu krále Vladislava položeném, poněvadž tam doloženo jest, že rytířstvo mají osoby menovati, a páni o tu osobu, jestli k soudu užitečna, se snést; neb kdy ten novej artikul měl zůstati, již by páni v tom učiniti museli, což by rytířstvo chtělo, a to by bylo proti listu krále Vladislava a na zlehčení JMti. A protož ten novej artikul slušně se vymazati má.

(14) Item. V tom artikuli, z kterých příčin páni soudce z soudu vyvstávají mají, potřebí jest toho doložiti, aby žádněj soudce, kterýž svědomí dává, té pře, o kteréž svědčí, nesoudil; neb se nevidí, aby slušné bylo svědčiti i souditi; a rozuměti se může, že žádněj proti tomu, což svědčí, k své víře a duši béře, přimlouvati se v soudu nebude.

(15) Item. V artikuli, kterýž ukazuje, že páni soudce z peněz a z nájmu mluvíti nemají, jest potřebí napraviti a doložiti: netoliko z peněz, z nájmu, ale z žádných zjevných ani tajných darův aby nemluvili ani radili, poněvadž se mnozí lidé, by pak najati nebyli, dary převracují.

(18) V artikuli, na kterémž jest napsáno, že po vedení pře páni soudce žádných rad dávati nemají, napraviti, aby ouředníci a soudce zemští, ani menší ouředníci, poněvadž oni svědky slyší, skrze kteréž se spravedlivost vyhledává, tajně ani zjevně, hned po dodání pŕihonu a za pohnání pře nikdež a nikterakž žádnému neradili do hospod, domů ani na obydlí kohožkoli, v počtu osob ani jedna žádná osoba k radám nejedli ani chodili, aby soud beze všeho domění a podezření bejti mohl; než chce-li kdo z pánův soudců komu raditi, aby s ním na roku stál, a v soudu, když na tu při přijde, neseděl.

(39) Item. V přípisích pŕihonův, jak se oč poháněti má, poručníci dostaveni sou, a prvé napřed o tom artikul svolenej napsán, aby poručníků v pŕihonech žádných nebejvalo. A protož ti poručníci spravedlivě vypuštění bejti mají, nebo by to jedno proti druhému bylo; kromě vdov, sirotkův, panen a paní, tak jakož to potom dále v řízení stojí, ti spravedlivě poručníky míti mají.

(45) Item. Jakož v tom artikuli, jak by se kdo zatkný poháněti měl, doloženo jest, aby takový, pod kýmž pŕihonem zastížen bude, slibem zavázán byl, a při nejprvnějším právě k vyhlásování pŕihonů před panem hejtmanem a pány soudci se postavil, a tu že se k pŕihonu staví, ohlásil. Tu jest potřebí a má spravedlivě doloženo bejti, aby když se ohlásí, že ku pŕihonu stojí, pan sudí hned k němu řeč učinil, má-li rukojmě, aby určil, anebo nemá-li rukojmí, slibem jej zavázal, aby stál a dostál, a podle pŕihonu, z čehož se jemu od toho, kdož ho pohání, vina dává, práv byl; nebo by mohl ohlásice se, že ku pŕihonu stojí, nejsouc od pana sudího opatřín, odjíti a na tom, že jest slibu dosti učinil, státi, a to by bylo na škodu tomu, kdož v spravedlivost svou pohání, i s ublížením práva.

(122) V tom artikuli jest potřebí toho doložiti: kterých by sirotkuov a statkuov jejich pan hejtman v moci své neměl, a že by přátelé neb kdo jinej statek jich pod určený pronájem neb jináč drželi, tehdy ne hejtman, než ten každý, kdož toho statku v držení a spravování jest, aby o sirotčí věci poháněli i pohnání jsouce odovíдали, na outratu sirotčí k soudóm jezdic, poněvadž statek v moci mají, a jestliže sirotčí poměli, i nápadu očekávají. Neb není slušné, aby hejtman nemajíc statku

v moci, měl odpovídati, poněvadž jestliže by prosoudil, neměl by odkud nálezu dosti činiti, neb statek ne v jeho, než v toho, kdož jej určil, moci jest.

(124) V tom artikuli o ohledání let sirotčích, jak a proč jest to snato, doloženo bejti má, tak jakž v předešlém naposledy tiščeném zřízení toho doloženo jest v listu stém a pátém, a to takto: Sirotkóm za starodávna pravá léta sou prisuzována a se někdy ohledovaly ouředníky aneb od ouředníkův pacholíkóm na lůně a děvečkám na prsech; ale aby ten posměch snat byl, léta pacholík panský oc.

Při tom artikuli toho doložiti, aby každý poručenství učiněné bez pūhonu hned při nejprvnějším soudu položiti povinen byl, a tēm neb tomu, komuž by co podle toho poručenství co náležitého bylo, bez pūhonu odpovídal a práv byl. A to aby pány soudci rozeznáno bylo, jestli poručenství pořádné aneb nepořádné, poněvadž se i to trefuje, že někdo nepořádným poručenstvím, práva nemaje, statek drží, pod tím prodlením jeho užívá a někdy i při něm zůstává, a mnozí zvlášť chudí potřební přátelé tomu nerozumějí a rady nemajíc, skrze průtah z potřeby spravedlivosti ustupují, k zmatkóm i škodám přicházejí. A protož jest velmi potřebné, aby to semeno, z kteréhož ublížení spravedlivosti lidské roste, vykořeněno a vyplněno bylo. Neb každý, kdož koho poručníkem činí, věříc jemu, zavazuje ho a prosí, aby vůli jeho dosti učinil, nechtíc, aby po smrti jeho soudové byli; a tu jest slušné a spravedlivé, aby každý v tom závazku svému bez pūhonu dost učinil.

(130) O nevydělení sester není doloženo několika řádků velmi potřebných, jak má to opraveno bejti; v novém tištěném zřízení v listu devadesátém prvním slovo od slova se najde, a to takto: A to má opatřiti listem nebo smlouvou pod pečeti svou a na svědomí pánů a dobrých lidí; a kdož by toho tak nespůsobil a neopatřil, tehdy ta nevydělení užiti nemá, leč by jí co nápadem podle svobod náleželo; než na věci předešlé toto se vztahovati nemá.

V tom artikuli doložiti jest velmi potřebné: Jestliže by bratr starší na díly bratra neb bratří mladších mimo dluhy po otci, strejci aneb jakžkoli s nápadem na ně přišlé a pozůstalé, bezpotřebně, jakož se to i přihází, se dlužil a utrácel, aby takové dluhy ne z jiných, než z svého vlastního dílu platil; a jestliže by pro takové bezpotřebný a nepořádné dluhy statek bratří mladších prodal, ten prodej aby žádného místa a moci neměl, a bratr neb bratří mladší přijdouc k letóm přirozeným, k svému dědicství sáhnouti a při něm zůstatí mohli, již psaných bratra staršího jeho vlastních dluhů platiti povinni nejsouce, než dluhy společny spravedlivé, kteréž by po otci zůstaly s nápadem přišlé aneb pro jich dobré bratr starší se odlučil, ty společně platiti mají. A neměl-li by bratr starší smyslu, má panu hajtmanovi a pánuom soudcím od přátel sirotčích při soudu oznámeno bejti, a pan hejtman s naučením pánů soudců od nemoudrého sirotky vzíti, je i statek jich jinému poručiti, a ten, komužby

koli poručiti chtěl, nemá se tomu spírati; a zvláště o děvečkách péče buď, aby jim jich věna nebyla zmrhána.

(149) Item. Ten artikul s starým zřízením zkorrigovati, jakož stojí: „po muži, máti, dívky,“ má státi: „po muži, máti, má-li dívky“ atd.

(163) Item. V tom artikuli potřebí jest napraviti: Jakož se treffuje, že rukojmě slíbíce spolu za summu peněz, jeden anebo více z nich ven z země se vyprodávají, a již rukojmě v zemi zůstali, povinni za toho vyprodaného platiti; jest spravedlivé, aby na tom statku, komuž by jej prodal, poněvadž na ten statek jemu věril, věritel svého postihnouti mohl; a poněvadž se každý, kdož kupuje, listem správním opatruje, ani ten, kdož statek koupil, svého neztratí. A to každý aby učinil prve, než správa přejde.

(164) Item. Toho nálezu toliko polovici jest vepsáno, a i z té polovice některá slova vypuščena a některá jinač položena. A protož poněvadž ten nález na věčnost učiněn jest, a žádný nález se měniti nemůže, spravedlivé jest, aby všecek zouplna, jakž sám v sobě jest, bez ujímání a přičinění stál; najde se v novém tiščeném zřízení list LX; a k tomu i druhý nález z knih páně Tovačovského mezi Martinem z Jalčic a rukojměmi, kteříž jemu za Baršie z Řihovic za správu slíbili, také vepsati.

(168) Item. V tom artikuli napraviti, aby měščané v městech královských takové ležáky do hospod přijímati povinni byli. Neb se to často trefuje, že jich přijímati nechťi, ukazujíce toho příčinu, že na patnácte groší dvou koní a dvou osob vychovati nemohú; a to slušně ukazují, poněvadž léta nynějšího od let prvních drahotou rozdílná jsou. A protož aby první den na dvě osoby a na dva koně po XL gr., a potom po XXV gr. dáváno bylo, a lidé k dluhóm svým přicházeti mohli. Nebo i vejповěd stará markrabě Jošta v Brně učiněná na to se vztahuje, kderěž přípis v knihách páně Thovačovského jest s slovem B.

(192) Item. V tom artikuli napsáno při konci: a též s svú vůlí dopustí kde jinde sirotku bejti; má státi: leč s svou vůlí dopustí oc.

Item. Po tom artikuli hned tento artikul, kderéhož také v zřízení není, doložiti a připsati jest potřebný: Žádný pán ani ouředníci jejich aby statkův a peněz sirotkův poddaných svých let nemajících v ruce své nebrali, nežli ouřadové v městech, v městečkách a ve všech jich v spravování byli, všakž bez vůle panské nikam jimi nehýbajíce, s vědomostí a vůlí panskou je opatrujíce, i také každého roku spravedlivej počet z nich činíc, tak aby sirotci dojdouc let svých, k penězóm svým již vyšším s vůlí páně přikročiti mohli. A kdožkoli jaké peníze sirotčí již prve vzal, ty aby v slušném času v ruce ouřadů položil. A pakli by se kdo tak nechoval, a od kterého města, městečka, vsi, aneb sirotkův na pana hejtmána vznešeno bylo, v tom mají od téhož pana hejtmána spravedlivé opatření bejti. Neb se to často trefuje, že ani lidem svým peníze berouc, zas nevracují, a sirotci zvlášť pod jinejmi pány

potom se osadíc, toho obstarávkami dobejvají, a tudy lidé mnozí skrze pány své k znamenité škodě, i sirotci o statky přicházejí.

Item. Též hned pod tím doložiti, čehož také v zřízení není: Jakož mnozí páni sirotky své do dvorův a k potřebám svým v službu berou, ale žádné služby nic jim nedávají, než přátelé na ně z statku jich nakládají a opatrují; a to jest před pánem Bohem křivda, poněvadž Bůh praví, že jest dělník neb čeledín mzdy své hoden, též také že sirotkův a vdov ochrance bejti máme. Pro uvarování hněvu Božího aby jeden každý pán tak dobře sirotku, jako jinému čeledínu svému, službu dávali a stravou slušně opatrovati povinen byl, a křivdy nečinil. Neb se to treffuje, mnozí sirotci nemajíce zač na sebe šatův kupovati, ani přátelé jejich na ně nemajíc co nakládati, z nouze utiekají a přátelé jejich do druhé i třetí země někdy jich hledati chodí, a skrze to o živnosti a ku pokutám od pánův svých přicházejí; a což kde sirotek má, by jemu pak po mnoha létech na roky jíti mělo, to páni berou.

(194) V tom opraviti, kdež stojí: a tu strany pana hejtmana a pány soudce předstoupiti; má státi: strany před pana hejtmana a pány soudce předstoupiti.

(195) V tom artikuli o mejta opraviti: Aby kněz biskup, páni, preláti, rytířstvo a města neb městečka, kdež svá mejta mají, mosty, cesty, silnice opravovali; a stala-li by se skrze jejich neopravení komu jaká škoda — poněvadž mejta, a když by kdo mejto prohnal neb projel, i náklady berou, — napravovati povinni byli.

(212) O židech opraviti: Což jest jim dopuščeno od dobytka v zřízení jmenovaného kupovati, takovej dobytek aby s vůlí pána tej dědiny kupovali. Neb by to nebylo slušné, aby židé pány a poddané jejich předkupovali a přední užitek i zvůli v tom míti měli. A ne k prodaji, ani na zisk, než k potravám svým aby kupovati mohli.

(213) O ručnicích etc., že pro obranu hrdel svých s nimi jezdit a chodit mají, jest dvakrát napsáno; má bejti jednou vymazáno. — Též dále při konci: po ručnice, má státi o ručnice. Též v tom artikuli při závazku má státi: každý na statku svém to opatr, aby všechny ručnice, což jich lidé mají etc., jak dále stojí.

(214) O prodávání ryb, jakož stojí: jestliže by kdo rybami kupčiti chtěl, ten aby předkem od pána svého kupoval; opraviti: kromě hostinských domův.

V posledním artikuli o vědro stojí psáno: takového spravedlivej mívej, takovej ham (?) spravedlivě mívej.

Těchto pět dolepsaných artikulův v tom zřízení není, kteříž se v páně To-vačovského knihách nacházejí a velmi potřebni sou:

Item. Artikulové tři o spolicích pořád psaní, do zřízení vepsati jsou velmi potřebni, neb jich v novém zřízení není, a všechno se v nich gruntovněji a lépe z strany náležitosti naší královské a hejtmanů vypisuje, s literami C. D. E.

Item. Kderak se hofrechtýř v svém ouřadu chovati má, toho artikule v zří-

zení také není postaveno, než toliko jeho přísaha; jest potřebí z řízení starého to všecko slovo od slova vepsati; litera F.

Item. O podkomořím, jaká jest povinnost jeho ouřadu, kterak se v sobě od JMKské svěřených věcech i také při komoře JMti zachovati a nápady oznamovati má, ten artikul potřebí jest slovo od slova vepsati, s literou G.

Item. Města i obce markrabství Moravského, jak se ku králi JMti zachovati mají, také slovo od slova vepsati jest potřebné. Litera H.

Item. Tež artikul z těchž knih páně Tovačovského, v kolika létech a v jakém způsobu se listové na peníze promlčují, také připsati. Litera I.

Na straně 337 v odstavci 2. a 4. jest zmínka „o předešlém naposledy tištěném zřízení“, i uvádějí se tam slova z jeho listu 105 a 91; to se hodí jenom na moravské zřízení zemské z roku 1545, v němž na dotčených listech ta slova se nacházejí. Následovně přítomný kus CXX, obsahující návrhy a poznámky poslé se strany vlády královské, složen byl teprva po roce 1545, nepochybně když se připravovalo nové vydání moravského zřízení zemského, kteréž pak vytisknuto bylo roku 1562. *Red.*

CXXI.

Ludvík I. král Český poroučí svolati sněm obecní do Olomouce aneb jinam. — V Budíně 11. listopadu 1521.

Codex Wenceslai de Iglavia. — M. S. zemsk. arch. mor. v Brně f. 71 a.

Ludvík z boží Mti Uherský, Český etc. král a margrabie Moravský etc.

Urozený, věrný náš milý. Věz, že jsú toho pilné a znamenité potřeby naše i margkrabství našeho Moravského, aby sněm obecní bez prodlévání všem stavuom v témž margkrabství položen byl. A protož poručíme přísně prikazující, aby všechny stavy obeslal a slovem naším královským rozkázal, aby se ničímž nevymlůvající ani zaneprázdnující jmenovitě ten pátek po novém létě najprv příští v městě našem Olomuci sjeli; pakli by tu rána boží ještě na ten čas nepřestala, tedy v jiném slušném místě, kdežt by se najpříležitější zdálo. A tu my mezi ně posla našeho vypraviti ráčíme, kterýž na místě našem všechny věci a potřeby naše i toho margkrabství jednati a na konci a místě moc postaviti jmíti bude. A protož znaje v tom vuoli a jisté rozkázání naše, tak jakžt píšem, se zachovaj, jináče toho nečině. Datum Budeferia die Martini anno M^o V^c. XXI°. Ex commissione propria regie Majestatis.

CXXII.

Zemský hejtman moravský svolává obecní sněm na rozkaz královský do Znojma. Na Vranově 9. prosince 1521.

Codex Wenceslai de Iglavia. — M. S. zemsk. arch. mor. v Brně XII. C. 1. fol. 71 b—72 a.

Urozeným pánóm pánóm, velebným prelátóm, statečným rytieřuom, urozeným vládykám, múdrým a opatrným v městech, pánóm přátelóm mým milým: Artleb z Bozkovic na Vranově, hajtnan margkrabství Moravského, službu svú vzkazují, urození páni páni, velební preláti, stateční rytieři, urozené vládyky, múdří a opatrní v městech,

páni přátelé moji milí. Vaším milostem oznamuji, kterak KMt, pán náš milostivý, ráčil jest mi psáti a přísně rozkázati, abych sněm obecní všem stavuom tohoto markrabství, jmenovitě ten pátek po novém létě najprv příští, v Olomuci položil; pakli by tu rána boží ještě na ten čas nepřestala, tehdy jinde, kdež by mi se najpříležitěji zdálo, jakož z přípisu psaní JKMti níže položeno, tomu lépe a šire vyrozumiti ráčíte. A protož jistú zprávu maje, že rána boží moru ještě na tento čas v Olomuci trvá, ten sněm v Znojmě pokládám, a Vašich Mtí všech i každého zvláště žádám a z úřadu rozkazuji, abyšte se podle vuole a rozkázání JKMti zachovali, a ničímž jse nevymlouvajíce ani zaneprazdňujíce, na den jmenovaný v Znojmě najíti dali; a tu abychom o potreby JKMti i zemské společně, pokudž toho potřeba bude, rozmlouvati a jednati mohli. Kdež nepochybují, poněvadž ráčíte znáti, že takové potreby JKMti pánu našemu i tomuto markrabství náležitý v tom počtu, v kterémž se sjedem, jednány a zavírány býti musí, že toho obmeškávati neráčíte. Pakli by kto pro nedostatek zdraví aneb jinú slušnú příčinu bezelstně přijeti a tu býti nemohl, ale psáním nebo skrze přítele oznam, že k tomu, což jse tu jednati bude a zavíří [sic], vuoli svú dává. A súdu, kterýžby při Svíčkách příštích v Olomuci držán býti jměl, toho jse z příčiny rány boží moru do svatého Jana najprv příštího odkládá. Tím se spraviti račte etc. Vranuov feria proxima post Conceptionis Marie anno Domini XV°. XXI°.

CXXIII.

Ze sněmu obecního v Olomouci 24. června 1523.

Památky sněmovní zemského archivu mor. v Brně I. f. 37.

Letha páně tisícého pětistého dvacátého třetího v městě Olomuci na sněmu obecním, kterýž jest najjasnější kníže a pán, pan Ludvík Uherský a Český etc. král a markrabie Moravský, všem stavóm tohoto markrabství položiti ráčil a nám moc dáti, což bychom dobrého JKMti i tudíž tohoto markrabství znali, abychom to mohli na tom sněmě jednati i zavíerati. A protož my páni, preláti, rytířstvo a města téhož markrabství v tej mocnosti toto jsme ustanovili a na tom se svolili, aby to od nás všech obyvateluv tohoto markrabství držáno a zachováno bylo nyní i na budoucí časy.

1. O úřad podkomoříeho.

Item. Což se úřadu podkomorského dotýče, na tomto jsme se ustanovili, aby tento pan podkomoříe mezi pány miesto své a hlas míti mohl; všakž aby mezi pány preláty a města ven nevycházel, leč by jeho za to žádali aneb že by toho páni potřebu znali a jeho žádali, aby mezi ně vystoupil: než když by stavové zase vstoupili, tu má podkomoříe k nim vstáti a od nich pověděti, na čem jsú se ustanovili.

Item. Jakož pan Vilím Kuna úřad podkomorský sobě od krále JMti do života zjednal, tu jsme všickni stavové takovou věc mezi sebú uznali, že jest věc prve v tejto

zemi nebývalá, a že by mohla býti i škodlivá. A protož takovou věc zdviháme, aby toho více nebývalo, a žádný podkomoříe aby sobě více úřadu toho do života nevyjednával. Než bude-li moci to který podkomoříe na králi JMtí sobě zjednati, aby král JMt jemu do života svého pustiti ráčil, to bude moci učiniti. A pan podkomoříe nynější aby též úřad tak držel, jak jsú jej jiní podkomoříe držievali.

2. O pónoních slunečných.

Item. Což se pónonov slunečných dotýče, to jsme uznali, že jest jim z zvyklosti starodávnie čas velmi krátký uložen byl; z kteréžto příčiny lidé v nebezpečnosti jsú stáli. I na tom jsme se srovnali, aby pónonové sluneční od vydání jich v témdni dodávání byli těm, kteříž se pónánějí.

Z. Z. 1535 f. 18. — Z. Z. 1604 f. 32. dodávají: „A takovejmi slunečnými pónony z jiného pónáněbejtí nemá, než o svědomí listovný a postavení svědkův, a položení listův, krom poselacích, o zastúpení, o rukjemství za peníze nebo správu.“ — Z. Z. 1545 f. 25. ještě dodává: „A od těch puohonů v kraji Olomuckéaby více od míle placeno nebylo, než po dvě penězích, jako od jiných puohonů.“

3. Že dcky před vyhlášením pónonů čteny býti mají.

Item. Jakož podle zvyklosti starodávnie po vzdání soudu statkové i jiné věci, což do desk sluší, se vkládá, to při tom podle zvyklosti starodávnie zuostati má. Než to jsme mezi sebou rozvážili, že to, což se po vzdání soudu ve dcky píše, že o tom mnozí nevědí; a mohlo by se přihoditi, že by někomu vklad na škodu učiněn mohl býti, a on o tom nevěda, mohl by o spravedlnost svú přijíti. I na tom jsme se ustanovili, aby nynie i na budúci časy vždycky se tak zachovávalo: kteříž vkladové zde v Olomuci při času svatých Tří Králuov učiněni budú, aby o svatém Janě všickni zjevně přede všemi, prvé než se pónonové vyhlašovati budú, čtení byli, a tu jestliže by se komu zdálo k tomu co mluvití, toho vuoli měj. A v Brně týmž vším obyčejem zachovati se má.

4. O úřadech, kterých stav panský a kterých stav rytířský užívati má.

Item. Což se úřaduov zemských dotýče, kdež páni rytířstvo nás pánuov jsú za to prosili, poněvadž v království Českém o úřady páni s rytířstvem ráčili jsú se snéstí a srovnati, kterých úřaduov stav panský užívati má a kterých stav rytířský, prosíc, abychom se s nimi o též snesli; i na tom jsme se ustanovili a srovnali pro lásku a svornost, že z stavu panského bývati mají hajtman, komorník a sudí práva vyššího, a z stavu rytířského že mají bývati podkomoříe, hofrychtíř a písař zemský. A těch tří úřaduov že žádný z stavu panského proti stavu rytířskému sobě vypravšovati nemá. A to sobě u krále JMtí společně jednati mají, aby JKMt jim toho potvrditi ráčil. (In margine: Nemá státi.)

5. Zřízení o cizozemce: Že cizozemci statkuov zde v zemi kupovati nemají.

Item. Na tomto jsme se ustanovili a srovnali, aby cizozemcóm dopouščino nebylo žádných zámkuov, měst, hraduov a zboží kupovati v tomto markrabství. Než jestliže by se přihodilo a který cizozemec se chtěl do tejto země vkoupiti, má toho na sněmu obecním neb při soudu v tomto markrabství hledati, a tu páni rozvážíc osobu i příčinu, vuoli toho míti budú, jeho přijieti anebo nechatí. Než což se dotýče Čechuov, Slezákuo, Lužického markrabství, ti jse za cizozemce nepokládají; avšakž mohla by taková osoba býti, že by jí páni z hodných příčin nemohli přijieti.

Z. Z. 1535 f. 85; Z. Z. 1545 f. 121; Z. Z. 1604 f. 96.

6. O pánu sudím vyšším.

Item. Což se pana sudího vyššího nynějšího i budoucího dotýče, na tom jsme se srovnali, že pan sudí vedle úřadu svého od tohoto času místo nad jinými pány všemi, krom úředníkuov vyšších, v sedání na každých místech mieti má.

Z. Z. 1545 f. 109; Z. Z. 1604 f. 116.

7. O hru.

Item. Což se hry dotýče, na tom jsme zuostali, aby každý pán, prelát, z rytířstva a města to na svém panství opatřili jakž nejlépe rozumějí, ač chtě, aby lidé jejich nehráli.

Z. Z. 1535 f. 99; Z. Z. 1545 f. 128 dodává: „a takových rozpustilostí proti pánu Bohu nepáchali“; Z. Z. 1604 f. 116.

8. O honění zajiecuo.

Item. Aby každý na svých gruntech toho vuoli měl, zajiece honiti, když by chtěl. Než cizích gruntuov aby každý prázdnen byl, leč by kdo komu povolení dal, na svých gruntech honiti. (In margine: Není přijato.)

9. Anno domini 1523

na sněmu obecním, kterež v Olomuci držán byl o sv. Janě, na tom zuostáno: Kdož by komu gruntuov svých nezapověděl a on na jeho gruntu ščval, že o to jeho poháněti nemá; a první zřízení o tom zdvihají.

Z. Z. 1545 f. 125.

10. Zřízení na sněmu v Olomouci.

Letha božieho tisícího pětistého dvacátého třetího v městě Olomuci na sněmu, kterýž držán při času sv. Jana, zavříní jsú tito artikulové duolepsaní:

Item. Aby králi JMtí tisíc pěších, kterýž jsme všickni stavové JKMti řekli vypraviti na VI měsícuov, ti aby vypraveni byli, a na ten že máme puol berně

podle registr bernových s sebe vybrati s osob svých, chudých lidí v tom žádných neobtěžujíc pod nižádným vymyšleným způsobem. A ti, kteříž peníze na widrkauf aneb na úrocích mají, ti aby z těch peněz sami podle země pomoc spravili, i páni města z těch statkuov pozemských, kteréž prikoupili, z kterýchž prve berni dávali, aby také z toho podle země spravili. I ta berně má od nás ode všech obyvateluov markrabství tohoto dána a položena býti v šesti nedělích pořád zběhlých; a kdož by ji do toho jmenovaného dne nedal, ten aby byl povinen ji dvénásob dáti.

Item. Což se tažení obecního do království Uherského dotýče, na tom sme se o to srovnali, že neznáme toho na tento čas potřeby, aby se jaký počet jmenovati měl, než toho při prvnější odpovědi, kterou jsme KMti dali, necháváme; a při tom že jsme poslóm KMti oznámili, že jsme na tom, abychom se pány království Českého a knížetství Slezského shledání měli, a s nimi se o takovou hotoťovost snesli, ač nám JKMt v tom vuoli dáti ráčí.

Item. Jakož král JMt oznámiti ráčil, což se mezi království Uherského a markrabství Moravského dotýče, o kteréž jest ruoznice, že by JKMt ráčil tu věc k konci a k místu přivést, a že JKMt ráčí k tomu žádati rad krále Polského JMti i tudíž knížete Ferdinanda JMti: že my to rádi vidíme, než stoliko že prosíme JKMt, že JKMt ráčí to oznámiti do království Českého a do knížetství Slezského, aby také osoby na též meze vyslali. A také i JKMt prosíme, aby při tom rozkázati ráčil pánóm království Českého, jakéž listy na takovéž meze mají potřebné, ty aby pro potřebu naši s sebu vzieti ráčili.

Item. Když by JKMt den položiti ráčil, aby na ty meze vyjeli, tyto osoby jsú jmenovány: Kněz biskup JMt, pan hajtman, pan komorník, pan Jindřich Mezřícký, Vilím Prusinovský, Buryan z Vlčnova, Žibřid z Bobolusk, Kryštof Kropáč, Vilím Kurovský.

11. Item. Což se zápisuov kladení dotýče, ti aby podle rozkázání krále JMti u kněze biskupa JMti, u pana Jana z Kunovic, u pana Vilíma z Víckova položení byli od každého do sněmu Brněnského.

12. Item. O soudce zemské na tom zuostáno, aby s soudu bez slušné příčiny žádný propuštěn nebyl, leč by slušnú a hodnú příčinu pokázal.

13. Item. Což se dotýče psanie neb mluvení od stavu panského k stavu pánuov z rytířstva, a též zase od stavu pánuov rytířstva k stavu panskému, při tom aby se na obě straně k sobě zachovali tak, jakž prve o to mezi nimi srovnáno, zapsáno a králem JMti stvrzeno jest.

14. O posudku a ručení zvodu.

Item. Což se posudku dotýče, na tom jest zuostáno: Posudek aby podle starodávni zvyklosti držán byl dopoledne; pakli by toho páni úředníci slušnú příčinu

poznali, tehdy celý den, i nazajtršie dopoledne, aneb pokudžby potřebie bylo, držán býti má. A jakož jest prve bývalo, jakž na čí puohon a nález přišlo, a hned ten, kdož od sebe činiti měl, hotov nebyl od sebe učiniti, tu jest naň zvod ručen byl: pak již takové náhlosti od tohoto času více bývati nemá. Než páni úředníci mají předse posudek držeti a jiné věci jednati; a jestliže by ten, kdož od sebe činiti má, tomu dosti od sebe učinil, komuž povinen jest, prve nežli by posudek vzdán byl, že to od něho přijieti má a naň neručiti; a by pak kdo ručil a potom se s ním srovnal, a ten, na kohož jest ručeno, tomu, komuž od sebe učiniti měl, chtěl dosti učiniti prvé, než posudek vzdán bude: takové rukojemstvie jemu ke škodě býti nemá, alebrž mrtvé. A páni úředníci vyšší nemají ku pokutě tej sahati.

15. O zvodu a přidědění, jakž se vésti a nač má?

MS. zemsk. arch. v Brně VI. 15. f. 13.

Na tom zůstáno: Kdož by pohnal, jakoužkoli spravedlivost maje na listech neb jinak, a tu obdržel nálezem panským, ten žádný na vyšší summu vésti se nemá, než což by jeho spravedlivost kázala. Než jestliže by kdo pohnal pro správu [o] dědictví své z vyšší[ch] základuo, než mu se nařiká, a bylo mu přisouzeno, že má podle slibu dosti učiniti; však proto ten, kdož by obdržel panským nálezem, že mu to správce jeho očistiti má, nemá se na vyšší summu vésti než potud, pokud se nárok a závada ukazuje.

Co se pak listuov závadních aneb zástavních neb na peníze dotýče, kdož by koli pohnal jistce neb rukojmí, jakož pohánějí jednoho rukojmi ze vší summy, a panský nález na to by [se] stal, podle puohonuo aby dosti učinil: tehdy ten, kdož by obdržel na rukojmí svém, neb rukojmi na svém jistci, nemá se žádný vejše vésti, než potud, pokudž jeho oddíl ukazuje a na něj přišlo. Pakli by tovaryši jeho zemřeli, neodbyvše svých oddíluov, a na něm obdržel, tehdy též se vejše vésti nemá, než což by oddíl jeho ukázal.

Viz Sněm z roku 1518 č. 6 výše str. 307—308.

CXXIV.

Král Ludvík I. oznamuje Brněnským, že posílá posly své na sněm obecní do Brna. — Pod Vyšehradem Uherským 9. září 1523.

Orig. z. arch. moravsk. v Brně. — Bočkova sbírka č. 2266.

Ludvík z boží milosti Uherský, Český král a margrabě Moravský etc.

Opatrní věrní naši milí! Oznamujem Vám, že teď s pilných potřeb našich a markrabstvie našeho Moravského na tento sněm nyní u vás držený posíláme urozeného Michala Podmanického z Podmanína a na Bystřici, hajtmána nad dvorany v královstvie našem Uhe[rském], statečného Jiříka Žabku z Lymbergku, sekretáře

v království Českém, věrné naše milé, jimž jsme poručiti a moc dáti ráčili jednati. Protož jestliže by vám co jmenem naším rozkázali, prikazujem vám, tak se vskutku zachovajte pod uvarováním těžkého trestání našeho. Dán pod Vyšehradem tu středu po matky boží narození létha 1523, království našich Uherského, Českého etc. osmého.

Ludovicus Rex manu propria.

Opatrným purgmistru a raddě města Brna, věrným našim milým!

CXXV.

Královna Marie přiznává se, že dle umluveného a stvrzeného obecního landfrydu se zachovati chce. — V Budíně 26. září 1524.

Orig. v zemsk. arch. stavovském v Brně. V. II. 77. — Bočkova sbírka č. 773.

My Maria z boží milosti Uherská, Česká etc. králová, margkrabina Moravská etc. Oznamujem tiemto listem všem: Jakož v mark. Mor. od duostojného u boze pana Stanislava, biskupa Olomouckého, urozených hajtmána i jiných pánuov, prelatauov, rytířstva, v[ol]ádyk a měst etc. jeden zápis obecní neb landfryd způsoben a učiněn jest pro řád, pokoj a spravedlivost, a aby se každému chudému i bohatému spravedlivé dalo, v těch artikulích jsou zřídili; kterýžto zápis neb landfryd král JMt pan manžel náš nejmilejší oblíbiti a schváliti i k tomu ke všemu listem svým se přiznati, přivoliti a ve všem se zachovati přiřeci ráčil: I poněvadž my z daru pána Buoha všemohúcího a z milosti jeho svaté statky pozemské v témž m. M. již držeti a k ruce naši jich užívati ráčíme, týž landfryd neb zápis a to všecko, což se v něm vypisuje a zavazuje, oblíbiti a schváliti sme ráčili, oblíbujem a schvalujem a ke všemu se přiznáváme, a slovem naším královským to všecko, což v tom listu zřízeno a zapsáno jest, držeti a toho dopomáhati přiřkáme tak a podtud, jakož král JMt s tím zámek Znojenským podle landfrydu se držeti jest ráčil. Tomu na svědomí pečeť naši královskou sme k tomuto listu přivěsiti rozkázati ráčili. Dán na Budíně v pondělí před sv. Václavem létha božího patnáctistého čtyrmecitného.

Maria Regina manu propria.

Přivěšena jest pečeť králové úplně zachovaná.

CXXVI.

Ze sněmu obecního v Brně dne 11. listopadu r. 1524.

Památky sněmovní zemského archivu mor. v Brně fol. 41 sq.

Anno Domini 1524 na sněmu obecním v Brně, kterýž byl držán na svatého Martina, toto jednáno jest:

1. Na tom zuostáno, abychom pana Jindřicha Mezříckého žádali, aby u králové Její Mti jednal o list přiznávající k landfrydu obyčejný, poněvadž Její Mt zámek Znojenský i jiný statek v tomto margkrabství držeti ráčí, aby list ráčila dáti podle

přípisu vydaného. A při tom ať Její Mti oznámí, že jsme my na jiný způsob k tomu přivoliti nechťeli, aby Její králové Mti od pana Mikuláše Prusinovského hrad Znojemský postoupen byl, poněvadž s ním k zemi zavázán byl, než na poselství Její KMti, kteréž ráčila učiniti, první skrze pana Václava Dubského, a druhé skrze pana Mikuláše Tarczieho a pana Jiříka Žabku, sekretáře krále JMti, přiriekajíc Její králová Mt, s tím zámekem ke všem stavům margkrabství tohoto tak se zachovati, jakž JKMt přiréci ráčil. A pan Vilím Kuna, kterémuž Její KMt téhož zámku svěřiti ráčila, nám oznámil, že jest Její KMti na ten způsob slib udělal, že se s tím zámekem předkem králi JMti podle vši povinnosti a k stavům tohoto margkrabství ve všem zachovati má tak, jakž lantfryd sám v sobě ukazuje, a toho zámku že nemá žádnému postupovati, než rodici, obyvateli a spolu lantfrydníku. A protož poněvadž jsme my na takové přirčení Její Mti skrze ty posly, i tudíž téhož pana Vilíma Kuny, Její Mti dopřáli, čehož jest prve za paměti naší žádnéj královej dopuštěno nebylo, že Její KMti prosíme, aby Její Mt nám takový list a jistotu, jak se Její Mti teď přiepis posílá, udělati a poslati ráčila. Neb pokudž by se toho nestalo, nebylo by nám možné k tomu přivolovati, aby Její Mt jakého jiného statku v tomto margkrabství v držení vcházeti jměla. Též také aby téhož pana Vilíma Kunu zápisem opatřiti ráčila, aby na poctivosti své urážky nenesl, a podle slibu, kterýž Její králové Mti i nám stavům učinil, Její Mti i nám dosti učiniti mohl.

2. O zápis na zemi Moravskú.

Item. Do knížetství Slezského psaní učiniti, aby s námi spolu, poněvadž se jich tak dobře jako nás dotýče, u krále JMti jednali, aby JKMt ráčil to předse vzieti mezi pány království Uherského, pány království Českého, aby se mezi sebou srovnali a na nějaké míře postavili, což se zápisu dotýče, kterýž páni Uhři na zemi Moravskú se jmieti pravie, abychom my věděli, a potomně zmatkuo neměli.

3. O minci uherskú.

Item. O minci na tom zuostáno, aby hned bylo voláno v městech, v městechkách, aby nynější mince královské peněz nových déle bráno nebylo po dvou bílých penězích. Než do svatého Jana najprv příštího a potom hned po svatém Janě aby draže uherský peníz brán nebyl, než v jednom peniezi bílém, a uherský groš v pěti penězích bílých. A kdož by překupoval minci od tohoto času za uherské peníze a ven ji z země vynášel a v tom přistížen byl: kdož by jej v tom přistihl, aby jemu pobrati mohl, a to aby se o vánocech příštích začalo.

4. O rady při králi JMti.

Item. Což se dotýče rad, kteréž by při králi JMti býti měli, na tom zuostáno, aby do království Českého a do knížetství Slezského psáno bylo a jim oznámeno,

e jsme se zde na tom srovnali, aby z této země některé osoby k radě při králi JMti byly, a jich abychom žádali, aby se v tom s námi snesli aneb úmysl svůj oznámili, a společně abychom o to u krále JMti jednali.

5. O nářku cti.

Což se nářku o poctivost dotýče, na tomto jsme se srovnali a zavřeli: Jakož tyto časy minulé každý toho vuoli jměl podle zřízení, nechtěl-li by na pana hajtmánovi a páních soudcích přestati, na krále JMt se odvolati, a strana druhá, když by jemu králem JMti rok položen byl, povinna jest před králem JMti státi byla. Ten artikul se zdvihá a v niveč obracuje, poněvadž my sami stav panský a rytířský o to jsme se byli svolili. A od tohoto času jakéž by se kolivěk nároky o poctivost dály, aby se žádná strana na krále JMt odvolati nemohla; pakli by se která strana odvolala, aby druhá strana tam státi povinna nebyla. Než kdož by od koho na poctivosti dotčen byl, ten má nejprve pana hajtmána za rok složení prositi, a pan hajtmán má některé pány i z rytířstva k sobě vzieti, a tu věc mezi nimi slyšeti a přátelsky rovnati. A jestliže by toho mezi nimi přátelsky srovnati nemohl, má opatřiti, aby pokoj mezi sebou zachovali, a jim k nejprvnějšímu soudu panskému rok položiti a tu při, přijmúce k sobě pány soudce a jiných osob z stavu panského čtyři a z stavu rytířského osm nestranných, má slyšeti; a ti mají přísahu učiniti hned po vysvědčení pónonov a nikam neodjížděti, ani páni soudce bez odpuštění pana hajtmána a pánuov soudcí; a takové pře mají slyšány a souzeny býti hned po vzdání soudu, tak jak se prvé zachovávalo. A po té při vyslyšení a nálezu učinění aby zase propuštění byli. Svědomí k takové při aby se týmž způsobem dávalo a přijímalo, jakž se k soudu zemskému dává. Než což se prvních při předešlých dotýče, ty aby podle prvního pořádku vykonány byly. A jestliže by kdo přiete, který by potřebu jeho pověděl, najíti nemohl, má pánuov soudcí za osobu, kteráž by jemu se zdála, žádati. A jestliže by ta osoba chtěla to na se vzieti, má jemu puštění býti; pakli by ta osoba dobrovolně nechtěla, má jemu od pánuov soudcí jiná osoba hodná k tej potřebě dána býti.

Toto zřízení o ručnice stvrzeno jest v Olomuci na sněmu obecním při svatě Janě anno 1529:

6. O ručnicích a myslivosti sedlskej.

Item. O ručnice na tom zuostáno a svoleno, aby žádný pán, z rytířstva z prelatuov i z měst s ručnicemi s dlhými a s krátkými nejezdili ani nechodili, pakli by kdo přes tuto záповěď s ručnicí jel aneb šel, a to naň usvědčeno by, tehdy tomu, kdož by to naň usvědčil aneb jej s ní postihl, má dáti 50 kop českých. A jestliže by cizozemec byl a stavu nahoře psaného, též se k němu za-

váno býti má. Pakli by těch 50 kop gr. dáti nemohl, tehdy má čtyři neděle v věži seděti. A což se sedlákuov i dvorákuov, kteříž svobodné dvory mají, i měst i městeček panských dotýče, ti též aby s žádnými ručnicemi, krátkými ani dlhými, nechodili ani jezdili, a všech myslivostí prázdní byli; krom měst královských, ti myslivost sami na gruntech svých provozovati mohou, krom ručnic, než s sítkami, se lpem, a jámy na vlky a lišky dělati mohou. A jestliže by se který usedlý člověk v kteréj dědině neb jejich synové tak nezachoval a s ručnicí aneb s myslivostí jakúkolivěk postížen aneb usvědčen byl, s kterejkoli dědiny neb z města, tehdy ta dědina neb město má tomu, kdož by jej s ručnicí aneb s myslivostí postíhl aneb usvědčil, 5 kop gr. dáti; pakli by jich dáti nechtěli, aby stávka na ně puščena byla. Pakli by podruh neb řemeslník aneb služebný pacholek postížen aneb usvědčen s ručnicí byl, ten má tomu, kdož by jej usvědčil aneb postíhl, vydán býti z tej dědiny, z kteréžby postížen byl, a ten jej má držeti dotud, dokudž by pokuty nedal aneb toho času nevyseděl. Než řemeslníci, kteří ručnice dělají, i ti, kteříž je od nich překupují, mohou je v slámu obinúti [sic], na vozích na jarmarky i do jiné země voziti a prodávati. A kdož by kterou od nich koupil, ten ji má hned zámek vypresovati, a ručnici slámú obinúti [sic] a tak domů nésti. A kdož by se tak zachoval, ten té pokuty nésti nemá.

A toto zřízení má všem na pomezí oznámeno býti: Jestliže by který cizozemec s ručnicí kde na pomezí do hospody přijel, aby jemu toto zřízení oznámeno bylo, aby s ručnicí do země nejel. Než což se obyvateluov margkrabstvie Moravského dotýče, ti do sv. Jakuba aby se konečně podle tohoto zřízení zachovali. A již po sv. Jakubě byl-li by kdo postížen aneb usvědčen, ten pokutou nahoře psanú viněn bude. A v městech královských a panských aby toto zřízení voláno bylo každý trh až do sv. Jakuba. A jestliže by kterému služebníku neb člověku kterého pána ručnice vzata byla, a ten pán aneb kdo jiný o to se přimlúval, aby mu vrácena byla: ten aby tu pokutu 50 kop gr. propadl a z ní viněn a o to pohnán býti mohl.

7. O chození [s] zbraní při sněmích.

Na tom zuostáno, aby žádný z pánuov a z rytířstva ani z jiných stavuo z žádnú braní při soudu zemském ani při sněmu obecním do kláštera ani v městě nechodil, kromě pánuo soudcí, kteří v soudu sedají; pakli by kdo proti tomuto zřízení učinil, ten aby 5 kop gr. dal.

8. O zmocnění k soudu.

Což se zmocnění k soudu dotýče, to aby při starodávním obyčeji zuostalo, aby žádný žádného k soudu zmocniti nemohl, lečby prvé na pány soudce vznesl; a páni znajíc slušnú příčinu, jemu k tomu povolení své dáti mohou. Než což se man-

želek dotýče, ty pány manžely své, vznesúc na pány, mohú k soudu zmocniti do živnosti jejich. A což se pana Šargana*) a Thasa z Ojnic dotýče, těch páni při prvním povolení svém zanechávají.

Na ten obecní sněm do Brna ut supra vysláni jsú od krále JMtí poslové: kněz biskup Vratislavský, pan Trepka, pan Jiřík Žabka; kterýmž na poselství JKMti tato odpověď dána jest:

9. O pomoc Tureckú. Odpověď.

Kdež JKMt žádati ráčí, abychom JKMti pomoc proti Turkóm, zhoubcím svaté viery křesťanské, učinili; a při tom JKMt skrze VMt nám oznámiti ráčil, že JMKská na tom býti ráčí, s pomocí pána Boha všemohúcího proti takovému nepříteli svému na léto příští osobně se hnúti, k čemuž JKMti pán Buoh všemohúcí rač dáti pomoc a požehnání své svaté.

I nepochybujem, že JKMt v dobré paměti jmieti ráčí, kterak my těchto časů předešlých králi Vladislavovi JMtí slavné paměti, otci JKMti, pánu našemu, v JKMti potřebách a království Uherskému ne z žádné povinnosti, ale z své dobré a svobodné vůle v žádostech, kteréž jsú na nás vskládány byly, vždycky povolně jsme se nacházeti mimo jiné dávali, činíc JMtí pomoci napřed osobami svými, též penězi i lidmi, sebe ani chudých lidí svých nelitujíc. Ale že jsme při takových pomocích poznati nemohli, by JKMti a tomu království toho jaký prospěch užitečný přiveden byl. A protož pokudž nepoznáme, v jaké hotovosti páni Uhři jsú a jak tu věc před se vzieti ráčí, také jaká by pomoc JKMti z jiných zemí učiněna býti jměla, že neznáme za užitečné a prospěšné, mimo první odpověď naši JKMti co za pomoc přiříkati. Než podle nejvyšší možnosti naší chceme v hotovosti býti, a poznáme-li to, že JKMt s jinými zeměmi svými co skutečně a užitečně proti nepříteli svému i všeho křesťanstva před se vzieti ráčí, že my tak neodpíráme JKMti podle možnosti naší slušné pomoci učiniti, tak jakž jsme se i prve vždycky skutečně nacházeti dali a činili.

10. O hranice a meze uherské. Odpověď.

Což se mezí a hranic, o kteréž jsú ruoznice mezi obyvateli království Uherského a markrabství Moravského, dotýče, že JMtKská na tom býti ráčí, aby takové meze ohledány byly, a k tomu abychom osoby z sebe vybrali, kteréž by na ty hranice vyslány býti jměly, když by JMtKská ráčil tomu rok položití, a že JKMt na to vyslati ráčí, a při tom času ráčí posly krále Polského a arciknížete Rakúského, i také některé obyvatele z knížetství Slezského, kterýchž se ta věc nedotýče, při sobě míti a o ty ruoznice konec učiniti ráčí.

*) M. S. VI. 15. fol. 14a. má: Šerbana.

I prosíme JKMtí, aby ráčil k takovému jednání VIII osob z království Uherského vypraviti, a my také abychom osom [sic] osob z království Českého a margkrabství Moravského vypravili, tu na ta místa, oč činiti jest; a ti se sjeďúc, aby předkem přísahu učinili k tomu soudu, a těch věcí ohledajíc a svědomí i jich potřeby vyslyšíc, soud spravedlivý učinili. Pakli by tíž soudce se snésti a srovnati nemohli, tehdy aby JKMt žádati ráčil krále Polského JMti, aby JMt osobů svú ráčil býti tej pře najvyšším ubrmanem; a ti soudce s obú stran aby JKMtí tu při dostatečně a gruntovně oznámili, a JMt jejich správu vyslyše, rozsudek spravedlivý učiniti ráčil. A což by JMt mezi stranami vypověděti ráčil, na tom aby obě straně přestaly.

11. O jednotu viery. Odpověď.

Item. Jakož JMKská žádati ráčí, abychom posly do Prahy na sněm obecní, kterýž držán býti má na den sv. Ondřeje nyní příštího, s plnú mocí vyslali, na kterémž by se jednati mělo o jednotu viery s strany Římské a s strany pod obojí podle compactát, a těm poslům aby byla od nás moc dána k jednání i k zjednání: Kdež takovú věc mezi sebú pilně jsme rozvažovali, ale toho jsme mezi sebú najíti nemohli, abychom v tom na tento čas vuoli JKMtí mohli naplniti a s plnú mocí poslati, poněvadž se tu duše jednoho každého dotýče, a compactát povědomi nejsme, co ty v sobě drží. Než když vyrozumíme, co v království Českém o tom najednáno bude, že my také, poznáme-li toho potřebu, k tomu se přimlúvati chcem: A protož JKMtí prosíme, že JMtKská znajíc takové slušné příčiny, toho sobě do nás obtěžovati neráčí, že takových posluov vypraviti nemuožem.

12. O opatření úřadu hajtmanského. Odpověď.

Item. Což se opatření úřadu hajtmanského dotýče, aby JKMt v komory své nahlédnutí a tej věci na panu podkomořím, jakožto úředníku svém, vypsati se ráčil, pokud a kterak těch JKMt užívati ráčí: A potom JKMt toho dostatečnú správu maje, úřad hajtmanský aby ráčil opatřiti. A za to JKMtí prosíme, aby takové věci na zemi vskládati neráčil, poněvadž ten úřad JKMtí k opatrování příslušie.

13. O pokuty podle zřízení zemského, aby králi JMti puščeny byly. Odpověď.

Item. Což se pokut podle zřízení dotýče, kdež JMtKská žádati ráčí, aby JMti ty puščeny byly; kdež na takové pokuty jediné zřízení jest, což se kupování statkuov duchovních osob dotýče, ty JKMtí pouščíme.

Ze sněmu obecního v Brně při sv. Martině dne 11. listopadu 1524.

MS. zemsk. arch. mor. v Brně M. VI. 15. f. 14.

14. O posudkuo.

Item. Na tom zuostáno, aby puohonové nynější v Olomuci v Brně předce šli a držáni byli, a soudové obojí nynější i postní jedním posudkem po sv. Jiří spraveni byli.

15. O zmocnění k soudu, kterak ten poháněti má, i nález na to.

Item. Kdož koho poručníka, buď žena muže, neb přítel přítele, k soudu zmocní, tak že jej zmocnil, aby na místě jeho mohl k soudu poháněti, puohony přijímati, vysuzovati, prosuzovati, jako on sám: tehdy již takový mocný poručník sám ménem, osobou svou poháněti má, a ne ménem onoho, kdož ho zmocnil, leč by on sám svou osobou puohonu dodati chtěl; neb jestliže by toho ménem, kdož ho zmocnil, poháněti chtěl, tehdy pohnaný obránit se puohonu, nedodá-li ten sám puohonu ouředníkům.

Jakož byl pohnal pan Vilém Kuna z Kunstatuo podkomoří Mikuláše z Víckova létha 1523, anebo rok prv nebo posléze, ménem paní Anny z Bozkovic manželky svej, a ona puohonu nedodala, než on sám pan Vilém podal, a již byl zmocněn od ní dostatečně, jak nahoře stojí. Páni nalezli mezi panem Vilémem Kunou z Kunstatuo podkomořím a Mikulášem z Víckova: poněvadž pan Vilém zmocněn jest od paní Anny manželky své, na místě jejím pohánět i přijímat, a ménem jejím pohnal a svým nepohnal, že tomuo puohonuo Mikuláš odpovídati nemá. Ten nález stal se v Brně léta 1524 o sv. Martině za komorníka pana Johanna z Kunovic a pana Voka z Sovince suodího.

Item. O ten artikul o poctivost zde souzení a na krále neodvolávání není srovnáno, neb jedni chtěli, a druzí sme nechtěli zde na zdejším souduo o poctivost přestati, než abychme tu svoboduo míti mohli, před krále se odvolati. Protož sem jeho nevypsal.

CXXVII.

Ze sněmu obecního v Olomouci 14. února 1525.

Památky sněm. zemského archivu mor. v Brně I. f. 45.

Anno Domini 1525 v pondělí po svatej Skolastice držán jest sněm obecní v městě Olomuci, na kterýžto sněm vysláni jsú byli od krále JMti pan Francz Duczi a pan Jiřík Žabka z Limbergku, sekretář krále JMti; a na jich poselstvie tato jim odpověď dána:

1. O pomoc proti Turkóm.

Na poselstvie, kteréž jste od krále JMti pána našeho najmilostivějšího, což se pomoci proti Turkóm dotýče, vzdíti ráčili, jak týž Turek, nepřítel všeho křesťanstva, na krále JMt i na královstvie Uherské na příští jaro silně se strojí, chtěc to královstvie opanovati, a při tom v jakém nebezpečenství JKMT býti ráčí, a tak jakž jste to v širších slovích oznámiti a předložiti ráčili: kněz biskup, pan hajtman, páni JJMt, páni z rytířstva, páni prelati, páni poslové z měst tuto odpověď skrze pana Jana z Kunovic, nejvyššího komorníka markrabství Moravského, VMstem na místě krále JMti pána našeho milostivého dávají:

Že jest věc vědomá, kterak JJMt slavné paměti králi Vladislavovi, k otcí JKMTi, i tudíž k JKMTi vždycky se povolně, poslušně i poddaně zachovávati ráčili, nelitujíc hrdel, statkuov, nákladuov svých; jak pak teď tyto časy minulé skutkem jsú toho v potřebu JKMTi při obehnutí Bělehradu okázati ráčili, že jsú osobami svými počet znamenitý z pánuov i z rytířstva, i tudíž s nemalým počtem pěších ku pomoci JKMTi táhli, a by bylo k tomu přišlo, i krve své prolévati pro JKMT litovati by byli neráčili. Kdež pak teď nedávno při sněmu minulém, kterýž v Brně držán byl, také o pomoc proti Turkóm od posluo JKMTi jsúc žádání, odpověď JKMTi jsú dali, při kteréž toho nechávají.

Než toto by JJMtí zdanie bylo, anébrž JKMTi jako pána svého milostivého pokorně za to prosí, aby JKMT ráčil jim s královstvím Českým a knížetstvím Slezským sjezdu v slušném místě přieti, a mezi ně osoby z královstvie Uherského též na ten sjezd vyslati, aby tu o pomoc proti Turku, nepříteli všeho křesťanstva, jednáno a zavříno býti mohlo, která by skutečná i platná napřed JKMTi i také království Uherskému býti mohla. A páni, kteříž z královstvie Uherského vysláni budú, toho také aby správu dali, jaký zpuosob v témž království o to jest učiněn. Též také jak by ti lidé, kteříž by tam pro potřebu krále JMti i toho královstvie táhli, a jakými potřebami opatření býti by měli, tak aby bez škody toho královstvie táhnúti mohli. Neb nebylo-li by to opatřeno, znáti jest, že by k větší škodě než užitku JKMTi i tomu království taková pomoc býti musila, s jedné strany by od nás a s druhé strany od Turkuo zahubeno býti musilo.

Avšakž v tom času JJMt hotovost mezi sebou i lidmi svými uložití jsú ráčili, ač by na JKMT co náhlého od takového JKMTi i všeho křesťanstvie nepřitele přišlo, že JKMTi jako pána svého dědičného podle nejvyšších možností svých a slušností jako věrní poddaní opustiti neráčí. Také jsme k tomu shledání osob dvanácte volili, ač jestliže JKMT k takovému sjezdu povolení své dáti ráčí. Tyto osoby jsú jmenovány z pánuo:

Pan Jan Kuna z Kunstatu hajtman,
pan Jan z Pernštaina,

pan Jan z Žerotína.
pan Petr z Žerotína.

Z vládyk tito:

Kryštof Kropáč,
Žibřid z Bobolusk,

Procek z Cetně,
Vilím Kurovský.

Z měst mají čtyři býti.

2. O minci Uherskú. Odpověď.

Item. Což se mince dotýče, kdež sobě to JKMT do nás obtěžovati ráčí, že by v městech a v městečkách volati dali, aby taková mince dražejí brána nebyla, než po bílým peniezi, a tudy že JKMTi mince zlechčena jest, a poněvadž jest mince JKMTi, že ji spravedlivě bráti máme; a protož že JKMT toho na nás žádati i tak jmiati ráčí, aby mince JKMTi bez takového zlechčování brána byla, a že takovou minci pro obranu osoby své i také toho království vyzdvihnúti jest ráčil. Než když by z daru pána Boha všemohúcího s takovým nepřitelem všeho křesťanství to k místu a k konci přišlo, že JKMT takovou minci skaziti a jinú lepší v zemích svých dělati rozkázati ráčí. I také že JKMT nám všem i každému zvláště to vši milostí a láskú zpomínati a na hrazovati ráčí.

Na kterýžto artikul JKMTi toto za odpověď dáváme: Že jsme nikdá na jiném nebyli, než ve všem nám možném proti JKMTi jako pánu našemu milostivému se poddaně a poslušně zachovati. A té naději aby JKMT do nás býti neráčil, abychom takové mince složení jakú svú vuolí před se vzali, než z pravé a veliké sobě náležité potřeby, znajíc, že tato země skrze to k velikým, k nenabytým škodám přichází, a i potom k záhubě by přijíti musila, a to skrze příčiny ty, že ve všech okolních zemích nám příležitých, jakožto v království Českém, v knížetství Slezském, v arciknížetství Rakúském, té mince od nás bráti nechtějí, leč s znamenitú škodú naší, a odevšud nám ji do země nesú. A skrze to i mnohá kupectvie, kteráž do země této šla, zastavena jsú, tak že již ani potřeb, kteréž jsme prve mívali, jmiati nemůžem, a ač ještě které máme, i ty za dvoje penieze bráti musíme. A protož z těch a z takových příčin té minci složeno jest, aby po bílým peniezi brána byla; a JKMTi jako pána našeho milostivého prosíme, aby JKMT nám v tom za zlé míti neráčil. Neb JKMTi i na tom spíše škoda, než jaký užitek přijíti by mohla; a to v tom: přišla-li by tato země k záhubě, že by JKMTi malá pomoc od nás napotom přicházeti mohla. Avšak jestliže JKMTi mezi tímto časem a svatým Janem to zřiediti a zpuosobiti ráčí, aby v arciknížetství Rakúském i v jiných zemích JKMTi také od nás ta mince tak, jakž bychom my ji brali, zase brána byla ve všelikých koupích i dluzích, abychom na tom škody nenesli: to rádi učiniti a také ji tak bráti chcem.

3. Odpověď od pánuov soudců poslóm krále JMti o Vilíma Prusinovského.

Na žádost JKMTi toto páni soudce za odpověď dávati ráčí: Jakož JKMT žádá ráčí, abychom pana Vilíma Prusinovského z toho závazku a vězení propustili, JKMTi poselstvím svým oznámiti chceme, z kterých příčin týž pán Vilím v závazek jest všel. A jakož JKMT dvoje poselstvie ku panu hajtmanovi o propuštění téhož Vilíma učiniti ráčil, že jest nikoli panu hajtmanovi náležité nebylo jej propoušteti, poněvadž jest jedné některých pánuov soudců vuole byla, zejména těchto: kněze biskupa, pana komorníka, pana Heralta Kuny z Kunstatu, pana Petra z Sovince, pana Václava z Bozkovic, pana Bernarta staršího z Žerotína, Žibřida z Bobolusk; a jiných pánuov soudců na větším díle vuole jest neměl. A protož JKMTi od nás prostě, ať nás soudci o to se pánem Vilímem před osobu svú k rozeznání potahovati mimo právo a starobylý pořádek náš neráčí. Než jestliže JKMT při soudu našem toho nechati ráčí, aby pán Vilím podle podvolení svého to z sebe svedl, aneb skrze pány přátely své toho u nás hledal: že my na takový způsob JKMTi to k vuoli učiniti a pana Vilíma z toho závazku panu hajtmanovi propustiti rozkázati chceme.

Item. Tato příčina jest, proč jest pan Vilím z Víckova slibem na rathúz zavázán, že jest slíbiti nechtěl, aby před panem hajtmanem a pány soudci v Olomuci na sněmě příštím stál, nikam se neodvoláváje, aneb stál a dostál, a to z sebe podle podvolení svého svedl na schválení panské, že jest tu proti pánóm soudcím nic ne učinil tím póhonem, kterýž jest na Brňany udělal.

4. O svolení o pomoc proti Turkóm.

Item. Na tom zuostáno a svoleno, aby každý pán, prelat, z rytířstva i z měst čtvrtý díl berně dal na počet jízdných, kterež by od země přijat byl, z osob svých, chudých lidí neobtěžujíc. I také ti, kteříž peníze na listech mají, z kterýchž úroky berú, aby také čtvrtý díl dali platu polúletního; a ty aby každý pohotově jměl do středopostí a při sobě ji choval.

Item. V každé dědině každý pán, prelat, z rytířstva i z měst to způsobiti a zřediti má, aby třicátý člověk zbrojný vypraven a chován byl. Též páni, prelati a města z statkuov pozemských vypraviti mají třicátého člověka.

Item. Oltárníci aby desátý zlatý dali.

Item. Židé ti také aby z svých lichev dali, tak jako prvé dali, i ti, kteříž místo peněžitě lichvy víno berú.

Item. Od faráruov: každý pán aby od svého faráře z desátkuov i jiných jich duochođuov desátý zlatý podle berně své vzal a k tej potřebě choval.

CXXVIII.

Starové čeští vybízejí stavy moravské ke společnému sjezdu do Kladska za příčinou úmluvy po bitvě u Mohače. — Na hradě Pražském 18. září 1526.

Kopie stará zemského archivu v Brně. Božkova sbírka č. 2279.

Osv. duostojný v Bohu otče, a urození p. p., urození a stateční páni rytíři, a urození páni vládky, velební páni preláti, múdří a opatrní města margkrabství Moravského, páni bratří, strýci, ujci a přátelé naše milí! Poněvadž pán Buoh všecky noviny k nám přišlé a správy takové příliš žalostivé nám k slyšení ráčil dopustiti, čemuž my proti vuoli boží spěčovati se ani odpierati nemůžeme, ani žádný jiný; protož VMti a vás z potřeby VMti i naší za to žádáme, aby shledání naše v jistých osobách bylo, aby to mohlo v jistém času bez prodávání po sv. Jeronymě v městě Kladstě, neb kniežatům Slezským JJMtem, též také i stavuom téhož knížetství o též písem. Než dříve býti nemůže, poněvadž při času svatého Jeronyma soud zemský zasésti se musí podle práva i starého obyčeje; v pátek po sv. Jeronymě sněm obecní držeti budeme na hradě Pražském. Však za to držíme, že to všecko, což k tej potřebě náleží nám, z povinnosti vykonáme a dlouho sněmovati nebudeme. Neb známe toho býti i potřebu, aby ke všem věcem potřebným jednání krátké, ale skutek brzký v těchto časích se nacházel; pak k tomu se najdeme všickni bohda společně jednosvorně; příčiny předešlé, ač jaké byly jsou, ty že nám k tomu nebudú na překážku, než všech kyselostí na straně nechajíce, že se bohda k tomu, což povinnost naše ukazuje, a k tomuto království k dobrému a zemiem k němu příslušejícim bude, že se budeme všickni přimluvíti a skutečně to jednati. A protož VMtem a vám věříme, poněvadž ráčíte býti jakožto první oud tohoto království, že VMt a vy ráčíte obmysleti to, což by bylo dobrého tohoto království podle povinnosti i přátelství, kteréž býti ráčíte a jste povinni k zachování tomuto království. Neb my také jakožto obyvatelé tohoto království chceme to obmysleti upřímně, což by bylo k dobrému VMtem a tomuto margkrabství jakožto prvnímu oudu tohoto království, jako ti, kteříž nejnak, ale tak, jakž povinnost naše ukazuje, k VMtem a k vám zachovati se míníme a chceme; a o VMtech touž naději a plnú vieru jmáme, o tom nic nepochybujíc, než podle povinnosti i přátelství žeť se k tomuto království ráčíte zachovati. A jestliže by VMti a vás kto k čemu jinému potahoval, že ráčíte takového každého odpovědi slušnú i spravedlivú odbýti bez ujmy spravedlivosti tohoto království. Dán na hradě Pražském léta 1526 v úterý po svatém Lampertu.

Úředníci a soudci zemští a jiní páni a rytierstvo království Českého na hradě Pražském shromáždění.

Duostojnému v Bohu otci pánu panu Stanislavovi biskupu Olomuckému, a urozeným pánům pánům, urozeným a statečným pánům rytierům a vládkám, velebným pánům a prelátům,

múdrým a opatrným městóm margkrabstvie Moravského, pánóm bratróm, strýcóm, ujcóm a přátelóm našim milým.

CXXIX.

Ze sněmu obecního v Brně 23. září 1526.

Kopidář sněmovní — MS. zemsk. arch. mor. v Brně f. 1 sq.

Na sněmu obecním, kterýž držán byl v Brně tu neděli po svatém Mathúši, po smrti najjasnějšího kniežete a pána, pana Ludvíka Uherského a Českého etc. krále a markrabie Moravského, toto se jednalo léta M^oV^oXXVI^o.

Odpověď do královstvie Českého.*)

Služby naše vzkazujem, urození páni páni, urození a stateční páni rytieře, urozené vládky, páni bratří, strýci, ujcí a přátelé naši milí. Jakož nám psáti ráčíte, jaké noviny a správy žalostivé a litostivé k VMtem a k vám jsú přišly, páni přátelé naši milí: kdožkoli takovou příhodu, kterýž jest pán Buoh všemohúcí na krále JMt slavné paměti i na nás na všechny dopustiti ráčil, uslyší, jestliže jest v něm náchylnost k viere křesťanské, nemá čím potěšen býti. Ale jakž jest kolivěk, nemuozem při tom jiného najíti, než že jsme pána Boha všemohúcího rozhněvali a pro hříchy naše nás trestati ráčí.

Což se shledání našeho společného dotýče, kdež toho v psaní svém na nás žádati ráčíte, aby mezi námi bylo v městě Kladstě po svatém Jheronymě bez prodlévání; pak poněvadž úmysl VMtí a vás s vuolí a s žádostí naší jest se srovnal, kdež jsme téhož úmyslu byli, o takové shledání k VMtem a k vám poselstvie učiniti, znajíc toho nás všech přílišnú potřebu; pak tak chcem učiniti a s VMtí a s vámi na den jmenovaný v městě Kladstě se shledati, kdež za též žádáme, aby tím shledáním prodléváno nebylo. Jednem račte nám dáti v čas věděti, aby ty osoby, kteréž jsú ze všech čtyř stavuov k tomu voleny, postačiti mohly.

Také nám psáti ráčíte, poněvadž jsme první oud toho královstvie, že nám věříte, že to obmýšleti budem, což by dobrého toho královstvie bylo. Páni přátelé naši milí, nikdá jsme na jiném nebyli a nejsme, než což by dobrého toho královstvie bylo, že bychom to všechno jednali i k tomu skutečně rádi pomáhali.

Psaní své tím jste zavázati ráčili: Jestliže by nás kdo k čemu jinému chtěl potahovati, abychom toho každého odpovědi slušnú odbyli bez ujmy spravedlivosti toho královstvie. Jistě na jiném nejsme, než při tom při všem tak se zachovati, pokud se spravedlivě zachovati máme; a o VMtech a vás nepochybujíc, než že zase k tomuto margkrabství ráčíte se tak zachovati, pokudž spravedlivé jest.

*) Kopie odpovědi této jest také v Bočkově sbírce zemsk. arch. mor. v Brně pod čís. 774.

CXXX.

Ze sněmu obecního v Brně 23. září 1526.

Památky sněmovní I., MS. zemského archivu mor. v Brně f. 48 sq.

Anno Domini 1526 stalo se jest zřízení dolepsané proti Turkům v městě Brně tu neděli po sv. Mathúši, toho času, když jest cesař Turecký s velikú mocí na království Uherské se obrátil a v něm znamenitú a nenabytú škodu učinil, krále Ludvíka JMt pána našeho milostivého s jeho vojskem na hlavu porazil; kdež pak JKMT v tom boji s velikým počtem pánuov a dobrých lidí duchovních i světských jest zahynul, jimž všem pán Buoh rač dátí nebeskú radost. Toho také času urozený pán, pan Jan z Pernštaina a na Helfenštaině ode všech stavuov margkrabství Moravského volen jest za hajtmána a správci.

Item. Každý pán aby desátého člověka dal zbrojného s pavezú, jakž běh služebný jest.

Item. Ke XXti člověkom jeden vuoz, při každém voze jedna hákovnice, dva rýče, dvě motyky, dvě sekry; a s tím aby se ukázal každý v svém kraji v tom místě, kdež jmenováno bude, o sv. Martině najprv příštím.

Item. S jinými lidmi svými se všemi aby pohotově byl, přišla-li by větší a valnie potřeba, aby s polovicí těch lidí k místu ukázanému táhl sám osobně s počtem koní, kterýž naň uložen jest.

Item. Aby s lidí berně dána byla po puol úroku polúletním.

Item. Druhá berně: aby každý pán sám takovúž s statku svého dal, a ta aby byla zasedína na den nového léta a vybrána do Hromnic.

Item. Kněží, oltárníci i jiní, kteříž na widrkauf penieze mají, čtvrtý díl platu ročního aby dali.

Item. Všickni, kteříž mají listy s vejповědí, ti také aby dali čtvrtý díl úrokuov ročních.

Item. Faráři desátý zlatý všech duochoduov desátečných aby dali, a každý pán aby to od faráře svého vybral a s svú berní poslal.

Item. Každý pán od židuov aby vybral čtvrtý díl lichvy ročně, a to též aby podle berně své poslal.

A ty penieze nemají na jiné obracovány býti, než na lidi služebné a na jiné potřeby k válce s vuolí všech stavuov. A jestliže by kdo z kteréhokoli stavu z tej berně na králi JMti pánu našem budúcím co sobě vyprosil pod jakýmž koli způsobem a barvú, ten má od nás jmien a držán býti za zlého člověka, a statek jeho k zemi připadnutí má.

Vejběřčí tejto berně v kraji Olomuckém:

Pan Heralt Pniovský z Sovince, a
Zdeněk z Švábenic a na Konici.

V kraji Brněnském:

Pan Petr z Sovince na Doubravice [sic],
a Procek Veliký z Cetně.

V kraji Znojemském:

Pan Vilím Kuna z Kunstatu,
a Jan Rechembergk z Želetic.

Item. Na tom zuostáno, aby mince v tomto markgrabství bita byla na zrno české; a stříbro z kosteluv aby do mince prodáváno bylo, po čem se hřivna uloží; a což by z toho užitku přišlo, to má chováno býti na potřeby obecní, a tím nemá hýbáno býti bez vuole všech stavuov.

Item. Což se ručnic dotýče, aby stav panský, rytířský, městský po potřebách s nimi jezdili. Než sedláci aby po žádných myslivostech s nimi nechodili. Pakli by který v tom postížen byl, an po myslivosti s ní chodí, k tomu se má zachováno býti podle prvního zřízení.

Item. Tato děla uložena jsú na stav panský:

Item. Kněz biskup JMt	3 kusy,
Pan Jan z Pernštaina	8 kusů,
„ Jetřich z Bozkovic	1 kus,
„ maršálek	3 kusy,
„ Kryštof z Bozkovic	3 kusy,
„ Dobeš z Bozkovic sudí se pánem Ladslavem z Lomnice se dvěma bratřími svými	1 kus,
Páni Mezřítští, kteříž Mezřič držíe, i se panem Václavem bratrem jejich	1 kus,
Pan Linhart z Lichtenštainu i s strýcem svým panem Hanuší	1 „
„ Václav starší z Lomnice	1 „
„ Burián z Waldštainu	1 „
Páni Kunstatí všickni se pány Žampachy	1 „
Pan Jan z Kunovic a pan Hynek Bilík	1 „
„ Jan starší a pan Jan mladší z Šternbergka	1 „
„ Bernart starší a pan Václav Žerotínští	2 kusy,
„ Jan z Žerotína	2 „
„ Dubský	1 kus,
Páni Šternberští, pan Vok, páni Pniovští, pan Mládenec i se paní mateří	1 „
Pan Viktorin se panem Bernartem mladším z Žerotína	2 kusy,
Páni Rokytští se panem Bučovským	1 kus,
Pan Adam z Hradce kanclér	1 „
Páni Osovští, páni Krajieři, páni Bítovští	1 kus,

Pan Jan Brumovský se pány Šelnberky . . . . . 1 kus,

„ Hartman a pan Jiřík z Lichtenštáinu . . . . . 1 „

Item. Tito nahořepsaní kusové taková býti mají, aby žádný méně pěti centnéruov neměl.

Item. K tomu každému kusu aby každý kopu kulí jměl a prachem to dostatečně opatřil.

Item. Zvony zbytečné aby se od kostelův braly a z těch děla lely.

Znamená se, co který z pánuov, rytířstva a prelátův koní pro potřebu zemskou chovati má:

Item. Kněz biskup JMt . . . 50 koní,

Pan Jan z Pernšteina, hajtmán 120 „

„ maršálek . . . . . 40 „

„ Křištof z Bozkovic . . . 40 „

„ Artleb z Bozkovic komorník 12 „

„ Vok Pniovský . . . . . 4 koně,

„ Jindřich Mezřícký . . . . 8 koní,

„ Václav Mezřícký . . . . . 3 koně,

„ Vilím Mezřícký . . . . . 4 „

„ Jan Mezřícký . . . . . 4 „

„ Vladislav . . . . . 5 koní,

„ Zdeněk Mezřícký . . . . . 7 „

„ Linhart a pan Hons z

Lichtnštáinu . . . . . 14 „

„ Hartman z Lichtnštáinu . . 3 koně,

„ Jiřík z Lichtnštáinu . . . . 6 koní,

„ Petr z Žerotína . . . . . 12 „

„ Bernart z Žerotína . . . . . 15 „

„ Bernart Dřevohostický . . . 6 „

„ Václav Buchlovský . . . . . 9 „

„ Viktorin z Žerotína . . . . 15 „

„ Jan z Žerotína . . . . . 18 „

„ Jindřich z Lichtnburka . . . 6 „

„ Václav z Lomnice Náměšťský 8 „

„ Jan Brumovský . . . . . 8 „

„ Smil z Doubravice . . . . . 4 koně,

„ Jan z Doubravice . . . . . 3 „

„ Vilím Mládenec . . . . . 2 „

„ Karel Zajímač . . . . . 4 „

pan Jan Zajímač . . . . . 2 koně,

„ Jan z Kunovic . . . . . 16 koní,

„ Ladslav Dubský . . . . . 16 „

„ Albrecht Bítovský . . . . . 4 koně,

„ Vilím Kuna . . . . . 3 „

„ Jan Kuna . . . . . 6 koní,

„ Zigmund Kuna . . . . . 4 koně,

„ Adam z Hradce kancléř . . 14 koní,

„ Burian Brtnický . . . . . 14 „

„ Jindřich Krajír i s synem . 10 „

„ Wolf Krajír Lantštáinský . . 6 „

Z zámku Znojemskeho . . . . . 6 „

Pan Dobeš [z Bozkovic] . . . 10 „

„ Jaroslav z Bozkovic . . . . 4 koně,

„ Jiřík Lomnický i s bratrem 3 „

„ Jan Lomnický . . . . . 2 „

„ Jan z Bozkovic . . . . . 4 „

Z statku Kunstatskeho . . . . . 6 koní,

pan Vaněk Lomnický . . . . . 2 koně,

páni Šiškové z Slavkova . . . 6 koní,

pan Jan starší z Šternberka . 4 koně,

„ Jan mladší z Šternberka 4 „

„ Václav Haugwic . . . . . 7 koní,

páni Žampachové . . . . . 8 „

„ Šelnberci z Rožnovského statku 6 „

pan Jan Rokytský . . . . . 5 „

„ Puota . . . . . 3 koně,

„ Hynek Bilík . . . . . 4 „

„ Václav Rokytský . . . . . 3 „

pan Václ. z Bozkovic na Nemoticích 2 koně,
 „ Heralt Kuna . . . . . 2 „
 Z Bzeneckého statku . . . . . 8 koní,
 Pan Tas z Bozkovic . . . . . 4 koně.

Páni preláti:

Item. Opat Loucký . . . . . 20 koní,
 proboštie Kounické . . . . . 12 „
 opat Zábrdovský . . . . . 3 koně,
 opat Žďárský . . . . . 8 koní,
 opat Želevský . . . . . 3 koně,
 probošt Peltnperský . . . . . 2 „
 probošt Rajhradský . . . . . 3 „
 opat Hradišský . . . . . 8 koní,
 opat Velehradský . . . . . 6 „
 panna abbatyše králové kláštera 8 „
 panna abbatyše Tišňovská . . . 4 koně,
 panna Oslovanská . . . . . 4 „
 probošt Šternberský . . . . . 3 „
 panna Pustiměřská . . . . . 2 „
 panna Dalešická . . . . . 2 „
 panna od Matky božie [z] Znojma 1 kuon,
 Fulnecký probošt . . . . . 3 koně,
 Kapitola Olomucká i s proboštem 16 koní,
 probošt ode Všech Svatých . . . 3 koně,
 převor od svatého Tuomy v Brně 3 „
 kapitola Brněnská i s proboštem 4 „
 Kartúsi Brněnští . . . . . 3 „
 Kartúsi Olomučtí . . . . . 2 „
 převor od svatého Kříže [z] Znojma 1 kuon,
 probošt Říský i s svým konventem 2 koně.

Páni rytierstvo toto koní na se
uložili:

Item. Jiřík Tetaur . . . . . 4 koně,
 Václav Tetaur . . . . . 6 koní,
 Jan Buchlovský . . . . . 1 kuon,
 Petr Vlachovský . . . . . 3 koně,

Burian Světlovský . . . . . 8 koní,
 Vince . . . . . 1 kuon,
 Václav Ořechovský . . . . . 1 „
 Markvart Hřivín . . . . . 2 koně,
 Hynek Prakšický . . . . . 2 „
 Ščastný z Skorotína . . . . . 2 „
 Bohuše Zvolský . . . . . 8 koní,
 Žibřid Boboluský . . . . . 3 koně,
 Jiřík Buchlovský . . . . . 1 kuon,
 Bernart Petrovský . . . . . 1 kuon,
 Bernart Šwaynhort . . . . . 1 „
 Mikuláš Otoslavský . . . . . 1 „
 Voldřich Bohuslavský . . . . . 1 „
 Onšík Dalibor . . . . . 4 koně,
 Aniz Onšík . . . . . 2 „
 Jan z Bítkova . . . . . 1 kuon,
 Mikuláš z Bítkova . . . . . 1 „
 Mikuláš z Srbce . . . . . 1 „
 Franc z Háje . . . . . 1 „
 Jan Ořechovský . . . . . 2 koně,
 Mathiáš z Častrova . . . . . 1 kuon,
 Jiřík Vlachovský . . . . . 1 „
 Hynek Zvolský . . . . . 6 koní,
 Petr Hořecký . . . . . 2 koně,
 Martin Drahanovský . . . . . 2 „
 Jan Zoubek . . . . . 1 kuon,
 Jiřík Zoubek . . . . . 1 „
 Albrecht z Bukuovky . . . . . 2 koně,
 Michal Záviše . . . . . 2 „
 Vaněk Záviše . . . . . 2 „
 Jiřík Havěř . . . . . 1 kuon,
 Lev a Hašek Rajetští . . . . . 2 koně,
 Jan Balcar . . . . . 1 kuon,
 Jan, Jindřich, Václav Kosteletští 6 koní,
 Oldřich Kosteletský . . . . . 2 koně,
 Zdeněk Konický s bratrem . . . 4 „
 Havel Krakovecký . . . . . 4 „
 Jan Laškovský . . . . . 2 „

Beneš Laškovský	2 koně,	Vilím Kurovský a Hašek Kurovský	3 koně,
Aleš Laškovský	2 „	Jan Moštěnský	2 „
Petr Šedík	2 „	Adam Moštěnský	2 „
Jiřík Šarovec	3 „	Vítek Přestavlecký	3 „
pan Doktor z Dúbravky	2 „	Jan bratr jeho	2 „
Vaněk Šarovec	2 „	Vilím Janaur	2 „
Jan Ponikovský	1 kuon,	Vaněk Janaur	2 „
Beneš Kréma i s bratrem	2 koně,	Přemek Prusinovský	3 „
Václav a Vratislav Lhotští a Jan		Albrecht Prusinovský	1 kuon,
Lhotský	2 „	z statku Znaty Prusinovského	1 „
Stibor Vranovský	4 „	Albrecht Bystřický	5 koní,
Stibor Drnovský	2 „	Jetřich Podstatský	10 „
Bohuše Drnovský	3 „	Kuneš z Vrchlabí	2 koně,
Petr z Boru	1 kuon,	Herburt Bystřický	4 „
Václav Jedovnický	2 koně,	Žabka sekretář	3 „
Václav Kotvrdovský	1 kuon,	z statku Šternova	2 „
Puczhart	1 „	Jan Vahanský	2 „
Hynek Křecký	1 „	z statku Divova	1 kuon,
Hanuš z Vojenic	1 „	Synové Votíkovi z Lazník	1 „
z Dětkovského statku	2 koně,	Jherolím Barský	3 koně,
z statku Evanovského	4 „	Burian Barský	2 „
Kryštof Kropáč	4 „	Jan Obešlík	2 „
Mikuláš Pačlavský	3 „	Aleš Kladorubský	1 kuon,
Jiřík Morkovský	3 „	Mikuláš Kladorubský	1 „
Jaroš Čech	2 „	Branecští	1 „
Mikuláš Čech	2 „	Jan Chorinský	3 koně,
z statku Stibora Čecha	2 „	Petr Pražma	2 „
Hynek Miniovský	2 „	Allexander z Cehendorfu	1 kuon,
Jindřich z Zástřizl	2 „	Jan Sedlnický	4 koně,
Jan Zajieček	1 kuon,	Petřvalský	2 „
Stojan	2 koně,	Mikuláš Čeple	2 „
Jiřík z Kokor	2 „	Varhaník	3 „
Mikuláš Pražma	2 „	Krašovský	1 kuon,
Hynek Škarka	1 kuon,	Fajtl	1 „
Petr Barický	1 „	Mathiáš Farkl	1 „
Hynek Dubčanský	1 „	Pelka	1 „
Beneš Pražma	1 „	Sudivoj v Ostravě	1 „
Bernart Rychvaldský	2 koně,	Janek v Ostravě	1 „

z Syřinkova statku	1 kuoň,	Václav Bošovský	2 koně,
Loutka	1 „	Jan Bošovský	2 „
Jiřík Štolbaský	2 koně,	Albrecht Bošovský	2 „
Jan Kuželík	1 kuoň,	Jindřich v Klobúčích	1 kuoň,
Petr Vlkoský	1 „	Jetřich Obešlák	3 koně,
Bohuslav Štolbaský	2 koně,	Bohuše Herink	2 „
z statku Václava Ořechovského	2 „	Jiřík Jiříkovský	2 „
Procek Milotský	6 koní,	Jan Dubčanský	3 koně,
Heřman z Zástřizlský	2 koně,	Hynek Pozorský	2 „
Bernart z Zástřizlský	2 „	Barbora z Leštné	2 „
Mikuláš Zástřizlský	2 „	Jan Vojistlavský	2 „
Procek Ždaňský	5 koní,	Zigmund Pinta	1 kuoň,
Jolejovský	1 kuoň,	Procek Veliký	2 koně,
Racek	2 koně,	Zigmund Nekešmuth	3 „
Karel v Podivíně	1 kuoň,	Jan Petrovský	1 kuoň,
Lacek Štramborský	3 koně,	Jan Kyjovský	3 koně,
Jan Fichni	2 „	Jan Ryšan	2 „
Jan Dřevohostický	1 kuoň,	Franěk Ryšan	2 „
Vaněk Žeranovský	2 koně,	Jan Kusý	2 „
Petr Unru	1 kuoň,	Jan Zub	1 kuoň,
Hons Unru	2 koně,	Zigmund Valecký	5 koní,
Jaroslav z Sezenic	1 „	Jan Herult [sic]	2 koně,
Žigotawí [sic]	1 kuoň,	Kytle	1 kuoň,
Václav Pavlovský	4 koně,	Hynek Sokolnický	1 „
z statku Šumického	1 kuoň,	Vaněk Dubňanský	1 „
Jiřík Kropáč	1 „	Karel Radkovec	1 „
Tas z Ojnic	6 koní,	Hanuš z Gbelska	1 „
Václav Pacák	2 koně,	Oneš Zástřizlský	2 koně,
Mikuláš Doupovec	2 „	Šašovský	1 kuoň,
Kobík	2 „	Jan Rechemberg	2 koně,
Prokop Milonský	1 kuoň,	Jan Jankovský	2 „
Jan Mouřinovský a Bernart Mú-		Petr Jankovský	2 „
řinovský	3 koně,	z statku Žirotského	3 „
Petr Múřinovský	1 kuoň,	Hynek Kusý	1 kuoň,
Jindřich Múřinovský	1 „	Beneš Bořita z statku sirotčího	2 koně,
Znata Koberský	5 koní,	Křivecký	2 „
Jiřík Bošovský	2 koně,	Klezar (?)	1 kuoň,
Petr Bošovský	2 „	Petr Podhola	1 „

Jindřich Březnický i s bratrem	4 koně,
Zigmund Vyšnavský s bratrem	3 „
Hynek Jankovský	2 „
Mikuláš Jankovský	2 „
Jan Zelený	3 „
Jan Zálubský	1 kuon,
Jan Hořícký	2 koně,
Johanka z Zap i s sirotčieho .	3 „
Jan Březnický	1 kuon,
Jiřík Rechemberg	2 koně,
Hroch	2 „
Jherolím Špetle	2 „
Burian Evanický	1 kuon,
Vilím Valecký	3 koně,
Stibor Jesenický	1 kuon,
Rudolt z Ebrharce	1 „
z statku Kralického	2 koně,
Bohuslav Oslavický	1 kuon,
Petr Mrakeš	3 koně,
Zikmund Alexi	1 kuon,
Bratr jeho s mateří	1 „
Heřman z Vokříšek	1 „
Vacek s Miroslavským	2 koně,
Erazim z Dluhé Brtnice	2 „
Beránek	2 „
Vranovská	2 „
Mikuláš Roubík	4 koně,
Vít Hodický a bratři jeho každý	1 kuon,
Matěj Vencelík z Třeště	4 koně,
Studeneční dva	4 „
Babkové dva	4 „
Bohuslav Řečický	1 kuon,
Jindřich bratr jeho	1 „
Mikuláš bratr jejich	1 „
Martinkovský	2 koně,
Jindřich Koniáš	3 „
Hynek Koniáš	3 „
Liczek (?)	1 „

Hruoza Pintha	2 koně,
Bohuše z Cachtína (i z statku)	4 „
Čelaud	2 „
Mikuláš Klouzal	2 „
Voldřich Zahrádecký	2 „
Linhart	2 „
Jindřich	2 „
Václav	2 „
Jan Tavikovský	3 „
Krokvicar	3 „
Házl	3 „
Houska	3 „
Rubaš	1 kuon,
Smil Hodějovský	1 „
Jindřich Špetle	1 „
Batelovští z Raczova (?)	2 koně
Mikuláš Radkovec	2 „
z statku Bohušického	1 kuon,
Zigmund Voslavický	2 koně,
Jindřich Bořita	1 kuon,
Lukáš Ščepkovský	1 „
Jindrák	1 „
Jan Fučík z Budějovic	1 „
Mikuláš Prusinovský	2 koně,
Vilím Prusinovský	4 „
Vaněk Sosnovský	1 kuon,
Stibor úředník Helfenštainský .	1 „
Jiřík Viczl	1 „
Jindřich Lukovský	1 „
Albrecht Harasovský	1 „
Jindřich a Petr Železníci	2 koně,
Mikuláš Herult	1 kuon,
Adam Herult	1 „
Prokop Podstatský	1 „
Mikuláš z Radostína	1 „
Smil z Mladoňovic	1 „
Jan Vezeczký	1 „
z Řečkovského statku	1 „

Jan Hajtmánek	1 kuoň,
Beneše Vahanského statek . .	3 koně,
Burian z Oděrad z sirotčeho .	1 kuoň,
Fabian z Greblštorfu	1 kuoň,
Matěj z Dubenek	1 „
Petr Bohuslavský	2 koně,
Petr Čejka	1 kuoň.

Summa summarum 1 M. III^C. VI koní.*)

*) Sčítáme-li řádné počet jezdců, nalezneme, že vlastně jest jich dohromady 1313, a ne 1306.

Manové kněze Biskupa JMti:

Pan Fulštajnský	4 koně,
Jan Štos	3 „
Jan Vlk	2 „
Keczerský	3 „
Štablovský	1 kuoň,
Petrovský	2 koně,
Laryš	1 kuoň,
Thlustomastský	2 koně.

CXXXI.*)

Stavové moravští odpovídají králi Polskému k jeho listu, který jim poslal po bitvě u Mohače. (1526. Bez data.)

Kopíř památek sněmovních zemsk. arch. Mor. v Brně f. 2.

Přípis listu králi Polskému JMti:

Najjasnější králi, pane, pane nám milostivý. Služby naše povolné VKMtí vzkazujeme, zdraví a v iném dlúhého a šťastného kralovanie VKMtí bychom přáli. Milostivý králi! Jakož jste VKMt některým pánóm margkrabstvie Moravského psaní učiniti ráčili o té nešťastné příhodě, kteráž jest na krále JMt, pána našeho slavné paměti, přišla: kdež taková příhoda s nemalým než s velikým zámutkem nám jest, kteréhož VKMtí vypsati nemuožem. Ale v tom ani v jiném vuoli a moci pána Boha všemohúciho, což na nás v tom pro hříechy naše dopustiti ráčí, protiviti se nemuožem.

Milostivý králi! Kdež nás VKMt žádati a napomínati ráčíte, abychem pro milost krále JMti slavné paměti pána svého i své vlastní spolu s jinými věrnými poddanými to obmýšleli, což jest ještě pozuostalo k zachování i k užitečnému opatření, aby nebylo obmeškáno, ale což by najspíš býti mohlo, aby radú i pomocí skrze nás učiněnou bylo opatřeno; kdež z takového milostivého napomenutí a nám příliš potřebného VKMtí děkujem jako pánu nám milostivému, a na jiném nejsme, než podle nejvyšší možnosti naší abychem to před se brali, kudy bychom ty země k zachování obdržeti mohli.

Také nám VKMt psáti ráčíte, že na tom býti ráčíte, pokudž nejvyšší možnost VKMtí bude, že ráčíte pomocni býti králi JMti i těm kralovstvím; pak poněvadž pán Buoh všemohúci JKMt z tohoto světa vzieti ráčil, VKMtí prosíme, že nás VKMt v takové těžké potřebě opúščeti neráčíte pomocí svú. Neb VKMt dobře znáti ráčíte, kdyby na nás pád přišel, jehož pán Buoh rač ostřieci, že byšte VKMt i s poddanými svými v velikém nebezpečení býti ráčili; kdež VKMt zdání naše věděti račte, co by se v tom zlém předse vzieti mělo. I na ten čas při nás jiného není, než což najspíš

*) Následujících všech téměř listin užil již ke svým pracím o volbě Ferdinanda I. prof. Dr. Ant. Rezek.

muožeme, abychom proti takovému nepříteli povstali s pomocí VKMt i jiných pánuov křesťanských, a toho raději jinde hledali, než bychom jeho na sebe dopustiti jměli.

CXXXII.

Odpověď stavů moravských daná králové Marii k její zprávě poslané po Jiřím markrabí Brandeburském o nešťastné bitvě u Mohače. — (1526. Bez data.)

Kopidř památek sněmovních zemsk. arch. mor. v Brně f. 5.

Odpověď panu margkrabímu daná na poselství od králové Uherské, České etc. Marije.

Milostivé knieže! Jakož jste VMt k nám poselství jmieti ráčili od králové Její Mti paní naší milostivé, kdež Její králová Mt skrze VMt to nám oznamovati ráčí o té zlé a nešťastné a nám všem příliš litostivé příhodě, kteráž jest na krále JMt slavné paměti i na to království Uherské přišla; při tom nás Její králová Mt napomínati ráčí skrze VMt, abychom v té hotovosti a bedlivosti byli před tím ukrutným pohanským nepřítelem, aby na nás též nepřišlo, což jest na to království Uherské přišlo, nébrž abychom raději tomu království Uherskému pomocni byli před takovým nepřitelem, aby dokonce k zkáze a k zahynutí uvedeno a od toho nepřitele pohanského podmaněno nebylo. Kdež z takového laskavého a milostivého napomenutí, kteréž nám Její králová Mt skrze VMt činiti ráčí, všickni stavové tohoto margkrabství velice děkují, a Její králové Mti službami svými, pokudž jim náležité jest, rádi zasluhovati chtějí.

Kdež Její králová Mt skrze VMt také toho na nás žádati ráčí, poněvadž jsme Její královu Mt v živnosti krále JMt pána našeho milostivého milovali, abychom také i po smrti JKMt Její králové Mti neopouštěli a té lásky a milosti od Její králové Mti neodjímali: Na to všickni stavové VMti tuto odpověď dávají, že na jiném nejsú, než kterou jsú lásku k Její králové Mti za živnosti krále JMt slavné paměti pána našeho milostivého měli, že túž lásku k Její králové Mti rádi zachovati chceme, a Její králové Mti neopouštěti, pokudž nám nejvýše možné a náležité jest. A VMti prosí všickni stavové, že od nás Její králové Mti prositi ráčíte, aby naší milostivá paní býti ráčila. A při tom od nás ode všech že ráčíte Její králové Mti služby naše povolné pověděti, že bychom Její králové Mti všeho dobrého přáli jako paní naší milostivé.

CXXXIII.

Zemský hejtman pan Jan z Pernšteina oběžníkem připomíná stavům usnesení sněmu Brněnského z 23. září; hodlá jeti ke sjezdu, ku kterému stavové čeští 18. září zvali. Pro ten případ ustanovuje svého zástupce ve správě země. Konečně varuje obyvatelstvo před nepřitelem země Jeronymem Filou. Na Tovačově 10. října 1526.

Kopie stará zemsk. archivu mor. v Brně. — Bočkova sbírka č. 776.

Duostojnému u Boze otci a pánu panu, urozeným pánům pánům, velebným pánům prelátům, urozeným a statečným pánům rytířům, urozeným vládkám, moudrým

a opatrným. Jan z Pernšteina na Helfenštaině, hajtman a správce margkrabství Moravského, službu svú VMtem a vám vzkazují. Duostojný u Boze otče a pane pane, urození páni páni, velební páni preláti, urození a stateční páni rytíře, urozené vládyky, múdří a opatrní páni města, pane příznivý, a páni bratří, ujcové, švagrové a přátelé moji milí! Jakož na sněmě obecním, kterýž nyní v Brně držal [sic] byl tu neděli po svatém Matouši [23. září], na tom zuostáno a zavřeno jest, jaká hotovost od nás ode všech v tomto markrabství býti má; též také jaké jest se svolení stalo, což se berně dotýče; kdež o tom nepochybuji, než že to ráčíte v dobré paměti míti. Ale však zdálo mi se za potřebné ješče to VMtem a vám připomenúti, aby se od jednoho každého tomu tak dosti stalo, jak svolení sněmovní jest. Kdež pak to všecko VMtem a vám vypsané posílám, a protož přečtúc to, poslu tomuto zase dajte. A jestliže kdo vajpisu toho potřebuje, ten to najde při mně neb při panu Mikulášovi písaři zemském. A protož VMti a vás všech žádám, že se již ráčíte podle toho svolení tak zachovati.

Což se ručnic dotýče, také na tom zuostáno jest, že páni, preláti, rytířstvo a města pro obranu hrdel svých s nimi jezdití mohou. Než což se sedláků dotýče, ti s nimi chodit nemají; leč by který pro tuto hotovost koupě ji v městě, domů ji nesl, tomu překáženo býti nemá. Než jestliže by který po myslivostech, neb posvíceních neb jakž koli jináč s ní zastížen byl, mimo tuto hotovost nahoře položenú, k tomu tak zachováno se býti má, jakž první zřízení o tom ukazuje. A protož VMti všech a vás všech žádám, že to ráčíte dáti v městech, městečkách volati, aby se věděli, čím spraviti, o těch ručnicích.

Také VMtem a vám toho oznamuji, jakož jste se ráčili všickni stavové na tom srovnati, což se sjezdu dotýče, jenž s královstvím Českým míti máme, abych já také na ten sjezd sám osobú svú jel; pak poněvadž jest vuole VMti všech a vaše byla, tak se zachovám. Pak račtež věděti, kdybych na ten sjezd z země vyjel, že jsem úřad hajtmanství k spravování poručil urozenému pánu panu Vilémovi Kunovi z Kunstatu, podkomořímu margkrabství Moravského. I protož znajíc to, tím se spraviti račte. A také za to VMti a vás všech žádám, jestliže by též pán Vilém Kuna pro potřebu zemskou které osoby z VMti a z vás obeslal, že jemu se v tom povolně dáte najíti.

Také mi se toto zdálo za potřebné VMtem a vám připomenouti, poněvadž ráčíte znáti, že pán Buoh všemohoucí pro hříchy naše nás trestati ráčí, a skrz to trestání nám to ukazuje, abychom se k němu obrátili, a poněvadž jsme jej rozhněvali, zase milosti u něho hledati; pak jináč se k němu obrátiti nemuožem, leč svých hříchuov a nešlechtností necháme. A protož VMti a vás všech prosím a napomínám, račte sami najprv při osobách svých v toto nahlédnutí, a potom při poddaných svých v městech, městečkách, ve všech, a což se děje proti pánu Bohu, račte to zastaviti; a zvláště ty rozpustilosti, lání, hry, tance a krčmování škaredá, která se v této zemi

dějí najvíc na těch posvíceních. Kdež nepochybuji, že toto napomenutí mé, kteráž VMtem a vám čini [sic], ráčíte dobrým úmyslem přijíti; neb bych to v pravdě rád viděl, aby se v této zemi to všecko dílo, což by napřed k vůli boží bylo a potom k dobrému nás všech.

Také VMtí a vás tajno nebud, kterak někteří [sic] Jeroným Phile, kterýž jest byl pánóm Olomučanuom odpověděl, za nepřitele vší země od pana Jana Kuny z Kunstatu, ty časy hajtmána margkrabství tohoto, vyhlášen a psaním jeho po vší zemi oznámen. Nyní tento čtvrtek minulý škodu nějakú učinil a některé vsi zapálil; při kterémž ohni cedule nalezena, že jest to pro Olomučany učinil, aby se ti, komuž se škoda stala, na Olomučanech toho hojili; a v krátkém čase větší škodú je navštíví. Protož VMtí a vás všech žádám i z úřadu svého rozkazuji, abyšte se všickni na péči jměli, a k témuž Jeronýmovi Filovi, ačbyšte jeho kde dosáhnúti mohli, tak jako k nepříteli země této zachovali a to opatřili, aby takoví lidé na panství a statcích VMtí a vás stanovišc a přechovávání neměli i fedrunkuov nižádných. A jestliže by jaký pokřik byl, tak se zachovati, jakož zřízení zemské v takovú věc časů předešlých učiněna v sobě ukazuje, aby takoví zlí lidé, v tomto margkrabství místa a pokoje nemajíc, své vůle užívati nemohli.

Také VMtí a vás všech za to žádám, jestliže by koho psaní toto mé z nevědomosti pominulo, že jedni druhým o tom praviti budete, aby všickni o takové potřebě a svolení zemském věděli. Dán na Tavačově v středu po svatej Františky léta etc. XXVI. —

Listinu tuto těžko datovati, poněvadž v říjnu, v listopadu a v prosinci svátku svaté Františky neznáme. Datovali jsme tedy dle Františka Seraf. (vyzn.).

CXXXIV.

Instrukce daná od arciknížete Ferdinanda poslům vypraveným do Moravy se žádostí, aby stavové moravští uznali nároky manželky jeho Anny a jeho samého jako manžela, ku království Českému, Uherskému a markrabství Moravskému. — Ve Vídni 12. října 1526.

Kopíř památek sněmovních zemského archivu mor. v Brně f. 3.

Istrukcí od téhož arciknížete, což urozený věrný náš milý Jiří [z] Zeisenecku svobodný pán v Baytenecku, Rudolf z Hoffeldu, Jan Mraleš [sic] z Noskova, úředník náš na Drozdovicích, a Vilím z Naydecku, rady naše, společně neb u větším díle při velebných, urozených, slovutných a poctivých, nábožných, nám zvláště milých, při všech stavích slavného markrabství Moravského nyní shromážděných od nás a naší najmilejší manželky v některých potřebách žádati, jednati i zjednati mají. —

Předkem mají svrchu jmenované rady naše a poslové hned bez prodávání ke všem stavům slavného margkrabství Moravského, tu kdež takové shledání jich

držáno bude, předstúpiti a jim po podání listu věřícího naši zvláštní milost a všecko dobré pověděti.

Potom týmž stavóm od nás ku paměti přivedte a předložte, že my nepochybujem, že v dobré vědomosti mají, jakým způsobem Turecký císař, jako náš a vši svaté víry křesťanské dědičný nepřítel, korunu Uherskú v krátkém času mocně obtáhl a oblehl, a proti našemu najmilejšímu panu bratru a švagru, králi Uherskému, bitvu obdržal, a což žalostivé jest, JKJst smrtí tu jest sešla, a mnoho křesťanské krve prolito; a ješče vždy více svým ukrutným předsevzetím bez přestání před se táhne a bez odporosti mnoho znamenitých měst, zámkuov a krajuov zahubil a poplenil.

A poněvadž naše najmilejší manželka, jako rozená králová v Uhřích a Čechách a margkrabina Moravská, i z přirozené krve a kmene k již jmenovaným královstvím Uherskému a Českému a slavnému margkrabství Moravskému i s jejich příslušejícími zeměmi a panstvím pravá a přirozená dědička, i my jako již panující knieže arciknieže Rakúské, podle znění mocností a mocí traktátuo, snešení a bratrských dědičných smluv mezi jmenovanými královstvími a margkrabstvím Moravským a jich příslušejícími zeměmi a arciknížetstvím Rakúským zavřených a narovnaných, k zdržení před se vzali a puosobili jsme, také přirození od Boha zřízení dědicové jsme, a my, též naše najmilejší manželka, dobrou vědomost neseme a tomu jsme srozuměli, že stavové margkrabstvie Moravského a jejich předkové vždycky k slavné zemi Rakúské a k osobě naší až posavád slušně, služebně a dobře se zachovali a zvláštní povinnú dobrovolností sousedsky se okazali; i my se a najmilejší manželka naše k nim všem a jednomu každému obvláštne, vzhlednúc na naši zjevnú spravedlnost, a jinému se netěšíc ani nenadějíc, než což od našich obú osob jako dědicuo nejbližších, a zvláště k dosažení toho, co nám a naší najmilejší manželce, jakž svrchu dotčeno, dědičně, právě a slušně přináleží, učiniti mohou, že na nich i jednoho každého osobě z dobré a upřímné mysli žádna sešlost, jaké odepření, vzhlednúc na zjevný a spravedlivý titul, kterýž k těm zemím máme, uznáno, ani skrze ně proti tomu jednáno, aniž které v tom puosobení před se vzato nebude, s takovými a k tomu podobnými správami naší dědičné spravedlnosti, jakož rady a poslové naši podle potřeb dále vědí oznámiti.

Protož mají svrchupsaní poslové a rady naše na jmenovaných staviech od nás a od naší najmilejší manželky zvláštní pilností žádati a tak s nimi jednati a k tomu je vésti a nabízeti, aby tíž stavové nás a naši najmilejší manželku za jejich dědičné a zřízené dědice těch svrchupsaných království Uherského a Českého a slavného margkrabstvie Moravského uznali a přijali, a nám všechny příslušné služby a povinné poddanosti okazali, a v tom, což nám a naší najmilejší manželce spravedlivě, pobožně a slušně přináleží a jim učiniti přísluší, se slušně a spravedlivě zachovali; konečné a nepochybné duověrnosti jsouce, že se stavové naši, kterúz jmáme, pobožné, spra-

vedlivé a slušné žádosti žádnú mierú protiviti nebudú, ani toho srážeti, nébrž jako věrní poddaní se okáží, a nás zase samého i na místě naší najmilejší manželky za jejich přirozeného dědice, pána, od pána Boha zřízené vrchnosti, uznali.

Kdež napotom stavové a jich potomci od přirozené štědrosti kmene našeho zvláštní štědrú milost a dobrotivost poznati mají; kdež i my je při jejich všech starožitných zvyklostech, milostech, svobodách a zemských obyčejích milostivě a bez obtěžování zuostaviti, a proti nim vedle možnosti naší skrze žádného tisknutí a obtěžování nedopustíme.

V tom ve všem mají rady a poslové naši, pokudž jim možné, se nemeškat a v tom pilnosti své neopouštěti, ani se v tom nedbanlivými okázati. A jakž tu jednati budou a zjednají, a což na to od stavů za odpověď přijmú, to všechno pilně sepsáno znamenati, a našim místodržícím a radám dvoru a komory naší v Dolnějších Rakouských zemích bez meškání dnem i nocí jistotně a bez prodlévání světle oznámiti, a tím žádnú mierú neprotahovati. V tom náš úmysl a milostivú libost vyplní. Dán v městě našem v Vídni 12. dne měsíce října léta etc. XXVI*.

CXXXV.

Pověřující list arciknížete Ferdinanda Rakouského poslům do Moravy vyslaným, když Ferdinand ucházel se jménem manželky své o dědictví Moravy. — V Linci 16. října 1526.

Kopíř památek sněmovních zemsk. arch. mor. v Brně f. 2.

Líst věřící od arciknížete Rakouského na týž sněm do Brna.

Ferdinandus z božie milosti princ a infant v Hišpanii, arcikníže Rakouské, kníže v Burgundii etc. Velební, urození, slovutní, poctiví, zvláště milí! Nepochybujem, že vás tajno není, kterak a jakým způsobem Turecký císař království Uherské s velikú mocí obléhl, a netoliko proti králi Uherskému, našemu najmilejšímu panu bratru a švagru slavné paměti, bitvu obdržel, ale i JKJst, což žalostivé jest, smrti tu sešla. A poněvadž najmilejší manželka naše jako zrodilá králová v Uhřích a Čechách, také markrabina Moravská, z přirozené krve a kmene k království Uherskému a Českému a slavnému markrabství Moravskému s jich příslušejícími zeměmi a panstvím pravá přirozená dědička, také i my jako nyní panující kníže Rakouské vedle znění, mocnosti a mocí všech srovnání, traktátů a dědičných smluv mezi dotčenými královstvími, markrabstvími a zeměmi a naší zemí Rakouskú učiněných, k zdržení předsevzali a působili jsme, také praví dědicové jsme; pro kteréžto urozené věrné naše milé Jiřího [z] Zeysenecku svobodného pána v Beitenecu, Rudolfa z Hechfeldu, Jana Mrakše z Noskova, a Vilíma z Naydecku, rady naše, k vám vypravili a poručili s vámi na místě našem mluviti a jednati, jakož od nich vyrozuměti moci budete. A protož žádajíc na vás zvláštní milosti a pilnosti, že jmenovaným radám a poslům našim společně neb větším díle [sic] z nich na tento čas takové

jejich řeči, žádosti a jednání, kteréž o svrchupsanú věc na našem a nejmilejší manželky naší místě mluviti a jednati budú, jako nám samým celú vieru dáte, a vás tom nám a nejmilejší manželce naší ke cti, k dosažení spravedlivého dědictvie obvolně se zachováte a okážete, též i potřebu a náležitost všech jednání sami ostatečně rozvážíte a obmyslíte. Jakož pak my v celosti nepochybně milostivú důvěrnost k vám máme. A to naší štědrú milostí potomně k vám všem a jednomu každému zvláště i potomkům vašim vším dobrým spomínati a milostivě nahrazovati chceme. Dán v městě našem Linci šestnáctého dne měsíce října léta etc. XXVI°.

CXXXVI.

emský hejtman pan Jan z Pernšteina oznamuje stavům moravským, že Ferdinand Rakouský a hradě Pražském za krále Českého zvolen byl. Svolává tedy sněm do Olomouce. Na Tovačově 28. října 1526.

Kopie stará zemského archivu mor. v Brně. Bočkova sbírka č. 777.

Urozeným pánuom pánuom, velebným pánuom prelatóm, urozeným a statečným pánuom rytieruom, urozeným vládykám, múdrým a opatrným pánuom městóm, pánuom bratruóm, ujcóm, švagróm a přátelóm mým milým. Jan z Pernšteina na Lhoteštině, hajtmán a správce margkrabství Moravského, službu svú VMti a vám oznamuji. Urození páni páni, velební páni preláti, urození a stateční páni rytíře, urozené rytířky, múdří a opatrní, páni bratrové, ujcové, švagrové a přátelé moji milí! VMtem oznamuji, že jest mi oznámeno, kterak by na hradě Pražském arcikníže Rakouský za krále Českého volen a vyhlášen byl. Pak poněvadž takové volení a vyhlášení bez naší přítomnosti naší se jest stalo, toho potřebu znám, aby shledání naše společní bylo všech stavuov, a shledajíce se, abychom o to společně rozmlúvali a s jednohlasnou vůle to předsevzali a jednali, což by dobrého a užitečného i poctivého toho margkrabství při takové věci býti mohlo. Protož VMti a vás všech žádám a z úřadu svého vybídnám, abyšte VMt a vy, znajíc takovou potřebu, že se svobod tohoto margkrabství, jízdy sobě nestěžovali a tu neděli po sv. Martině v městě Olomuci najíti se tu při našem společním shledání což bychom dobrého, užitečného a potřebného mohli toho margkrabství, abychom to předsevzali. Kdež nepochybuji o VMti znajíc takovou pilnú a znamenitú potřebu, že se tak zachovati ráčíte. Dán na Tovačově v neděli den sv. Šimona a Judy létha etc. XXVI.

CXXXVII.

stavů moravských poslům do Uher na rákoš: Stavové moravští uznávají za dědičku Moravy i Šlezska Annu, manželku krále Ferdinanda, a s ní i jejího manžela. Žáhuherské, aby také Ferdinanda za pána země uznali. — (Bez data, 1526 okolo 25. list.?)

Kopíř památek sněmovních zemsk. archivu mor. v Brně f. 7.

instrukcí na rákoš do Komárna.

instrukcí od kněze biskupa, pana hajtmána a jiných pánuov, prelátuo, ry-

tierstva a měst margkrabství Moravského nyní na sněmu obecním v Olomuci shromážděných, panu Smilovi Kunovi z Kunstatu, doktorovi Bernartovi Zoubkovi, panu Vilímovi Valeckému z Mírova, a Staňkovi měšťenínu Olomuckému, k duostojným a k vysoce urozeným pánům, biskupům, pánům, rytířstvu, vládkám a poslům z měst království Uherského, nyní na den svatě Katheriny na rákoši v Komárně spolu shromážděným [25. listopadu].

Najprve JJMtem služby naše přátelské; při tom, že bychom JJMtem všeho dobrého přáli, povězte.

Dále JJMtem oznamte, že jest nás došla jistá zpráva, kterak by některé osoby v tom království Uherském pana vojvodu Sedmihradského sobě za krále volili i korunovali; pak že my majíce v dobré paměti, že jsme králi Vladislavovi slavné paměti a dědicům JKMti slib a povinnost učinili, a kněžna Anna, dcera JKMti, krále Ludvíka JMt bratra svého živností přetrvala a dědičku pravú pozůstala, s pilným rozvážením, a znajíce se býti spravedlivě povinni, kněžnu Annu Její Mt již volenú královú Českú jakožto pravú dědičku naši za paní naši, a po Její Mti arcikníže Rakúské, již voleného krále Českého, za pána našeho jsme vzali. A protož JJMtí prosíme, aby JJMt též to u sebe s pilností rozvázic a spravedlivě uznajíc, že kněžna Anna Její Mt, již volená králová Česká, pravá dědička pozůstala jest, v tom se s námi srovnati a kněžnu Annu, již volenú královú Českú, za paní svú, a po Její Mti arcikníže Rakúské, již voleného krále Českého, za pána a krále svého voliti a přijíti ráčili. A že jsme tej nepochybné víry k Jich Mtem, že takovú slušnú a spravedlivú žádost naši naplniti ráčí. A my zase, kdybychom od JJMtí zač slušného a spravedlivého žádání byli, chceme se v tom JJMtem přátelsky a povolně dáti najíti.

CXXXVIII.

K vyjednávání o přijetí krále Ferdinanda za markrabí Moravského vztahují se též listiny z roku 1526, tištěné ve Sněmích českých, vydaných v Praze 1877, v díle I., čísla 42 až 53 na stranách 88—99, k nimž zde prostě odkazujeme.

CXXXIX.

Ze sněmu obecního v Olomouci 5. ledna 1527: Osnova listu, navržená od stavů moravských, kterak by král Ferdinand žádati měl týchž stavů, aby mohl jeti Moravou ke korunování do Čech a nemusel se v Brně k holdování dříve stavovati.

Kopíř památek sněmovních zemského archivu mor. v Brně.

Anno Domini 1527 na sněmu obecním, kterýž byl držán v Olomouci v sobotu před svatými třmi králi, stalo se jest toto psaní králi Ferdinandovi, a JMtí tento přípis poslán, aby JMt takový list všem obyvatelům dáti ráčil.

Navržená forma listu tištěna jest v Sněmích českých I. str. 201 č. 151.

CXL.

Stavové moravští svolují, aby král Ferdinand jel Moravou dříve ku korunování do Čech a pak teprve přijal holdování na Moravě. (1527. Bez data.)

Kopidář památek sněmovních zemského archivu moravsk. v Brně f. 13.

List, kterýž králi JMti psán jest, kterýmž všickni stavové JMti povolují, aby JMt na korunování do království Českého skrze margkrabství Moravské jeti ráčil, nečině jim prvé povinnosti.

Milostivý králi! Jakož VKMt skrze posly naše, kteréž jsme byli k VKMt v potřebách našich vypravili, na nás žádati ráčili, aby nám protimyslné nebylo, že VKMt skrze díl markrabství tohoto do království Českého, stěžně u nás se nezastavujíce, k svému šťastnému korunování jeti ráčíte. A jestliže by taková věc nám ke škodě a k ublížení našim privilegiím a pořádku starobylému býti jměla, že to VKMt listem a zápisem VKMt ráčíte opatřiti, aby nám taková věc nyní ani v časích budoucích ke škodě nebyla a býti nemohla. Kdež milostivý králi! my na jiném nejsúc, než v tom i ve všem jiném nám možném a slušně náležitém VKMt dáti se povolně nacházeti, proti tomu nejsme, abyšte VKMt skrze margkrabství toto jeti ráčili, však tak, když nám VKMt podle svého milostivého připovědění na to list a zápis podle připsu tohoto ut supra, když teď VMti posíláme, vydati ráčíte. A prosíme, že prve, nežli by jízda VKMt skrze toto margkrabství byla, ten list a zápis dokonati a nám po tomto poslu ráčíte poslati.

CXLI.

Stavové margkrabství Moravského odpovídají králové Marii na žádost její o hrad Znojemský: Králová nechť přistoupí k landfrydu a vyplní podmínky jí uložené. Ve příčině obstavených klenotů v Hradišti má býti vše důvěrníky s obou stran vyjednáno. — (1527. Datum scházf.)

Kopidář památek sněmovních f. 14 sq. — MS. zemsk. arch. mor. v Brně.

Odpověď Marii královně Uherské a České etc. Vilímovi Prusinovskému.

Jakož Její králová Mt žádati na nás ráčí, abychom Její Mti radu svú oznámili, jestliže by pán podkomoří hradu Znojemského Její Mti postúpiti nechtěl, kterak by se Její Mt k němu zachovati jměla: i poněvadž jest pan podkomoří před námi pověděl, že se k Její Mti v tom slušně a spravedlivě, jako na ctného a dobrého pána přísluší, zachovati chce, neznáme, aby přes to na tento čas Její Mti v tom od nás jaké rady potřebí bylo. Než za to Její králové Mti jako paní nám milostivé prosíme, poněvadž bezpochyby Její Mt v paměti míti ráčí, na jaký způsob hrad Znojemský Její Mti puščen jest, aby podle toho Její Mt s tím hradem k nám se ráčila zachovati: Předkem aby Její Mt list přiznávající k landfrydu dáti ráčila. Druhé, aby Její Mt toho hradu žádnému v držení uvozovati, ani úředníka tu usazovati neráčila, než kdož by byl rodic, obyvatel a landfrydník tohoto margkrabství; a ten aby Její Mti a zemi tak zavázán byl,

jakž jest pan podkomoří byl zavázán. Třetí, aby Její králová Mt žádných sum ani zápisuov na ten hrad s jeho příslušenstvím neráčila uvozivati neb jestliže by Její Mt co komu na tom zapsati ráčila, Její Mt ráčí znáti, že bychom my tomu nikterak místa dáti nemohli. A protož nepochybujem, že Její Mt v tom se k nám milostivě a spravedlivě zachovati ráčí.

Kdež Její Mt žádati ráčí, což se těch klejnotuov, kteréž v městě Hradišti ob-staveny jsú, dotýče, aby Její Mti vydány byly: i Její Mt znáti ráčí, že nám není spravedlivě náležité, abychom my bez přítomnosti pana Leseckého jměli rozkázati to vydati. Než rozkázáno jest měščanóm Hradišckým, aby toho, což jest tu v městě jejich zastíženo, žádnému nevydávali, než v přítomnosti kohož Její Mt k tomu vyslati ráčí, a též také v přítomnosti páně Leseckého, kteréhož pan hajtman obeslati má, aby tu do Hradiště ke dni jmenovitému přijel; a Její Mti se tak oznámí, ku kterému času Její Mt tu také bude míti vyslati. A když tu obě straně budú, a to, což tu jest bude ohledáno, bude-li Její Mti co náležeti, od Její Mti vyslaní budú se věděti kterak při tom zachovati.

CXLII.

Stavové moravští oznamují králi Ferdinandovi, že k jeho korunování do království Českého jeti nemohou, poněvadž bez vědomí a přítomnosti jejich za krále Českého byl zvolen.
1527. Bez data.

Kopíř památek sněmovních zemsk. arch. v Brně f. 14.

Přípis listu králi JMti oznamující, že do království Českého na korunování bezelstně jeti nemohú.

Milostivý králi! Kdež jste VKMt skrze posly naše, kteréž jsme byli k VKMt v potřebách našich vypravili, na nás žádati ráčili, abychom posly z tohoto margkrabství ze všech stavuov do království Českého k šťastnému korunování VKMt vypravili; kdež milostivý králi, jistě na jiném nejsme, než ve všem nám možném a slušně náležitém VKMt dáti se povolně nacházeti. Ale v této věci v pravdě nám možné není, žádosti VKMt naplniti, z příčin těch, poněvadž páni a stavové země České bez vuole a vědomí našeho VKMt za krále Českého jsú volili, kdež tudy spravedlivosti naší při takovém volení nemálo ublíženo jest, podle zdání našeho. Pak bychom my po jejich takovém volení k korunování VKMt posly vypravovati a při tom jmieti měli, VKMt znáti ráčíte, že bychom sami proti sobě i spravedlivosti své učinili, poněvadž jsme my na jiný způsob, než podle volení stavuov země České, VKMt za pána svého a margkrabí Moravského přijali. Než by byli páni Čechové nás k takovému volení povolali, jakož jsú podle zdání našeho spravedlivě a povinně tak učiniti jměli, jistě bychom byli věděli při korunování VKMt poselstvím i jiným kterak se zachovati. A protož VKMt jako pána svého milostivého prosíme a nepochybujem, že VKMt příčiny slušné znajíce, z kterých žádosti VKMt

naplniti a toho poselstvie na tento čas vypraviti nemužem, nám v tom za zlé jmieti neráčíte.

Kdež jste také VKMt skrze též posly žádati ráčili, abychom v té hotovosti, kterúž jsme mezi sebou zřídili byli, stáli; i VKMt věděti račte, že na jiném nejsme, než tak podle žádosti VKMt se zachovati. S tím se VKMt jako pánu svému milostivému poroučíme.

CXLIII.

Jan Zápolský hejtmanu markrabství Moravského vyslovuje podiv svůj, že stavové moravští na žádosti jeho dosud neodpověděli. (1527. Bez data.)

Kopíř památek sněmovních zemsk. arch. moravsk. v Brně f. 27.

Přípis listu, kterýž pan vajvoda panu hajtmanovi učinil.

Jan z božie milosti Uherský, Dalmatský, Charvátský král, Moravský a Lužický margrabie a nejvyšší kníže Slezské. Urozený, věrný náš milý! Jakož tebe tajno není, že jsme posly naše mezi vás a k vám do Olomuce na sněm, kterýž jste nyní při svatých třech králích drželi, vyslati ráčili, z kteréhožto poselstvie vuoli naši jste srozuměti mohli; kdež pak od těch posluov našich jest nám oznámeno, co jest nám od vás všech stavuov téhož margkrabstvie našeho Moravského za odpověď dáno. Kdež jsme takové odpovědi se nenadáli, aby se nám v tom taková proutazi dáti jměli; ježto podle zdání našeho že z toho sněmu, kterýž jste tu drželi, mohla jest nám odpověď dána býti, neb ničehož nespravedlivého při nás jsme znáti neráčili, než to, co jste nám spravedlivě povinovati. I poněvadž nám jste tu odpovědi na sněm obecní ukázali a protáhli, protož toho na tobě žádáme a tak jmieti ráčíme, aby ty hned sněm obecní všem stavům téhož margkrabstvie našeho Moravského rozepsal a položil do města Olomuce k první neděli v postě; a my tu mezi vás k těmúž dni posly naše vyslati ráčíme pro túž odpověď. A při tom jsme umínili po těch poslích našich vám konečně vuoli naši oznámiti na týž sněm, neb již s vámi nemíníme na žádných dalších proutazích státi. I věduc v tom konečnú vuoli naši, tak se zachovaj, jakž psáti ráčíme, a již nám oznam po poslu našem, chceš-li ten sněm tak, jakž psáti ráčíme, položiti, abychom to věduc, tím se spraviti uměli.

CXLIV.

Stavové moravští Janu Zápolskému: že nemohou k žádosti jeho odpověděti, poněvadž sněm obecní se právě rozešel. Na příštím sněmu však odpověď dají. Zápisy stavům od Zápolského poslané poslům vracejí, ale žádají, aby jim brzy poslány byly, poněvadž by nevěděli, o čem se radíti. 1527. Bez data.

Kopíř památek sněmovních zemsk. arch. mor. v Brně f. 15.

Odpověď poslům od pana vajvody vyslaným.

Jakož JMt skrze vás nám odpověď naši, kterúž jsme JMti dali, připomínati

ráčí a při tom toho žádati, abychom se podle takové žádosti JMti první a podle nějakých smluv, kterýchž nám pak JMt dva přípisy poslati ráčil, k JMti a k království Uherskému zachovali: a zdálo-li by se nám i listy hlavní viděti, abychom posly své vyslali na ta místa, kdež se chovají, že nám ukázány budú. I toto JMti od nás oznamte, že na to poselstvie od JMti skrze vás nám učiněné žádné konečné odpovědi na tento čas dáti nemůžeme z příčiny tej, že jest sněm obecní prvé po-
minul, a některé osoby, prve než jste vy přijeli a na nás žádost takovou od JMti vznesli, pryč odjeli, a také znamenitého počtu pánuov i z rytířstva z jiných krajuov zde není. Než když nejprvnější sněm obecní v tomto margkrabství držán bude, z toho sněmu JMti na to poselstvie a žádost odpověď dáti chceme.

Páni poslové milí! Jakož jste po tejto odpovědi vám od nás danej toho po nás žádali, abychom vám ty přípisy, kteréž jste nám dali, zase vrátili: i jest vám více než jednu od nás povědino, jestliže ty přípisy zase od nás vezmete, že my na obecním sněmu nebudem věděti, co rozvažovati, ani na to jaké odpovědi dávatí. A protož, poněvadž jste toho vždy žádost jměli, jsú vám od nás vráceny; i žádáme, že JMti od nás tu zprávu dáte, co jste od nás slyšeli: jestliže by nám ti přípisové od JMti zase posláni nebyli na sněm obecní, že bychom neměli co rozvažovati a nač JMti odpovědi dávatí.

CXLV.

Ze sněmu obecního v Brně 20. února 1527: Stavové moravští odpovídají králi Ferdinandovi, že ku korunování jeho pošlou do Prahy poselství. Předkládají Ferdinandovi také žádosti Jana Zápolského, aby se vyslovil, jak mají odpověděti.

Kopidř památek sněmovních zemsk. archivu mor. v Brně f. 26.

Anno Domini 1527, v Brně na sněmu obecním feria III. ante Mathie appostoli. Odpověď pánóm poslóm na poselstvie od krále Ferdinanda JMti:

Jakož JKMt toho na nás žádati ráčí, abychom ku korunování JKMtí osoby ze všech stavuov z sebe vyslali, a těm poslóm abychom moc dali, aby o ty obtížnosti, kteréž jsú mezi královstvím Českým a margkrabstvím moravským moc jednati i dokonati měli, a že JKMt v to se vložití ráčí, aby takové obtížnosti k slušnému konci přivedeny býti mohly, a mezi těmi zeměmi aby dobrá svornost zuostati a zachována býti mohla, tak jakž jest prvé bylo. Kdež JKMtí na to tuto odpověď dáváme, že jsme nikdá na jiném nebyli a nejsme, než se pány a stavy královstvie Českého rádi v dobrej lásce a svornosti státi, nežli v jakých obtížnostech mezi sebou býti; pak takovému jednání, které by JKMt mezi námi činiti ráčil, odporni bychom nebyli, nébrž bychom to vděčně přijali. Ale JKMt to znáti ráčí, že jest k tomu čas krátký, k takové veliké věci vyslati tak kvapně, abychom k takovému jednání, kteréž na budúcí časy zuostati by jmělo, to tak spraviti a zpuosobiti mohli, jakž by na to

náleželo. I také toho potřebu známe, že by taková věc v větším počtu jednána a rozvážena býti jměla, s jakým by poselstvím k takovému jednání k JKMTi vypraveno býti mělo, nežli jest se nás na ten čas zde sjelo. A protož z takových příčin JKMTi od nás proste, znajíc JKMT takové slušné příčiny, ať nám v tom za zlé jmieti neráčí, že na ten čas k takovému jednání s mocí vyslati nemuožem. Než když JKMT tomu jiný čas položití a obmyslití ráčí v místě slušném, a také abychom k takovému jednání volně postačiti mohli, chcme rádi skrze JKMT k takovému jednání přistúpiti, a potká-li nás co slušného, i k sobě přijieti. Neb námi proti stavóm královstvie Českého dobré přátelstvie sjíti nemá.

Než kdež JKMT toho na nás žádati ráčí, abychom k korunování JKMTi vypravili ze všech stavuo, tak učiniti chcme a ty osoby ze všech stavuov z sebe vypraviti. Na jaký zpuosob, to těm poslóm od nás poslaným poručeno jest, aby JKMTi to oznámili.

Což se pak pana vajvody Sedmihradského dotýče, kdež JKMT tak jest vám nám poručil pověděti: jestliže by k nám jaké poselstvie učinil a nás jakými zápisy a zástavami napomínal, abychom žádné konečné odpovědi nedávali bez vuole a vědomí JKMTi i královstvie Českého, poněvadž se tu JKMTi též i toho královstvie dotýče. Na to JKMTi tuto odpověď dáváme: že při sněmu minulém, kterýž jest při svatých Třech králích v Olomuci držán byl, když jest k nám týž pán vajvoda poselstvie učinil, napomínajíc nás těmi zápisy, na jiném jsme nebyli, než abychom JKMTi takovou věc oznámili, prvé než bychom jemu jakú odpověď dali. Pak JKMTi po vás oznamujem, že již od něho napomínání jsme, kdež JKMT tomu vyrozuměti ráčí z toho psaní, kteréž jest panu hajtmanovi učinil, kteréž jste čísti slyšeli; pak JKMTi od nás proste, jako pána našeho milostivého, ať JKMT takovou těžkost s nás sjíti ráčí, aneb královstvie České, abychom my v pokoji býti a zuostati mohli.

CXLVI.

Stavové moravští odpovídají stavům českým, že vyslali ku korunování Ferdinandovu do Prahy poselství. Ve příčině porovnání některých nedorozumění stavové moravští žádají o schůzi obou stran na slušném místě. (1527 v únoru.)

Kopíř památek sněmovních zemsk. archivu mor. v Brně f. 27 b.

Odpověď pánóm a rytíerstvu, úředníkóm zemským a jiným pánóm do královstvie Českého.

Službu naši vzkazujem, urození páni páni, urození a stateční páni rytířie a vládyky, múdří a opatrní, páni bratřie a přátelé naši milí! Psaní, kteréž jste nám učiniti ráčili, oznamujíc o korunování krále JMti, pána našeho milostivého, kterak by tu neděli po svatém Valentínu [17. února] na hradě Pražském býti jmělo, jest

nám dnes při sněmu obecním, kterýž z rozkázání JKMti držán, dodáno. Kdež my na žádost krále JMti k tomu korunování osoby ze všech čtyř stavuov vyslali jsme. A což se nějakých obtížností dotýče mezi námi s obú stran, kdež nám psáti ráčíte, že o všecko, pokudž vám náležitě, s námi rádi rozmlúvati, jednati ráčíte: k takovému jednání na tento čas pro krátkost času hotovi jsme býti nemohli. Než jiným časem v slušném místě a příležitém, jakž bychom se o to snesli, s VMtmi a vámi rádi jednati budeme, a pokudž na nás bude, všecko, což k dobrému přátelství a spravedlnosti jedné každé strany bude náležeti, také námi nic slušného sjíti nemá.

CXLVII.

Instrukce od stavů moravských poslům ke korunování krále Ferdinanda do Prahy. Stavové moravští žádají také krále, aby vyslal poselství své na obecní sněm do Brna o příštím středopostí, poněvadž tam nejspíš poslové Jana Zápolského přítomni budou. (1527 v únoru.)

Kopíř památek sněmovních zemsk. archivu mor. v Brně f. 28 sq.

Instrukcí k nejjasnějšímu knížeti a pánu, panu Ferdinandovi, Českému a Uher-skému etc. králi, infantu v Hišpanii, arciknížeti Rakúskému, knížeti Burgundskému a margkrabí Moravskému etc., poslům k korunování JKMti ode všech čtyř stavuov vyslaným daná.

V tom poselství byli jsú tito: z pánuov pan Dobeš z Bozkovic, nejvyšší sudí margkrabství Moravského; pan Jan Šelnberk z Kosti. Z prelátuo kněz Ambrož Žďárského kláštera, a kněz František Velehradského kláštera opatové. Z rytířstva pan Jan z Kyjovic a pan Přemek z Víckova. A dvě osoby z města Brna.

Item. Nejprvé JKMti služby naše povolné povězte, a že bychom JKMti dlúhého zdraví a šťastného kralování jako pánu našemu milostivému za dlúhé časy věrně přáli.

Item. Kdež JKMt skrze posly své žádati ráčil, abychom k šťastnému korunování JKMti osoby z sebe ze všech stavuo vyslali, JKMti povíte, že jsme to na žádost JKMti učinili a vás ode všech stavuo pro takovou JKMti potřebu vypravili, abyšte místo margkrabství tohoto jakožto poslové drželi. A protož JKMti jakožto pána našeho milostivého od nás proste, aby JKMt vás v nic jiného potahovati dopoušćeti neráčil, poněvadž k jinému vyslání nejste a mocnosti nemáte.

Item. Jestliže by poslové od knížetství Slezského také k tomu korunování vyslání byli a nad vámi místo držeti chtěli, toho se nedopoušćejte, poněvadž margkrabství Moravské místa vyššího užívá. Než jestliže by knížata některá Slezská Jich Mt osobami svými krom poselství při tom korunování byli, ty podniknutí muožete.

A prvé než to korunování bude, králi JMti v tejnej radě při osobách několik to, což v instrukci napsáno a od nás připomenuto máte, oznamte.

Také JKMti oznamte, že jsme se na tom svolili, abychom sněm obecní v Brně tu neděli před středopostí pro potřeby naše zemské drželi; a protož jestliže by se

JKMtí zdálo za potřebné a za dobré, aby JKMt i také páni a stavové království Českého na ten sněm poselství své vypraviti ráčili, poněvadž bezpochyby pan vajvoda k tomu sněmu také posly své vypraví a odpovědi od nás žádati bude, aby se tu poslové JKMtí i také stavové království Českého mohli domlouvati, pokudž by se jim za potřebné zdálo, a my tomu vyrozumějíce, podle toho také odpověď, pokudž by nám slušně náleželo, panu vajvodovi spravedlivú dáti mohli. A při tom žádajte, což v tom vuole JKMtí bude, ať nám po vás oznámí ráčí.

CXLVIII.

Stavové moravští posílají posly ku králi Ferdinandovi a králové Anně na Letovice s některými žádostmi. (1527, 31. března.)

Kopíř památek sněmovních zemsk. archivu mor. v Brně f. 29 b.

Poselství ku králi Ferdinandovi a k králové JJMtém na Letovice učiněné z Brna ode všech stavův.

Milostivý králi a milostivá králová! Kněz biskup, pan hajtmán a jiní páni i všickni stavové margkrabství Moravského vyslali jsú nás k VKMtém, a VKMtém poručili pověděti předkem služby své poddané a povolné, a že o příjezdu VKMtí do margkrabství tohoto, jako pánuv svých milostivých a dědičných, věrně rádi slyší a toho s potěšením očekávají. Při tom jsú VKMtém poručili pověděti, že by při výjezdu svém proti VKMtém z města Brna VKMtém žádného zaneprázdnění dlúhého řeči ani jinak nerádi činili. A protož teď VKMtém posílají přípis artikule z svobod svých, kterak jsú se králové a margkrabie Moravští, páni jich dědiční, při jich vejjezdu k nim povinni zachovati, abyšte se VKMt ráčili tím spraviti; a VKMtí prosí jako pánuv svých dědičných, abyšte se VMt podle toho k nim zachovati ráčili.

CXLIX.

Ze sněmu obecního v Brně před 7. dubnem 1527: Král Ferdinand děkuje stavům moravským, že jeho manželku Annu a tím i jeho za pány Moravy zvolili, a oznamuje, že příjev na Moravu, stavům privilegia jejich potvrdí, a přísahu přijme.

Kopíř památek sněmovních zemského archivu mor. v Brně fol. 32 a--b.

Létha božího tisícího pětistého dvacátého sedmého v městě Brně při přijímání krále Ferdinanda za pána toto vznešení od JMKské ke všem stavům margkrabství Moravského se stalo a předloženo jest:

Jakož netoliko všem stavům a obyvatelům tohoto margkrabství Moravského, ale i všem jiným okolním křesťanským zemím o tom dostatečně vědomo jest, kterak najjasnější kníže pan Ludvík Uherský, Český etc. král a margkrabie Moravský etc., bratr a švagr JMKské najmilejší slavné paměti, odpírajíce a i osobú svú bojující proti nepřítelům svaté viery křesťanské Turkóm, s dopuštěním božieho v té

bitvě smrti šel jest, jehož duši pán Buoh rač býti milostiv; kdež žádné pochybnosti není, poněvadž se JMKská proti týmž nevěřícím, nelitující i hrdla svého, jakožto král křesfanský zasaditi ráčil, že napřed od všemohúcího Boha věčnú odplatu v nebeském království má, a na tomto světě chválu i budoucí dobrou paměť po sobě pozůstaviti ráčí. O kterémžto JMti sjití, když jest JMKská i také králová Její Mt uslyšeli, není možné vypověděti dostatečně, jak jsou tím zarmúcení a nad tím, což se tu zběhlo, jaká žalost jměli. Však poněvadž v tom vždy vedle vuole božie to se stalo, a JMt šel, tehdy po smrti JMti najjasnější kníže etc. pan Ferdinand etc. do tohoto margkrabstvie k vám všem stavuom poselstvie své spolu s najjasnější kněžnú, paní paní Annú, Českú a Uherskú etc. královou, vypraviti a na vás někderé věci a žádosti své vznésti poručiti ráčili. Jakož pak Jich Mt nepochybují, že to VMt všichni stavové v dobré paměti máte. A poněvadž pak potom druhý sněm v témž markrabství držán byl, na týchž také JJMt své posly vypraviti a žádati ráčili, aby od Vás všech stavuov JJMtem na první žádost a poselství odpověď dána byla. Kdež pak JJMt tomu ráčili vyrozuměti od posluov svých na týž sněm vyslaných, že jste se v tom z lásky své upřímně, věrně a spravedlivě zachovali, a Její Mt královskou Annu od vás za uznalú a pravú dědičku tohoto margkrabství, a JMt královskou po Její Mti za pána jste vyhlásili a přijali, a to všecko JJMtem skrze vaše znamenité posly v Vídni oznámili, žádajíce při tom, aby JJMt tím spíše do tohoto margkrabství přijeti a povinnost povinnú učiniti a přijíti ráčili. Jakož pak dále v témž poselství i jiní artikulové od týchž posluov na JJMt vznešení a oznámení jsou, kterýchžto všech nezdá se JJMtem za potřebné na tento čas připomínati. Tu JJMt jsúce takového poselstvie vděční, ráčili jsou všem stavóm téhož margkrabství z toho děkovati, a že jim to vším dobrým a milostí svú zpomínati ráčí, pověděti; jakož pak JJMt o tom neráčí pochybovati, že skrze týž posly to se stalo a tak stavóm oznámeno jest. Však přes to ješče JJMt všem stavóm z toho, ač by někderých osob to nedošlo, i nyní děkovati i z vděčností přijímati ráčí, majíc JJMt v pánu Bohu tu vieru, o vás a jiných věrných svých poddaných, nikterakž nepochybujíce, že takové JJMtí za pány přijeti napřed ke cti a chvále všemohúcímu Bohu, JJMtem k poctivému a všemu margkrabství k dobrému a užitečnému jest a bude. Při tom na žádost vaši, což se příjezdu sem do tohoto margkrabství dotýče, ta jest odpověď dána, že což JJMtem najdřív možné bude, tím odtahovati neráčí. Ačkoliv JMKská i s Její Mtí královú mnohé ješče znamenité věci v království Českém byl jměl jednati a na místě postavití, však majíc v paměti, co poslóm vašim za odpověď dáti ráčili, k vám sem (jakož jistě prvé pro veliká zanepráznění býti nemohlo, kdež i to sami u sebe najíti muožete) přijeli jsou, chtějí a toho úmyslu jsú, všecko, což jest JMKská spravedlivě povinen, od sebe všem stavóm tohoto margkrabství učiniti, téhož zase ode všech stavuov žádajíce a napomínajíce, aby zase JJMtem přísaha a povinnost povinná, tak jakž od

staradávna bývalo, učiněna byla; jakož pak že se tak stane, žádné pochybnosti jmieti neráčí. Také zná JMt za potřebné a užitečné, co se řádu a práva pruochoodu tohoto margkrabství i také ubezpečení a upokojení silnic, aby zlí svého předsevzetí neužili, dotýče, aby to i jiné s radú a pomocí vás všech stavuov na místě zřízeno a spuosobeno a opatřeno bylo; však JMKská o tom jiný den, když se již nahoře psané věci vykonají, všem stavóm šíře oznámiti ráčí.

CL.

Tři vyšší stavové moravští připomínají králi Ferdinandovi, že přísahati jemu nebudou, nejsouce k tomu dle obyčeje povinni. Města že učiní, co jest povinnost jejich. (1527 začátkem dubna.)

Kopidř pomátek sněmovních zemsk. arch. mor. v Brně f. 33 sq.

Odpověď od stavuov margkrabství tohoto na to předložení od krále JMti.

Milostivý králi! Toto jest paměť naše těch slov, kteréž jsú k VKMti mluvena od stavuov margkrabství Moravského skrz pana hajtmána v tom poselství, v kterémž jsme ode všech stavuov vysláni byli k VKMti.

Což se tej řeči dotýče, kterúz jste VKMt nám sepsanú dáti ráčili, na kterúz jsú všickni stavové rozmluvení jměli, a toto jsú nám poručili VKMti za odpověď dáti, že v tom sepsání jiného neznají, než že jest vši lásky a milosti plné od VKMti k nám, jakožto od pána našeho milostivého. Než což se přísahy dotýče, kteréž VKMt v tom sepsání dotýkati ráčíte, toho na nás žádajíce a napomínajíce, abychom přísahu a povinnost povinnú tak, jakž od staradávna bývalo, VKMti učinili: Milostivý králi! Toto k tomu pravíme: že přísahy žádnéj VKMti povinni činiti nejsme, páni, preláti a rytířstvo; než což se měst dotýče, ti v tom rozdíl s námi mají, co jsú oni VKMti povinni, v to my nesaháme. A protož VKMti prosíme, jako pána našeho milostivého, že nás v takovou přísahu potahovati neráčíte, ani jí na nás žádati, abychom ji VKMti činiti jměli, poněvadž jsú ji předkové naši, ani my předkóm VKMti nečinili, než že nás při tom držeti a zachovati ráčíte, při čemž jsme od předkuov VKMti držáni a zachováni byli.

Milostivý králi! Jakož jest ode všech stavuov VKMti povědino, na jaký způsob slib a poddanost VKMti učiniti chcme, v tom jiného neopatrujíc, než poctivosti své, abychom na nich ouražky nenesli. Jaká odpověď od VKMti jest nám dána, tej jsme ještě na ten čas dokonale nevyrozuměli. Než což jsú k tomu páni úředníci zemští království Českého promluvili, v jakém by se v tom k nám přátelství a v pomoci království České zachovati chtělo, tomu jsme vyrozuměli; kdež toho neznáme, ani u sebe nalezneme, abychom tím spuosobem, ač by k tomu přišlo, na poctivostech svých opatření byli; než to známe, že bychom skrz takovou věc záhubu a zkázu na svých statcích měli. A protož VKMti prosíme, jako pána našeho milostivého, tak jakž jsme i prvé VKMti prosili, že nás při tom a na ten způsob

tak opatřiti a zachovati ráčíte. Neb VKMt znáti ráčíte, že se nám toho dotýče, což jest vyšší nad životy naše i nad statek náš.

Milostivý králi! Odpověď, kterouž jsme dali pánům úředníkům zemským království Českého před VKMtí na tu řeč, kterouž jsou k nám učinili v klášteře při přítomnosti VKMtí i králové Její Mti, při tom toho necháváme, a VKMtí prosíme, jako pána našeho milostivého, že ji v paměti jmieti ráčíte.

CLI.

Král Ferdinand neuznává za právo, že by stavové moravští mu přísahy činiti neměli; mají-li výsady nějaké v té příčině, ať mu je předloží zároveň s obsahem slibu, který mu učiniti chtějí. (1527, začátkem dubna.)

Kopidář památek sněmovních zemsk. arch. mor. v Brně fol. 34.

Zase na to odpověď od krále JMti.

Jakož JKMt v první ceduli oznámiti ráčil, že VMtem všecko, což spravedlivě povinen jest, učiniti ráčí, zase nepochybuji, že JMti přísahu a povinnost povinnů učiníte; i srozuměti ráčil JMt z odpovědi vaší, že sobě to obtěžujete, co se přísahy dotýče, poněvadž předkové vaši ani vy předkům JMti jí nečinili, též že vy také JMti přísahy učiniti nejste povinni. Na to JMKská zase tuto odpověď dáti ráčí: že za jiné JMt nedrží, než že jste JMti přísahu učiniti povinni. A to by JMt i listy pokázati mohl a muož. Však máte-li VMt jaké na to svobody a vejsady, že byste přísahy JMti činiti nebyli povinni, abyšte to JMKské ukázali, aby JMt v to nahlédnutí a tomu vyrozuměti mohl.

Co se pak slibu, který byste JMti pod výminku učiniti chtěli, dotýče: i za věc velmi neslušnou JMt ráčí nalézati, aby JMti slib pod výminku činěn býti jměl. A neráčí JMt tomu vyrozuměti, v čem by se tu vaší poctivosti dotýkalo. Protož JMt žádati ráčí, abyšte JMti ten slib napsaný dali, a při tom i to, kudy a jak se tu poctivosti vaší dotýče, a pokudž byste při tom za opatření žádali.

Také jakož včera JMKská ráčil žádati, abyšte se neráčili rozjiežděti, až JMti věci i tohoto margkrabství na místě postaveny budou: i ješče jest JMti na vás všecky stavy táž žádost a rozkázání, abyšte se při tom tak zachovali; neb JMt ještě i jiné artikule na vás všecky stavy vzněsti ráčí.

CLII.

Stavové moravští dokazují opět králi Ferdinandovi právo své ve příčině slibu svého a naznačují, v čem takový slib záleží. (1527, začátkem dubna.)

Kopidář památek sněmovních zemského archivu mor. v Brně f. 34 a—b.

Odpověď JMti od stavuov tohoto margkrabství.

Milostivý králi! Jakož jste nám VKMt ceduli po páních poslích svých poslali

ráčili, v kteréžto ceduli toho jste dotknúti ráčili, že za jiné držeti neráčíte, než že jsme VKMtí přísahu povinni učiniti, a to že byste VKMt i listy pokázati mohli a muožete; jakož ten artikul šíf v sobě ukazuje. Milostivý králi! K tomu pravíme, že jsme v tom VKMtí žádné omylné správy nedali, než tak, jakž jest v pravdě samo v sobě, VKMtí oznámili, že jsme nikdá za lidské paměti žádnému pánu svému přísahy nečinili, ani od předkuov svých slýchali, aby kdy kterému pánu našemu činěna bývala, a o žádných takových listech, o kterýž [sic] nám oznamovati ráčíte, nic nevíme. A protož VKMtí jako pána našeho milostivého prosíme, že nás při tom milostivě a spravedlivě zuostaviti ráčíte a v to nás nepotahovati, več jsú předkové naši, ani my od předkuov VKMtí potahováni nebyli.

Což se pak slibu dotýče, kterýž bychom VKMtí učiniti chtěli, ráčili jste nám oznámiti, že by věc velmi neslušná byla, abychom slib VKMtí pod výminkú činiti jměli, a že tomu neráčíte rozuměti, v čem by se tu naší poctivosti dotýkati mělo, a protož abychom ten slib VKMtí vypsany dali. I račte VKMt věděti, že takový slib jiným pánóm našim jsme činívali, když jest se od JJMtí předkem a prvotně nám tomu všemu dosti stalo, což sú nám JJMt od sebe učiniti povinni byli. Tehdy JMt pán náš řeč ke všem stavóm učiniti ráčil: „Již-li se nám vod vás [čti: vám od nás] všecko stalo, což se státi jmělo: také abyšte vy nám a dědicóm našim věrnost, poddanost a pravé poslušenstvie slíbili, jako naši věrní poddaní.“ Tu všickni hlasem řekli jsme, že rádi chcme, a k JMtí ruce přistupovali, a tak každý slíbil; a kteříž JMtí ruky dojíti nemohli, ti každý dva prsty zdvihnúc, hlasem řekli, že „Slibujem JMtí podle jiných“. A protož též k VKMtí se zachovati a takový slib učiniti chcme, však s tú výminkú, jakž jest VKMtí od nás prvé oznámeno, a když nám na to od VKMtí majestát a zápis dán bude pro opatření poctivostí našich; neb kdež VKMtí žádati ráčíte, abychom to VKMtí oznámili, kudy a jak se tu poctivostí našich dotýče: Milostivý králi, VKMtí! Z těch psaní, kteráž jsú nám od pana vajvody i od pánuov Uhruov učiněna, i také z těch přípisuov, kteříž jsú nám posláni a VKMtí ukázáni, vyrozuměti jste ráčili, z čeho nás napomínají; ješto kdyby k tomu přišlo a nám co ukázáno bylo, že bychom spravedlivě povinovati byli, a VKMtí neb královstvie České toho slušně odvésti neráčili: že by se tu nemálo poctivosti naší ublížilo, kdybychom slib bez výminky učinili.

CLIII.

Král Ferdinand opětne dokazuje právo na přísahu stavů moravských. Proti koruně Uherské že stavy moravské, jako král Uherský řádně volený, v každé věci slušně hájiti bude. 1527. začátkem dubna.

Kopíř památek sněmovních zemského archivu mor. v Brně fol. 35. a.

Zase od krále JMtí odpověď:

Jakož JMtKská VMtem všem stavóm tohoto margkrabství Moravského oznámiti

ráčil, že za jiné nadrží, než že VMt všichni stavové jste JMKské přísahu a povinnost povinnú učiniti povinni, a že to JMt i listy pokázati mohl by a muože; pak JMKská jistě toho oznámení neučinil, než dobrým úmyslem.

Však co se slibu dotýče, JMKská nic jiného nežádá, než aby se JMti v tom vod vás všech stala ta povinnost, kteráž JMti přísluší jakožto margkrabí Moravskému a pánu vašemu dědičnému. A poněvadž jste králi Vladislavovi slavné paměti a dědicóm JMti bez výminky slib učinili, a k tomu se znáte, a na ten váš slib Její Mt královú, manželku JMti najmilejší, za pravú dědičku a paní vaši jste vyznali, a s vuolí Její Mti JMKskou za pána svého přijali, kteráž jest všecko právo své na JKMt před vámi převedla, tak jakž jste se pak toho na Její Mti dotazovali, a to z Její Mti oust, že jest v tom všecka vuole Její Mti, slyšeli, kdež pak vedle žádosti vaší na to, že vám list dán býti má, jest připovědino, a dá se: protož JMKská vás všech stavuov napomíná a žádá, tak jakž jste se před JMti slyšeti dali, abyšte se k JMKské jakožto pánu svému dědičnému v slibu i ve všem jiném vedle povinnosti své zachovali, a tím dále neprotahovali.

Kdež jste také od JMKské žádali majestátu a zápisu pro opatření v tom poctivosti vašich etc.: JMKská neseznává toho, aby se co tu na poctivost vaši vztahovalo. Však proto k tomu se JMt poddává: Jestli by vás koruna Uherská z čeho viniti aneb naříkati chtěli, a to jestli by právem uznáno a nalezeno bylo, že králi Uher-skému a koruně Uherské čím spravedlivě příslušíte aneb povinni jste, tehdy vás při tom JMKská jakožto král Uherský vedle smluv a zápisuov i dědictvie spravedlivě přišlej a rádně volený zachovati a opatrovati ráčí; pakli by to právem nalezeno nebylo, tehdy JMKská vás také při tom, jakž na krále Českého rádně voleného a korunovaného spravedlivě přísluší, před se držeti, zachovati a opatrovati ráčí.

CLIV.

Stavové moravští oznamují králi Ferdinandovi, že jsou ochotni jemu slib svůj učiniti dle obvyklého způsobu, a žádají, aby poměr Moravy k Uhrám spravedlivě byl rozeznán. (1527, začátkem dubna.)

Kopidř památek sněmovních zemsk. arch. mor. v Brně, f. 35. b.

Od stavuov odpověď.

Milostivý králi! Jakož jste VKMt nám ceduli sepsanú dáti a v ní položití ráčili, což se přísahy, kteréž ste po nás žádati ráčili, dotýče, že jste VKMt toho oznámení učiniti neráčili než dobrým úmyslem, a že VKMt v tom od nás všech nic jiného žádati neráčíte, než aby se VKMt od nás stala ta povinnost, kteráž VKMt jakožto margkrabí Moravskému přísluší: kdež my to od VKMt vděčně přijímáme a VKMt z toho děkujeme, a na jiném nejsme, než takový slib a povinnost VKMt

učiniti, kterýž od předkuov našich i od nás předkóm VKMtí pánóm našim dědičným činěn byl.

Což se pak toho listu, kteréhož jsme pro opatření poctivosti svých od VKMtí žádali pro království Uherské, dotýče: my jakž prvé tak nyní za potřebné mezi sebou pro poctivost naši, aby nám dán byl, známe z příčin prve VKMtí od nás ukázaných.

Kdež pak VKMt k tomu se poddávati ráčíte, jestli by nás koruna Uherská z toho viniti aneb nařknúti chtěli, a to jestli by právem uznáno a nalezeno bylo, že králi Uherskému a koruně Uherské čím spravedlivě a příslušně aneb povinni jsme, tehdy že nás VKMt jakožto král Uherský, vedle smluv a zápisuov i dědictví spravedlivě příšlý a řádně volený, zachovati a opatřiti ráčíte. Milostivý králi, k takovému VKMtí poddání toto pravíme: že nejsme ti, abychom od VKMtí jakého vyššího opatření žádati jměli, než což by jedné žádosti poctivostem našim bylo. I tohoto od VKMtí žádáme, aby v tom listu, kterýž nám VKMt dáti ráčí, postaveno bylo: Jestliže by nás král Uherský řádně příšlý a koruna Uherská z čeho vinili a nařkli, že to rozeznáním spravedlivým mezi králem Uherským a korunú Uherskú a mezi králem Českým a korunú Českú v času slušném uznáno býti má, jsme-li co koruně Uherské činiti povinni, či nic; a bude-li najdeno, že jsme čím povinovati, abyšte VKMtí podle takového uznání tomu dosti učiniti a nás vyvaditi ráčili, abychom my lechkosti i škody nenesli.

CLV

Král Ferdinand I. potvrzuje stavům moravským všechna jejich privilegia a svobody. — V Brně 7. dubna 1527.

Orig. ve stavovském arch. zemsk. v Brně. V. II. 110.

My Ferdinand z božie milosti Český, Uherský, Dalmatský, Charvátský oc král, infant v Hispaniii, arciknieže Rakouské, margkrabie Moravský, Lucmburské a Slezské knieže a Lužický margkrabie, oznamujem tiemto listem všem, že jsou předstoupili před osobu naši duostojný, urození, velební, stateční, slovutní a opatrní biskup, hajtman, páni, prelati, rytierstvo a města margkrabstvie Moravského, nábožní, věrní naši milí, prosíce nás se vši pilností jakožto pána svého dědičného, abychom jim všech jejich privilegií, obdarování, svobod, milostí a starodávních dobrých zvyklostí a obyčeuov, kterýchž jsou od předkuov našich, králuov Českých a margkrabí Moravských, předkové jich a oni slušně pro svá zachování a služby dosáhli, tak jakž to všechno v list a potvrzení krále Ludvíka JMti, bratra a švagra našeho najmilejšíeho slavné paměti, vepsáno jest, milostivě potvrditi ráčili. Kterížto listové takto v sobě zní:

My Ludvík z božie milosti Uherský, Český, Dalmatský, Charvátský oc král, margkrabie Moravský, Lucmburské a Slezské knieže a Lužický margkrabie oc oznamujem tiemto listem všem, že přistoupili jsú před osobu naši duostojný, urození, velební, stateční, slovutní a opatrní

biskup, hajtmán, páni preláti, rytířstvo a města margkrabství našeho Moravského, nábožný, věrní naši milí, prosíce nás se vši pilností, jakožto pána svého dědičného, abychom jim všech jejich vajsad, privilegií, obdarování, svobod, milostí a starodávních dobrých zvyklostí a obyčejův, kterýchž jsou od předkův našich, králův Českých a margkrabí Moravských, předkové jich a voní slušně pro svá zachování a služby dosáhli, milostivě potvrditi ráčili, a zvláště některých listův, kteříž v tomto listu vepsáni stojí a takto zní:

Wladislaus Dei gracia Ungarie, Boemie, Dalmacie, Croacie ac rex, marchio Moraviae, Lucemburgensis et Slesie dux, ac Lusacie marchio ac. Ad perpetuam rei memoriam. Et si maiorum nostrorum omnes libertates et gratias tueri atque firmare nobis cordi est, eos tamen voluntate promoti protegimus ac roboramus, quos his concessas fore videmus, qui nobiliori atque prestanciori operis facinore suo principi tamquam pociora membra quadam familiaritate sunt deuincti, et quos fideles atque gratos nostris antecessoribus semper fuisse experientia comprobatur et predecessores ipsi suis litteris profitentur. Sane itaque nobiles, fideles nostri dilecti Ctiborius de Czymburg alias de Thowaczow, capitaneus marchionatus Moraviae, Wilhelmus de Pernstain, supremus marestalcus regni Boemie, Heraldus de Cunstat et de Plumlow, supremus camerarius cudarum Olomucensium, Vratisslaus de Pernstain, supremus camerarius cudarum Brunensium, Johannes Cuna de Cunstat, Cristoforus de Lichtenstain, Henricus de Lichtenburg et de Bietov, Johannes Berka de Duba, alias de Lippa, Udalricus de Bozkowicz, Johannes de Lompnitz, Albertus de Sternberg, Johannes de Sovinecz, Georgius de Vlassim, Hynko de Dubrawicz, Lipoldus de Crayk, Hynco de Ludanicz, Přibík de Miličín, Georgius de Waytmile, Georgius Tunckl de Brničko, Johannes de Zirotín, et alii plures barones, milites, militares et incole marchionatus Moraviae tam suo, quam aliorum baronum, militum, militarium ac ceterorum omnium incolarum eiusdem marchionatus, ecclesiasticorum et secularium nomine, humiliter et cum instantia supplicauerunt, ut benignitate regia dignaremur confirmationis nostrae munimine roborare, approbare, innouare et ratificare omnes gratias, libertates, immunitates, consuetudines laudabiles, litteras, privilegia, indulta et iura uniuersa per serenissimos reges Boemie et illustrissimos marchiones Moraviae, predecessores nostros, ipsis data et concessa, et singulariter quatuor litteras diuorum Johannis et Mathie predecessorum nostrorum, cum earum confirmationibus presentibus insertas. Quarum tenores sequuntur in hec verba; primarum videlicet:

Nos Mathias Dei gracia Hungarie, Boemie, Dalmacie, Croacie ac rex, marchio Moraviae, Lucemburgensis et Slesie dux et Lusacie marchio ac. Ad perpetuam rei memoriam. Et si priuatorum hominum est natura, non solum obsequentes sibi, ymo se amantes aequo readamare animo; quanto magis regalis fastigii dignitas, quae claris sanguinis ingenuitate commota, nedum in eos, qui prestanciori fulgent nobilitate, ac insignia facere obsequia assistenciam quoque retroactis temporibus aduersus hostes et externos et intestinos, ymo ad priuatorum crebro usque ima quidam re inclinatur miseracione. Sane quia nobis per reuerendissimum et nobiles, fideles nostros dilectos, Prothasium

episcopum Olomucensem, Cztiborium de Czímburgk alias de Thovaczov, marchionatus Moraue capitaneum, Pertoldum de Lipa, regni Boemie supremum marescalcum, Henricum de Lichtenstain et Nicolšpurg, Margwardum de Lompnicz, Carolum de Wlassim et Hinkonem de Ludanicz, et alios plures barones, milites, militares et incolas marchionatus Moranie, tam suo, quam aliorum baronum, militum, militarium, ceterorumque omnium dicti marchionatus incolarum ecclesiasticorum et secularium nominibus, et humiliter cum instancia est supplicatum, ut illorum privilegiis, libertatibus, graciis, immunitatibus, concessionibus, litteris, iudiciis et iuribus uniuersis, a serenissimis regibus et illustribus marchionibus Moraue, predecessoribus nostris, obtentis, nostra confirmacione et approbacione prouidere dignemur, presertim super trinis litteris et earum confirmacionibus presentibus insertis. Quarum tenores sequuntur in hec verba:

Georgius Dei gracia Boemie rex, marchio Moraue, Lucemburgensis et Slesie dux, ac Lusacie marchio. Ad perpetuam rei memoriam. Morauorum insignis virtus ac gestis claris antiqua et ornata nobilitas, qui principibus suis, antecessoribus nostris, constanti fide semper obediētes obsequiosique fuerunt, merito nos pronos faciunt atque adducunt, ut firmitati immunitatum ac iurium eorundem consulere libenter ac benigne velimus. Cum itaque illustris princeps et nobiles, fideles nostri dilecti, Přemko dux Tessniensis, Johannes de Czímburg alias de Tovaczov, Henricus de Lipa, Georgius de Cravař alias de Straznicz, Benessius de Bozkovicz alias de Crna Hora, Cuna de Cunstat alias de Boleradicz, Johannes de Pernstain, Wanko de Bozkovicz alias de Letovicz, Břenko de Cunstat, Smil de Lichtnburg alias de Bitov, Johannes de Cunstat cognomine Zajímač, Margwardus de Lompnicz, Carolus de Wlassim, Johannes de Waldstein, Stephanus de Lichtenburg alias de Czornstain, Wok de Sowinecz alias de Helfstain, et alii plures barones, milites, militares et incole marchionatus Moraue, tam suo nomine, quam aliorum baronum, militum, militarium ac ceterorum omnium incolarum dicti marchionatus ecclesiasticorum et secularium, Maiestati Nostre humiliter et cum instancia supplicauerunt, quatenus de solita sublimitatis benignitate dignemur eis approbare, ratificare et confirmare omnes gracias, privilegia, immunitates, libertates, consuetudines, donaciones, concessionēs, litteras, privilegia, indulta et iura uniuersa, que a serenissimis regibus Boemie et illustribus marchionibus Moraue, antecessoribus nostris, ipsis data et concessa fuerunt, et presertim tres litteras serenissimi regis Johannis, quas et confirmauerunt diuī antecessores nostri Wenceslaus, Albertus et Ladislaus. Quarum tenor sequitur in hec verba, primarum videlicet:

Nos Johannes ꝛ Boemie et Polonie rex ꝛ. [Následuje listina krále Jana, daná v Brně XIV. Kal. Jul. čili 18. června 1311, vytištěná v Diplomataři moravském v díle VI. pod čís. XLIX. p. 37 sq., též v Regestech Bohemie III. str. 11.]

Secundarum vero tenor talis est: Nos Johannes Dei gracia ꝛ. [Následuje listina krále Jana, daná v Brně quinto Kal. Sept. čili 28. srpna 1323, vytištěná v Diplom. moravském v díle VI. pod čís. CCXXXIV. p. 175 sq., výťah v Reg. Boh. III. 352.]

Terciarum vero tenor est hujusmodi: Nos Johannes Dei gracia ꝛ. [Následuje listina krále Jana, daná v Brně II. Kal. Febr. čili 31. ledna 1327, vytištěná v Diplom. mor. VI. č. CCCXXIII. p. 250 sq., též v Reg. Boh. III. 492.]

Ultimarum vero litterarum tenor in hec sonat verba: My Mathiáš z božie milosti Uherský, Český ꝛ král ꝛ. [Následuje listina krále Matyáše, daná v Budíně 9. dubna 1484, otištěná v Archivě Českém X. str. 284—286 čís. XLIX.]*)

*) Omylem kanceláře Vladislavovy dostala se listina krále Matyáše z roku 1484 v příčině nápadův na

Nos marchionatus Morauie, quem propense diligimus, desiderantes nedum veteres antecessorum nostrorum libertates firmas manere, verum etiam fortunaciore accedere, ipsorum honeste supplicationi genere annuimus. Ideo deliberate et sano nostrorum principum, procerum et fidelium accedente consilio, de certa nostra sciencia, auctoritate regia et marchionali Morauie, dictas gracias, immunitates, libertates, donaciones, laudabiles consuetudines, concessionem, litteras, priuilegia, indulta et iura uniuersa, a prefatis antecessoribus nostris data et concessa, ipsis supplicantibus, ac his, quorum nomine supplicatum est, ecclesiasticis et secularibus, cuiuscunque officii, dignitatis, nobilitatis, ordinis, statusue sint, approbamus, ratificamus et confirmamus cum omnibus punctis, clausulis, articulis et sentenciis suis, ac si omnium premissorum tenores de verbo ad verbum his litteris nostris inserti essent; predictas vero litteras regis Johannis a diuis Wenceslao, Alberto et Ladislao confirmatas, prout de verbo ad verbum expresse et suprascripte sunt, nostre approbacionis, ratificacionis et confirmacionis validitate munimus, volumusque ac decernimus, predicta omnia obtinere plenum perpetuum ac inuiolabile robur. In quorum fidem presentes litteras fieri et nostri sigilli regii iussimus appensione muniri. Datum Znomye, sedecima die mensis Junii, anno Domini millesimo quadringentesimo quinquagesimo octauo, regni vero nostri anno primo. [16. června 1458.]

Nos itaque prenotatus Mathias rex, prefatorum baronum, nobilium, militum, militarium, ciuitatensium ceterorumque omnium dicti marchionatus Morauie incolarum, ecclesiasticorum et secularium, rationabilibus permoti precibus, qui nobis impensa obsequia ultro dignis consueuimus remetiri premiis, animo deliberato, sano principum, baronum procerumque nostrorum accedente consilio, omnes litteras, priuilegia, iura, libertates, immunitates, laudabiles consuetudines, donaciones et indulta, presertim ea, que presentibus nostris inserta sunt litteris, cum ipsorum confirmationibus et omnibus suis clausulis, sentenciis et articulis superius ad plenum expressis, auctoritate regia et marchionali Morauie approbamus, confirmamus, ratificamus, presentibus quoque approbauimus, confirmauimus, ratificauius, ac illesa perpetim manere volumus. In cuius rei perpetuum robur et testimonium presentes fieri et sigilli nostri sub appensione iussimus communiri. Datum in Olomucz vigesima quinta die mensis Julii, anno domini millesimo quadringentesimo septuagesimo nono, regnorum vero nostrorum Hungarie vigesimo secundo, Boemie vero anno undecimo. [25. července 1479.]

Nos vero attendentes, quod regna ac dominia augentur et corroborantur, suisque regibus et principibus intemerata conseruantur, atque honori regio plurimum defertur, dum subditorum et presertim baronum, nobilium et militarium suorum libertates et iura inuiolata conseruantur; igitur supplicationibus huiusmodi ut puta rationabilibus atque iustis fauorabiliter inclinati, non per errorem, aut improuide, sed animo deliberato, sano procerum et aliorum nostrorum fidelium accedente consilio, de certa nostra sciencia, auctoritate regia et marchionali Morauie, omnes et singulas litteras, libertates, immunitates, donaciones, concessionem, laudabiles consuetudines, priuilegia et iura uniuersa, a diuis regibus Boemie et marchionibus Morauie, predecessoribus nostris, baronibus, nobilibus, militibus, militaribus, ciuibusque et incolis ecclesiasticis et secularibus dicti marchionatus Morauie, presentibus et futuris, datas, concessas et indultas, data,

toto nenáležitě místo, totiž do opisu starší listiny, kterou vydal král Jiří roku 1458. Správně náleží ten list Matyášův za dva následující odstavce zde na straně 388, před slova Vladislavova: Nos vero attendentes.

Red.

concessa et indulta in omnibus eorum punctis, articulis, clausulis et sentenciis, ac si de uerbo ad uerbum ad instar quatuor litterarum superius insertarum presentibus essent inserte, innouamus, approbamus, acceptamus, ratificamus et confirmamus, decernentes et volentes omnia et singula in eisdem litteris contenta perpetue firmitatis robur obtinere; supplentes de plenitudine regie potestatis omnem defectum, si quis in premissis aut circa ea quomodolibet valeat inueniri. Nulli ergo hominum liceat hanc uidelicet nostram confirmacionis, approbacionis, innouacionis, ratificacionis, decreti, voluntatis, supplicacionis et inhibicionis paginam infringere, vel ausu ei quocunque temerario contraire. Si quis autem huius nostre inhibicionis temerarius violator inuentus fuerit, indignacionem nostram grauissimam et penam pro arbitrio nostro et successorum nostrorum imponendam irremissibiliter se nouerit incursurum. In quorum fidem et robur presentes litteras fieri et regio nostro sigillo appensione iussimus communiri. Datum Bude prima die mensis septembris, anno domini millesimo quadringentesimo nonagesimo, regnorum nostrorum Hungarie anno primo, Boemie vigesimo. [1. pros. 1490.].

*Ad relationem domini Johannis de Ssellenberg,
regni Boemie cancellarii.*

My Vladislav z božie milosti Uherský oc král oc. Oznamujem tiemto listem všem, že přistúpili jsú před nás oc. [Následuje listina krále Vladislava II., již potvrzuje stavům markrabství Moravského způsob při přijímání nového pána země, daná v Brně 1497, ten úterý před stolováním svatého Petra = 21. února. Tištěna v Archivě Českém V. str. 462—464.]

K jejichžto slušné prosbě, rozvažující mnohé platné, pilné a věrné služby všech stavuov markrabství Moravského, kteréž jsou vždycky předkuom našim králom Českým a markrabím Moravským hotově se vši povolností i také nám činili a činiti nepřestávají, naklonění jsúce, s dobrým rozmyslem, našim jistým vědomiem a raddú věrných našich milých, mocí královskou v Čechách a jakožto markrabie Moravský, schválili jsme a potvrdili všecky vajsady a privilegia, svobody, obdarování, milosti a starodávni dobré zvyklosti a obyčeje, kterýmiž jsou stavové všichni markrabství Moravského od předkuov našich, králuov Českých a markrabí moravských, obdarování, a zvláště také některé výsady a listy v tento list náš vepsané, a tiemto listem mocně, jako by všecky v tomto listu vepsané byly, schvalujem a potvrzujem; chtěje tomu, aby od každého člověka v celosti pevně, jakž v sobě zní, zachována byla; a to bez naší, budoucích našich králuov Českých a markrabí Moravských i jiných všech lidí všelijakých překážek a otporností.

K tomu také nad svrchu psané milosti a obdarování, nápady, od předkuov našich králuov Českých a markrabí Moravských jim dané, z naší zvláštní milosti, prohlédajíc k již dotčených pánuov a rytířstva, obyvateluov markrabství našeho Moravského, pilným, věrným povolným a skutečným službám, kteréž jsou nám v potřebách našich okazovali a činiti nepřestávají, aby čím větší milost od nás k sobě poznají, tím ochotněji a s dobrou myslí činili, tuto zvláštní milost jim i budoucím potomkóm jejich činiti ráčíeme, od nás i od budoucích potomkuov našich králuov Českých a markrabí Moravských nad páté koleno, což jest na nás při-

padalo a připadati mělo, i na budoucí potomky naše krále České a margkrabie Moravské, takové všecky nápady jim jsme dali, a mocí listu tohoto dáváme a mocně propouštíme od nás i budoucích potomkuov našich kráľuov Českých a margkrabí Moravských až do šestého pokolení zhuoru, doluov, na strany, před se i zase, po meči i po přeslici. Však taková nápadové po meči napřed jíti mají, a také statky i sirotky po těch, kteří by z tohoto světa sešli, o statcích aneb dětech svých zřízení podle řádu a práva margkrabstvie Moravského aneb poručenstvie neudělajíc, taková statkové i s dětmi na nejbližší přátely aneb přielele až do šestého pokolení aby po meči připadali; a jestliže by mužského puohlaví nebylo, tehdy na puohlaví ženské též po meči připadati má. A pakli by po meči toho obojiego puohlaví nestačilo, tehdy po přeslici tím vším obyčejem a právem taková statkové a sirotci na nejbližší přátely aby připadali až do šestého pokolení. A ti statkové sirotčí i s sirotky na kteréhož by přielele aneb přítelkyni přišli, ten každý bude povinen a má na místě našem i budoucích potomkův našich, králích Českých a margkrabí Moravských, hajtmantu margkrabstvie Moravského podle starobylého obyčeje ten statek uručiti jeho sirotkuom neutratiti. Přielekajíc sami za se i za budoucí krále České a margkrabie Moravské, že jim v těch nápadích při statcích i sirotcích žádné překážky a zmatku činiti nemáme až do těch šesti kolen. Než když by šestého kolena nedostalo, tehdy taková statkové na nás a na budoucí naše krále České a margkrabie Moravské připadati mají.

Item což se pak od nás a budoucích kráľuov Českých a margkrabí Moravských na úřady vsazení dotýče, jakožto hajtmána, komorníka, sudího, ty jim máme saditi s stavu panského z obyvateluov margkrabstvie Moravského, přijmúce k sobě do raddý osoby z pánuov a z rytieřstva z téhož margkrabstvie Moravského; a ti úředníci mají býti rodící markrabstvie Moravského, aneb kráľovství Českého; kteřížto úředníci v tém margkrabstvie Moravském seděti a statek pozemský jmiti mají, tak aby ti úřadové od nich podle starobylého obyčeje zachovávaní a spravovaní býti mohli.

Chtíce tomu konečně a tak ustanovující, aby od nás a od budoucích našich kráľuov Českých a margkrabí Moravských i od jiného každého člověka při tom při všem, což se v tomto listu píše, nahoře dotčení stavové margkrabstvie Moravského skutečně jmieni, držaní a zachovávaní byli beze všelijakého přerušení, a to nyní i v časích budoucích. Tomu na svědomie pečeti naši kráľovské k tomuto listu přivěsiti jsme rozkázali. Dán v Olomuci ve čtvrtek po velebenoci, léta božiego tisícého pětistého třímecitného, kráľovství našich Uherského a Českého vuosmého.*)

[9. dubna 1523.]

Ad relacionem magnifici domini Ade de Noua Domo,
supremi regni Boemie cancellarii ac.

K jejichžto slušné prosbě, majiece zření na mnohé věrné a platné služby všech stavuov margkrabstvie Moravského, kteréž jsou vždycky předkům našim, králům Českým a margkrabím Moravským, hotově se vši povolností, i také nám činili a činiti nepřestávají a rádi chtějí, nakloněni jsúce, s dobrým rozmyslem a naším jistým vědomiem, s raddú věrných našich milých, mocí kráľovskou v Čechách a jakožto margkrabie Moravský, potvrdili jsme všech vajsad, privilegií, svobod, obdarování a starodávních dobrých zvyklostí a obyčeuov, kterýmiž jsou stavové téhož margkrabstvie obdarování a těch jsou od předkuov našich, kráľuov Českých a margkrabí Moravských, předkové jich a oni slušně pro svá zachování a služby dosáhli, tak jakožto všecko v list a potvrzení nahoře psaného krále Ludvíka JMti slavné paměti,

*) Orig. listiny té jest ve stavovsk. archivu markr. mor. v Brně V. II. 109.

bratra a švagra našeho najmilejšieho, vepsáno slovo od slova jest, a tiemto listem mocnĕ potvrzujem, chtíce tomu, aby od každého človĕka v celosti a pevnĕ, jakž v sobĕ zní, zachovány byly, a to bez naší, budúcích našich kráľuov Českých a margkrabí Moravských, i jiných všech lidí všelijakých překážek a otporností. Tomu na svědomí pečet naši kráľovskú k listu tomuto rozkázali jsme přivĕsiti. Dán v Brně v nedĕli postní, jenž slove Judica, léta božíeho tisícého pĕtistého sedmmecitného, a kráľovstvie našich Českého a Uherského prvního [7. dubna 1527]. Ferdinand.

Vidit Adam cancellarius, manu propria.

Přivĕšena jest veliká, úplnĕ zachovaná pečet.

CLVI.

Kráľovna Anna postupuje margkrabství Moravské králi Ferdinandovi, svĕmu manželu. V Brně 10. dubna 1527.

Orig. ve stavovském arch. mor. — V. II. 78. Kopie zemsk. arch. mor. v Brně ve sbírce Bočkovĕ č. 780.*)

My Anna, z božíe milosti Česká, Uherská etc. kráľová, arcikněžna Rakouská, margkrabina Moravská, Lucmburská a Slezská knĕžna a Lužická margkrabina oc. Oznamujem tiemto listem všem: Jakož po smrti najjasnějšieho kniežete pana Ludvíka, Uherského a Českého oc krále a margkrabí Moravského oc, pána a bratra našeho najmilejšieho, duostojú u bozĕ otec pan Stanislav biskup, páni, preláti, rytierstvo a města margkrabství Moravského, podle slibu od nich králi Vladislavovi slavnĕ pamĕti, pánu otci našemu najmilejšiemu, a dědicóm JMti učinĕného, nás za pravú dědičku téhož margkrabství vyznali a přijali jsú, a po nás a s vuolí náší najjasnější knieže pana Ferdinanda, Českého a Uherského oc krále, infanta v Hispanii, arciknieže Rakouské, margkrabie Moravský, Lucemburské a Slezské knieže a Lužický margkrabie oc, pana manžela našeho najmilejšieho, za pána svĕho dědičného. Kdež my nyní při příjezdu našem sem do Brna při přítomnosti těch stavuov nahoře jmenovaných všecko právo naše nám na témž margkrabství a stavích náležité na svrchu jmenovaného krále, pana manžela našeho, převĕsti a jim na to list dáti podvoliti se ráčili. A protož podle takového převedenie a podvolenie našeho na JKMt pana manžela našeho najmilejšieho všecko právo naše tiemto listem převedli jsme a mocnĕ prevozujem, tak aby JKMt právem naším margkrabství Moravské držel a jeho užíval do živnosti JMti, tak jako jsme my toho sami právo a moc měli, beze vší překážky naší. Než jestliže by pán Buoh všemohúci pana manžela našeho JMt bez dědicuov z tohoto svĕta povolati ráčil prvé nežli nás, tehdy takové právo naše dědičnĕ zase na nás připadnutí má na témž margkrabství a staviech. Tomu na svědomie pečet naši kráľovskú k listu tomuto rozkázali jsme přivĕsiti. Dán

*) Vytisťeno v Rezkově práci: Ferdinands I. Wahl und Regierungsantritt p. 171.

v Brně v středu po neděli postní, jenž slove Judica, létha božieho tisícého pětistého sedmmecitného.

Anna Regina etc.

Comissio serenissime domine Regine.

Přivěšena jest pečeť králové (prostřední velikosti) poněkud porušená a přelomená.

CLVII.

Král Ferdinand podává stavům moravským na sněmu shromážděným proposici svou, týkající se hlavně vojenské pomoci proti Turkům, nové berně a důchodů panovníčích na Moravě.

(1527 v dubnu.)

Kopidř památek sněmovních zemsk. arch. mor. v Brně fol. 36—37.

Vznešení od krále JMti na stavy. JMKská pán náš najmilostivější VMtem všem tohoto margkrabství Moravského ráčil jest poručiti toto oznámiti a přečísti dáti: Jakož jest v předešlém spisu vám od JKMti oznámeným a potom podaným toho dotčeno bylo, že JMt ráčí to za zvláštní a přední dobré uznávati, aby řád a právo v spravedlivosti tak dobře chudejm jako bohatejm rovně udělováno bylo a svůj svobodný pruochoď jmieti mohlo; při tom také, což se silnic upokojení a bezpečení dotýče, aby se to též opatřilo, takž jakž týž artikul prve vám podaný to v sobě obsáhl jest; protož majíce JKMt to v paměti, VMtem připomíná a žádati ráčí: jestliže by v tomto margkrabství co tomu aneb při čem na překážku bylo, a napravenie potřebovalo, abyšte to JMKské, pokudž komu náleží, oznámili na svú povinnost. Tu JKMt všemu tomu vyrozumějíc, co by JMKské spravedlivě náleželo, ráčí to s radů k tomu náležící opatřiti, aby slušně, chvalitebně i spravedlivě to zřízeno bylo, tak aby chudý jako bohatý mohl své spravedlivosti docházeti a pod řádem a právem toho, což spravedlivého jest, užívati.

Též také což se upokojení a bezpečení silnic dotýče v tomto margkrabství, aby lidem po svých živnostech pracujícím od odpovědníkuov, vajtržných osob a loupežníkuov překážky se žádné a škody nedály, že toho také JMt žádati ráčí od VMti, tak jak nahoře dotčeno jest, jak by to JMt s radů a pomocí vaší dobře opatřiti mohl, tak aby lidé mohúce bezpečně po svých živnostech pracovati, tudy také země naše a poddaní opatrovati a při živnostech svých se lepšiti mohli. Neb JMti jiný úmysl a vuole není, než aby silnice čisté a přede všemi škudcemi opatrovány, a takoví zlí trestáni vedle svého provinění byli.

Také JMKská ráčí o tom správy od vás žádati, jestli by jaké buďto mezi stavy aneb mezi osobami ruoznice aneb nevole povstaly, abyšte to JMKské oznámili. Neb JMKská ráčí mezi všemi svými poddanými rád viděti lásku křesťanskú, jednotu i dobrou svornost, a ji oblibovati; neb z toho pánu Bohu všemohucímu čest a chvála se děje, a JMKské mnoho dobrého a užitečného i všem JMti poddaným zruosti a přijíti množ. A protož jestliže by mezi stavy aneb osobami jaké ruoznice byly aneb povstaly,

JMKská s radů vaší, též radd svých ráčil by v to nahlédnutí a k slušnému konci takové věci přivést.

JMKská také o tom pochybovati neráčí, ale dokonale to znáti a tomu věřiti, a že vás všech to tajno není, kterak Turek, viery svaté křesťanské a tak všeho křesťanstva, netoliko JKMti poddaných úhlavní a veliký nepřítel, v předešlých létech znamenité škody křesťanstvu učinil a mnoho sobě toho podmanil; pak teď s dopuštěním božieho tohoto roku v království Uherském švagra a bratra JMti nejmilejšího, krále Ludvíka JMt slavné paměti, jehož duši pán Buoh rač milostiv býti, jest porazil a to království znamenitě pohubil; ještě tomu snadně a nepochybně muože se věřiti, že od takového svého ukrutného a tyranského předsevzetí k záhubě a zkáze netoliko JKMti poddaných, ale všeho křesťanstva nepřestane. I protož i JMKská k vobraně své víry křesťanské a vás i jiných svých poddaných, též také k dosažení spravedlivosti své, kterůž ku koruně Uherské zřetelnou a světlou jmieti ráčí, jakož jste pak z JMti oust, ač ještě i přes to mnoho JMti spravedlivostí mohly by se jistotně a duvodně oznamovati a pokázati, slyšeli; ale poněvadž Její Mt královu Annu za pravú uznanú dědičku jste vyhlásili, seznali a přijali, a po Její Mti JMKskou též za pána přijali a povinnost učinil, při tom i oznámivše, že mimo královu a krále Jich Mt žádného jiného za pány své, za pravé dědice, tak jakž od králové Její Mti všecko právo na krále JMt převedené ústy Její Mti bylo povědino, nedržíte a nemáte, — za pomoc jakožto svých věrných poddaných proti tým nepřátelům a k dopomožení spravedlnosti JMti, i také pro obranu vaši žádá. Neb i jiní JKMti všickni poddaní, kterýchžto méně na mnohém díle, nežli tohoto margkrabství ta věc a taková se dotýče, podle svých možností jistú pomoc sú učiniti připověděli. A netoliko JKMti poddaní, ale předkem císař JMt, též říše znamenitú pomoc jsú JMKské připověděti ráčili a učiniti řekli. Protož JKMt o vás také, jako o svých věrných poddaných v tom neráčí žádné pochybnosti jmíti, než v té věci k předloženým potřebám a vám poněkud zvláště náležícím že se volně najíti dáte a JMti slušnú pomoc bez odtahuov že učiníte, totiž to tisíc koňmi a šesti tisíci pěšími, a ty za šest měsícuv aby k takovým potřebám chování a držání byli. Neb snáze se a s menší škodú jinde nežli doma brániti a tudy vlasti své ostříhati.

Při tom také JKMt na vás všech stavích tohoto margkrabství žádati ráčí, což se té berně, kterouž JMti jakožto pánu svému dědičnému dáti jste povinni, abyšte tu bez dlühých odtahuov neprodlévali JKMti dáti a zpraviti.

Dále také JKMt toho žádati ráčí, abyšte všichni stavové JKMti oznámili, kde aneb při čem v tomto margkrabství JMt své užitky a duochody JMti náležející jmieti ráčí. A při tom i toho JMt žádá, aby bylo JMti oznámeno, jestliže sú tíž duochodové JKMti komu aneb kde a v čem zastaveni, jaké by to zástavy a na tom zápisové, summy, a od koho, kde, jakým obyčejem přišly a byly; aby JMKská

v tom žádnému žádné krivdy v jeho spravedlivosti nečině, mohl o svých duochodech věděti a ty, pokudž by za spravedlivé bylo, zříditi, a tím snáze mezi VMt přijížděti a s vámi býti.

Také JMKská od vás všech stavuov zprávy žádati ráčí, co se kláštera Kounického se vším jeho příslušenstvím dotýče, kdo to nyní drží, a kým se na jaký způsob řídí a spravuje, aby to JMKské gruntovně oznámeno bylo.

Došla také JMKské jistá zpráva, kterak někderý lid v nějakém počtu na pomezím Uherském a Moravském leží, jakožto v Skalici a v Trnavě, a snad i jinde rozložen jest; kdež sluší takovou věc na péči jmieti, aby tomuto margkrabství na pomezí uškozeno nebylo. A poněvadž o tom takovou JMKská zprávu jmieti ráčí, že byste nějaké mezi sebou v tomto margkrabství předešlé pořizení učinili, s nějakým počtem jízdných i pěších, kdo by se a jak najíti dáti jměl: i protož JMKská žádati ráčí, znajíc toho potřebu a tohož vejvody takové předsevzetí, že ten počet jízdných a pěších, který by slušný byl a dostatečný, na ta místa a pomezí obrátíte, a opatříte týmiž lidmi, aby se tomuto margkrabství našemu a poddaným našim žádná skrze to ujma a škoda nestala.

Oznamuje také toto JKMt vám všem stavóm, že na tom býti ráčí, aby bez své přítomnosti s radú VMtí toto margkrabství zprávou užitečnou a dostatečnou opatřiti ráčili; protož JMKská toho od vás raddy, aby JMti oznámena byla, žádati ráčí.

CLVIII.

Stavové moravští odpovídají králi Ferdinandovi na proposici jeho ve přčině správy zemské berně, pomoci proti Turkům a jmění panovníčšho na Moravě. — (1527 v dubnu.)

Kopíár památek sněm. zemsk. arch. mor. v Brně fol. 37b—38b.

Odpověď králi JMti od stavuov.

Milostivý králi! Na artikule od VKMtí nám dané všickni stavové rozmluvení a jich u sebe povážení jsme jměli; kdež tuto odpověď VKMtí dáváme:

Což se řádu a práva dotýče, známe, že jest věc slušná i spravedlivá, aby pruochoď svůj jmieti mohlo, a lidé aby k svým spravedlivostem přicházeli. Neb v které zemi řád a právo pruochoďu svého nemá, tu neřád se rozmáhá, skrz kterýž všecko zlé pochází. A protož VKMtí jako pána našeho milostivého prosíme, že VMKská ráčíte v to nahlédnutí a na místném konci postaviti, aby právo svůj svobodný pruochoď jmělo, a lidé aby v svých spravedlivostech nehynuli. Neb veliké již obtížnosti jsou chudým i bohatým, vdovám, sirotkóm, že v tak dlúhém času k spravedlivostem svým přicházeti nemohú; a jiná překážka není, než že právo pruochoďu svého nemá. Neb, milostivý králi, pokud VKMt v ty ruoznice nahlédnutí neráčíte, kteréž jsou mezi soudcími zemskými i mezi jinými osobami, a na místném a sprave-

dlivém konci jich postaviti, neznáme, aby právo pruochoď svooj jmíti mohlo. Též také v potřebách VKMt i v obecních překážky se dítí budou; kdež prosíme, že takovou věc opatřiti ráčíte.

Item. Což se pomoci dotýče, kteréž VKMt na nás žádati ráčíte, abychom ji VKMt učinili, jmenovitě šesti tisíci pěšími a tisíci koňmi, a že VKMt předkem pro potřeby své, kteréž jste nám předložiti ráčili, i také pro obranu naši toho žádati ráčíte, neb i jiní VKMtí poddaní, kterýchž jse méně na mnohém díle, nežli tohoto margkrabství dotýče, podle svých možností jistou pomoc jsú učiniti připověděli: Pak, milostivý králi, znamenité a veliké pomoci toto margkrabství ne z povinnosti, ani z žádného práva pánóm svým Jich Mtem jest činilo, kdež k žádnému užitku takové pomoci tomuto margkrabství jsú nepřicházely; než to známe, že jsme sami se i poddané své v velikú záhubu uvedli. Pak ta pomoc, kteréž VKMt na nás žádati ráčíte, není nám možná ani snesitelná, abychom ji VKMtí učiniti mohli; a to z těch příčin, neb dluhuov zemských nemalú summu na sobě máme, z kterých i lichvy dáváme, kteréžto dluhy při svatém Jiří zaplatiti musíme, neb ti, kteříž nám puojčili, dále čekati nemohú; kdež pro obtížnost chudých lidí našich sami jsme berni na se uložili pro zaplacení těch dluhuov, kteráž se tyto časy vybírá. Berni VKMtí povinnú, tu také dáti musíme. Pak z takových obtížností našich, kteréž VMtí oznamujem, takové pomoci, kteréž VKMt na nás žádati ráčíte, naplniti nemuožem; než to učiniti chceme a v to se podvolujem, sto koní a dva tisíce pěších že VKMtí vypraviti chceme, a je držeti a jim za šest měsícuov platiti proti Turku, nepříteli svaté víry křesťanské, a k dobrému VKMtí.

Kdež VKMt toho na nás žádati ráčíte, abychom VKMtí oznámili, kde aneb při čem v tomto margkrabství VKMt své užitky a duochody náležící míti ráčíte; a při tom i toho žádati ráčíte, jestliže jsú tíž duochodové VKMtí komu aneb kde a v čem zastaveni, jaké by to zástavy, aneb zápisné summy, od koho, kdy a jakým obyčejem přišly a byly: Milostivý králi! VKMt jmieti ráčíte podkomořieho, úředníka svého v tomto margkrabství, kdež ten podle povinnosti úřadu svého VKMtí správu o duochodiech VKMtí povinen jest učiniti a dáti; neb my toho tak povědomi nejsme. Než to víme, že někdeři platové VKMtí na městech i na klášterích zástavně i dědičně dání jsú od předkuov VKMtí; též také i někteři zástavná zboží v tomto margkrabství drží od předkuov VKMtí. Jak jsú v ty zástavy přišli, od koho a kdy, o tom my vědomosti nemáme, toho se na tom doptati ráčíte, kdo jsú v držení jich.

Což se kláštera Kounického dotýče, kdež toho na nás žádati ráčíte, abychom VKMtí oznámili, kdo ten klášter drží s jeho příslušenstvím, a kým se a na jaký způsob řídí a zpravuje: I ráčíte VKMt věděti, že se v ten klášter pan hajtman z rozkázání všech stavuov uvázal na způsob ten, jakž smlúva ukazuje, kteráž jest se s proboštem stala, že jsú stavové panu hajtmanovi poručili, aby ten zámek

i s tím zbožím spravoval a držel k ruce stavóm tohoto margkrabství až do budoucího pána, a což duochoduov přijde a kde se obrátí, z toho aby se počet učinil.

Item. Také VKMt ráčili jste nám oznámiti, kderak by VKMtí zpráva došla, že nějaký lid na pomezí Uherském leží, jakožto v Skalici a v Trnavě i jinde, a že sluší takovou věc na péči jmíti, aby tomuto margkrabství na pomezí uškozeno nebylo; při tom ráčíte oznamovati, že o tom zprávu jmieti ráčíte, že bychom v tomto margkrabství předešle porízení učinili a počet jízdných a pěších na se uložili; a protož že toho žádati ráčíte, že ten počet jízdných a pěších, kterýž by slušný a dostatečný byl, na ta místa a pomezí abychom obrátili a opatřili týmiž lidmi, aby se tomuto margkrabství skrze to ujma a škoda nestala. Milostivý králi! Poněvadž VKMt pomoci ste od nás žádati ráčili, a tu příčinu za jednu položiti, že pro obranu naši té pomoci žádati ráčíte; pak tu pomoc, v kterou jsme se VKMtí podvolili, podle možnosti a s velikým obtížením naším VKMtí učiniti chcme, a již VKMt proti Turku nepříteli i k dobrému VKMtí a k opatření našemu buď na pomezí, aneb kdež se VKMtí líbí, obrátiti rače, jedno abychom my v tomto margkrabství v pokojném opatření býti mohli.

CLIX.

Odpověď krále Ferdinanda stavům moravským na jejich vyjádření ve příčině správy v zemi, obrany zemské a statků panovníčích. (1527 v dubnu.)

Kopíř památek sněm. zemsk. arch. mor. v Brně fol. 38b—39b.

Odpověď od krále JMti stavóm.

Jakož jste na první i druhé spisy a předložení krále JMti, což se řádu a práva v tomto margkrabství dotýče, aby to pruochoď svojo jmělo oc odpověď dali sepsanú, té JMKská vyrozuměti ráčil. I jistě JMKská na jiném nebyl a býti neráčí, než aby ve všech zemích JMti řád a právo svojo svobodný pruochoď jmieti mohlo, a to tak chudému, jako bohatému rovně před se šlo. A poněvadž pak JMt tomu srozuměti ráčil, že takovému dobrému něco na překážku jest a bylo, a zvláště ty ruoznice někderé, kteréž jsú se zběhly mezi některými osobami; i protož aby to, což by dobrému překážku činilo, odjato bylo, ráčil jest k tomu osoby některé jmenovati a voliti, aby mezi stranami jednali a ty ruoznice k slušnému konci přivesti mohli, a to hned beze všech odtahuov; pakli by se to týmiž osobami vykonati nemohlo, pokudž dále v tom JMti náležeti bude, nemá při tom JMti nic sjíti.

Což se pak obhajování a upokojení silnic dotýče, poněvadž JMKské oznamujete, že landfryd tohoto margkrabství i také zřízení zemské to v sobě ukazuje, jak to má opatřeno býti: při tom JMt toho zanechávati ráčí, nepochybujíc, že všichni i jeden každý zvláště tak se v tom skutečně, jak o tom zřízeno jest a potřeba by toho kázala, zachováte a toho neobmeškáte, aby zřízení skutkem také tvrzeno bylo.

Kdež pak JMKská z mnohých slušných a spravedlivých příčin pomoci na všech stavích tohoto margkrabství žádati ráčil oc, i kteráž dána od vás jest na to odpověď, na tento čas není jí potřebí opakovati; však proto oznamujete, že jste se na tom svolili a podvolili, abyšte JMKské sto koní a dva tisíce pěších za šest měsícův drželi a jim platili, tak jakož pak týž spis váš to v sobě šíře zavírá. I rozvažujíc JKMt takové vaše podání a svolení o té pomoci, ráčí to u sebe nalézati, že [na] JMKské znamenité potřeby i také k obhajování napřed víry svaté křesťanské a vás všech i jiných JMti poddaných, kteříž ste nebezpečnostem bližší, velmi malé a skrovné jest; kdež JKMt té naděje byl, že ta pomoc od JMti žádaná nebude pro takovou zřetelnou potřebu JMti i vás všech odeprína; protož ještě vždy JKMt toho na vás, jako na svých věrných poddaných, žádati ráčí, abyšte JMKské čtyři tisíce pěších a pěti stech koní na těch šest měsícův vypravili a drželi, a takové JMti slušné žádosti na odpor nebyli. A ti všichni služební aby k prvnímu dni měsíce června najprv příštího hotovi byli a tu, kdež by jim ukázáno bylo, najíti se dali.

Item. Což se pak duochoduov JMKské i také užitek, kteréž by JMti v tomto margkrabství náležely, a jestliže by tíž duochodové v čem neb komu zastaveni, aneb jaké by sumy na tom a zápisové byly, dotýče oc: JMt ráčil jest odpovědi vaší porozuměti, a na tom jest, aby skrze podkomoříeho aneb skrze kerůž koli jinou osobu tomu, což by JMti spravedlivě náleželo, vyhledati a vyrozuměti ráčil.

Item. Což se kláštera Kounického dotýče oc, ráčí se JMt v tom spravedlivě i slušně, pokudž JMti náleží, zachovati; a JMt žádati ráčí, aby JMti týž zámek a klášter se vším jeho příslušenstvím tím spíše postúpen byl.

Item. Jakož JKMt také vám všem stavům oznámiti ráčil, jakú zprávu má, že na pomezí Uherském jistý počet lidí, jakožto v Skalici a v Trnavě, leží a rozložen jest, abyšte to na péči jměli a pomezí opatřili, zvláště i z té příčiny, že prve mezi vámi svolení se stalo, jak byšte to opatřiti pro své dobré měli; i která JMKská na to dána odpověď, té také JMt jest vyrozuměti ráčil, jaké jest při tom obtížení vaše. I poněvadž sami znáti a dobře to u sebe rozvážiti muožte, že pro vaše dobré i uvarování tohoto margkrabství záhuby to vám předložiti a připomenúti ráčil, ješto proto i o tom JMt nepochybuje, že se tak zachováte; však pro lepší jistotu a uvarování škod a nebezpečností téhož margkrabství a odolávání těm, kdož by jemu škoditi chtěli, žádati JMt ráčí, abyšte mezi sebou hotovost větší hned zřídili, a přišla-li by potřeba, veřejně hotovi byli, aby tím JMti a vašim nepřátelům skutečně a dostatečně mohlo odepríno býti. Avšak JMt také, což na JMti bude, v tom vás ráčí obraňovati a nikterakž neopúšťeti.

CLX.

Stavové odpovídají králi Ferdinandovi v téže příčině. — (1527 v dubnu.)

Kopidř památek sněm. zemsk. arch. mor. v Brně fol. 39b—40b.

Odpověď králi JMti od stavuov.

Milostivý králi! Jakož jste VKMt ráčili na žádost nás všech stavuov to obmysliti, což se těch ruoznic dotýče, pro kteréž řád a právo těchto časuov pomínulých pruochoodu svého jmieti nemohlo, a na to ráčili jste osoby posaditi o takové ruoznice k vyslyšení i k srovnání: z toho VKMt všichni děkujeme jakožto pánu našemu milostivému. I na rozkázání VKMt to jest se tak stalo, a protož toho při vuoli a rozkázání VKMt necháváme.

Což se pak obhajování a upokojení silnic dotýče, při tom se rádi podle lantfrydu zachovati chceme, jakž ten sám v sobě zní i také zřízení zemské ukazuje.

Jakož pak VKMt v ceduli své postavití ste račili, což se pomoci té dotýče proti Turkóm, kteréž jste VKMt po nás žádati ráčili, že jste VKMt za jiné držeti neráčili, než že podle takové žádosti VKMt jse najíti dáme, a že sme jse o pomoc velmi skrovnú snesli VKMt učiniti, totiž sto koní a dva tisíce pěších do šesti měsícuov VKMt vydržeti; kdež VKMt žádati ráčíte, abychom VMti větší počet lidí v té ceduli položený drželi. Jistě, milostivý králi, že jsme žádost VKMt pilně mezi sebou rozvažovali a ji rádi naplniti chtěli; ale jiného u sebe najíti nemužeme, abychom na tento čas větší počet vydržeti mohli, než který jsme VMti připověděli, a to z těch příčin, že těchto let předešlých znamenité pomoci králi Ludvíkovi JMti slavné paměti víc než jednu jsme činili osobami svými, lidmi i také velikými náklady, mimo jiné země JKMt, ne s povinností, ale s své dobré vuole, na kteréžto pomoci dluhy znamenité na toto margkrabství jsme uvedli, pro kteréžto dluhy zaplacení berni na se jsme položili, kteráž se nyní již vybírá. Pak teď na tento čas počet lidí, v kteréž sme se VKMt podvolili, všickni stavové o to jsme se snesli, také že chudí lidé bez meškání dvě berně celé dáti mají, aby potřeba VKMt obmeškána nebyla. Což také VMKská znáti ráčíte, že svatý Jiří přichází, tu chudí lidé také pánuom svým platy jich spravedlivé povinni dáti jsú, a potom při svatém Václavu též platy pánuom svým dávají.

Kdež VKMt jsme prosili, jako pána našeho milostivého, což se berně VKMt dotýče, kterúž jsme spravedlivě povinni, abyšte VKMt na povolnost naši i také obtížení chudých lidí vzhlednutí ráčili, a nám milostivé shovení jí učiniti až do svatého Martina nejprv příštího; a tak že přide chudým lidem našim do svatého Martina jako pět platuo dáti. Tu muož VKMt vyrozuměti, že nemalé obtížení chudých lidech býti muosí.

Také VKMt po nás žádati ráčíte hotovosti veřejné, ač by potřeba toho ukazovala. To VKMt znáti ráčíte, že k takové hotovosti naší i chudých lidí našich znamenitý náklad býti muosí. A protož VKMt, jako krále a pána svého milostivého prosíme, znajíc všecky takové naše obtížnosti, že od nás tu pomoc prvé VKMt připověděnú milostivě přijíti ráčíte.

Což se pak duochoduov i užitkuov, kteříž by VKMt v tomto margkrabství náležitě [sic], dotýče, že na tom býti ráčíte, aby skrze podkomořího aneb skrze kterůž koli jinú osobu ti vyhledáni byli, a VKMt v tom zpráva dána byla, kteréž byste vyrozuměti ráčili; taková věc proti nám nic není.

Jakož VKMt na nás vzkládati ráčíte, abychom pomezí od Uher opatrovali, tak aby se VKMt i také nám obyvatelóm škoda do tohoto margkrabství nedála: VKMt prosíme, jako pána našeho milostivého, že VKMt nás v takové věci, jakožto pán náš, kterémuž taková věc náleží, milostivě podle přirčení svého opatrovati i obhajovati ráčíte.

Také jakož jste VKMt nám připsi dáti ráčili, co bychom panu vajvodovi Sedmihradskému na jeho psaní, kteréž jest nám sem při přítomnosti VKMt učinil, za odpověď dáti jměli: Milostivý králi! všeci stavové jsme se o to snesli, abychom VKMt o to prosili, jakožto pána svého milostivého, abyšte takovou odpověď jemu jakožto pán náš od sebe za nás dáti ráčili; kdež VKMt za to prosíme, že tak učiniti ráčíte, neb se nám zdá, že taková věc VKMt lépe, nežli nám, náleží.

O klášter Kounický na tom jsme se stav panský a rytířský svolili, aby VKMt postúpen byl, a VKMt abyšte jej k ruce své držeti ráčili, a žádnému jeho dávati neráčili ani na něm co zapisovati, a úředníka na něm jiného usazovati neráčili, než obyvatele margkrabství tohoto. Než kněz biskup, prelát a města tomu sú svoliti nechtěli jináče, než by VKMt s tím klášterem vuoli jmieti ráčil učiniti, jak se VKMt zdáti a líbiti bude.

CLXI.

Král Ferdinand navrhuje stavům moravským odpověď, kterou by měli poslati Janovi Zápolskému. — (1527 v dubnu.)

Kopíř památek sněmovních zemsk. arch. mor. v Brně fol. 40b.

Zdání krále JMti, jak by se Uhróm odpověď dáti měla.

K tomuto rozumu pánóm Uhróm psáti: Že jsú královú Její Mt za pravú dědičku vyznali a přijali, a po Její Mti krále JMt za pravého Českého, Uherského oc krále a margkrabí Moravského oc, na kteréhožto všecko své právo a spravedlnost Její Mt převedla, a že jse k JMKské přiznávají a tak zachovati, jako ku pánu svému, chtějí, jakož jsú se ku králi Vladislavovi i k králi Ludvíkovi Jich Mtem slavné paměti, jsúc toho povinni, zachovávali. A protož jestli by je kdožkolvěk z čeho toho viniti

chtěl, ať to před králem JMti pánem jich jakožto králem Českým a Uherským a margkrabí Moravským učiní, že tu jemu rádi právi býti chtí.

CLXII.

Král Ferdinand činí ústupky stavům moravským ve všech žádostech jejich ve příčině berní, vojenské pomoci a statků korunních i také odpovědi vojvodovi Sedmihradskému. (1527 v dubnu.)

Kopidár památek sněmovních zemsk. arch. mor. v Brně fol. 40b—41b.

Odpověď od krále JMti stavům.

Odpovědi té, kterou jste včera JMKské, což se řádu a práva tohoto margkrabství Moravského i také obhajování a upokojení silnic dotýče, všickni stavové dali, ráčil JMt vyrozuměti, a při tom toho také zanechávati ráčí; však JMt všech stavuov napomíná a jinak o tom neráčí držeti, než že i při tom při všem v skutku, což jest zřízeno, a kdož k čemu jest povinen, volně a hotově se najíti dáte.

A což se pak těch ruoznic, kteréž na překážku řádu a právu byly, dotýče, ještě ráčí JMKská napomínati, aby to dobrým srovnáním přetrženo a na konci postaveno bylo; pakli by se toho vždy pro některé příčiny nestalo, proto JMtKská, jakožto pán váš, rád, právo i dobrou svornost mezi poddanými svými milující, to opatřiti ráčí, aby rád, a právo svůj svobodný průchod mělo.

Také která odpověď, co se pomoci dotýče, JMti jest včera dána, té ráčil vyrozuměti. A poněvadž pak při prvním svolení, totiž o sto jízdných a dva tisíce pěších učiněném, předkládajíc chudých lidí svých obtížení, toho zanecháváte, a JMKská na ten čas přes to obdržeti nemohl, ač jest se JMKská jistě znamenitější pomoci nadál: toho také při tém zanechává, a tu pomoc od vás přijímati, tak jakž jste se podvolili, ráčí; však také jest žádost a napomenutí JKMt, aby ti lidé všichni, kterýchž počet nahoře dotčen jest, k prvnímu dni měsíce června nejprv příštího k tažení a běhu válečnému hotovi byli, a na ta místa, kdež by jim ukázáno bylo, bez dalších odtahuov táhli a tu se najíti dali.

Žádosti také, kteréž jste na JMtKskou o berní spravedlivě JMti povinnou učinili, ráčil vyrozuměti a zvláště v tom, aby se jí prodlení stalo až do sv. Martina nejprv příštího; i k tomu JKMt ráčí vám oznamovati, že jsou toho mnohé potřeby, ježto se i JMti dobrého i vás všech dotýčí, pro kteréž by mělo té berně spravedlivě povinné spěšné vybrání a vyplnění býti. Však proto JMt ráčí té berně očekávati do hodů Svatého Ducha, aneb najdýl do svatého Jana Křtitele božího nejprv příštího, na ten čas že od vás všech bez dalších odtahuov položena podle povinnosti bude. JMKská neráčí o tom žádné pochybnosti jmíti, neb znáti můžete, že JMKské také v království Českém pomoc, jakož žádati ráčil, jest svolena; a proto berně k obyčejnému a zvyklému dni, totiž okolo sv. Jiří, má dána býti.

Kdež jste také na předložení JMKské o duochodech a užitcích, kteříž by v tomto margkrabství JMti náležely, tu odpověď dali, aby to skrze podkomořího neb kterůž koli jinou osobou vyhledati se mohlo, že taková věc proti vám nic není: i při tom toho také JMt pozůstavuje, a to v paměti, aby bylo opatřeno, míti ráčí.

Což se pak opatrování pomezí od Uher dotýče, která jest od vás všech stavuov JMti odpověď dána, té JMKská ráčil vyrozuměti; a nepochybuje, poněvadž jste prvé, než jste pána sobě volili a JMt přijali, o takovém opatření mezi sebou pořízení učinili, že se v tom vedle téhož zuostání a poručení, když by toho potřeba kázala, zachováte, a ničímž se zastíratí pro JMti i Vaše dobré a poctivé i pro svú a téhož margkrabství potřebu a škod uvarování nebudete. Neb poněvadž i potom, když JMKská od vás za pána vašeho po manželce JMti najmilejší byl volen, sněm jest měl v tomto margkrabství, mezi jinými příčinami aneb potřebami i pro tu jednu, jakž JMt ráčil srozuměti, položen býti, aby se takové věci také opatřily, jestli by kdo tomuto margkrabství škoditi chtěl aneb škodil, aby se tomu odepřelo a toho bráněno bylo. Protož i ješče JMKské zdá se za slušné i spravedlivé, abyšte se v tom tak předse jako ku pánu svému a pro ochranu vlasti své zachovali. A JMKská také zase, pokudž v tom JMti náleží, ráčí vás opatrovati, obraňovati a neopúštěti.

O hotovost také veřejnú, poněvadž ta škodna není, nébrž pro budící případy prospěšna a velmi užitečna, ježto to VMt všichni stavové znáte: protož JMt jinak o tom držeti neráčí, než že ji zřídíte a tu hotovost pro potřebu jmieti budete.

Dotkli jste také toho, aby JMKská vajvodovi odpověď dáti ráčil oc. I toto JMt k tomu VMtem praví: Poněvadž těchto časuov JMKské nic není od něho psáno, množete u sebe rozvážiti, že se JMKské také nemuože dobře trefiti, jemu na to odpovědi dávatí. Však vedle žádosti vaší to, což by do Uher za odpověď dáno mělo býti, zdání i radu svú JMKská vám jest oznámiti ráčil; a protož JMt se tomu diviti ráčí, že přes první žádost vaší toho nyní znovu na JMti žádáte.

Což se pak kláštera Kounického dotýče, ráčí jej JMt přijíti, a protož aby JMti postúpen byl. Chce také se v tom JMKská, jakožto na spravedlivého krále a pokudž by JMti tu náleželo, zachovati, v paměti i to majíc, co jsú poslové od vás všech stavuov k JMKské do Vídně vyslaní o statecích a zbožích JKMti v tomto margkrabství příslušejících předložili.

CLXIII.

Král Ferdinand slibuje za sebe i za své dědice, že stavy margkrabství Moravského proti koruně Uherské chráníti a zastávati chce. V Olomouci 24. dubna 1527.*)

Orig. ve stavovsk. arch. mor. v Brně V. II. 80. — Kopie nová zemsk. arch. mor. v Brně. — Bočkova sbírka č. 782.

(Provisio Moravorum a regno Ungarie.)

My Ferdinand z buoží milosti Český, Uherský, Dalmatský, Charvátský oc král,

infant v Hišpanii, arcikníže Rakouské, margkrabie Moravské, Lucemburské a Slezské kníže a Lužický margkrabie oc. Oznamujem tiemto listem všem: Jakož najjasnější kněžna a paní Anna, Česká, Uherská oc králová a margkrabina Moravská oc, manželka naše najmilejší, jsúce ode všech stavuov margkrabstvie Moravského za pravou dědičku uznána a přijata, všecko právo své Její Mti na témž margkrabstvie a všech stavích náležící na nás oustně i listem převéstí ráčila; kdež biskup, páni preláti, rytieřstvo i města téhož margkrabstvie majiece nám slib a povinnost takovou, kterouž jsou prve předkuom našim, margkrabím Moravským činívali, učiniti, nás jsou pokornými prosbami prosili, abychom je v tom milostivě opatřiti ráčili, jestliže by za živnosti naší, jakožto řádně voleného a příslého Uherského krále, za kteréhož nás tíž stavové vyznali, od koruny Uherské, aneb po smrti naší od pravého a řádného krále Uherského, kterémuž by se v tom spravedlivě nemohlo odepřiti, aneb koruny Uherské vinění a naříkání byli, a bude-li to mezi králem Českým a korunú Českou, a korunou Uherskou aneb potom králem Uherským po smrti naší, tak jakož nahoře dotčeno jest, nalezeno, že jsou co povinovati koruně Uherské aneb nic, abychom my podle takového uznání tomu dosti učiniti a je vyvaditi ráčili, aby oni lehkosti i škody nenesli: kdež my znajiece jejich slušnú a spravedlivou prosbu, jsúce milostí naší k nim naklonění, slovem našim královským sami za sebe i za dědice naše a budoucí krále České a margkrabie Moravské nahoře psaným biskupu, pánuom, prelátuom, rytieřstvu i městuom téhož margkrabstvie tímto listem přiříkati ráčíme, jestliže by za živnosti naší jakožto řádně voleného a příslého krále Uherského, za kteréhož nás tíž stavové vyznali, od koruny Uherské, aneb po smrti naší od pravého a řádně příslého krále Uherského, kterémuž by se v tom spravedlivě nemohlo odepřiti, aneb koruny Uherské vinění a naříkání byli, a bude-li to mezi králem Českým a korunú Českú, a korunú Uherskú aneb po smrti naší mezi králem Uherským a korunú Uherskú, tak jakž svrchu se píše, spravedlivým uznáním nalezeno, že by čím koruně Uherské povinovati byli, že my podle takového uznání tomu dosti učiniti, je zastúpiti a vyvaditi ráčíme, aby oni proto žádné škody a lehkosti nenesli. A což se jim tuto slovem našim přiříká, tomu se od nás i dědicuov našich a budoucích králuov Českých všemu dosti státi má. Tomu na svědomie pečeť naši královská k tomuto listu přivěsiti jsme rozkázali. Dán v Olomuci první středu po velice noci létha božieho tisícího pětistého sedmmecítmého, královstvie našich Českého a Uherského prvního.

Ferdinand, m. p.

Vt. Adam cancellarius regni m. pr.

Přivěšena jest veliká pečeť královská dosti zachovaná.

*) Vytisťeno dle originálu také v Rezkově práci: Ferdinands I. Wahl etc. p. 172.

CLXIV.

Král Ferdinand slibuje stavům margkrabství Moravského, že jim za živobytí svého žádného jiného za pána, leč dědice vlastního, dáti nechce; listy dle starodávného obyčeje z kanceláře vycházeti mají, a budoucí pán země svobodný a žádnému nezavázaný býti má. V Olomouci 24. dubna 1527.*)

Orig. ve stavovsk. arch. zemsk. v Brně V. II. 79. — Bočkova sbírka č. 781.

My Ferdinand z božie milosti Český, Uherský, Dalmatský, Charvátský oc král, infant v Hispanii, arciknieže Rakouské, margkrabie Moravský, Lucmburské a Slezské knieže a Lužický margkrabie oc. Oznamujem tiemto listem všem: Jakož jsou všichni stavové margkrabství Moravského, věrní naši milí, k nám znamenité poselství učinili a do Vídně vyslali, mezi jinými artikuly těchto tří za potvrzení žádající: Napřed abychom jim a téhož margkrabství obyvatelům žádného pána za živnosti naší do té země nedávali; druhé, abychom moc měli listy vydávati z kanceláří našich, z které se nám zdáti a líbiti bude, tak jakž jsou jiní králové Čeští a margkrabové Moravští činili a toho moc měli; třetí, aby pána země nepřijímali než svobodného a žádnému nezavázaného, a jestli bychom my, neb potomci naši, kteříž by do této země za pány přijati býti měli, komu se prve, než by od nich za pána přijati byli a jim povinnost učinili, věč zavázali aneb zapsali buď osobě neb osobám, takoví závazkové a zápisové aby moci neměli, a stavové margkrabství Moravského žádnému toho užiti nedopouštěli.

Kdež my vyrozuměvše jich žádostem, pokudž se nám za slušné i spravedlivé zdálo, takto jsme k týmž artikuluom, jakž dole psáno jest, povoliti a jich potvrditi ráčili, a tiemto listem s dobrým rozmyslem, naším jistým vědomiem a raddou věrných našich milých, mocí královskou v Čechách a jakožto margkrabie Moravský povolujem, a jich sami od sebe i od budoucích potomkuov našich králuov Českých a margkrabí Moravských potvrzujem. A k prvniemu artikuli takto se zavazujem: Že témuž margkrabství Moravskému a obyvatelům jeho za živnosti naší žádného jiného za pána dáti nemáme, aniž chceme a moci jmíti nebudem, než sami to margkrabství k ruce naší držeti a spravovati. Však jestli by pán Buoh všemohúci nám dědice od nás řádně poslého dáti ráčil, tehdy neráčíeme tím zavázáni a povinni býti, abychom s vuolí a povoleniem manželky naší najmilejší králové Anny její lásky, dokadž by živa byla, neměli aneb nemohli dáti za pána tohoto margkrabství jednoho z dědicuov našich, kterýž by již pravá a dospělá a rozumná léta měl, a jinaké nic. — Co se pak vydávání listuov z kanceláří, tak jakž nahoře dotčeno jest, dotýče, toho my při svobodné vuolí a moci naší, pokudž nám spravedlivě, jakožto králi Českému a margkrabí Moravskému o vydávání listuov z kanceláří do tohoto margkrabství náleží, za-

*) Vytisťeno v Rezkově práci: Ferdinands I. Wahl etc. p. 173.

necháváme a zuostavujem; neb na jiném neráčieme býti, než což nám v tom jakožto králi Českému a margkrabí Moravskému spravedlivě náleží, žádnému k vuoli abychem toho neopouštěli, než při nás a moci naší povinné to zachovali. — Kdež pak také jmenování stavové margkrabstvie Moravského o svobodném a žádnému nezavázaném pánu zmínku učinili a na nás vznešli, tak jakž týž artikul jich to v sobě šfře obsáhl jest, k tomu také toto oznamujem a týmž stavuom tohoto potvrzujem: Jestliže bychom nyní aneb na potomní časy my neb budoucí naši králové Čeští a margkrabové Moravští prve, nežli by do této země za pány přijati byli a povinnost učinili, komu se več neslušně a nespravedlivě ke škodě budoucím našim králuom Českým a margkrabím Moravským a tomuto margkrabstvie zavázali neb zapsali, že to všecko žádné moci a pevnosti jmíti nemá nyní i v časích budoucích.

Tomu na svědomie pečef naši královskú k listu tomuto rozkázali jsme přivesiti. Dán v Olomuci první středu po Velcenoci léta božieho tisícého pětistého sedmécitného, královstvie našich Českého a Uherského prvního.

Vt. Adam, cancell. regni m. pr.

Ferdinand m. p.

Přivěšena jest veliká pečef královská úplně zachovaná.

CLXV.

Ze sněmu obecního v Olomouci po 24. červnu: Jan Zápolský stavům moravským vyslovuje svoji nelibost z toho, že králi Ferdinandovi holdovali; upozorňuje je na zápisy a vyhrožuje jim. — V Budně 22. června 1527.

Kopíř památek sněmovních zemsk. arch. mor. v Brně f. 30 a.

Psaní od vejvody na sněm do Olomuce o svatém Janě létha 1527.

Jan z božie milosti Uherský, Dalmatský, Charvátský oc král, margkrabie Moravský a najvyššie knieže Slezké oc. Duostojný, urození, stateční, slovutní, múdří a opatrní věrní naši milí! Vědomost o tom dobrou jmieti ráčíme, jakovú jste povinnost a slib králi Českému učinili. Kterážto věc, když jsme o ní slyšeli, nám s nemalým podivením jest byla i po dnes jest, že jste takovú věc proti těm zápisóm, kterýmiž jste nám a koruně naší Uherské zavázání, předsevzali; kdež jsme vás před tím časem, nežli jste takový slib učinili, skrze psaní naše i také ústní poselstvie upomenuli, i také vidimus těch zápisuov vám poslati ráčili, ač by někdo z vás dostatečné vědomosti o tom neměl, z toho širší zprávu vzieti mohl. Jakovú jste nám odpověď dali, tu my dobře v paměti máme a na tento čas při své míře zanecháváme. A poněvadž toho jistou správu máme, kterak byste králi Českému nějakú pomoc proti nám a koruně naší Uherské učiniti se podvolili proti těm zápisóm, kterýmiž jste nám a tej koruně povinni a zavázání, čehož jsme se do vás nenadáli: My vás tímto psaním našim jakožto poddaných našich ještě napomínáme, abyšte se takových pomoci králi Českému proti nám a koruně naší i tudíž proti zápisóm vašim činiti pozdrželi,

nébrž proti nám a koruně naší Uherské tak, jakž zápisové vaši ukazují, se zachovali. Pakli byste co jiného předsevzali, ježto by těm zápisům na odpor býti mohlo, již byste nám příčinu k tomu dali, že bychme, ač neradi, vás tak ohlašovati a k vám se zachovati musili podle toho, jakž by potřeba naše podle týchž spravedlností našich, kteréž máme, ukázala. Avšakž nad to nade všechno, poněvadž jse vám zdá, že byste z týchž zápisuov vyšli a toho prázdni byli, o čemž my nevieme a za to pevně držíme, že se to ničímž nepokáže, ač bychom i toho očekávati povinni nebyli podle těch spravedlivostí našich, kteréž na vás jmáme; než aby někdo řeci nemohl, že bychom nějakým úprkem k vám se nutiti chtěli, toho vám podáváme, že králem Polským JMtí a těmi, kohož by JMt k sobě k tej věci přivzieti ráčil, s vámi o to rozeznáni býti ráčíme, jestliže jste takových závazkuo prázdni čili nic. A v tom času abyšte se proti nám a koruně naší Uherské tak zachovali, jakž vám podle týchž zápisuov přísluší. Pakli byste i toto naše slušné poddáváníie opovrhli, již bychme jinému z toho rozuměti nemohli, než že se svávolně od nás a od koruny naší proti spravedlivostem našim odtrhnúti míníte; kdež bychom zase proti vám tak se zachovati musili, jakž by podle spravedlivostí našich nám náležité bylo. Odpovědi gruntovné, kterúz bychom se spraviti uměli, žádáme. Dán na Budíně v sobotu před svatým Janem Křtitelem božím léta páně oc XXVII°, království našeho prvního.

Duostojnému, urozeným, statečným, slovuťným, múdrým a opatrným biskupu Olomuckému, pánóm, rytířstvu a městóm margkrabství Moravského, nyní v Olomuci o svatém Janě shromážděným, věrným našim milým.

CLXVI.

Odpověď stavů moravských na předcházející list Jana Zápolského. — (1527 po 24. červnu.)

Kopidř památek sněmovních zemsk. arch. mor. v Brně f. 30 b.

Odpověď na toto psaní od pánuov, rytířstva i všech stavuov margkrabství Moravského při soudu v Olomuci shromážděných.

Na psaní, kteréž jste nám VMt učiniti ráčili, poněvadž nyní sněm obecní se nedrží, než toliko my, což nás zde jest, k soudu a právu sem do Olomuce jsme přijeli, v tomto počtu bez jiných pánuov a přátel našich a sněmu obecního VMtí žádné konečné odpovědi dáti nemuožem; než bez prodlévání o sněm obecní jednati chceme, z kteréhožto sněmu ode všech stavuov VMtí na to psaní odpověď dána bude. A měli-li bychom proti VMtí aneb království Uherskému co nepřátelského a válečného předsevzieti, víme se proti VMtí i království Uherskému kterak v tom, jako na dobré přísluší, zachovati a poctivosti své ohraditi; a k VMtí a ke všem stavóm království Uherského jsme též nepochybné víry, že se také touž míru k nám zachovati ráčíte.

C. XVII.

LISTINY JINDŘICHO-HRADECKÉ

z let 1388—1529.

Vydává František Tischer.

(Čísla 1—128 z let 1388—1484 viz v Archivě Českém v díle IX. str. 241—360, čísla 129—222 z let 1482—1508 v díle X. str. 353—440.)

223.

Jan ze Záp vykazuje manželce své Kateřině z Vyklek na dvoře v Žepcích 200 kop gr. č.

Bez místa, 8. března 1509. Kopie pap. Fam. v. Lazec.

Já Jan z Záp, seděním tudiež, vyznávám tímto listem obecně přede všemi, kdež čten nebo čtúce slyšán bude, že ten zápis na pargameně najjasnějšího knížete a pána, pana Vladislava krále Českého a markrabí Moravského oc, pána mého milostivého, jímžto JMt ráčil jest potvrditi zápisu slavné paměti krále Jiřího, kterýmžto zápisem JMt král Jiří zapsal byl Maršovi z Lazec tvrz pustú a dvor Žepce kněží kostela Starého Boleslavě i se všemi příslušnostmi ve dvú stú kopách groších peněz. A já pak nadepsaný Jan z Záp koupil sem ten zápis od téhož Marše nadepsaného. Kdežto jmenovaný král Jiří šťastné paměti ráčil mi jest a mým dědicom k tomu ještě sto kop grošuv peněz na tom dvoru připsati, a mně toho milostivě potvrditi, jakož týž zápis to vše v sobě zavírá. A dále také k tomu svrchupsaný král Vladislav JMt ráčil mi jest a mým dědicóm zápisem nadepsaným na též tvrzi a dvoru svrchu dotčeném i na jich všech příslušnostech připsati za mú službu i za škody puol třetího sta zlatých uherských dobrých a přiraziti ku první summě svrchu psané, jakož týž zápis pod pečeti visutú JKMTi to vše v sobě šíře a plněji zavírá. Protož já nadepsaný Jan z Záp dal sem dobrovolně i mocí listu tohoto s mú plnú a svobodnú dobrou volí i také mých všech dědicov dávám a ukazuji po své smrti věna tři sta kop grošuv českých dobrých stříbrných urozené paní Kateřině z Vyklek,

manželce mé milé, na těch zápisích nahoře položených, moc i plné právo mé i mých všech dědicuov jí při tom dáváje toho všeho, načež tíž zápisové výš dotčení svědčí, jmíti, držeti, a té tvrzi a dvoru nadepsaného se všemi jich příslušnostmi mocně a svobodně požívati, a s těmi zápisy i s tím se vším, kdy a což se jí líbí nebo líbiti bude, jakožto s jejím vlastním učiniti bez mého i mých dědicuov i jiných všech lidí odporu a překážky. Na potvrzení a zdržení toho pečetí mů vlastní dal sem přivěsiti k tomuto listu dobrovolně; prosiv pro lepší jistotu a pevnost urozených vládyk Henricha Kaffunka z Chlumu, Václava z Vrabí a na Stříbrině, Zigmunda Vseslava z Solce a na Vyšehněvicích, Zigmunda z Záp a na Dubči, že jsou také své vlastní pečeti dali podle mne jim bez škody přivěsiti k tomuto listu na svědomie dobrovolně; jenž jest dán leta od narození syna božího tisícého pětistého devátého, ve čtvrtek před svatým Řehořem.

224.

Jitka Slavatová roz. z Janovic postupuje svému choti 1500 kop gr., které má u Jana a Václava z Wartmberka.

Bez místa, 19. srpna 1510. Orig. perg. č. 261.

Já Jitka z Janovic oc vyznávám tiemto listem přede všemi, jimž čten neb čtúc slyšán bude: Jakož mám list na pargameně s visutými pečetmi na urozené pány, na pana Jana a pana Václava bratří vlastní z Wartmberka oc, kdež za ně rukojmie jsou urození páni, pan Oldřich z Biberštaina a na Frydlantě, pan Petr Berka z Dubé a na Lipém, pan Mikuláš purkrabie z Donína a na Grabštaině, pan Jan z Wartmberka a na Lipém, a urození vládyky, Jiřík Vlk z Kvietkova a na Čakovicích, Křištof z Talkenštaina a na Děvině, a Kunát Vlk z Kvietkova, za patnáct set kop grošů vše českých, kdež ten list v sobě rozdielně tu summu ukazuje a zavírá, kterýžto mně svědčí. V kterémžto listu znamenitě stojí položeno: ktož by ten list měl s mů dobrou vůlí, že ten má a mieti bude plnú moc i plné právo ke všem věcem v tom listu položeným a zapsaným, jako já svrchu psaná Jitka z Janovic oc. Dala jsem a mocí tohoto listu svú plnú a svobodnú dobrou vůli dávám i to všecko právo své, což v tom listu svědčí mně, urozenému pánu panu Slavatovi z Chlumu a na Košumberce, panu manželu svému milému, kdež mieti bude plnú moc i plné právo k těm ke všem věcem nahoře psaným, i ke všem věcem v tom listu položeným a zapsaným, tak právě bez umenšení, jako já svrchupsaná Jitka z Janovic oc, a jakoby jemu ten list zejména samému svědčil. Tomu na potvrzení já svrchupsaná Jitka z Janovic oc svú vlastní pečetí s mým jistým vědomím dobrovolně přivěsila sem; a pro lepší jistotu připrosila sem urozeného pána pana Zdeňka Kostky z Postupic a na Litomyšli, a urozených vládyk pana Votíka z Ryzmburka a na Jestřiebci, pana Příbka z Otolavic a na Březovicích, a pana Divíše z Hustiřan, že jsou pečeti své podle mé na

svědomí k tomuto listu dali přivěsiti, sobě a svým budoucím bez škody. Dán v pondělí po Matce boží na nebe vzietí, léta páně tisícieho pětistého desátého.

Přivěseno 5 pečeti, z nichž 4 zachovalé, 5. však utržena jest.

225.

Jindřich z Prostého kvituje z věna, jež obdržel s manželkou.

Bez místa, 5. listopadu 1510. Orig. pap. Fam. v. Prostého.

Já Jindřich z Prostého a z Batelova i s svými erby a budoucími oznamuji tiemto listem všem vuobec: Jakož urozený pán pan Jindřich z Hradce, najvyšší purgkrabie Pražský dobré paměti, pán muoj milostivý, ráčil mi jest k stavu manžel-skému dáti pannu Johanku, dceru nebožtíka Jana Nadikovského z Vlásenice, jsa mocným otcovským poručníkem jejím a statku jejího, a po ní ráčil mi jest jmenovati z statku jejího pět set kop groší českých, že mi JMt ráčí dáti; kterážto summu, to jest pět set kop groší českých, já Jindřich z Prostého svrchupsaný všecku zouplna hotovu k sobě a v moc svú přijal sem od osviecených kněžen a paní, paní Kateřiny kněžny rozené z Sas, kněžny Minsterbeské a hrabiny Kladské, paní Anny kněžny Minsterberské a hrabiny Kladské, urozeného pána pana Petra z Roznbergka a urozeného vládyky Jiříka Hrobského z Sedlce, mocných otcovských poručníkuov děti a statku nahoře psaného pana Jindřicha z Hradce dobré paměti. I protož já Jindřich z Prostého svrchupsaný sám od sebe, svých dědicuov a budoucích, již jmenované poručníky Jich Mt, a urozeného pána pana Adama z Hradce svrchupsaného dědice a budoucí jeho z těch pět set kop groší českých tímto listem quituji a mocně prázdna činím, tak že ani já, ani erbové a budoucí moji ani žádný živý člověk z té summy jmenované pana Adama z Hradce svrchupsaného dědice a budoucí jeho a poručníky jeho na budoucí věčné časy napomínati nemáme. Tomu na potvrzení a jistotu toho pečeť svú vlastní dal sem přiložiti k tomuto listu dobrovolně. A pro lepší jistotu toho prosil sem urozených vládyk, pana Štěpána z Počepic, pana Bohuslava Chmatala z Jabloního, pana Jana z Dobré Vody, a pana z Malíkova, purkrabí na Hradci, že jsú své pečeti podle mne na svědomí k tomuto listu přiložili, sobě a svým dědicóm bez škody; jenž jest dán a psán leta božieho tisícieho pětistého desátého, ten úterý po Všech Svatých.

Přitištěno bylo 5 pečeti, jež všecky jsou porušeny.

226.

Václav Talacko z Ještětic prodává Hrocho-Týneckému mlynáři louku.

Bez místa, 6. ún. 1511. Orig. perg. 263.

Já Vácslav Talacko z Ještětic a v Seslavlích známo činím tiemto listem přede všemi nynějšími i budoucími, kdežkoli čten aneb čtúcí slyšán bude, že sem

prodal a mocí listu tohoto prodávám opatrnému muži Viktorinovi mlynářovi Tajneckému, dědicuom jeho i budoucím louku, kteráž leží mezi Skalicí a mezi Blížniovicí, za deset kop grošuv českých mně již úplně zaplacených a docela, ku pravému dědictví a svobodnému užívání, sobě na tom žádného práva ani které zvláštnosti nepozuostavuje, ani dědicuom ani budoucím mým. A témuž Viktorinovi svrchupsanému neb dědicuom aneb budoucím jeho mám a povinen budu i dědicové moji i budoucí zpravit i osvoboditi před každým člověkem, když by jim kto na to sáhl kterýmkoli právem, a to bez jich všelijaké škody. A kdyžby koli svrchupsaný Viktorin neb dědicové jeho nebo budoucí to sobě na králi JMti nynějším nebo budoucím zjednali, aby jim to v dcky zemské vešlo, tehdy mám a povinen budu s dědici svými i budoucími jim to v dcky zemské vložit i se zprávú, kteráž jest podle řádu země této České. A ktož by tento list měl s dobrou vůlí již psaného Viktorina neb dědicuov aneb budoucích, ten má a mieti bude též plné právo ke všem věcem v tomto listu položeným. A toho na potvrzení a dokonalú pevnost já svrchupsaný Václav pečeť svou vlastní a přirozenú dal sem přivěsiti k tomuto listu; a pro lepší jistotu připrosil jsem urozených vládyk, Mikuláše z Mezilesic a na Týnci, a Jindřicha z Hostovic a v Lesicích, aby pečeti své podle mne přivěsiti dali k tomuto listu na svědomí, jenž jest psán a dán leta božieho tisícieho pětistého jedenáctého, ve čtvrtek den svaté panny Doroty.

K listině přivěseny byly 3 pečeti, z nichž 2 zachovány.

227.

Zdeněk Malovec pohnal obec Starého města Pražského pro nevydání zběhlého člověka, povýšeného za vládyku.

Bez místa, 12. března 1511. Výpis z desk zem. Hist.

V červených puohonních leta M^oV^oVIII [?] roku nazajtří svatého Jeronyma.

Leta MV^oXI, v středu o svatých dnech postních, jinak den sv. Řehoře. Jakož on Zdeněk s svým spolu puohodem pohání je purgmistra a konšely i všecku obec téhož Starého Města Pražského ze škod od každého z nich z Xti hriven stříbra bez lotu, pro nevydání Štastného z Březnice člověka jeho zběhlého oc, tak jakož žaloba plněji svědčí. A na to ukázal svědomí.

Proti tomu oni purgmistr a konšelé i všecka obec téhož Starého města Pražského otpírajíc pravili, že k tomu puohonu odpovídati povinni nejsou, a to z té příčiny, že toho on Zdeněk Malovec ničímž nepokazuje, by k nim Staroměstským před puohonem podle práva o téhož Štastného posílal, než po puohonu. A dále pravíce, že jest jemu Zdeněkovi nikdá člověčenství nesliboval, ani jakého zákupu za nimi měl, nežli otec jeho. A nad to pravíce, že jest od držiteluov téhož zboží, od Jaroslava Zmrzlíka otec jeho i také synové jeho propuštění jsou, a k tomu že jest otec jeho i on také od JMKské v stav rytířský připojen. A na to ukázali obdarování krále

JMtí, a pověděli, že on Pešík nikdá jest jeho člověčenství s niem [sic] nezavazoval, a téhož sboží že jest jemu Zdeňkovi, jakž jest sám měl a držal, postoupil; a na to ukázal list vajhostní a svědomí.

Proti tomu on Zdeněk pravil, že to obdarování krále JMtí jeho spravedlnosti ke škodě není. A k výhostnímu listu pravil, že po tom listu vajhostním, že sobě zakup v Březnici udělal, a maje zakup, že jest všecky poplatky podle lidí jeho tu v Březnici činil; a že jest se z gruntuov jeho nočně vystěhoval. A na to ukázal trh téhož domu, vajpis z kněh jich a registra duochoduov téhož města. Dále táhna se na zřízení zemské: ktož by se z gruntu vystěhoval neb vykradl, a byl o takého člověka poslán ku pánu dědičnému, má ho vydati; žádaje při témž zřízení zuostaven býti.

Tu úředníci Pražští menší na plném soudu, slyševše strany i jich s obů stran pře líčení, odpory a svědomie, nalezli: Poněvadž to Mikuláš Pecingar a Matyáš Libák seznávají, že jsú oni, purgmistr, konšelé Starého města Pražského, kteříž v ty časy při něm byli, seznali a ústně pověděli, že jest k nim on Zdeněk o téhož Štastného, aby mu jej vydali, prve posielal; a oni ty časy k sobě to poselství přijali a příčinu pověděli, proč ho vydati nechtí: že jest to on Zdeněk podle práva provedl, že jest k nim o to prve před puohonem posielal, týmž jich seznáním. A k tomu, kdež jest on Štastný pravil, že jest za ním Zdeněkem nikdá zakupu neměl, než otec jeho: a on to Zdeněk pokázal vajpisem z kněh města Březnice, kdež jemu Štastnému ten trh svědčí po vajhostním listu, a oni Pražané tomu neotepřeli, i také svědomím, že jest na tom gruntu seděl a poplatky všecky podle jiných soused platil, a potom nočně se z toho gruntu vystěhoval bez vuole a vědomie pána svého gruntovního. I z těch příčin oni purgmistr a konšelé Staroměstí aby jemu Zdeňkovi Malovcovi s jeho spolupuovodem téhož Štastného i s pokutou v puohonu jmenovanú vydali, a to od dnešního dne ve dvou nedělích pořád zběhlých. Dal pánu vyznání všech úředníkuov.

Tento vajpis dán jest z desk zemských z rozkázání pánuov JMtí a vládyk z plného soudu zemského pod pečeti Buriana Medka z Waldeka místokomorníka, a Jana z Písnice místopísaře království Českého, léta M^oV^cXXXIII, v sobotu po božím křtění. [10. ledna 1534.]

228.

Vilém Kostka z Postupic dlužen jest panu Janovi Boršovi z Rizmburka 1000 kop. gr. č.

Na Litomyšli 17. června 1511. Orig. perg. Fam. Kostka v. Postupci.

Vilém Kostka z Postupic a na Litomyšli s budoucími svými, první jistec a pravý dlužník dluhu nížepsaného, a my Albrecht z Chlumu a na Košmberce, Burian Špetle z Janovic, Bavor Neznašovský z Hustiřan a na Rotmberce, Mikuláš z Mezilešic a na Tajnici, Jan z Kunšieho a na Zaječicích, Petr Přibík z Otoslavic a na Březovicích, rukojmie a spoluslibce s ním a zaň, vyznáváme tímto listem obecně přede všemi

před nimiž čten a nebo čtúci slyšán bude, že jsme dlužní dluhu pravého a spravedlivého, nám vděk puojčeného tisíc kop grošuv českých širokých stříbrných, rázu Pražského a čísla českého, urozenému pánu, panu Janovi Boršovi z Ryžmberka a z Oseka a jeho dědicuom; s kteréžto summy a jistiny grošuv máme, i dobrou naši věru beze lsti slibujem všickni jednostajně, rukú společnú a nerozdielnú, tak aby žádný z nás jeden ot druhých se nedělil ani zaplacením svého dílu kterak koli k odbytí dělití se mohl, úročiti a platiti témuž věřiteli našemu úroka a platu ročního sto kop grošuv českých, každý rok rozdielně, totiž na sv. Havla najprv příštího po dání tohoto listu padesáte kop grošuv českých, a na sv. Jiří potom ihned budúcieho tolikéž, a tak i jiná leta potomně vždy po sto kopách groších českých tak dlúho a dotud, dokudžby nám týž věřitel náš nebo my jemu puol leta před svatým Jiřím neb před svatým Havlem napřed věděti nedali. A když bychom sobě koli buďto on nám nebo my jemu, toho puol leta dali napřed věděti, tehdy ihned po vyjití toho polúletí věděti napřed daného aneb ve dvou nedělí potom pořád zběhlých, máme i též jakož svrchu slibujem témuž věřiteli našemu jistinu a summu dluhu svrchupsaného, totiž tisíc kop grošuv českých téhož rázu, jakož svrchupsáno stojí, dáti a úplně zaplatiti, totiž hotovými groši českými, širokými stříbrnými rázu Pražského, i s úrokem v ty časy příslém, bez zmatku a odporu všelikterakého i dalšího prodlevanie. Pakli bychom toho neučinili... [Ležení ve Vysokém Mýtě anebo v Litomyšli.] A ktož koli tento list jměl by... Na zdrzenie a potvrzenie toho já jistec i rukojmie nahoře psaní pečeti naše vlastní s jistým naším vědomím, s celým i plným přiznáním dali jsme přivěsiti k tomuto listu; jenž jest dán na Litomyšli v úterý po slavnostech hodu Trojice svaté leta pánie tisícíeho pětistého jedenáctého počítajíc.

Viselo při ní 7 pečeti vesměs nyní utržených.

229.

Smlouva manželská mezi Hynkem Bočkem z Kunštatu a Annou z Hradce.

Bez místa, 14. září 1511. Orig. perg. 264.

Léta buožího tisícíeho pětistého jedenáctého, v neděli den svatého kříže povýšení, stala se smlúva dokonalá mezi urozenými pány panem Adamem z Hradce z jedné, a panem Hynkem Bočkem z Kunštatu a na Polné z strany druhé, skrze urozené pány a přátely jich obuo stran, a to taková, že svrchupsaný pan Adam dal jest již psanému panu Hynkovi Bočkovi pannu Annu, sestru svú vlastní, k pravému stavu manželskýmu. Kdež tu hned odání knězem jsú. A po ní jest jmenoval, že má dáti dva tisíce kop groší českých; a on pan Hynek Boček má zase obvěniti ji pět tisíc kop grošuv českých na statku svým vlastním dědičným, tak jakž země Česká za právo má. A on pan Hynek Boček má čekati panny Anny od dnešního dne od

datum této smlúvy do dvú lét pořád zběhlých, a po těch dvú létech pořád zběhlých mezi poslední masopustní nedělí, po těch dvú létech nejprvé příští, má pan Adam dáti panu Hynkovi Bočkovi čtyři neděle napřed věděti, aby se ta svadba a to skládání v tom času dokonalo. A po tom skládání v plném roce pořád zběhlém pan Adam má dáti ty dva tisíce kop grošuv českých panu Hynkovi Bočkovi, a zase pan Hynek Boček má v tom roce jí panně Anně těch pět tisíc kop grošuv českých dskami zemskými zde v Čechách na statku svém dědičném a svobodném dostatečně ujistiti, tak jakž země Česká za právo má. A toto jest také mezi nimi smluveno: jestliže by v tom času před skládáním pan Buoh panny Anny smrti neuchoval, tehdy pan Adam má přece panu Hynkovi Bočkovi těch dva tisíce kop grošuv českých dáti od smrti panny Anny v úplném roce pořád zběhlém. Pakliby v tom času pan Hynek Boček umřel, tehdy z statku jeho má dáno býti panně Anně tři tisíce kop grošuv českých od nápadníkuov statku téhož pana Hynka Bočka v plném roce pořád zběhlém od jeho smrti; a k tomu ty dva tisíce kop grošuv českých, kteréž pan Adam po ní jmenoval, má jí také při panně Anně manželce téhož pana Hynka Bočka zuostati vedlé těch tří tisíc kop grošuv českých. Toto jest také vymíněno: jestliže by co též panně Anně dáno bylo a přišlo, buď od báby neb od matere její aneb od bratra, po skládání jejím s týmž panem Hynkem Bočkem, a pan Hynek Boček manžel její že by to k sobě přijal, což by jí dáno bylo: že jí to má ujistiti, jestliže by Buoh smrti pana Hynka Bočka neuchoval, aby to ona jisto měla, a po jeho smrti aby to věděla, kde najíti a vzíti. Pakliby Buoh smrti neuchoval panny Anny prvé nežli pana Hynka Bočka manžela jejího, tehdy to má zuostati při témž panu Hynkovi Bočkovi. A to jsú sobě slíbili z vobú stran věrně a pravě držeti, jako na dobré pány slušie, a tomu všemu, což v této smlúvě psáno stojí, že se má dosti státi. Napřed pan Hynek Boček z Kunstatu a na Polné slibuje, a tito rukojmí sá za něho: urození páni, pan Vilém z Pernštaina a na Helfnštaině, nejvyšší hofmistr královstvie Českého, pan Vojtěch z Pernštaina, pan Vilém Kuna z Kunstatu, pan Ludvík Zajimač z Kunstatu, pan Michal Slavata z Chlumu, pan Burian z Říčan a na Ledči, a urozený a statečný rytíř pan Burian Trčka z Lípy a na Lipnici, podkomotí královstvie Českého, a urození vládyky pan Jindřich Jankovský z Vlašimě, pan Arnošt z Leskovce, pan Václav Kořenský z Terešova, pan Petr Mladějovský z Mladějovic, pan Křištof Liskovec z Liskovce, a pan Jindřich Nác z Chřenovic; a my nyní psaní rukojmie za výšpsaného pana Hynka Bočka z Kunstatu a na Polné slubujem, že se tomu všemu i všem artikulóm v této smlúvě zapsaným má dosti státi. Tomu na svědomie a zdržení já Hynek Boček z Kunstatu a na Polné, a my rukojmie již psaní, pečeti naše vlastní dali jsme přivěsiti k tomuto listu dobrovolně; jenž jest dán léta a dne svrchupsaného.

Visí 14 pečeti, z nichž osmá a desátá pečeť valně poškozena jest.

230.

Král Vladislav dovoluje Vilémovi z Postupic a na Litomyšli, aby zřídil si rybník na pozemku zvaném Uhlany.

Na Budíně, 20. dubna 1513. Orig. perg. 265.

My Vladislav z boží milosti Uherský, Český, Dalmatský, Charvátský oc král, markrabie Moravský, Lucemburské a Slezské kníže a Lužický markrabie, oznamujem tímto listem všem, že jest nás prosil urozený Vilém z Postupic a na Litomyšli, věrný náš milý, abychom jemu dopustiti ráčili na tom zboží opatství kláštera pustého Podlažského rybník dělati v těch dědinách, které slovú Uhlany; na takový způsob, když by on ten rybník udělal, aby z něho vodu, kamž by se jemu zdálo, k své potřebě vésti mohl bez škody téhož zboží; a při tom abychme jemu tu milost učiniti ráčili, když by on ten rybník udělal, aby on ten rybník držeti a jeho užívati mohl do svého života. Pak zhlédajíce my na téhož Viléma snažnú prosbu a na služby předkuov jeho, kteréž sú nám platně, věrně, užitečně a povolně činívali, a aby týž Vilém náchylnější byl k našim službám, tuto milost jemu ráčili jsme učiniti a tímto listem jakožto král Český činíme, aby on mohl rybník dělati na dědinách Uhlanech a udělati, a z něho vodu vésti, kamž by se jemu zdálo, a vedení aby to bylo bez škody téhož zboží, a ten rybník aby mohl držeti a užívati jeho do své živnosti s těmi dědinami, na kterýchž ten rybník udělá, nejsou od nás ani dědicuov našich ani budoucích králuov Českých ani od žádného jiného bez své vůle splacován. Však po jeho smrti my sobě a budoucím našim králuom Českým a těm osobám duchovním, kterýmž to přísluší, vejplatu na tom pozuostavujem, však toliko k našemu vlastnímu držení a požívání a jináče nic. Tomu na svědomie pečeť naši královskou k listu to-muto rozkázali jsme přivěsiti. Dán na Budíně tu středu před svatým Jiřím léta bo-žieho tisícého pětistého třináctého, a království našich Uherského třímeczetného a Českého čtyřicátého druhého.

Ex commissione propria Regis.

S poškozenou pečetí královskou.

231.

Michal Slavata dlužen jest Janovi Boršovi z Risenberka 1000 kop gr. Pr.

Bez místa, 30. května 1513. Orig. perg. 266.

Já Michal Slavata z Chlumu a z Košumbergka a na Kostelci, jistec a první dlužník dluhu dole psaného, a my Albrecht z Chlumu a z Košumbergka a na Košumberce, Lhašek Zvířetický z Wartnbergka a na Smidařích, Vilém Kostka z Postupic a na Litomyšli, Burian Špetle z Janovic, Jindřich Špetle z Prudic, Václav Dluhoveský z Dlouhé Vsi, rukojmí jeho s ním a zaň, vyznáváme oc, že jsme dlužni urozenému pánu panu Janovi Boršovi z Rayzmburgka a z Voseku, věřiteli našemu pravého

a spravedlivého dluhu jeden tisíc kop grošnov českých, dobrých stříbrných rázu Pražského; s kterážto jistiny grošnov máme i dobrou naši vieru beze lsti slibujuem všichni jednotajně rukú společnú a nerozdílnú, tak aby žádný z nás rukojmí v tom slibu dluhu od druhých se nedělil, ani zaplacení [sic] svého dílu kterak koli dělití se k odbytí mohl, úročiti a platiti týmuž věriteli našemu platu a úroka ročního sto kop grošnov českých též dobrých stříbrných rázu Pražského nadepsaného, každý rok rozdílně, totiž na sv. Havla po datum listu tohoto nejprvé příštího počnouce padesáte kop grošnov českých, a na sv. Jiří po tom ihned budícího tolikéž, a tak i jiná léta potomní vždy na každý svatý Havel a svatý Jiří po padesáti kopách groších českých, tak dlouho a dotud, dokudž by nám týž věritel náš nebo my jemu také puol leta před sv. Havlem nebo před sv. Jiřím nedali věděti na před. A když bychom koli sobě buďto on nám a nebo my jemu, toho puol léta dali napřed věděti, tehdy ihned po vyjití toho puol léta věděti napřed daného, máme i též jako svrchu slibujuem dáti týmuž věriteli našemu jistinu dluhu svrchu psaného jeden tisíc kop grošnov českých, a hotovými groši českými dobrými stříbrnými rázu Pražského, i s úrokem v ty časy příšlým, zaplatiti bez zmatku a odporu i dalšího prodlévání všelikého. Pakli bychom... [Ležení v Litomyšli.] Ktož koli tento list měl by... Dán léta ot narozenie syna božího tisícého pětistého třináctého, v pondělí po svatém Urbanu.

Visí 7 pečetí dílem poškozených.

232.

Král Vladislav dovoluje Mikulášovi Trčkovu staršímu a jeho příbuzným, aby měli dále některá panství duchovní a aby s nich splacování nebyli.

Bez místa, 28. ledna 1514. Fam. Trčka v. Lípa.

Ve dckách trhových leta božího 1514 v pátek po svatým Pavle na víru obrácení.

Vladislav z buoží milosti Uherský, Český, Dalmatský, Charvátský oc král, markrabie Moravský, Lucemburské a Slezské kníže a Lužický margrabie, z plnosti moci své jakožto král Český pro služby Mikuláše Staršího Trčky z Lípy a na Lichtumburce, kteréž jesti nám činil a činiti nepřestává hodné, věrné a platné s počátku přijetí našeho do království Českého až dosavád, nechťice v zapomenutí tak věrných jeho služeb, jakož hodné jest, nechati, i také seznavše, že k tomu a k týmuž Zdeňka, Jana, Jindřicha, Viléma a Mikuláše mladšího Trčky z Lípy a na Vlašimi, strejce své, vede, má a drží, tuto milost zvláštní nadepsanému Mikulášovi staršímu Trčkovu, a k prosbě a žádosti jeho i také pro jich a jeho strejcův služby, kteréž nám činí, činiti nepřestávají, a čímž nás k sobě milostivějšího najdou, aby činili, učiniti sme ráčili i jeho Mikulášovým staršího i nadepsaných strejcův jeho dědicům a budícím: jakož mají a drží některá zboží duchovní v zápisích v království našem Českém od předkův našich jakožto králův Českých i také od nás, item klášter

a zboží Vilémovské, a město Pelřímov s jinými vesnicemi a příslušnostmi arcibiskupství Pražského; item vsi Křesetice, Chrast, Krupá, s jinými zápisy a vesnicemi od kláštera Sedleckého; item vsi Černilov, Jasenný, Čanka, Mokřý kostela Pražského, tak jakž zápisové svědčí; item vsi Chroustov, Dvořiště, Dubečno, Osek, kláštera Opatovského; item Outěchovice s jinými vesnicemi kanovníctví; item Štěpánov, Křivsoudov, Zahradka s jinými venicemi arcibiskupství Pražského a kanovníctví Vyšehradského; item vsi Hněvkovice s jinými vesnicemi kanovníctví; item ves Pravonín, ves Časlavský, ves Lhota Vovesná i s jinými zápisy, vesnicemi a příslušenstvím kláštera Louňovského; item ves Snět, tak jakž zápisové svědčí; item ves Strítěž a Piešť s jinými vesnicemi a zápisy k tomu a na to duchovenství příslušejícími; item vsi Lhota Karpíškova, Michalovice, Kvasetice s jinými vesnicemi kanovníctví; item Radošovice a Loket kanovníctví Pražského; item ves Banín u Svojanova; item klášter Svatopole v kraji Hradeckém, s jinými vesnicemi a příslušnostmi k tomu příslušejícími, a jiná zbuozí, kterážkoliv drží duchovní podle znění zápisův císaře Zigmunda jakožto krále Českého, předka a praděda našeho, i také jiných králův Českých předkův našich, i také od nás jakožto krále Českého s jich příslušenstvími, aby oni nadepsaní Mikuláš starší, Zdeněk, Jan, Jindřich, Vilém a Mikuláš mladší Trčkové, dědicové a budoucí jich i ty osoby, jestliže by kterým buď dckami anebo kšaftem na mocný list náš komuž koli svrchupsanú milost dali a zapsali, aby ta zboží duchovní svrchupsaná všecka společně s jich příslušenstvím měli, držali a jich požívali, a aby z těch svrchupsaných zboží ze všech od nás i od budoucích králův Českých ani od žádného jiného nebyli a nemohli splácení býti bez své vůle nižádným obyčejem, kromě těch osob duchovních, komuž by ty výplaty spravedlivě příslušaly, však tak, že ty osoby duchovní nebudú a nemohú nadepsaných zboží polovici neb na dílu vyplatiti, než všecka ta zboží svrchupsaná společně, nerozdílně a po jednou, a to k svému vlastnímu držení, jmění a požívání, ti to učiniti mohou a učiniti moci budú, a jinak nic; však dadouce nadepsaným osobám, dědicům a budoucím jich i také tomu a těm, kdož by od nich právo jich dané měl, podle znění zápisův jejich napřed věděti, a po vyjití času vypověděného položice v moc jejich summy zápisné v cele a úplně, a oni je přijmouc, mají nadepsaným osobám duchovním hned a povinni budú těch zboží všech svrchupsaných s jich příslušenstvím postúpiti, a listy, kteréž by na to jměli, navrátiti bez zmatku a všelijaké odpornosti. Pakli by ta svrchupsaná zboží společně všecka nerozdílně vyplatíc ty osoby duchovní pod jakúžkoli barvu sami toho a těch zboží svrchupsaných v držení a požívání nebyly, tehdy mají a moci budou svrchupsaní Mikuláš starší, Zdeněk, Jan, Jindřich, Vilém a Mikuláš mladší Trčkové s dědici a budo[uj]cími svými, to aneb ta zboží duchovní, kteráž by od nadepsaných Mikuláše staršího, Zdeňka, Jana, Jindřicha, Viléma a Mikuláše mladšího Trčkův, dědicův anebo budoucích jich vyplatíc, jinému zastavili, od těch, kdož

by to drželi a toho požívali, vyplatiti, dadouc jim summy jich, v kterýchž to drželi, vyplatit to, mají to držeti a toho požívat tak dlouho, jakož se svrchupíše, až by to zase opět osoby duchovní, jimž by a kterýmž by ta vejplata těch všech zboží spravedlivě příslušala, k svému vlastnímu jmění, držení a požívání, jinému toho nezastavujíc, tak jakž nahoře se tím vším způsobem píše, vyplatili. A kdož by to koli od nadepsaných Mikuláše staršího, Zdeňka, Jana, Jindřicha, Viléma a Mikuláše mladšího Trčkův, dědicův a budoucích jich nebo jednoho z nich, právem jich měl a držel, ten má též jako oni neb jeden z nich s plným právem všech věcí svrchupsaných užiti. Posel na to od JKMTi ke dckám byl jest Petr z Rozmbergka, jsa k tomu od JKMTi zvláště vyslaný. Stalo se leta a dne, jakož se svrchu napřed píše.

Tento vejpis dán jest z desk zemských z rozkázání urozeného a statečného rytíře, pana Radislava Beřkovského z Šebířova a na Liběchově, nejvyššího písaře království Českého, JMti, pod pečeti Václava z Říčana, místosudího království Českého, Václava z Chvojence, místopísaře království Českého, leta božího 1514 v sobotu před Hromnicí.

Václav z Chvojence, místopísař království Českého.

Na přiloženém proužku papíru:

Item ves Pravonín ouroku ročního 30 kop 43 gr., 1 den., všech za slepice 1 kopa 23 gr., vajec 9 kop.

Item ves Čáslavskéj ouroku ročního 22 kop a 9 gr., vajec 14 kop, dva rybníčky, násady do nich 16 kop.

Item Lhota Ovesná ouroku ročního 18 kop a 40 gr., rybníček, do kterého se sází kaprův na tření 8.

233.

Jan Špetle z Janovic a na Bezdězi dlužen jest panu Slavatovi z Chlumu a z Košumberka 500 kop gr. Pr.

Bez místa, 20. března r. 1514. Orig. perg. 267 a.

Já Jan Špetle z Janovic a na Bezdězi, jistec a první dlužník dluhu dolepaného a my Kundrát z Krajku a na Mladém Boleslavi, Jan z Wartmberga a na Děvině, Aleš Berka z Dubé a Kuřich Vodech, Jindřich Hložek z Žampachu, Jan Cetenský z Cetně, rukojmie jeho s ním a zaň, vyznáváme tímto listem všem oc, že jsme dlužní pravého a spravedlivého dluhu pět set kop grošův českých širokých dobrých rázu Pražského urozenému pánu panu Slavatovi z Chlumu a z Košumberka a jeho dědicům, věřitelům našim; kterážto summa vypsaná máme i naši dobrou věru křesťanskou slibujeme všickni jednostajně rukou společní a nerozdílnou, tak aby žádný z nás rukojmí svrchupsaných v tom slibu a dluhu jeden od druhých se nedělil ani zaplacením svého dílu kterakoli dělit se mohl, dáti nadepsaným věřitelům našim aneb jednomu z nich na den sv. Havla po datum listu tohoto nejprve příštího a konečně dvě neděle potom bez zmatku i dalšího prodlévání. Pakli bychom...

[ležení v Luži] A kdož by tento list měl... Dán v pondělí po svatě Kedrutě leta božieho tisícího pětistého čtrnáctého.

Všech 6 přivěšených pečetí jest zachováno.

234.

Johanka z Vlasenice kvituje pana Adama z Hradce z 650 kop gr. míš.

V Telči, 14. srpna 1514. Orig. perg. č. 267 b.

Já Johanka z Vlasenice vyznávám tímto listem všem vuobec, kdež čten nebo čtúci slyšán bude: Jakož urozený pán, pan Jindřich z Hradce, najvyšší někdy purkrabie Pražský, mocný otcovský muoj poručník dobré paměti, ráčil jest k sobě z statku mateře mé přijíti puolsedmasta kop, na groš míšenský počítajíc, jakož na to týž pán ráčil jest quitanci udělati materi mé paní Ofce z Vojslavic; ale potom po smrti téhož pana Jindřicha z Hradce pan Jindřich z Prostého a z Batelova, manžel muoj milý, maje tu quitanci, i napomínal z těch puol sedmasta kop míšenských na místě mým, a plnú mocí mú ode mne jemu jakožto manželu mému pravě, upřímě bez všeliké vymyšlený výmluvy a přinucení mocně danú, urozeného pána, pana Adama z Hradce, syna vlastního a dědice téhož pana Jindřicha z Hradce dobré paměti; kdež potom o to urozeným pánem panem Janem z Lomnice a na Meziříčí, hajtmanem markrabstvie Moravského, obě straně sme slyšány a smluveny, tak že mi týž pan Adam z Hradce na místě pana otce svého nebožtíka těch puol sedmasta kop na míšensko jmá dáti a vyplniti, jakož ta smlúva sama v sobě šíře svědčí. Já Johanka z Vlasenice nahořepsaná, a na místě mém a spolu se mnú pan Jindřich z Prostého, manžel muoj, přijali sme všicku tu summu, to jest puol sedmasta kop na míšensko, zúplna a docela od téhož pana Adama z Hradce, a všecko nám u přítomnosti mé osobné hotovými dobrými penězi zaplaceno jest. I protož já Johanka z Vlasenice svrchupsaná již psaného pana Adama z Hradce, dědice a budúci jeho, sama od sebe i svých dědicův a budúcích i od každého živého, z těch puol sedmasta kop na míšensko počítajíc, kderěz jsem hotové od JMti vzala, tímto listem quituji, propúštím a mocně prázdna činím k věčnosti, tak že ani já ani žádný mým právem, chtěl-li by jaký míti po mně, nemáme a nebudeme moci častopsaného pana Adama z Hradce, dědice a budúci jeho z těch puol sedmasta kop na míšensko viniti ani napomínati izádným vymyšleným právem k věčnosti. Pakli bych já svrchupsaná Johanka z Vlasenice, aneb kdož by kolvěk jménem mým, chtěli bychme napomínati a viniti z těch puol sedmasta kop groší míšenských již psaného pana Adama z Hradce, dědice aneb budúci jeho, tehdy já Johanka z Vlasenice vyznávám tímto listem všudy, že bych z nich křivě a neprávě napomínala, neb jsem je prve všecky zúplna od již psaného pana Adama vzala. A prosím všeho práva duchovního i svědckého, aby mne o to s již psaným panem Adamem z Hradce, dědici a budúcími jeho, žádným oby-

čejem ani slyšeli ani soudili. Pakli by mne soudili, vyznávám tímto listem, že mne jináč podle spravedlnosti souditi nemohú, než že já i každý mým právem křivě a nepravě téhož pana Adama z Hradce viníme a napomínáme, a škody všecky, kderěž by týž pan Adam proto mé napomínání vzal, ty já jsem jemu povinna všecky zúplna zaplatiti beze všech odporův vymyšlený[ch]. Na svědomí a zdržení toho já Johanka z Vlasenice svrchupsaná svú vlastní pečef dobrovolně beze všeho přinucení dala jsem přiložiti k tomuto listu jistým mým vědomím a s ce[lým a] plným přiznáním. A pro lepší jistotu toho prosila jsem urozených vládýk Jana z Osečan, Mikuláše Rúbíka z Hlavatec, Jana z Kostník a na Vydří, Matěje z Vrch[ovi]šť a na Třešti, Vitha z Hodic, Jana z Studené, že jsú pečeti své vlastní podlí mne k tomuto listu a quitancí dali přivěsiti na svědomí. Dán a psán v Telči ten pondělí před slavným hodem Panny Marie na nebevzetí, leta páně tisícího pětistého čtrnáctého počítajíc.

Viselo 7 pečeti; z nich 4 zachovány.

235.

Král Vladislav dlužen jest 5000 kop gr. č. Albrechtovi Rendlovi z Úšavy na Myslíně.

Na Budíně, 7. dubna 1514. Orig. perg. č. 267.

My Vladislav z b. m. Uh., Český, Dalm., Charv. oc král, m. Moravský a Slezské kníže a Lužický m. oc. Oznamujem tiemto listem všem, že jsme dlužni pravého a spravedlivého dluhu sečteného pět tisíc kop grošův českých statečnému Albrechtovi Rendlovi z Aušavy na Myslíně, věrnému našemu milému, a dědicuom jeho, ježto i některé listy, kteréž jest od nás na ty některé summy jměl, nám jest vrátil a zase v moc dal. Kterýžto dluh svrchupsaný my slovem naším královským přiřkáme a slibujeme sami za se, krále Ludvíka, dědice i budúci naše krále České témuž Albrechtovi dáti a zaplatiti rozdielně, a máme počítí platiti od tohoto sv. Jiří nyní přístího v plném roce jeden tisíc kop grošův dáti máme, a na sv. Havla potom ihned přístího druhý tisíc kop grošův českých zaplatiti, a tak při každém svatém Jiří i také při svatém Havlu po jednom tisíci kopách grošův českých až do vyplnění té summy pěti tisíc kop grošův svrchupsaných platiti máme, my, král Ludvík, dědicové i budúci naši králové čeští, a to bez zmatku, pruoťahu a všelijaké otpornosti. Pakli by se tomu všemu na ty časy z kterýchžkoli příčin dosti nestalo, a tak jakž se svrchu píše, nebylo zaplaceno, tehdy dáváme témuž Albrechtovi a jeho dědicuom tímto listem sami od sebe, krále Ludvíka, dědicuov a budúcích našich králuov českých plnú moc a právo, aby on Albrecht, dědicové jeho mocí listu tohoto nás dědice a budúci naše krále České mohli a moc jměli upomínati, i toho dluhu svrchupsaného dobývati listovniem právem, ležením, jakž Česká země za právo má, tak a bez umenšení pod těmi pokutami, jako by na nás list hlavní na pargameně jměli s rukojměmi a s vysutými pečeti podle práva a obyčeje království Českého. A jestliže by pak nás, dědicuov

a budúcích našich kráľuov Českých tiemto listem neupomínali a toho dľhu nám déle čekali, chceme, že z těch příčin žádné promlčení práva ke škodě tomuto listu jim býti nemá. A ktož by tento list náš svrchupsaného Albrechta a dědicuov jeho dobřú vůlí jměl, chcme, aby tomu příslušelo a příslušetí má plné právo všech věcí svrchupsaných. Tomu na svědomí pečeť naši kráľovskú k listu tomuto rozkázali jsme přivěsiti. Dán na Budíně ten pátek po neděli postní, jenž slove Judica, leta božího tisícého pětistého čtrnáctého, kráľovství našich Uherského čtrmescietmého a Českého čtyřycátého třetího.

Visela jedna kráľovská pečeť, je však utržena.

236.

Král Vladislav dáva svolení své k dobrovolné úmluvě mezi vsí Olešníkem u Hluboké a Vojtěchem z Pernšteina o novou strouhu.

V Budíně, 4. října 1514. Opis pap. Fremde Entien: Frauenberg.

My Vladislav z boží milosti Uherský, Český, Dalmatský, Charvátský oc král, markrabie Moravský, Lucemburské a Slezské kníže a Lužický markrabie, oznamujem tiemto listem všem: Jakož opatrní obyvatelé vsi Volešníka dali sou nám sto kop grošuoV českých za to, aby ten rybník, kterej jest byl u Volešníka, držán nebyl, a voni aby toho rybníka [sic], a přes jich grunty aby žádnéj žádných vod vésti nemohl, jakož sme jim pak na to list náš vydati ráčili. I zpravení sme, že tíž Volešničtí z své dobré vůle urozenému Vojtěchovi z Pernšteina na Lanškrouně, nejvyššímu hofmistru kráľovství Českého, věrnému našemu milému, dopustili jsú přes jich grunty dělati. Pak poněvadž sme my také k tomu povolení naše dáti ráčili; protož s dobrým rozmyslem, naším jistým vědomiem, mocí kráľovskou v Čechách vyznáváme a ustanovujem, že takové strouhy dělání s volí týchž Volešnických a naši nemá býti k žádné ujmě a škodě prvnímu listu, kterýž sme týmž Olešnickým na ten rybník a jich grunty dáti ráčili, než chcme, aby v celosti své zuostal a od každého při tom zachován, jmien a držán byl, jakž o sobě zní, bez přerušení. Tomu na svědomie pečeť naši kráľovskú k listu tomuto rozkázali sme přivěsiti. Dán na Budíně na den svatého Františka leta božího tisícého pětistého čtrnáctého, kráľovství našich Uherského pětmesicímého a Českého čtyřidcátého čtvrtého.

Ad relationem magnifici domini Ladislai de Sternberk in Bechyna,
supremi cancellarii regni Boemie.

237.

Král Vladislav dáva konventu sv. Barbory klášter sv. Anežky ve Starém Městě Pražském na tak dlouho, dokud by do něho panny řádně uvedeny nebyly.

V Prešpurce, 5. května 1515. Orig. perg. 269.

My Vladislav z boží milosti Uherský, Český, Dalmatský, Charvátský oc král, margrabie Moravský, Lucemburský a Slezské kníže a Lužické margkrabí oc oznamujem

tiemto listem všem, že my z hodných příčin a také ke cti a chvále pánu Bohu všemohúcímu aby se dalo, dali jsme poctivému gvardianovi a všemu konventu svaté panny Barbory v Starém Městě Pražském, nábožným věrným našim milým, a tiemto listem s dobrým rozmyslem, našim jistým vědomím, mocí královskou v Čechách, dáváme klášter svaté Anešky při klášteře spolu spojeným svaté panny Barbory také v Starém Městě Pražském se všemi platy a užitky, zahradami i se vším jiným od starodávna příslušenstvím, tak aby jej oni gvardian a konvent svrchupsaní nynější i budoucí jměli, drželi a spravovali, a tu také službu boží vedli beze všech lidí všelijakých překážek, a to dotud a tak dlouho, dokud by zase do téhož kláštera svaté Anešky panny řádně uvedeny nebyly, a tu pánu Bohu sloužiec nepřebývaly. Než jakž by panny zase v témž klášteře, jakž se nahoře píše, bydlily, tehdy oni gvardián nynější neb budoucí mají a povinni budou jim všech platuov, aužitkuov s zahradami i se vším jiným příslušenstvím, jakž by to sami drželi, postúpiti beze vší odpornosti; všakž znamenitě s takovou výminkou, aby též gvardián i s konventem, nynější i budoucí, s těmi oběma kláštery urozeným Václavem Bezdrúžickým z Kolovrat na Košátkách, nejvyšším sudím dvorským v království Českém, věrným našim milým, všickni se spravovali podle prvního jemu od nás těch klášteruov i jiných poručení v městech Pražských. Protož prikazujeme všem poddaným našim království Českého, a zvláště poctivým purkmistru a radě i vší obci starého Města Pražského, nynějším i budoucím věrným našim milým, abyste svrchupsané gvardiána a konvent svaté panny Barbory po věčně budoucí časy při tomto našim dání a milosti jměli, drželi, a tak jakž nahoře psáno jest, neporušitedlně zachovali, žádných jim v tom překážek nečiniece, ani komu činiti dopouštějiece, pod uvarováním hněvu a nemilosti naší a budoucích našich kráľuov Českých. Tomu na svědomí pečeť naši královskou k tomuto listu přivěsiti jsme rozkázali. Dán v Prešpurce v sobotu po svatým Floriáně leta božieho tisícieho pětistého patnáctého, království našich Uherského pětmeditného a Českého čtyřicátého čtvrtého.

Ex comissione propria regie maj.

Pečeť královská jest utržena.

238.

Výpisy z dvorských desk svědčící o starožitnosti rodu Slavatovského.

Vydány 30. května 1515, Orig. pap. Fam. Slavata.

V červených deskách dvorských královských hned v třetím listu pořád, kteréž sloví Proclamationum, a jiný též v týchž deskách pořád oc:

Leta božieho MCCCCLXXXVIII^o, v pátek den svatého Tomáše de Aquino [7. března 1488] páni s vládkami na soudu seděli: Jaroslav Berka z Dubé a z Lípého, sudí dvora královského po Čechách nejvyšší, Jan z Waldšteina, Fridrich z Šumburka z Peršteina, Bořivoj z Donína, Jan z Lobkovic a z Hasišteina, Čeněk Berka

z Dubé a v Drahobuzi, Jan z Košmberka, Beneš z Waitmille, purkrabie na Karlštejně a mincmaistr na Horách Kutných, Mareš z Švamberka; a z vládyk: Bohuslav z Svinař a z Litovic procurator oc, Zdeněk de Kopidlna, Zigmund z Šarova, Čeněk z Barchova a z Dašic, Jan z Klenového. Tu jest Jan z Chlumu a z Košmbergka první relator z pánuov, a po něm Bořivoj z Donína.

Nález opět jiný mezi Janem z Rúpova, nejvyšším písařem oc, a Zigmundem Kurzbachem v týchž dcskách:

Leta božieho M^oCCCC^oLXXXVIII^o v pátek po svatém Františku [10. října 1488] páni s vládkami na soudu seděli: Jaroslav Berka z Dubé a z Lipého, nejvyšší sudí dvoru královského po Čechách, Fridrich z Šumburgka, Jan z Waldšteina, Bořivoj z Donína, Jan z Košmbergka, Beneš z Waitmille purgrabie oc, Mareš z Švamberka; a z vládyk: Bohuslav z Svinař a z Litovic, procurator devolutionum regalium, Jan z Klenového a Zigmund z Šarova.

Opět jiný nález v týchž dcskách na třetím listu předse mezi Václavem Baštínem oc a Janem z Chrástu:

Leta božieho M^oCCCC^oLXXXVIII^o v středu po přenesení svatého Václava [5. března 1488] páni s vládkami na soudě seděli: Jaroslav Berka z Dubé a z Lipého, sudí dvoru královského po Čechách nejvyšší, Jan z Kolovrat a z Maštova, Fridrich z Šumburgka a z Peršteina, Jan z Waldšteina a v Mikovicích, Čeněk Berka z Dubé a v Drahobuzi, Bořivoj z Donína, Jan z Chlumu a z Košmbergka, Beneš z Waitmille, purgrabie na Karlštejně, Mareš z Švamberka; a z vládyk Bohuslav z Svinař, Čeněk z Barchova a Zdeněk z Kopidlna.

Opět jiný nález hned jediný list převrha předce v týchž dcskách, mezi Janem z Zásmuk oc a Václavem Košťálem:

Leta božieho M^oCCCC^oLXXXVIII^o v úterý před svatým Řehořem o suchých dnech postních [11. března 1488] páni a vládky na soudě seděli, totižto Jaroslav Berka z Dubé a z Lipého, sudí dvoru královského po Čechách nejvyšší, Fridrich z Šumburgka, Jan z Waldšteina, Litvín z Klinšteina, Čeněk Berka z Dubé a na Drahobuzi, Jan z Chlumu, Bořivoj z Donína, Beneš z Waitmille, purgrabie na Karlštejně a mincmaistr oc, Mareš z Švamberka; z vládyk: Jan z Klenového, Zdeněk z Kopidlna, Zigmund z Šarova, Čeněk z Dašic a z Barchova.

Jiný nález v týchž dcskách pořád mezi Pavlem z Jenšteina a Benešem z Waitmille:

Léta božieho M^oCCCC^oLXXXI^o v středu před přenesením svatého Václava [2. března 1491] páni na soudu seděli: Jaroslav Berka z Dubé a z Lipého, sudí dvoru královského po Čechách nejvyšší, Jiřík Berka z Dubé a z Lipého, Štastný z Waldšteina, Fridrich z Šumburka, Linhart z Guotšteina, Jindřich Berka z Dubé v Drahobuzi, Litvín z Klinšteina a na Tajřově, Jan z Košmberka, Vilém z Lantšteina, Fridrich z Donína.

V najposlednějším listu týchž desk:

Leta božieho M^oCCCCLXXXVIII^o v pátek den svatého Tomáše de Aquino [7. března 1488], páni s vládýkami na soudu seděli, totižto Jaroslav Berka z Dubé a z Lipého, sudí dvora královského po Čechách najvyšší, Jan z Waldšteina, Fridrich z Šumburka, Bořivoj z Donína, Jan z Košmberka, Beneš z Waitmille, purgkrabie na Karlštejně a mincmaistr na Horách Kutnách, Mareš z Švamberka; z vládýk: Bohuslav z Svinař a z Litovic, procurator devolutionum regalium, Zdeněk z Kopidlna, Zigmund z Šárova, Čeněk z Barchova a z Dašic, Jan z Klenového, mandaverunt. Ale tu nenie nálezu žádného, toliko ta paměť.

V dědických dvorských královských deskách velikých B. IIII: Nález pánuov a vládýk JJMtí na plném a zahájeném soudu dvorském učiněný mezi Jarošem, Jindřichem a Janem bratřími z Vřesovic s jedné, a Haugoltem z Šlenic strany druhé, v kterémžto soudu toho času seděli jsú tyto osoby z pánuov a vládýk:

Léta božieho M^oCCCC^oLXXXVII^o, v pondělí před svatým Vítem o suchých dnech letničních [11. června 1487] o hrad Tolštejn s jeho příslušnostmi, Jaroslav Berka z Dubé a z Lipého, sudí dvoru královského po Čechách najvyšší, Štastný z Waldšteina, Friedrich z Šumburka a na Trutnově, Linhart z Guotšteina, Čeněk Berka z Dubé a na Drahozuzi, Litvín z Klinšteina na Týřově, Fridrich z Donína, Jan z Košemberka, Beneš z Waitmille, purgkrabie na Karlštejně a mincmaistr na Horách Guotnách; z vládýk: Zikmund Šárovec z Šárova, Zdeněk z Kopidlna, Jan z Klenového.

V bielych póhonných J. VIII°. Nález pánuov a vládýk mezi Joštem Haylcz a Hendrichem z Plavna oc:

Leta božieho M^oCCCC^oLXXXVII^o páni s vládýkami v středu den svatého Benedikta o suchých dnech postních [21. března 1487] na soudu jsú seděli, totižto Jaroslav Berka z Dubé a z Lipého, sudí dvoru královského najvyšší, Litvín z Klinšteina a na Týřově, Fridrich z Šumburka, Vilém Zub z Lantšteina, Čeněk Berka z Dubé a na Drahozuzi, Fridrich z Donína, Jan z Košmberka, Beneš z Waitmille, mincmaistr na Horách Gutnách a purgrabie na Karlštejně; a vládýky Čeněk z Barchova a na Dašicích, Jan z Klenového, Zigmund Šárovec z Šárova a Zdeněk z Kopidlna.

Nález jiný pánuov a vládýk mezi Janem Štrpským a Dorotú Šantová v týchž deskách:

Léta božieho M^oCCCC^oLXXXIX v středu po svatém Longinu o suchých dnech postních [18. března 1489] páni s vládýkami na soudu seděli, totižto Jaroslav Berka z Dubé a z Lipého, najvyšší sudí dvoru královského po Čechách, Jan z Kolovrat a z Maštova, Fridrich z Šumburka a z Peršteina, Jan z Waldšteina, Jan z Košmberka, Beneš z Waitmille oc, Litvín z Klinšteina, Mareš z Švamberka; z vládýk Bohuslav z Svinař a z Litovic, procurator nápaduov královských, Čeněk z Barchova a z Dašic, Zdeněk z Kopidlna, Jan z Klenového, Zigmund Šárovec z Šárova.

Nález jiný pánuov a vládyk mezi Elškou řečenú Přechova a Bohuslavem z Švamberka v týchž deskách E :

Leta božieho M^oCCCC^oLXXXVIII^o v úterý po svatém Františku [7. října 1488] páni s vládkami na soudu seděli, totižto Jaroslav Berka z Dubé a z Lipého, nejvyšší sudí dvoru královského po Čechách, Jan z Kolovrat a z Maštova, Fridrich z Šumburgka, Jan z Waldšteina, Jan z Košmberka, Beneš z Waitmille, purgrabie na Karlštejně a mincmaistr na Horách Kutnách, Mareš z Švamberka; a z vládyk; Bohuslav z Svinař a z Lutovic, procurator oc, Jan z Klenového, Zdeněk z Kopidlna, Čeněk z Barchova a z Dašic, Zigmund z Šárova.

Jiný nález mezi Fridrichem z Šumburka a Janem z Lobkovic v týchž deskách :

Leta božieho M^oCCCC^oLXXXVII^o v pátek po svatém Longinu [17. března 1487] páni a vládky na soudu seděli: Jaroslav Berka z Dubé a z Lipého, sudí dvoru královského po Čechách nejvyšší, Linhart z Guthšteina na Watmberce, Jindřich Berka z Dubé a na Drahozuzi, Litvín z Klinšteina, Jan z Košmberka, Fridrich z Donína, Beneš z Waitmille, purgrabie na Karlštejně a mincmaistr na Horách Gutnách, Šťastný z Waldšteina a na Skále; z vládyk: Čeněk z Barchova a z Dašic, Zigmund Šárovec z Šárova, Jan z Klenového a Zdeněk z Kopidlna.

Jiný nález mezi Hynkem z Waldšteina a Janem Alšem z Šanova v týchž deskách pořád :

Leta božieho M^oCCCC^oLXXXIX ve čtvrtek po svatém Longinu o suchých dnech postních [19. března 1489] páni s vládkami na soudu seděli, totižto Jaroslav Berka z Dubé a z Lipého, nejvyšší sudí dvoru královského po Čechách, Jan z Kolovrat a z Maštova, Fridrich z Šumburgka a z Peršteina, Jan z Waldšteina, Jan z Košmberka, Bořivoj z Donína, Beneš z Waitmille, purgrabie oc, Mareš z Švamberka; a z vládyk: Bohuslav z Svinař a z Litovic oc, Jan z Klenového, Zigmund Šárovec z Šárova, Čeněk z Barchova a z Dašic, Zdeněk z Kopidlna. Tu relator Jan z Košmberka.

Opět jiný nález mezi Václavem měšténím z Budějovic a Štěpánem Kuchtou v týchž deskách pořád :

Leta božieho M^oCCCC^oLXXXVIII^o v středu po svatém Františku [8. října 1488] páni s vládkami na soudu seděli, totižto Jaroslav Berka z Dubé a z Lipého, nejvyšší sudí dvoru královského po Čechách, Fridrich z Šumburka, Bořivoj z Donína, Jan z Waldšteina, Jan z Košmberka, Beneš z Waitmille oc, Mareš z Švamberka; z vládyk: Bohuslav z Svinař a Litovic procurator oc, Jan z Klenového, Zdeněk z Kopidlna, Zigmund Šárovec z Šárova. Tu opět relator Jan z Košmberka.

Tito všickni vajpisové svrchupsaní vypsání jsú z desk dvorských královských sedanie pořádného pánuov a vládyk JJMtí na plném soudu dvorském královském, jakož tíž nálezové šfre ukazují oc, a to z rozkázanie urozeného pána pana Václava Bezdruzického z Kolovrat a na Košátkách, nejvyššieho sudieho dvorského po Čechách, a vydání jsú podle práva pod

pečetí téhož úřadu leta božieho M^oV^oXV, v středu o suchých dnech letničních, jinak po svatém Urbanu [30. května 1515].

Item ve deskách starých dvorských královských, kerěz slovú Proclamationum, na kerýchž napřed stojí napsáno vnitř týchž desk: Anno domini millesimo trecentesimo nonagesimo quinto, kdež jest napsáno v terminaci IXté velikým písmem textovním takto, za Censu Lutomiriensis et Pontensis, od toho nápisu pořád čta na XIIIItém listu:

Páni šlechtici seděli na plném soudu dvorském královském v svém pořádku, nálež činíc v přítomnosti pánuov Břenka z Skály, nejvyššieho sudího, kerýžto potaz vynesl, Jana Krušiny z Lichtmburka, Puoty z Skály, Alše Herborta z Kolovrat, Ratmíra z Švamberka, Jindřicha řečeného Lacembok z Košmbergka, Albrechta z Konopiště, a jiných mnohých víry hodných při témž nálezu oc.

Item v týchž deskách nazad na posledním listu, tito páni na plném soudu dvorském královském seděli:

Leta božieho M^oCCCCVII^o f. III^a, den sv. Petra na stolici vsazení [22. února 1407], pan Břeněk z Skal, nejvyšší sudí dvorský, potaz panský vynesl, Jan Krušina z Lichtmburka, Puota z Skály, Albrecht, Aleš a Herbort z Kolovrat, Ratmír z Švamberka, Jindřich řečený Lacembok z Košmberka, Albrecht z Konopiště, a jiných mnoho hodnověrných.

Item v starých deskách pöhonných V V podle tohoto znamení, při posledku týchž desk, a napsáno na nich svrchu Liber citationum antiquus:

Item anno domini M^oCCCCVII^o feria quarta in vigilia scti Mathie apostoli [23. února 1407] páni na soudě sedíce za právo nalezli, že pohnaný Matyáš z Čermníků má provésti svědomím dostatečným, že dědiny v Čermníkách nejsú služebné, ale svobodné, a že jsú je jeho předkové držali za svobodné dědictví vždycky, až leta práv prošla králova; a to učiniti má v sobotu o suchých dnech letničních v přítomnosti pánuov (a všudy se píše praesentibus dominis baronibus) Břenka z Skal, nejvyššieho sudieho dvorského, Jana Krušiny z Lichtmburka, Puoty z Skály, Albrechta, Alše, a Herborta z Kolovrat, Ratmíra z Švamberka, Jindřicha řečeného Lacembok z Košmberka, Albrechta z Konopiště. Actum anno domini M^oCCCCVII^o.

Item tito tříe vajpisové z desk starých dvorských královských, jakož napřed dotčeno jest, jsú vyhledáni a vypsáni z rozkázání pana Václava napřed psaného, a zapečetěním pečeti úřadu svrchupsaného.

Přitištěna pečeť dvorského soudu. — Na jiném papíře a jinou rukou psáno:

Primo Stefani K. 18. Nález obecný na ty, ktož slúží ke škodě koruně a súde vně s země oc:

Tito páni jsú byli voleni, aby ti nálezové panští obecní byli ve dsky vloženi, kteříž jsú se stali v klášteře u sv. Jakuba v přítomnosti krále Uherského Zigmunda a v přítomnosti pánuov vsí oc, a Břeněk z Švihova, Boček z Poděbrad, Zdislav

z Švamberka, [čti: Šternberka], Jindřich z Košmberka. A to vypravující nejprve, že páni to našli, aby bylo to povoláno po všech městech i po krajích, aby všickni, kteří jsou přirození zemané země České, aby byli všickni v zemi, kteří slouží proti koruně České, o Svátosti přede pány; a více aby žádný nesloužil ke škodě proti této koruně a zemi, a ji aby více nehubili. A pakli by kdo nepřijel k tomu času, anebo více zemi hubil, anebo proti zemi sloužil: ti a takoví aby ztratili své dědictví i všecíkem svůj nápad, kterýž by měli v České koruně, buďto u otce nebo u bratří neb u strajcuov, po deskách aneb kterak kolivěk; a ty dědiny a ty nápady má král dáti a obrátiti podle panské rady jakožto odsouzené na zemské dobré. A pakli by vždy proti koruně sloužili anebo koruně škodili přes ten čas již položený, tehdy každý jest odsouzen práva svého všeho i cti jako psanec a za zemského škůdce a za zloděje cc.

Nález ten z dne 18. února 1402 čte se v Emlerových Pozůstatcích desk I. 594.

239.

Jakub Vrbka z Vrbice svědčí, že od otce slyšel, jak Jan z Chlumu byl s Husem v Kostnici, a že byli 4 bratři: Jan, Vilém, Diviš a Beneš.

Bez místa, 10. června 1515. Orig. perg. 270.

Já Jakub Vrbka z Vrbice a na Horkách vyznávám tímto listem všem vůbec, kteří jej mají čísti neb čtící slyšeti budou, že jest mi to dobře svědomo a v paměti mám, že otec můj nebožtík Petr Vrbka z Vrbice mnohokrát mi pravil, a já sem to od něho slajchal i od jiných, že urozený pán pan Jan z Chlumu, předek páně Michaluov Slavatuov, jezdil jest do Konstancí s mistrem Janem Husí, i při jeho smrti že jest v Konstancí byl. A byli jsou čtyři bratři předkové Michalovi Slavatovi. Jednomu říkali pan Jan, kterýž jest byl v Konstancí; toho sem já neznal. Druhému říkali pan Vilém, páně Michalovu dědu; třetímu pan Diviš, to jest byl děd páně Slavatuov Košmberského; čtvrtému pan Beneš; a ty tři sem já dobře znal. A což v tomto listu psáno stojí, to беру k své víře a k své duši, že jest to pravda; a bylo-li by kdy toho potřebí, chci to na každém místě oustně vyznati. A jestliže by mne pan Buoh v tom času smrti nechoval, to беру s sebou na vonen svět, že jest jistě tak, což v tomto listu psáno stojí. A k tomuto mému vyznání pečef svůj vlastní sem přitiskl, a pro širší svědomí připrosil sem urozeného pána pana Jana Špetli z Janovic a na Bezdězi, a urozeného vládky pana Jana Svadby z Utradovic a na Zbraslavicích, a urozeného a statečného rytíře pana Divíše Zeušíckého z Nestajova a na Žlebiech, že jsou pečefi své přitiskli k tomuto listu; jenž jest dán leta od narození syna buožího tisícího pětistého patnáctého, v neděli po hodě slavném Těla Buožího.

Ze 4 přivěšených pečefí 3 jsou zachovány.

240.

Jan z Vlkánče svědčí, že pan Jan Slavata z Chlumu s mistrem Janem Husí do Kostnice jel.

Bez místa, 6. srpna 1515. Orig. perg. 271.

Já Jan z Vlkánče vyznávám listem tímto všem vuobec, ktož jej koli čísti neb čtúcí slyšeti budú, že jest mi to dobře svědomo a v paměti mám, že jest nebožka Barbora z Vlkánče, bába má, mnohokrát pravívala přede mnú i před jinými, že urozený pán pan z Chlumu, předek urozeného pána pana Michala Slavaty, jezdil jest do Konstancí s mistrem Janem Husí, a že jest byl tam z Čech vyslán s jinými, a při smrti mistra Jana Husí že jest v Konstancí byl. A při tom jest také pravívala, že jsú byli čtyři bratří, předkové nadepsaného urozeného pána pana Michala Slavaty, a říkali jsú jednomu pan Jan, kterýž jest byl v Konstancí, druhému říkali pan Vilém, dědu urozeného pána pana Michala Slavaty, třetímu říkali pan Diviš, a čtvrtému pan Beneš. A což v tomto listu psáno stojí, to беру k své víře a k své duši, že jest to pravda; a bylo-li by toho kdy potřebí, chci to na každém místě oustně vyznati. A jestli že by mne pán Buoh v tom času smrti neuchoval, to беру s sebu na vonen svět, že jest jistě tak, což v tomto listu psáno stojí. A k tomuto mému vyznání, nemaje své pečeti, prosil sem urozeného a statečného rytíře pana Divíše Žeušického z Nestajova a na Žlebích, a urozených vládyk pana Jiříka z Oujezda na Dobrovítově, a pana Jana z Pašiněvsi na Krchlebích, že jsú pečeti své přitiskli k tomuto listu; jenž jest dán léta od narození syna buožího tisícího pětistého patnáctého, v pondělí na den svatého Sixta.

Ze přivěšených 3 pečeti jedna vyloupena.

241.

Heřman z Říčan Adamovi z Hradce o rychtářích, kteří k němu do Hradce se mají dostaviti.

V Telči, 14. října 1515. Orig. pap. Fam. v. Říčan.

Službu svú vzkazuji VMti, urozený pane, pane muoj milostivý! Kdež jste mi VMt ráčili psáti, abych rozkázal všem rychtářuom s konšely, aby před VMtí v Hradci stáli, krom těch, které kněžna stará Její Mt drží; kteréž teď VMti vypsane posielám. Neb mne Bartoš toho neumie zpraviti, jsú-li z těch kteří VMtí propuštění: i jestliže jsú kteří propuštění, račte mi VMt oznámiti, abych já jim pověděl, aby darmo k VMtí nepracovali. Datum Telč dominica ante sancti Galli anno domini 1515.

Heřman z Říčan.

Urozenému pánu, panu Adamovi z Hradce oc, pánu mému milostivému.

Přitištěna porušená pečet.

242.

Paměť Adama z Hradce o tom, kterak nejmenovaný ujec a švagr jeho má u krále se přimluvití za navrácení jemu dědičné opravy nad klášterem Novou Říší na Moravě.

Bez místa i data (1515). Kop. arch. Jindř. Hrde.

Muoj milý pane ujče a švakře! Toto jest ta paměť, již máte o mne s králem JMtí mluvití, což se vrchnosti a panství kláštera Nové Říše dotýče:

Najprvé král JMt ráčil jest dáti nebožtíku panu otci mému dobré paměti před osmnácti lety na ten klášter opravu dědičnú, v kteréžto opravě nebožtík pán ten všecek klášter opatroval jest věrně beze všeho obtěžování toho duchovenství a všelikterakého užitku svého. A potom ty mnišky v tom klášteře s těmi mnichy téhož zákona takový neřádny, mrzký a oplzlý život vedly jsú, tak že řídko který rok minul, aby něco mladého z těch mnichuo a mnišek z toho kláštera nevyšlo, k velikému škodnému zlému toho kláštera a k pohoršení lidu. Potom nebožtík pan otec muoj jakožto pán opravný toho kláštera obeslal jest k sobě kněze Wolfganga opata Zabrdovského, kterýž jest byl pravý kolator toho proboství a fary v Nové Říši, a s ním o ty neřády potřebně mluvil jest: proč on tak neřádny mnichóm to proboství podává, skrze kteréž takové veliké neřády k škodě a k lehkosti toho kláštera a velikému pohoršení lidu dějí se. A tu kněz opat Zabrdovský jakožto kolator nechtíc tu toho času mnicha zákona svého jmíti, dal jest presentací knězi Kryštofovi Peugarovi na tu faru v Nové Říši, a na tu presentací on se jest světil, a knězem biskupem Olomúckým JMtí rádně na tu faru potvrzen jest. A potom po smrti nebožtíka otce mého za pánuov poručníkuo mých tyž mnišky pohnaly jsú kněze Kryštofa Peugara před kněze biskupa Olomúckého JMt na Výškov, a tu jsú obě straně, mnišky, opat Zabrdovský i kněz Kryštof osobně před JMtí stály; a tu JMt kněz biskup ráčil jest konečnú smlúvu pod pečeti svú mezi stranami udělati a pod pečeti jich obú stran k seznání a vypověditi, že kněz Kryštof má na té faře zuostati v Nové Říši, duokudž jest živ aneb dokudž chce. A ta smlúva jest utvrzena a upevněna mocí otce svatého Julia Druhého. Potom když jsem se v statek svooj uvázal, pan hejtman Moravský dobré paměti, bratr muoj milý, zjednal mi jest od krále JMti na ten klášter Novú Říši i se vším jeho příslušenstvím vrchnost a panství dědičnee, jakožto teď přípis majestátu JMti šíře zní a ukazuje. A potom opět ty mnišky pohnaly jsú beze všeho mého vědomí téhož kněze Peugara před soud zemský markrabství Moravského, a tu skrze pana Jana z Pernštaina, toho času nejvyššího komorníka markrabství Moravského, smlúva mezi nimi stala se jest: že já je o to jakožto pán jich vrchní slyšeti a rovnati mám, abych jim o to rok předse položil. A tak sem já učinil a rok sem jim, přede mnú aby obě dvě strany stály v Telči se všemi potřebami svými, položil; a k tomu slyšení obeslal jsem a měl sem pana

hejtmana nebožtíka a pana Bočka a jiných mnoho dobrých urozených znamenitých lidí z Moravy. A slyšeli sme je se vši pilnú rozvážností a spravedlností, a nemohly jsú nic na kněze Kryštofa Peugara ty mnišky před námi uvéstí, z čeho jsú vinily ho, než žádaly jsou na mně, abych jim toho odložil do konečného času a dne jmenovaného, že ony se všemi potřebami svými přede mnú jakožto pánem svým vrchním státi chtějí na ten den. A tu sem já jim hned rok a den konečný opět jmenoval a položil, aby přede mnú v Telči stály. A ony nedočkavše toho roku, opět znovu pohaly jsú téhož kněze Kryštofa Peugara k právu zemskému do Brna, a na ten den mnú jmenovaný jim podle jich žádosti přede mnú nestály jsú. Jakož pak toho všeho králi JMti svědomí pod pečeti těch pánuov a dobrých lidí poslal sem. Potom král JMt ráčil mi jest psáti, abych s spravedlností svú, kterouž na ten klášter mám, v Olomúci stál aneb někomu na místě svém poručil. A tu sem panu hajtmanu bratra svému na místě svém poručil, aby on spravedlnost mů před pány Jich Mtí okázal. A tu panu hajtmanovi pány JJMtí z plného soudu jest povědjeno: poněvadž já právem podle zřízení zemského k tomu připraven nejsem, že také nejsem povinen na ten čas spravedlnosti své ukázati. A potom král JMt ráčil mi jest list velmi nemilostivý psáti: že tu vrchnost, kterouž mi dáti ráčil, ode mne odjímati ráčí. Ješto toho JMt žádnému obyvateli království tohoto, puokudž JMt kraluje, neučinil jest, aby komu bez spravedlivého a vážného vyslyšení, i což jest dáti ráčil, zase vzal, než na mne to na zprávu zlú a nepravú zlych lidí počítí jest ráčil beze všeho mého provinění, JMt v tom mne nevyslyševše. Ješto vzdy k tomu volal sem se a volám, z čehož mne kolivěk ty mnišky aneb ktožkolivěk viniti chtějí, že máme právo zřízené řádné a spravedlivee v zemi Moravské králem JMti stvrzené a upevněné, před tím právem a pány JJMtí v soudu zemském chci státi, odpovídati a každému podle uznání JJMtí a nálezu práv býti; neb sem, pánu Bohu děkujíc, kdož mne z čeho viniti chce, každému k právu zemskému v Moravě i Čechách dosti usedlý, a také toho se nebojím, aby mne kdo z toho viniti právě mohl, abych jedním penízem toho kláštera užil aneb jakými obtížnostmi k svému užitku je obtěžoval. Než to sobě vážím tu lechkost, kterouž král JMt ráčil mi na zprávu zlych lidí beze všeho mého provinění učiniti, a neráčil se na věrné, pilné a platné a dobromyslné služby nebožtíka otce mého rozpomenúti, a na mne mladého člověka, že se JMKské věrně se vši poddaností i dědicuov JMti přidržím a přidržeti chci jako věrný JMti a dědicuov JMti poddaný, pokudž mně hrdla i statku mého stává. A ještě vzdy JMti prosím jakožto kráse spravedlivého a pána svého milostivého, že mne JMt ráčí při tom mém spravedlivém podání zvuostaviti, že já chci, kdyžkolivěk JMKská ráčí rozkázati, před soudem zemským a pány JJMtí na plném soudu v Moravě státi, a kdož mě kolivěk z čeho viniti chce, každému na plném soudu zemském tu chci práv býti, a také tu spravedlnost svú okázati před pány JJMtí chci, kterouž od krále JMti na ten klášter

mám, a JJMtí pány a vládkami v soudu zemském rozeznán býti, mám-li spravedlnost k tomu klášteru čili nic.

Určitější údaje o věcech zde dotýkaných čtou se u Volného, Kirchliche Topographie der Brünnner Diöcese III. 411.

243.

Adam z Hradce potvrzuje práva a výsady města Jindřichova Hradce.

V Jindr. Hradci, 24. února 1516. Orig. perg. v městském museu.

Adam z Hradce oc, hajtnan krajuov Bechyňského a Vltavského, i s svými dědici a všemi budúcími našimi, oznamujem tímto listem a vyznáváme přede všemi, kdež čten nebo čtúcí slyšán bude, že jsú před nás opatrní purgmistr, rychtář, konšelé, starší z obce a jiní měšťané naši města našeho Hradce, věrní naši milí předstúpili, a pokázali jsú nám mnohé výsady, privilegia a obdarováníe i vysazení práv a svobod svých, kteréž mají dostatečně pánuov Hradeckých, předkuov našich, pod pečeti jich a jiných pánuov a dobrých lidí na svědomie stvrzené a ujištěné. Potom ukázali list a svobody, kteréž mají na práva od urozeného pána pana Jindřicha z Hradce oc, pána a otce našeho najmilejšího slavné dobré paměti, a na ten list po smrti téhož pana otce našeho přiznání a potvrzení od osvícených kněžen a paní, paní Kateřiny rozené kněžny Saské, kněžny Minsterberské a hrabiny Kladské oc, paní báby naší milé, paní Anny kněžny Minsterberské a hrabiny Kladské oc, paní matere naší milé, urozeného pána pana Petra z Roznberka oc. A urozeného vládky Jiřka Hrobského z Sedlce, někdy mocných poručníkuov otcovských mých i všeho statku mého. Při tom nás tíž měšťané naši Hradečtí prosbami velikými se vši poddanú poctivostí prosili jsú jednostajným hlasem, abychom jim my jakožto pán dědičný a gruntovní ta práva, svobody jich a výsady starodávni obnoviti, upevniti a potvrditi ráčili. My pak prosbu jich měšťan našich slušnú, potřebnú a spravedlivú znajíc, a k zvláštnímu potěšení města našeho Hradce i všech lidí v něm obývajících v městě a předměstí, obojího mužského i ženského pohlavie, ty všecky listy, vajsady, obdarováníe, privilegia, svobody a práva jich jim měšťanóm našim Hradeckým nynějším i budúcím a jich potomkuom daných a upevněných od pánuov Hradeckých předkuov našich, i od pana otce mého dobré a slavné paměti, my Adam z Hradce oc svrchupsaný s dobrou a vážnou raddú, svobodným a pilným rozmyslem, tímto listem mocně potvrzujem jim, upevňujem a je přijímajíc schvalujem, všecky spolu i každý list zvláště tak, jakž sami v sobě znějí, svědčí a všecky artikule zavírají, tak jakoby všecky svobody, práva, výsady a privilegia v tomto našem listu zejména a slovo od slova napsány byly.

Item toto zvláště jim měšťanuom našim Hradeckým i jich budúcím jakožto pravý jich dědičný, gruntovní a přirozený pán za právo dáváme a ustanovujem k budúcím věčným časuom, a z zvláštní milosti naší tuto jim svobodu činíme:

jestliže by kdo bez rozkázání kšaftu a zřízení statku svého umřel bez dědicův mužského i ženského pohlaví, tehdy napřed pod tímto právem na nejbližšího přítele toho umrlého ten všecek statek má přijíti a právem spadnutí; však ten aby byl tu v městě Hradci pod tím právem aneb na předměstí a spolutrpicí s městem; pakli by ho tu v Hradci nebylo, ale jinde kdež kolivěk na panství našem, kteréž máme v Čechách aneb v Moravě, a jinam nikam. Pakli by žádného příbuzného přítele toho umrlého napřed pod tím právem nebo na panství našem, kteréž nyní v Čechách aneb v Moravě máme anebo potom z milosti boží mieti budeme, nebylo, tehdy pravá polovice toho statku, kterýž jest bez kšaftu a zřízení statku svého umřel, má spravedlivě na záduší, a druhá polovice na opravu téhož města spadnutí a dána býti.

Item toto též právo ustanovujem: když by kolivěk který člověk z téhož města našeho Hradce z gruntu svého zběhl, kterakžby to kolivěk přišlo, tehdy má jeho statek třináct neděl nepohnut býti, avšak má býti popsán, co ho jest, zdali by ten poběhlý v tom času mohl zase k milosti přijíti a svú věc zjednati. Pakli by se toho nestalo, a ten odběhlý v tom svrchupsaným času milosti od nás, dědicův a buducích našich nehledal, tehdy aby z toho nejprve statku a předkem dluzi lidem našim v městě našem Hradci a na předměstí pod právem tímto s městem trpicím zaplacení byli, a což by zuostalo přes dluhy jeho, to aby na nás, dědice a buducí naše pány Hradecké spadlo.

Toto znamenitě vyslovujíc a vyličujíc, jakož ta dva artikule, totižto ktož by bez kšaftu umřel, aneb ktož by zběhl, jináč jsú v listu a obdarování nebožtíka pana otce mého dobré paměti postaveny, nežli v tomto listu našem, ty dva artykule v tom listu pana otce našeho postavené a námi zřízené, spuosené i jim měšťanóm našim Hradeckým dané k věčnosti za právo ustanovujem, upevňujem a tímto listem potvrzujem nyní i na buducí časy; však jiní všickni artikulové v tom listu nebožtíka pana otce našeho dobré paměti položené a zapsané, a měšťanóm našim Hradeckým a jich buducím dané, mají svú celú pevnost jmíti, držány a zachovány býti, tak jakž sami v sobě ve všech artikulech znějí, nyní i na buducí věčné časy bez všelikterakého umenšení a překážky, tak jakoby všechny zejména a slovo od slova v tento list náš vepsány byly. Neb my ty všechny artikule v tom listu položené a zapsané, kromě těch dvú artikuluov v tomto listu našem znovu ustanovených, mocí naší jakožto pravý pán dědičný a přirozený jich měšťan našich a téhož města Hradce schvalujem, upevňujem, oblibujem a k nim svolujem, a mocí listu tohoto potvrzujem, aby vcele všechny držány a zachovány byly od nás, dědicův a buducích našich, jim měšťanóm našim Hradeckým v městě i na předměstí obývajícím, nynějším i buducím, nyní i k věčnosti; ale aby svrchupsané milosti a obdaření práv a svobod, výsad a změnění těch dvú artikuluov v tomto našem listu proti prvnímu pana otce našeho celé a neporušené zuostaly věčně v časích buducích, my Adam z Hradce oc svrchupsaný

jménem naším napřed, také všech dědicuov a budúcích našich slovem, naši vlastní a přirozenú pečeť dobrovolně dali jsme k pevnosti a potvrzení a věčnému držení přivěsiti k tomuto listu; a pro širší svědomie a pro budúcí paměť věcí svrchupsaných prosili jsme urozených pánuov, pana Zdeňka Lva z Rožmitála a z Blatné, nejvyššieho purkrabie Pražského, pana Lacslava z Šternberka, nejvyššieho kancléře královstvie Českého, a pana Wolfa z Krajku a na Lantštaině, že jsú své pečeti vedle mne dali na svědomie přivěsiti k tomuto listu, jim a jich dědicuom bez škody. Jenž jest dán a psán na Hradci leta od narozenie syna božího tisícího pětistého šestnáctého, v pondělí den svatého Matěje apoštola božího.

Visí 4 zachovalé pečeti.

244.

Adam z Hradce dlužen jest 100 kop gr. Pr. Johance z Vlasenice.

Na Hradci, 3. listopadu 1516. Orig. perg. 272.

Já Adam z Hradce i s svými erby, první jistec dluhu dolepsaného, a my Jan z Osečan, Mikuláš Raubík z Hlavatec, Stanislav Hauska z Zahrádek a na Urbanci, Jan Babka z Mezeříčí a na Dvorci, Jiřík Babka z Mezeříčí, a Jan z Studené, rukojmie jeho s ním a zaň, slibujíc vyznáváme tímto listem ... že sme dlužni dluhu pravého a spravedlivého nám vděk puojčeného sto kop groší širokých českých dobrých stříbrných rázu a čísla Pražského, v každú kopu šedesáte groší počítajíc českých, urozený vládce paní Johance z Vlasenice a její věrné ruce, urozenému vládce Štilfridovi z Lukavce. Kterýchžto sto kop groší svrchupsaných jmáme a slibujem dáti a zaplatiti úplně a docela beze všech zmatkuov a všelikterakých forteluov, když by nám rukojmím neb jednomu z nás rukojmí svrchupsaných věřící naše svrchupsaná, neboli její věrná ruka svrchupsaný Štilfrid z Lukavce, dali puol léta napřed věděti, buďto při sv. Havle neb při sv. Jiří, tehdy v tom polúletí pořád zběhlým my svrchupsaní rukojmie máme a slibujem svú dobrou věru křestanskú, rukú společnú a nerozdílnú již psaný paní Johance z Vlasenice neb její věrné ruce svrchupsanému Štilfridovi z Lukavce dáti a zaplatiti, tak jakož se svrchu píše, úplně a docela, beze všech zmatkuov i všelijakých forteluov. Paklibychom .... [Ležení v Jihlavi.] A kdož by tento list měl .... Dán a psán na Hradci léta božieho tisícého pětistého šestnáctého, v pondělí po Vsech Svatých.

Vsech 7 přivěšených pečeti je zachováno.

245.

Bratři Vencelíkové z Vrchovišť činí s Mikulášem Kuncem z Norku smlouvu o výplatu statku Včelnice a vsi Zdešova.

Bez místa, 1. března 1517. Koncept pap. Fremde Entien, Wčelnic.

Leta božieho pětistého 17, první neděli v pústě stala se smlúva konečná a dobrovolná mezi námi Jindřichem, Petrem, Zigmundem, Křištofem a Janem bratřími

vlastními Vencelíky z Vrchovišť s jedné, a Mikulášem Kuncem z Norku strany druhé, a to taková, což se zboží Včelnického dotýče a vsi Zdešova, kteréž týž pan Mikuláš Kunc nyní drží podle té smlúvy, kterouž jest učinil mezi nebožtíkem otcem naším dobré paměti a týmž panem Mikulášem Kuncem urozený pán pan Laclav z Šternberka a na Bechyni, nejvyšší kanclér království Českého JMt: v kteréžto smlúvě to zejména stojí, když bychom my bratří svrchupsaní z Vrchovišť aneb jeden z nás dali puol leta napřed věděti tomu panu Mikulášovi Kuncovi a summu jemu jeho položili, v kteréž on to zboží Včelnické a ves Zdešov drží, že on vezmúc summu svú, má nám toho zboží Včelnického a vsi Zdešova zase všeho postúpiti, tak jakož táž smlúva, panem kancléřem JMtí učiněná, ty všecky věci sama v sobě šíře a světleji ukazuje a zaviera. I tuto sme smlúvu my svrchupsaní bratří Vencelíci z Vrchovišť s týmž panem Mikulášem Kuncem z Norku učinili na ten artikul puol leta jemu dáti napřed věděti, a tiemto listem mocně činíme, že my ani žádný jiný právem naším nemáme a nebudem moci nižádným obyčejem téhož zboží Včelnického a vsi Zdešova od téhož pána Mikuláše Kunce vyplatiti, ani prodati, ani zastaviti, ani jemu dáti puol leta napřed věděti konečně do dvou let od datum této smlúvy úplně pořád zběhlých; a po vyjití těch dvou let již psaných teprv my bratří Vencelíci z Vrchovišť svrchupsaní máme se v tom artikule a v té výplatě téhož zboží Včelnického a vsi Zdešova k témuž panu Mikulášovi Kuncovi zachovati podle té první smlúvy, kterouž jest pan kanclér JMt mezi otcem naším dobré paměti a týmž Mikulášem Kuncem učiniti ráčil. A tato smlúva, kteráž jest panem kancléřem JMtí učiněna a ve dcky zemské vložena, má býti ve všech artikulech a klauzulech svých od nás z obú stran držána a zachována, kromě toho artikulu puol léta dáti napřed věděti o tu výplatu zboží Včelnického a vsi Zdešova; na kterýž artikul toliko tato smlúva jest učiněna. Neb tato smlouva nahořepsaná stala se jest z puojčky nynie učiněné, neb kdež týž pan Mikuláš nám nahořepsaným bratřím puojčil jest sta kop gr. čes., všakž na tento způsob: kdyby po vyjití těch dvou let puol leta jemu od nás bratří neb jednoho z nás napřed dáno bylo věděti, tehdá my při voný summě peněz dckami učiněné povinni budem tuto summu při oné dáti a zaplatiti, a on nebude povinen jedné bez druhé od nás přijímati. Tuto smlúvu obě dvě straně toliko, což se toho artikulu dotýče puol leta dáti napřed věděti o tu výplatu, slíbili jsme sobě obě dvě straně do těch dvou let věrně a pravě držeti, a v těch smlúvách, v této i v té dckami učiněné, v jedné jako v druhé věrně se zachovati beze všech forteluov vymyšlených. Toho na svědomí oc.

246.

Hynek Boček z Kunstatu dlužen jest dluhu věnného 5000 kop gr. Pr. manželce své paní Anně z Hradce.

Na Kunstatě, 4. dubna 1517. Orig. perg. 273.

Já Hynek Buoček z Kunstatu a z Polný i s svými erby, první jistec a dlužník dluhu dolepsaného, a my Jan z Pernštaina a na Tovačově, hajtmán markrabství Moravského, Ladslav z Bozkovic a na Třebové, nejvyšší komorník markrabství Moravského, Jan Kuna z Kunstatu a na Rožnově, Václav Berka z Dubé a na Štemberce, Dobeš z Bozkovic a na Černé Hoře, Zigmund z Ludanic a na Veverří, rukojmie a spoluslibce s ním svrchupsaným panem Hynkem Buočkem z Kunstatu a zaň, vyznáváme tímto listem obecně přede všemi . . . že jsme dlužni pravého a spravedlivého dluhu věnného pět tisíc kop grošův českých na penězích povědomých, za každú kopu šedesát groší počítajíc, urozené paní, paní Anně z Hradce, manželce svrchupsaného pána Hynka Buočka, a k věrné ruce její urozenému pánu, panu Adamovi z Hradce, bratru jejímu vlastnímu; v kterýchžto pěti tisících kopách groší na penězích povědomých já jistec a my rukojmie svrchupsaní všickni vespolek slibujem svou dobrou a čistou věrú, rukú společnú a nerozdielnú, beze vší zlé lsti, svrchupsané paní Anně a její věrné ruce svrchupsané puol třetího sta kop groší českých na penězích platu ročního na svých lidech vlastních dědičných usedlých, k nikomu nezavadných ukázati, a na prvním sněmu panském neb konečně na druhém, když dsky země Moravský v Brně otevřeny budou, těch svrchupsaných puol třetího sta kop groší platu jí paní Anně svrchupsané ve dsky vložiti a vepsati naším nákladem a prací ku pravému jejímu věnu. A to věno již psané, máme a slibujem spraviti a osvoboditi od každého živého člověka tím vším obyčejem a právem, tak jakož země Moravská za právo má. Paklibychom toho neučinili . . . . [Ležení v Brně.] A ktož by měl tento list s její paní Anny dobrou vuolí . . . Dán a psán na Kunstatě v sobotu před květnou nedělí leta od narození syna buožieho tisícieho pětistého sedmnástého počítajíce.

Ze 7 pečetí 3 jsou zachovalé.

247.

Kateřina z Vyklek všecko své právo ke dvoru Žepcím přenáší na Mikuláše Zuba z Landšteina.

Bez místa, 7. července 1517. Kopie pap. Fam. v. Lazec.

Já Kateřina z Vyklek někdy manželka urozeného vládyky pana Jana z Záp, manžela mého milého dobré paměti vyznávám tímto listem, jenž slove dobrá vuole, před každým, ktož jej uží aneb čtúc slyšeti bude, že jakož mám dva zápisy jinak majestáty slavné paměti krále Jiřího, a třetí zápis jinak majestát najjasnějšího knížete

a pána pana Vladislava, krále Českého a markrabě Moravského oc slavné paměti, jímžto JKMt ráčil jest potvrditi zápisu slavné paměti krále Jiřího. A při tom JKMt ráčil jest další milostí pana manžela mého při nadepsaných zápisích obdařiti, tak jakož to ti zápisové jinak majestátové mně daní s dobrou volí od nadepsaného pana Jana z Záp šíře a plněji svědčí v té dobré vuoli. Kterážto dobrá vuole mně napřed psané Kateřině od již jmenovaného pana Jana z Záp svědčí v tato slova:

Já Jan z Záp seděním tudiez oc. [Následuje listina daná 8. března 1509, kteráž jest již vytištěna v této sbírce a v tomto svazku výše čís. 223.]

A protož já napředpsaná Kateřina z Vyklek ty jmenované zápisy neb majestáty i s tou dobrou volí od pana Jana z Záp manžela mého milého dobré paměti mně svědčící, dala sem svú dobrou svobodnú volí a mocí tohoto listu, jenž slove dobrá vuole, dávám urozenému pánu panu Mikulášovi Zubovi z Lantšteina, a to všecko své právo v těch zápisích aneb majestátích i tudiez v dobré vuoli mající a mně příslušející na již psaného pana Mikuláše přen[esla] sem, a mocí tohoto listu přenáším tak pravě, jakoby ti všickni zápisové aneb majestátové častojmenovaní i s nadepsanú do[brú] volí jemu panu Mikulášovi Zubovi slovo od slova svědčili, a [sobě] tu již nic dál ani dědicuom svým, ani žádnému jinému po [mn]ě jakžkoli právo míti chtějícímu, žádné další spravedlnosti nepozůstavující, aby on pan Mikuláš Zub nahořepsaný mohl a moc měl, což by chtěl a když by chtěl, s tím učiniti jako s svým vlastním, bez mé i dědicuov mých i všech jiných lidí všelijaké překážky po mně právo jmíti chtějícím. A toho na zdržení a upevnění já častopsaná Kateřina pečeť svú přirozenú s jistým vědomím mým dobrovolně dala jsem přivěsiti k tomuto listu, jenž slove dobrá vuole. A pro širší svědomí připrosila jsem urozeného pána pana Kundra z Krajku a na Mladém Boleslavi, hajtmána kraje Boleslavského JMti, a urozených pana Jindřicha Hložka z Žampacha na Březně, a pana Zigmunda Petrovského z Petrovic, že jsú své pečeti podle mé přivěsiti dali. Jenž jest dán a psán v úterý po svatém Prokopu leta od narození syna božího tisícího pětistého sedmnáctého.

248.

Bohuše z Bozkovic kvituje Slavatu z Chlumu s toho, čím byl mu povinen jakožto rukojmí za Hynka Špetli z Janovic.

Na Lítomyšli, 4. září 1517. Orig. perg. 274.

Já Bohuše z Bozkovic známo činím tiemto listem přede všemi, kdež čten nebo čtúcí slyšán bude: jakož mi jest rukojmie v listu hlavniem urozený pán pan Slavata z Chlumu a na Košumberce podle jiných panuov za urozeného pána pana Hynka Špetli z Janovic za pět set kop grošuov českých a podle toho i na úroky zadržalé na to příšlé; kdež se jest na jeho díl dostalo jistiny puol druhého sta

puolsedmnáct puol sedmnáctý kopy a deset grošuv vše českých, a ourokuov všech podle učení z jistiny nahořepsané dvaceti devět kop deset grošuv též vše českých, proležaného a škod puol třetí kopy grošuv českých; kteréžto summy pořádpšané od svrchupsaného pana Slavaty vzal sem a přijal sem na ten list hlavní úplně a docela. Protož já napředpsaný Bohuše svrchupsaného pána pana Slavaty propustil sem a tiemto listem mocně propouštíem, kvittuji a prázdna činím z jistiny, z aurokuov, z proležaného i škod, a slibuji sám za se i za své dědice a budaucí, na častojmenovaného pána zase se nenavracovati ani na dědice jeho nižádným právem na časy buducí. Na potvrzení toho já napředpsaný Bohuše pečet svú vlastní k tomuto listu přitiskl sem; a pro šierší svědomie prosil sem urozeného pána pana Henrycha Kafunka z Chlumu, a urozených vládyk pana Diviše z Hustieřan, pana Petra Štěpánovského z Štěpánova, a pana Jindřicha Kaňku z Jezkovic, že jsou své pečeti podlé mne na svědomie přitisknutí dali k tomuto listu, sobě a buducím svým bez škody. Dán v Litomyšli a psán v pátek před svatým Viktorinem léta páně tisícieho pětistého sedmnáctého.

Ze 5 přivešených pečetí jsou 2 úplně zachovány, 3 porouchány.

249.

Adam z Hradce prodává Mandlovi kováři k užívání rybníček nad Holnou se 3 jitry za 35 gr. ročního platu.

Bez místa, 15. června 1518. Orig. perg. Alienationen: Neuhaus.

Já Adam z Hradce i s dědici svými oznamuji tiemto listem všem vuobec, kdež čten nebo čtící slyšán bude, že sem prodal a mocí listu tohoto prodávám rybníček nad Holnú, a vršek okolo něho a v něm tři jitra, s tím se vším, jakž hranice toho ukazují, opatrnému Mandlovi, kováři z předměstí Najžarky u města mého Hradce, i jeho dědicóm i tomu každému, kdož by od nich tento list muoj měl s jich dobrou vůlí v plat jistý konečný a věčný, tak že týž Mandl kovář, dědici a buducí jeho i ten každý, kdož to držeti bude, má a mají a povinni jsú a budú mně Adamovi z Hradce svrchupsanému, dědicóm a buducím mým platiti z toho 35 gr. českých platu ročního, a to rozdílně, na svatý Havel po dání listu tohoto najprv přieští 17 $\frac{1}{2}$ gr. českého, a na svatý Jiří hned potom přieští tolikéž, to jest 17 $\frac{1}{2}$ gr. českého. A tak každý rok ten plat platiti mají a povinni jsú bez všelikerakého odporu k věčnosti. Také on Mandl kovář bude moci ten rybníček i s tím se vším, což svrchu psáno jest, dáti a prodati, změnit i zastaviti, komuž se jim zdáti a líbiti bude, toliko lidem na panství mém, kteréž mám neb jmíti budu, a jinam nikam, bez všeliké překážky mé, dědicuov a buducích mých, však jináč nic, než s tím platem svrchupsaným ročním 35 gr. českými, že mně Adamovi z Hradce, dědicóm a buducím mým, ten každý, kdož to držeti bude, má a povinen bude platiti, tak jakož svrchu-

psáno stojí beze všech vymyšlených odporů; neb já Adam z Hradce sobě, dědicóm i budúcím svým na tom dědičného a pravého panství pozuostavujem; toliko k požívání jemu Mandlovi, dědicóm i budúcím jeho, na plat roční svrchu psaný to prodali sme. Na potvrzení a jistotu toho já Adam z Hradce svrchupsaný svú vlastní pečef dal sem přivěsiti k tomuto listu, jenž jest dán leta božieho tisícího pětistého osmnáctého, v outerý den svatého Víta mučedlníka božieho.

Visí zachovalá pečef.

250.

Noěma z Rokyc kvituje pana Slavatu z peněz zaplacených za Hynka Špetli z Janovic, jehož rukojmím byl.

Bez místa, 21. července 1518. Orig. perg. 275.

Já Noema z Rokyc známo činím tímto listem přede všemi, kdež čten neb četící slyšán bude: jakož mi jest rukojmí v listu hlavním urozený pán pan Slavata z Chlumu a na Košmberce podlé jiných za urozeného pána pana Hynka Špetli z Janovic a na Hostinném za puol čtvrtá sta kop grošuv českých, a podlé toho i na úroky zadržalé na to přislé; kdež se jest na jeho díel dostalo jistiny osmdesáte kop grošuv a puol osmy kopy grošuv vše českých, a ourokuov šesti podlé učení z jistiny nahořepsané šestmezcítma kop grošuv českých a patnácte grošuv českých; a od téhož pána šest grošuv českých na jeho díel od puohonu jest mi navraceno; kterézto summy pořádpšané od svrchupsaného pana Slavaty vzala sem a přijala sem na ten list hlavní ouplně a docela. Protož já napředpsaná Noema svrchupsaného pána pana Slavatu propustila sem a tímto listem mocně propouštíem, kvituji a prázdničiním z jistiny, z ourokuov i z škod, a slibuji sama za se i za své dědice a budoucí na častopsaného pána zase se nenavracovati, ani na dědice jeho nižádným právem na časy budúcí. Na potvrzení toho já napředpsaná Noema pečef svú vlastní k tomuto listu přitisknutí dala sem; a pro širší svědomí prosila sem urozených vládyk, pana Jana Lukavského z Lukavice, pana Hynka Mladoty z Solopisk, a pana Markvarta z Vlčnova, že jsú pečeti své podlé mne na svědomí přitisknutí dali k tomuto listu, sobě a budúcím svým bez škody. Jenž jest dán tu středu před svátú Maří Magdalénú leta páně tisícího pětistého osmnáctého.

Ze přivěšených pečeti 2 jsou utrženy, 3 zachovány.

251.

Smlouva mezi p. Janem z Pernštýna a p. Adamem z Hradce o věno sestry Adamovy paní Anny z Hradce.

V Jindř. Hradci, 14. května 1520. Orig. pap. Fam. Neuhaus.

Leta páně tisícího pětistého dvacátého, ve středu před božím vstúpením, stala se jest smlúva celá a dokonalá mezi námi Janem z Pernštejna z strany jedné,

a Adamem z Hradce z strany druhé na místě paní Anny z Hradce sestry své, a to taková: Jakož jest paní Anna z Hradce deset tisíc kop míšenských věna svého měla na zboží Kunstatském, kteráž jest jí summa přisouzena nálezem panským na panu Ludvíkovi Zajímačovi jakožto na držiteli statku Kunstatského. I takto jest mezi námi smluveno: poněvadž pan Vilém z Pernšteina, otec svrchupsaného Jana z Kunstat [!] v jednání jest se pánem Ludvíkem Zajímačem, jestliže by ten trh mezi námi a panem Ludvíkem Zajímačem před se šel, že já svrchupsaný Adam na místě paní Anny sestry své těch deset tisíc kop míšenských, kteréž by měl pan Ludvík Zajímač vyplniti paní Anně sestře mé, přijímám je na panu Janovi z Pernšteina, aby mi on tu summu povinovat byl vyplniti na takový spůsob při sv. Janě nejprv příštím neb dvě neděli potom dva tisíce kop míšenských, a hned potom při sv. Havle nejprv příštím aneb dvě neděli potom čtyři tisíce kop míšenských, a od toho sv. Havla přes rok aneb dvě neděli potom čtyři tisíce kop míšenských. A kteráž mi summa kolivěk od svrchupsaného pana Jana položena bude, buď taková podle smlúvy aneb vyšší, z té summy já svrchupsaný Adam svrchupsaného pana Jana quittovati dostatečně mám na místě paní Anny z Hradce sestry své.

Item jakož jest paní Anna sestra má zvod udělala na městečko Kunstat a na některé vesnice, na kterýchž jest věna svého neměla, na tisíc kop míšenských, kdež jest již úřadu dala sto kop míšenských a puol čtvrtý kopy grošuv: jestliže by jí ta summa, totižto jeden tisíc kop míšenských, a to, což jest od úřadu dala, od pana Ludvíka položena nebyla, a tak že by předse po právu jíti musela, aby se na ten statek přidělení stalo: tehdy to přidělení k žádný škodě panu Vilémovi z Pernšteina ani potomkóm jeho býti nemá, než pan Vilém bez překážky všeli[j]aké to zboží tak držeti předse má, jakž je nyní drží. Kdež já svrchupsaný Jan znaje takové upřímné přátelství od pana Adama z Hradce i od paní sestry jeho, toho přidělení na statku našem dědičném, nebyla-li by ta summa svrchupsaná položena, brániti nemám na svrchupsaný spůsob, a tak potud, pokudž by k své summě nepřišli. Než když by ta summa položena byla, totiž jeden tisíc kop míšenských, a to, co jest od úřadu dáno, tehdy pan Adam z Hradce i se paní sestrou svou na tom přestati mají, a to právo z statku Kunstatského zase svěsti mají. Tomu na svědomí pečeti své vlastní dali jsme přitisknutí k těmto smlúvám, kdež každá strana z nás tůž jednu smlúvu má; jenž jsú dány a psány v Hradci leta a dne nahořepsaného.

Přitíštěny jsou 2 zachovalé pečeti.

252.

Svatební smlouva mezi p. Ladislavem ze Šternberka a p. Adamem z Hradce na místě paní Anny z Hradce.

Bez místa, 24. června 1520. Orig. pap. Fam. Sternberg.

Leta páně tisícíeho pětistého dvacátého, v neděli den svatého Jana, stala se

jest smlúva celá a dokonalá mezi urozenými pány, panem Ladslavem z Šternberka a na Bechyni, najvyšším kancléřem království Českého, z strany jedné, a panem Adamem z Hradce na místě paní Anny z Hradce sestry jeho z strany druhé, mnou Janem z Pernšteina oc, a to taková: že svrchupsaný pan Adam z Hradce paní Annu sestru svou k svatému manželství dáti má najvyššímu panu kancléři království Českého, a to od dneška, totižto od neděle dne svatého Jana, ve dvou nedělích pořád zběhlých. A což se věna dotýče, paní Anna po sobě dává svrchupsanému panu kancléřovi sedm tisíc kop míšenských; kdež proti tomu nejvyšší pan kancléř odvěniti má čtrnácte tisíc kop míšenských, a to ujistiti dckami zemskými na statku svém dědičném podle řádu a obyčeje království Českého. A což by nad to výše dala mimo věno své nyní nebo potom, to svrchupsaný pan kancléř též ujistiti má dckami zemskými na statku svém dědičném, a to na takový spuosob: jestliže by všemohúcí pán Buoh na svrchupsaného pana kancléře smrt dopustiti ráčil, a děti po sobě nepozuostavil, tehdy ta summa, totižto těch čtrnáct tisíc kop míšenských, paní Anně z Hradce v roce pořád zběhlém i s úroky na to příšlými vyplněna býti má od toho, ktož by statek po smrti svrchupsaného pana kancléře držel, aneb z statku toho, na kterémž věno své zapsáno má, postoupeno býti má podle řádu a obyčeje království Českého. Než toto se znamenitě vymieňuje: jestliže by všemohúcí pán Buoh jim spolu děti ráčil dáti, a na svrchupsaného pana kancléře smrt dopustil, tehdy ten, ktož by statek po panu kancléři držel, není povinnovat než deset tisíc kop míšenských paní Anně z Hradce vydati, aneb z statku v té summě postoupiti; a což se těch čtyř tisíc dotýče, kteréž by nad těch deset tisíc zbejvaly, to při dětech, kteréž by spolu měli, zuostati má. Tomu na svědomí já svrchupsaný Ladslav z Šternberka na Bechyni, najvyšší kancléř království Českého, a já Adam z Hradce, své vlastní pečeti na zdržení a upevnění nahořepsaných věcí přitisknutí jsme kázali; a pro širší vědomost toho připrosili jsme urozeného pána, pana Jana z Pernšteina jakožto smluvčieho, že jest svú pečeť k těmto smlúvám přitiskl; jenž jsú dány a psány v Hradci leta a dne nahořepsaného.

Přitištěny jsou 3 zachovalé pečeti.

253.

Heřman z Říčan píše p. Adamovi z Hradce, že má z rozkazu jeho u vězení tři osoby.

Na Telči (21. července 1521). Orig. pap. Fam. Neuhaus.

Službu svú vzkazuji VMti, urozený pane, pane muoj milostivý! Račte VMti věděti, že z rozkázání VMti u vězení mám Prokopa z Bednárc, Matézka, Jana kováře, ty kteří jsú byli v závazku a na rukojmích VMti oc. Než toto račte znáti, že Prokop k tomu se zná, že tu býti nechce, a že jest vajhost vzal do Třebíče. Jiný žádný z těchto, než pěkněť mluví. Datum Telč dominica ante Marie Magdalene.

Heřman z Říčan.

Urozenému pánu, panu Adamovi z Hradce oc, pánu mému milostivému.

254.

Ladislav z Šternberka zapisuje manželce své Anně z Hradce věna 7000 kop gr. Pr. na Bechyni.

Bez místa, 9. srpna 1521. Opis pap. Fam. Sternberg.

V quaternu trhovém leta božieho tisíceho pětistého dvacátého prvného, v pátek před sv. Vavřincem.

Ladislav z Šternberka na Bechyni, nejvyšší kancléř království Českého, přiznal se před úředníky Pražskými, že na dědictví svém v Bechyni, na polovici zámku, na dvořích poplužních s poplužím tu u Bechyně, na polovici města tudíž, domiech, krčmách a dvořích kmecích s platem, což k té jeho polovici přísluší, v Smolci, v Beze-hrobicích, v Černešovicích, v Čermicích, v Hodonicích, v Hodětíně, v Blatci, v Kura-kově, v Sudoměřicích, vesnicech celých a na dvořích kmecích s platem, v Radějicích na dvořích kmecích s platem, což tu má, na mlýnu pod zámkem, kterýž sám ke dvoru má a drží, i na všech jiných vesnicích a dvořích kmecích a jiných mlyních s platem, kteréž koli on Ladislav na svůj díl má a drží, tak jako by se teď všechny zejména jmenovaly, s dědinami, lukami, lesy, potoky, řekami, rybníky, kurmi, vajci, robotami i se vši zvolí, což k tomu přísluší, na tom na všem, což tu má a což se jest jemu od Jana z Šternberka bratra jeho na rozdíl dostalo, jakož dsky téhož rozdíl plněji svědčí, i na tom na všem, což jest on Ladislav sám prikoupil, paní Anně z Hradce, manželce své, jestliže by on Ladislav bez dětí smrti sešel a s ní Annu dětí neměl, sedm tisíc kop grošův Pražských českých věnoval a jménem věna ukázal, a jí těch dědin k milostivé věnné zástavě v nadepsaných penězích postúpil. S takovúto vymienku: jestliže by on Ladislav s ní Annu dětí měl a děti po sobě pozuosta[vi], tehdy ona Anna toliko pět tisíc kop grošův Pražských českých věna mítí má a více nic. Stalo se leta a dne, jakož se svrchu píše.

Tento vapis dán jest z desk zemských z rozkázání urozeného pána pana Jaroslava z Šelmberka z Kosti a na Přerově, nejvyššího komorníka království Českého JMti, pod pečetmi Mikuláše Bryknara z Brukštaina místokomorníka, a Václava Robmhapa z Suché, místopísaře království Českého, leta božieho 1521 v pondělí po svatém Vondřeji [2. prosince].

Václav Robmhap z Suché,
místopísař království Českého.

Přitištěny dvě porušené pečeti.

255.

Bratři Vilém, Oldřich a Bohuslav z Osečan smlouvají se s Barborou z Marýže ve příčině věna jejího po nebožtíkovi manželu Janu z Osečan.

Bez místa, 1. října 1521. Orig. perg. 276.

Léta buožieho tisíceho pětistého jedenmécitného, v úterý po Svatým Jeronýmu, stala jse smlúva dobrovuolna, přátelská, dokonalá mezi urozenými vládkami, paní

Barború z Marejže, pozůstalú vdovú po někdy Janovi z Vosečan z jedné, a Vilímem, Oldřichem a Bohuslavem strejci a bratřími nedílnými z Osečan z strany druhé, a to námi smluvčími, urozeným pánem, panem Adam[em] z Hradce, a urozenými vládýkami panem Jeronymem z Skuhrova, a panem Janem z Leskovce a na Kamenici, a panem Václavem z Teřešova a na Vlhlavech; kdež na nás smluvcích svrchupsané strany jsú přestaly, i my smluvce výše psaní s obú stran svrchupsaných vydaní a volení takto jsme mezi stranami vypověděli a srovnali:

Jakož paní Barbora z Marejže má věna svého listem s rukojmiemi na pargameně s pečeti visutými od neboštka Jana z Osečan, někdy manžela jejího, strejce Vilíma z Osečan nedílného a otce Oldřicha a Buohuslava svrchupsaných bratří, kderýžto list svědčil na dva tisíce zlatých uherských červených věna výše psané paní Barbory, kdež po smrti manžela jejího jmělo vydáno býti též paní Barboře první rok sto zlatých uherských, a druhý rok dvě stě zlatých též uherských toliko k živnosti její, jakožto vše týž list hlavní věnný šíře ukazuje; i bylo ostáno tři sta zlatých uherských za dvě letě, že nebylo vydáno paní Barboře výše psaný k živnosti její. I my svrchupsaní smluvce takto mezi stranami vypovídáme: aby Vilím z Osečan a Oldřich a Buohuslav odtudž z Osečan jakožto strejci nedílní postúpili u věně jejím, v těch dvú tisícíech zlatých uherských červených totižto, těchto lidí osedlých a ve vsi dvouoróvkemcích s platem v Osečanech, na kterých sedí: item Kvasnička, item Mašiek, a Vnucek [sic], item Hynek a Pikna, a Janová Lapková, item pústka Pankovsa, domek nebosce kuchaře, item mlýn i s platem, na kderýmž sedí Adam mlynář, item mlýny s platem řečeného Sobotkuov, na kderým sedí Vávra; a ves Lhotu, tyto dvory kmecí s platem, na kderýchž sedí Blažek Petruov, Kříž, Janček, Haldér; ve vsi Břišově dvory kmecí s platem, na kderýchž sedí Hlasnov Martin, a Hlasák starý; item ve vsi Velbizíech [Velbězích] dvouor kmecí s platem, na kderémž sedí Klích; item těchto rybníčkuov mají postúpiti: item rybníku pod Lhotú, kderýž slovú Polici, a druhý rybníček ve vsi ve Lhotě, item rybníku řečeného Břišejovský, item rybníku, kderýž slove Kravařský, item pět rybníčkuov, kderíž leží doluov pořád pod tím rybníkem Kravařským, item haltýř větší dole pod kuchynkú; item ve vsi, slove v Luzích Radimových, dvory kmecí s platem, na kderých sedí tito lidé: Svatoš a Bieleč, pústka Mikušovská a pústka Sychrovská; item ve vsi v Štědrokovicích dvouor poplužný s poplužím vysazený plat [?] s platem, na kderýmž sedí Jan Kulhavý; ve vsi celé Radějovic dvouoruov kmecích s platem a k tomu rybníkuov, kderýž slove Klobása, pod Radimovými Luhy, a s těmi dědinami a lukami, kteríž jsú k tomu rybníku vyměřené, i luk polovici pravú všech, kderíž jsú k tvrzi a dvoru Osečanóm, i po těch dvořích pustých, kderíž jsú svobodny a náleží k tvrzi Osečanóm; toho všeho mají postúpiti i se všemi důchody a platy, robotami, kurmi, což k tomu přísluší, se vší zvuolí, s plným panstvím tak, jak jsú to sami jměli a drželi. A toho

mají postúpiti Vilím a Oldřich a Buohuslav paní Barboře z Marejže a jí v držení pustiti, aby lidé člověčenství slibovali konečně od datum smlúvy této ve dvú nedělich po svatým Havle tomto prve příštím pořád zběhlých, a konečně v držení pustiti beze všie odpornosti.

A paní Barbora, když toho v držení vejde, má ten list věnný svuoj svrchupsaný Vilímovi a Oldřichovi a Buohuslavovi zase v moc jich vrátiti, a též beze vši odpornosti, a taky s tú vymienkú, že paní Barbora z Marejže často jmenovaná má ten statek a ty lidi a to vše, což výše psáno a jmenováno stojí, držeti a užívati v těch dvú tisících zlatých uherských červených věna jejího, a to dotud a tak dlúho, dokudž by jí paní Barboře z Marejže od svrchupsaných Vilíma a Oldřicha, Buohuslava a dědicuov jich ta summa dva tisíce zlatých dána a zaplacena úplně a docela nebyla. A když by jí koli paní Barboře z Marejže ta summa zlatých napřed jmenovaných dána a zaplacena byla, tehdy paní Barbora často jmenovaná má a povinna bude toho statku a zbuoží zase postúpiti napřed psanému Vilímovi, Voldřichovi, Buohuslavovi bratřím a strejcuom nedílným, aneb dědicuom jich, to beze vši odpornosti, prvé přijmúc sumu svú zlatých, a taky s takovú znamenitú vymienkú: jestližeby pán Buoh na paní Barboru smrt dopustil dříve vyplacení toho statku, tehdy po smrti paní Barbory ten statek a to všecko zbuoží, což tuto v této smlúvě tolik jmenováno a psáno stojí, má zase připadnúti na Vilíma, Oldřicha a Buohuslava bratří a strejce z Osečan a na nich dědice plným právem, beze vši překážky a odpornosti, bez uplacování a úplatku všelikderakého.

A taky toto jest námi napřed psanými smluvčími mezi stranami výše psanými smluveno: co jse lesuov dotýče, kderíž k Osečanóm a k tvrzi příslušejí, kdyby se ti lesové mýtili a prodávali, že paní Barbora z Marejže má jednoho hajného jmíti, a pan Vilím strejc svými nedílnými Oldřichem a Buohuslavem druhého; a ti hejní aby ty lesy spolu prodávali a mýtili, a jeden bez druhého aby neprodával. A ti hejní tak ustanovení spolu aby každý rok oběma stranám v této smlúvě jmenovaným počet činili, což jse těch lesuov prodá; paní Barbora aby brala polovici, a druhá strana druhú polovici peněz.

Item co jse dědiny dotýče, kderýž ke dvoru náleží tu na Osečanech, těch jmá pan Vilím s strejci svými s Voldřichem a Buohuslavem užívati toho dílu a té polovice těch dědin, co jse jmělo paní Barboře z Marejže postúpiti. Za to mají tvrz a dyuor tu v Osečanech opravovati, aby jse na stavení škoda nedála.

Toto taky jest smluveno námi napřed psanými smluvčími, což jse dotýče těch tři sta zlatých uherských zadrželých červených, kteříž jměly vydávány býti paní Barboře z Marejže, takto jest smluveno: aby pan Vilím s strejci svými nedílnými mají dáti paní Barboře z Marejže dvaceti kop, na míšenský groš počítajíc, a to hned ve dvú nedělí po svatým Havle pořád zběhlých, a deset kop též na míšenský groš

počítajíc o vánocích prve příštích. Ale ty důchody svatohavelský pan Vilím i s strejci svými nedílnými mají sobě vybrati.

Taky toto jest smluveno a stranami svoleno, jestliže by byla jaká různice mezi stranami napřed jmenovanými, buď o lidi aneb lidmi jich, a buď očkoli, a o to jse samy nemohly srovnati, aby každá strana vydala jednoho přítele, a ti aby mezi stranami o tu různici rovnali a smluvili. Pakli by ti přátelé o to a o tu různici, kderáž by mezi stranami byla, očkoli nemohli srovnati a smluviti stran obů, tehdy toho má býti nejvyšší ubrman o ty různice urozený pán, pan Adam z Hradce JMt; a pokudž JMt ráčí stranám o to rozkázati, tak jse obě straně mají zachovati, paní Barbora i pan Vilím strejci svými Oldřichem a Buohuslavem.

A pro lepší toho všeho jistotu a na potvrzení této smlúvy a zdržení my napřed psaní, paní Barbora z Marejže, a Vilím, Oldřich a Buohuslav, bratří a strejci nedílní z Osečan, pečeti naše vlastním jistým naším vědomím a s celým přiznáním dali jsme přitisknutí dobrovolně; a prosili sme svrchujmenovaných pánů smluvčích, urozeného pána, pana Adama z Hradce JMt, a urozených vládyk pana Jeronyma z Skuhrova, pana Jana z Leskovce a na Kamenici, pana Václava Kořenského z Teřešova a na Vlhlavech, že jsú pečeti své k žádosti naší na svědomí k této smlúvě naší dali přitisknutí, sobě bez škody a dědicuom svým; jenž jest dán a psán, jakož napřed výše psáno stojí.

Z 8 pečeti 4 neporušené, ostatní vyloupnuty.

256.

Anna z Hradce omlouvá se svému bratru Adamovi z Hradce, že mu nepsala; přijeti k němu že pro nedostatek zdraví s mateří nemůže, aby on přijel k ní.

V Jindř. Hradci, 4. února 1522. Orig. pap. Fam. Neuhaus.

Muoj milý bratře, dejž pán Buoh, abyšte se dobře a šťastně měli a zdraví byli, toho bych vám věrně ráda přála, podlí vši vuole a vinše vašeho. Muoj milý pane bratře! Viděla sem psaní, kteréž paní mateři naší píšete; z kteréhož sem srozuměla, že se na mě hněváte, že sem vám nic nepsala, a že tomu rozuomíte, že sem já toho nevděčna, jakú práci pro mne vedete. I muoj milý pane bratře! jistě sem v tom křiva; ale pán Buoh zná, že sem se nadála, že jest vám ode mne paní máté má v svém psaním vzkázala. Muoj milý pane bratře, rozvažtež sobě to pro jedno mý zanedbání, abyšte chtěli zapomenúti mý vši první povolnosti; a také ješto jste byli svých přátel pánuov nedbaluov doma nechali, a já na ten čas jednoho popadla. Než muoj milý pane bratře! z té práce, kteréž pro mne vedete, vám velice děkuji, a dá-li pán Buoh zdraví, když se buohdá spolu shledáme, sama vám více budu děkovati. A kdež jste mi vzkázali, abych k vám přijela se paní mateří naší, a že jest toho pilná potřeba: pán Buoh zná, že pro nedostatek zdraví svého jeti nemohu, neb

sám muožte znáti, že na zimu nikam nesmím. Než prosím vás, muoj milý pane bratře, jestliže jest to možná věc, že to pro mne učiníte a buohdá v sobotu k nám přijedete. A tu spolu ve všecky věci dále rozmluvíme. A s tím dejž se nám pán Buoh ve zdraví spolu shledati, jestli vuole jeho svatá. Dán v Hradci v úterý po Hromnicích leta oc 22.

Anna [z] Hradce.

Urozenému pánu, panu Adamovi z Hradce, panu bratru mému milému.

257.

Svědomí Matěje z Roudného ku potřebě paní Anny z Hradce.

V Táboře, 24. června 1522. Orig. pap. Fam. Neuhaus.

Mezi urozenú paní paní Annú z Hradce oc s jedné, a urozeným pánem panem Janem z Šternberka a na Bechyni oc z strany druhé, k té při Matěj z Roudného učiniv přísahu podle práva na kříži, toto jest svědčil: Některého času rozkázal mi pan Jan z Šternberka, abych stál na Bechyni i s sousedy; i potom sme přišli k němu tři. Tehdy pan Jan mluvil k nám: dali-li sme komu úrok svatohavelský? Pověděli sme, že sme nedali. A on nám řekl: Povinnovati jste mi jej dáti, abyšte dali; neb co bratr muoj držel a čeho užíval, že toho též chci užívat; a člověčenstvie abyšte mi slíbili. A slíbili jsme jemu člověčenstvie před vánoci; a ourok svatohavelský také jsme jemu dali na konec masopusta, kdy syna ženil. Toto svědomí ode mne Václava, písaře přísežného města Hradiště hory Tábor podle práva jest přijato a zapečetino pečeti téhož města. Actum fer. III. ipso die Joh. Baptiste anno oc 22.

A tergo: Svědomí před krále JMt ku potřebě urozené paní Anny z Hradce oc.

258.

Svědomí Janka z Hodonic, Kouby z Černýšovic a Jíry Šoraje z Sudoměřic ku potřebě paní Anny z Hradce ve při s Janem ze Šternberka.

V Táboře, 24. června 1522. Orig. pap. Fam. Neuhaus.

K té při, kteráž jest mezi urozenú paní paní Annú z Hradce oc s jedné, a urozeným pánem panem Janem z Šternberka z strany druhé, Janek z Hodonic učiniv přísahu podle práva na kříži toto svědčil: V tom se dobře pamatuji, že pan Jan z Šternberka před svatým Ondřejem minulým poslal k nám Vaňka starajch rychtářovic, abychom JMtí dali slepice se čtyř lánuv; a my jsme dali s pěti beze čtvrti, a dovezli jsme je na Bechyni.

Item Kouba z Černajšovic učiniv přísahu podle práva na kříži, o též při toto svědčil: Pán JMt z Šternberka přikázal nám, abychom s lánu po slepici úroční jemu dali. A sausedé se poradivše rekli: Dajme a nehněvajme pána JMtí, bychom měli dáti po druhé. A to nám Šoraj slovem panským rozkazoval. I dali jsme.

Item Jíra Šoraj z Sudoměřic učiniv k výše psané při přísahu podle práva na kříži, toto svědčil: Že byl ke mně přijel pan Mikuláš purgkrabie pana Jana z Šternberka, prikazuje slovem JMti, abychom ovsy dávali na zámek pánu; i dali sme, ale ne mnoho.

A toto sviedomie jest ode mne Václava písaře přísežného města Hradiště hory Tábor podle práva přijato a pečeti téhož města zapečetěno. Actum fer. III. ipso die Joh. Baptiste anno oc 22.

A tergo: Toto svědomí má býti před soud krále JMti ku potřebě urozené paní Anně z Hradce oc.

259.

Král Ludvík pokládá Janovi a Albrechtovi ze Šternberka rok ve při s Annou z Hradce.

Bez místa a data (1522 před 26. červnem*). Opis pap. Fam. Neuhaus.

Panu Janovi a panu Albrechtovi z Šternberka.

Urození, věrní naši milí! Vězte, že jsme žádáni od urozené Anny z Hradce, nábožné nám milé, abychom vás s ní před se sročiti a obeslati ráčili. Viniti vás chce z věcí a s šatuov, kterých jest po smrti někdy urozeného Laclava z Šternberka a na Bechyni, nejvyššího kancléře království Českého, věrného našeho milého, manžela svého, v Nepomuce nechala, kterýchž jí vydati nechcete; též také i ze všech jiných outiskuov, kteréž jse jí od vás dály a dějí. Protož rok vám vo to s ní pokládáme, abyšte před námi ten čtvrtek po svatém Janě stáli a jí z toho právi byli, jináče nečiníce.

Panu Janovi a panu Albrechtovi z Šternberka.

Urození věrní naši milí, vězte, že jsme žádáni od urozené Anny z Hradce, nábožné naší milé, abychom vás s ní před nás sročiti ráčili. Viniti vás chce, abyšte jí postoupili desíti vsí podle kšaftu a zřízení řádně učiněného někdy urozeného Laclava z Šternberka a na Bechyni, nejvyššího kancléře království Českého, věrného našeho milého, manžela jejího. Protož rok vám toho s ní pokládáme, abyšte před námi ten čtvrtek po svatém Janě nejprve příštím stáli a jí s toho právi byli.

260.

Hanzl rychtář z Pavlova oznamuje, že jej pan Erazim z Wolféřova propustil pod moc pána z Hradce.

Bez místa, 6. prosince 1522. Orig. pap. Historica.

Já Hanzl rychtář s Pavlova známó činím tímto listem všudy, kdež čten nebo čtúcí slyšán bude: Jakož mne jest propustil pan Erazim z Wolféřova a v Dlúhý

*) Kancléř Ladslav ze Šternberka zemřel 18. listopadu 1521. Obsílky tyto nejspíš byly vydány za přítomnosti královny v Praze 1522; čtvrtek po sv. Janě, na nějž ustanoven rok, připadl r. 1522 na 26. června. K tomu času ukazují také dva předcházející kusy. *Red.*

Brtnici pod pána JMt pána z Hradce. A při tom jsú byli tito dobří lidé od pána JMti vysláni, pána z Hradce: pan Mikuláš Rúbík z Hlavatec, pan Jetrich Dobrovocký z Dobré vody, Bartoš fišmeistr, Matúš písař, strany jedný; a urozený vládka pan Jan Kepina, strany druhé pana Erazima z Wolférova. Kdež jse jest taková smlúva stala, že mne Hanzle svrchupsaného pod pána JMti z Hradce propustil. A co jest mi bobral [sic] před tím časem, že já již Hanzl svrchupsaný o to nestojím; než jakž jest smlúva těmi dobrými lidmi jse stala, tu já držím a držeti chci, já i potomni moji; a panu Erazimovi toho ničímž zlým na budúcí časy, já ani přáteli moji, připomínati nemáme, ani erbóm jeho. Pakli by bylo hodným svědomím usvěčeno na mne nebo na přátele moje, tedy bude moci pan Erazim svrchupsaný ke mně se jmíti jako k takovému, že jsem tomu zápisu dosti neučinil. Kdež já svrchupsaný Hanzl připrosil jsem urozených vládok, pana Mikuláše Rúbíka z Hlavatec a pana Bernharta Zásneckého [ze] Zásneck, ty časy ouředníka na Telči, že k tomuto mému dobrovolnému zápisu pečeti své přitiskli, sobě i erbóm svým bez škody. Jenž dán leta buožieho tisícého pětistého dvamecťmého, tu sobotu na den svatého Mikuláše biskupa.

Přitištěna jest 1 zachovalá a 1 porušená pečť.

261.

Neznámá osoba píše švakrovi svému, že zarmoucená jest zprávou o jeho nemoci, a těší se, že za týden v Hradci ho uvidí.

Bez místa, 1522. Orig. pap. Fam. Neuhaus.

Muoj zvláště milý švagře, dajž pán Buoh všemohúcí, aby se tak měl, jakžby sám míti chtěl; neboť bych jistě toho nic méně nepřál, než jako sám sobě. A Buohť mi jest svědek, že ste mě onehdy tím psaním svým, co se zdraví tvého dotýče, nemálo, ale jistě velmi zarmoutil; neboť toho z pravého srdce nepřeji, více nežli by byl muoj vlastní bratr, toho mi jistě věř. Ale poněvadž pak vždy bezpochyby vuole v tom boží jest, což tomu máme říci, než v tom i v jiném jeho svatú milost chváliti a té vuoli jeho svaté se neprotiviti, zvláště, což by se již nemohlo opravit. Avšak muoj milej švagříčku, poněvadž si vždy k lidem podobnej, za to tebe prosím, nestíšť sobě o to tak velmi, jak z tvého psaní tomu rozumím, ale měj ještě dobrou naději, že se ta cesta najde, a že ty ještě bohda zdravější budeš, nežli sobě zdraví své sám pokládáš. Šíře o tom psáti nechci, poněvadž za jiné nemám, než že bohda onen tajden v Hradci budem a vás navštívíme. Tu pak bohda o ty i o jiné všecko šíře rozmluvíme. Neb což ve mně jest, nepochybuj[i] i o tobě, že by se již se mnou rád shledal. Jáť pak toho vypsati, jak bych rád, hned neumím. — Co se ouřadu hofmistrského dotýče, ta věc, mám za to, na místě bude, než odsad odjedeme, tak abyšte nás tím vzácněji a s větší pečlivostí vítali. A ač bych mnoho psáti měl, po-

něvadž čas a chvíle neslouží, zanechám. Co se Albrechta našeho dotýče, ve čtvrtek ráno pan Vrabský, on a já u snídání sme byli, a pro tvé zdraví všichni tři dobré rénské (?) víno jsme pili, a tu sem mu tvooj list okázal, kterež jest s vděčností přečetl, zvláště o truncích; nebo se voba šíbalí, mne za ožralce počítajíc, a sami nikdá střízlivi nebevajíc. Co se pak věnečku dotejče, jest tím [?], jestliže jest tak, jakž mi píšeš, že mi tím znamenitou a velkou vděčnost děláš; nebo bych jistě tomu z pravého srdce nerad, aby, ač jest možné a ač na mě má najmilejší kdy pomněla, aby na mne zapominúti měla; a protož prosím pro to nevydání, kterež paměť tratí, zapomenúti nedaj. Neb jak zapomínám aneb zapomenúti mohu, sám tomu rozuměti muožeš; a protož není-li odplaty, jak ta spravedlivá věc jest, sám u sebe rozvaž. Pan hajtman pak te[...] mi nikdy nic, a protož mu nevím co psáti jiného [....] sem jeho i tvooj jakž kázete a mítí chcete. A s t[ím] [...] šně, milej švagříčku, daj pán Buoh nám s[....] zdraví spolu shledati. Dán v sobotu oc 1522.

[Podpis nečitelný, asi jako:] Lozuan.

Na konci listu jsou velká tiskací písmena, a sice tři spojená dohromady na způsob monogramu v němž možno rozeznati BNZ; pod tím jsou v rámečku litery téhož tvaru ZNM.

A tergo: [....] milem[u] ..... pá]nu Kristo[fovi] .....]zkowi. Pod tím jest opět spojení písmen BNZ.

262.

Král Ludvík osvědčuje, že Michal Slavata z Chlumu dostatečně prokázal starožitnost rodu svého, a že tudy omyl, kterým jemu místo mezi mladšími rody panskými bylo vykázáno, příhanu jemu býti nemá.

Bez místa a data (po 3. březnu 1523). Opis souč. pap. Fam. Slavata.

My Ludvík z božie milosti oc, známo činíme tiemto listem přede všemi, kdež čten nebo čtúci slyšán bude: Jakož sme úředníky a soud zemský byli obnovili, kdež sme také urozeného Michala Slavatu z Chlumu a z Košumberka, věrného našeho milého, do téhož soudu za kmetě zemského posadili; i kdež jest z omylu témuž Michalovi vedle let jeho místo dáno nebylo, tu kdež mu náležalo podle pořádku království našeho Českého jakožto starožitnému pánu, a on sobě to obtížil i před námi dostatečně okázal starožitnost panství rodu svého, a při tom nás žádal za opatření. A my sice povinni jej zachovati a opatřiti podle starožitnosti panství rodu jeho, abychom jeho rodu starožitnému v ničem neublížili ani ubližovali, než chtěje jej i rod jeho starožitný tak zachovati, tímto listem naším uznáváme s radami našimi, že ten omyl, kterýž se témuž Michalovi stal skrze to sazení, k žádné lehkosti, posměchu, ani škody jemu ani rodu jeho býti nemá, aniž muož; než od nás i od potomkuov našich i všech stavuov království našich při témž zachován byl on i všecek rod jeho, jako na staré pány slušie, nyní, na časy budúcie a věčné. A jestliže by kdo se proti němu tak nechoval podle tohoto našeho listu, majestátu, uznání, ten a takový každý jímá upad-

núti v pokutu naši a budúcích kráľuov Českých, totiž jmenovitě v 5 set hřiven zlata litého, nám polovici do komory naší a druhú polovici témuž Michalovi Slavatovi aneb rodu a potomkům jeho. Tomu na svědomie oc.

Michal Slavata z Chlumu jmenován od krále Ludvíka do soudu zemského dne 3. března 1523; Palackého Děj. V. 2. 433—434. Snad jest to osnova listu, ježž král Ludvík dne 29. ledna 1524 nabízel panu Michalovi Slavatovi; viz doleji číslo 275. *Red.*

263.

Jan Čejka ze Sezemic svědčí, že byl při tom, když Jan Lebka z Podhořan sepsati dal svědectví děda svého Vítka, že Jan z Chlumu, který do Kostnice jel, byl děd p. Michala Slavaty.

Bez místa, 23. dubna 1523. Orig. perg. č. 278 a.

Já Jan Čejka z Sezemic vyznávám tímto listem přede všemi, že jest mi to dobře v paměti a že sem při tom byl, když jest Jan Lebka z Podhořan sepsati dal to, což jest slyšal od Vítka z Březinky, děda svého, pravě, že jest jemu pravil, totiž tejj Vitek, že jest byl v službě tehdy u urozeného pána pana Jana z Chlumu u nebožtíka, který byl vyslán z Čech s jinými v poselství do Konstancí s mistrem Janem Husí nebožtíkem. A taky pravil Jan Lebka, že jest to taky od týhož Vítka děda svého slyšal, že jest byl tejj nebožtík urozený pán pan Jan z toho Chlumu, jako jej drží urozený pán pan Michal Slavata, a že jest byl předeek páně Michalů Slavatů. I tof taky pravil, že jest to od častopsaného Vítka slyšal týž Jan Lebka, že jest byl v Konstancí s urozeným pánem panem Janem z Chlumu, na ten čas jsa u něho ve službě. A ta slova kázal sepsati nebožtík Jan Lebka z Podhořan, kteráž pravil, že jest slyšal od Vítka z Březinky děda svého, na pargamíně, a to vzal k své víře a k své duši, že jest to tak v pravdě od něho slyšal. I to pověděl tejj Jan Lebka nebožtík, že to беру себу на онен світ, že pravdu pravím. A já svrchupsaný Jan Čejka z Sezemic to беру k své víře, k své duši, že jest to všecko pravil, jak tuto psáno jest. A na svědomí toho dal sem k tomuto listu svú vlastní pečť přitisknutí, a připrosil sem urozených vládyk, pana Jana Saka z Buohouňovic a v Bračicích, a urozeného pana Zigmunda Hostačovského z Petrovic a na Hostačově, že jsú pečeti své pro lepší svědomí přitiskli k tomuto listu; jenž jest dán ve čtvrtek na den svatého Jiří léta od narození syna buožího tisícíeho pětistého XXIII°.

Visí 3 neporušené pečeti.

264.

Jan Čejka ze Sezemic svědčí, že od Jecha Hlohovského z Dědic totěž slyšal o Janovi z Chlumu.

Bez místa, 23. dubna 1523. Orig. perg. 278 b.

Já Jan Čejka z Sezemic přiznávám se tímto listem přede všemi, kdež čten nebo čtúci slyšán bude, že sem slyšal od nebožtíka Jecha Hlohovského z Dědic, kterémuž bylo okolo LXXXti let, že jest pravíval v častých přípovídkách a v slovích

svých, že sú předkové jeho i otec jeho i von slúživali předkům páně Michalovým Slavatovým; a také toto pravíval, že jest od otce svého slýchal, že byl na službě u nebožtíka pána pana Jana z Chlumu, předka pana Michala Slavaty, tehdáž, když jest jezdil, jsa vyslán z Čech, v poselství s jinými do Konstancí s mistrem Janem Husí. A i to oznamoval nebožčík Jech o otci svém, že jest mu pravil, že týž urozený pán pan Jan byl z toho Chlumu, kterýž drží urozený pán pan Michal Slavata, a že sú byli čtyři bratřie: pan Jan, pan Vilém, pan Diviš a pan Beneš; a dědu páně Michalovu Slavatovu říkali pan Vilém; a otci těch pánuov říkali pan Jindřich Lacenbok. A cuož v tomto listu psáno stojí, to já беру k své víře a k své duši, že jest v pravdě tak, že sem to všecko slýchal od nebožčíka Jecha. A na svědomí toho dal sem svú vlastní pečeť k tomuto listu přitisknutí; a pro lepší jistotu připrosil sem urozených vládyk pana Kunše Bohdaneckého z Hodkova a na Žlebiech, a pana Václava Vonšovského z Vonšova a na Běstvině, že sú pečeti své dali přitisknutí k tomuto listu; jenž jest dán léta od narození syna božieho tisícého pětistého třimezctmého, ve čtvrtek na den svatého Jiríe.

Visí 3 neporušené pečeti.

265.

Kuneš Bohdanecký z Hodkova a Václav Onšovský z Onšova oznamují, že Petr písař Chlumský vydal svědectví o panu Janovi z Chlumu a bratřích jeho.

Bez místa, 23. dubna 1523. Orig. perg. 280.

Já Kuneš Bohdanecký z Hodkova a na Žlebiech, i já Václav Vonšovský z Vonšova a na Běstvině, vyznávámy tímto listem, kdež čten nebo čtúcí slyšán bude, že jest předstoupil před nás Petr písař Chlumský, i přijal jest to k své víře a k své duši, i vyznal takto: „Že sem slýchal od nebožčíka Jecha Hlohovského z Dědic, kterémuž bylo okolo LXXXti let, že jest pravíval v častých přípovídkách a v slovích svých, že sú předkové jeho i otec jeho i von slúživali předkuom páně Michalovým Slavatovým.“ A také toto pravil, že jest od otce svého slýchal, že jest byl v službě u nebožčíka pána pana Jana z Chlumu, předka páně Michalova Slavatova, tehdáž, když jest jezdil, jsa vyslán z Čech, v poselství s jinými do Konstancí s mistrem Janem Husí. A i to oznamoval nebožčík Jech o otci svém, že jest mu pravil, že tajž urozený pán pan Jan byl z toho Chlumu, kterýž drží urozený pán pan Michal Slavata, a že sú byli čtyři bratřie: pan Jan, pan Vilém, pan Diviš a pan Beneš; a dědu páně Michalovu Slavatovu říkali pan Vilém. A my svrchupsaní k jeho vyznání dali sme své pečeti přitisknutí k tomuto listu; jenž jest dán ve čtvrtek na den svatého Jiríe léta od narození syna božieho tisícého pětistého třimezctmého.

Visí 2 neporušené pečeti.

266.

Zigmund Hostačovský z Petrovic a Jan Chotouchovský z Nebovid oznamují, že člověk páně Trčkův vydal svědectví o p. Janovi z Chlumu a jeho bratřích.

Bez místa, 23. dubna 1523. Orig. perg. 279.

Já Zikmund Hostačovský z Petrovic a na Hostačově, já Jan Chotouchovský z Nebovid oc, vyznávám tímto listem, kdež čten nebo čtící slyšán bude, že jest předstúpil před nás Havel ze vsi z Vliečic člověk páně Trčků, i učinil jest přísahu na kříži vedlé práva, i vyznal takto: „Že když sou byli předkové moji i otec muoj a já taky s otcem svým v Jeníkově městečku na rychtě rychtářem, kdež ještě za krále Ladislava pomním, že sem byl pachole nemalý, a že sem to slýchal od otce svýho i od jiných mnoho dobrých lidí: Když sú se k nám staří dobří lidi sjeli a sešli, že jsú pravili a sobě rozprávěli, kterak pan Jan, kterýž jest byl na tom Chlumě, kterýž pan Michal Slavata drží, že jest byl vyslán s jinými z Čech do Konstancí v tom poselství, když jsú mistra Jana Husi měli upáliti. A to pomním, že jsú sobě tak pravili, že jsú byli čtyři bratří, pan Jan a pan Vilím a pan Diviš, pan Beneš. A pana Beneše těch pánuov bratra ještě dobře pomním, že jest u nás v Jeníkově často býval, a on jest to u nás sobě s jinými často rozprávěl, že pan Jan, bratr jeho, jezdil do Konstancí. A též urozený pán pan Beneš byl jest vlastní bratr téhož pana Jana, kterýž jest jezdil do Konstancí, i urozeného pána pana Vilíma, děda urozeného pána pana Michala Slavaty.“ A my svrchupsaní k jeho vyznání dali jsme pečeti přirozené přitisknutí, Zikmund Hostačovský z Petrovic a na Hostačově, Jan Chotouchovský z Nebovid, dali jsme svý přirozený pečeti přitisknutí na svědomie toho. Jenž jest dán ve čtvrtek na den s. Jiří léta od narození syna božího M^oD^oXXIII^o.

Pergamen tento jest opatřen 2 visutými pečeti.

267.

Petra písaře Chlumského svědectví o tom, co Jan Lebka z Podhořan slyšel od děda svého Vítka o Janu z Chlumu a jeho bratřích.

Bez místa, 23. dubna 1523. Orig. perg. 281.

Já Jan Sak z Buohounovic a v Bračicích, já Zikmund Hostačovský z Petrovic a na Hostačově, vyznáváme tímto listem, kdež čten nebo čtící slyšán bude, že jest předstúpil před nás Petr písař Chlumský i vyznal jest toto, vzav to k svý víře a k svý duši, že jest mu to dobře v paměti a že „sem při tom byl, když jest Jan Lebka z Podhořan sepsati dal to, což jest slýchal od Vítka z Březi[n]ky, děda svého, pravě, že jest jemu pravil, totiž tajž Vítek, že jest byl v službě tehdá u urozeného pána pana Jana z Chlumu u nebožtíka, který byl vyslán z Čech s jinými v poselství do Konstancí s mistrem Janem Husí nebožtíkem. A taky pravil Jan Lebka, že jest

to taky od téhož Vítka děda svýho slýchal, že jest byl tejj nebožtík urozený pán pan Jan z toho Chlumu, jako jej drží urozený pán pan Michal Slavata, a že jest byl předeek páně Michaluov Slavatův. I to taky pravil, že jest to od častopsanýho Vítka slýchal tejj Jan Lebka, že jest byl v Konstanci s urozeným pánem panem Janem z Chlumu, na ten čas jsa u něho v službě. A ta slova kázal sepsati nebožtík Jan Lebka z Podhořan, kteráž pravil, že jest slyšal od Vítka z Březinky, děda svýho, na pargamině; to vzal k svý víře a k svý duši, že jest to tak v pravdě od něho slýchal. I to pověděl tejj Jan Lebka nebožtík, že to béře sebu na onen svět, že pravdu pravil.“ A my svrchupsaní Jan Sak z Buohouňovic a v Bračicích, a já Zikmund Hostačovský z Petrovic a na Hostačově, k tomuto jeho vyznání dali sme své přirozený pečeti přitisknutí na svědomí toho. Jenž jest dán ve čtvrtek na den svatého Jiří léta od narození syna buožího tisícího pětistého XXIII°.

Jedna ze 2 pečeti přivěšených je porouchána.

268.

Ludvík král prikazuje stavům kraje Bechyňského, aby řád a právo zachovali.

V Budíně, bez roku (16. května 1523?) Opis pap. Historica.

Ludvík z boží milosti Uherský, Český oc král a margkrabie Moravský oc. Urozeným, statečným, slovutným a opatrným pánom, rytieřóm, vládykám a městuom kraje Bechyňského, věrným našim milým. Milost naši královskú a všecko dobré vzkazujem, věrní milí. Oznamujem vám, že jsme sobě ku paměti přivesti ráčili, kterak časy předešlými, prvé nežli jsme do království Českého přijeti ráčili a v panování naše mocné vkročili, skrze mnohá lotrovstvie, loupeže, zlodějstvie, falše, odpovědi, pohruožky a takových lidí fedrování v tom království neřád povstal i také čím dále vždy se více rozmáhal. Ješto kdyby takové věci k jinému vopatření nepřišly nežli k takovému, na kterémž jest prvé a předešle stálo, znáti to muožeme, žebychom nedočekali jiného, nežli záhubné škody naší, též také i všech obyvateluov téhož královstvie.

Avšak obávající se, aby v napravení v tej věci pořádku, práva, jakby se gruntovně k takovým zachováno býti mělo, pruotah se státi mohl, i také při tom vrchnosti a mocnosti naší, kteráž nám při tom spravedlivě náleží, tu jest zanedbati a mi ji odjiti [?] nechtíce dopustiti pro úraz duostojenstvie i povinnosti naší královské: protož my vám všem vuobec i jednomu každému zvláště prikazujem a tak jmíti ráčíme, abyšte řád, právo zachovali, z něho nevystupující, a nešlechetností, morduov, zlodějstvie, loupeže, falší, odpovědi a pohruožek i takových lidí fedrování a jim všelijakých pomoci činění abyšte se nedopouštěli a vystříhající varovali, a poctivosti svých chovali, jakž to každému dobrému činiti náleží.

A pakliby se ktožkoli takové nešlechtnosti dopustil neb dopustili, tehdy my, jakožto pán váš, kterémuž taková věc náleží a prvotně se nás dotýče, z moci naší královské každého takového skutečně trestati podlé každého provinění rácieme, a žádnému takových věcí ulehčiti ani trpěti.

Jakož jsme pak osvícenému Karlovi v Slezi kniežeti Minstrberskému, najvyššiemu hajtmanu našemu království Českého a fojtu Horních Lužic, ujci našemu věrnému milému, o všech takových věcech, pokud a jak se při tom k každému zachovávatí a takových neřáduv brániti jmíti bude, poručiti ráčili; i znajíce vy v tom přísné prikázání, vuoli i výstrahu naši, tak se zachovajte, jakž vám píšem, jináče toho nečiníce, nebo my nikterakž déle takovým lotrovstvím se dívati, ani se jim rozmáhati dopustiti neráčíme a nemužeme. Dán na Budíně v sobotu po božiem vstoupení leta oc.

269.

Jindřich Tunkl z Brníčka žádá knížete Karla Minsterberského, aby se u kancléře (Adama z Hradce) ve věci mistra z Zonnoberku [?] přimlouval, též aby s něho svedl dluhy, za které se jistcem udělal; do Wittenberka vezli plný vůz jeptišek, aby je za muže vdali atd.

Na Libíně 20. května 1523. Orig. pap. Fam. Tunkl v. Brníčko.

Osvícený kníže, pane a pane mně příznivý a na mne laskavý! Službu svú vždycky povolně hotovú VKnMti vzkazují, a s pravú věrú bych přál VKnMti ve zdraví šťastného a dlouhého panování. Milostivé kníže! Dnes mi jest přinesen list od pana mistra z Zonnoberku, kdež mi odpověď dává na mé psaní, kteréž sem jemu o jeho věc učinil; i také to psaní, keréž ste mi ráčili učiniti, co by pan kanclér od něho míti chtěl, poslal, keréž teď VMti posílám, jemuž ráčíte porozuměti. Pak jistě, stane-li pan kanclér na tom, že bude tolikéž jako se panem Švihovským*) o tom zjednáno, nežli by se předal, že toho raději pan mistr nechá, majíc na tom zápisu toliko, ješto za to dědičně nestojí. A protož muožte-li to VMti na tu slušnost přivéstí, jakož pan mistr píše, aby pan kanclér vzal tři sta zlatých rýnských, prosím, račte o to pilnost přičiniti; nebo pan mistr VMti i také panu kancléři muože se hoditi potomně. A věru, milostivé kníže, všakž jest poctivá věc, za list po stech bráti, ne všecko na tisíce hnáti. S kerouž sobě věci lidé stajskali a ješto by stajskati mohli, jestliže by v tom středmost nebyla zachována. A což VMt o tom zjednati ráčíte, poněvadž se tu VMti také něco dotýče, prosím, že mi to bez meškání ráčíte oznámiti; neb nepochybují, že pan kanclér také tu v Praze o těchto suchých dnech letničných bude.

*) Jindřich Švihovský z Risenberka, předchůdce Adama z Hradce v nejvyšším kancléřství království Českého, propuštěn z toho úřadu dne 5. února 1523.

Můj milostivý pane, také VMti velice prosím, račte o mne péči míti, a při tom skutek ukázati a ty dluhy krále Mti, za kteréž sem se jistcem udělal, se mne svéstí, aby, keříž mne pohnali, staných práv na mne neměli, a skrze to abych k nesnázím dalším nepřišel. Také pan Hendrich Kutnaur slíbil jest za mne Antonius Panwicovi za sedmdesát zlatých rýnských za kuoň, kterýž JKMt Cetrysovi dáti ráčil. Pak ten Antonius Panwic byl jest zde u mne, a hned žádnou měrou žádného prodlení míti nechce, nežli aby jemu zaplacino bylo, a že pana Khutnaura upomínati chce tuze. Tak poněvadž on pan Kuthnaur můj zvláštní dobrý přítel jest a mně k vuoli slíbil, nerad bych ho sobě, nerci o takovou věc, ale o daleko větší tratil; neb když by tak tuze upomínán byl, jistě by do mne jemu to libo býti nemohlo. A protož prosím jako svého milostivého pána, že tu věc tak opatřiti ráčíte, aby panu Kuthnaurovi těch 70 kop gr. dáno bylo bez meškání; nebo ve dvou nedělí po sv. Duše nejprve příštím jemu Panwicovi dány býti mají. A já VMti toho jakožto věrný služebník VMti budu zasluhovati.

Novin odsud takových žádných nevím co psáti, než-li že váš Martinus již k tomu přivedl, že vonehdy jeptišek vuoz z kláštera vezli do Wittmberku a tam je za muže vdali; pak jest-li to také svátost, to již račte rozvážiti. A s tím pán Buoh všemohúci rač dáti nám se spolu ve zdraví šťastně shledati, jest-li vůle jeho svaté milosti. A VMti se poroučím jakožto ten, kterýž sem VMti všecek. Dán na Libíně v středu před Hodem Ducha Sv. leta 23. Jindřich Tunkl z Brníčka oc.

Osvícenému knížeti a pánu panu Karlovi knížeti v Slezi Minsterberskému a Olešnickému, hraběti Klatskému, nejvyššímu hajtmantu království Českého na místě krále JMti, fojtu margkrabství Lužického Horního a hajtmantu knížetství Hlohovského, pánu mně milostivě příznivému a na mne laskavému.

270.

Barbora z Hladova zapisuje svému manželu Václavu Šumpetrovi z Mildova své dědictví v Piltenberku a ve vsích.

Bez místa, 21. července 1523. Opis pap. Fam. v. Hladova.

Přípis zápisu. Barbora z Hladova přiznala se před úředníky Pražskými, že jest dlužna jedno sto kop grošů Pražských českých Václavovi Šumpetrovi z Mildova manželu svému a jeho dědicům; v kterémžto dluhu po smrti své, a prvé nic, postoupila jemu dědictví svého v Piltenperce: polovici zámku, polovici městečka tudíž, domův, krčem, dvorův kmecích s platem, co k té polovici přísluší; v Řasný, Růžený, v Třeštic, v Markvartci, v Vořechově, v Radkově, vesnic celých a dvorův kmecích s platem, s dědinami, lukami, lesy, potoky, rybníky, s mlejny s platem té polovici k nadepsanému zámku příslušejícím, kurmi, vejci, robotami, ospy, i se vší zvuolí, což k tomu přísluší, s plným panstvím toho všeho, což se jí tu koli po někdy Mar-

tinovi z Hladova bratru jejím dostalo, nic nevyjímajíc; v Žatči vsi celé a dvoruo-
kmecích s platem, s dědinami, lukami, lesy, potoky, rybníky i se vsí zvuolí, což
k tomu přísluší, s plným panstvím toho všeho, což tu nyní sama má a drží; a k tomu
jiných dědin a platů i práv svých všech, kderěz koli a po kom koli má neb míti
bude, kdežby se to koli a jakž koli buď dckami neb kterak koli jináče vyhledati
mohlo, i se všemi svršky a nábytky, listy, majestáty, tak jako by na ně od ní dobré
vůle zdělané měl, klenoty, hotovými penězi též, kderěz koli má neb míti bude, jakými
koli jmény menovány byly a na čem by ty koli byly, nic ovšem nevymínující, a to k jmění,
držení, prodávání, zastavení, zapsání, právem dobejvání a učinění s tím se vším,
s dědickým jako svým vlastním dědickým, a s jiným jako svým vlastním v témž
právě, jakž jest sama měla neb jí po komžkoli náleželo, náleží neb ještě náležeti
bude; s takovouto vejmkou: Jestli by on Václav Šumpetr nadepsaný prvé umřel
bez dětí od něho řádně pošlejš, nežli ona Barbora manželka jeho, tehdy táž Bar-
bora bude od tohoto zápisu svobodna a prázna, tak že právo tohoto zápisu zase na
ni přijíti a připadnouti má plným právem. Stalo se v outerý před sv. Jakubem
leta 1523.

Tento vejpis dán jest z desk zemských z rozkázání urozeného pána pana Jaroslava
staršího z Šelmberka, nejvyššího komorníka království Českého, pod pečeti Buriana Medka
z Waldeka, místokomorníka království Českého, a Hynka Krabice z Weitmile, místopísáře
téhož království Českého leta 38, v pátek po sv. Benediktu.

Leta 1542 v pátek před sv. Řehořem tento vejpis zase do desk zemských vložen a na-
psán jest podle zřízení sněmovního.

Místa, jichž tento zápis desk zemských království Českého se týká, leží v Moravě. Piltenperkem
rozumí se nejspíš Pöltenberg neboli Hradiště u Znojma, ač ten statek náleží Pražskému klášteru křížovníků
s červenou hvězdou nepřetržitě od jeho počátku (viz Volného topografii kraje Znojemského str. 470.) Na vý-
chodní straně města Telče u nejhořejší Dyje stojí vsi Radkov a Žateč, a něco východněji vsi Ořešchov, Hladov
a Markvartice. Severozápadně od Telče najdou se vsi Řasná, Třešnice a Růžená. Red.

271.

Burian Bochovec z Bochova svědčí, že Ladislav ze Šternberka dal manželce své Anně z Hradce
některé stříbrné náčiní a čaloun zlatem protkaný.

V Třeboni, 19. srpna 1523. Orig. pap. Fam. Sternberg.

Já Burian Bochovec z Bochova známým činím tímto listem, kdež čten anebo
čtáce slyšán bude, že mi jest to dobře svědomo a při tom sem byl, když jest urozená
paní paní Anna z Hradce oc přinesena na Bechyni za urozeného pána pana Laclava
z Šternberka, nejvyššího kancléře království Českého; a když jsou se z toho pří-
nosu rozjeli, po některém dni kázal jest nebožtík pan kancléř přinéstí vosm koflíků
a měděnic a nalevadlo a dvě flaše, vše stříbrné a pozlacené, a dal to paní a řekl
k ní: „Aničko, teď dávám tato stříbra, aby měla taky svý, kdyby k tobě jací hosté
přijeli.“ A při tom jsou byli pan Václav Štítný, pan Jan Řeřábek, pan Mikuláš

Vrabský. Potom po několika nedělích kázal nebožtík pan kancléř čaloun zlatem protýkaný panu Janovi Řeřábkovi přinést; i rozvinuli jsme jej přede pánem, a držel sem já za jeden konec a pan Jan Řeřábek za druhý. I řekl jest pán nebožtík: „Teď dávám Aničko tento čaloun, kaž jej sobě schovati.“ A to já svrchupsaný Bochovec беру k své víře i k své duši, že jest v pravdě tak, což tuto svědčím. A toto svědomí mý svú vlastní pečeti zapečetil sem. Datum Třeboň feria 4. infra octavam assumptionis sanctissime virginis Marie annorum oc 1523.

Přitištěná pečeť na polovic porušena.

272.

Smlouva svatební mezi panem Janem mladším Kříneckým z Ronova a panem Wolfem Krajířem z Krajku o dání panny Žofky Křínecké Wolfovi Krajířovi k manželství.

Bez místa, 3. prosince 1523. Orig. pap. Fam. Křínecký v. Ronov.

Leta od narození syna božího tisícího pětistého třímecitného, ve čtvrték před svatú pannú Barború stala se jest smlouva celá a dokonalá mezi urozenými pány, panem Janem mladším Kříneckým z Ronova a na Rožďalovicích z strany jedné, a panem Wolfem Krajířem z Krajku a na Lantštajně z strany druhé, při přítomnosti urozených pánuov, pana Kundráta z Krajku a na Mladém Boleslavi, nejvyššího komorníka království Českého oc, a pana Zdislava Berky z Dubé a Zákupí, nejvyššího sudího království Českého, a pana Fridricha purkrabie z Donína a na Dražicích, a to taková, že výšepsaný pan Jan tuto psanému panu Wolfovi Krajířovi dáti má k svatému manželství sestru svú pannu Žofku, po kteréžto věna dáti má 300 fl. gr. č. a 100 fl. gr. č. vajpravy, a to na takový způsob: vyplniti on pan Jan má teď při sv. Havle najprv příštím, když se psáti bude leta oc 24, dáti panu Wolfovi má 200 fl. gr. č. a panně Žofce 50 fl. gr. č. vajpravy a 12½ fl. gr.; a na 100 fl. gr. č. list udělati má, tak jakž království toto České za obyčej zachovává, jemu panu Wolfovi bez ourokuov, v kterémžto listu plnění položití se má od tohoto sv. Jiří najprv příštího ve 2 letech pořád zběhlých, když se psáti bude leta oc 26, při sv. Jiří téhož leta příštího, a druhý list panně Žofce sestře své též bez ourokuov udělati má na 500 a 25 fl. gr. č. též na ten způsob plnění, aby v něm položeno bylo jako v listu páně Wolfovu.

A kdež urozená paní Johanka z Ronova, vdova pozuostalá po nebožtíku panu Zdeňkovi Krajířovi z Krajku dobré paměti, jistotu listovní od pana Wolfa Krajíře výš vejšpsaného na 800 fl. gr. českých má, z kteréžto summy, jakž ten list ukazuje, platiti se jí paní Johance má 20 fl. gr. č. každý rok až do vyjití času v tom listu položeném, rozdílně při každém sv. Jiří a svatém Havlu po 10 fl. gr. č.: i o tom jest takto mezi již psaným panem Janem a panem Wolfem smluveno, že pan Jan sestře své paní Johance, dokadž ten čas v listu položený se nevykoná, má dávati

při každém svatém Jiří a sv. Havle po 8 fl gr. č., a pan Wolf po 3 fl gr. č., tak aby ona každého roku těch 20 fl gr. č. od nás obojích do svého obydlie vyplněné a poslané nalezala.

Item pan Wolf pannu Žofku, když to pán Buoh dá, že svoji budú, má k tomu míti anébrž i panu Janovi nadto přiřká, že tejj pan Jan pro takovú sumu panně Žofce ujistěnú do času v té smlouvě položeném od panny Žofky nalehán ani upomínán býti nemá, ani od něho od pana Wolfa, ač by v tom času panna Žofka smrtí sešla a jemu ten ostatek dala a poručila, do vyjití času v smlouvě anebo v listu položeném, ani také bratří a budúcích jeho, než jestliže by pán Buoh pana Wolfa od smrti uchovati neráčil, čehož pane Božě ostřez, prvé nežli by ten čas vyšel, tehdy se jí cesta k up[omínání] její sumy ujistěné nezavírá.

A což se pak užitkuov děten[....] dotýče, aneb ačby chtěla k čemu dále právo míti panna Žofka, ta věc při první námluvě aneb o tom narovnání zúostavena buď, kteréž jest se stalo mezi panem Zdeňkem na místě paní Johanky a panem Janem bratrem jejím, že se toho k naučení panskému a vládyckému, když by JJMt v soudu zemském seděti ráčili, podati má. A pan Wolf což po ní věna vezme, to jí ujistiti má, jakž se za řád a za obyčej v tomto království Českém drží a zachovává, buďto na statku nebo listem věnným; též také jestliže by kdy co její sumy paní Žofky nad věno k sobě přijal, a ona mu to puojčila, to jí také podle řádu a obyčeje tohoto království ujistiti má.

A tuto smlouvu slíbili jsou sobě ctně, věrně a právě zdržeti jako na ctné pány sluší; pakliby která strana, ač se o tom nedrží, z této smlouvy v kterémkoli artikuli ven jíti chtěla; tehdy straně druhé aby 1000 fl gr. č. propadla, a pro ten 1000 fl gr. č. aby ta strana, kteráž by ji držala, mohla stranu druhú upomínati tiem všiem právem, jakoby list s visutými pečeti a rukojměmi obyčejný tohoto království měla. A pro lepší jistotu a vědomost věcí svrchupsaných já vajíšpsaný Jan, též i já také tuto psaný Wolf sekrety své přitisknutí jsme dali, připsavše také vajíš dotčených pánuov, kteříž jsou této smlouvě naši přítomni byli, že jsou také na svědomí sekrety své podle našich přitisknutí dali. Stalo se leta a dne, jakož se nahore píše.

Pět červených malých pečeti.

273.

Král Ludvík brání Adama z Hradce před možnou pomluvou, že vydal bez vědomí jeho listinu královskou.

Dán v Prešpurce, 20. ledna 1524. Orig. perg. 283.

My Ludvík z božie milosti Uherský, Český oc král a markrabie Moravský oc. Oznamujem tiemto listem všem, že jest na nás vznešeno, kterak by někdo neb ně-

kteří mluviti měli, že urozený Adam z Hradce na Hradci, nejvyšší kancléř království Českého, věrný náš milý, nějaký list pod pečeti naší bez vuole a rozkázání našeho vydal, a potom když se nás to doneslo a nám ten list přinešen, že jsme k němu proto některá nemilostivá slova mluviti poručiti ráčili. I poněvadž taková slova mnoho na sobě nesou a daleko se vztahují, nechťice tomu, aby kto bez svého provinění u lidí byl podezříván a v vošklivost uveden a na své poctivosti nebezpečnost měl; protož s dobrým rozmyslem a naším jistým vědomím tímto listem seznáváme a v pravdě pravíme, že ktožkolivěk takové řeči neb k těm podobné, jakž nahoře psáno jest o témž Adamovi, smajšlel neb mluvil, že jemu na tom velkou křivdu činí, nepravě neduodně o něm mluví; neb se týž Adam ve všem vždy k nám a v úřadu tom tak zachoval a zachovává, jako ctnému a šlechtnému pánu a úředníku věrnému přísluší. I žádáme všech poddaných našich ze všech stavuov, věrných milých, abyste takovým řečem křivým a neduodným nevěřili, nébrž vám společně i obvlastně porúčieme, jestlibyste od kohožkolivěk to slyšeli, takové osoby abyste nám oznámili a je za ty jměli, jakž na takové lidi, kteří nepravě a neduodně koho na jeho cti a dobré pověsti dotýkají, sluší. Tomu na svědomie pečť naši královskou k listu tomuto rozkázali jsme přitisknutí. Dán v Prešpurce v středu den svatých Fabiana a Šebestiána léta MDXXIII^o, království našich Uherského a Českého vuosmého.

Ludovicus Rex manu ppa.

Přitisknuta jest pečť královská.

274.

Král Ludvík činí s Adamem z Hradce smlouvu, že mu bude vydávati, kdykoli bude ve službě jeho, plat na vychování 30 koní.

V Prešpurce, 26. ledna 1524. Orig. perg. 284.

My Ludvík z božie milosti Uherský, Český, Dalmatský, Charvátský oc král markrabie Moravský, Lucemburské a Slezské knieže a Lužický markrabie oc, oznamujem tímto listem všem, že prohlédajíce k mnohým, pilným, platným a nákladným věrným službám urozeného Adama z Hradce, nejvyššieho kancléře království Českého, věrného našeho milého, kterýmiž jest nám sloužil a slúžiti nepřestává; i chtíce v tom jeho opatřiti, jakož slušné i spravedlivé jest, aby těch služeb škody žádné neměl, s dobrým rozmyslem, s radú věrných našich milých, mocí královskou v Čechách smluvili a uhodili jsme s ním o takovou službu jeho, a tímto listem smlouváme a smlúvu celú dobrovolnú a dokonalú činíme, a to takovúto: že jemu od nás na třiceti koní službu dávati a platiti máme každý rok, však na takový spůsob, kdykoli z domu svého ke dvoru našemu vyjede, že hned od toho dne výjizdu jeho na těch třiceti koní má jemu Adamovi služba jít a počítati se, a to dotud, dokudžby zase ode dvora našeho neodjel do domu k bytu svému. A k tomu jemu podlé oby-

čeje dvoru našeho za škody máme státi a stojíme, tak jakožto jiným dvořanóm, kteříž při nás v službě dvorský jsou. A nadto toto zvláště s týmž Adamem smluviti jsme ráčili a listem tiemto smlouváme, cožbykoli on Adam buďto po poselstviech aneb v jakýchžkoli potřebách našich jízdamí vydal a utratil, a to registry nám pokázal, vydání své takové, že to všecko máme a přiřekáme jemu zase dáti a dávati i platiti a zaplatiti z duochoduov našich královstvie Českého, beze všeho zmatku a zadržování všelikterakého, a to nyní i budoucí časy. A v tom jeho opatřiti máme i jsme povinni, aby se jemu taková a ta služba i to všecko podle této smlúvy naší s ním učiněné každý rok platilo a vydávalo z jakýchžkoli duochoduov našich aneb odkudžkoli od jinud. Tomu na svědomie pečť naši královskú k listu tomuto rozkázali jsme přitisknutí. Dán na Prešpurce v úterý po svatém Pavlu na víru obrácení, léta božieho tisícého pětistého dvacátého čtvrtého, královstvie našich Uherského a Českého vuosmého.

Ludouicus Rex manu pa.

Vtisknuta jest pečť král.

275.

Král Ludvík píše Michalovi Slavatovi z Chlumu, že poručil knížeti Karlovi Minsterberskému, aby s ním o stížnosti jeho ve příčině místa na soudě zemském jednal.

V Prešpurce 29. ledna 1524. Orig. pap. Fam. Slavata.

Ludvík z božie milosti Uherský, Český král a markrabie Moravský oc. Urozený, věrný náš milý! Porozuměli jsme tomu všemu, co si sobě obtěžoval, a v súdu zemském z kterých příčin nechtěl jsi sedati, obávaje se, že by se tím místem pod mladšími pány lety, tobě ukázáno, rodu tvému mělo státi ublížení poctivosti. A protož poručili jsme s tebou o to mluvití osvícenému Karlovi v Slezi kniežeti Minsterberskému, nejvyššímu hajtmanu našemu královstvie Českého a fojtu Horních Lužic, ujci našemu, věrnému milému; a při tom i list jemu posieláme, pokud budeš jmíti býti v tom opatřen, tím se zpraviš. Dán v Prešpurce v pátek po svatém Pavlu na víru obrácení, léta oc 24, královstvie našich Uherského a Českého vuosmého.

Ex commissione propria Regie Majest.

Urozenému Michalovi z Chlumu a z Košbergka na Kostelci, věrnému našemu milému.

Forma listu, kterým král Ludvík nabízel se opatřiti pana Michala Slavatu, jest nejspíš onen nedatovaný text, jenž vytištěn jest zde na straně 446 čís. 262.

276.

Karel kníže Minsterberský žádá Adama z Hradce, aby přitiskl jako prvé pečť svou ku prodlouženému listu dlužnímu pro Prefáta z Vlkánova a jeho manželku.

Na hradě Pražském 5. března 1524. Orig. pap. Fam. v. Münsterberg.

My Karel z boží milosti knieže Minsterberské v Slezi, Olešnické, a hrabě Kladské oc, nejvyšší hajtman krále JMti královstvie Českého, margrabstvie Hornie

Lužice landfojt, a hajtmán knížetstvie Velikého Hlohova; urozenému pánu panu Adamovi z Hradce oc, najvyššímu kancléři království Českého, panu ujcí našemu zvláště milému. Urozený pane ujcě nám zvláště milý! Pro přidání roku vobnovujem list urozenému vládyci Jindřichovi Prefátovi z Vlkánova a Kateřině manželce jeho, až do svatého Havla nyní najprv příštího, na sto kop grošuv a na pět a dvadeti kop grošuv českých, v němž ste také prve podle jiných pánuov a dobrých lidí za nás jedním rukojmí, kterýž tuto posíláme; se vši pilností žádáme i zouplna věříme, že k němu též jako i prve pečeť svú přiložiti dáte. A my vás z takového slibu a rukojemstvie bez vaší vši škody i lehkosti, jako ctnému kniežeti přísluší, vyvaditi sľubujem, i dědice naše tímto k témuž zavazujem. Tomu na svědomie pečeť naši knížetskú rozkázali sme přitisknutí k tomuto listu. Dán na hradě Pražském v sobotu po přenešení svatého Václava leta oc 24.

Přitištěná pečeť odloupnuta.

277.

Král Ludvík oznamuje Vilémovi z Ilburku na Ronově, že žádost jeho jest vyslyšena.

V Budíně, 1. dubna 1524. Orig. pap. Fam. Ilburg.

Ludvík z božie milosti Uherský, Český král a markrabie Moravský. Urozený, věrný náš milý! Psaní tvému a žádosti i také přimluvě urozeného Adama z Hradce, najvyššího kancléře království Českého, věrného našeho milého, vyrozuměli jsme; i věz, že témuž Adamovi o to psáti a v tom, aby tebe listem naším podle spravedlivosti opatřil, poroučeti ráčíme. Dán na Budíně v pátek po velce[no]ci leta oc 24, království našich Uherského a Českého devátého.

278.

Králová Marie, manželka krále Ludvíka, píše Adamovi z Hradce, aby se u Jana z Rosenberka o některé pilné potřeby přimlouval.

V Budíně, 8. dubna 1524. Orig. pap. Fam. Rosenberg.

Maria z boží milosti Uherská, Česká oc králová, margkrabina Moravská oc Urozený věrný náš milý! Jakož jest najjasnější král jeho láska manžel náš najmilější urozeného Jindřicha z Lomnice a na Meziříčí raddu naši, a statečného Václava Húgvice oc, věrné naše milé, poslati ráčil k urozenému Janovi z Rozmberka o některé pilné a znamenité potřeby, kteréž tobě od nich oznámeny budou; i poněvadž to znáti ráčíme, žes ty s týmž Janem z Rozmberka v zvláštním přátelství, toho na tobě žádati ráčíme, aby ty podle téhož Jindřicha a Václava se vši pilností jednati a tu věc k místu a konci přivesti pomohl; znajíc to, že nám tím bez jeho vši škody mnoho dobrého učiníš. A protož té víry do tebe býti ráčíme, ibřž tě tím napomínáme, poněvadž si ty to vždycky od nás znal, že k tobě zvláštní láskú a milostí na-

klonění býti ráčíme, že svú pilnost, pokudž najvejš budeš moci, podlí nich k tomu přičiníš, a pro naše mnohé dobré tu věc dokonati pomůžesh. A my toho tobě vši milostí na potomní časy spomínati ráčíme. Datum Budae feria sexta post quasimodogeniti, anno domini oc 24.

Maria kunigin.

Urozenému Adamovi z Hradce na Hradci, najvyššímu kancléři království Českého, věrnému našemu milému.

Přitištěná pečeť odloupnuta.

279.

Jarohněv Valovský z Úsuší svědčí, že poslán byl s Heřmanem z Říčan od paní Anny z Hradce na Zelenou Horu o pozůstalost po Ladislavu z Šternberka, a co tam vyřídili.

Na Třeboni 21. dubna 1524. Orig. pap. Fam. Neuhaus.

Já Jarohněv Valovský z Úsuší známý činím tímto listem všem vuobec, kdež čten nebo čtúcí slyšán bude, že jest mi to dobře v paměti, kdež sem některé časy byl poslán podle urozeného pána pana Heřmana z Říčan od urozené paní paní Anny z Hradce JMti, paní mé milostivé, na Zelenú Horu ku panu Albrechtovi z Šternberka o šaty i o jiné věci, kteréž jsú pozůstaly paní v Nepomuku po smrti nebožtíka pana Ladslava z Šternberka, najvyššího kancléře království Českého; i tu jsú některé věci, tak jakž cedula od pana Albrechta z Šternberka panu Heřmanovi sepsaná a vydaná ukazuje, kterúž jest pan Heřman hned tu k sobě přijal. A dále, jakž nám od Její Mti poručeno bylo, mluvili jsme o štuk aksamitu; tu jest nám pan Albrecht pověděl, že jest jej bratr jeho pan Jan vzal a dal sobě hazuku z něho udělati. Při tom o dvanáct štkuov kmentu mluvili jsme s panem Albrechtem; i paní Albrechtová při tom jsúc, dala nám tu odpověď, že jich více nebylo, nežli třimezdcítma, jakož cedula ukazuje, kterúž pan Heřman k sobě přijal od pana Albrechta z Šternberka. A dále jsme mluvili ku panu Albrechtovi o ložní šaty; i dal nám tu odpověď, že mu JMt paní má neráčila nic o to. A což tuto svědčím, to беру k své víře a k své duši, že jest to v pravdě tak. A nemaje své pečeti na ten čas, prosil sem urozeného vládky pana Ctibora Dráčovského z Dráchova, že jest svú přirozenú pečeť k tomuto listu a mému svědomí přitisknutí dal; jenž jest dán a psán na Třeboni leta páně oc 24, ten čtvrtek před svatým Jiří.

280.

List mocný krále Ludvíka, daný panu Adamovi z Hradce na řízení statkův v Čechách.

Na Budíně, 16. května 1524. Orig. perg. 286 b.

My Ludvík z božie milosti Uherský, Český, Dalmatský, Charvátský oc král, markrabie Moravský, Lucemburské a Slezské knieže a Lužický markrabie oc, oznamujem tiemto listem všem, že jsme prošeni vod urozeného Adama z Hradce na Hradci,

najvyššieho kancléře královstvie Českého, věrného našeho milého, vo list mocný, na kterýž by všecek a všelijaký statek svůj, kterýžkoli má anebo jmíti bude, poručiti anebo jej zříditi mohl. K takové prosbě a žádosti jeho naklonění jsouce, s dobrým rozmyslem a našim jistým vědomiem, mocí královskou v Čechách svolili jsme k tomu, a tímto listem svolujem, vuoli naši jistou a moc plnou témuž Adamovi dávající, aby on všecek statek svůj movitý i nemovitý, dědičný, manský anebo zápisný, kterýž má aneb jmíti bude, odkázati, dáti anebo poručiti mohl a moc měl, buď společně anebo rozdílně, za zdravého života anebo na smrtné posteli, komuž se jemu kolivěk a kdykolivěk zdáti a líbiti bude, kromě duchovních osob. A k tomu aby mohl a moci měl poručníky zdělati statku svého i dětí svých, kteříž se jemu koli užiteční zdáti a vieděti budou, však to zřídí listem pod svou pečeti a tří anebo čtyř pánuv anebo dobrých urozených lidí pečeti na svědomí, a to bez naší, budoucích našich královů Českých i jiných všech lidí všelijaké překážky. Kteréž dání, poroučení a zřízení, též poručníkův zdělení statku svrchupsaného tolikéž má moci a pevnosti jmíti, jakoby dskami zemskými zapsáno a utvrzeno bylo, bez umenšení. Prikazující větším i menším úředníkuom desk zemských královstvie Českého, nynějším i budoucím, věrným našim milým, abyste kdyžkoli od svrchupsaného Adama požádání budete anebo od poručníkův jeho, kšaft ten a zřízení, kteréž by vo statku svém na tento náš mocný list udělal, ve dsky jej zemské vložiti a vepsati rozkázali, i s listem tímto, vuoli v tom naši a rozkázání jistě znajíce, a toho jináče nečiníce, bez zmatku a všelijaké odpornosti. Tomu na svědomie pečeti naši královskou k listu tomuto rozkázali jsme přivěsiti. Dán na Budíně v pondělí po hodu Ducha svatého léta božieho tisícého pětistého čtrmezciátého a královstvie našich Uherského a Českého devátého.

Ludovicus Rex manu ppa.

A tergo: Tento majestát a list mocný vložen a vepsán jest ve dsky zemské podle práva a zřízení zemského v sobotu po svatým Jiljím leta božieho M^oV^cXXXI [2. září 1531.]

S visutou pečeti král. pěkně zachovalou.

281.

List mocný krále Ludvíka daný panu Adamovi z Hradce na řízení statků v Moravě.

Na Budíně, 16. května 1524. Orig. perg. 286 a.

My Ludvík z božie milosti Uherský, Český, Dalmatský, Charvátský oc král, markrabie Moravský, Lucemburské a Slezské kníže a Lužický markrabie oc, oznamujem tímto listem všem, že jsme prošeni od urozeného Adama z Hradce na Hradci, nejvyššieho kancléře královstvie Českého, věrného našeho milého, vo list mocný, na kterýž by všecek a všelijaký statek svůj, kterýžkoli má anebo mítí bude, poručiti anebo jej zříditi mohl. K takové prosbě a žádosti jeho naklonění jsouce, s dobrým rozmyslem a našim jistým vědomiem, mocí královskou a jakožto král Český a mar-

krabie Moravský svolili sme k tomu a tiemto listem svolujeme, vuoli naši jistou a moc plnou témuž Adamovi dávající, aby on všecek statek svuoj movitý i nemovitý, dědičný, manský anebo zápisný, kterýž má anebo míti bude, odkázati, dáti aneb poručiti mohl a moc měl, buď společně anebo rozdílně, za zdravého života anebo na smrtečně posteli, komuž se jemu kolivěk zdáti a líbiti bude, kromě duchovních osob; a k tomu, aby mohl a moc měl poručníky zdělati statku svého i dětí svých, kteříž se jemu koli užiteční zdáti a viděti budou, však to zřídí listem tak podle rádu a vobyčeje markrabstvie Moravského, a to bez naší, budoucích našich kráľuov Českých a markrabí Moravských i jiných všech lidí všelijaké překážky. Kteréž dáni, poručení a řízení, též poručníkuov zdělání statku svrchupsaného tolikéž má moci a pevnosti míti, jakoby dskami zemskými zapsáno a utvrzeno bylo, bez umenšení. Příkazující nejvyššímu komorníku a nejvyššímu sudiemu markrabstvie Moravského, nynějším i budoucím, věrným našim milým, abyste, kdykolivěk od svrchupsaného Adama požádáni budete anebo od poručníkuov jeho, kšaft ten a zřízení, kteréž by vo statku svém na tento náš mocný list udělal, ve dsky jej zemské vložiti a vepsati rozkázali, řád a právo zachovávajíc, i s listem tímto, vuoli v tom naši a rozkázání jisté znajíce, a jináč toho nečiníce, bez zmatkuov a všelijaké otpornosti. Tomu na svědomie pečeť naši kráľovskú k listu tomuto přivěsiti jsme rozkázali. Dán na Budíně v pondělí po hodu Ducha svatého léta božieho tisícieho pětistého čtrsmecítmého, kráľovstvie našich Uherského a Českého devátého.

Ludouicus Rex manu propria.

S visitou pečeť kráľovskou.

282.

Král Ludvík uděľuje majestát Janu Trčkoví z Lipy na Lipnici k dobývání všelikých kovův na gruntech jeho dědičných, a osvobozuje ho do patnácti let od všelikých poplatkův, které z dobývání hor do komory kráľovské odváděti se mají.

Na Budíně, 27. května 1524. Kopie VI. By. Dep. Bergwerke.

My Ludvík z buozí milosti Uherský, Český, Dalmatský, Charvátský oc král, markrabie Moravský, Lucemburské a Slezské kníže a Lužický markrabie oc, oznamujem tímto listem všem, že znamenavše, kterak za prvních kráľuov Českých předkuov našich z dělání a dobývání hor mnozí a znamenití užítkové všemu kráľovství Českému a koruně té přicházeli jsou, tak že se jest tím země množila, bohatla a opravovala; i jsouce nyní prošení od slovtného Jana Trčky z Lippy na Lipnici, věrného našeho milého, abychom jemu i s kverky, kteréž k sobě přijme, na všech horách jeho a gruntích dědičných hor dobývati povolili a toho milostivě dopustiti ráčili k propojčování a pavování; k jehožto prosbě a k tomu také pro užitky kráľovství Českého nakloněni jsouce, svolili sme k tomu a mocí listu tohoto jakožto král Český

svolujem a dopouštíme, tak aby on Jan s dědici a s kverky svými na horách a gruntích jeho dědičných zlata, stříbra, mědi, cejnu, volova i jiného všelijakého kovu buď z starých doluv anebo znovu vyzdvižených a zaražených dobývati a na nich pavovati mohli beze vší překážky, tím vším obyčejem jakožto i jiní kverkové na Horách Kutnách neb na jiných dělají a pavují; a nad to chtěje, aby tím snadněji a s menším nákladem na těch horách a gruntích výš dotčených dělali a pavovati mohli a tak aby kverkuov a nákladníkuov k dělání a dobývání těch hor více měli a přivedli, tuto sme témuž Janovi a dědicuom jeho zvláštní milost s kverky jich učinili a tímto listem činíme, aby urbury ani jiných žádných poplatkuov, kteříž do komory naší podle práva horního spravedlivě příslušejí, nedávali ani platili nám ani budoucím našim králuom českým, a to až za patnácte let od dání listu tohoto pořád zběhlých. A cožkolivěk zlata, stříbra neb jiných kovuov na týchž horách dobudou, aby to mohli prodávati a odbývati, kdež by se jim zdálo; však jestli žeby mincmajstr náš nynější neb budoucí jim tolikéž za zlato, stříbro neb jinee kovy platiti chtěl, zač by je jiným prodati mohli, tehdy mají a povinni budou mincmajstru našemu za tu sumu toho odbývati a žádnému jinému. Než po vyjítí těch let mají nám a budoucím našim králuom českým on Jan s dědici a budoucími i s kverky a nákladníky svými urbury a všecky poplatky, kteréž do komory naší podle práva Hor Kuten spravedlivě příslušejí, dávati a platiti bez zmatkuov a všelijaké otpornosti, a také cožkolivěk buď zlata, stříbra aneb jiných kovuov na tých horách dobudou, toho jinam nemají prodávati ani kterak odbývati, než toliko do mince a k ruce naší tak a tím obyčejem, jakož i jiní taková stříbra v království našem Českém do mince prodávají. Protož prikazujem nejvyššímu mincmajstru království Českého nynějšímu i budoucím i jiným všem úředníkuom a poddaným našim téhož království, abyšte svrchu psaného Jana s dědici, s kverky a nákladníky jich při těch při všech milostech svrchu psaných jměli, drželi a neporušitedlně do toho času zachovali, jináč toho nečiníce. Tomu na svědomí pečeť naši královskú k listu tomuto rozkázali jsme přivěsiti. Dán na Budíně v pátek po Buožím Těle, leta Buožího tisícího pětistého čtyrmecitného, království našich Uherského a Českého devátého.

Ad relationem mag. dom. d. Adam de Nova Domo,
suprem. reg. Boh. cancell.

283.

Adam z Hradce dlužen jest 200 kop gr. Pr. p. Zdeňkovi Vítovi ze Rzávého.

Bez místa, 29. července 1524. Orig. perg. 287.

Já Adam z Hradce a na Hradci, nejvyšší kancléř království Českého, jistec a první dlužník dluhu dolepaného; a my Jan Leskovec z Leskovce a na Kamenici,

Bohuchval též Leskovec odtudž z Leskovce oc, a Oldřich starší Mezenský z Mezného a na Mnichu, rukojmie jeho s ním a zaň, vyznáváme . . . že jsme dlužni urozenému vládce panu Zdeňkovi Vítovi ze Rzavého i jeho dědicóm, věřitelóm našim, pravého a spravedlivého dluhu dvě stě kop grošuv českých dobrých stříbrných rázu Pražského; z kteréžto jistiny a summy grošuv máme i dobrou naši věru beze lsti slibujem všichni jednostajně rukú společní a nerozdielnú, tak aby žádný z nás rukojmí v tom slibu a dluhu ot druhých se nedělil ani zaplacením svého dílu kterakkoli dělit se k otbytí mohl, úročiti a platiti týmž věřitelóm našim, nebo jednomu z nich, platu a úroka ročního dvaceti kop grošuv českých též dobrých stříbrných rázu Pražského nadepsaného, každý rok rozdielně, totiž na svatého Havla po dání tohoto listu najprve přístieho počnůce deset kop grošuv českých, a na svatého Jiříe ihned potom budůciho tolikéž, a tak i jiná léta potomní vždy na každý svatý Havel a svatý Jiří po desieti kopách grošuv českých, tak dlúho a dotud, dokudž by nám tíž věřitelé naši nebo jeden z nich anebo my jim také puol léta před svatým Jiřím nebo před svatým Havlem nedali věděti napřed. A kdyžbychom koli sobě buďto oni nám anebo my jim toho puol léta dali napřed věděti, tehdy ihned při vyjití toho polúletie věděti napřed daného máme i též jako svrchu slibujem dáti týmž věřitelóm našim nebo jednomu z nich jistinu a summu dluhu svrchupsaného dvě stě kop grošuv českých, a hotovými groši českými dobrými stříbrnými rázu Pražského i s úrokem v ty časy přišlým zaplatiti, bez zmatku a odporu i dalšího prodlévání všelikého. Paklibychom . . . [Ležení v Hradci Jindř.] A ktož koli tento list měl by nebo jmieti bude . . . Dán leta od narození syna božieho tisícieho pětistého čtrmezciťmého, v pátek po svatém Jakubu apoštolu větším.

Ze 4 přivěšených pečeti dvě jsou utrženy a dvě zachovány.

284.

Král Ludvík posílá kancléři Adamovi z Hradce některé listy, čelící k srovnání mezi stavy v Horní Lužici, aby je zapečetil pečeti královskou.

Na Budíně, 15. srpna 1524. Orig. pap. Historica.

Ludvík z božie milosti Uherský, Český oc král a margkrabie Moravský oc. Urozený věrný náš milý! posielámeť teď některá srovnání, která se mezi pány, rytierstvem a stavem městským Horních Lužic stala, ješto tomu z těch listuov rukú naší podepsaných budeš moci vyrozuměti. Protož znaje, že jest v tom vuole naše, nemeškaj jich zapečetiti pečeti naší. Dán na Budíně den Panny Marie Nanebevzetí leta oc XXIII, královstvie našich Uherského a Českého devátého.

Ex commissione propria regis.

Urozenému Adamovi z Hradce, nejvyššímu kancléři královstvie Českého, věrnému našemu milému.

Přitištěna pečeť královská.

285.

Král Ludvík dává Adamovi z Hradce výplatu na zámku Týřově.

Na Budíně, 28. září 1524. Opis pap. Fam. Neuhaus.

My Ludvík z boží milosti Uherský, Český, Dalmatský, Charvátský oc král, margrabie Moravský, Lucemburské a Slezské kníže a Lužický margrabie oc, oznamujem tímto listem všem, že sme prošení od urozeného Adama z Hradce a na Hradci, nejvyššího kancléře království Českého, věrného našeho milého, abychom jemu i jeho dědicuom na zámku Tajřovu se vším jeho příslušenstvím vajplatu dáti ráčili. K jehožto prozbě pro služby téhož Adama, kteréž nám činí a činiti nepřestává, naklonění jsúce, s dobrým rozmyslem, naším jistým vědomím, mocí královskou v Čechách, dali jsme témuž Adamovi i jeho dědicuom a budúcím vejplatu na svrchupsaném zámku Tajřovu s jeho příslušenstvím, a tiemto listem dáváme, tak aby oni to od držiteluov nynějších neb budúcích vyplatili a vyplatiti moc měli, když by se jemu neb jeho dědicuom a budúcím kolvěk zdálo a líbilo, položíc jim za vejplatu toho zámku s jeho příslušenstvím summu zápisnú, kteréž by na tom zapsanú měli, v cele a úplně podle znění zápisuov jejich. Kterúž od něho přijmúce, mají jemu toho zámku a povinni budú v moc jeho hned postúpiti. Kterýžto zámek když svrchupsaný Adam vyplatí, držeti jej a požívati má a bude moci i s dědici a budúcími svými, nejsúc odtud splacovaný od jiného žádného, leč od nás, budúcích našich králuov Českých, však tak, když bychme my to sami k našemu vlastnímu jmění, držení a požívání vyplatiti chtěli, to učiniti muožem, když by se nám to učiniti kolivěk zdálo a líbilo, dadúce jemu neb jeho dědicuom a budúcím podle zápisuov jejich napřed věděti, a po vyjití času vypovědílýho položice jim summu jejich zápisnú, kteréž sú za výplatu toho zámku s jeho příslušenstvím dali, vcele a úplně. Kterúž přijmúce od nás, mají hned a povinni budou svrchupsaného zámku se všemi jeho příslušenstvím, s kterýmž jsou jej sami drželi a požíevali, nám neb budúcím našim králuom Českým postúpiti, a list tento i s jinými, kteréž by na to jměli, navrátiti beze zmatku a všelijaké odporosti. A kdož by tento list měl svrchupsaného Adama neb dědicuov a budúcích jeho dobrú vuolí, chceme, aby tomu příslušelo plné právo všech věcí svrchupsaných. Tomu na svědomí pečeť naši královskou k listu tomuto rozkázali jsme přivěsiti. Dán na Budíně den svatého Václava leta božího tisícého pětistého čtrmécítmého a království našich Uherského a Českého devátého.

286.

Král Ludvík dává pokutu, ve kterou Mikuláš Karlík z Nežetic upadl, p. Adamovi z Hradce, p. Pflugovi a p. Šlikovi.

Na Budíně, 15. října 1524. Orig. perg. 288.

My Ludvík z božie milosti Uherský, Český, Dalmatský, Charvátský oc král,

markrabie Moravský, Lucemburské a Slezské knieže a Lužický markrabie oc, oznamujem tiemto listem všem, že jest na nás vznešeno, kterak by v minulých letech Mikuláš Karlík z Nežetic u některého apatekáře neboližto zlatníka po jedu se ptal, a jej kupovati aneb poň posielati chtěl; pro kterúžto věc nám jest v pokutu přišel a upadl. I prošení jsme od urozených Adama z Hradce na Hradci nejvyššího kancléře královstvie Českého, Hanuše Pfluga z Rabšteina na Bečově, našeho a královstvie Českého německých lén hajtmána a dvoru našeho maršálka, Štefana Šlika z Holajče hraběte z Pasaunu a na Šlakuverdě, věrných našich milých, abychom jim tu vinu a pokutu dáti ráčili. K kteréžto prosbě pro služby jejich, které nám věrně činili a činiti nepřestávají, naklonění jsúce s dobrým rozmyslem, naším jistým vědomiem, mocí královskou v Čechách, týmž Adamovi, Hanušovi a Štefanovi dali jsme na nahořepšaném Mikulášovi Karlíkovi proto, že jest se po jedu ptal a jej kupovati aneb poň posielati chtěl, tu vinu a pokutu, a tiemto listem, poněvadž se tu bezhrdlí našeho dotýkati mohlo, dáváme, tak: cožkoli na téhož Mikuláše pro tu věc neb jakžkolvěk jinak, jestoby nám v pokutu upadl, uvedeno bude, a on skrze to co propadl, aby oni statek všelijaký jeho, kdežbykoli a na čemkoli shledán býti mohl, jmíti, držeti a s tím učiniti mohli, pokudž by se jim zdálo a líbilo, jako s svým vlastniem, a to bez naší, budúcích našich kráľuov Českých i jiných všech lidí všelijakých překážek a odporností. Prikazujiece větším i menším úředníkuom královstvie Českého i jiným všem poddaným našim ze všech stavuov, k kterémužby soudu a právu ta věc přišla, abyšte svrchujmenovaným Adamovi, Hanušovi a Štefanovi k tomu ke všemu statku, kterýž nám Karlík pro dotčený skutek propadl, dopomohli, a je toho všeho vedle řádu a práva zmocnili, jináče nikoli nečiniece. Tomu na svědomie pečeť naši kráľovskou k listu tomuto přivěsiti jsme rozkázali. Dán na Budíně v neděli, den svatého Havla léta božieho tisícieho pětistého dvacátého čtvrtého, královstvie našich Uherského a Českého devátého.

Ludovicus Rex, manu propria.

Visí neporušená kráľovská pečeť.

287.

Kráľová Marie svědčí, že pan Adam z Hradce v její službě jednal tak, jak mu bylo poručeno.

Na Budíně, 18. října 1524. Orig. pap. Historica.

My Maria z božie milosti Uherská a Česká oc kráľová a margkrabina Moravská oc, oznamujem tiemto listem všem: Jakož jsme tohoto leta urozenému Adamovi z Hradce, nejvyššímu kancléři královstvie Českého, věrnému našemu milému, v některých potřebách našich instrukcí dáti a nám jednati poručiti ráčili, kterýž jest na rozkázání naše se zachoval a to jednání naše přijel. Pak poněvadž jsme to v skutku seznali, že jest týž Adam v tom ve všem nic jiného nejednal než to, což jest jemu a pokud od nás poručeno bylo: i tímto listem vyznáváme, že jest se zachoval, jako

ku paní své na věrného a na ctného pána přísluší. A protož ktož by kolvěk jináče to jemu vykládal, anebo co jemu v tom připisoval, pravíme, že by jemu na tom křivdu činil a vo něm nepravě mluvil. Tomu na svědomie pečet naši k listu tomuto rozkázali jsme přitisknutí. Dán na Budíně den svatého Lukáše leta XXIII.

Maria Regina oc.

Přitištěna pečet královská.

288.

Jan Hrádek z Hrádku svědčí paní Anně z Hradce o Wolfovi kramáři z Bechyně.

Na Bechyni, 2. listopadu 1524. Orig. pap. Fam. Neuhaus.

Já Jan Hrádek z Hrádku známo činím tímto listem přede všemi, kdež čten nebo čtúcí slyšán bude: Jakož sem pohnán před kníže JMt od urozené paní paní Anny z Hradce, co se Wolfa kramáře z Bechyně dotýče, abych jí svědomí dal; i toto jest mi dobře vědomo a v paměti, že urozený pán pan Jan z Šternberka a na Bechyni, purgkrabie Karlšteinský, před se obeslal Wolfa kramáře, a ráčil k němu toto mluvit, aby mu slíbil, aby se bez vuole JMti z Bechyně nestěhoval na jiného pána grunty a zboží. A on nechtěl slíbiti. I rozkázal jest ho svrchupsaný pan Jan z Šternberka vsaditi. I toho mi není vědomo, aby jeho Wolfa pan Jan svrchupsaný slibem zavazoval, než Hendrych Hozlaur z Hozlau z rozkázání pana Jana z Šternberka JMti jest jeho slibem zavazoval. A to беру k své víře a k své duši, že jest to v pravdě tak, což tuto seznávám. A na svědomí toho toto mé seznání svú vlastní pečeti sem zapečil [sic]. Dán na Bechyni v středu po Vsech Svatých leta Božího 1524.

A tergo: Svědomí před kníže JMt o Wolfa kramáře.

289.

Henrich Hozlaur z Hozlau svědčí paní Anně z Hradce o Bartoši Stoličkovi v Bechyni.

Na Bechyni, 4. listopadu 1524. Orig. pap. Fam. Neuhaus.

Já Henrich Hozlaur z Hozlau známo činím tímto listem, kdež čten anebo čtúcí slyšán bude: Jakož sem pohnán před kníže JMt od urozené paní paní Anny z Hradce, abych svědomí dal. I toto mi jest dobře vědomo a v paměti, že Bartoš Stolička v Bechyni u věži seděl; a urozený pán pan Jan z Šternberka a na Bechyni, purkrabie Karlštejský JMt, vypustiti jeho nechtěl na jiný způsob, než aby slíbil, že bez JMti vuole nikam z Bechyně se na jiného pána grunty a zboží stěhovati nemá. A já nadepsaný Henrich Hozlaur z rozkázání nadepsaného pána svého JMti sem cti a věrou zavázal jeho Bartoše Stoličku, aby se nikam z Bechyni na jiného pána zboží nebral ani stěhoval. A to беру k své víře a k své duši, že jest to v pravdě tak, což tuto seznávám; a toho na svědomí toto mé seznání sem zapečetil svú vlastní

pečetí. Dán a psán na Bechyni ten pátek po Vsech Svatých leta božího tisícího pětistého čtrmezctmého.

A tergo: Toto svědomí od Henricha Hozlaura z Hozlau, co se Bartoše Stoličky dotýče v Bechyni.

290.

Jindřich z Rosenberka píše Adamovi z Hradce o kupci Migalovi, o své matce oc.

Na Krumlově, 11. ledna 1525. Orig. pap. Fam. Rosenberg.

Službu svú vzkazuji, urozený pane, pane švagře muoj zvláště milý! Byště zdrávi súc tak se měli, jakž byšte sami míti chtěli, toho bych vám věrně rád přál. Muoj milý pane švagře! Kdež mi píšete, že jest vás prosil Migal kupec od Pěti Korun za přímlovu, což se berně dotýče, kerá by jemu u mne ukázána byla, abych jemu ji vydal: i muoj milý pane švagře, však o tom sami dobře vědomost máte, jakú při já nyníčko o tu berni mám. A protož jakž bych jí jednomu dal, tak bych na se cestu jiným otevřel. Kdež tomu dobře sami vyrozuměti muožte. Než kdyby bylo jiným spuosobem vám k vuoli, jistě bych se toho nezbraňoval, ač já s tím kupcem žádné známosti nemám.

A dále kdež sami píšete, abych od Štengle vám damašku černého poslal, kterýž ste ondy viděli; vězte, že jest již žena má vzela hned v ten čas, když ste vy u mne byli; než teď vám hřebíčkového posílám sedmnáct loket, a víc ho nemá ani temného ani světlého.

A co se paní mateře naší dotýče, za to vás prosím, muoj milý pane švagře, že jí od nás buditi nebudete; neb vězte, že já i žena má mlčíme, že je s vámi vždycky. Protož vás prosíme, že mi oznámíte, když byšte se s tím člověkem sjeli, jakož dobře víte; tu já k vám přijedu a paní máteř naši s sebou přivezu. S tím dajž se nám milý Buoh spolu ve zdraví shledati, jestli vuole jeho svaté milosti. Datum Krumlov feria IV. post trium regum, anno domini 25.

Jindřich z Rozmberka na Krumlově.

Urozenému pánu, panu Adamovi z Hradce a na Hradci, nejvyššímu kancléři království Českého, panu švagru mému milému.

291.

Král Ludvík Adamovi z Hradce: schvaluje, že městská rada Chrudímská koupila tvrz Slatiňany.

V Budíně, 14. května 1525. Orig. pap. Fremde Entien: Slatiňan.

Ludvík z božie milosti Uherský, Český oc král, margkrabie Moravský oc. Urozený věrný náš milý! Jakož opatrní purgmistr, konšelé i všecka obec města Chrudimě, věrní naši milí, koupili jsou pro dobré téhož města tvrz Slatiňany se vším k tomu příslušenstvím; i věz, že jsme jim k tomu povolení naše dáti a toho trhu listem

naším potvrditi ráčili, kterýžt' teď posieláme. Protožt' poroučíme prikazujíc, aby jej pečetí naší zapečetil a jim jej vydal, znaje, že v tom jest jistá vuole a konečné rozkázání naše. Dán na Budíně v neděli, jenž slove Cantate, leta oc 25ho, královstvie našich Uherského a Českého desátého. Ludovicus rex manu propria.

Urozenému Adamovi z Hradce, najvyššímu kancléři královstvie Českého, věrnému našemu milému.

Přitištěná pečet královská odloupnuta.

292.

Král Ludvík žádá Zdeňka Lva z Rožmitála, aby věřil tomu, co s ním Adam z Hradce v záležitosti Jindřicha z Rosenberka jednati bude.

Na Budíně, 2. července 1525, Orig. pap. Historica.

Ludvík z božie milosti Uherský, Český král a margkrabie Moravský oc. Urozený věrný náš milý! Poručili jsme urozenému Adamovi z Hradce, najvyššímu kancléři královstvie Českého, věrnému našemu milému, s tebou, co se urozeného Jindřicha z Rozmberka, věrného našeho milého, a tebe také dotýče, mluvití a jednati. Protož což s tebou v této míře od nás mluvití a jednati bude, žádáme tebe poručejíce, že jemu toho všeho věřiti budeš nic méně, než jako bychom my sami jsúc přítomni oustně s tebou mluvití a jednati ráčili. Kdež o tobě nepochybujem, než že se v tom povolně a hotově najíti dáš, znaje, že nám na tom věc vděčnú uděláš; a my tobě to milostí naší a vším dobrým spomienati ráčíeme. Dán na Budíně v sobotu den Navštívení Panny Marie leta oc XXV°, královstvie našich Uherského a Českého devátého.

Ludovicus rex manu propria.

A tergo: Urozenému Zdeňkovi Lvovi z Rožmitála a z Blatné, najvyššímu purgrabí Pražskému, věrnému našemu milému.

Přitištěná královská pečet jest odloupnuta.

293.

Pseudonym Jan z Wart., opat panenského kláštera v Dubě (nejspíš pan Jan z Wartenberka na Dubě, dříve na Děvíně) píše žehravě panu Adamovi z Hradce o piklech strany Rožmitálské a Paškovy, a co by proti nim činiti se mělo.

Na (Českém) Dubě, 25. listopadu 1525, Orig. pap. Historica.

Službu svú vzkazují, urozený pane, pane a příteli můj zvláště milý! Napřed zdraví a při tom, což byste sobě sami na všemohúcím pánu Bohu vinšovali anebo požádali, toho bych vám všeho věrně rád přál. A což se našeho do Uher poselství dotýče, pan Arnošt by již nemeškal, a mohl by zde zjednati i vůz komorní a vozníky, na kterémž by spolu jeli, i vůz špízní a koně, na kterémž by voba své potřeby míti mohli, některé by také potřeby zde pan Arnošt zjednati chtěl, kteréž Vám teď

na cedulce sepsané posílám, a vostatek by pan Leskovec zjednati musil. A teď sem krátkou instrukci dal sepsati našim posluom, i prosím vás, vohledejte ji, a co se vám koli zdá v ní vopraviti, to učinite. Pan Tunkl tent' již v honích [?] jede, a kníže Jeho Velebnost v posilcích také neobmešká přispěti.

Města sou v Praze byla jednajíce vo ty vytištěné. Ale Pražané na svém tuze stojí, že jich zase přijíti nechtějí, a na předešlém orteli krále JMti že přestávají, a mimo ten že v žádná přátelská jednání se jim jíti nezdá, a nad to mám za to, ani v soud před svým pánem. Také vězte, že je kníže*) měl města před sebou, chtěce je utrhnouti, pilně s nimi se panem tátou**) jednali, aby se Pražan držaly a od řádu a práva nikoli nedali se odvoditi žádnému, a že tu na tom pánu svému největší věrnost a užitek učiní; a ač nyní pán jich, jsa naveden od některých šibalův, a neznaje, by to zlé bylo, aby dopomáhání práva ráčil překážeti, ale že brzo od knížete JMti bude vo tom dostatečnou zprávu míti, co jest JMt povinen podle přísahy své při řádu a právu činiti, i poznaje to, že bude činiti všecko, a i jim z toho potom děkovati. A kdož JMt k zlému vedli, ti že budou na poctivostech ujmu míti, a že mrzáci zůstanou a těžkým trestáním že budou trestáni. I vodložili toho města na své obce. I již pak mezi jich obce i kníže i Pražané chtějí své posly poslati, vždy je ulúdití chtěce. I znám, že by to pánu našemu mnoho zlého přineslo, když by města od JMti odvedena byla. A také sou na tom páni sobkové, aby, jakž moci budou, pana podkomořího***) vo to podkomořství připravili, ješto města k nim nevede, nežli vede k králi JMti.

I protož by mi se zdálo za věc velmi potřebnou, abyšte psali panu Mezeříčskému i doktorovi Ruprechtovi, aby to pánu našemu i paní naší i panu arcibiskupu oznámili, co se pod chytrostí a pod zpusobem práva jedná, aby pánu našemu moc odjali, a činiti aby musil, což voni chtějí budou; a protož aby se v nic knížeti uvéstí nedali, a městuom svým aby pěkně psali milostivé listy, a jim aby děkovali, že se JMti věrně a pravě přidrželi, a ještě aby jináče nečinili, a žádným jiným aby se nezpravovali, nežli JJMtmi jakožto pány svými dědičnými; a na žádných lidí pěkná slova aby se neobracovali, že jim toho JMt ráčí vši milostí nahrazovati.

Což se pak sněmu, aby u Hory držán byl, tak jakž sme jim se panem Kundrátem†) a panem Donínským a se třmi vosobami z rytířstva z vás všech poručení psali: i nejde jim to v hlavu, a nesmějí k tomu pro Pražany přistúpiti, než divné tomu glossy dávají, jakož vám teď jich odpověď posílám. I mně by se zdálo, abychom my na tom předsedě stáli, a nikoli do Prahy k sněmu nesvolovali, nežli do Hory, a to pro ty Pašky — hašky oc; ††) nebo obcem Pražským nic tíže není, nežli

*) Karel Minsterberský.

**) Tchámem pana Adama z Hradce byl Zdeněk Lev z Rožmitála.

***) Jakuba Kyšperského z Vřesovic.

†) Kunrát Krajíř z Krajku?

††) Slovem *hašek* volá se ve východních Čechách v Hradecku na vepře; v tom potupném smysle dlužno

když by u nich neměli sněmové bývati, tehdy co by se jim suol vůči sypala; neb nyní mezi nimi počíná dešť pršeti, a potom by z toho mohlo i bláto býti, v kterémž by se někdo mohl zmazati oc. Nebo já mnoho dobrého na tom sněmu u Hory pokládám, a bude-li v Praze, mnoho zlého, a to z mnohých příčin. Nebo jakož tuto páni sobkové píší, nebude-li sněm v Praze, že do Hory nepojedou, aniž toho že držeti nebudou, což by jinde zjednáno bylo: i to u mne ničímž jest, ač vím, že to pro Pražany činí, aby se jim tím zachovali; nebo svolí-li jinde k sněmu, tehdy se jich dobré u Paškův pohorší. A nepojedou-li do Hory k nám, tehdy pán náš všicku vobec i v ní podstatu, zistie, a voni se sami zkazí, a potom tím méně provoditi budou moci. A dovedou-li sněmu v Praze, tehdy sme napoly poražení od nich. A tak mnoho by bylo vypisovati příčin hodných, proč by zlé bylo na tento čas v Praze k sněmu svoliti, a proč dobré u Hory jej držeti; nebo i to za jednu příčinu pán náš může položiti, že tu ráčí některým vosobám poručiti i k Hoře dohlédnutí, poněvadž nyní při ní velicí sou nedostatkové.

Také toto vězte, že jest pan Krajíř ke mně poslal pana Hanuše Bryknara, s kterýmž jest mnoho mluvil vo dobré krále JMti i tohoto království; a upřímo tomu jest se srozumělo, že prve nápodobně k těmto našim artikulům pan Bryknar k králové Její Mti mluvil, a též jak JMti věci že zle stojí, oznamoval, i tak pod způsobem práva JJMtem se moc odjímá oc. I zdálo by se panu Krajířovi za dobré, i mně také, aby pan Bryknar nyní do Uher jel; nebo také zná všechny způsoby knížecí Velebnosti, a nyní spolu sou přes ramena, a to proto, že jest jemu Jeho Velebnost velmi ublížila, ješto by se rád nad ním pomstil. A tato by se nám k tomu cesta dobrá zdála, abyšte vy panu Bryknarovi psaní v ten rozum učinili: že králová Její Mt ráčila rozkázati, aby ihned k Její Mti jel a Její Mti aby zprávu dal, jak jest v Šestiměstech o tu berni Její Mti zjednáno, poněvadž také nyní kníže JMt doluov pojede, a jest jim vo tom spoluporučeno jednati. A králové Její Mti byšte to také oznámili, že ste jemu Její Mti slovem k Její Mti jeti, proto, aby Její Mti oznámil jistou věc, jak vo tu berni Její Mti věci stojí. A druhé také, aby se Její Mt ráčila jeho tázati na jeho přísahu vo těchto JMti věcech, jak zde a na čem stojí, a co se k Jich Mtí dobrému jedná a co ke zlému JJMtí; a při tom i další poručení jemu by se učinilo. A tak tomu rozumím, že by nebylo na škodu, i již jest s ním mluveno, aby ta[m] jel. A to by von již učinil, toliko kdyby peníze na ztravu jměl, a praví, že by musil jmiti XXXX fl grošů čes., ale snad by přestal na XXX fl gr. čes. I na tom sem s ním zůstal, že vám budu vo tej věci i vo penězích na ztravu psáti, mohly-li by zjednány býti. I na knížet[e] jistě na tento čas lepšího vostříše by nebylo, jako von. I již

tomu slovu rozuměti i zde, jakož také ku konci tohoto důvěrného dopisu vedle Paška jako jemu na roveň klade se svině. Jungmann a Kott v tom smysle znají *hašik*. *Red.*

toliko na těch penězích ta spravedlivost záleží. I což v tom úmyslu vašeho jest, jakou jemu odpověď dáti bych měl, to mi veznamte.

Toto také velmi pilná potřeba jest nám věděti, kdo jest těch artikulův z Uher knížeti dodal, to na králové Její Mti zvěděti; nebo se strojí kníže vo to tuze mluvíti a zrádce dávati, kdo jest je na něho spisoval oc. Pak zde se vo tom mluví, že by je Cetně*) měl panu Štefanovi Šlikovi poslati, a pan Šlik knížeti.

Toto prosím vždy zpuosobte, ať král JMt ráčí psáti panu podkomořímu, aby k ruce JMti přijal ty berně k sobě od pana z Rozmberka a pana Jana Leskovce, podle jich podvolení. A též ať král ráčí psáti knížeti a panu Lvovi, že jest ráčil to vopatřiti svými penězi, aby ti podílové z berní byli dáni, komuž jsou ukázáni na podíly; a ty peníze že jest ráčil rozkázati podkomořímu svému vydati těm osobám, kterýž jemu od nich voznámeny budou, aby vo to různic a pozdvížení země nebylo a vo to činění počtův, když jest pan z Rozmberka i pan Leskovec na JMti přestali; to že jest JMt ráčil k sobě přijíti a časem slušným vo to je slyšeti i spravedlivou výpověď mezi nimi učiniti. A protož aby ty osoby, kterýmž se ta berně vydati má, byly od nich panu podkomořímu voznámeny oc. Nebo tudy mnoho těžkosti nám ubude.

Psaní to hanlivé, kteréž pan Lev vo panu z Rozmberka činí králi JMti, v to sem nahlédl a poznal sem, že všechno jeho mistrovství a chytrost v něm jest zavřina. I zdá mi se, že by se proti tomu mohlo králi JMti od pana z Rozmberka dvorsky odepsati, ješto by jej v srdce trefil, až by po té musil poskočiti. Ale když bych já odpisoval, tehdy by von mou notuli ihned poznal, nebo by se jemu musilo k samému srdci uhoditi a velmi ublížiti.

Toto také vězte, že sou včera u mne byli pan Březenský strýc muoj, a pan Václav Haugwic, vo to se mnou mluvíce pilně, abych se shledal se panem Lvem a s knížetem Jeho Velebností, a že by rádi se mnou vo ty artikule rozmluviti chtěli, a na čem by se jaký omyl byl, abychom sobě to přátelsky ukázali; a mnoho vo to se mnou mluvíce, a že tudy a z toho našeho shledání mnoho dobrého pána našeho i zemského přijíti by mohlo. I o tom by bylo mnoho vypisovati; i ač vím, že sou oni to dobrým úmyslem ke mně mluvili, ale pantáta z veliké chytrosti to vede, napřed něco na něm vyzvěděti chtějíc, druhé aby nás roztrhli, třetí aby mne umluvil, aby sněm v Praze držán byl, abych vás k tomu vedl oc. Tak já se domýšlím oc. I dal sem jim tu odpověď, že bych to rád učinil, ale že bych mohl v podezření od svých pánův a přátel býti, nežli že vám i některým jiným pánům a přátelům to chci voznámiti, a bude-li k tomu vůle vaše, že to chci učiniti a s nimi sjeti. I bude-liť vůle vaše, tehdy bych to učinil, jedno proto, abych jim to česky voznámil, že jich všemu šibalstvu rozomíme, a po něm že nepojedeme, netoliko že mají sebou Paška, ale byť k tomu i kopu sviní měli, žeť nás neustraší; druhé mohl-li bych jaké cestě srozuměti k jed-

*) Snad Procek Malý z Cetně, sekretář královský.

nání o pana z Rozmberka, že bych vám ji voznámil oc. A protož, což v tom ve všem vuole vaše jest, to mi oznamte, tak já se zachovám a ne jinak. A tohoto mi posla prosím brzo vypravte zase s odpovědí. Datum na Dubě, v sobotu na den svatě panny Kateřiny leta oc XXV°. Jan z Wart., opat kláštera panenského v Dubě.

294.

Týž pseudonym ku panu Adamovi z Hradce pokračuje ve svých žalobách a radách proti straně Rožmitálské a Paškovské.

Na Dubě, 29. listopadu 1525. Orig. pap. Historica.

Můj zvláště milý pane a příteli! Pán Buoh všemohúcí vám rač všecko podle žádosti vaší dáti, věrné a z upřímného srdce bych vám toho přál. Z psaní vašeho porozomívám, že posel můj vás s mými listy ještě nebyl došel, když ste mi to psaní učinili; jakož pak žádný váš posel u mne nebyl, nežli toto vaše psaní posel z Bole-slavi mi dnes přinesl oc. Vo nezměněném klusu toho koně velmi rád slyším, a byť jedně než mimo chodil, když na něho knížecí Velebnost vsedne, ještoť takoví páni velmi rádi na mimochodnících jezdí. A což se listův vo tom práva dopomáhání do-týče, toť sluší rozvážiti, mají-li vyjítí čili nemají, neboť toliko do sv. Pavla na víru obrácení pantáta vodkládá. Nyní jich proto pozadržte, však d[ost ča]su jest. Neb toto mluví páni sobkové, že kdož jest koli radil králi JMtí, aby toho práva nebyl[o dop]omáháno, že jest proti své cti radil, a že to chtě pokázati privilejemi, že má z země i s dědici svými vyhnán býti oc.

A což se pak vydání listu panu Vrtílkovi dotýče, jáť sem jemu jej jistě na jeho přiřčení, tak jakž mi bylo poručeno, vydal. A když se pak nechce ustanoviti, co sem já tím vinen? Ač jemu toho věrně nepřěji. Však pak mám jeho list, v kterémž se sám zná ku přiřčení a ku přípovědi. Držím, že mi tuto tak tuze píšete dvorským štrichem proto, aby se to jemu doneslo. I víte, že se von se mnou nic nespravuje. Než prosím, učňte tak a pište jemu, kterak se má paní Její Mt na mne pro něho ráčí hněvati, a jáť jemu také něco napíši. Ale všeckoť se to na ten konec děje, žeť tomu jináče nevěří, nežli že naši páni Jich Mt i pan arcibiskup, jakž jich kníže dnojde, nedostojí, a že coufnou. A učiníť to, samit sobě zle učiní; a nás by raději zbyli, skůro by lépe bylo oc.

A což se jízdy dotýče páně Arnoštovy, tenť by již hotov byl, než toliko chtěl by věděti vo ty vozy a koně, takli je má zjednati i do krytého vozu i do špíznyho, čili jak jinak; nebo sice budou musiti čtyři vozy míti, i více s nimi bez potřeby utratiti mušejí. Což se připsuov dotýče, mně se nezdá, aby jakých bylo potřebí, než toliko dva věřící listy, jeden králi a králové JJMtem, a druhý panu arcibiskupu, a též dvě instrukcí. A což se psaných vosob dotýče v Kolíně, píšete, abych já je sporádal. I to bych já učinil, ale že jich neznám, a zvláště [ve] vašich krajích.

Však proto v stavu panském což uměti budu, tyť spořádám rád a po panu Arnoštovi vám je pošli. Než nerozomím tomu, aby kdo po krajích vo to pracoval, aby je spisovali; než napořád slyšeti, že se lidem líbí, kteříž jedně s sobky v zápisích nejsou, a na sněmu obecném hned valem k nám přistoupí, leč by poznali našich pánuov nestálost.

Artikul, kterýž ste mi poslali, jest páně tátův. Hned jej znám jako své voko; nebo netoliko v Čechách, ale i v Moravě rádi by páni sobkové nás u lidí zkazili a našemu pánu zmatek učinili. I není div, neb se nechce kobyle s pastvy; ale musíť s pastvy, však již sníh prší oc. A zdálo by mi se za dobré, abyšte ten artikul poslali panu Mezeříčskému, aby jej paní naši i panu arcibiskupu vokázal, jak voni již před sakem z daleka kalí.

Můj zvláště milý pane a příteli! Totoť jsou u mne veliké věci vod Pražan: napřed na psaní pána svého dědičného nic nedbají a jím se nezpravují, města JMti sobě v podstat chtějí přivínuti a od jeho královské moci je odvésti. Učili je, aby žádné město pánu svému obzvláštní odpovědi na JMti psaní a rozkázání nedávali. Sousedy své pánu svému věrné vyhnali a vytiskli mocí, k žádnému s nimi slyšení ani spravedlivému rozeznání přistúpiti nechtějí. Ouřad JKMTi v ungeltě, kterýž JKMT Kozlovi dáti ráčil, Zíka mocí drží. Toť sou počátkové, ale dalekoť se vztahují; byť pan arcibiskup na to bedlivě pohlédal, jinouť by tu věc, nežli víru křesťanskou uhlédal. Pro pána Boha, ať jest to rozeznání našim pánům p[řiprav]eno i ukázáno, i panu arcibiskupu, jistěť není žert. A sněmu ať nám JMt ni[kdy] v Praze neráčí pokládati pro své dobré, více nežli pro jednu příčinu psáti se nehodí. Totoť pak máte sobkuov grunt a najposlednější ji[ch] financ, že chtějí, aby kněz Karel ustavně byl v Budíně u dvora pánův našich JJMtí, a tu aby skrze něho, čí[?]koli chtějí budou, sobě vyjednávali. I to pánům našim Jich Mtem voznamte v čas, i také cestu obmyslte, jak by tomu překaženo býti mohlo; neboť to nebyl by žádný žert.

Což se mého nyní k vám příjezdu dotýče, víte, že tomu nyní žádná není zvláštní potřeba; však tyto všecky věci psaními po jistých poslech mohou se zpravití. Však když by toho zvláštní potřeba byla, i jeti k vám bych neobmeškal; však víte, dvadeceti mil jest proto více, nežli jednoho dne projížďka. A nyní půl druhé neděle před vánoci pojedu na Točnůk, a tam musím přes hody pobýti; neb mám své dluhy některé zplatiti, a i jinde se vydlužiti; a tak klín klínem vyrážím, byť mi jediné tam voba nezůstala. Nebo na to se bezpečte, žeť mi nezbyvá, neb sem nemálo dlužen. A s tím všemohúcí pán Buoh dáti rač, abychom se spolu ve zdraví shledali, jestli vuole jeho svatá. Datum na Dubě, tu středu před Sv. Vondřejem leta oc XXV°.

Johannes abbas claustriscti Zenonis semper vester, manu propria.

Urozenému pánu panu Adamovi z Hradce, nejvyššímu kancléři království Českého, pánu a příteli mému zvláště milému.

295.

Jindřich z Krajku dlužen jest 175 kop gr. Pr. Zigmundovi z Chlumu.

Bez místa, 29. května 1526. Orig. perg. Fam. Krajč.

Já Jindřich z Krajku a na Mladém Boleslavi, jistec a první dlužník dluhu dolepaného, a my Zdeněk Lev z Rožmitála a s Blatné, nejvyšší purkrabie Pražský, Jaroslav starší z Šelmberka a s Kostí a na Hrádku nad Sázavou, nejvyšší komorník království Českého, a Vojtěch z Pernšteina a na Pardubicích, rukojmíe jeho, s ním a zaň, vyznáváme tímto listem obecně přede všemi . . . , že jsme dlužni urozenému vládce panu Zigmundovi Chlumovi z Chlumu oc i jeho dědicům, věřitelům našim, pravého a spravedlivého dluhu puol druhého sta kop grošuv a pětmečítma kop grošuv, vše českých dobrých stříbrných rázu Pražského. S kteréžto summy a jistiny grošuv máme i dobrou naši věru beze lsti slibujuem všichni jednostajně rukú společní . . . . úročiti a platiti týmž věřitelům našim nebo jednomu z nich platu a úroka ročního puol osmnácty kopy grošuv českých, též dobrých stříbrných rázu Pražského nadepaného, každý rok rozdielně, totiž na sv. Havla po dání tohoto listu najprve příštího počnuce puol devaty kopy grošuv a patnácté grošuv vše českých, a na sv. Jiří ihned potom budoucího tolikéž, a tak i jiná léta potomně vždy na každý svatý Havel a svatý Jiří po puol devaté kopě grošuv a po patnácti groších vše českých tak dlouho a dotud, dokudž by nám tíž věřitelé naši nebo jeden z nich anebo my jim také puol leta před sv. Jiřím nebo před sv. Havlem nedali věděti napřed. A když bychom koli sobě budto oni nám anebo my jim toho puol leta dali napřed věděti, tehdy ihned při vyjití toho polúletie věděti napřed daného máme, i též jako svrchu slibujuem, dáti týmž věřitelům našim nebo jednomu z nich jistinu a summu dluhu svrchupsaného puol druhého sta kop grošuv a pětmezdčítma kop grošuv vše českých, a hotovými groši českými dobrými stříbrnými rázu Pražského i s úrokem v ty časy příšlým zaplatiti bez zmatku a odporu i dalšího prodlévání všelikého. Paklibychom toho neučinili . . . . [Ležení v Jindř. Hradci.] A ktožkoli tento list měl by . . . Dán leta od narození syna božieho tisícieho pětistého šestmedčítmého, v úterý po svatým Urbanu papeži.

Visely 4 pečeti; z nich jedna utržena, jedna porušena a 2 se zachovaly úplné.

296.

Adam z Hradce Artlebovi z Bozkovic: že ještě nemá odpovědi v záležitostech jeho oc.

Bez místa a bez vnočení (okolo 1526). Orig. pap. Fam. Neuhaus.

Službu svú vzkazuji, urozený pane, pane a příteli muoj zvláště milý! zdraví na duši i na těle, a při tom to všecko, což byste sami míti chtěli, [z] srdce bych vám upřímně přál. O věc vaši sem mluvil, ale ještě odpovědi nemám; ale nedám

jim rozprany [sic], až vždy odpověď zjednám, a tak se o to postarám, aby byla dobrá. Noviny zdejší sou velmi misterné, a prostě tak, jakž otci světi čertem svěcení míti chtějí, a již sú k sobě všecku moc vtáhli, že nic bez jich vědomí není; kdež z toho psaní, kderýž k panu z Pernšteina píši, všemu dále vyrozumíte. A můžete mi toho věřiti dokonale, že nevím, k čemu bych radčí svolil, mlatcem-li abych byl, čili ouředníkem. Nebude-li to v brzce přetržino, a dá-li milý Buoh naše spolu shledání, ostatek spolu rozmluvíme. Zapomenul sem tohoto přípisu do páně z Pernšteina listu zavřítí, i zavřel jsem jej do vašeho; prosím, že najň pomyslíte, jakú bych měl na takové přátelské psaní odpověď dáti; však pak víte, žeť sem váš. A s tím dejž milý Buoh nám se spolu ve zdraví shledati, však jestli vůle jeho svatá. Datum.

Adam z Hradce oc, nejvyšší kancléř království Českého.

Urozenému pánu, panu Artlebovi z Bozkovic a na Vranově, pánu a příteli mému zvláště milému.

Nevím, pro zdraví-li v Teplici ste, čili jako kněží říkají, purkate [sic] renes; ale tak o tom držím, že pro obě. Dejž vám Buoh Teplici i druhé ke zdraví; poněvadž jest kněžím zdrávo, a my máme od nich příklad bráti; hned o tom nepochybujte, žeť vám také ke škodě nebude.

Adam z Hradce píše se v tomto dopise kancléřem; tím byl v letech 1523—1531. Artleb z Bozkovic byl v letech 1519—1524 hejtmanem markrabství Moravského a zemřel roku 1528 (Šembera, Páni z Bozkovic str. 100—103). V adrese tohoto dopisu nedává se Artlebovi titul hejtmanský; pročť podobá se, že list psán byl v letech 1524—1528 čili okolo roku 1526. *Red.*

297.

Adam z Hradce osobě, na niž Jan ze Šternberka při svou vznesl, odpovídá ke stížností proti němu zdviženým.

Bez místa a data (okolo 1527). Opis pap. Fam. Sternberg.

Kdež jest pak tejj pan z Šternbergka na VMt vznesl a to oznámil, co sobě do mne obtěžuje, že sem jemu berni dáti měl, kteráž jemu po nebožtíkovi panu kanclíři, bratru jeho, náležela by, a poněvadž sem jemu jí nedal a dáti se zbraňoval, a že jest na mne právo dovedl oc. I k tomu já před VMtmi toto pravím a VMti o tom tuto zprávu dávám:

Předkem že jemu v tom málo ani mnoho a zprosta nic povinnovat nejsem; neb abyšte VMt ráčili věděti, když jest nebožtík pan kanclíř poslal ke mně, abych mu tu berni dal, což by jí u mne bylo, kteráž by jemu tu v kraji pokázána byla, i tu sem já pánu oznámil, že se jest kraj na tom svolil, aby ta berně z kraje vydána nebyla proto, poněvadž by na list Kundifarů a dluh nějaký tak jíti měla, a že by se jim krajanóm týhož kraje vidělo, že toho dluhu Kundifarovi povinni platiti nejsou, a že já vedle téhož kraje svolení proto tu berni u sebe držím a chovám.

Ale sa s pánem v dobrém přátelství, a nechtěje jemu zlé mysli činiti, a také chtěje mu rád všeliké přátelství okazati, k tomu sem se podvolil, že chci pánu do té summy své peníze dáti, což jest té berně bylo, však na ten způsob, jestliže by ten podíl pánu předse nešel, a já byl-li bych od kraje aneb od krajan napomenut, a že bych tu berni měl jinam vydati, tehdy jest mně měl nebožtík pan kanclíř zase hned jiný své peníze položití a dáti. Pakliby ten podíl tak předse šel, tehdy sem sobě z té berně měl zase vzítí aneb vyraziti. Kdež sem já na to spolu naše zuostání jemu nebožtíkovi panu kanclíři tu summu dal a vyplnil, i ještě některou kopu více, než jest té berně u mne bylo, čehož i podnes odkud dovzeti zase nemám, poněvadž jest v tom on z světa sešel. I tu již ráčíte VMt znáti, sem-li já co panu Janovi v tom kriv, dav jemu nebožtíkovi své peníze a ještě zouplna tolik nemaje za sebou, abych pak nad to panu Janovi podruhé dávati měl, nejša nic povinen. Protož VMt prosím, jestli možné, že to tak opatřiti ráčíte, ať mne pan Jan o to s pokojem nechá; neb i to VMt znáti račte, což tuto VMti oznamuji, že to všecko dostatečně provésti mohu.

Druhé, kdež mne viní pan Jan, že sem zatykače přijíti nechtěl, věda, že jest zatykač, a že to provésti chce oc. I k tomu před VMtí já takto pravím a toho žádám, ať to pravé učiní, že sem já věděl, aby to zatykač byl. Ale proto já o tom o všem gruntovní a jistou zprávu VMti tuto dávám, což provésti, ač by toho potřeba byla, dostatečně mnoho dobrými lidmi mohu, že jest se o tom zatykače [sic] tak stalo: Toho času, když nebožtík pan Jindřich z Rozmbergka byl s ženou svou a sestrou mou ke mně přijel, a já byl v domě u paní matere mé, i tu jest mi povědomo, že sou ke mně přijeli dva od pana Jana z Šternbergka, a že by se mnou rádi mluvili; i tu sem já, vzav některý pány a dobré lidi k sobě, sšel k nim do domu a ptal sem se jich, co by chtěli. Tehdy oni ke mně tak mluvili: „Pane milej, teď sme k VMti posláni od pána našeho pana Jana z Šternbergka s tímto listem, prosíme že jej sobě dáte přečísti.“ I tu sem já k nim zase řekl: „Však ví pán váš, jak sem já s ním na ten čas, a že od něho žádných listů ani cedulí nepřijímám, a také toho úmyslu nejsem, abych tento přijal.“ A tak sou oni ode mne hned pryč šli, nic více ke mně nemluvivše. Kdež VMt z této jisté zprávy znáti ráčíte, že tu zhola panu Janovi z Šternbergka nic vinen nejsem.

Třetí, kdež mne pan Jan z Šternbergka z toho viní, že by majtní moji vzali clo z toho, kdež jemu víno vezli oc. I k tomu já toto pravím, že sem se na ouřednicích svých ptal, jak by se toto zběhlo. Tu sou mi oznámili, že sou z páně Janova statku z vína žádného cla nevzali, než že sou se formanů optali, z nájmu-li a z peněz to víno vezou, a oni že sou pověděli, že z nájmu; a proto sou oni rozkázali těm formanům dáti z jich statků, s koní spravedlivé clo.

Jan ze Šternberka, v tomto listě jako živý uvozovaný, zemřel 9. září 1528. Bratr jeho kancléř slova nebožtíkem; jest to Ladislav ze Šternberka, zemřelý 18. listopadu 1521. Zmínka jest též o Jindřichovi z Rožmberka jako nebožtíkovi; ten skončil 18. srpna 1526. Pochází teda tento list z let 1526—1528.

Red.

298.

Adam z Hradce hájí sestru svou Annu, vdovu po Ladislavu ze Šternberka a Jindřichovi z Rosenberka, proti Janovi z Šternberka.

Bez místa a data (asi 1527). Opis pap. souč. Fam. Sternberg.

Najprve kdež ste VMt ráčili oznámiti, co sobě pán z Šternberka od paní a sestry mé obtěžuje, že jest jí pohnal z nářku cti pro ublížení v psaní svém jeho poctivosti, a že jest paní k tomu puohonu nestála oc. I k tomu artikuli na místě paní a sestry mé tuto odpověď dávám: Předkem, že paní tak praví, že o žádném ublížení proti poctivosti páně Janově v svém psaní neví. A když pan Jan všecka psaní ode paní, kteráž jest jemu činila, pokáže před VMtmi, že jest té naděje, že to VMti poznati ráčíte, že jest to všecko slušně bez ourazu jeho poctivosti psáti mohla, což jest psala. A tak z toho jest tomu rozuměti, že jest to pan z Šternberka mohl poznati, že pan z Rozmberka neboštík paní k jejím vlastním puohonům o znamenitý její věci a spravedlnosti státi jest nedal, a rozuměje tomu a tak, ten puohon o nárek cti učinil, k kterémuž též pán jí státi nedal. Kdež pak to VMt dobře znáti ráčíte, že jest paní vždy byla v moci pána a muže svého, jakožto poslušná a věrná manželka, nikam bez vuole jeho nejezdila jest, a tudy panu Janovi bohdá nic povinnována není. Neb když jesti ta příčina k neboštíku pánu z Rožnberka přišla, že sou páni ouředníci menší do desk listu paní nedopustili vložiti, kterež jest od slavné paměti krále Ludvíka JMKské paní měla a s relatorem JMKské jej k deskám poslala; v kterýmžto listu JKMt ráčil jest své povolení dáti, aby paní ke všem přem mohla poručníky zdělati oc; potom jest se obával, kdyby paní ku právu jela a státi měla, aby něco obtížnějšího ku paní nepřišlo, a zvláště jak sou na ten čas paně z Roznberka věci v rozličných ruoznicech stály.

Kdež jest v druhým artikuli pan Jan z Šternberka před VMtmi ode paní a sestry mé to sobě obtěžoval, kterak jest jeho pohnala těmi puohony, a ke škodám jej připravila, a k těm puohonům nestála oc. I k tomu já ode paní a sestry své toto pravím, že její nestání k těm puohonům nemělo by panu Janovi obtížný býti, ale spíš vděčný; neb byť paní vuoli měla, nikoliť by těch puohonů nepominula, mající bohdá jistou a dokonalou spravedlivost k těm ke všem věcem, z čehož jest poháněla. Kdež ste VMt z předešlý odpovědi tomu šře vyrozuměti ráčili, i také mohlo by VMti v paměti býti, co jest neboštík pán z Roznberka v některých psaní svých dostavoval, i z kterých příčin jemu jest se nevidělo ku právu stávati; a tak poněvadž sám toho oumyslu byl, snad není divný, že i ženě své týhož zbraňoval. Protož se paní vidí, byť pan Jan z Šternberka měl ty škody prokazovati a provozovati, že by se jich mnoho nenašlo.

Před VMtmi v třetím artikuli pan Jan z Šternberka toho dotkl, kdež jest vedle smlouvy o některé věci stalo se mocné přestání na někdy panu Petrovi z Rozn-

berka dobré paměti a na nejvyšším panu puorgkrabí, a poněvadž jeden pán a ub z tohoto světa zšel, že sou se svoliti měli o jiného oc. Tu VMt dobře rozráčíte, poněvadž mezi paní a panem Janem z Šternberka mnohé ruoznice i ne těch časů byly sou, i kteraký by tehdy snesení o to býti mohlo; ale když jest k přišlo, že pan Jan tuto k tomu napomíná, jistě já na místě paní sestry své rád tomu, a hned jmenuji pána a přítele nejvyššího pana hejtmána, a pána za to p že to k sobě přijíti ráčí vedle nejvyššího pana puorgkrabí, jedné zdá-li se Janovi z Šternberka, ať za též pána žádá.

Vročení zakládá se na témž, jako u čísla předešlého.

299.

Bratři Jan, Jošt a Petr z Rosenberka učinili s Adamem z Hradce úmluvu, že po v jednoho rodu druhý po něm statky (Třeboňský, Hradecký) děditi má.

Na Třeboni, 9. ledna 1528. Opis pap. Fam. Neuhaus.

My Jan, Jošt, Petr bratři vlastní z Rozmberka z strany jedné, Adam z H oc, nejvyšší kanclíř království Českého, z strany druhé, pilně o tom přemejš co v sobě upřímé a věrné přátelství upřímých přátel proti přátelům zachování a trvání zavírá, a jakej i užitek ve mnohém dobrém přináší, zdravě sobě to rozva z obů stran v tom sobě náchylni jsúce, jedno po předcích našich, kteří jsou té upřímě a přátelsky jeden rod proti druhému v přátelství se chovali; druhé pr telství krví spojené, v kteréžto z vůle pána Boha všemohoucího z rodu nás s psaných bratří z Rozmberka neboštík vlasní bratr náš dobré paměti pan Ji z Rozmberka spojil se jest byl a sšel v svatý manželstvie s paní Annú z H vlasní sestrou rodu svrchupsaného pana Adama z Hradce oc; třetí pro blízkost r společného sousedství statkův, jedněch druhým příležitosti a tak dobrého křesfan přátelství; v tom sme se dobrovolně snesli, za poctivé, slušné i také potřebné stran uznali, abychme sobě takové upřímé a věrné přátelství, též upřímé a dol předkem sami mezi sebou to sobě stvrdíce, v též i tolikéž i dědice rodův našic vázali. Protož tímto listem a s touto naší z obů stran dobře váženou svob vůlí jedna svrchupsaná strana druhé jednomyslně a dokonale zavazujem, a vypisujíc slibujem k sobě upřímé, věrné i stálé přátelství zachovati, v něm nep tedně do smrti našich trvati, v ničemž proti každému, což by koli kdy která proti komu co předsevzala a s kejmž koli kdy co činiti jměla, však tak, což by se vzala dobře, to s poctivostí učiniti mohúc, do hrdel i statkův svých všelijak všech fortelů, výmluv, zástěr i obmyslů se neopouštěli, a to nyní i časy budoucí ve všecko též a tolikéž i dědice své beze všeho porušení a umenšení, jak se píše, zavazujíce, a to beze všeho všelijakého zněnění, ve všech punctích a klat

podle této smlouvy ctně a křesťansky, jakož z obů stran ctní páni to sobě zdržeti všecko majíce.

Při tom pro dokonalejší toho všeho povinnost a jisté upřímné, věrné takového přátelství zdržení, my svrchupsaní bratři z Rozmberka z dobré a dobře uvážené i svobodné vůle, touto smlouvou a tímto listem naším, po sjití rodu našeho mužského pohlaví, jestliže by rod svrchupsaného pana Adama z Hradce též mužského pohlaví náš rod přetrval, panství naše Třeboňské s vrchností kláštera Třeboňského i se vším všelijakým příslušenstvím jeho, což koli k tomu panství obráceno jest, a takž jak my nyní ho [v] držení a užívání jsme, točizto s zámkem a městem Třeboní a s městečkami, se vsmi, rybníky oc, všelijakými zvůlemi a užitky, tak jakž my, pro budící v tom zmatky, svrchupsaní bratři z Rozmberka téhož panství našeho všeho, pokud se na též nápad stahovati má a vztahuje, hned registra témuž panu Adamovi, našimi z obů stran pečeti zapečetěné, dali jsme, tak celé a všelijak čisté a nezávadné, zavazujem a touto smlouvou naši zapisujem, tak aby když by koli rod náš mužského pohlaví s tohoto světa sešel, a kdož by koli z rodu vejše psaného pana Adama z Hradce mužského pohlaví pozůstal anebo pozůstali, v též panství Třeboňské, jakž se svrchu píše, hned beze vši a všelijaké všech lidí překážky mohl aneb mohli se komorníkem Pražským uvázati, je držeti, požívati a svým činiti, což by se jemu anebo jim toho rodu pozůstalým koli a kdy koli zdálo a líbilo, jako svým vlastním a dědičným statkem.

Proti tomu též a pro dokonalejší toho všeho povinnost a jisté upřímné i věrné takového přátelství zdržení, já svrchupsaný Adam z Hradce oc též z dobré a dobře uvážené, svobodné vůle touto smlouvou a tímto listem naším po sjití rodu mého mužského pohlaví, jestliže by rod svrchupsaných pánův z Rozmberka, též mužského pohlaví, rod můj přetrval, panství své Hradecké tomuto království Českému [sic] se vším i všelijakým jeho příslušenstvím i s tím se vším dílem, což na ten čas od téhož panství Hradeckého osvěcená kněžna, paní paní Anna kněžna Mistrberská a hrabinka Klatská, paní mátie má milá, u věně svém drží, i takž pokudž i já na ten čas jeho v držení i požívání sem, s zámkem a městem Hradcem, městečkami, vsmi, rybníky oc, i všelijakými užitky, tak jakž pak pro budící v tom zmatky a spletky já svrchupsaný Adam z Hradce téhož panství svého všeho, pokudž se na týž nápad stahovati má a vztahuje, hned registra týmž pánům z Rozmberka našimi z obů stran pečeti zapečetěny dal sem, tak celé i všelijak čisté a nezávadné, zavazuji a touto smlouvou naši zapisuji, tak aby kdyby koli rod můj mužského pohlaví s tohoto světa sešel, kdož by koli a kdy koli z rodu vejše psaných pánův z Rozmberka mužského pohlaví pozůstal anebo pozůstali, v též panství Hradecké, jakož se svrchu píše, hned beze vši i všelijaké všech lidí překážky mohl anebo mohli se s komorníkem Pražským uvázati, je držeti a požívati a svým [sic] činiti, což by se jemu anebo jim téhož rodu pozůstalým koli a kdy koli zdálo a líbilo, jako svým vlasním a dědičným statkem.

A při tom toto obě dvě straně znamenitě vyniemujem, abychom již po tejto smlouvě naší s těch statků našich svrchupsaných, a již k takovému nápadu zapsaných, bez vůle a povolení žádná strana jedna bez druhé nic neodcizovali, ani jakýmkoli obyčejem odbejvali aneb zastavovali, než v tomto ve všem, což koli se touto smlouvou obsahuje a v tomto listu zavírá, konečně a neporušitedlně všecko sobě tak zdržeti jako ctní páni slibujem a vysoce zavazujem, nyní i v časích budúcích. Chtíce tomu konečně, aby věc taková nezměnitelně mezi námi a dědici našemi stála a neporušitedlně trvala tak, jestliže by kdy koli která strana z nás aneb z dědicův našich jak koli co tejto naší smlouvě na odpor učiniti chtěla aneb učinila, buď jakýmkoli zápisy aneb kšafty, aby to žádné moci, stálosti ani průchodu nikterakž míti nemohlo ani nemělo, též nyní i v časích budúcích, leč bychom se obě dvě straně aneb dědicové naši v tom dobrovolně snesli a konečně i jednomyslně srovnali.

Toto toliko z obů stran znamenitě sobě vymieňující: Přišla-li by na kterou koli stranu z nás aneb na dědice naše bezelstná potřeba, abychom jedni bez druhých vůle a povolení za čtyři aneb za pět tisíc kop míšenských, a nic více, od též [sic] statkův, z kteréžkoli strany ta a taková potřeba přišla, prodati, zastaviti a s tím učiniti jakž koli mohli a moc jměli, beze vší všelikteraké překážky.

Toho pro dokonalejší jistotu k tejto smlouvě naší my svrchupsaní bratři z Rozmberka strany jedné, a já vejše psaný Adam z strany druhé, své vlastní pečeti s jistým dokonalým naším vědomím dobrovolně přitisknutí sme dali; pro širší toho vědomost připrosivše urozeného pána pana Wolfa z Krajku a na Lanštejně, hejtmána kraje Bechyňského, urozeného vládyky pana Václava Štítného z Štítného, že sú také pečeti své podle našich k tejto smlouvě naší na svědomie přitiskli, sobě bez škody. A pro jistší a dokonalejší toho všeho zdržení a podle této smlouvy sobě vyplnění má z vůle naší z obů stran tato smlouva naše námi dobrovolně učiněná dskami zemskými znamenána a tam vypsána oc. Stalo se na Třeboni leta od narození Páně tisícího pětistého dvacátého osmého, ten čtvrtek po hodu Křtění Božího.

300.

Adam z Hradce prodává úrok ve vsích Pleších a Nitovicích a ve městečku Řečici Václavu Špulěrovi z Jiter.

Bez místa, 25. ledna 1528. (Opis pap. Fam. Neuhaus.)

Já Adam z Hradce oc, nejvyšší kanclíř království Českého, s svými dědici, jistci trhu dolepsaného, vyznáváme tímto listem obecně přede všemi, ktož jej uzří nebo čtúc slyšeti budú, že s dobrým rozmyslem a zdravú radú přátel svých prodali jsme a mocí listu tohoto prodáváme pravým trhem urozenému vládyce Václavovi Špulěrovi z Jiter, dědicuom a budúcím jeho i tomu každému, ktož by tento list

s jejich dobrou volí jměl, platu pravého a spravedlivého ročního puolsedmnácty kopy a deset grošuv, vše českých dobrých rázu Pražského, v vesnicích našich dolepsaných:

Najprve ve vsi Nitovicích na kmetech a na jich dvořích, dědinách, na lukách, platech s ospy, kurmi, se vším panstvím, zejména na lidech těchto, kteříž nyní na těch dvořích sedí, a na jich potomcích a budících: na Vávrovi ouroku svatohavelského jedenmécitma grošuv a svatojiřského tolikéž, ovsa dvě míře a tři kur; na Duchkovi ouroku svatohavelského jedenmezdcítma grošuv a tři halěre, svatojiřského tolikéž, ovsa dvě míře a tři kur; na Jilkovi ouroku svatohavelského třidceti a půldruhého groše dva peníze, a svatojiřského tolikéž, ovsa dvě míře a tři kur; na Janovi z lesa ouroku svatohavelského jedenmezdcítma groší tři halěre, a svatojiřského tolikéž, ovsa dvě míře a tři kur; na Janovi Holkovcovi úroku svatohavelského jedenmezdcítma groší tři halěre, a svatojiřského tolikéž, ovsa dvě míře a tři kur; na Křížovi ouroka svatohavelského dvadeceti puolčtvrta grošie, a svatojiřského tolikéž, ovsa dvě míře a tři kur; na Mikulášovi ouroka svatohavelského jedenmezdcítma groší tři halěre, a svatojiřského tolikéž, ovsa dvě míře a tři kur; na Martinovi každého úroku jedenmezdcítma groší tři halěre, ovsa dvě míře a tři kur; na Vajdovcovi každého úroka jedenmezdcítma groší tři halěre, ovsa dvě míře a tři kur; z poustky Hrdoin každý úrok jedenmezdcítma groší tři halěre, ovsa dvě míře, tři kur; na jitřích v též vsi na Jankovi každý úrok dva groše, Homas každý úrok pět groší, Vajda každý úrok pět groší, a to vše českých.

Item ve vsi Plešech: na Petrovi každého úroka vosm groší; na Rodově synu každého úroka dvanáct groší; na Maštovi každého úroka dvanáct groší dva peníze; na Janovi každého úroka devatenáct groší; na Polívkovi každého ouroka třidceti puoldeváta groše; z chalupy Rodovské každý úrok puol groše; na mlynáři u Lemberkovy zahrady každý úrok jedenmezdcítma groší, na týmž z řeky platu o svatým Janě trinádce groší, na vánoce tolikéž; na zahradníkovi z řeky na svatého Jana třidceti devět groší, a na vánoce tolikéž.

V městečku v Řečici na Prokšovi každý úrok dvaceti osm groší, ovsa dvě míře, slepice tři, a dva dni žití; na Halovi každý úrok sedm groší.

A tak po všecka leta svrchupsaní lidé i také jich náměstci a budoucí svrchupsané platy vše na groš český jim věřiteluom našim nahoře psaným platiti a vydávati mají.

A tento plat prodali jsme jim za pět set kop groší českých rázu Pražského, kteréž jsme již hotové zúplna od nich vzali, a tohoto platu jim za tu sumu postoupili, však s túto znamenitú výmienkú: Když bych já Adam z Hradce, dědici a budoucí moji, dali věřícím našim nadepsaným nebo jednomu z nich puol leta napřed věděti, buďto při svatým Jiří neb při svatým Havle, chtěc svrchupsanú summu, to jest pět set kop groší českých, jim věřiteluom našim zase vrátiti: tehdy v tom polou-

Na minulém zasedání zastupitelstva bylo rozhodnuto, že jsou již set kity zcela dostatečné. Při téžto práci bylo také rozhodnuto, že se budou z nich dělat a také mají i též tak přepočítat denní výnosy, a podle toho mají Adamovi z Hradce z. důchodem a jinými příjmy, z nichž 1. část, a 2. část mají být rovněž a podle i pravidelně úplně přepočítány denní výnosy, a podle toho rozhodnuto.

A ten pátý svrchupsaný ve věm já, předsízenství já Waleš svrchupsaný i z dohodou výsmělné a důvěrné své dohodě věm křesťanské bezě vši zlé lsti svrchupsaný: věřitelům našim spraviti a osvoboditi před věny a před sirotky, před zápisy křesťanskými a židovskými. A za to postavujem rukojmí a správce křesťanské já, pana Heřmana z Křiván, pana Petra Zmrzka ze Stojčína a za Nepračovic, a určení vládky Jana Telceho z Prachova, Mikalše Krce z Noče a Ctěvoře Vrchovického z Loučova oc; a my teprv jmenování rukojmí a správce za svrchupsaného pana jistce, s ním a za n, nadepsaným věřitelům našim slibujem naši dohodě věm bezě vši zlé lsti, rukú společní a nerozdílnú, svrchupsaný pát s jeho předsízenstvím spraviti a osvoboditi před věny, před sirotky, před zápisy křesťanskými i židovskými, i před všelikým zápisem obojího stavu, duchovního i světského, a konečně před každým živým člověkem, ktož by jim na to právem sáhl tak všelikterak, jakož země Česká za právo má. Paklibychom toho všeho nečinili, což svrchupsanó tvoří, tehdy my rukojmí ... [ležení v Soběslavi]. A ktož by tento list měl ...

Item, čo se leňov u Nitovic dotýče, ktož by se chtěl tu stavěti, tomu se má les dáti k stavění, však prve aby se hejnému našemu opověděl, kde by chtěl sekati; a kdež by jemu hajný náš rozkázal, tu aby sekal. A k palivu aby sobě sekali jako prve. — Na potvrzení .... Dán leta božího tisícího pětistýho dvacátého osmého, v sobotu den svatýho Pavla na víru obrácenie.

* Jmeno Adam z Hradce zde přeškrtnuto a připsáno Wolf — ** Jmeno Adama z Hradce zde opět přeškrtnuto.

301.

Král Ferdinand vyzývá křesťanstvo k peněžitým příspěvkům na chování lidu válečného proti Turku.

V Linci, 28. srpna 1529. Kopie pap. Histor.

My Ferdinand z Boží milosti Uherský a Český, Dalmatský, Chorvátský král. infant v Hispanii, arcikníže Rakouské oc... Všem vůbec a jednomu každému obzvláště, knížatům duchovním i světským, prelátům, hrabatům, pánům, rytířům, vládkům, hejtmanům, maršálkům, gubernátorům zemí, vicemům, vladařům, purkrabím, oufeduskům, rychtářům, puorkmistrům, radám a obcím v městech a všem jiným společně neb rozdílně tento list čtoucím neb slyšícím, Kristu pánu věrným pozdravení a všecko dobré vzkazuji.

Nepochybujeme o tom, že všemu světu vědomé jest, kterak nejlitější a nejukrutnější nepřítel jména a kříže Krista pána, ten bezbožný Turecký tyran, pejchou

svou a štěstím nadutý od mnoha časuov všecken svojo umysl a předsevzetí na to jest obrátil, aby tu bezbožnú, nešlechtnú a mrzutú machometovú pověru a sektu co nejdále maož rozšířil a povejšil, naše pak svatosvaté, z nebe nám dané, pravé náboženství a víru křesťanskú docela vyplemenil a zahladil, a kterak nepřestává na svehch krajinách, šáleností a steklostí jsa popuzen, všecek okršlek světa loupiti a všem národóm brímě hanebné a nesnesitedlné služebnosti uložiti a je sobě podrobiti jest umínil, usilujíc o to, aby ve všech zemích za boha jej ctili, báli se jeho a jemu se klaněli a modlili. Kterýmžto omámením jsa naplněn, předkem outok jest na Araby učinil, tu podmanivše netoliko velikého toho sultána, jehožto všecko království pod tyranství své uvedl, v boji přemoženého v moc svú dostal a smrt jemu ohavnú učiniti dal, ale i mnohé pravé naší svaté víry císaře, krále, vládaře a knížata ve dvou největších světa stranách Asii a v Africe bydlející panování jejich zbavil a obloupil, z zemí je vyhnal a některé i zmordoval a tady rukou váleční císařství zámorské východní jest přemohl, po moři i po zemi mnohá království trápil i skrotil, ostrovů jako bez čísla s nejpevnějšími městy dobyl. Neb nesmejšlíme o tom, aby koho mělo tejno býti, jak nejbohatší království, totižto Egyptské, Syrské, Palestinské i židovské přemohúc, Pontum, Capadocii, Galatii, Bithyniam, Pamphyliam, Pisidiam, Ciliciam, Phrygii obojí, Macedonii, Moream, Cariam, Lydiam, Řetskou zemi všecku, Thessaliam, Phocidem, Boëtiám pálením a mordováním provozujíc své ukrutenství, sobě podmanil, Thessalonii, Aetholii, Albanii mocí vzal a vybral, potom i Constantinopol veliké a přemocné město, stolici císařství vejchodního, opanoval a nám odňal, a již dávno v srdci a umyslu svém, že tolikéž toho ve vsí Evropě dovede, sobě jest umínil a na to se ubezpečil. Jakož pak z teež nenasytedlné své panování žádosti Bosnii, Bulgarskú zemi, Syr[m]skú, Charvátskú a velikej díl Dalmatské i se vsí téměř Illirí zkazil a zplundroval; k tomu Rodys ostrov v věcech válečných velmi zvyklý a cvičený před nemnoha lety tak dlouho znamenitou armádou oblehl, až jej i přinutil, že jest se jemu poddati musil; Bělehrad také Dolní všeho křesťanstva klíč a jako nějakou baštu k tyranství svému připojil, a nad to i království naše Uherské, Štýrské, Korytany, Kránsko, země naše dědičné tolika a tak rozličnými zkázemi, vyberúce z nich a vyženúce množství lidí nelitostivejm jich mordováním a hanebným a posměšným s nimi nakládáním, toliko měst, městeček, zámků a vsí pálením zahubivše a zbořivše, na mnohejch místech pusté učinil a nám i zemím a poddaným našim již teď za osm let panování našeho nenabyté mnohé škody zdělal.

Jehožto neslejchaným vsteklým loupežóm, pokud nám možné, odpírajíc, velikej počet lidu válečného na pomezích našich pro ustavičné jeho vpády vždycky jsme chovali a podnes chováme, v té celé nepochybné naději, abychom s pomocí boží od vostatku Germanie a křesťanstva, zemí našich silou a lidu válečného udatností jako nějakou zámětí a zástěrou, ukrutenství jeho odvrátili a zapudili. Což abychom zpuo-

sobiti mohli, nelitovali jsme vynaložiti všeho toho, seč jsme býti mohli, a hotovi bychom byli (uznávajíc to křesťanskému králi poctivé a chvalitebné bejtí), netoliko pokladů našich (ač by ještě kteří před rukama byli), zemí i lidí, ale i hlavy naší vlastní a cokoli milého a drahého máme, muože-li co milejšího nad hrdlo a vlastní krev býti, proti nešlechetným ukrutného toho nepřitele předsevzetím nasaditi, vynaložiti a v nebezpečenství sami se dobrovolně dáti. Ale pohříchu sami to u sebe rozvážiti podle rozumu svého jeden každý můžete, že poklady i duochody v zemích našich těmito častými záhubami tak umenšeny a vybrány jsou, že podle nesmírné vuole a žádosti naší královstvím a zemím našim v nejposledním již nebezpečenství postaveným a na pomoc naši vždycky ustavičně volajícím spomoci nemužeme; a protož musíme chtě i nechtě před našima očima nelitostivému zhoubci království, krajiny a země naše podlí vuole své trápícímu a těchto bašt a zámětí našich, které jsou země ovšem naše, ale zdi pokoje a odpočinutí vašeho, bez přestání ukrutně dobývajícím a podmaňujícím se dívati, jej trpěti a jemu to, nemohúce zbraňovati, dopouštěti.

Hoří, již hoří, (kteří kolivěk a kdekolivěk jste po všem světě přátelé kříže Kristového), podlí vás střecha, vaše také to jest nebezpečenství, nejste již rovně i vy zbožím a statky svými jisti a bezpečni. Tím oumyslem a u sebe uložením přerukutný tyran Turecký, znamenité vojsko maje lidu válečného, kterého sobě lehce vážiti nesluší, po Uherské zemi se shání, aby netoliko království a země naše k podniknutí tyranství svého přinutil, ale i všecku Germanii, a potom jak zdělí a šír jméno křesťanské slycháno jest, všelijaká království, krajiny i země v služebnost sobě uvedl; a protož aby takové nastávající zlé nebezpečné věci předjíti se a pána Boha všemohoucího snad hněv, jenž pro hříchy a nepravosti naše spravedlivě na nás popuditi ráčil, ukrotiti a upokojiti se mohl, napomínáme a prosíme všech i každého obzvláštně skrze střeva milosrdenství pána a Boha našeho Ježíše Krista: pozdvihněte oumyslů a srdcí svých k svrchovanému, nejmocnějšímu a nejdobrotivějšímu Bohu otci všeho milosrdenství a v modlitbách svých jemu se koříc odpuštění vašich přečinění a vinen [sic] žádejte, vezma příklad sobě na Ninivetských i na jiných, kteří pokáním a pláčem s rozhněvaným Bohem se smířili; vy tolikéž hledejte milosti u Boha, oči a ruce své k Bohu sepněte a k němu volajíc za pomoc jeho proste, kdo ví, aby navrátil se neodpustil Buoh a nechal požehnání po sobě.

A tak tím způsobem zachováme-li se, ačkoli nelitostivý ten vsteklý protivník náš proti nám maličkému stádu Kristovu znamenité a úpravné vojsko vede a jako kobylky bez počtu, nepochybně však doufáme a věříme, že pán Buoh z naší strany zajisté bude, svatosvatou víru a náboženství toto neopustí, lidu svému jsa přítomen pomůže, tak že rovně jako za starodávna Gedeon, Josue, Machabejtští a jiní mnozí pána Boha svrchovaného bojovníci, tak i my, doufajíce a spolehnouce na milost a milosrdenství Božské, jakkoli v špatném počtu, nesčíslné těch bezbožníků vojsko přemoci,

poraziti i zahnati budeme moci. Neb sám pán Buoh jest, kterému, jak písmo praví, netoliko není nemožné ale i velmi snadné a lehké dáti vítězství a triumf tak dobře v malém počtu lidí jako u velikém, a my s Davidem svatým zjevně uznáváme ne v meči ani v kopí, ne v vozích ani v koních, ale v rameně svrchovaného spasení býti, všickni ti, kteří doufají v něho. On jestliže s námi bude a za nás bojovati ráčí, kdo proti nám?

Ale poněvadž k takové výpravě a tažení znamenitých peněz (na nichž vždycky všecky války záležejí) jest potřebí, a my jich v královstvích a zemích našich nikoli zpusobiti nemůžeme, protož napomínáme spolu i rozdílně všech, nad kterými vzýváno jest to nejsladější a nejlibější Ježíše Krista jméno, ať sami v sebe stoupí, oči srdce svého otevrou a bedlivě rozváží, co a jaké jménu křesťanskému nebezpečnoství, jestli snažně retovati nebudú, nastává; a k tomu ať na to šetří, jak žalostivě mnozství tisíc v Krista věřících duší každého dne od těch krvavých a nelítostivých nepřátel Turků se zajímají a z vlastí a domů svých v dalekú službu a nevolnost ženou a vyvozuji, manželky jich o poctivost přicházejí, panny násilí trpí, nemluvnátka od prsí mateřím svým odtržená mordována jsou, a starci již na letech sešli k věcem válečným ani k dílu nezpusobní po mnohém teež trápení co jiná hovada se zabíjejí, jiní pak k kopání písku, k pálení cihel, k hledání kovů do doluov a k jiné nesnesitelné služebnosti jhu, jako dobytek jsou prodáváni. A pod tím kolikrát sto tisíc lidu od víry pravé křesťanské k tee ohavné Machometově pověře a sektě každého dne pohrůzkami, mocí i mečem přinuceni bejvají. Ješto žádnému tomu, kterého srdce k jménu pána Krista jest náchylné, tak lehce takovou nešlechtnost a posměch sobě vážiti nesluší, aby proti puvodníkóm jí nercili statku a zboží svého, ale i vlastního života a krve neměl naložiti.

Aniž pochybujem, ó muži křesťané! jestliže tímto ohněm lásky a milování Boha spasitele i bližního svého jsouc podpáleni, jeden každý z vás jako dobří rozšafní šafáři z statku sobě z milosti a dobrotivosti božské propuojčeného v takovém nebezpečnoství něco podlí možnosti své aspoň místo almužny (začež vás, abyšte učinili, my z horlivosti křesťanské nejvyšší prosbú i prosíme) udělíte, že my společně na milost a pomoc pána Boha zástupuov, netoliko toto nynější nebezpečnoství vám a hrdlóm vašim nastávající (tak jakž to učiniti celým upřímým srdcem míníme a žádostivi jsme) odženeme, ale i ty, kteří jména křesťanského bratří naši v dlouhé a jako Faraonově aneb Babylonské službě obtěžováni žalostivě jsa, těžší, nežli jaká smrt, život v vazbách a v vězení vísti musejí, bohdá vysvobodíme, a do vlasti jejich zase je uveda, k první svobodě navrátíme, a s pomocí boží tak daleko s vojskem a vítězstvím naším potáhneme, až zase město svaté Jeruzalém, pohřbením ukřižovaného pána Boha Ježíše Krista zvelebené a oslavené, a hrob ten, který on, jsa umrtven, držeti za tři dny ráčil, v moc naši zase dostaneme, a tu klaněti se jemu

budem, kde jsou stály jeho svaté nohy; ale i natom nepřestanem, až vždy ten škodlivec zrady a podvoduov machumetských koukol a nečistotu z lidského pokolení docela vyplemeníme.

Nadto pak vejše přiřkáme a rukú a virú svou, jako dobrej král a kníže, slibujeme, že takové peníze z lásky a náboženství vašeho sebrané, na žádné jiné potřeby nežli na vychování lidu proti steklosti a ukrutenství turecké, zbrojného neobrátime.

A protož všickni vy, kteří v náboženství křesťanském posvěcení jste, kteříkoli a kdekoli po všem světě tyto naše listy uhlídáte, uslyšíte aneb čísti je budete, posměch a potupu, která víře křesťanské posavad se děje, tudíž i těch mnohých nebožátek bídu a psotu, a nám všem nastávající již před očima položenú zkázu a záhubu, s pilností podle dobrotivosti své rozvažujte, lásku tu, již jste povinni k bratřím svým, rádi a s chuotí zachovejte, pamatujíc podlí učení svatého Pavla na vězně, nejinač než jako byste sami věžňové byli, a otcovské odpustky a napomenutí nejvyššího křesťanského biskupa papeže (které na skroušení srdce a vyznání oustní, nýbrž předkem a prvotně na pokání se vztahuje), jimiž nás Jeho Svatost i všecko křesťanstvo v takovém nebezpečným čase fedrovati, tak jakž v bulle na to vydané to v sobě obsahují, ráčí, křesťanským oumyslem přijmete a sobě poručeny mějte. A za tuto dobrotivost a náboženství své od toho spravedlivého soudce Ježíše Krista, který jednomu každému odplacuje podlí skutků jeho, mzdy a odměny nesmrtné nabudete. Ten když přijde souditi živých i mrtvých, s svým svatým požehnáním přede všemi anděly vyznávati bude: kteříkoli vězně jeho lačné jste nakrmili, žíznivé napojili, v žaláři postavené potěšili, nýbrž jako z egyptského vězení vysvobodili, že jste to jemu samému učinili, jemuž jste z žaláře a z vězení pomohli. My pak, cožkoli k odehnání a uvarování takového nebezpečenství učiníte, tou milostí přijíti chceme, že pamatujíce vzdycky a ustavičně na to, všelijak k tomu se přičiníme, abychom podle možnosti své toho se vám skutečně odplatiti mohli. Dán v městě našem Linci 28. dne Augusti léta božího 1529, království našich III.

302.

Kšaft pana Adama z Hradce, nejvyššího kancléře království Českého, zemřelého potom dne 25. června 1531.

V Jindř. Hradci, 19. října 1529. Orig. perg. 290.

Ve jméno svaté a nerozdílné trojice Amen. Já Adam z Hradce, nejvyšší kanclír království Českého, jakož mám od slavné a svaté paměti nejjasnějšího knížete a pána pana Ludvíka Uherského a Českého oc krále a margkhrabí Moravského oc, někdy pána mého najmilostivějšího, JKMTi listy mocné dva, jeden do Čech, druhý do Mo-

ravy svědčící [viz výše čís. 280 a 281], na kteréž bych všecken a všelijakej statek svojoj movitej, nemovitej, dědičnej, manskej anebo zápisnej, kterež koli buď v Čechách anebo v margrabství Moravském mám, zřediti, dáti a poručiti mohl a moc jměl, komuž by mi se koli a kdy koli zdálo a líbilo, též také abych poručníky statku svého i dětí svých zdělati mohl, kteříž by mi se koli užiteční zdáli a viděli oc, tak jakž to všecko tíž listové JKMTi mocní v sobě šíře ukazují a zavírají. Protož já svrchupsaný Adam, jsúc zdráv, dobrovolně a z své svobodné a dobře uvážené vuole i s dobrem rozmyslem, na též svrchudotčené listy mocné královské oba dva, tímto listem a kšaftem svým najprve mocné otcovské poručníky dětí svých milých obojího pohlaví, při tom i všeho a všelijakého statku svého dědičného, manského, zápisného, movitého i nemovitého, kterýmiž by koli jmény jmenován býti mohl, činím, řídím a ustanovuji tyto: Předkem urozenou paní paní Annu z Rožmitála a s Blatné, ženu mou nejmilejší; urozené pány, pana Zdeňka Lva z Rožmitála a s Blatné, nejvyššího purgkrabí Pražského a toho času krále JMTi v království Českém hejtmana, pana Petra z Rozmberka a na Krumlově, pana Wolfa staršího z Krajku a na Lantsteině, jakožto pány a přátely své zvláště milé, všechny spolu nerozdielně, avšak jestliže by dodtad všichni živi zuostali; pakli by kdo z nich smrtí sešel, tehdy živi pozuostalí; o tom nepochybujíc, ale jim toho všechněm zouplna a docela duověříc, že pro přátelství mé upřímné, v kterémž s nimi jsem, i pro tuto mou k nim v tom dokonalou duověrnost, k sobě po smrti mé to přijmou, a v statky mé všechny se uvážice, tak je řediti a spravovati dodtad budou, jakž ode mne tímto listem a kšaftem mejm níže vyměřené nejdou [sic], kdo by kdy v čem a pokud čeho z statkuov mejch anebo v statku mém užiti měl anebo měli, a to takto:

Předkem všecken a všelijaký statek svojoj dědičnej, manskej anebo zápisnej, movitej i nemovitej, kterež koli a na jakých koli nápadích anebo spravedlnostech mám, v Čechách i v Moravě, ten všecken mocně po smrti své dávám a poručím dětem a dědicóm svým milým, kteréž mi pán Buoh dáti ráčil anebo ještě dáti ráčí, obojího pohlaví, avšak takto a na tento způsob: Když by koli dcery mé, kteréž mám anebo ještě bohdá míti budu, k letóm dospělým přišly a s volí a raddou společní a jednostajnou všech svrchupsaných pánuov poručníkuov ode mne v tomto zřízení mém ustanovenejch vdáti se měly, aby z tajchž statkův mejch ze všech, kteréž v Čechách i v Moravě mám, jedné každé obzvláště věna jich po dvou tisící kopách groších českých vydati jim povinni byli, a při tom každé vejpravy za tisíc kop grošuov českých, a to kromě toho, jestliže by jim od jiných přátel co odkázáno anebo dáno bylo. Ostatek pak všecko bez vejminky při syních a dědicích mejch aby zuostalo. Pakli by ony dcery mé syny a dědice mé všechny přetrvaly, tehdy ti statkové všichni i všelijaké spravedlnosti mé, jakž nahoře psáno stojí, na dcery pozuostalé mé připadnouti mají na rovnej díl.

Item urozené paní paní Anně z Rožmitála a s Blatné, ženě mé najmilejší, věno její, totižto puol třetího tisíce kop grošuv českých, ukazují jí na městečku mém Stremilovu a na městečku Kunžáku, i na všech vesnicích, k těmž obojímu rychtářství příslušejících, též také na rybníčku Krvavém, i na vsi na té, kteráž slove Člunek, též také na rybnících Voseckém a Strážovském, a to takto a na tento způsob: aby ona, svrchupsaná paní Anna, anebo komužby na místě svém poručila, když by mne koli pan Buoh smrtí zachvátil, v ta oboje rychtářství i v rybníky, jakž svrchupsáno stojí, hned se uvázati mohla a moc měla, chtěl-li by jí toho kdo zbraňovati, jakož té naděje nejsem, aby se kdo o to proti této jisté vuoli mé pokusiti směl, tehdy jedním komorníkem Pražským. Při tomtěž paní Anně, manželce mé milé, nad věno její z milosti a lásky své, kterouž k ní jako k své milé a věrné manželce mám, odkazují a poroučím puol třetího tisíce kop grošuv českých. A takto jí v tom opatřují a poroučím, aby ona, anebo kdožkoli právem jejím, táž svrchupsaná dvoje rychtářství i s rybníky svrchupsanými a v tom ve všem s celou vrchností a panstvím po smrti mé jměla, držela a jako svého vlastního užívala, a postupovati zase žádnému povinna nebyla, leč by jí prve věno její, jakž se svrchu píše i s tím, což jí teď nad věno její odkazují a dávám, totižto již summou všeho pět tisíc kop grošuv českých, dáno a zouplna zapláceno nebylo. Avšak po vyplnění kdyžkoli jí paní Anně summy té vsí svrchupsané, aby zase téhož statku všeho hned bez odtahuov dědicóm anebo budoucím mým zouplna a docela postúpiti povinna byla, s tím se vším, s čímž by při zaplacení summy jí náležité v témž statku ve všem, zvláště na rybnících, zastížena byla.

Item služebníkóm svým toto po smrti své odkazují a dávám: Jiříkovi Kamberskému z Kamberka, komorníku svému, tisíc kop grošuv českých; Janovi z Vyskytné, hofrychtýři království Českého, kterejž jest u mne sekretářem byl, tři sta kop grošuv českých; Janovi Telecímu z Prachomet sto kop grošuv českých; Jakubovi Pengarovi sto kop grošuv českých; Jankovi pacholeti, synu Vacrlíkovu, sto kop grošuv českých. A to všecko poroučím a řídím, aby od panuov poručníkuov ode mne ustanovenejch nahoře psanejch v pěti letech po smrti mé pořád zběhlejch konečně a zouplna jednomu každému z nich dáno a zpraveno bylo, jakožto věrnejm služebníkóm mejm.

Item toto také mocně poroučím a řídím, aby hned po smrti mé v roce pořád zběhlém pět set kop grošuv českých z statkuov mých se spravilo, a ta summa aby na rathauz v Hradci, městě mém, byla dána a konšelóm svěřena, tak aby z tejjch pěti set kop grošuv českých voni konšelé Hradečtí budoucně každého roku chudinu tu v Hradci i z jiných vsí okolních, k těmž panství Hradeckému příslušejících, kteříž by nuzni a chudí jsúce, dětí mnoho a statku málo majíce, rádi se živiti chtěli, zvláště také chudé sirotky a vdovy, těhotné chudé ženy, všecky aby zakládali a z té summy, pokudž by se jim za slušné a za potřebné zdálo a vidělo, jednomu každému takovému do časuov slušných aby puojčovali, a potom když by čas ten

přišel, to aby k sobě zase na rathouz, však proto žádného mimo možnost neobtěžující, přijímali, tak aby vždy budoucně těch pět set kop grošův českých k ničemuž jinému se neobracelo, nežli k takovému zakládání chudiny, jakž se svrchu píše, spravedlivě podle tohoto svěření, kteréž já v tom konšelóm Hradeckým nynějším i budoucím jako svejm i dědicuov a budoucích mých věrným poddaným činím, v tom se zachovávající. Avšak pro to při tom o tom takto poroučím a řídím, aby z těch pěti set kop grošuov českých každého roku oni konšelé Hradečtí obci Hradecké při obnovování ouřadu konšelského počet řádnej a spravedlivej dělati povinni byli, tak aby všichni vědomost o tom měli, kde jsou a kterého chudého čím založili, a že jest se jinam a na nic jiného ta summa neobrátila, o tom aby všichni vědomost měli. A tak ti všichni chudí aby pamatující na toto mé budoucné a dědičné dobrodiní, tím snáze živnosti své provozovali, a tím snažněji pánu Bohu všemohúcímu sloužíce, podle vuole jeho svatě dobře živi býti mohli. A k tomu v tomto ve všem dědice i budoucí své všecky tímto listem vysoce zavazují, aby toho nikdá jináče měniti ani rušiti nemohli, nyní ani v časích budoucích věčně.

Item co se krmení chudých na zámku Hradeckém v Zelenej čtvrtek každého roku podle v tom starodávného obyčeje dotýče, o tom také zvláště a mocně tímto listem a kšaftem svejm poroučím a řídím, i dědice, budoucí a všecky potomky své k tomu vysoce a pilně zavazují, aby toho nikterakž neskládali ani toho jak a čím změňovali, než tak to před se podle obyčeje starobylého, kteréž [sic] jsou předkové moji, a zvláště pan otec muoj dobré paměti i já, zachovávali, každého roku to držíce, a tak se v tom zachovávající též nyní i v časích budoucích věčně, tak aby ani v tom čest a chvála pánu Bohu všemohúcímu od té chudiny, těch živých obrazuov, nikterakž měněna ani umenšována býti nemohla; poněvadž též o tom zvláštní poručení a vyzvání od Boha všemohúciho máme, což jeho nejmenšímu učiníme, že jemu samému uděláme. Pakli by kdokoli z dědicuov a budoucích nebo potomkuov mých to kdy rušiti anebo toho jak jinak umenšovati chtěl anebo chtěli, mocně poroučím, aby král JMt tomu každému tajž statek panství Hradeckého všecek odjíti, a v něj se uvázati, a jeho jako svého vlastního užívati mohl a moc jměl, však též všelijak bez ublížení toho krmení chudých, jakž se svrchu píše.

Item jestliže by všechny syny i dcery mé pán Buoh bez dědicuov z tohoto světa pojíti ráčil, tehdy mocného a dokonalého nápadníka všech mých a všelijakých statkuov, kteréž jakkoli přišlé a případné v Čechách mám, i všech a všelijakých spravedlností svých činím urozeného pana Wolfa staršího z Krajku a na Lantšteině i jeho dědice, však takto a na tento spusob, aby jakž by se v ty statky v Čechách on pan Wolf, přišlo-li by k tomu, anebo dědicové jeho uvázali, hned v roce pořád zběhlém služebníkóm mejm dole psanejm anebo dědicóm jich tu summu všecku tak, jakž kterému zejména dole psáno stojí, jednomu každému z nich anebo dědicóm jich aby

dali, a zouplna beze všech zmatkuov a odporuov zpravili a zaplatili, totižto: Mikulášovi Kuncovi z Norbu, hejtmanu mému, dva tisíce kop grošuov českých; Jiříkovi Kamberskému, komorníku mému, tři tisíce kop grošuov českých; Janovi z Vyskytné, hofrychtýři království Českého, kterejž u mne sekretářem byl, tisíc kop grošuov českých; Křištofovi Zajíčkovi z Pocenovic, písaři mému důchodnímu, pět set kop grošuov českých; jináče toho, tak jakž jim toho duověrně dověřím, nikterakž beze všech odporuov nečiníce.

Item jestliže by děti moji obojího pohlaví bez dědicuov zahynuli, tak jakž o tom nahoře šíře psáno stojí, tehdy ke všemu statku svému, kterejž kolivěk v markrabství Moravském mám, mocnou a dokonalou nápadnici činím urozenou paní Annu z Rožmitála a s Blatné, manželku mou milou, jestliže by dodtud živa byla, tak aby ona po zahynutí dětí mých obojího pohlaví bez dědicuov v všecken a všelijaký statek muoj v margrabství Moravském se uvázati a jej držeti, a jako svého vlastního užívati mohla až do smrti své. Než když by jí pán Buoh smrtí zachvátil, aby i to všecko také na častopsaného pana Wolfa Krajíře i na dědice jeho dědičně připadlo, tak o tom řídím a poroučím. Avšak ten a takovej nápad aby jim náležel s vejminou znamenitou touto: kdyžby koli k tomu přišlo, že by oni svrchupsaní nápadníci buď předkem paní Anna, byla-li by živa, buď pan Wolf anebo dědicové jeho v držení tejhž statkuov mejch v margrabství Moravském vešli a v něj se uvázali, aby hned také v roce pořád zběhlém služebníkóm mejm i dědicóm jich těmto: Jetřichovi z Dobré Vody tisíc kop grošuov českých, Václavovi Štítnému pět set kop grošuov českých, Janovi Telecímu pět set kop grošuov českých, Jakubu Peugarovi pět set kop grošuov českých, Jankovi pacholeti synu Vacrlíkova pět set kop grošuov českých, dáti a zouplna zpravití povinni byli, bez zmatkuov i všelijakých otporností; nepochybujíc o tom, že pro mou k nim v tom duověrnost jináče toho neučiní.

Item co se všech a všelijakých dluhuov mých dotýče, kterézkoli komu já spravedlivě povinnovat a dlužen sem, tak jakžby spravedlivě komukoli kdekoli i jakkoli, buď na listech, bez listuov, buď služebníkóm mým anebo jinejm lidem, kteřížby se dostatečně pokázali, nalezení býti mohli, o těch poroučím a řídím, aby předkem a nejprve ze všech statkuov mejch, kterézkoli v Čechách i v Moravě mám, což by najsipse po smrti mé možné bylo, od pánuov poručníkuov mých nahoře psaných dány a zouplna i spravedlivě každému se zpravily a zaplatily; jakož o tom nepochybují, jakž nahoře dotčeno jest, že často jmenovaní páni poručníci dětí i statkuov mejch, pro mou k nim ke všem i jednomu každému zvláštní duověrnost, jako přátelé moji zvláště milí, přimouce to všecko k sobě společně po smrti mé, prací svejch v tom ve všem nebudou litovati, ale v statky mé i ve všecky spravedlnosti mně náležité se uvážíce, je pilně a užitečně k dobrému dětí mých do let jich dospělejš a rozumnejch budou spravovati, dluhy ode mne spravedlivě povinné bez odtahuov, což nejspíše možné jim bude,

zaplatíce, těm také, komuž co odkazuji a poroučím, bez odporu, tak jakž touto volí mou to vyměřeno jest, se zpravíce, děti mé všecky k dobrému podle vuole pána Boha všemohoucího vedúce a zpravující.

Avšak ještě to v tom znamenitě vymienuji, kdyžby koli svrchupsaná paní Anna z Rožmitála, žena má, stav svůj po smrti mé změnila, takového poručenství všeho aby prázdna byla. Děti moji, zvláště dcery před změněním stavu jejího, chci aby jinde chovány nebyly, nežli při ní. A tu do téhož stavu změnění pilně poroučím, aby ona poctivě z statkuov mejch na stravě byla chována, a všelijakejmi potřebami dostatečně i s dětmi opatrována. Pacholata pak nechž by se chovali buď při ní anebo tu, kdež by vo to společně všichni páni poručníci, pokadž by k nejlepšímu jich bylo, se snesli, se zdálo a líbilo, tak jakž by se voni o to společně k dobrému i užitečnému jich bez vuole její se snesli a srovnali.

A při tom i o tomto s pilností řídím a poroučím: přišlo-li by kdy k tomu, že by děti moji obojího pohlaví k letům dospělým přišly, aby synové moji dcer mejch a sestr svejch nijakž žádnému zamlúvati ani jich vdávávati nemohli bez rady, vědomosti a jisté vuole společné pánuov poručníkuov ode mne ustanovenejch, kteříž by koli dodtaď živi zuostali; tak a na ten spůsob, jestliže by se pak kterej tak nezachoval, a mimo tuto mou vuoli v tom se kdy vytrhnouti všetečně směl a vytrhl, tehdy chci a poroučím, aby o všecken díl svůj, kterejž by koli z statkuov mejch v Čechách míti měl, propadl a ztratil, tak aby to na jiné podle tohoto porřízení mého připadlo, jakž nahoře podle nápaduov ode mne vyměřeno jest.

Item toto také sobě ještě znamenitě vymienuji a pozustavuji; jestliže bych kdykolivěk co v tom, což sem komukoli tímto listem a kšaftem vodkázal a poručil, chtěl změnití anebo umen[šiti], anebo komukoli co více přidati nebo znova jinému dáti, jmenovitě do pěti tisíc kop grošuov českých na statcích mých obojích, kteréž v Čechách anebo v Moravě mám, abych to dobře učiniti mohl a moc měl, a to listem na papíře, kterejž bych sám svou vlastní rukou napsal a pečeť svou vlastní k němu přiložil, anebo listem jiného rukou psanej, avšak mou vlastní rukou podepsanej s přitištěním pečeti mé vlastní, a k tomu dvou neb tří pánuov anebo dobrých zachovalých lidí na svědomí. A to všecko chci, aby tak mocné buď k změnění anebo k skutečnému vykonání a vyplnění od svrchupsanejch panuov poručníkuov anebo nápadníkuov bylo, jako v toto zřízení a poručení mé anebo kšaft též na vejše psané listy dva mocné královské, na kteréž oba dva toto jediné porřízení činím, slovo od slova vepsáno bylo. Nepochybujíc i o tom o páních poručnících ode mne v tomto zřízení a kšaftu mém ustanovenejch, nébrž jim toho duověřujíc, že hned po smrti mé bez meškání kšaft tento a porřízení mé ve dcky zemské, v Čechách s listem mocnejm královským do Čech svědčícím, margkrabství v Moravském s listem mocnejm též královskejm do Moravy svědčícím, vložití a vepsati, tak jakž kde za

právo jest, dadi, tak aby se nic toho, pokudž ode mne vyměřeno a jím toho svěřeno jest, proti vuoli mé jináče měniti nemohlo.

Toho pak všeho pro dokonalejší vědomost, pevnost a jistotu k tomuto a takovému jistému mocnému i dokonalému na listy mocné královské tak, jakž se svrchu píše, pořízení a kšaftu mému svou vlastní a přirozenou pečeť s svým jistým a dokonalejším vědomím dal jsem přivěsiti, svou vlastní rukou k tomu v něm se podepsav. A pro širší toho vědomost a svědomí připrosil jsem urozeného pána pana Václava Samuele z Hrádku, a urozených vládyk pana Mikuláše z Michlstorfu, ty časy ouředníka mého na Hradci, pana Ctibora Vrchatického z Loutkova, pana Václava Vacrlíka z Edu, pana Bohuslava Valovského z Onusuší, pana Jana Škorní z Proseče, že jsou také pečeti své podle mé k tomuto pořízení a kšaftu mému přivěsiti dali, sobě i dědicům a erbům svým beze vší škody. Dán a psán na Hradci, v outerej po svatém Lukáši, leta od narození páně tisícího pětistého dvacátého devátého.

Adam z Hradce oc nejvyšší kanclír v ty časy království Českého,
manu propria.

Leta božího tisícého pětistého třicátého prvního, v sobotu po svatém Jiljí [2. září 1531], tento kšaft ve dsky zemské vložen a vepsán jest podle zřízení zemského.

Ze 7 pečetí 5 jich zachováno.

303.

Nejmenovaný radí králi, aby královskou moc proti stavům českým na prospěch svůj lépe než dosud opatroval.

Bez místa i data (v listopadě 1529). Kopie pap. Historica.

Najjasnější a najmilostivější králi. V nepochybné naději mám, že VKMt v dobré, v zdravé i v milostivé paměti míti a nositi ráčíte, že jakž sme my Čechové VMt jedno z povinné poddanosti, druhé z veliké lásky za pána našeho milostivého a dědičného přijali, ihned v tom ve všem času osoba má, jako VMti věrný poddaný, všecko to, což jsem znal, věděl i na jiných se doptati mohl, co by VKMt na budoucí časy neb k užitku sloužiti neb k zlému přijíti mohlo, před VKMtí jako před svým milostivým pánem nic netajíc a na nic se neobracujíc, ale výstrahu dávajíc, všecko oznamoval jsem. Ješto aby to na ten čas opakováno býti mělo, zdá mi se, že bych mnohým psaním VKMtí bezpotřebně zaneprázdniti musil; a protož všeho toho rači tak zanechám, poněvadž, jakž jsem svrchu napsal, nepochybují, že to všecko v paměti své milostivě držeti ráčíte.

Jestliže jest pak kdy VKMt na to na všecko neb na větší díl přicházela, to VKMt také sám najlépe ráčíte znáti i věděti. Ale já jistě, kudy jest to přišlo a přichází, že VKMt svého dobrého i mocného kralování zanedbatí a to všecko opovrhati jste ráčili, tomu nerozumím. Ač znám a vím, že VKMt nad jinee lidí

od všemohoucího Buoha rozumem obdaření býti ráčíte, avšak podle písma proročkého to dostaviti z své upřímnosti proti VMti musím, k čemu jest člověku rozum, když ho k svému dobrému užívati nechce a neužívá? Při tom také vím, že sem to častokrát od VKMtí slychal, že jako času nějakého očekávati ráčíte, ješto již netoliko jeden ten čas, ale několikojich a jistě VKMt užitečných z rukuo svých upustiti jste ráčili; i kterážto věc já i ti všickni, kteří VKMtí z upřímného srdce všeho dobrého přáli jsme a věrně přejeme, velikou těžkou a žalostivou mysl nad tím majíce, těžce to nesli jsme a neseme. Neb ti všichni jiné naděje nikdy jsou neměli, než že jako oni otcové svatí, kteří z temnosti volali a vysvobození žádali, též skrze VKMt k vysvobození spravedlivému v mnohejch těžkostech svých přijdou, slyšíce i to vo VKMtí, že což spravedlivému pánu náleží, to všecko vždycky při VKMtí se nalezalo. Ale poněvadž až posavád nikdy jsou se nic takového dovolati, dočekati ani doprositi ještě nemohli, protož sou již v tom mnozí tak opuštěni a naděje žádné nemajíce a to vidouce, jak jsou téměř všichni z těch, kteříž jsou skutečně, abyšte pánem naším milostivým býti ráčil, pomáhali, jako opovrzení, a ti všichni, kteříž jsou pražádne chuti ani vuole k přijetí VMti za pána našeho neměli (chtěvše to, kdyby byli mohli, rádi zkaziti a zrušiti), že jsou mimo je všecky VMti blízci a VKMt zvláštní milostí k nim nachejleněji, a ochraňováni i již . . . .
 . . . [chybí].

Najjasnější a najmilostivější králi! Teď nyní ráčíte viděti a zřetelně znáti, co jest VKMtí zanedbání takové a času očekávání dobrého v těchto časech přineslo, a zvláště pak tohoto tak příliš potřebného VKMtí času proti nejúhlavnějšímu nepříteli VKMtí a viery křesťanské i všeho křesťanstva, (kdež já již nekladu nepříteli VKMtí vejvodu za jiného než za pohana, poněvadž jest se s pohanem spříznil proti VKMtí i proti všemu křesťanstvu), jak jsou lidee VKMt povlovně v takové potřebě najíti se dali; ale VKMt neračte toho buď vosobám buď zemím přičítati, čím (prosím, že mi odpustiti ráčíte) sami račte býti vinni, a to takto, že své spravedlivé moci královské užívati neráčíte, a neřku užívati neráčíte, ale i z ruky své královské jiným v ruce ji popříti a dáti jste ráčili.

Již VKMtí všecko duověrně a otevřeně všecko dostavím. My Čechové od času krále Vladislava až do času tohoto VKMtí (ač ne všickni) jediné dvě pavězky máme, z kterýchž jedna naam vzdy k našemu užitečnému trefiti se může a trefuje, to jesti víra; druhá pak jest právo a zřízení zemské. Těmi dvěma pavěžkami VKMtí vždycky se zamítáme a VKMt vždycky jimi strašíme. Kdež i to vím, že VKMt z své přirozené a královské milosti neráčíce žádnému nikterakž ublížiti, sobě znamenitě i velmi škodlivě ubližovati tím ráčíte, čehož já VKMtí věrně z srdce nepřěji; ješto tomu všemu, kdybyšte ráčili, bez ublížení jednoho každého a VKMtí velmi s užitkem velikým odolati byšte mohli. Teď na tomto sněmě nyní minulém

zejména jeden artikul takto zavírn byl: abychme dále netáhli, nežli k retování Vídně a Moravy; ješto z toho přijíti by bylo toto musilo, jestliže bychme se byli dále někteří k vuoli VKMtí a užitečnému i poctivému táhnúti podvolili, byli by k nám tudy sobě přístup a cestu vedle toho zřízení, co a které sobě smyslí, mohli způsobiti, aby nás, což jsou ještě nedokazili, dokonce dokazili a na hlavu převrátili...

[Na jiném archu]... o kterýchž VMtí na ten čas a v tomto psaní abych již příliš a snad bezpotřebně VKMt nezaneprazdňoval, široce nemíním dotýkati, avšak což potřebnějšího na ten čas pro vejstrahu VKMtí znám, kratičce místy svými nechci pominouti. A pak předkem k paměti VKMtí připouštím, při všech sněmích a jednáních VKMtí, jakž pánem naším býti ráčíte, když jest se kdy VKMtí mocného panování a vládnutí dotýkalo, užili-li jsme kdy které té obrany a pavézky proti VKMtí, abyšte VKMtí sám sobě to uzvážiti ráčili. Druhé, při tomto najposlednějším sněmě jaká jest roztržitost v lidech byla, jak mnozí, jakž se co vejvody dotejkalo, hned k ničemému svolovati nechtěli i jiné od toho odvozovali, to VMtí dobře vědomé jest, nébrž o tom nepochybují, proč a z jakých příčin to jest se dalo, že jste VKMtí jako nad jiné lidi od pána Boha král a pán rozumem obdařený, lépe tomu a gruntovněji vyrozuměti ráčili, nežli bych já VKMtí vypsati anebo vykládati uměl; nebo jsme vždy i toho uvedli, že jsme zřízením zemským to hned vyměřiti a zapsati dali, abychom dále a jinam netáhli, nežli k retůnku Vídně a pro obranu markrabství Moravského. Jakož pak i skutek VKMtí jest to vokázal, když jste VKMtí žádost na nás a slušnou i spravedlivou a již na ten čas nám nevhodnou, poněvadž na to náklad znamenitej udělavše přitáhli a lidé přijeli i mnozí za dva měsíce zaplatili, vzložiti ráčili, abychom hranic margkrabství Moravského přivětšili: že jsme hned té jedné pavézky proti VMtí užili a zřízením nebo vyměřením zemským v tom jsme se zavrci musili, poněvadž hned páni někteří tomu rozumějíce, že takovou žádost na nás vzložiti ráčíte, zjevně jsú mluvili, že proti těmž zřízením dále nikam táhnouti nechtí, a potáhnuoli kdo a věc se mimo jiné podvolí a vytrhnou proti zřízení zemskému, kdyžby se domů navrátili, že by k nim věděli co mluviti. Nébrž i tomu sem vyrozuměl, že někteří sami snad i podle toho svolení a zřízení zemského se nezachovavše a k tomu času, kdež vyměřeno, nepřijevše a neposlavše, ještě těm, kteříž jsou v takovou potřebu VMKské předkem a v čas najíti dali, k všetečnosti a vejtržnosti přičítají, a že by se takoví VMKské mimo jiné chtěli zachovati a je tudy u VMtí zvoškliviti, rozprávějíce.

Pak račtež jedne VMKská zdravě a bedlivě rozvážiti, co v sobě takové věci a způsoby nesou a zavírají, by kdo nejradče chtěl pánu svému službu platnou a snad i užitečnou učiniti, toho aby učiniti nemohl, zřízením zemským vyměřovati, našel-li by se kdo k potřebě VMtí veliké a znamenité mimo jiné spěšnější a hotovější, to jemu zle vykládati a lidem ho voškliviti. I zdaliž i slepej toho omakati a rozuměti

tomu nemá a nemůže, co se tu a pod tím obmýšlí, že jiného nic nežli VKMtí škodné ku pádu se chýlíci u lidí zošklivení, aby více jinam nežli k osobě a potřebě VMtí lidé zření měli. Ješto taková tak škodná a ukrytá předsevzetí jsou-li slušná i spravedlivá, každý, kdož rozum má, nechť to spravedlivě soudí.

Dále psaní a oznámení VKMtí, kteréž jste byli do toho království, jakž sem srozuměl, učiniti ráčili, poněvadž jest Turek povodtáhl, aby se lidé pozdrželi a daremných outrat a nákladuov nečinili, poněvadž někteří ihned domů se navracovali a někteří lidem svým se hýbati a táhnouti nedali, než teprve, když jiní domuov se navracovali, oni táhnouti chtěli, a jiní mnozí zatajené to majíce, s znamenitou velkou škodou předce táhli. I toho pilně povážiti račte, čehož se jest v tom obmýšlelo a hledalo, též i v tom, že psaní některá, která jste osobám některým obzvláště učiniti ráčili, k sobě je stiežně obsílajíce, některá dodána nebyla a do dneška nejsou. I zdaliž co jiného pro takové toho psaní udušení a zatajení, v kterémž se mnohým lidem veliké pohodlé státi mohlo, že by byli k takovým škodám nepřišli, též i pro nedodání takových psaní, vyhledati se muože nežli to, že lidé jsou, kteříž všelijak VMKskou lidem voškiviti usilují a pečují, jakož jsou pak již jistě na větším díle na ten čas toho tím i jinými všelijakými způsoby dovedli a dodnes když mohou dovozují.

A protož, milostivý králi, jistě já příliš za potřebné poznávaje, bedlivě a spěšně VMKské se v takové věci opatřiti a takovému vohni více se nedati rozněcovati, nemohl sem jako věrnej poddanej toho všeho před VKMtí zatajiti. Pak z upřímné a věrné poddanosti napomínám a žádám a na svou povinnost a přísahu pravím, že jest VKMtí čas takových věcí ku přetržení a k VMtí užitečnému opatření se nelenovati.

Nebo i tohoto před VKMtí, pokudž sem srozuměl, nechci zatajiti, že jsou již mnozí a skoro i všichni, kteříž se VMKské upřímně přidrželi, na tom, vidúce a znajíce, že mocnosti své královské neráčíte sami dokonale užívati, nežli jako v rukou jiných ji k svému i jich zlému a škodnému chovati, neráčíte v brzce takovou věc k skutečné nápravě sobě přivést; — druhé, právo aby svůj spravedlivý a rovnej průchod mělo bohatému tak jakž chudému beze všech zástěr, zvláště v činění brzkém spravedlivých míst a koncuov, to zříditi a na místě postaviti; — třetí, taková vyměňování zřízeními zemskými aby takového pruochodu k zlému i škodnému VMtí i všech zemí mohla minouti, opatřiti, — že již jsouce jako VMtí neopatřením k tomu přinuceni, také VMtí zanedbati musíce, sami se chtějí opatřiti a s takovými v srozumění i v zápisy vejdouce, těžkosti na se žádnéjch takovejch od nich nečekajíce, jich poslouchati a dokonale ne VKMtí, ale jimi se zpravovati; ješto kdyby na to přijíti mělo, čehož pán Buoh všemohoucí uchovati ráčí, jaké teprva v tomto království panování a skutečné kralování VKMtí by bylo, sami toho povážiti račte.

A protož ještě tím zavírám a pravím: jistě, milostivý králi, veliký čas míti ráčíte k takovým věcem přikročiti a to všechno, jakž (se svrchu píše) sem svrchu dotekl, v tomto království, pokudž VMti nejvejše a najlépe možné bude, spravedlivě a brzo naříditi, příjezdem svým do tohoto království nemeškajíce, abyšte VKMt pečujíce o opatření království Uherského, kteréž na větším díle z dopuštění Božího snad již VMKské zkaženo jest, v tomto království k nenabyté škodě a těžkosti i ku pádu nepřišli. Nebo, milostivý králi, jisti tím račte býti, budete-li jedné sám ráčiti k tomu poctivému dobrému i užitečnému na potřebu VKMt toho království skutečně přikráčeti, že najdete VKMt ty, kteříž upřímně, zdravě a věrně VMKské radíce, (a bohda jich ještě dosti), toho všeho skutečně podle těch rad svých VKMt budou dopomáhati a s pomocí pána Boha všemohoucího dopomohou. Ješto, když bohda VMKská takové věci předkem sobě všecky gruntovně ráčíte zříditi a k dobrému VKMt na místě postavíte, shledati bohda ráčíte, že VKMt i ke všem jiným věcem a potřebám VKMt jináče lidi v tomto království k sobě nachýlené míti a nalézati ráčíte, nerci k obraně proti nepříteli křesťanskému, ale ke všemu jinému, v čemž koli VKMt vinni jsou a budou, nébrž i nad povinnost, kdyžt jedné témi nebude scházeti, na kterýchž bude předkem a nejvíce náležeti.

A poněvadž, milostivý králi, již sem a snad v něčem neužitečně příliš VKMt zaneprázdnil, vzdy ještě VMti prosím, račte od upřímného, věrného, poddaného milostivě vážiti, a duověrně přijmouc, což k dobrému VMKské slouží, v tom se nenarovnati; jakož o tom nepochybuji, že to všechno duověrně přijmouc, ne pro jiné, než aby se v tom ve všem, kdyby se to ne v čas provésti mohlo, větší zmatkové VMKské nestali. Pakli v tom ve všem poznám VMti váhání a jaké zanedbání, (jakož té víry nejsem), tehdy se VKMt, jako pánu svému milostivému, opovídám, všecku svou povinnost a zdání i nad povinnost vyplnění, že bych již VMti dále takovými ani podobnými věcmi nechtěl zaneprazdňovati, než již také, ač nerad, hotovému se podle jiných dívati a sám sebe, pokudž by mi nejpoctivější sloužiti mohlo, podle jiných také opatrovati; a v tom abyšte VKMt již pak komu jinému co přičítati anebo vinu dávati slušně měli a spravedlivě mohli, leč samé osobě VMti, toho u sebe nenalézám; avšak tomu nijakž místa u sebe nedávajíc, abyšte VKMt dobrého VMti, též i našeho dobrého, kteříž se VMti upřímně přidržíme, zomysla již zanedbávati ráčili, VMKské sebe předkem a potom i jiné všecky věrné poddané jako pánu našemu dědičnému a milostivému poroučím.

Sněm český držaný o sv. Františku čili 4. října 1529 svolil hotovost válečnou na to, „aby markrabství Moravské opuštěno nebylo a Vídeň aby retována byla“ (Sněmy české I. 309). Přítomný spis želrů na tuto klausuli, pravě o ní, že se stala na sněmě nyní minulém. Nejbližší potom sněm v Čechách byl 13. prosince 1529. Původce tohoto spisu touží také na nedodávání dopisů, které král po odtažení Turků od Vídně, to jest po 15. říjnu 1529, do Čech posílal. Dle toho všeho přítomná rada králi Ferdinandovi byla koncipována asi v listopadě 1529.

Red.

Dodavky.

304.

Jan starší z Hradce uděluje privilegium svému dílu města Řečice Kardašovy.

B. m., 14. února 1407. Kopie v malém urbáři z r. 1654, list 471.

Já Jan starší z Hradce, seděním na Velharticích, i moji erbové i dědici věčně budoucí, známo činím tímto listem všem nynějším i budoucím, že naši věrní milí měšťané v Řečici v ten čas na mě vznesli jsou, kterak jmenované město naše mnohem lepší bylo by, kdyžto by od nás v právích dole psaných bylo zachováno. I proto abychom my je dobrovolněji při tom ostavili a v těch právích milostivě zachovali, dali jsou nám čtyřiceti kop gr. stříbrných pražských dobrých, aby tím město naše na naší straně lepší bylo a rozmáhalo se na lidech i na zboží, a člověk všeliký na naší straně města toho aby se raději přidržel, tehdy jsme jim i jich dědicům věčně budoucím dali s dobrým rozmyslem a radou našich přátel,

nejprve aby ourok městský, kterýžto ourok dávají dvakrát z svých domů a dědin podle obyčeje a práva starého, od nás neporušený ostal, ale v tom milostivě byl zachován věčně, v kterýchžto právích obyčejných jiným lidem své dědiny i domy dávají.

Také jim za právo dáváme, aby každý člověk mohl své zboží dáti a odkázati komuž chce, buď zdrav nebo nemocen, doma neb jinde, buďto svrchní zboží, neb na dědinách. Také ačby který člověk bez rozkázání zšel, aby dědictví spadlo na přítele nejbližšího, však aby takový člověk viny do sebe neměl, pro nižto by měl trpěti hrdlem. A může každý, kdy chce, z naší strany bráti se s svým jméním beze vší překážky, kam chce. Také chceme, kdyby který člověk odběhl pro vinu, jakž by se to koliv přihodilo, aby zboží jeho všeckno třinácte nedělí neroztržené, ale v cele ostalo, opatřeno a popsáno bylo, a zda by ten odběhlý v tom čase k milosti naší přišel, prosbami neb úmluvami podobnými svou věc zjednaje; pakli by v tom času milosti nehledal a nenalezl, tehdy všeckna zboží jeho na nás spadnouti mají jakožto na pány a dědice pravé beze všech soudův a práv všelikých.

V těch právech ustanovených jmenovaných mají seděti a ostati na straně města našeho v Řečici bydlící erbové jich i dědici věčně budoucí, jich všecka zboží i dědiny, buďto v městě neb před městem kdež koli leží, buďto v něm křesťané neb židé, buď novo neb staro, neb ještě potom staveno bude i ještě nyní ustaveno jest na naší straně. Také chceme, aby již z jmenovaných zboží a dědin berně spolu trpěli všickni, kdož je mají, buďto křesťané neb židé, v též míře, jakžto králova jiná města podle jmění dávají, a nic podle ouroku, buď to berně králova, neb pomoci k vdávání panských dětí, neb jakýchž koliv jiných pomoci.

I proto aby svrchu psaná práva a ustanovení naše celá ostala a věrně byla zachována bez porušení všelikého, již jmenovaným našim měšťanům milým, jich erbům a dědicům věčně budoucím potom, já Jan starší z Hradce svrchu jmenovaný za sebe, za své erby a dědice budoucí, svou pečeť vlastní k tomuto listu dobrovolně kázal sem přivést; a pro další potvrzení toho a paměť věčnou my Oldřich z Hradce, Jan mladší z Hradce, a Jan z Oustí seděním v Pleších, jeho prosbou na svědomí toho všeho své pečeti vlastní s naší dobrou vůlí k tomuto listu podle jeho kázali jsme přivést. Dán a psán leta od narození syna božího po čtrnácti stech letech leta sedmého, v pondělí den sv. Valentina mučedníka božího.

List tento vepsán byl do urbáře Jindřichohradeckého teprva po roce 1654, a to jazykem obnoveným. Jest to nepochybně překlad z latiny, kterýž však musel býti učiněn dávno před tímto vepsáním, snad již v 15. století. — O Kardašově Řečici za té doby viz Sedláčkovy Hraď IV. 334. Red.

305.

Konvent kláštera Zderazského žádá Jana z Hradce, aby byl ochráncem záduší a faráře v Cizkrajově u Dačic v Moravě.

V Praze, 19. ledna 1441. Orig. pap. III. Kp.

Urozenému pánu, panu Janovi z Jindřichova Hradce. My kněz Petr miesto probošta i vešken konvent kláštera Zderazského v Novém Městě Pražském řádu svatosvatého hrobu Božieho Jerusalemského pod řeholů svatého Augustina, modlitbu svú vzkazujeme, urozený pane, pane nám příznivý! A prosíme TMti, aby TMt toho chudého záduší a toho kostela v Cizkrajově a faráře toho kostela ráčil obrance býti a vopravovati jako své vlastní zboží; kteréžto zádušie tiemto listem mocně a úplně porúčime, ať bychom i s tiem chudým záduší pod milostí vaše obrany odpočívající tiem snažnějie jeho svaté milosti za obecné dobré i za VMti prospěšenstvie i také za druhy zdravie tiem snažnějie prositi mohli. Dán v klášteře našem svrchupsaném ve čtvrtek před svatých Šebestiána Fabiána mučedlníkuv leta božieho tisícieho čtyřstého čtyřicátého prvnioho pod pečeti konvenskú.

Pečeť silně porouchaná.

306.

Porovnání o některé meze mezi Radouňskými a Štítenskými.

V J. Hradci, 4. května 1457. Orig. pap. I. G.

Já Arnošt z Leskovce, poručník panstvie urozených pánův, pana Heřmana a pana Jindřicha pánův z Hradce, vyznávám tiemto listem obecně přede všemi, kteří jej uzří nebo čtící slyšeti budú: Jakož byla jest ruoznice a nesnáz mezi lidmi sirotčieji s jedné, a slovutným panoší Mikulášem z Štítného a lidmi jeho z Radní o některé meze i také o zájezdek, kterýž jest v rybníku panském sirotčiem nad Ně-

meckú Radúni: o takovú nesnáz a puotku chtě miesto učiniti, prvé a ponajprv vysielal sem na to lidi dobré a staré, aby tu takovú věc ohlédajíc miesto a konec učinili stranám obojím podle podobnosti. Ale že ten běh tudy nemohl sě jest konati a srovnati na miesto, a já vždy v té míře napomínán a starán s pilností sem byl od svrchupsaného Mikuláše z Štítného, aby sě jemu a lidem jeho miesto a konec stal dle spravedlnosti, k tomu takovému ovšem častému obsielání žádán i nabízen, do Hradce sem na schvále přijel, a sezval sem a zobsielal k tomu mnohé dobré urozené lidi a úředníky z jiných panstvie, i také služebníky staršie pánův sirotkuov a své v té míře mnohé také i jiné přátely své, zejména najprv urozeného pána, pana Jana z Stráže, urozené panoše Václava z Leskovce bratra mého, Víthu ze Rza-vého, purkrabí Chúsnického, Jarohněva z Úsušie hajtmána Treboňského, Jindřicha z Leskovce syna svého, Pelhřima z Údimě purkrabí Hradeckého, Jana Čiluda z Pa-lovic, Viléma z Onšova, Jana z Hobzie, Prokopa a Jana bratrů z Vojslavic, Mikuláše z Strhařova purkrabí Strážského, Prokopa z Štítného, Kašpara z Vlasenice, Jana z Brúmovic, i jiné také mnohé obecnie dobré lidi staré a k takovým věcem rozumné a rozsáfné; s nimi se všemi dobrými lidmi vyjel sem k ohledání a opatření těch mezi a hranic i také zájezdku toho rybníku svrchupsaného. A v tom když již takové meze jsú přede všemi těmi dobrými lidmi i přede mnú okazovány s obů stranů, s vědomím i lidmi starými provedeny i vystaveny, z rozmyšlení zdravého i také po-tazu rozumného a ovšem nekvapného, všem dobrým lidem svrchupsaným spolu se mnú i mně také tudíž spolu s nimi což v tom vidělo sě slušného a podobného i spra-vedlivého, pro dalších nechutí a nesnází ukrocenie, hned tu a na tom místě o ta [sic] meze miesto a výpověď učiněna jest skutečná; a to již tak podle vykázání a za-sazení kamenův mezních i vrb a podle rozkázání dobrých lidí jmá držáno, zacho-váno i s obů stranů nepřerušeno býti v časech budúciech obyčejem nižádným. Kte-réžto o těch mezích stranám svrchupsaným obojím, mně totižto na místě sirotčiem a úředníku i purkrabí jich s jedné, a Mikulášovi Štítnému z strany druhé, vyřčenie a nalezenie i rozdělenie konečně líbilo sě jest a dobrovolně přijato a budúcné tiem hýbáno býti nemá, neb jsú ty věci slušně rozděleny bez ukrácenie stran obojích. Item, také dále což sě zájezdku toho dotýče, svrchupsaný urozený pán i dobří lidé opatřivše, rozváživše i rozumně to před sě vzemše, takovéto také s potazem roz-umným, učinili jsú rozeznanie a rozdělenie, a strany obě, sirotčí totižto i Mikulášovu z Štítného, na tomto jsú postavili, jakož sě v dole píše: aby z strany sirotčie ke dni uloženému byla dva služebníky a dobrá druhy k tomu vyslána, a Mikuláš Štítný také dva přátely má vyslati; ti pak dobří lidé s obů stranů mají ohledati takové, jestliže co za mého drženie a poručenství toho zájezdku jest přiděláno neb pový-šeno a jim ztopeno výše, než jest prvé bylo, to má těmi dobrými lidmi rozkázáno býti a po nich bez zmatku opraveno. Než toto jest znamenitě hned tu vymieněno,

že plot ten a ta hradba, kteráž tu na potoku do toho rybníku jdúcieho jest, nemá svedena ani kterak zahynuta býti ke škodě pánův sirotkův a toho rybníku, ale ten plot má tak býti tu a na tu výsost, kteráž od starodávna byla vdělána, i opravována má býti beze všeho převyšování, a to až do let panování pánův sirotkův svrchupsaných; a budeliž se pak zdáti Mikulášovi svrchupsanému neb jeho budoucím jakú ještě dále o ten zájezdek mieti spravedlnost, když páni svrchupsaní v panování svém budú, o to spolu uházeti budú, jakž se jim zdáti bude. Na svědomie těchto úmluv svrchupsaných já Arnošt z Leskovce na místě sirotčiem, a Mikuláš z Štítného vlastní své pečeti dali sme přidáviti k tomuto listu; a pro širšie svědomie i na budoucí pamět prosili sme urozeného pána, pana Jana z Stráže, pana Václava z Leskovce a Mikuláše ze Strhařova, purkrabí Strážského, že jsú pečeti své na svědomie svrchupsaných věcí dali přitisknutí k tomuto listu. Jenž dán jest a psán v Hradci Jindřichově leta od narození syna Božieho tisícíeho čtyřstého padesátého sedmého, den svatého Floriána.

Všech pět pečeti odlípnuto; první z vosku žlutého, druhá z černého, třetí z červeného, čtvrtá z žlutého a pátá z černého.

307.

Václav z Vrchovišť na Žirovnici Jindřichovi z Hradce, že vodu v rybnících svých nenadržuje ani zvěř na zboží jeho neštve.

V Žirovnici, 27. července 1489. Orig.

Urozený pane, pane mně přeznivý. Službu svou VMti vzkazují, štěstie, zdraví i prospěšenství ve všem dobrém VMti rád bych s pravou vierou přál jakožto pánu mně příznivému. Jakož VMt psáti mi ráčila o rybnících svých, o Budínu a o tom nad Vlčetínem, že by VMt někdo zpravil, že bych je velmi nadřel: i račte VMt věděti, že Budína není třetina vody, a že již ani splavem ani splavní trúbou voda nejde, než toliko kbelem; a ten nad Vlčetínem jest pust, není zastaven. Nežť sem já to opatřil, abych sám škody neměl, učiniv na to náklad veliký, i VMt a VMti lidé tudíž; a to bohdá tak opatřiti miením, že já ani jiní skrz mé rybníky škody mieti nebudou, leč by milaj Buoh jinak dvorně dopustit ráčil. Také, pane milý, jakož VMt mi píšete, což se lovuv a těch myslivostí dotýče: jistě mi račte věřiti, že sem já letos s chrtý ani moji ani s jinou myslivostí tří zajecuv všech na VMti zboží i na svém neuhonil, než v vochozi sem jich několik zabil, ale na svém. Než bych byl od VMti psaní toho neměl, mienil sem teprv honiti, a byl bych se tím před VMtí pochlubil i před jinými; ale poněvadž již to znám, že by to VMti proti mysli býti mělo, netoliko zajieci ale ani veveřice na VMti zboží bych já nemienil zabiti ani muoj žádný; neb sem se toho nemienil nikdy dopustiti, bych co VMti proti mysli učiniti měl, než mienil sem VMti i ještě miením netoliko zajieci

ale i niekoľika jelenov bohdá zaslúžiťi jako pánu mně přeznivému. Datum Žirovnice f. II. ante Fabiani annorum Domini oc 89. Václav z Vrchovišť a na Žirovnici.

308.

Noviny roku 1495.

Orig. pap. Historica.

Leta Božieho tisícého 495. Item, dvan[á]dct osob Franských, Anglských, Lambarských a z dolejšiech německých krajin, ty jsú zjímány; a tak jest o nich pověst v dolejších krajinách, že jsú Římského krále chtěli otrávití. A mezi nimi jsú někteří, pro zachování svých životův že by chtěli dáti po vosmdesáti tisíc zlatých neb více, a ti ještě jsú u vězení.

Item, Římský král JMt ráčil jest sněm položití do města Wurmese na Hromnice, a všem kyrfírstům a poddaným Římským říše, a prositi ráčil z veliké příčiny, co by mělo tu jednáno býti, a zvláště co se křesťanské viery a říše Římské dotýče.

Item, Římský král JMt jest toho úmyslu, svú manželku v Cáchách korunovati. A jeden jmenem Glado de Badre Franský rytíř, ten jest králi Římskému psal s pilností, jakožto najdražšímu rytíři křesťanskému, aby s ním takú milost učinil a s ním se ráčil býti; a na to jest král Římský JMt jemu odpověděti ráčil dáti: že on najdražší rytíř není, ale rytířskému řádu ke cti to jest ochotně s veselím ráčil přijíti; i domnívají se tak, že to bitie bude na korunování králové jeho manželky v Cáchách.

Item, král JMt Římský ráčil jest poslati do Gentu markrabí Křištofa z Padvy, a hrabi, jenž se píše von Coreim; kteříž jsú bez konce odjeli, a to z té příčiny, že Genští nechťe po žádném odpovědi dáti, ale sami k JMtí mluviti osobně.

Item, král Franský leží nedaleko od Říma, a to proto, že se domnívá, že s votcem svatým chce některaký závazek a smlúvu vzieti; jest strach, že by německého pokolenie a národu mohlo ku potlačení přijíti, a jest obecní pověst, že by chtěl císařem býti.

Item, falckrabie na Rýně všemu kněžstvu a duchovním, kteříž k arcibiskupství Mohuckému příslušejí, na svém panství všecky platy zapověděl a duochody; a jestliže nebude smluveno, muož něco z toho jiného vyjíti.

Item, kníže Albrecht Saský, což se služby jeho dotýče, smlúvu a konec má s králem Římským a synem jeho, tak že země Holant mají dáti v šesti letech třikrát sto tisíc zlatých, a k tomu nyní deset tisíc zlatých, a na svatého Jana najprv příští čtrnáct tisíc zlatých; a jiní nedostatci stojí na rozeznání krále Římského JMtí.

Item Benádčané vzali jsú od svého kněžstva berně pětkrát sto tisíc dukátův; a jest pověst, že jednomu knížeti znamenitému chtie dáti dvakrát sto tisíc dukátův,

aby se podvolil a přijal hajtmanstvie proti králi Franskému, a podle toho všem žoldnéřóm platiti chtie.

Item, knieže Medulánské Ludvík starší poslal jest své oratory neboližto posly ku králi Římskému a jeho manželce, a smrt kniežete strýce Medulánského, kniežete Římského, králové bratra s velikú žalostí podle obyčeje vlaského litostivě připomenul; a potom dal jest znáti, že všecko kniežectvie Medulánské nechtie jeho strýce mladého ani matere jeho za knieže a pána svého mieti, ani matky jeho, ale jeho totižto Ludvíka staršieho za knieže a pána svého volili, a jiného žádného mieti nechti; i protož za potvrzenie Ludvíka staršieho krále Římského JMt, a že se chce vždycky zachovati jakožto poddaný svaté říše Římské. Na to král JMt Římský odpověď svú ráčil jest dáti, že smrti knieže Medulánského svého švakra věrně lituje; ale což se dotýče toho volenie a stvrzenie, muož se na přieštie den Hromnic k JMKské na sněm vypraviti, tu se má jemu hodná odpověď a slušná s radú kyrfirštuov dáti bez prodlévánie. A jest pověst, že všecko panstvo ve Vlaších staršiemu Ludvíkovi vuobecnie zczestie dali a vinšovali.

Item jest také jeden mocný jménem Petrus de Medici z Florencie, ten jest se všemi svými a jeho přidržejícími zahánán a všecko jeho zboží pobráno, proto že se domnívají, že by on s králem Napolským držel; ale Vavřinec de Medici jeho přítel, kterýž s druhú stranú držel, přísáhl jest, že téhož svého jmena de Medici nechce více jmieti.

Item, ti z Pisa, ti jsú s pomocí Franského krále od poddanosti Florenských se vysvobodili, a nejsú jim více poddáni.

Item, Turci ti jsú mnoho psanie a listuov vyslali po moři nemnoho viac přes 60 mil vlaských do Vlach k portu, jenž slove Valana; jest jich úmysl a předse-
vzenie, že něká protivenstvie budú.

Item Charváti, ti jsú se s Turkem smluvili a jemu každý rok daň mají dávatí a jemu poslušni býti.

Item, také jest se stalo a věc hrozná, že pohanský žoldán všecky bosáky a křesťany v Jerozalemě jest zmordoval nelitostivě beze všie milosti, [z] zvláštne prosby z zteklého Turka, kterýžto žoldánovi viac slíbil dávatí každý rok, nežli by mohl od hrobu Božieho aneb od křesťanuov mieti, a toho jemu vždycky odsluhovati.

[Připsáno]: My Machomet z Božie milosti Turecký cesař, cesař nade všecky cesaře, pán nad pány, kníže z Turke, král nad devieti královstvími, kteráž nám poddána jsú, pán od zeleného stromu až do suchého stromu, pán pán hrobu ukřižovaného Boha a veliké země pohanské a moře; věz, že Buoh tvooj Jesus Nazaretský z pokolenie Davidova z kmene Jesse, kterýžto leeno nebe od nás přijímá, jenžto se píšeme: pán nebe, pekla i země; vzkazujeme tobě Maximiliane, kterýž se jmenuješ knieže Burgunské, král Římský a pán říše křesťanské, kteréžto my pravý dědic

sme, vzkazujeme náš horlivý hněv, a mieníme tebe doma navštívit a tobě milostivi nebýti, jakožto votec náš. Dán na narozenie našeho leta 44.

309.

Nejmenovaný (Jindřich z Hradce?) posílá králi recept proti nemoci; radí mu, aby hofrychtěři Chmelickému za věrné jeho služby milostivý list napsati dal, též pikhartův aby netrpěl.

Bez místa i data (asi 1505—1506). Konc.

Najjasnější králi a pane, pane muoj najmilostivější! Službu svú VMKské poddanú vzkazuji, VKMtí věrně žádajíc zdraví i všeho dobrého jakožto králi a pánu svému najmilostivějšímu. Najmilostivější králi! Pravil mi posel muoj, kteréhož sem teď nynie u VM [...] že by VMt nějakú nemocí poražena byla; ještě pán Buoh mi jest svědek, že sem se tee řeči tak velmi lekl, že ještě až podnes k ničemuž nejsem, a toho VKMtí z srdce věrně nerad přeji, jakožto králi a pánu svému najmilostivějšímu; neb to již znám, kterak VKMt nás, kteříž se VKMtí věrně a právě, jakožto pána svého dědičného a milostivého, přidržíme a přidržeti buohdá chcem, i dědicuov VKMtí, milostivě ráčili ste opatřiti. Ale zase pravil mi jest týž posel muoj, že již VMt lépe se na svém zdraví jmáte, z kteréžto řeči zvláštní potěšení vzal sem. I teď VKMtí posílám recept pro tu nemoc, a VKMtí prosím pokorně, jakožto krále a pána svého najmilostivějšího, že VKMt to ráčíte pro mů vieri udělati a toho receptu tiem způsobem požívat, jakž VKMtí píši; a tu VKMt ráčí skutečně poznati, že se lépe VKMt na svém zdraví jmieti budete; neb tiem VMt račte jisti býti, žeť jest lékařství duvodné, a já sem jím pana Dobrohosta a opata Kladrubského i množství jiných dobrých lidí i chudých zhojil a od tee nemoci pomohl, že podnes zdraví jsú. Pakli VMt tomu věriti neráčí, ale račte se VMt na to rozkázati ptáti, VMt shledáte, že se to tak najde. Neb najmilejší králi, kdyby co pán Buoh na VMt ráčil dopustiti, nemohlo by se nám hůře státi, nevěduc kterak. Náš najmilostivější králi!

Také teď VKMtí posielám priepis listu, kterýž mi hofrechtýř Chmelický píše, jemuž VKMt ráčíte porozuměti, co se děje. Kdež já podle povinnosti své VKMtí zdaaní své oznamuji, poněvadž on hofrechtýř tak upřímě, věrně a právě VKMtí se přidrží a rozkázání VKMtí skutečně plní, ani práce ani domyslu litujíc, pro VMt a dobré VMtí všecky ty hruozy, kterýmiž jemu hrozí, podstúpil jest; mně by se zdálo, aby VKMt ráčila jemu hofrechtýřovi list psáti v ten rozum milostivý, že VMt, znajíce jeho vieri k VMtí, ráčíte jeho milostivým pánem býti, toliko aby on v tom trval a žádných pohruožek se nebál, a dále pokudž se VMtí zdaati bude. Neb on majíc takové psaní od VKMtí bude moci potřebněji a dostatečněji VKMtí věc jednati a s větší pilností na to mysliti, aby VKMtí rozkázání naplnil. Neb naj-

milostivější králi, bychť znal, že by se v těch věcech jináč k VMti zachovával, netajil bych toho nikoli před VMtí. A VKMtí pokorně prosím, přečtúce tyto věci, kteréž VKMtí píši, račtež je ztrhati a spáliti dáti.

Najmilostivější králi! Také jsem zpraven, v jistotě, že by k VKMtí jeli pan komorník [Jan z Šelnberka], pan Kostka a Špetle a Rendl pod tím zpuosobem, aby o rozličnee věci s VKMtí mluvíc, k tomu přivedli, aby VKMtí ráčila pikharty trpěti a to VMti předsevzietí o nich změniti; kdez já VKMtí prosím a z povinnosti napomínám, aby VKMtí znajíc takový jich úmysl a žádost, neráčili k tomu přistupovati a toho jim povolovati, neb VKMtí ráčí to znáti, co by z toho VKMtí i také dědicuom VKMtí mohlo přijíti i také nám, kteříž se VKMtí věrně, upřímně a právě přidržíme i dědicuov VKMtí se přidržeti buohdá chceme, duokndž nás hrdla a statku našeho stává. Neb račte VKMtí věděti, nebudú-li moci co jiného zjednati u VMti, ale budú jediné tomu prodlení jednati, a oni v tom času aby se sílili, a to pod tím, aby je samy VMtí ráčili slyšeti; než mně se zdá, ač se VMti líbí, poněvadž sú je páni jich k tomu potáhli, že po mistřích znají napraviti [...] ještě aby při tom zuostáno bylo, neb jim nic těžšího není než to.

310.

Nejmenovaný [Jindřich z Hradce] Janovi [z Kunovic, královskému sekretáři] o zachování obapolného jich přátelství.

Bez místa i data, (asi 1505—1506). Konc.

Domine Joannes, příteli muoj milý! Psaní sem tvému porozuměl, v němž dotýčeš, že bych k tobě nějakú nelibost jměl a že by mi někdo něco na tebe pravil: Muoj milý domine Joannes, pán Buohť mi jest svědek, žeť sem já k tobě to přátelství vždycky zachovával, na kterémž sem se s tebú rozjel, neb sem já ten člověk, s kajm chci dobře býti, že sem věrně a upřímně, žádné jemu k zkáze přátelství nedávajíc, a také tomu bych rád, aby od toho žádná příčina dána nebyla.

Ale, muoj milý domine Joannes, skutek pravdu nachází; vieš ty to dobře, že poslové moji, kteréž sem u JMKské mieval, nikdá nemohli vypravení býti v několika nedělích, a jiní kteříž po mých poslích přijeli, ti jsú bývali vypravováni na pospěch, a nikdy jsi mi nepsal, proč si mých posluov nemohl vypravit a pro jakú příčinu, aneb byl-lis jakými potřebami pilnějšími zaneprázdněn, jakož znám, že ty bez toho býti nemuožeš, ješto mi to dosti těžko na mysli leželo. Druhé, byl si teď o sv. Martině v Praze a věděl, že já sem na hradě Pražském, nepřišel si ke mně nikdy; já sem tobě po panu Štěpánovi vzkazoval a prosil, aby ke mně přijel aneb přišel, nemohl sem toho na tobě obdržeti; já bych k tobě byl rád doluov sjel, ale pán Buoh mi jest svědek, že pro množstvie souduov úradu mého, kterýmž při tom času byl sem zaneprázdněn, nic sem tomu učiniti nemohl; ale ty ješto si žádnými

potřebami takovými pilnými nebyl zaneprázdněn, však si proto ke mně nepřijel, ještě bych rád s tebou o rozličné a pilné věci byl rozmluvil. Pak považ toho sám, že mi to dosti těžko v mysli bylo; a jinému sem já se nenadál, než že to někomu k vůli učiníš. Ale, muoj milý domine Joannes, tuto já výmluvu od tebe přijímám, a nečinme sobě toho více, a ty zachovaj ke mně to přátelství a dobrou vůli, na kteréž sem se s tebou v Budíně rozjel: mnouť jistě nic nesejde, a což budu moci k vůli učiniti, udělám rád, tím buď jist. Pakli by znal, že by mnou co sešlo, a že bych co z neopatrnosti učinil, oznam mi to, chci rád opravit a toho se více nedopouštět. Než tím jist buď, že na tebe žádný nic nepravil, a byť kdo co pravil, tak bych učinil, jakož mi píšeš, že bych to oznámil, anebo by musel to vůči mluvit, anebo bych mu nevěřil a znal bych jej, že jest lhář. I protož, muoj milý domine Joannes, znajíc tuto mou vůli k sobě, prosím tebe, zachovej se též ke mně tak; nebť ještě jednu pravím, že mnú nic nemá sjíti.

Píšeš teď opět nějaké věci králi JMti; viem, že je viděti budeš; prosím tebe, přečtúce je, strhaj a spal, jakož si prvé učinil.

Jména původce i adressata a vnočení při číslech 309 a 310 poznamenal z domyslu František Palacký na opisích učiněných pro archiv zemský od p. Fr. Dvorského.

D. XIII.

REGISTRA SOUDU KOMORNÍHO.

Vydává Jaromír Čelakovský.

(Číslo 793—989 z let 1491—1500 viz v díle X. str. 447 až 560.)

990.

Mezi Felixem Fictumem z Nového Šumburku a Václavem Sathaněrem z Drahovic o věznění lidí jeho. 1500, 16. listopadu.

Felix Fictum z Nového Šumburku pohnal Václava Sathaněře z Drahovic a z Hanenšteina. Vinil ho z toho, že mu lidi jeho vězel, potom dav je na rukojmí, základ s rukojmí vzal neb bráti chce, ještě se jemu zdá, že by mu toho povinni nebyli, a základu aby s nich nebral až do rozeznání té pře. Zapsán puohon ve čtvrtek před svatým Benediktem [19. března].

V té při mezi Felix[em] Fictum[em] z Nového Šumburka s jedné, a Václavem Sathaněrem z Drahovic s strany druhé. Kdež týž Felix vinil jej Václava, že mu lidi jeho vězel oc, tak jakož puohon šíře svědčí. Proti tomu on Václav pohnaný pravil, že jest jich nevězel, než že jest se podle rozsudku a ortele, kterýž lidé jeho učinili, zachoval a je vězel pro základ propadený. A na to týchž lidí svých z Hanenšteinského zboží ortel i svědomí okázal. Pán JMt pan Vylém z Pernšteina na Helfenšteine oc, nejvyšší hofmistr království Českého, se pány a vladykami krále JMti raddami, vyslyševše s obú stran pře líčení, takto o tom vypověděli: Chce-li on Felix Fictum k vyššímu právu doložiti, to aby učinil a doložil od dnešního dne do čtyř neděl pořád zběhlých, a oni Sathaněrovi lidé mají ten ortel k vyššímu právu do Maydburku poslati, a podle toho Maydburského ortele se zachovati, jestliže ten ortel schválen bude; pakli by on Felix toho učiniti nechtěl, tehdy lidé jeho tomu orteli dosti učiniti povinni sú. A když ten ortel konec vezme, tehdy on Sathaněr člověka jeho Felixova, Kašpara Cynera, i jiné jeho lidi, kteréž na rukojmích má, z rukojemství má propustiti. Kdež pak on Felix Fictum dotekl jeho Sathaněře, že ti soudce sou lidé jeho Sathaněrovi a že sú soudili, co on rád slyší, tu jest on Sathaněr žádal v tom pánuv

JMtí za opatření. I takto JMt páni vypověděli o tom: Jestliže se zdá jemu Sataněrovi Felixa těch slov právem hleděti, že má právo před sebou. Stalo se léta MD v pondělí po svatém Bričci.

R. III. l. 84. a.

991.

Mezi Janem z Chvalenic a Fridrichem z Donína o lidi přikázané. 1500, 16. listopadu.

Jan z Chvalenic pohnal Frydrycha z Donína, že Jíra a Jan z Chvalenic, přikázání jeho, užívají gruntuov jeho a nechtie vedle lidí jeho trpěti, a cestu že sú jemu udělali přes obec, aby jim rozkázal tu cestu zrušiti a zachovati se, jakož jest prve bylo. Pakli se toho nestane, tehdy aby je postavil před panem hajtnanem na svatého Martina [11. listopadu].

V té při mezi Janem Chvalenickým s jedné, a Frydrychem z Donína s strany druhé. Tu kdež Jan Chvalenický vinil jej Donínského z Jíry a Jana, lidí z Chvalenic, že jeho gruntuov užívají a nechtie vedle lidí jeho trpěti, cestu že sú jemu udělali přes obec oc, tak jakož puohon šře svědčí. Proti tomu na místě Donínského Balcar z Bydžína, mocný poručník té pře, pravil jest, že tiem on Donínský povinen není v tom jim rozkazovati ani jich před pány postaviti, neb jeho lidé nejsou než toliko služebníci přikázání a že sú lidé svobodní. Tu JMt pán, pan Vylém z Pernšteina na Helfenšteině oc, nejvyšší hofmistr království Českého, se pány a vladykami, krále JMti raddami, takto o tom vypověděli: Poněvadž on Donínský praví, že to lidé jeho nejsou, než toliko přikázání, a že na svobodných dědinách mají, a proti tomu Chvalenický ukázal vajpis z desk, že by to ves i lidé jeho byli, i poněvadž to lidé jeho Donínského nejsou, a Chvalenický praví, že by lidé jeho dědiční byli, a zde se o lidi dědičné nesoudí: z té příčiny JMt páni ten puohon zdvihli sú. A chce-li on Chvalenický právo k těm lidem mieti, právo mu se nezavírá. Stalo se v pondělí po svatém Bričci.

R. III. l. 123. b.

992.

Mezi Wolfem z Chrastu a Delfinem z Chrastu o věno. 1500, 16. listopadu.

Wolf z Chrastu pohnal Delfina z toho, že manželka téhož Delfina jest vznešena na statek jeho, Wolfuov, a on Delfin jemu statku očistiti a manželky své věnem opatřiti nechce. Vložen puohon v středu před svatým Benediktem [18. března].

V té při, kdež Wolf z Chrastu pohnal Delfina z Chrastu z toho, že manželka jeho Delfina jest vznešena na statek jeho, Wolfuov, a on Delfin že mu statku jeho vočistiti nechce etc., tak jakož puohon plněji svědčí. Proti tomu on Delfin nic jest neodpíral, než toliko pravil, že toho chce na Václavovi z Rúpova a na Otíkovi Kamajckém [přestati, a] což se jim koli za spravedlivé zdáti bude, že na tom přestati a tomu dosti učiniti chce. Ale on Wolf žádal v tom pánuov JMtí podle práva zaopatření. A Delfin podal se jest k tomu, že list na peníze, což toho věna jest, udělati manželce

své chce, a ten že chce položit u desk zemských. Pán JMt, pan Vylém z Pernšteina na Helfenšteině etc., nejvyšší hofmistr království Českého, se pány a vladykami, krále JMti raddami, pováživše žaloby i odporu, takto o tom vypověděli a rozkázali: Poněvadž on Wolf vinil jest téhož Delfina, aby mu statek jeho očistil a manželce své aby věno udělal, a on Delfin nic jest proti tomu neodpíral, aby tomu týž Delfin dosti učinil konečně ve dvou nedělech pořád zběhlých a manželce své aby věno udělal, tak jakž se jest podvolil, totiž list věnný aby jie na to věno udělal, na tu summu, pokudž věno jejie káže, na sto a na pětmezcítma kop grošuv, tak jakž jim od úředníkův od desk rozkázáno bude. A když by ten list nebo listy u desk položil, tehdy aby mohl on Delfin od úřadu je zase vyručiti k upomínání aneb k obnovení listuv, a ty zase aby položil aneb tu summu peněz tolikrát, kolikrát by toho potřebie bylo, a to dotud aby ležely při úradě, dokudž by jemu Wolfovi ten statek očistěn nebyl, anebo na ty listy, kteréž na peníze má, aby jie dobrou vůli udělal do té summy, a ten list nebo ty listy aby při úřadu desk zemských položil. Stalo se v pondělí po svatém Brikci.

R. III. l. 270. b.

993.

Mezi Mikulášem Kavkou z Říčán a Janem Hruškou z Tábora o základ. 1500, 17. listopadu.

Mikuláš Kavka z Říčán a na Štěkně pohnal Jana Hrušku z Tábora. Vinil ho z základu tisíc kop grošuv.

V té při mezi Mikulášem Kavkú z Říčán s jedné, a Janem Hruškú z Strkova, měštěním z Tábora, s strany druhé. Pán JMt pan Vylém z Pernšteina na Helfenšteině oc, nejvyšší hofmistr království Českého, se pány a vladykami, krále JMti raddami, této pře odkládají až do Svátosti najprv příští z příčiny takové, poněvadž se tak znamenité [věci] dotýče, a obě straně aby svědky své všechny před JMti osobně postavili na týž den, a Hruška aby vzal druhý list na Písecké, aby oni postavili všechny ty svědky podle puohonu prvního. A k té při žádná strana již více svědkuv vésti nemá, nežli ty, na kteréž se jest prve a nyní táhla, protože jest se již ta pře vedla, a ti listové svědkuv těchto stranám nemají vydání býti, než zde schování býti a zuostati mají, a svědkům aby vydání byli, když svědčiti budou. Stalo se v úterý po svatém Brikci.

R. III. l. 183. b.

994.

Mezi Václavem Zárubou z Hustiřan a Prokopem Othmarem z Holohlav o základ. 1500, 17. listop.

Václav Záruba z Hustiřan pohnal Prokopa Othmara z Holohlav. Vinil ho z dluhu ze sta zlatých základu propadeného. Vložen puohon za pana z Rozmberka léta MCCCCXCIX^o.

V té při mezi Václavem Zárubú z Hustiřan s jedné, a Prokopem Othmarem z Holohlav s strany druhé. Kdež týž Václav vinil jeho Prokopa z dluhu ze sta zlatých základu propadeného, tu kdež jest se s ním založil v Hradci Králové tu středu po Matce božie narozenie o Hradeckém jarmarce o těch sto zlatých, a to proto, že by Othmar pravil, že by u jeho rybníku velikého podtrubí vyvěchováno, vysekáno a vymetáno bylo, táže se, od něho-li se, od Záruby, a s jeho volí a vědomím stalo. A Záruba pravil: „Nemluv toho, však tak nenie, neb sem to včera vohledoval a viem, že vysekáno nenie.“ A Othmar zase že by řekl: „A já sem také včera vohledoval a viem, že vysekáno jest, platíť vo sto zlatých“, a na to že sú sobě ruky podali; a na to týž Záruba ukázal čtyř dobrých lidí svědomí. Při tom také pravil týž Záruba, že jest hned na zajtří ve čtvrtek vedl urozených dobrých lidí šest i jiné lidi k svědomí, kteřížto vohledovali a viděli, že vysekáno, vyvěchováno ani vymetáno nebylo, a na to ukázal těch obojích lidí svědomí. Proti tomu on Otmar odpíraje pravil, že jest jej na zmatek pohnal, a že jest základ o sto kop, a on že jej ze sta zlatých pohnal, a na to ukázal svědomí tří dobrých lidí. A to při tom také pravil, že jest na Zárubu prve pro tu při u desk zemských útok vložil a k tomu útoku pohnal ze sta kop základu. Pravil také, že jest komorníka na to od desk vedl, že sekáno jest, a na to také některé svědky vedl. Pán JMt pan Vylém z Pernšteina na Helfenšteině oc, nejvyšší hofmistr království Českého, se pány a vladykami, krále JMti raddami, vyslyševše s obú stran pře líčení, odpory i svědomí, takto o tom našli a vypověděli: Poněvadž on, Záruba, to dostatečně provedí, že jest se o sto zlatých založil, a také to dostatečně provedl, že to podtrubí ještě ten čtvrtek po základu vysekáno nebylo u nahoře psaného rybníka podtrubí, a on jest toho Otmar dostatečně neprovedl, by to podtrubí nazajtří ve čtvrtek vysekáno bylo, i z té příčiny on Otmar jest jemu Zárubovi těmi sty zlatými vinen, a aby mu je dal od dnešního dne ve dvou nedělech pořád zběhlých. A což se puohonu jeho Otmarova, kterýž jest u desk ze sta kop učinil, dotýče, poněvadž jest ten puohon ze sta zlatých sem učiněn a vonen na kopy, že jeden puohon druhému na překážku nenie, a také že jeho poručník Otmaruov o Svátosti minulé nepravil, by outok prve vložen byl, nežli Zárubuov puohon jest sem do komory, a k tomu jest se znal, že jest Záruba prve sem puohon vzal, nežli on tam útok vložil, a na to vzal hojemství, když mu bylo rozkázáno, aby odpovídal. Stalo se v úterý po svatém Brikef.

R. III. l. 269. b.

995.

Mezi knězem Baltazarem Mrzákem z Miletínka a Jírou Vlašovičkou z Havraního o desátky zadržalé. 1500, 18. listopadu.

Kněz Baltazar z Miletínka poháněl Jíru Vlašovičku z Havraního. Chce ho viniti z desátkuov zadržalých. Vložen puohon v úterý po svatém Ambroži [7. dubna].

V té při mezi knězem Baltazarem z Miletínka s jedné, a Jiříkem Vlašovičkú s strany druhé. Kdež týž kněz Mrzák pohanie jeho Vlašovičku z desátkuov zadržalých, i poněvadž ta věc sirotčí jest a toho zde není, kterýž ten statek najal Vlašovičkovi, z té příčiny pán JMt pan Vylém z Pernšteina na Helfenšteině oc, nejvyšší hofmistr království Českého, se pány a vladykami krále JMti raddami této pře odkládají do Svátosti nejprv příští [1. května], a na ten čas aby ten, ktož jest ten statek Vlašovičkovi najal, stál před JMti pány. A list má na toho vydán býti, ktož ten statek najal, aby na ten čas nahoře menovaný stál, a ten list má on Vlašovička vzieti a jemu ho dodati. Stalo se ve středu před svatú Alžbětú.

Tu létha a dne ut supra vzal jest Jiřík Vlašovička list podle nálezu tohoto.
R. III. 1. 20. a.

996.

Mezi Dorotou z Veletic a Annou z Ledče o rčení. 1500, 18. listopadu.

Dorotha z Veletic pohnala Anny z Ledče na Nebovidech. Vinila ji z toho, že jí a dětem jejím řekla statek svůj po své smrti dáti. Vložen puohon v sobotu den svatého Benedikta [21. března].

Létha MD v pondělí po svatém Zigmundu [4. května] strany vzaly sobě poklid místo hojemství až do svatého Martina nejprv příštího [11. listopadu].

Item léta MD v středu před svatú Alžběthú [18. listopadu] Dorotha puovod nemající na dědinách svobodných, postavila jest rukojmie, jakož země za právo má, Zygmunda Barše z Kamenice a Lukáše Doubka z Rybňan.

V té při mezi Dorothú z Veletic s jedné, a Annú z Ledče pohnanú s strany druhé. Jakož táž Dorotha puovod vinila ji Annu z toho, že jest jí a dětem jejím řekla statek svůj po smrti své dáti, při tom viníci ji, že by ty Nebovidy, kteréž se jíe po sirotku dostaly, jinam zapsala, přes to přirčení, kdež jest řekla, aby jíe v tom spolku nepřekážela, že jíe chce a dětem jejím ten statek po své smrti dáti, Nebovidy. A na to ukázala svědomí, že jest ona Anna ten statek Nebovidy profrajmarčila a ve dsky vložila, žádajíc v tom za opatření táž Dorotha, pravieci, že jest Anna přes to přirčení toho učiniti neměla a nemohla. A na to ukázala táž Dorotha svědomí, že jest jíe ten statek a dětem jejím přirkla po své smrti jmenovaná Anna dáti. Proti tomu ona Anna pohnaná odpierajíc pravila, že jest jíe neřekla dáti, než zapsati, a že jest tomu byla dosti učinila a jíe ve dsky s^ě místem vložila, a potom že jest vedle vuole své zase změnila. Tu JMt pán, pan Vylém z Pernšteina na Helfenšteině oc, nejvyšší hofmistr království Českého, se pány a vladykami krále JMti raddami vyslyševše strany, s obú stran pře líčení, odpory i svědomí takto o tom vypověděli a našli: Poněvadž jest na to ona Anna pohnaná pana Jindřicha z Hradce,

najvyššího komorníka království Českého, a nebožtíka pana Beneše z Waytmille oc. prosila, aby jie spolek s sirotkem Vylémem z Veletic na králi JMti vyprosili a zjednali, a Dorotha aby tomu spolku nepřekážela, že jí chce ona (umřel-li by ten sirotek) statek ten a dětem jejím po své smrti dáti; i poněvadž jest to ona Dorotha dostatečně provedla, že ten sirotek umřel, a ona Anna jie to řekla, kdyby ten sirotek umřel, že jie a dětem jejím chce ten statek po své smrti dáti, a ona Anna toho neodvedla, by jí toliko řekla zapsati a nedati: i z té příčiny ona Anna jest povinovata jie Dorotě ve dvou nedělech pořád zběhlých ujistiti podle toho přirčení, aby ona k tomu statku Nebovidóm po jejie smrti vedle přirčení přijíti mohla i s dětmi svými, poněvadž jest jie Anně ona Dorotha na to přirčení v tom spolku nepřekážela, jsúci podle krve příbuznější k tomu statku, nežli ona Anna. Stalo se v středu před svatú Alžbětú.

R. III. l. 64. a.

997.

Mezi Janem Šnoblem z Varův a konšely města Tachova o přiřčení. 1500, 18. listopadu.

Jan Šnobel z Varuov pohnal purgmistra a konšeluov města Tachova. Vinil je ze sta, ze XL a z VIII a puol zlatého rýnského, kterýchžto jemu na Václavovi Šlotréři, na manželce i na synu jeho dopomoci řekli, k tomu také ortel vyšší Pražský, kterýž mezi týmž Šnoblem a nadepsaným Šlotréřem učiněn, a list, kterýž pan z Rozmberka v ty časy jakožto hejtman království Českého jim psal, aby položili před pány JMti v soudu komorním. Vložen puohon ve čtvrtek před svatým Benediktem [19. března].

V té při, kdež Jan Šnobl z Varuov pohnal purgmistra a konšeluov města Thachova, vině je ze sta, ze XLti a z puoldeváta zlatého rýnského, kteréž jemu přiřkli dopomoci na Václavovi Šlotréři, na manželce i na synu jeho oc., tak jakož puohon šíře svědčí. Proti tomu oni pohnaní odpírajíce pravili, že jemu tiem nic vinní nejsou aniž sú mu vo ty zlaté co přiřkali, žádajíce, aby to na ně provedl, z čehož jim vinu dává. Pán JMt, pan Vylém z Pernšteina na Helfenšteině oc., nejvyšší hofmistr království Českého, se pány a vladykami, krále JMti raddami, pováživše puohonu, žaloby i odporu, takto o tom vypověděli: Poněvadž on Šnobl je Tachovské pohnané vinil ze rčení zlatých nadepsaných, a toho nikterakž neprovedl, by mu co přiřkli, což se těch zlatých dotýče, práva na ně dopomoci, z té příčiny JMt dávají jim Tachovským za právo. Než chce-li on Šnobl k tomu dluhu právo mieti, právo mu se nezavírá. Stalo se v středu před svatú Alžbětú.

R. III. l. 124. a.

998.

Mezi Mikulášem Kavkou z Říčan a Václavem Adamem z Drahonic o postavení dvou střelců z Dymovic. 1500, 18. listopadu.

Mikuláš Kavka z Říčan pohnal Václava Adama z Drahonic, aby postavil Albustina a Václava bratří, střelce z Dymovic, přikázané jeho. Vinil je z toho, že sú k člověku jeho stíleli v této mírné zemi.

V té při mezi Mikulášem Kavkú z Říčan s jedné, a Václavem z Drahonic s strany druhé. Kdež jest jej týž Mikuláš pohnal, aby postavil přikázané své Albustina a Václava bratří, střelce z Dymovic oc., tak jakož puohon šře svědčí. Proti tomu on Václav pohnaný pravil, že nenie povinen těch přikázaných postaviti, proto že mají na svobodných dědinách. Tu JMt pán, pan Vylém z Pernšteina na Helfenšteině oc., nejvyšší hofmistr královstvie Českého, se pány a vladykami, krále JMtí raddami, takto o tom našli a vypověděli: Poněvadž ti lidé mají na svobodných dědinách, jakož na to ukázali vajpis z desk, a on Mikuláš puovod zejména jich nepohnal samých, z té příčiny JMtí ten puohon zdvihli sú. Stalo se v středu před svatú Alžbětú.

R. III. l. 183. b.

999.

Mezi Ondřejem Liškou, měšťanem Žateckým, a obyvateli města Teplé o nehonění loupežníků. 1500, 18. listopadu.

Ondřej Liška, měšténín města Žatče, pohnal kněze Zikmunda [opata] kláštera Teplského i všecken toho kláštera konvent, aby lidi své purgmistra, rychtáře i konšely a všicku obec města Teplského postavili přede pány v soudu komorním. Vinil je ze XXIV kop grošuv míšenských jemu u téhož města loupežem vzatých, kterýžto loupež jim oznámiv jich žádal, aby vedle zřízení a svolenie zemského honili, ale oni Teplští toho zanedbali, toho neučinili a nehonili jsú a jej Ondřeje tudy ke škodě té připravili.

V té při, kteráž jest mezi Vondřejem Liškú, měšténínem města Žatče s jedné, a mezi knězem Zigmundem, opatem kláštera Teplského, i vším téhož kláštera konventem s strany druhé. Jakož on Ondřej puovod pohnal jeho kněze Zigmunda a konvent oc., aby lidi své, purgmistra, rychtáře a konšely i všicku obec města Teplského postavili přede pány v soudu komorním, kdež je vinil ze XXIV kop grošuv míšenských jemu u téhož města loupežem vzatých, při tom žádaje jich Teplských za pomoc a za raddu, aby honili podle svolenie zemského oc., tak jakož puohon plněji svědčí, a na to ukázal list, kterýž sú psali oni Teplští Žateckým, že by byli honili, ale nevěděli, kterou cestú. Proti tomu oni pohnaní odpírajíce pravili, že jest jich nežádal, aby honili, než toliko za raddu a za pomoc žádal. Tu JMt pán, pan Vylém z Pernšteina na Helfenšteině oc., nejvyšší hofmistr královstvie Českého, se pány

a vladykami, krále JMti raddami, pováživše s obú stran pře líčení i odporuov, takto o tom vypověděli a našli: Poněvadž oni Teplští, věděvše o tom loupeži, i nehonili sú podle svolenie zemského, a sami v svém listu, kterýž Žateckým psali, znali se, že by byli honili, ale že jest se on Liška v tom opozdil, a také že sú nevěděli kterou cestú, z té příčiny, poněvadž sú nehonili věděvše, aby jemu Liškovi to dali, což provede před úředníky Pražskými menšími na jich zchválení od dnešního dne ve dvou nedělí pořád zběhlých. A což by neprovedl a nad to více mieti chtěl, to aby zpravil on Liška v kaple Všeck Svatech v pátek o suchých dnech postních najprve příštíech na hradě Pražském. Stalo se v středu před svatú Alžbětú.

R. III. l. 219. a.

1000.

Mezi Apolenou z Dříní a Mikulášem apatekářem, měšťanem Starého města Pražského, o odjetí břehu. 1500, 19. listopadu.

Apolona z Dříní a z Huti pohnala Mikuláše apatekáře, měštěnána Starého města Pražského od lilium, z odjetí břehu jejího u řeky její za zahradú ležícího, kdež jest týž Mikuláš zeď svú, kteráž jest okolo zahrady jeho byla a zahradu jeho od břehu dělila a vymezovala, vybořil a přes meze též zdi břeh jest k řece a k huti příslušející odjal a k své zahradě jej připojil, proti majestátům královským a dobrým vólem a držení k huti starodávniemu. Vložen puohon v středu po svatém Jakubu [29. července].

V té při, kteráž jest mezi Apolonú z Dříní s jedné, a Mikulášem apatekářem, měštěním Starého města Pražského, s strany druhé. Kdež ona Apolona viní jeho pohnaného z odjetí břehu, tak jakož puohon svědčí, tu JMt pán, pan Vylém z Pernšteina na Helfenšteine oc., nejvyšší hofmistr království Českého, se pány a vladykami, krále JMti [raddami], ten puohon zdvihají z té příčiny, že se břehu a gruntuov dotýče. Než chtě-li sebe právem zemským hleděti, právo se jim nezavírá. Stalo se ve čtvrtek den svaté Alžběty.

R. III. list 2. a.

1001.

Mezi Bohuslavem Litovským z Svinař spolu s některými měšťany Nového města Pražského řemesla střelcovského a Hánkem z Záp o postavení Pavla Kapusty, služebníka jeho, o rukojemství. 1500, 19. listopadu.

Bohuslav Litovský z Svinař poháněl Hánka z Záp, aby se Pavlem Kapustú služebníkem svým dobře ujistě, jej postavil před nejvyšším království Českého hofmistrem a raddami krále JMti, viniti ho chce z XVIII kop grošuv míšenských, které za nebožtíka Jiříka bratra jeho za rukojemství dal Blažkovi z Velenie, obývajícemu

pod stupněmi v Menším městě Pražském. Vložen puohon v středu před svatým Jakubem [22. července].

Anthoch, Jan oc., měšťané Nového města Pražského řemesla střelcovského, poháněli Hánka téhož, aby se Pavlem Kapustú svým služebníkem ujistil a jej postavil před nejvyšším hofmistrem království Českého [a] krále JMti raddami, viniti ho chtie z padesáti kop bez VIII grošuv míšenských oc.

Léthá božieho MD ve čtvrtek den svaté Alžběty pán JMt, pan Vylém z Pernšteina na Helfenšteině oc., nejvyšší hofmistr království Českého, se pány a vladykami, krále JMti raddami, této pře odkládají až do Svátosti najprv příští [23. dubna 1501] jemu Bohuslavovi Litovskému a střelcóm Pražským i jemu Hánkovi z Záp z té příčiny, že on Hánek praví, že má dědicství své v Moravě, a oni puovodové praví, že on má dědicství své zde v této zemi s otcem svým. A protož pán JMt se pány ráčí psáti pánóm Moravským, a což za odpověď bude a při čem budú mieti strany zuostaveny býti, při tom času jim povédieno bude.

R. III. I. 20. a.

1002.

Mezi Buriánem z Chlen a radou města Hradce Králové nad Labem o postavení rychtáře městského pro nedopomožení právu. 1500, 19. listopadu.

Buryan z Chlen poháněl purgmistra a konšeluov města Hradce Králové nad Labem, aby rychtáře svého Václava Nejedlého postavili před nejvyšším panem hofmistrem království Českého a raddami krále JMti, viniti ho chce z nedopomožení práva na Pavla Němce, kterýž v páně Hořického domě bydlel, na XXV kop grošuv míšenských. Vložen puohon v neděli po svatém Jakubu [26. července].

V té při, kteráž jest mezi Buriánem z Chlen s jedné, a purgmistrem a konšely města Hradce Králové s strany druhé. Kdež on Buryan pohnal jich Hradecských, aby postavili rychtáře svého Václava Nejedlého, že jej viniti chce z nedopomožení práva na Pavla Němce na XXV kop grošuv míšenských oc. tak, jakož puohon šíře svědčí. Proti tomu oni pohnaní odpierajíc pravili, že rychtář ten jest pod právem jich, a že tu věc opoviedají, žádajíce pánuov JMti, aby při svých právích zachováni byli, a že oni purgmistr a konšelé naň na Buryana práva a spravedlnosti dosti dopomoci chtějí vedle práv svých. Tu JMt pán, pan Vylém z Pernšteina na Helfenšteině oc., nejvyšší hofmistr království Českého, se pány a vladykami, krále JMti raddami, takto o tom vypověděl: Poněvadž on Buryan z Chlen pohání rychtáře jich Hradecských z práva nedopomožení, a oni Hradecští praví, že se to práv jich dotýče a že naň chtie spravedlnosti dopomoci, a také již menovaní purgmistr a konšelé neviní se, že by oni práva jemu Buryanovi nedopomohli, než toliko samého rychtáře, i z té příčiny JMti tento puohon zdvihli. Než chce-li týž Buryan téhož rychtáře

před purgmistrem a konšely svrchu menovanými z čeho viniti, právo mu se nezavírá. Stalo se ve čtvrtek den svaté Alžběty.

R. III. l. 20. b.

1003.

Mezi Kuncem Waldungem z Hollenberku a radou města Mostu o dosti učinění výpovědi z Magdeburka. 1500, 19. listopadu.

Kuncz Waldung z Hollenberku pohnal purgmistra a konšeluov města Mostu. Viniti je chce, že Kašpara Fišara, svého spoluměštěnina, k tomu mieti ani držeti nechť, aby mu se spravedlivé stalo podle vyššieho ortele Maydburského, kterýžto ortel týž Kuncz obdržel o ten duom, v kterémž ten Kašpar nyní sedí, i také o svrchky, kteréž v tom domě po někdy Havlíkovi kožišníku, po otci manželky téhož Kuncze, zuostaly sú, ješto on to všecko za padesát kop grošuv českých pokládá, a podle znění toho ortele k tomu domu a k svrchkóm on Kuncz právo má a mieti chce. Vložen puohon v středu před svatú Máří Magdalenskú [15. července].

V té při mezi Kuncem Waldungem, kteráž jest s jedné, a purgmistrem a konšely města Mostu s strany druhé. Pán JMt pan Vylém z Pernšteina na Helfenšteine oc., nejvyšší hofmistr království Českého, se pány a vládkami, krále JMtí raddami, této pře odkládají až do Svátosti najprv příští [1501, 23. dubna] z té příčiny, aby oni Moští ten list s sebu měli, kterýž sú od pánuov svých mocný měli na již menovaný den Svátosti. A Doubek, jich poručník, aby jim oznámil. A tu jim povědiono bude, při čem budou mieti strany zachovány býti. To zapsáno ve čtvrtek den svaté Alžběty.

R. III. l. 43. a.

1004.

Mezi Janem Turkem v Novém městě Pražském a Janem Bohmickým z Bohmic spolu s Annou z Strážnice, manželkou jeho, a Petrem Pašinkou z Trojanovic o pobrazení statku. 1500, 19. list.

Jan Turek v Novém městě Pražském obývajcí pohnal Jana Bohmického z Bohmic, Annu z Strážnice, manželku jeho, a Petra Pašinku z Trojanovic. Vinil je z pobrazení statku jeho, peněz hotových šesti kop grošuv českých starých a z některých šatných i z jiných ze všech věcí, kteréž sú mu na Liblicích pychem pobrali. Vložen puohon v pátek před květnú nedělí [10. dubna].

V té při mezi Janem Turkem s jedné, a Janem Bohmickým a Annú z Strážnice a mezi Petrem Pašinkú z Trojanovic s strany druhé. Kdež týž Turek vinil je pohnané z pobrazení statku jeho, peněz hotových šesti kop grošuv českých starých a z některých šatných věcí, že sú mu na Liblicích pobrali oc., tak jakož puohon šíře týž svědčí. A na to ukázal týž Turek svědky některých obyvateluov Brodských,

státi vyznával, že Turka zvali na dvůr Turka i Pavla Pašinku a s manželkou Bohmieského šelali si na jeho aby mu zase vrátil jeho zuby vrátil a Petr Pašinka že jest odpovědi. Jakož mi Turek Turek řekl, že jsem jeho také vrátil. A v té době v té době, kteréž mi Turek ukázal. Ukázal také svědomí Jirka Jirky z Brna kterýž také vyznával, že jest na Liblicích v Turkově komoře viděl, jest, jest Turekova byla. Iťe ještě jistěže iťa a podobená prohledáno. Soud vy-
hrnul ovšem odhodlání čestné. Jistěže iťe jedna jistěná a iťina soukenná sedlo, zlaté a stříbrné, a s ní přelínat. Neveř. rukávník a plátno iťe trůnice a něco zlatého tak jakož to svědomí v něž zavěrá. Proti tomu on Bohmieský sám od sebe a od spolupožnaných odpíraje pravil, že se to svědomí Turkovu nesrovnává a pro takové přelínání že se, jsem i jím spolupožnaným zlá, že odpovídání povinni nejsem. To pán J.M. pan Václav z Pernštejna na Heidensteině xc. nejvyšší hofmistr království českého, se pány a vladykami, krále J.M. radami, vyslyševše s obou stran vše křest, odpory i svědomí, takto o tom vypověděli a nalezli: Jakož on Turek ukázal jest tři svědky, kteříž svědčí, že by Petr Pašinka mluvil k němu Turkovi, když jeho Turek vrátil, že mu on také jeho věci zase vrátiti chce, ale ti svědkové nemanno, žádně věci, kteréž by řekl zase vrátiti: a týž Turek ukázal jest jednoho svědka, kterýž vyznává, že jest v Turkově komoře na Liblicích byl a ty věci že jest viděl nahote memořané, a proti tomu oni pohnaní neodpírali, by tu jeho Turku nic nebylo; i přenevadě Turek jednoho toliko svědka má, aby sám za to zpravil podle přeha hnoš, co jest ten svědek viděl, že jest mu to v té komoře pobráno. A když to zpraví, tehdy od zprávy ve dvou nedělech pořád zběhlých oni pohnaní mají jemu to navrhliti. A což se těch šesti kop grošův starých dotýče, na to jest ukázal téhož svědka, kterýžto svědek toliko to vyznává, že jest viděl peníze u něho a peněz že jest puččoval po několika kopách. I jestliže sú Turkovi ty peníze tu vzaty, aby to on Turek zpravil o Svátosti najprv příští [23. dubna 1501] zde přede pány, a jestliže pohnaní nechtějí těmi šesti kopami povinni jemu býti a navzáli sú jich, to aby také zpravili proti jemu Turkovi na týž čas. Pakli by pohnaní po puvodové přísaze nezpravili, tehdy od puvodovy přísahy mají jemu těch VI kop grošův českých oni pohnaní dáti ve dvou nedělech pořád zběhlých. Stalo se vo čtvrtek den svatě Alžběty léta MD.

Léta MD vo čtvrtek den svatě Alžběty učinil jest přede pány a vladykami, krále J.M. radami, v soudu komorním sedlciemi, Jan Turek přísahu podle nálezu tohoto témito slovy: „Na tom přísahám pánu Bohu, jakož mi jest nalezeno, abych vedle svědka přibíhal, že mi jest Petr Pašinka i Jan Bohmieský a Anna manželka téhož Bohmieského to pobrali, což jest ten svědek v té komoře viděl, jakož to náleží štre ukazuje. Tak mi pán Buoh pomahaj i všichni světi.“

Léta božieho MDI v sobotu den svatého Brikeš [13. listopadu] Jan Turek

učinil jest přísahu podle nálezu tohoto těmito slovy: „Na tom přísahám, jímž já viním Jana Bohmického z Bohmic, Annu z Strážnice, manželku jeho, a Petra Pašinku z Trojanovic z šesti kop grošův českých starých, že sú mi vzaty od nich na Liblicích. Tak mi Buoh pomahaj i všichni světi.“

R. III. l. 124. b.

1005.

Mezi Janem Šubou z Humňan a dvěma měšťany Vodňanskými o nespravedlivé obstavení.
1500, 19. listopadu.

Jan Šuba z Humňan pohnal Ondřeje řezníka a Šimka Dívčického, měšťanuov města Vodňan. Vinil je z toho, že jsú jej byli před některými časy právem městckým tu v Vodňanech sstavili, ješto sú ho sstaviti neměli. Vložen puohon v středu před svatým Urbanem [20. května 1500].

Léta božieho MD ve čtvrtek den svaté Alžběty. V té při mezi Janem Šubú z Humňan s jedné, a Vondřejem a Šimkem měšťany z Vodňan s strany druhé. Kdež týž Šuba vinil jest je pohnané, že by jej nespravedlivě na Vodňanském právě stavili. Proti tomu oni pohnaní odpírajíce pravili, že sú měšťané pod Vodňanským právem sediece, a také pravíce při tom, že mu tam chtí právi býti, z čehož je viniti bude. Tu JMt pán, pan Vylém z Pernšteina na Helfenšteině oc., nejvyšší hofmistr království Českého, se pány a vladykami, krále JMti raddami, takto o tom rozkázali: aby on Šuba jich pohnaných před Vodňanským právem hleděl, poněvadž tam od nich byl staven, a oni Vodňanští mají jemu rok k stání o to položiti a právo o to řeči s vysazením vyššieho práva, spravedlivě-li byl on Šuba od nich, od Šimka a od Ondřeje, staven, a on Šuba má vzieti list od pana hofmistra JMti, aby psáno bylo jim Vodňanským, aby právo řkli bez meškání stranám nahořepsaným.

Léta MD v sobotu před svatým Klimentem [21. listopadu] Jan Šuba vzal jest list k Vodňanským podle nálezu tohoto.

R. III. l. 125. b.

1006.

Mezi Pavlem z Hrádku a konšely hory Vyšehradské o dosti učinění orteli. 1500, 19. listop.

Pavel z Hrádku a z Valečova pohnal purgmistra a konšeluov hory Vyšehradské. Vinil je z toho, že tomu orteli, kterýž sú mezi člověkem jeho dědičným Pavlem Vrnú z Braníku a mezi Elenú Kačerkovú v plné raddě své učinili, dosti učiniti nechtie. Vložen puohon v pondělí po svatém Ambroži [6. dubna].

V té při, kdež Pavel z Hrádku pohnal purgmistra a konšeluov hory Vyšehradu. Vinil je, že dosti učiniti nechtie tomu orteli, kterýž jsú mezi člověkem jeho dědičným Pavlem Vrnú z Braníku a mezi Elenú Kačerkovú učinili oc., tak jakož

puohon plněji svědčí. Při tom vinil je také, že toho Pavla vedle toho ortele ne-
 uvedli sú v ten duom, kterýž on koupil za XC kop týž Pavel a jej zaplatil a na
 to jest králi JMtí člověčenství slíbil a přijat jest; a na ten trh a na přijetí člově-
 čenství ukázal svědomí. Ukázal také ortel jich konšeluov, kterýž v nově učinili,
 a jemu ten duom přisoudili podle koupení a zaplacení. Proti tomu purgmistr sám
 toliko odpíral, že jest první ortel na to Kačerce učiněný, a že proti tomu prvnímu
 orteli nechtěl jest z toho domu ven ji vytisknutí. Při tom tu také táž Kačerka
 mluvila, že jest to duom po muži jejíem, a že jest jí manžel její Kačer všecken
 statek svůj po své smrti zavázal a mocnú poručnicí udělal, a na to ukázala vajpis
 z kněh města Vyšehradu. Pravila také, že jí ten duom přisouzen první některou
 raddou, a na to ukázala ortel jich. Pán JMt, pan Vylém z Pernšteina na Helfenšteine
 oc., nejvyšší hofmistr království Českého, se pány a vladykami, krále JMtí raddami,
 vyslyševše s obú stran pře líčení a odpory, takto o tom vypověděli: Poněvadž on,
 Pavel Samuel na místě Pavla Vrny, člověka svého, dostatečně, to provedl, že jest týž
 Vrno ten duom od Kačera koupil a jemu jej úplna zaplatil, a na to přijat jest
 za člověka královského, a nynější radda přisoudila mu to podle jeho trhu spraved-
 livě, protož purgmistr a radda nynější aby jej Vrnu v ten duom uvedli ve dvě
 neděli od dnešního dne pořád zběhlých a jej toho zmocnili a spravedlivě při tom
 nechali podle ortele poslednějšího. Než co se dotýče toho dvoru, kterýž on Kačer
 měl v Roztylech pod Chotkem, jestliže ona Kačerka po témž Kačerovi, muži svém,
 chce k tomu dvoru jaké právo mieti, právo se jí nezavírá. Stalo se ve čtvrtek den
 svatě Alžběty.

R. III. I. 227. a.

1007.

Mezi Václavem z Březnice a Zdeňkem Lisou z Němčic o bezprávné věznění. 1500, 19. listop.

Václav z Březnice pohnal Zdeňka Lisu z Němčic. Vinil ho z toho, že jsa
 před některými léthy v službě krále JMtí na hradě Pražském podle téhož Zdeňka,
 tu on Zdeněk žádné spravedlivé příčiny nemaje, z úmysla jej do vazby vsaditi kázal,
 registra královská jemu vzal, a on Václav pod XXV kop grošuv českých odtud se
 vyručiti musil, kterýchžto XXV kop grošuv českých týž Václav na lichvu musil zed-
 nati, kdež i podnes od leth osmi z těch peněz XXV kop lichvu platí a dává, jsa
 jím Zdeňkem k tomu připraven. Vložen puohon v úterý před svatým Vavřincem.

V té při mezi Václavem z Březnice puovodem s jedné, a Zdeňkem Lisá
 z Němčic pohnaným s strany druhé. Jakož týž Václav vinil jeho Zdeňka pohnaného,
 že jest jej, příčiny spravedlivé k němu nemaje, do věže vsaditi kázal, a on že mu
 se pod XXV kop grošuv českých odtud vyručiti a ty jemu dáti musil, žádaje, aby
 jemu zase týž Zdeněk navrátil. Proti tomu on pohnaný odpíraje pravil, že jest ho

on vsaditi nekázal, než nebožtík Beneš z Waytmille, purkrabie Karlšteinský etc., rozkázal vsaditi jej Bohuslavovi z Újezdce, v ty časy hajtmanu hradu Pražského, a to pro tu příčinu, že týž Václav vzal jest byl od Jeronyma a od Prefata, měšťanuv Starého města Pražského, XXV kop grošuv českých, a ty jest měl dáti jemu Zdeňkovi na diela královská; i nedal a peníze ty utratil. A na to on Zdeněk ukázal svědomí. Tu JMt pán, pan Vylém z Pernšteina na Helfenšteině etc., nejvyšší hofmistr království Českého, se pány a vladykami, krále JMti raddami, vyslyševše s obů stran pře líčení, odpory i svědomí, takto o tom vypověděli: Poněvadž on Václav vinil jest téhož Zdeňka, že by jej on vsaditi kázal a tím vězením že by jej o XXV kop grošuv českých připravil, ale toho jest neprovedl, a on Zdeněk to jest provedl, že Beneš z Waytmille vsaditi jej kázal z příčiny nahoře psané; protož JMt dávají jemu Zdeňkovi za právo. Stalo se ve čtvrtek den svaté Alžběty.

R. III. l. 271. a.

1008.

Mezi Jakubem Vokáčem, měšťanem Královéhradeckým, spolu s Mikulášem Děčským ze Žlutic a Janem Vyskerským z Vyskře o nárek cti. 1500, 20. listopadu.

Jakub Vokáč, měšténín města Hradce Králové nad Labem, a Mikuláš Děčský ze Žlutic pohnali Jana Vyskerského z Vyskře z nářku cti. Vložen puohon v pátek před svatým Jakubem [24. července].

V té při mezi Jakubem Vokáčem z Hradce Králové a Mikulášem Děčským z Žlutic s jedné, a Janem Vyskerským pohnaným s strany druhé. Kdež oni puovodové téhož Vyskerského z nářku cti pohnali, a on nestál, pán JMt, pan Vylém z Pernšteina na Helfenšteině oc., nejvyšší hofmistr království Českého, se pány a vladykami, krále JMti raddami, takto o tom nalezli: Poněvadž oni puovodové po své cti stojí, že ten nárek jim a jich cti na jich dobré pověsti ke škodě a újmě nenie a býti nemá, a jim puovodóm dává se za právo stané. A na pohnaného od pana hofmistra JMti mají list vzieti, aby obeslán byl ten pohnaný, a před pány JMtmi aby stál na den Svátosti najprv příští [23. dubna 1501], aby jim puovodóm to opravil podle nálezu obecního o nárek cti. Stalo se v pátek po svaté Alžbětě.

Léta MD prvného v sobotu po božím křtění [11. ledna] vyšel jest a vydán list na pohnaného Vyskerského podle nálezu tohoto nadepsaného.

R. III. l. 125. b.

1009.

Mezi Janem Šubou z Humňan a Ezechielem Příbramem o bezprávné obstavení. 1500, 20. list.

Jan Šuba z Humňan pohnal Ezechiele Příbrama, měšténína Starého města Pražského. Vinil ho z toho, že jsa někdy měšténínem města Vodňan, s jinými

a podle jiných obstavil jej Šubu tudíž právem městským, ješto toho spravedlivě učiniti neměl ani mohl, a tudy týž Šuba újmu na svém statku vzal, kterúž XXV kop grošuv českých pokládá. Vložen puohon v úterý před svatým Sixtem [4. srpna].

V té při mezi Janem Šubú z Humňan s jedné, a Ezechielem Příbramem, měšťaninem Starého města Pražského, s strany druhé. Kdež týž Jan vinil jeho Ezechiele, že jest jej sstavil na právě Vodňanském bez hodné příčiny, a že jest mu toho učiniti neměl oc., tak jakož puohon šíře svědčí. Tu JMt pán, pan Vylém z Pernšteina na Helfenšteině oc., nejvyšší hofmistr království Českého, se pány a vladykami, krále JMti raddami, této pře podávají jim Vodňanským, aby oni tu při na svém právě rozeznali, právě-li jest jej on Ezechiel sstavil čili nic, a o tu při aby jim konec učinili a den menovali, kdy by státi měli, a on Příbram aby tam stál, poněvadž jest on na tom právě prve jeho Jana Šubu obstavil, a oni Vodňanští aby tu při rozeznali ortelem s vyhrazením vyššího práva. Stalo se v pátek po svaté Alžbětě.

R. III. l. 126. a. Srov. nález č. 1005. na str. 517.

1010.

Mezi Johankou z Slavic a Kateřinou z Brus o rčení. 1500, 20. listopadu.

Johanka z Slavic pohnala Kateřinu z Brus. Vinila ji ze rčení, že jí řekla dáti čepce perlový a punth, za kteréžto dala sto kop grošuv míšenských a jeden zlatý rýnský, a k tomu věnec, na kterémž jest XII lotuov perel, pravieci, že by jej sestra jejie jí odkázala, a k tomu s postel rúcha dobrého. Vložen puohon v sobotu před svatým Vavřincem [8. srpna].

Relacio.

V té při, kteráž jest mezi Johankú z Slavic s jedné, a Kateřinú z Brus s strany druhé. Jakož táž Johanka pohnala ji Kateřinu, vienieci ji z čepce perlového, z punthu a z věnce, tak jakož puohon plněji svědčí, a na to ukázala jest některé svědomí. Proti tomu ona Kateřina odpírajíc pravila, že jest to jejie nebylo, než dcery jejie, kteráž jest za Litovským byla, ukazujíc na Václava Litovského, a jeho za to prosila. A ukázala na to svědky a vajpis z desk, kdež Lithovského žena jemu všecko po smrti své dává, i klenoty. Tu JMt pán, pan Vylém z Pernšteina na Helfenšteině oc., nejvyšší hofmistr království Českého, se pány a vladykami, krále JMti raddami, takto o tom vypověděli a našli: Poněvadž ona Johanka dostatečně jest toho rčení neprovedla, a ona Kateřina to dostatečně provedla, že jest to jejie nebylo, z čehož ji ona Johanka viní, i z té příčiny ona Kateřina ji Johance tu nic povinna nenie. Stalo se v pátek po svaté Alžbětě.

R. III. l. 126. b.

1011.

Mezi Janem z Landšteina spolu s Václavem z Vrabí a Haškem z Vrabí a dvěma poručníky dětí někdy Jana z Tedražic o rukojemství za věno. 1500, 20. listopadu.

Jan z Landšteina a na Tuchorazi, Václav z Vrabí a z Sibřiny a Hašek z Vrabí pohnali Václava Hyndráka z Habrova oc. a Petra Markolta, měštěnína města Sušice, spoluporučníkuov sirotkuov a dětí někdy Jana Mutterplusa z Tedražic. Vinili je z summy CCL kop grošuoč českých z svých dieluov, což na ně přísluší a přijde za rukojemství daných, tu kdež sú byli slíbili za věno za jmenovaného Jana z Tedražic vedle jiných pánuov a dobrých lidí, jsúce k tomu právem připraveni, a již se uhlavili se paní Annú téhož Jana Mutterplosa manželkú, a své diely dali. Vložen puohon v pondělí před svatým Vavřincem [3. srpna].

V té při mezi Janem z Landšteina, Václavem a Haškem bratřími z Vrabí s jedné, a mezi Václavem Hyndrákem z Habrova oc. a Petrem Markoltem, měštěnínem města Sušice, spoluporučníky sirotkuov někdy Jana Mutterplosa s strany druhé. Kdež oni puovodové vinili je pohnané z CCL kop grošuoč českých z dieluov svých, což na ně přísluší, za rukojemství daných Anně z Kunšieho, manželce někdy nadepsaného Jana Mutterplosa oc., jakož puohon šře svědčí. Proti tomu oni pohnaní odpírajíce pravili, že jim tím nic vinni nejsú z té příčiny, že sú oni neprávem, ale dobrovolně to věno dávali, ani davše poručníkóm na úmluvu, aby je v tom zastali, a měvše přísahu v kaple Všeoh Svatých udělali na ten nález a rozsudek, kterýž jest se stal panem Janem z Janovic oc. a panem Albrechtem z Leskovic, podkomořím oc., a raddami krále JMti, toho neučinili, než sami od sebe dali. Tu JMt pán, pan Vylém z Pernšteina na Helfenšteine oc., najvyšší hofmistr království Českého, se pány a vladykami, krále JMti raddami, vyslyševše puohon, žalobu i odpory, takto o tom vypověděli a nalezli: Poněvadž oni puovodové, Jan z Landšteina, Václav a Hašek bratří z Vrabí, z viery slíbivše za věno svrchupsané a jie Anně manželce téhož Jana Mutterplosa své diely jsú dali a vyplnili, i z té příčiny Václav Hyndrák a Petr Markolt, poručníci sirotkuov nadepsaného Jana Mutterplosa, povinni sú jim ty diely a peníze zase navrátiti od dnešního dne ve dvou nedělí pořád zběhlých z statku často menovaného Jana Mutterplosa. Dali památné. Stalo se v pátek po svaté Alžbětě.

R. III. l. 126. b.

1012.

Mezi Johankou z Prahy a Dorotou z Košin o nezdržení smlouvy. 1500, 20. listopadu.

Johanka z Prahy, vdova Maršálka starého, pohnala Dorothu z Košin. Vinila ji z dosti neučiněné smlouvy. Zapsán puohon za hejtmanství pana z Rozmberka léta MCCCCXCIX°.

V té při, kteráž jest mezi Johankú z Prahy, vdovou po nebožtíkovi starém Maršálku s jedné, a Dorotú z Košin s strany druhé. Kdež táž Johanka vinila ji Dorothu z nezdržení smlouvy Albrechtem z Leskovce, podkomořím království Českého, a pod pečeti učiněná. Tu JMt pán, pan Vylém z Pernšteina na Helfenšteině oc., nejvyšší hofmistr království Českého, se pány a vladykami, krále JMti raddami, takto o tom rozkázali: aby ona Johanka ten list jí Dorotě Košince vydala od dnešního dne ve dvou nedělech pořád zběhlých, i s dobrou volí, a ona Dorota aby jě Johance těch šedesáte kop grošuv míšenských uručila, a podle nadepsané smlouvy podkomořieho aby se zachovala a jě Johance vyplnila. Stalo se v pátek po svatě Alžbětě.

R. III. I. 127. a.

1013.

Mezi Janem Svadbou z Otradovic spolu s Heřmanem z Hodkova a Václavem starším Králickým z Krsovic o vyvazení rukojemství. 1500, 20. listopadu.

Jan Svadba z Otradovic a Heřman z Hodkova a z Bohdanče pohnali Václava staršieho Králického z Krsovic z XXVII kop grošuv českých summy jistinné i s úrokem za téhož Václava Králického daných. Vložen puohon v sobotu po zvěstování panně Mariji [28. března].

V té při mezi Janem Svadbú z Otradovic a Heřmanem z Hodkova s jedné, a Václavem starším Králickým z Krsovic s strany druhé. Jakož sú oni puovodové vinili jěj Václava ze XXVII kop grošuv českých summy jistinné i s proležaným, kdež sú zaň za rukojemství dáti musili, pán JMt pan Vylém z Pernšteina na Helfenšteině oc., nejvyšší hofmistr království Českého, se pány a vladykami, krále JMti raddami, tento puohon zdvihli sú z příčiny té, že k soudu komornímu ten soud nepřileží, než k úřadu miestopurkrabie Pražského, a chtě-li oni puovodové jěho Václava před jmenovaným soudem viniti, právo se jim nezavírá. Stalo se v pátek po svatě Alžbětě.

R. III. I. 127. b.

1014.

Mezi Martinem z Hlasiva a Václavem Vlčkem z Čejnova o dluh. 1500, 20. listopadu.

Martin z Hlasiva pohnal Václava Vlčka z Čejnova. Vinil ho z nedrženie smlouvy a z dluhu z LXIV funtuov peněz mince rakouské neb zlatých rýnských a k tomu, což se Zygy z Třeboně dotýče, XXXII zlatých rýnských. Vložen puohon léta oc. XCVII^o za hejtmanství pana z Rozmberka.

Leta MD v pátek po svatě Alžbětě Martin z Hlasiva puovod, nemaje na dědinách svobodných, postavil rukojmí Klimenta z Tábora, jestliže by křivzuostal, tak jakož za právo jest.

V té při, kteráž jest mezi Martinem z Hlasiva s jedné, a Václavem Vlčkem z Čajnova s strany druhé. Jakož on Martin pohnal a vinil jej Václava z nedrženie smlouvy a z dluhu LXIV funtuov mince rakouské neb zlatých rýnských a k tomu, což se Zygy z Třeboně dotýče, ze XXXII zlatých rýnských, ukazuje na to některá svědomie. Proti tomu on Václav Vlček odpíraje ukázal kvitanci, kteráž ukazuje a seznává, že by jemu Martinovi všecku službu zaplatil i jeho desátníku. K tomu ukázal jest také týž Václav i přepis smlouvy, kterýž ukazuje, že týž Martin přijal jest XIV funtuov, a že by více neměl co bráti, poněvadž register nenie, a týž Václav na registra se táhl. Tu JMt pán, pan Vylém z Pernšteina na Helfenšteině oc., nejvyšší hofmistr královstvie Českého, se pány a vladykami, krále JMti raddami, slyševše puohon, žalobu i odpory a jich s obú stan pře líčení, takto vypověděli: aby týž Martin jemu Václavovi Vlčkovi registra položil, a tu což vokáže registry těmi spravedlivě, aby jemu týž Václav dal. Stalo se v pátek po svaté Alžbětě.

R. III. l. 184. a.

1015.

Mezi Purkhartem Arnoštem z Kestřan a Václavem Adamem z Drahonic o postavení člověka pro nevrácení prstenů. 1500, 20. listopadu.

Purkhart Arnošt z Kestřan pohnal Václava Adama z Drahonic a z Ploskovic, aby člověka svého Bláhu z Drahonic postavil před nejvyšším panem hofmistrem královstvie Českého a raddami krále JMti. Vinil ho z nevrácenie dvú prstenuov zlatých, kteréž za XXII zlatých uherských stáli. Vložen puohon v pátek před svatým Jakubem [24. července].

V té při mezi Purkhartem Arnoštem z Kestřan s jedné, a Václavem Adamem z Drahonic s strany druhé. Kdež týž Arnošt pohnal téhož Václava, aby člověka svého Bláhu z Drahonic postavil před nejvyšším panem hofmistrem královstvie Českého a raddami krále JMti, kdež ho vinil z nevrácení dvú prstenuov zlatých oc., tak jakož puohon plněji svědčí. Tu JMt pán, pan Vylém z Pernšteina na Helfenšteině oc., nejvyšší hofmistr královstvie Českého, se pány a vladykami, krále JMti raddami, vyslyševše žalobu, odpory i svědomí, kteréž jest Arnošt ukazoval, kterémužto svědomí Bláha člověk Adamuov neodpíral, než znal se, že jest jeden prsten nalezl a ten že děveče dal a ta děvečka pastorku Arnoštovu, takto o tom vypověděli: Poněvadž on Blažek k tomu nalezení toho prstena znal se jest a pryč jej dal, aby ten prsten zase vyjednal od dnešního dne ve dvú nedělech pořád zběhlých, aneb aby mu jej zaplatil, zač by stál, a druhý aby mu také vrátil. Pakli by ho vrátiti nechtěl a pravil by, že ho nemá, aby to zpravil hned, že ho nemá ani měl, ani by co o něm věděl. Stalo se v pátek po svaté Alžbětě.

R. III. l. 227. b.

1016.

Mezi Petrem Mladějovským z Mladějovic a konšely města Vodňan o postavení měšťana pro svěření truhlice s klenoty. 1500, 20. listopadu.

Petr Mladějovský z Mladějovic pohnal purgmistra a konšeluov města Vodňan, aby Hayfle spoluměštěnína svého postavili před nejvyšším panem hofmistrem království Českého a raddami krále JMti. Vinil ho z svěření truhlice s klenoty, ješto toho za sto kop grošuv českých jest, kterúžto truhlici nebožka paní Katherína z Tažovic, bába téhož Petra Mladějovského, jemu Hayfloví svěřila. Vložen puohon v sobotu před svatým Jakubem [18. července].

V té při, kteráž jest mezi Petrem Mladějovským s jedné, a mezi purgmistrem a konšely města Vodňan s strany druhé. Kdež týž Petr pohnal jich Vodňanských, aby postavili před nejvyšším panem hofmistrem království Českého a raddami krále JMti svého spoluměštěnína Hayfle, kdež ho on Petr vinil z svěření truhlice nebožky Katheríny z Tažovic oc., tak jakož puohon svědčí, při tom žádaje pánuov JMti za opatření, že těch svědkuov, kterýchž jest pohnal k této při, že sú tíž Vodňanští jemu jich nepostavili. Proti tomu on Hayfl odpíraje pravil, že s týmž Petrem Mladějovským o tu při právem Vodňanským jest rozsouzen s vyhrazením vyššieho práva a právo s děkováním přijal. Tu JMt pán, pan Vylém z Pernšteina na Helfenšteine oc., nejvyšší hofmistr království Českého, se pány a vladykami, krále JMti raddami, vyslyševše puohon, žalobu i odpory, této pře ráčili sú odložiti do Svátosti najprv příští [23. dubna 1501], a to z těch příčin, poněvadž on Petr Mladějovský tomu orteli odpírá, aby tíž Vodňanští s tiem ortelem na ten den stáli a jemu Petrovi ty svědky, kterýchž jest pohnal, postavili také na týž den, a tu, což pánóm JMti příležeti bude, to budú ráčiti súditi. Stalo se léta MD v pátek po svaté Alžbětě.

R. III. l. 227. b.

1017.

Mezi Velvarskými měšťany a Janem Firšicem z Nabdína o rušení výsad. 1500, 20. listopadu.

Velvarští měšťané pohnali Jana Firšice z Nabdína. Vinili ho, že člověk jeho Filípek v Hoholicích proti jich vajsadám starodávním suol měří, řez dělá, kovárnu drží, obilé laduje a překupuje v jich hranicích ke škodě města jich. Vložen puohon léta MCCCCXCVII za hejtmanství pana Petra z Rožmberka.

V té při mezi Velvarskými měšťany s jedné, a Janem Firšicem pohnaným s strany druhé. Jakož oni Velvarští pohnali jeho Jana Firšice, aby jim od krčmáře, svého člověka Filípka z Hoholic, odpovídal etc., tak jakož puohon svědčí: i poněvadž člověk jeho nenie, a pán téhož krčmáře před rukama jest dědičný, nenie povinen on Firšic jim Velvarským z něho odpovídati; než kdyby ho potřebovali k svědomí podle

psaní svého, byl by jej povinovat postaviti. Protož pán JMt, pan Vylém z Pernšteina na Helfenšteině etc., nejvyšší hofmistr království Českého, se pány a vladkami, krále JMti raddami, tento puohon i také škody zdvihli sú. Stalo se v pátek po svatě Alžbětě.

R. III. l. 271. a.

1018.

Práva staná k roku svatého Martina. 1500, 19. a 20. listopadu.

Za urozeného pána, pana Vyléma z Pernšteina etc.

Katherína, Mandelena a Otilia z Prauthu, dcery někdy Kašpara odtudž, pohnaly Zigmunda a Václava bratří Hozlauruov z Hozlau na Permesgrynu létha MD v úterý po svatém Prokopu [7. července], viniti je chtěvše ze třidcieti a z puol čtvrtý kopy grošuov českých, úrokuov vybraných ze vsi Grozengrynu na tom, což sú nadepsané sestry od týchž bratří měly listem po otci svém v zástavě, ješto jsú tíž bratří k těm úrokóm práva neměli etc., jakož puohon plněji svědčí. Tu na rok jim položený, poněvadž nadepsaní bratří pohnaní třikrát volání jsúc, k svému právu nestáli, z té příčiny JMt pán, pan Vylém z Pernšteina na Helfenšteině etc., nejvyšší hofmistr království Českého, se pány a vladkami, krále JMti raddami, dali sú napřed jmenovaným sestrám z Prauthu puovodóm proti týmž Hozlauróm bratřím pohnaným za právo stané. Dali památné.

Létha MD prvného v středu po svatém Vítě [16. června] vydán jest list zatykací na Zigmunda a Václava Hozlaury pohnané po právu staném.

Jan Krupý z Probluze pohnal léta MD v středu před svatou Maří Magdalenú [18. července] Václava Vrchlabského z Vrchlabí, viniti ho chtě z nezdržení smlouvy, co se zboží Vrchlabského a dielu jeho, kterýž témuž Krupému prodal, dotýče, že mu té smlouvy v ničemž nedrží etc., jakož puohon plněji svědčí. Tu léta MD ve čtvrtek den svatě Alžběty [19. listopadu] dáno Krupému za právo stané.

Katherína, manželka někdy Vavřince havéře, měštěnína města Mayta, pohnala purgmistra a konšeluov města Vysokého Mayta z drženie statku jejieho i také statku manžela jejieho, kterýž po smrti téhož manžela jejieho zuostal, to jest domu, dvoru, dědin a svrchkuov, ješto to za tři sta kop grošuov českých stojí a ona k tomu spravedlnost má etc., tak jakož ten puohon svědčí. Léta MD v pátek po XI tisíc svatých panen [23. října] v registra vložený jest puohon. Tu léta a dne ut supra dáno jí Katheríně puovodovi proti týmž konšelóm za právo stané.

Jan Bytízský z Bytiezu chtěl viniti Petra Markolta, měštěnína města Sušice, pro kteréhož pohnal purgmistra a konšeluov téhož města Sušice, aby jej postavili z pychu a pro ten pych z padesáti kop grošuov českých, že jest naň sáhl a jej bíti

chtěl. Tu léta MD v pátek po svaté Alžbětě [26. listopadu] dáno puovodovi proti témuž Petrovi pohnanému za právo stané.

Katheřina, někdy Kašpara Steypachova dcera z Kynigsperku pohnala léta MD ut supra pana Mikuláše Šlika z Holayče a z Hertmberku, že jí statek jejie otcovský odjal, kdež ona leth spravedlivých ještě neměla, to jest puol zámku Kynigsperku, puol vsi, lesuov, rybníkuov etc., jakož puohon plněji svědčí. Tu léta MD v pátek po svaté Alžbětě [20. listopadu] dáno Katheřině puovodovi proti témuž panu Mikulášovi Šlikovi za právo stané.

R. III. l. 319. a.

Puohonové a nálezové k roku Svátosti léta MDI^o.

1019.

Mezi Kateřinou z Eystebna a Henrychem z Plavna o postavení pastorka jejího Zvěsta pro pobrání svrchkův a peněz. 1501, 27. dubna.

Katheřina z Eystebna pohnala Henrycha z Plavna, aby rozkázal Bohuslavovi Zumrovi, manu svému, aby postavil Zvěsta z Eystebna, pastorka svého, a sám aby s ním stál. A chce téhož Zvěsta bratrana svého viniti z svrchkuov, nábytkuov a hotoových peněz, kteréž jest svěřila někdy Zvěstovi, bratru svému a otci svrchupsaného Zvěsta, ve dvoře Vokořině a v Henckelsdorfe, a ti sú pobrání k ruce téhož bratrana jejieho, kterýchž jí vydati nechce. Vložen puohon za hejtmanstvie pana Petra z Rozmberka.

V té při mezi Katheřinú z Eystebna s jedné, a Henrychem z Plavna s strany druhé. Kdež táž Katheřina pohnala téhož Henrycha, aby Bohuslavovi Zumrovi, manu svému, rozkázal, aby postavil Zvěsta z Eystebna, pastorka svého, a sám aby s ním stál oc., tak jakož puohon šíře svědčí. Proti tomu on Henrych odpieraje pravil, že by nebyl povinen mana svého stavěti. Zase proti tomu ona Katheřina pravila, že má na svobodných dědinách, že jest jí povinen odpoviedati. Tu JMt pán, pan Vylém z Pernšteina na Helfenšteine oc., nejvyšší hofmistr královstvie Českého, se pány a vladykami, krále JMti raddami, z této příčiny ten puohon zdvihají, poněvadž ona Katheřina nepohnala Zvěsta samého, kteréhož viniti chce, než toliko aby on Zumer postavil pastorka svého, a Zumer nenie povinen postaviti. Než chce-li ona Katheřina Zvěsta hleděti právem, k kterémuž právu přísluší, právo se jie nezavierá. Stalo se léta MD prvnioho v úterý po svatém Marku.

R. III. l. 43. b.

1020.

Mezi Mikulášem Trčkou mladším z Lípy a bratřími z Skalky o propuštění úročníka z poddanství. 1501, 27. dubna.

Mikuláš Trčka mladší z Lípy a na Lichtmburce pohnal Jana, Albrechta a Jiříka z Skalky. Vinil je, že sú propustili Jakuba z Hrošky, kdež jemu skrze to úrok schází.

V té při mezi Mikulášem mladším Trčkú z Lípy s jedné, a mezi Janem, Albrechtem a Jiříkem, bratřími z Skalky, s strany druhé. Poněvadž strany svědkuov podle práva a svolenie zemského nemají, z té příčiny pán JMt, pan Vylém z Pernšteina na Helfenšteině oc., nejvyšší hofmistr královstvie Českého, se pány a vladykami, krále JMti raddami, této pře až do svatého Martina najprv příštíeho odkládají, aby sobě obojí strany svědky podle práva zjednali. Stalo se v úterý po svatém Marku.

R. III. l. 184. b.

1021.

Mezi Václavem a Prokopem Mladotami ze Solopisk a měšťany Litoměřickými o bezprávné vybírání cla. 1501, 27. dubna.

Václav Mladota z Solopisk a Prokop odtudž, poručníci sirotkuov Píšťanských pohnali měšťany Lithoměřické. Vinili je etc. (Puohon napřed stojí na počátku, převrha tři listy.)

V té při mezi Václavem Mladotú z Solopisk a Prokopem odtudž s jedné, a mezi měšťany Lithoměřickými s strany druhé. Pán JMt, pan Vylém z Pernšteina na Helfenšteině etc., nejvyšší hofmistr královstvie Českého, se pány a vladykami, krále JMti raddami, této pře odložili až do svatého Martina najprv příštíeho, z příčiny té, že svědkové jich nejsou vedle práva a svolenie zemského, že dobří lidé vladyčtí nesvědčí podle závazku své duše a viery a lidé obecní na kříži. Stalo se v úterý po svatém Marku.

R. III. l. 271. b. Srovnej nález č. 984 v Archivě Českém X. 554.

1022.

Mezi Václavem Sataněrem z Drahovic a Felixem Fictumem z Nového Šumburka o zavraždění havéře. 1501, 27. dubna.

Václav Sataněr z Drahovic a na Hanenšteině pohnal Felixu Fictum z Nového Šumburka, aby lidi své Kašpara Cinera, Václava Pecka z Klášterce a Vondráčka, rychtáře z Rájuov, postavil před pány JMti v soudu komorním. Vinil je, že sú mu havéře zamordovali. Vložen puohon v sobotu po zvěstování panně Mariji léta MD. [28. března.]

V té při mezi Václavem Sataněrem z Drahovic s jedné, a Felixem Fictum s strany druhé, kdež týž Sataněr pohnal jeho Felixu, aby lidi své postavil přede pány etc., Kašpara Cinera, Václava Pecka z Klášterce a Vondráčka rychtáře z Rájuov, kdež je vinil, že sú mu havěře zamordovali, a tu při tom pověděl, že ne všech těchto lidí viní, neb vinni nejsou, než toliko Vondráčka rychtáře že z takového mordu viniti chce. Proti tomu Felix pohnaný odpíraje pravil, že jest ten puohon na zmatek, poněvadž jich všech viniti nechce, pohnav je, a co se rychtáře dotýče, toho jest žádal, aby naň provedl. Tu JMt pán, pan Vylém z Pernšteina na Helfenšteině etc., nejvyšší hofmistr království Českého, se pány a vladkami, krále JMtí raddami, takto o tom našel: Poněvadž jest on Sataněr z mordu pohnal, v puohonu pokládaje, že z mordu viniti chce, a v žalobě pravil, že ti dva nic vinni nejsou, kromě rychtáře: i z té příčiny, poněvadž sám pověděl, že dva nic vinni nejsou, a dále viniv rychtáře z mordu, toho jest naň nikterakž a ničímž neprovedl, by tiem mordem vinen byl, a poněvadž neprovedl, tu jest také zmatek učinil: a protož z těch příčin a pro takové zmatky JMtí páni jej Sataněre puovoda v svú kázeň berú. Stalo se v úterý po svatém Marku evangelistovi.

Létha MD prvního v pátek v suchých dnech letničních [4. června] Felixovi Fictum pohnanému dána jest ke dskám relací po nálezu panském nadepsaném, a škod menoval VIII kop grošuov českých, z nichž vinil nahoře menovaného Sataněre před úředníky Pražskými menšími podle nálezu obecního.

R. III. I. 272. a.

1023.

Mezi Václavem Folknaurem a Heřmanem Petrovským o studni a dva kotly na vaření alaunu. 1501, 27. dubna.

Václav Folknauer pohnal Heřmana Petrovského z Petrovic. Vinil ho z držení studnice u Starých Přílep a z těch kotluov, v kterýchž alaun vaří; a těch kotluov aby neodbýval do té pře skonání. Vložen puohon léta MD ve čtvrtek před svatým Benediktem. [19. března.]

V té při mezi Václavem Folknaurem s jedné, a Heřmanem Petrovským z Petrovic s strany druhé. I jakož on Folknauer pohnal jeho Heřmana, vině jej z držení studnice u Starých Přílep a z těch kotluov, v kterýchž alaun vaří etc., tak jakož puohon šíře svědčí. Při tom Vratislav z Mitrovic na místě téhož Folknaura mluvil jest, že on Heřman drží studnici a dva kotly, v kterýchž alaun vaří, a na to jest okázal list krále Václava, kterýmžto listem JMt dává všecko své právo na té studnici někdy Nikodemovi z Jilového a Hanušovi, jich synóm a kverkóm, kterémužto majestátu jest sto a XVII leth*); a při tom také ukázal jest majestát krále JMtí, pána našeho milostivého, kdež JMt potvrzuje toho majestátu Václavovi Folknaurovi

*) tedy z roku 1384.

krále Václava i jeho erbóm. A také pravil on Vratislav, že tu studnici on Václav Folknauer zastavil i s kotly někdy uzdářovi z Prahy, kdež potom manželka jeho Dorotha po smrti téhož uzdáře že jest vzala XXti kop, v kterýchž sú ti kotlové zastaveni byli, a kotluov vrátiti nechtěla. A na to ukázal svědomí někdy Zdenka z Šternberka, najvyššieho purkrabie Pražského, i vajpis register z Karlšteina, a také ukázal na to svědomí, kteréž jest přinesl purkrabie hradu Pražského, kterýž jest byl na těch studnicích. Proti tomu on Heřman z Petrovic pohnaný odpíraje ukázal majestát krále Václava, kterýmžto JMt dává studnici u vsi Přílep, z kterých alaun vaří, Kunatovi z Kolína a jeho kverkóm, kterémuž jest XC a tři léta*), a při tom jest vokázal majestát krále Vladislava Českého, kterýžto svědčí Hrozkovi z Prošovic, jímžto JMt potvrzuje téhož majestátu krále Václava, kterémužto tvrzení jest XII leth**), pravě on Heřman, že má lepší právo k té studnici a k těm kotlóm po Hrozkovi z Prošovic nežli on Václav Folknauer, a také se táhl na purkrabovo svědomí. Tu JMt pán, pan Vylém z Pernšteina a na Helfenšteině etc., najvyšší hofmistr královstvie Českého, se pány a vladykami, krále JMti raddami, takto o tom nalezli: Jakož on Vratislav ukázal jest majestáty nahoře menované, kdež mu král JMt své právo dává a nemenuje jaké právo, a potom potvrzení krále JMti, že při těch majestátích jeho zuostavuje; a kteréž jest majestáty on Heřman od krále Václava i potvrzení ukázal, že také ho při nich zuostavují, poněvadž on Zdeněk z Šternberka vyznává, že jest té puol studnice bylo Václava Folkenaura a že on ji zastavil nahoře dotčenému uzdářovi, a ona Dorotha, manželka jeho uzdářova, přijala peníze za tu zástavu a kotluov vrátiti nechtěla; i podle toho svědomí nadepsaného Zdenka z Šternberka, purgrabie Pražského, a toho člověka Vondřeje, kterýž před purkrabí také vyznal: že jest povinen on Heřman jemu Václavovi Folknaurovi puol studnice postúpiti ve dvú nedělí pořád zběhlých a kotly má jemu navrátiti, když to on Václav Folknauer provede, jací sú byli na váze aneb zač sú stáli, před úředníky Pražskými menšími v pondělí před svatým Jakubem velikým [19. července], a to poněvadž jest on Heřman Petrovský té zástavě i za ni peněz vzeti nic neodpíral. Než Petrovského při jeho puol studnici zuostavují, jakž majestátové jeho ukazují. A škody pán JMt se pány a vladykami mezi nimi zdvihli sú. Stalo se v úterý po svatém Marku.

Léta MD prvnioho dána jest relací ke diskám Václavovi Folknaurovi podle nálezu nadepsaného.

R. III. l. 272. b.

1024.

Mezi Melicharem Elpognarem z Mostu a Fridrichem Ponerem o dluh za kupectví.
1501, 27. dubna.

Práva staná k roku Svátosti léta MDI^o. Melchar Elpognar z Mostu

*) tedy z r. 1408.

**) z r. 1489.

pohnal léta MD v pondělí po svatém Prokopu [6. července] Frydrycha Ponera ze sta a z XCti a z jedné kopy grošuo míšenských jemu za kupecství zuostalých.

Tu léta MD prvního v úterý po svatém Marku JMt pán, pan Vylém z Pernšteina na Helfenšteině etc., nejvyšší hofmistr království Českého, se pány a vladykami, krále JMtí raddami: Poněvadž on Frydrych pohnaný třikrát volán jsa, k svému právu nestál, z té příčiny dali sú jemu Melcharovi puovodovi za právo stané.

R. III. l. 316. b.

1025.

Mezi Janem Hrabaně z Vlkánova a Petrem Kučerou z Dřínova o dluh. 1501, 27. dubna.

Jan Hrabaně z Vlkánova, Starého města Pražského měšťenin, pohnal léta MD prvního v pátek před přenesením svatého Václava [26. února] Petra Kučeru z Dřínova z VIII kop grošuv a z XI grošuv dluhu etc. Tu na rok jim položený ut supra, poněvadž třikrát volán jsa týž Petr pohnaný nestál, dáno jemu Janovi Hrabanovi puovodovi proti témuž Petrovi za právo stané. Dal památné.

Tu léta MDI^o v středu po svaté Markétě [14. července] vydán jest list zátkací na Petra pohnaného po právu staném.

R. III. l. 317. a.

1026.

Mezi Bohuslavem Litovským z Svinař a Václavem Kavanem z Dědibab o nárek cti. 1501, 27. dubna.

Bohuslav Litovský z Svinař pohnal Václava Kavana z Dědibab léta MD prvního v pondělí před svatým Anthoniem [11. ledna] z toho, že jest se znal, pravě, že jej Bohuslava zastřeliti měl. Tu léta a dne ut supra dáno jemu Bohuslavovi puovodovi proti témuž Kavanovi pohnanému, jenž třikrát volán jsa, k svému právu nestál, za právo stané. Dal památné.

R. III. l. 317. a.

1027.

Mezi Annou dcerou Fenclovou z Plzně a Janem Pehmem a Martou manželkou jeho o dosti nečinění smlouvě. 1501, 28. dubna.

Anna dcera Fenclova z Plzně pohnala Jana Pehma a Marthu manželku jeho na hradě Pražském obývajících z dosti nečinění smlouvy, dobrými lidmi mezi nimi s obú stran učiněné a kniehami Starého města Pražského zapsané, v tom, že sú jí každý týden XII grošuv českých dávati měli a mají, oni pak za dvě neděli davše, více a dále jí dávati nedbají již na dvě létě, ješto toho zadržalého jest XXti kop grošuv a VI grošuv českých. Vložen puohon v pátek den svatého Havla. [16. října 1500.]

V té při mezi Annú z Plzně s jedné, a mezi Janem Pehmem a Marthú manželkú jeho s strany druhé. Kdež táž Anna vinila jest je pohnané, že sú s ní smlouvu učinili, aby jí po XIIti grošiech českých na týden dávali dotud, dokudž by se muž jejie Jan, syn pohnaných, zase k ní nevrátil, a že počeli za dvě neděli dávatí a potom že nechtěli, a že sú jí zadrželi XX kop grošuv českých a VI grošuv českých, jakož puohon šíře ukazuje. A na to ukázala pánuov Pražan smlouvu. Proti tomu on Pehm i s manželkú svú odpierajíce pravili: že nevědie, jestli jich syn živ, a že by nebyli povinni dávatí, jestliže by nebyl jich syn živ. Tu JMt pán, pan Vylém z Pernšteina na Helfenšteině oc., nejvyšší hofmistr královstvie Českého, se pány a vladykami, krále JMtí raddami, takto o tom vypověděli: Kdež táž Anna vinila jest jej Pehma a manželku jeho, že by po XIIti grošiech českých měli jí vydávatí na týden, a to jest smlúvou pánuov Pražan provedla, z té příčiny též Anny při též smlouvě zuostavují, aby nadepsaný Pehm i s manželkú svú jí to vydávali vedle smlouvy nahoře dotčené; a kdež táž Anna vinila je, že by jí XX kop českých grošuv zadržali a VI grošuv českých, a proti tomu on Pehm s manželkú svú toho jí neodpírali, i z té příčiny dává se jí Anně za právo k těm XXti kopám grošuv a VIti grošum, vše českým, aby jí je oni ve dvou nedělí dali od dnešního dne ve dvou nedělech pořád zběhlých. Stalo se v středu před svatým Filipem a Jakubem.

R. III. 1. 2. a.

1028.

Mezi Benešem Sendražským z Sendražic, správcem purkrabství kraje Hradeckého, a Janem Litoborským z Chlumu o vydání summy vedle smluv svatebních. 1501, 28. dubna.

Beneš Sendračský z Sendražic, zpráve purkrabství kraje Hradeckého, pohání Jana Lithoborského z Chlumu z toho, jakož jest mu on Beneš vydal puol čtvrtá sta kop grošuv míšenských, a on Jan ještě žádá od něho další summy též puol čtvrtá sta kop grošuv míšenských právem paní Elšky manželky své, protož aby týž Lithoborský stál před pánem JMtí oc. a jej Beneše aby dostatečně v tom opatřil, aby z vydání takové summy napomínán budúcne od žádného nebyl a nebezpečenství a škody aby nenesl. Vložen puohon v pátek před svatým Jakubem [24. července 1500].

V té při mezi Benešem Sendračským z Sendražic vladykú s jedné, a Janem Lithoborským z Chlumu také vladykú s strany druhé. Kdež on Beneš vinil jeho Jana Lithoborského, chtě, aby mu ujistil vedle smluv svatebních, což se jeho Jana Lithoborského manželky dotýče oc., tak jakož puohon šíře svědčí. Proti tomu on Jan Lithoborský odpieraje pravil, že má na ten puohon s Benešem Sendračským smlúvu, že by měl zde s manželkú svú státi a ji k tomu mieti, aby Benešovi ujistila, aby se žádný naň na Beneše pro jejie statek nenavracoval, jakožto v smlouvě šíře stojí, kterúž jest vokázal. Tu JMt pán, pan Vylém z Pernšteina na Helfenšteině oc., naj-

vyšší hofmistr království Českého, se pány a vladykami, krále JMti raddami, takto o tom vypověděli: Poněvadž jest on Beneš Sendračský smlúvu na ten puohon učinil a rukojmie na to přijal, jestliže by mu se té smlouvě dosti nestalo, a Lithoborský pravil, že by té smlouvě chtěl dosti učiniti, ale že mu žena v šesti nedělech leží, že toho beze lsti učiniti nemuž, i z té příčiny páni JMt té pře odložili do svatého Martina najprv příštího [11. listopadu]. Než jestliže by v tom Jana Lithoborského neb manželky jeho Buoh smrti neuchoval, a kto se na ten statek jejie nahoře dotčený táhl, že on Beneš má k těm rukojmím hleděti, kteříž sú mu slíbili, jakož poslední smlouva ukazuje. Stalo se v středu před svatým Filipem a Jakubem.

R. III. l. 21. a.

1029.

Mezi Kuncem Waldungem a konšely města Mostu o dopomožení k právu na spoluměšťana Kašpara Fišara. 1501, 28. dubna.

Kunc Waldung pohnal purgmistra a konšeluov města Mostu. Viniti je chce, že Kašpara Fišara svého spoluměštěnána k tomu mieti ani držeti nechť, aby mu se spravedlivé stalo oc., jakož puohon napřed na druhé straně ukazuje.

Tu léta MD prvného v středu před svatým Filipem a Jakubem v té při mezi Kuncem Waldunkem s jedné, a purgmistrem a konšely města Mostu s strany druhé, kdež on Kunc viní je Mostcké, že Kašpara Fišara svého spoluměštěnána k tomu mieti ani držeti nechť, aby mu se spravedlivé stalo podle vyššieho ortele Maydburského, ješto on to XL kop grošuov českých pokládá oc., tak jakož puohon šíře svědčí. Proti tomu oni Moští odpierajíce pravili, že ne jimi to sešlo, ale samým Kuncem, maje k tomu státi, i nestál. Pán JMt, pan Vylém z Pernšteina na Helfenštejně oc., nejvyšší hofmistr království Českého, se pány a vladykami, krále JMti raddami, takto o tom rozkazují: aby oni Moští jemu Kuncovi rok a den k stání menovali a konec spravedlivý o to vedle znění toho Maydburského ortele učinili, a to do svatého Martina najprv příštího, a on Kunc aby tam do města Mostu svobodně a bezpečně přijeti a přijíti a zase odjeti i odjíti mohl. Pakli by oni Moští tomu dosti do času nadepsaného neučinili, aby zase oboje strana stáli na svatého Martina, jakož prve psáno a dotčeno jest. A o druhú při též se zachovati mají, jakož nahoře se píše.

R. III. l. 44. a. Páhon tento v R. III. z l. 43. a. tištěn výše str. 515 č. 1003.

1030.

Mezi sestrami z Pranthu a konšely města Ostrova o neobstavení Václava Hozlaura dle listu zatýkacího. 1501, 28. dubna.

Katherína a Mandelena sestry z Pranthu, dcery někdy Kašpara odtudž, svým i jiných sestr svých jménem mladších pohnaly purgmistra a konšeluov i vší obce

města Šlackwerdu z toho, že když sú před pány a raddami krále JMti v soudu komorním obdržely staným právem tři sta a sedm zlatých rýnských na Zigmundovi a Václavovi bratřích Hozlauriech z Hozlau, a po témž právě staném list zatýkací vzavše, v městě a na právě jich Šlackwerdských Václava nadepsaného našedše, listem týmž zatýkacím podle práva jej zatkly, ale oni nadepsaní Šlackwerdští toho jim dále dopomoci zanedbali, k tomu se neměli a podle znění toho listu zatýkacieho se nezachovali a dosti mu neučinili. Z toho ze všeho chtí je svrchu menované sestry vinití. Vložen puohon v neděli den svatě Cecili léta MD [22. listopadu].

V té při, kdež Katherina a Mandelena sestry z Pranthu svým i jiných sestr svých mladších jménem pohnaly purgmistra a konšeluov i vši obce města Šlackwerdu z toho, kdež sú staným právem tři sta a sedm zlatých rýnských obdržely na Zigmundovi a Václavovi bratřích Hozlauriech, a po témž staném právě list zatýkací vzavše, v městě a na právě jich Šlackwerdských Václava nadepsaného našedše, jej zatkly, ale že oni Šlackwerdští dále jemu [sic] toho dopomoci zanedbali oc., tak jakož puohon šíře svědčí. Proti tomu oni Šlackwerdští pohnaní odpierajíce pravili, že jim puovodóm v tom a tiem nic vinni nejsú, že ten list zatýkací, když jest k nim byl přinesen, to jest bylo o jarmarce jich, a purgmistr jej přijav k sobě, starší obeslal, ale ten posel že jest nesčekal, pryč ušel, a k tomu že sú oni manové a manské se věci dotýče, žádajíce, aby při manském právě zachováni byli. Zase proti tomu Jeroným z Skuhrova, miestokomorník královstvie Českého, na miestě puovoduov jakožto mocný jich poručník pravil jest, že se to manských práv a dědin nic nedotýče, než listu zatýkacieho, a že oni Šlackwerdští přijavše jej k sobě ten list, vedle něho se nezachovali a jemu dosti neučinili, a z té příčiny že sú jim puovodóm tou pokutou vinni. Tu JMt pán, pan Vylém z Pernšteina na Helfenšteině oc., nejvyšší hofmistr královstvie Českého, se pány a vladkami, krále JMti raddami, vyslyševše s obú stran přeličenie, takto o tom vypověděli: Poněvadž oni Šlackwerdští list sú zatýkací k sobě přijali a vedle znění téhož listu se nezachovali, z té příčiny sú jim puovodóm tou pokutou, což se Václavova dielu dotýče, povinni, a tu aby jim dali od dnešnieho dne ve dvú nedělí pořád zběhlých. Než když by oni Šlackwerdští byli jeho Václava Hozlaura obstavili vedle znění listu zatýkacieho, a on Václav kdyby sám stál a táhl se na manská práva, že by páni JMt věděli, co s tím činiti. Dali památné. To se stalo v středu před svatým Filipem a Jakubem.

R. III. l. 44. a. Srv. nález č. 1018.

1031.

Mezi Janem Turkem v Novém městě Pražském a Václavem Bezdrůžickým z Kolovrat o nedosti učinění výpovědi královské. 1501, 28. dubna.

Jan Turek v Novém městě Pražském obývající pohnal Václava Bezdrůžického z Kolovrat. Vinil ho z toho, že podle výpovědi krále JMti toho šacunku, kterýž

někdy na něm na Košátkách vyšacoval, jmenovitě pás stříbrný a osm prstenuov zlatých, jemu zase dáti a vajpovědi královské dosti učiniti nechce. Vložen puohon ve čtvrtek před svatým Ambrožem [2. dubna] leta MD.

V té při mezi Janem Turkem s jedné, a Václavem Bezdužickým z Kolovrath s strany druhé. Kdež on Turek pohnal téhož Václava, chtě ho viniti, že podle vajpovědi krále JMti toho šacunku, kterýž někdy na něm na Košátkách vyšacoval, jemu zase dáti a výpovědi královské dosti učiniti nechce oc, tak jakož puohon šíře svědčí. Tu jest on Václav pohnaný stál, ale Turek puovod třikrát volán jsa nestál. Protož pán JMt, pan Vylém z Pernšteina na Helfenšteine oc, nejvyšší hofmistr královstvie Českého, se pány a vladykami, krále JMti raddami, takto o tom vypověděli: že to jemu Václavovi jeho cti, že ho tiem šacunkem on Turek dotekl, škodné nenie; a poněvadž on Turek jsa puovod po takové při nestál, že on Václav k němu o to muož sáhnúti vedle práva a pokut na to položených. Stalo se v středu před svatým Filipem a Jakubem [28. dubna 1501.].

Leta MDII^o v sobotu den svatého Vincencia [22. ledna] na žádost Václava Bezdužického z Kolovrath obeslán jest Jan Turek k roku Svátosti najprv příští [8. dubna] podle rozkázanie pánuov JMti k vajpovědi této.

Léta MDII^o v úterý před svatým Tiburcím [9. srpna]. V té při, kdež pohnal Jan Turek pana Václava Bezdužického z Kolovrat, chtě jej viniti z šacunku, kterýž na něm na Košátkách vyšacoval, menovitě pás stříbrný a osm prstenuov zlatých, tak jakož puohon šíře ukazuje, a k tomu puohonu pohnav i nestál jest. Kdež on pan Václav žádal jest v tom za opatření podle práva, že ten puohon znamenitě se cti a dobré pověsti dotýče. Tu JMt pán, pan Vylém z Pernšteina na Helfenšteine oc, nejvyšší hofmistr královstvie Českého, se pány a vladykami, krále JMti raddami, takto o tom vypověděli: aby on Turek, poněvadž pohnav jeho z šacunku, ješto se tu jeho cti páně Václavovy vysoce dotýkalo, nestál jest, aby jemu ten nárek, kterýž naň tiem puohonem učinil, napravil podle práva nářku cti, a z té příčiny JMt páni jej Turka v svú kázeň berú podle pokuty obecní.

R. III. l. 128. a.

1032.

Mezi měšťanem Staroměstským Janem Hlavsou a radou města Berouna o nezachování řádu. 1501, 28. dubna.

Jan Hlavsa, měšténín Starého města Pražského, pohnal purgmistra a konšeluov města Berouna, těch konšeluov, kteříž sú jej a Katherinu manželku Matěje střelce z Berouna soudili. Vinil je z nezachování řádu a práva, neopatřivše dostatečně jeho při témž soudu a vyřekání ortele, kterýžto ortel mezi týmiž stranami o summu XXti kop grošuv bez VIII grošuv českých, padesáte zlatých uherských a o sedm

zlatých rýnských na svém právě učinili jsú. Vložen puohon v pátek před svatým Jakubem [24. července 1500].

V té při, kdež Jan Hlavsa z Prahy pohnal purgmistra a konšeluov Berounských těch, kteří sú jej s střelcovú manželkú soudili oc, tak jakož puohon šíře svědčí. I poněvadž on Hlavsa puovod nemenoval jich konšeluov pohnaných zejména, z té příčiny pán JMt, pan Vylém z Pernšteina na Helfenšteině oc, nejvyšší hofmistr královstvie Českého, se pány a vladykami, krále JMti raddami, tento puohon zdvihli sú. Stalo se v středu před svatým Filipem a Jakubem.

R. III. l. 128. b.

1033.

Mezi radou města Jaroměře a Jindřichem Švikem z Lukonos o hanlivé řeči. 1501, 28. dubna.

Purgmistr a radda města Jaroměře pohnali Jindřicha Švika z Lukonos. Vinili jej z některých řečí hanlivých, kteréž o nich mluvil. Vložen puohon za hejtmanstvie pana z Rozmberka.

V té při mezi purgmistrem a konšely města Jaroměře s jedné, a Jindřichem Švikem z Lukonos s strany druhé. Kdež jej vinili Jaromířští z některých řečí hanlivých, kteréž on Švik o nich mluvil etc., tak jakož puohon svědčí; tu na místě téhož Švika Václav, syn jeho Švikuv, s mocným listem ohlásil se jest. Ale oni puovodové žádali sú v tom opatření býti, že se jich cti dotýče a že by k tomu sám státi měl. Pán JMt, pan Vylém z Pernšteina na Helfenšteině etc., nejvyšší hofmistr královstvie Českého, se pány a vladykami, krále JMti raddami, vyslyševše puohon, kterýž zní v těch slovích „z hanlivého o nich mluvení“, a slova nejsú menovaná, jaké jest hanění: i z té příčiny JMt ten puohon zdvihli sú. Stalo se v středu před svatým Filippem a Jakubem.

R. III. l. 228. a.

1034.

Mezi Petrem Mladějovským a radou města Vodňan o postavení spoluměšťana pro nevydání svěřené truhlice. 1501, 28. dubna.

Petr Mladějovský z Mladějovic pohnal purgmistra a konšeluov města Vodňan, aby svého spoluměštěnína Hayfle postavili před nejvyšším hofmistrem královstvie Českého a raddami krále JMti. Vinil ho z svěření truhlice etc. (Puohon napřed.)

V té při mezi Petrem Mladějovským z Mladějovic vladykú s jedné, a Hayflem měštěním z Vodňan, s strany druhé. Kdež on Petr puovod vinil jej Hayfle z svěření truhlice s klenoty, ješto toho za sto kop grošuv českých jest etc., tak jakož puohon šíře svědčí. Proti tomu on Hayfl, odpíraje pravil, že o tu truhlici i o klenoty, kteréž sú v ní aneb cožkoli, slyšán jest právem Vodňanským, a na tom právě

že sú rozsudek a ortel oboje strana prijala, a majíce vyhrozené právo vyšší čas jmenovitý ve dvú nedělí, mohúce se k němu odsaditi. I neodsadili sú; a tak ortel jest dokonalejší a přijatý, neb jest ten čas přešel. A nad to, že jest on Hayfl slibce k Divišovi Malovcovi zavázaný Katheríně z Tažovic a že z toho pohnán jest od téhož Diviše. A on Hayfl že se nic nekořistí tou truhlicí, jedno, aby z svého slibu vyveden byl. Proti tomu on Petr Mladějovský pravil, že ta truhlice i s těmi klenoty i s tím se vším jemu jest odkázána od též Kateřiny, a že on po tom orteli chtěl jest mu uručiti v těch XVIti kopách, pro kteréž jest slibce týž Hayfl jej z toho vyvaditi, přišla-li by jakákoli škoda, a toho jest požití nemohl. Tu JMt pán, pan Vylém z Pernšteina na Helfenštejně etc., nejvyšší hofmistr království Českého, se pány a vladykami, krále JMti raddami, vyslyševše puohon, žalobu, odpory i svědomí a ortel Vodňanských, takto o tom vypověděli a našli: Poněvadž on Petr Mladějovský soudil se jest před Vodňanskými a před jich právem, a ortel přijal, a moha doložití i neodsadil k vyššímu právu, z té příčiny on Hayfl přes ten ortel vypověděný více Petrovi Mladějovskému povinovat není. Než kdež se jest podal dobrovolně, že mu do té truhlice nic není a že se jí nekořistí, a že jest z ní pohnán od Diviše Malovce pro svůj slib, tehdy chce-li on Petr Mladějovský lepší právo k té truhlici mieti a k těm klenotům, aneb což jest v ní, aby stál k tomu puohonu, kdež jest Hayfl od Diviše Malovce pohnán, a jej Hayfle v tom soudu zastúpil a jemu aby uručil, chce-li Petr Mladějovský, aby mu Hayfl tu truhlici s těmi klenoty, i což jest v ní, vydal. A když mu uručí a jej v tom soudu zastoupí, jestliže by on Hayfl pro to kterou škodu vzal, aby jemu Petr Mladějovský aneb rukojmie zaň jemu Hayflově tu škodu zaplatili. A když Hayfel bude mieti rukojmie, tehdy jemu Petrovi Mladějovskému aby tu truhlici s klenoty vrátil. Stalo se ve středu před svatým Filippem a Jakubem.

R. III. l. 228. b. Srov. nález č. 1016 str. 524.

1035.

Mezi Zbyňkem Běšínem z Běšin spolu s manželkou jeho Johankou z Rožmitálu a Janem ze Švamberka o položení svěřených listů. 1501, 28. dubna.

Zbyněk Běšín z Běšin a Johanka z Rožmitálu, manželka jeho, pohnali Jana z Švamberka na Strakonice, mistra převorství Českého etc., z svěřených listův zápisných a jednoho svědčícího na dva a půl tisíce kop grošův míšenských, i z jiných ze všech listův jemu od nich k uschování daných, aby ty listy všechny položil před nejvyšším panem hofmistrem království Českého JMti a raddami krále, a sám také on Jan z Švamberka aby stál a jim Zbyňkovi a Johance nadepsaným, z čehož jej v tom, což se toho svěřením a schováním těch listův dotýče, [viniti budý], aby práv byl. Vložen puohon léta MD v pátek po svatém Vavřinci [14. srpna].

Vedle té pře, kdež Zbyněk Běšín vladyka a paní Johanka z Rožmitálu, manželka jeho, pohnali pana Jana z Švamberka na Strakonice z svěřením listuov etc., tak jakož puohon šíře svědčí. Tu JMt pán, pan Vylém z Pernšteina na Helfenšteině etc., nejvyšší hofmistr království Českého, se pány a vladykami, krále JMtí raddami, slyševše ten list mocný, kterýž ona paní Johanka témuž manželci svému spolupuodovi dala, v kterémžto listu moc jemu na svém místě k soudu dává; ale poněvadž mu v témž listu dostatečně moci na zisk i na ztrátu nedává, z té příčiny JMt ten puohon zdvihli sú. Stalo se v středu před svatým Filippem a Jakubem, apoštoly božími.

R. III. l. 249. a.

1036.

Mezi Zikmundem Baršem z Kamenice a Zbyňkem z Kolovrat o nezdržení smlouvy. 1501, 28. dubna.

Zygmund Bareš z Kamenice pohnal Zbyňka z Kolovrat a na Kornhauze. Vinil ho z nezdržení smlouvy Janem Mašovským z Kolovrat mezi nimi učiněné, což se nějaké Johanky děvečky dotýče, že jest z té smlouvy vystoupil a jí dosti neučinil v ničemž, ješto on Zigmund tudy újmu na svém statku vzal, kterůž XL kop grošuo českých pokládá. Vložen puohon léta MD v středu po svatém Bartholoměji [26. srpna].

V té při mezi Zigmundem Baršem s jedné, a panem Zbyňkem Kornhauzským z Kolovrat s strany druhé. Kdež týž Zigmund vinil jej Zbyňka z nezdržení smlouvy a z druhé věci v témž puohonu ze XLti kop grošuo českých etc., tak jakož puohon šíře svědčí; tu JMt pán, pan Vylém z Pernšteina na Helfenšteině etc., nejvyšší hofmistr království Českého, se pány a vladykami, krále JMtí raddami: Poněvadž on Zigmund Bareš ze dvojí věci pohnal jedním puohonem, že páni JMt ten puohon zdvihli sú. Stalo se v středu před svatým Filippem a Jakubem.

R. III. l. 249. a.

1037.

Mezi Václavem Kopanským a Zikmundem Holcem o nezdržení smlouvy. 1501, 28. dubna.

Václav Kopanský z Vraního pohnal Zigmunda Holce z Květnice, měštěna Starého města Pražského, z nezdržení smlouvy Zigmundem z Chmelic, purkrabí hradu Pražského, mezi nimi učiněné a registry purkrabskými zapsané. Vložen puohon v středu den svaté Alžběty [19. listopadu 1500].

V té při mezi Václavem Kopanským z Vraního s jedné, a Zigmundem Holcem z Květnice s strany druhé. Kdež on Kopanský vinil jej Zigmunda Holce z nezdržení smlouvy, jakož ta smlouva plněji svědčí, tu JMt pán, pan Vylém z Pernšteina na Helfenšteině etc., nejvyšší hofmistr království Českého, se pány a vlady-

kami, krále JMti raddami, takto o tom vypověděli: Poněvadž on Kopanský nepoložil jest v tom puohonu, v čem a v kterém kusu on Zigmund Holec jemu té smlouvy nezdržal, z té příčiny JMt ten puohon zdvihli sú. Stalo se v středu před svatým Filipem a Jakubem.

R. III. l. 273. a.

1038.

Mezi Václavem Zárubou a Annou Loučencovou o nárek cti. 1501, 28. dubna.

Václav Záruba z Hustiřan pohnal Annu Loučencovu z Hustiřan. Vinil ji z nároku cti. Vložen puohon v sobotu před svatým Klimentem léta MD^o [21. listopadu].

V té při mezi Václavem Zárubú z Hustiřan s jedné, a Annú z Hustiřan s strany druhé. Kdež týž Václav Záruba pohnal jest ji též Annu z nároku cti, i stál jest Václav Záruba jakožto puovod po své cti a cti své dosti učinil, ale táž Anna pohnaná nestála jest. Tu JMt pán, pan Vylém z Pernšteina na Helfenšteině etc., nejvyšší hofmistr královstvie Českého, se pány a vladykami, krále JMti raddami, viděvše jeho Václava Zárubu, an po své cti stojí, a ona Anna pohnaná nestála, takto JMt vypověděli: že ten nárok jemu Václavovi k žádné škodě jeho cti býti nemá. A poněvadž jest ona Anna nestála jsúc pohnaná, tehdy on Václav Záruba muož se k ní mieti vedle práva a zřízení zemského. Stalo se v středu před svatým Filippem a Jakubem.

R. III. l. 273. b.

1039.

Mezi Václavem Sataněrem a Felixem Oplem z Fictum o základ. 1501, 28. dubna.

Václav Sataněř z Drahovic a z Hauenšteinu pohnal Felixu Fictum z Nového Šumburku. Vinil ho, že jest neslibil za Andresa z Rájuov, člověka svého, podle rozkázání pánuov JMti z plného soudu komorního, než poslal lidi své po téhož člověka, a on Sataněř vydal mu ho podle téhož rozkázání panského. Ale on Felix nechce mu základu za toho člověka svého dáti XXIII a puol kopy grošuv míšenských. Vložen puohon v pátek den svatého Řehoře léta MD prvního [12. března].

V té při mezi Václavem Sataněrem s jedné, a Felixem Oplem z Fictum s strany druhé. Kdež on Sataněř vinil jej Felixu, že neslibil za Andresa z Rájuov, člověka svého, podle rozkázání pánuov JMti etc., tak jakož puohon šíře svědčí, a na to ukázal pánuov JMti nález; tu JMst pán, pan Vylém z Pernšteina na Helfenšteině etc., nejvyšší hofmistr královstvie Českého, se pány a vladykami, krále JMti raddami takto o tom vypověděli: Poněvadž jest nález prve učiněný, což se těch lidí dotýče jeho Oplových, jestliže by on nadepsaný Oppl nedoložil, aby on Sataněř

k jeho Felixovým lidem o ten základ hleděl. I poněvadž jest on Felix nedoložil k vyššímu orteli, že on Satanér již spravedlivě k jeho lidem Opplovým muož o ten základ hleděti, jakž první nález ukazuje. A pro vyručení toho člověka páně Opplova tento se puohon zdvihá z té příčiny, poněvadž v prvním nálezu svědčí, že on Satanér jeho Opplovy lidi má z rukojemstvie propustiti, když ten ortel konec vezme. Stalo se v středu před svatým Filipem a Jakubem.

R. III. 1. 273. b. Srov. nález č. 1022 na str. 527.

1040.

Mezi Kunradem z Neidperku spolu s Janem Maléřkem a bratřimi z Gutšteina o různici s Hanušem Girgem. 1501, 29. dubna.

Kunrad z Neydperku a Jan Maléřik z Hozlau pohnali Henrycha a Jetřicha bratří z Gutšteina. Viniti je chtě, že tu ruoznici, kteráž mezi týmiž puovody a mezi Hanušem Girgem o vzatek vznikla, mocně na se vzavše, tomu konce učiniti nechtie a nedbají a tudy je puovody oba připravili, že jsú na svém statku újmu vzali, kterúž sto kop grošuv českých pokládají. Vložen puohon v pondělí před svatým Řehořem léta MDI^o [8. března].

V té při mezi Kunradem z Naydperku a Janem Maléřkem puovody s jedné, a mezi panem Henrychem a panem Jetřichem bratřimi z Gutšteina pohnanými s strany druhé. Kdež oni puovodové viní je pohnané, že tu ruoznici, kteráž mezi týmiž puovody a mezi Hanušem Girgem o vzatek vznikla, mocně na se vzavše, tomu konce učiniti nechti a nedbají oc., tak jakož puohon šíře svědčí. Proti tomu on Jetřich stoje nic neodpíral, ale znal se k tomu, že sú to mocně na se i s bratrem vzali. Tu JMt pán, pan Vylém z Pernšteina na Helfenštejně oc., nejvyšší hofmistr královstvie Českého, se pány a vladykami, krále JMti raddami, takto o tom naleznutí ráčili: Poněvadž on pan Jetřich to na se mocně vzal s panem Henrychem, a pan Henrych nestojí, aby tomu oni nadepsaní smlouvce jim stranám toho rok k stání ve dvú nedělí menovali, a vyslyšiece je podle na se mocného vzetí, o to jim konec učinili. Pakli by tomu dosti neučinili, aby puovodóm vedle puohonu tu pokutu dali. Dali památné. Stalo se ve čtvrtek před svatým Filipem a Jakubem apoštoly božími.

R. III. 1. 45. a.

1041.

Mezi Malovcem z Chýnova a Vodňanským měšťanem Haiflem o nevydání truhlice s klenoty. 1501, 29. dubna.

Diviš Malovec z Chajnova pohnal purgmistra a konšeluov města Vodňan, aby svého spoluměštěnína Hayfle postavili před nejvyšším hofmistrem královstvie Českého a raddami krále JMti. Vinil jej, že jest slíbil jemu rukú dáním z rozkázanie ne-

božky paní Katheriny Předborové z Tažova, aby truhlici vydal s klenoty jemu Divišovi, v kteréžto truhlici za puol druhého sta kop grošuv českých býti pokládá. Vložen puohon v sobotu po svatém Řehoři [13. března].

V té při mezi Divišem Malovcem z Chajnova s jedné, a Hayflem měšténím města Vodňan s strany druhé. Kdež jest vinil on Diviš jej Hayfle, že jest mu řekl vydati truhlici s klenoty, pokládaje těch klenotuov v té truhlici za CL kop grošuv českých oc, tak jakož puohon šíře svědčí, a na to ukázal svědomí. Proti tomu Petr z Mladějovic poručník téhož Hayfle a na místě jeho odpieraje pravil, že toho neprovodí, by jemu Katherina z Tažovic to kázala učiniti. Tu JMt pán, pan Vylém z Pernšteina na Helfenštejně oc, nejvyšší hofmistr království Českého, se pány a vladykami, krále JMti raddami, vyslyševše s obú stran pře líčení, odpory i pruvody, takto o tom vypověděli: Poněvadž jest on Diviš Malovec to dostatečně provedl, že jest mu on Hayfel slíbil tu truhlici s klenoty těmi vydati z rozkázání té Katheriny, kterýchžto klenotuov položil jest za CL kop grošuv českých, aby jemu Divišovi Malovcovi tomu rčení dosti učinil a tu truhlici vrátil s týmiž klenoty konečně od dnešního dne ve dvou nedělech pořád zběhlých. A chce-li kto k té truhlici a k těm klenotóm spravedlnost mieti, právo mu se nezavírá. Stalo se ve čtvrtek před svatým Filipem a Jakubem.

R. III. 1. 64. b. Srv. nálezy č. 1016 a 1034.

1042.

Mezi Jiříkem Pardubským z Miletínka a knězem Baltazarem Mrzákem z Miletínka o list a rukojemství. 1501, 29. dubna.

Jiřík Pardubský z Miletínka pohnal kněze Baltazara Mrzáka z Miletínka. Vinil ho z toho, že napomíná rukojmí jeho listem splněným a dávno zaplaceným Mikuláše z Mezlešic, kterýž jest byl rukojmí za něho v listu hlavním podle jiných dobrých lidí k nebožtíkovi Matějovi Bezchlebovi z Koldína a k Lídě manželce jeho, kterýžto list svědčil na sto zlatých a na pět zlatých uherských a dávno splněn a zaplacen. Vložen puohon v úterý před svatú Kateřinú. [24. listopadu 1500.]

V té při mezi Jiříkem Pardubským z Miletínka s jedné, a knězem Baltazarem Mrzákem z Miletínka s strany druhé. Kdež týž Jiřík Pardubský vinil téhož kněze Baltazara z nevrácení listu zaplaceného, kterýž svědčil Matějovi Bezchlebovi a manželce jeho na sto zlatých a na pět zlatých uherských, a že jeho ještě jednoho rukojmie napomíná oc, tak jakož puohon šíře svědčí. Proti tomu on kněz Baltazar pohnaný odpíraje pravil, že odpovídati povinovat nenie, že se tu listu dotýče, a že puohon ten k soudu komornímu nepřisluší. Tu JMt pán, pan Vylém z Pernšteina na Helfenštejně oc, nejvyšší hofmistr království Českého, se pány a vladykami, krále JMti raddami, takto o tom vypověděli: Poněvadž se listu a rukojemství dotýče, z té příčiny

JMt ten puohon zdvihají a oni aby sebe hleděli tiem právem, kdež se o listy soudí. Stalo se ve čtvrtek před svatým Filipem a Jakubem.

R. III. I. 88. a.

1043.

Mezi Janem ze Šumburka a Kunátem Vlkem z Kvítkova o neslušném účinku proti řádu na právě městečka Března. 1501, 29. dubna.

Jan Šumburg pohnal Kunátha Vlna z Kvítkova. Vinil ho z účinku neslušného proti řádu a právu, kterýž jest učinil na právě městečka v Březně někdy Janovi Šrámkovi. Vložen puohon v úterý před svatú Katherínú. [24. listopadu 1500.]

V té při mezi Janem z Šumburka s jedné, a Kunátem Vlkem z Kvítkova s strany druhé. Kdež týž Jan Šumburg vinil jest téhož Kunáta z skutku neslušného oc, tak jakož puohon šíře svědčí. Proti tomu on Kunáth žádal za opatření vedle práva, pravě, že nemenuje v tom puohonu on Jan Šumburgk, v čem jest ten skutek neslušný učinil. Tu JMt pán, pan Vylém z Pernšteina na Helfenšteině oc, nejvyšší hofmistr královstvie Českého, se pány a vladykami, krále JMti raddami, takto o tom vypověděli: Poněvadž on Jan Šumburg pohnal jest téhož Kunátha Vlna z skutku neslušného a nemenoval ho, v čem jest jej učinil, i z té příčiny JMt ten puohon zdvihli sú. Stalo se ve čtvrtek před svatým Filipem a Jakubem.

R. III. I. 128. b.

1044.

Mezi Janem z Dubče a radou Starého města Pražského o nezdržení smlouvy. 1501, 29. dubna.

Jan z Dubče a na Próhoniciech pohnal purgmistra a raddy i vší obce Starého města Pražského. Vinil je z nezdržení a dosti neučinění smlouvě dobrými lidmi mezi nimi s obú stran učiněné v tom, kdež sú oni Pražané podle znění té smlouvy měli na prostřední své jezero za Měcholupy vodu púštěti s hořejšieho svého rybníka nového o dvú hrázech, a to dvěma trúboma, když by ten rybník spúštěti měli, ale toho neučinivše i pustili vodu jednou trúbou z toku skrze ten rybník vo dvú hrázech na to jezero prostřední proti též smlúvě, ješto tudy a nezdržením takové smlouvy on Jan újmu na svém statku vzal, kterýž L^{te} kop grošuv českých pokládá. Vložen puohon v sobotu den svaté Dorothy [6. února].

V té při mezi Janem z Dubče na Próhoniciech s jedné, a purgmistrem a konšely i vší obcí Starého města Pražského s strany druhé. Kdež týž Jan Dubecký vinil jest je purgmistra a konšely i všicku obec Starého města Pražského z nezdržení smlouvy a škodu, kterýž sobě pokládá L^{te} kop grošuv českých oc., tak jakož puohon svědčí. Proti tomu Jan, kanclér Starého města Pražského, maje od týchž purgmistra a konšeluov oc. mocný list, na jich miestě odpíraje pravil, že mu se

nezdá, by odpoviedati měl, a to z té příčiny, že jest pohnal on Jan z Dubče ze dvojí věci jedním puohonem, z nezdržení smlouvy a ze škod. Tu JMt pán, pan Vylém z Pernšteina na Helfenštejně oc., nejvyšší hofmistr království Českého, se pány a vladykami, krále JMti raddami, vyslyševše puohon i odpor, ten puohon z té příčiny zdvihli sú, že jest pohnal jedním puohonem ze dvojí věci: z nezdržení smlouvy i ze škod. Stalo se ve čtvrtek před svatým Filipem a Jakubem.

R. III. l. 129. a.

1045.

Mezi Mikulášem Stolenským z Kopist a Jiříkem Ulicským z Plešnic o postavení krčmáře pro zlý účinek. 1501, 29. dubna.

Mikuláš Stolenský z Kopist pohnal Jiříka Ulicského z Plešnic, aby krčmáře svého Charváta z Vidhostic postavil před pány v soudu komorním. Vinil ho z toho, že ho pomáhal bít a jej tudy připravil, že na zdraví svém újmu vzal, kterou CC kop grošův českých pokládá. Vložen puohon v středu po svatém Ambroži léta MDI^o [4. dubna].

V té při mezi Mikulášem Stolenským z Kopist s jedné, a Jiříkem Ulicským z Plešnic s strany druhé. Kdež týž Stolenský pohnal jeho Jiříka Ulicského, aby krčmáře svého Charváta ze vsi své Vidhostic postavil přede pány v soudu komorním, tak jakož puohon šíře svědčí. Proti tomu on Jiřík odpíraje pravil, že ho nemá, a že jest u něho po tom účinku, což se jest jemu Stolenskému stalo, nebyl, a že jest ho puohonem, dokudž jest u něho byl, nezastihl, a to on Jiřík Ulicský svědomím dostatečně provedl. Tu JMt pán, pan Vylém z Pernšteina na Helfenštejně oc., nejvyšší hofmistr království Českého, se pány a vladykami, krále JMti raddami, takto o tom vypověděli: Poněvadž jest on Jiřík Ulicský to dostatečně provedl, že týž krčmář Charvát u něho po tom účinku, což se Stolenskému stalo, nebyl a puohonem také u téhož Jiříka zastížen nenie, i z té příčiny on Jiřík Ulicský toho krčmáře Charváta postaviti povinen nenie. Stalo se ve čtvrtek před svatým Filipem a Jakubem.

R. III. l. 184. b.

1046.

Mezi Pavlem z Snětu a Jetřichem z Kolovrat o postavení lidí jeho před soud pro pobrání svrchků. 1501, 29. dubna.

Pavel z Snětu a Lucia, manželka jeho z Švamberka, pohnali Jetřicha z Kolovrat na Buštěhradě, aby lidi své Matěje a Vaňka z Královiček, rychtáře Sirotku, Zykše, Václava Kalinu, Šimka, Toška z Stehlíkova a rychtáře z Podbuštěhradi postavil před nejvyšším panem hofmistrem a raddami krále JMti. Vinili je, že sú jim jich svrchky a nábytky na tvrzi Královičkách i jinde pobrali svévolností, práva

k tomu nemajíce, kterýchžto svrchkuov a nábytkuov bylo za LXV kop grošuov a za puol druhého groše vše českých. Vložen puohon v úterý před svatým Ambrožem [4. dubna] léta MDI.

V té při, kdež Pavel z Snětu a Lucia z Švamberka, manželka jeho, pohnali Jetřicha z Kolovrat a na Buštěhradě, tu kdež oni Pavel z Snětu s manželkú svú pohnali téhož Jetřicha, aby postavil lidi své Matěje a Vaňka z Královic, rychtáře Sirootka, Zykše etc, tak jakož puohon šíře svědčí, vinili je, že by jemu statek pobrali, svrchky a nábytky, tak jakož puohon ukazuje. A na to jest ukázal jednoho svědka, kterýž mu to z nájmu vezl. Proti tomu oni lidé páně Jetřichovi odpírajíce pravili jsú, že sú toho neučinili. Tu JMt pán, pan Vylém z Pernšteina na Helfenšteine etc., nejvyšší hofmistr královstvie Českého, se pány a vladykami, krále JMtí raddami, takto o tom vypověděli a našli: Poněvadž on Sněcký i s manželkú svú pravil jest, že sú mu to pobrali a že by za to zpravití chtěl, a jednoho svědka při sobě má, a oni zase nadepsaného pána lidé proti řeči Sněckého, kdež jest řekl, že chce za to zpravití, nic sú neodepřeli, i z té příčiny on Sněcký aby to zpravil na zajtří svatého Martina najprv příštího vedle svědka svého, že sú oni nadepsaní lidé to pobrali. A poněvadž oni také tomu neodepřeli a ničímž neodvedli, aby to také zpravili, že mu sú toho nepobrali. A kteráž by strana nechtěla zpravití, ta při svú ztratí. Pakli by obojí zpravili, tehdy ten puohon mezi nimi minouti má. Stalo se ve čtvrtek před svatým Filippem a Jakubem.

Léta božieho MD prvnioho v sobotu den svatého Brikcí [13. listopadu] Pavel z Snětu puovod učinil jest zprávu podle nálezu tohoto těmito slovy: Na tom přísahám, jímž já viním Matěje, Vaňka z Královiček, rychtáře Sirootka, Zykše, Václava Kalinu, Šimka, Toška z Stehlíkova a rychtáře z Podbuštěhradí, že sú mi pobrali na tvrzi Královičkách i jinde svrchky a nábytky za LXV kop grošuov českých a za puol druhého groše českého. Tak mi Buoh pomáhaj i všichni světi.

R. III. 1. 229. a.

1047.

Mezi Wolfem z Oujezdce a Jetřichem z Gutšteina o dosti neučinění smlouvě. 1501, 29. dubna.

Wolf z Oujezdce pohnal Jetřicha z Gutšteina a na Chýsech. Vinil ho z dosti neučinění smlouvě v tom, kdež on Wolf dal za sirotky někdy Sezemy Prostiborského penieze své tisíce kop, XX^u kop a XX grošuov míšenských, a on Jetřich měl jemu Wolfovi na vydání té summy list a jistotu učiniti s těmi sirotky téhož Prostiborského, jakož cedula vyřezaná mezi nimi učiněné ukazují, ale toho on pan Jetřich neučinil. Vložen puohon v pondělí před svatým Řehořem [8. března].

V té při mezi Wolfem z Oujezdce vladykú s jedné, a panem Jetřichem z Gutšteina s strany druhé. Kdež on Wolf vinil pana Jetřicha jmenovaného z dosti neuči-

něnie smlouvy v tom, kdež on Wolf dal za sirotky někdy Sezemy Prostiborského peníze své tisíce kop XX kop a XX grošův míšenských etc., tak jakož puohon šire svědčí. A na to ukázal jest smlouvu dostatečnou, kteréžto smlouvě on pan Jetřich neodpíral, pravě, že jí dosti učiniti chce. Tu JMt pán, pan Vylém z Pernšteina na Helfenšteině etc., nejvyšší hofmistr království Českého, se pány a vladykami, krále JMtí raddami, takto o tom vypověděli a našli: aby on pan Jetřich z Gutšteina jemu Wolfovi z Újezdce na tu summu jistotu dostatečnou učinil, kterýž jest za též sirotky dal, a to ve dvou nedělech pořád zběhlých. Dal památné. Stalo se ve čtvrtek před svatým Filipem a Jakubem.

R. III. 1. 274. a.

1048.

Mezi Vilémem Zubem z Landšteina spolu s Vilémem Vrbíkem z Tismic a poručníky sirotků Jana z Tedražic o rukojemství za věno. 1501, 29. dubna.

Vylém Zub z Landšteina a Vylém Vrbík z Tismic pohnali Václava Hyndráka z Habrova, miestopísare království Českého, a Petra Markolta, měštěná z Sušice, spoluporučníkův sirotkův a dětí někdy Jana z Tedražic. Vinili je z summy z puoltřetího sta kop grošův českých z svých dieluov, což na ně přísluší a přijde, za rukojemství daných, tu kdež sú byli slíbili za věno za jmenovaného Jana z Tedražic vedle jiných pánuov a dobrých lidí, a již se umluvili se paní Annú, téhož Jana manželkú, a své diely dali. Zapsán puohon léta MDI^o v pondělí po zvěstování panně Mariji [29. března].

V té při mezi panem Vylémem Zubem z Landšteina a Vylémem Vrbíkem z Tismic puovody s jedné, a mezi Václavem Hyndrákem z Habrova etc. a Petrem Markolttem z Sušice pohnanými s strany druhé. Kdež týž Vylém Zub a Vylém Vrbík vinili je pohnané, že by oni byli poručníci a držitelé statku někdy Jana Mutrplosa z Tedražic, a oni že sú byli za téhož Jana manželce jeho Anně za věno rukojmie vedle jiných dobrých lidí za puol třetího sta kop grošův českých, a že jich tovariši, kteříž sú s nimi rukojmie byli, jsúc právem připraveni, o tom v kaple při přísaze se k rukojemství seznali, a podle toho jim nalezeno, aby oni podle seznání svého jí Anně věno své diely dali. A oni puovodové že sú se potom také s ní smluvili a nadepsané Anně své diely dali. Proti tomu oni poručníci pohnaných odpírajíce pravili, že sú oni to svévolně ztratili, ku právu nestojíce, a že jim nejsou oni toho povinni zase navrátiti. A na to ukázali nález rozsudku od soudu zemského, kterýž jest se stal mezi Jiříkem z Kopydlna s jedné, a Jermíkem z Lomu s strany druhé, kdež ten nález zjevně ukazuje, že jest Kopydlanský nestáním ztratil, a jeho tovaryš, který s ním byl v rukojemství, stojí před právem, tomu se rukojemství obrátil. Tu JMt pán, pan Vylém z Pernšteina na Helfenšteině etc., nejvyšší hofmistr království Če-

ského, se pány a vladykami, krále JMti raddami, vyslyševše s obú stran pře líčení, odpory i pruvody, takto o tom vypověděli: Poněvadž oni, kteří sú se panem Vylémem Zubem spolu za to věno rukojmie byli, to sú vedle svého seznání dáti musili, a potom nahoře psaného Václava Hyndráka a Petra Markolta poháněli sú, a oni ty rukojmie vyvaditi musili, kteříž sú se panem Zubem byli v tom rukojemství, a by pak pan Vylém Zub i s Vylémem Vrbíkem stáli, když jim přísaha byla položena, že by byli nic nevyhráli, poněvadž sú jich spolutovariši křiví zuostali o táz při. A kterýž nález oni pohnaní ukázali sú, že jest Kopydlanský nestáním ztratil a sám dáti musil, a zevně v témž nálezu stojí, že tovaryš, kterýž jest byl spolu s Kopydlanským, ku právu stoje, tu jest se tomu rukojemství obránil, a by byl Kopydlanský s ním stál, byl by se s ním spolu obránil, že jest to věc jiná nežli tato. A poněvadž sú se jich tovariši a spolurukojmie neobránili, a oni nadepsaní poručníci je vyvaditi musili, a když jest jedna pře a jedno rukojemství, že sú nadepsaní poručníci jeho pana Vyléma Zuba i Vyléma Vrbíka povinni vyvaditi tiem sirotčím statkem, a aby vyvadili od dnešního dne ve dvou nedělech pořád zběhlých, poněvadž statek sirotčí drží. Stalo se ve čtvrtek před svatým Filippem a Jakubem, apoštoly božími.

R. III. l. 274. b.

1049.

Mezi Anežkou Pflugovou z Švamberka a Henrichem z Gutšteina o postavení Kunky z Tautenberka pro nárek cti. 1501, 30. dubna.

Anežka Pflugova z Švamberka pohnala Henricha z Gutšteina na Tachově, aby Kunkou z Tautenberka, manželkou Vyléma Šenka, dobře se ujistě, postavil před nejvyšším panem hofmistrem království Českého a raddami krále JMti oc. Vinití ji chce z nároku cti. Vložen puohon v středu po svatém Ambroži [7. dubna] létha MDI^o.

V té při mezi paní Anežkou Pflugovou z Švamberka puovodem s jedné, a paní Kunkou z Tautenberka pohnanú s strany druhé. Kdež táz paní Anežka pohnala pana Henricha z Gutšteina, aby on touž paní Kunkou dobře se ujistě, před pány JMti v soudu komorním ji postavil, že ji ona paní Anežka vinití chce z nároku cti oc, tak jakož puohon šře svědčí. Tu táz paní Anežka stála jest po své cti; ale on pan Henrych z Gutšteina jsa pohnán, aby paní Kunku z Tautenberka postavil, nestál jest sám, aniž též paní Kunky postavil. Pán JMt, pan Vylém z Pernšteina na Helfenšteine oc, nejvyšší hofmistr království Českého, se pány a vladykami, krále JMti raddami, takto o tom vypovídají: Poněvadž týž pan Henrych z Gutšteina jsa pohnán do soudu komorního, aby nadepsanou paní Kunkou dobře se ujistě, ji postavil, i nepostavil jest ji aniž jest sám stál, že v tom paní Anežce Pflugové z Švamberka puovodovi na její cti k žádné škodě ani újmě býti nemá, než že páni JMt ráčí jí paní Anežce list ku panu Henrychovi z Gutšteina dáti, aby on tuž

paní Kunku na den svatého Martina najprv budúcieho před pány a vladykami v soudu komorním na hradě Pražském postavil, a tu, což vedle práva bude, v tom paní Anežka Pflugova opatřena bude. Stalo se před svatým Filipem a Jakubem.

Létha MD prvného v pátek u vigilji svatého Filipa a Jakuba [30. dubna] apoštoluov božiech dán jest list ku panu Henrychovi z Gutšteina oc podle nálezu tohoto nadepsaného, aby on pán Henrych stál před pány JMti v soudu komorním na den svatého Martina najprv příštího a ji paní Kunku z Tautenberka aby postavil na týž čas svatého Martina [11. listopadu].

R. III. 1. 2. b.

1050.

Mezi Havlem Hronem z Mokronos a Kateřinou Kalinovou o nevydání statku. 1501, 5. října

Havel Hron z Mokronos pohnal Kateřiny Kalinové manželky doktora Víta, měštěnfina Starého města Pražského. Vinil jej [sic] z nevydání statku jemu od nebožtíka Havla Kaliny odkázaného a daného, to jest klenotuov, šacství a peněz hotových, toho všeho za pět seth kop grošuov míšenských. Vložen puohon v pondělí před svatým Václavem [21. září].

Léta MD v pátek den svatého Briekí [13. listopadu] Katherína pohnaná poroučí při svú Vítovi doktoru manželu svému na zisk i na ztrátu. Léta MD v pondělí po svatém Briekí [16. listopadu] dáno stranám hojemství až do Svátosti najprv příští [1501, 23. dubna].

Léta MD prvného v úterý po svatém Františku [5. října] Havel Hron puovod seznal se jest, že Katherínu Kalinovou pohnanú z tohoto puohonu propustil jest a tímto zapsáním dokonce propouští, slibuje sám za se, za své dědice i budoucí, že se k tomu puohonu zase navracovati nemá ani moci bude, ani jí Katheríny ani jejiech budoucích nařekati nižádným právem ani skutkem časy budoucí a věčné, což se těch klenotuov, šacství a peněz hotových v tomto puohonu menovaných dotýče. Pakli by nařiekal, znovu poháněl aneb pod jakýmkolivěk zpuosobem napomínal, buďto on Havel sám aneb ktožkolivěk jiný jménem a právem jeho, že to moci žádné mieti nemá. Protož tento puohon vymazán jest.

R. III. 1. 112. a.

Puohonové a nálezové k roku sv. Martina léta 1501°.

1051.

Mezi Alexandrem Chmelíkem z Střimelic a Václavem Vlčkem z Čejnova o zaplacení služby. 1501, 11. listopadu.

Alexander Chmelík z Střimelic pohnal Václava Vlčka z Čejnova, chtě ho viniti z služby i ze škod, kterýchž, byv hajtmanem jeho u císaře JMti, obmeškává

jemu plátce býti, a při tom z čehož jeho dále viniti bude. Vložen puohon za hejtmanstvie pana Petra z Rozmberka létha MCCCCXCIX.

V té při mezi Alexandrem Chmelfkem z Střmelic s jedné, a Václavem Vlčkem z Čeynova pohnaným s strany druhé. Jakož týž Alexander puovod viní jej Vlčka z služby i ze škod, kterýchž, byv hejtmanem jeho u ciesaře JMti, obmeškává jemu plátce býti oc, tak jakož puohon šíře svědčí; JMt pán, pan Vylém z Pernšteina na Helfenšteine oc, nejvyšší hofmistr královstvie Českého, se pány a vladykami, krále JMti raddami, tento puohon zdvihají z té příčiny, že maje on Alexander v puohonu položití po bratřích svých a summu menovitě jmenovati, z čeho viniti chce, i nepoložil. Stalo se ve čtvrtek den svatého Martina.

R. III. 1. 3. a.

1052.

Mezi Dorotou Šumburkovou z Landšteina a Jiřkem Kopidlanským z Kopidlna o nátisk činěný lidem Březenským konšely z Kopidlna. 1501, 11. listopadu.

Dorotha Šumburková z Landšteina pohnala Jiřka Kopidlanského z Kopidlna, aby lidi své z Kopidlna zejména tyto: Jana Pikousa, Petra rychtáře, Jana Klimše, Jana Bíle, Matěje Šerého, Pavla Cigána, Pavla řezníka, Duchka Beneše, Šimona Štětínu, Martina Smetanu, Jílka, Beneše kováře, druhého Beneše kováře, Petra Charváta a Prokopa Drahoráza postavil před pány JMti v soudu komorním oc., kteréžto lidi již menované nadepsaná Dorotha vinila z pychu a z útisku, kterýž sú lidem jejím Březenským, jsúce tehďáž konšelé, učinili a činí, je do ukrutné a těžké vazby vsadivše, k tomu je připravující těžkú vazbú, aby ortel jich podstoupili, k vyššímu orteli je připustiti nechtiece, s těmi lidmi svú vuoli majíce, jak se jim zdálo. Vložen puohon léta MD za pana Jence a pana podkomořieho.

V té při mezi Dorothú Šumburkovú z Landšteina a lidmi jejími z Března s jedné, a mezi konšely městečka Kopidlna, menovitě Janem Pikousem, Petrem rychtářem a jinými s strany druhé. Kdež táž Dorotha vinila je z pychu a nátisku, kterýž sú lidem jejím Březenským, jsúce tehďáž konšelé, učinili oc, tak jakož puohon šíře svědčí. Proti tomu Petr Charvát z Kopidlna, poručník pohnaných, na místě týchž pohnaných odpieraje pravil, že tiem pychem jí Dorothe Šumburkové ani lidem jejím nic vinní nejsú, než že oni vedle svého práva, jsúce za právo od Jana Kapříka z Lesonic žádání k obstavení jich Březenských, práva sú přáli, a právu folkující vedle naučení konšeluov Jičínských právu sú dosti učinili, než že sú o tu při mezi týmž Kapříkem a o tu sukni i o tesák jim Březenským ani jemu Kapříkovi práva neřkli, a to proto, že oni Březenští k jich právu uručiti sú nechťeli, než nesčekavše ortele jich Kopidlanských ani ku právu uručivše, k vyššímu sú se odvolávali. A na to sú tíž lidé Kopidlanskí svědomí ukázali. Tu JMt pán, pan Vylém z Pernšteina na Helfen-

šteině oc, najvyšší hofmistr království Českého, se pány a vladykami, krále JMti raddami, vyslyševše s obú stran pře líčení, odpory i svědomí, ráčivše se pana Šumberka dotázati, uručili-li sú lidé manželky jeho z Března k tomu právu Kopidlanskému, jsúce staveni. Pověděl, že sú chtěli k vyššímu právu uručiti. Takto sú JMti našli: Poněvadž oni Březenští ku právu Kopidlanskému neurčili sú podle toho stavení, než toliko k vyššímu právu se volali, ortele a práva Kopidlanských prve nedočekavše, právě-li je Kapřík sstavlil čili neprávě, i z té příčiny oni Kopidlanskí pohnaní jim paní Dorotiným lidem Březenským tiem pychem vinni nejsú. Dali památné. Stalo se létha MDI^o ve čtvrtek den svatého Martina.

Létha MDI^o v pátek po svaté Katherině [26. listopadu] dána jest lidem Březenským pohnaným v puohonu a nálezu menovaným relací ke dskám; škod padesáte kop grošuv českých menovali, z nichž Jana z Šumberka manžela svrchu menované Dorothy z Landšteina jakožto držitele statku též Dorothy viniti chtie před úředníky Pražskými menšími podle nálezu obecního.

R. III. I. 65. a.

1053.

Mezi Anežkou Pflugovou z Švamberka a Henrichem z Gutšteina o postavení Kunky z Tautenberka před nejvyšším hofmistrem. 1501, 12. listopadu.

Anežka Pflugova z Švamberka pohnala Henrycha z Gutšteina na Tachově, aby Kunkou z Tautenberka, manželkou vt supra.

Vedle té pře. Kdež paní Anežka Pflugová z Švamberka pohnala jest k Svátosti minulé [23. dubna] pana Henrycha z Gutšteina, aby paní Kunkou Šenkovou z Tautenberka dobře se ujistě, ji postavil před nejvyšším panem hofmistrem království Českého a raddami krále JMti, že ji viniti chce z nářku cti. Tu na rok Svátosti i také nyní ona paní Anežka Pflugová po své cti stála jest a právo ustála jednu i po druhé, ale ona paní Kunka nestála. A protož pán JMt, pan Vylém z Pernšteina na Helfenšteině oc., najvyšší hofmistr království Českého, se pány a vladykami, krále JMti raddami, takto o tom vypověděli: že paní Anežce Pflugové z Švamberka nadepsané ten náрек ke škodě ani k újmě na její cti a dobré pověsti není a na věčné časy býti nemá. Stalo se v pátek po svatém Martině, jinak den svatých pěti bratruov.

R. III. I. 3. b. Srov. nález č. 1049 str. 545.

1054.

Mezi Mikulášem Trčkou mladším z Lípy na Lichtenburce a bratřími z Skalky o propuštění člověka z podanství. 1501, 12. listopadu.

Mikuláš Trčka mladší z Lípy na Lichtmburce pohnal Jana, Albrechta a Jiríka, bratří z Skalky. Vinil je, že sú propustili Jakuba z Hrošky, kdež jemu skrze to úrok schází. Vložen puohon za hejtmanství pana Petra z Rozmberka léta MCCCCXCII.

V té při mezi Mikulášem mladším z Lípy Trčků a na Lichtmburce s jedné, a mezi Janem, Albrechtem a Jiříkem, bratřími z Skalky s strany druhé. Kdež týž Trčka vinil je bratří pohnané, že sú propustili Jakuba z Hrošky, kdež jemu skrze to úrok schází oc., tak jakož puohon šíře svědčí, a na to Jan Janovský, téhož Trčky poručník, některá svědomí ukázal. Proti tomu oni bratři pohnaní odpírajíce pravili, že ten Jakub byl jich člověk dědičný, a že sú to mohli učiniti dobře a jej propustiti, poněvadž jest na jich gruntiech seděl. Tu JMt pán, pan Vylém z Pernšteina na Helfenšteině oc., nejvyšší hofmistr královstvie Českého, se pány a vladykami, krále JMti raddami, vyslyševše s obú stran pře líčení, odpory i svědomí, takto vypověděli: Poněvadž jest toho on Mikuláš Trčka nepokázal, aby ten plat byl přijat dědicky a na budúcí časy od téhož Jakuba s volí pánuov jeho Vostrovcuov, ani by oni sami týž plat dědicky a budúcně přijali, i z té příčiny oni pohnaní jemu puovodovi toho platu platiti povinni nejsú. Dalí památné. Stalo se v pátek po svatém Martině, jinak den svatých pět bratruov.

Létha MD prvnioho v úterý den svatého Klimenta [23. listopadu] Jan, Albrecht a Jiřík pohnaní vzali sú po panském nálezu relací ke diskám. Škod útratních a nákladních menovali XXX kop grošuov českých, z nichž vinili jej Mikuláše Trčku nadepsaného před úředníky Pražskými menšími podle nálezu obecnieho.

R. III. l. 185. a. Srov. nálezy č. 983 na str. 554 Archivu Českého X., a č. 1020 na str. 527 tohoto dílu.

1055.

Mezi Dorotou Šumburkovou z Landšteina a Janem Kapříkem z Lesonic o hanění práva městečka Března. 1501. 13. listopadu.

Dorotha Šumburkova z Landšteina pohnala Jana Kapříka z Lesonic a z Chyjic. Vinila jej z toho, že jest nařekl a haněl právo městečka Března lidí jejiech poddaných, pravě, že jest se mu na tom právě Březenským ani člověku jeho nic spravedlivého státi nemohlo. Vložen puohon léta MD v úterý po suchých dnech letničních [16. června].

V té při mezi Dorothú Šumburkovú z Landšteina s jedné, a Janem Kapříkem z Lesonic s strany druhé. Kdež táž Dorota vinila jeho Jana Kapříka, že jest nařekl a haněl právo městečka Března lidí jejiech poddaných, pravě, že jest se mu na tom právě Březenském ani člověku jeho nic spravedlivého státi nemohlo oc., tak jakož puohon šíře svědčí. A na to ukázala jest svědomie některá. Proti tomu on pohnaný odpieraje pravil, že jest on toho práva Březenského nehaněl, než toliko to mluvil, pokudž se jest člověku jeho na svobodné silnici moc stala od Řeháka mlynáře, a prve naň vedle svolení zemského nic o téhož člověka vznešeno není, že se jemu nezdá, by člověk jeho na tom právě státi měl. A na to ukázal jest svědomí, kteráž seznávají, že on Kapřík toho práva jest nehaněl, než o člověka svého k tomu mluvil,

ktož jest jemu tu věc učinil; toho při tom dotýkaje, že jest pohnán z toho, že by měl mluvit, že by se jemu ani člověku jeho na tom právě nic spravedlivého státi nemohlo, a toho že sú ničímž neprovedli, by ta slova on Kapřík mluvil; a praví, že by ten puohon byl na zmatek, žádaje v tom vedle práva za opatření. Tu JMt pán, pan Vylém z Pernšteina na Helfenšteině oc., nejvyšší hofmistr království Českého, se pány a vladykami, krále JMtí raddami, nahlédše v puohon i v svědomí a zvláště vážice to, že on Kapřík jest pohnán z toho, že by právo Březenské nariikal, ještě vedle puohonu, kdyby naň to bylo uvedeno, byl by i opravou i pokutou vedle nálezu zemského puovodovi povinen, takto o tom JMt nalezli: Poněvadž ona Dorotha v puohonu svém ta slova jest postavila, že by on Kapřík o tom právě Březenském mluvil, že se mu na tom právě Březenském ani jeho člověku nic spravedlivého státi nemohlo, a to, by to on Kapřík mluvil, ničímž jest neprovedla, i z té příčiny ona Dorotha ten puohon jest na zmatek učinila, protož JMt pán se pány a vladykami, krále JMtí raddami, ji v svú kázeň berú. Stalo se v sobotu den svatého Brikcí.

R. III. 1. 66. a. Srov. nález č. 1052 str. 547.

1056.

Mezi Dorotou z Bříšťan a Jiříkem Voděradským z Hrušova o nedostižení smlouvy o Mlékovici 1501, 13. listopadu.

Dorotha z Bříšťan pohnala Jiříka Voděradského z Hrušova. Vinila jej z dosti neucížení smlouvy, kterúž Heřman Slepotický z Sulic a Jindřich Amcha z Borovnice mezi týmž Jiříkem a někdy Václavem z Zásmuk, mužem též Doroty, i tudiez mezi touž Dorothú, což se Mlékovic dotýče, učinili jsú, podle kteréžto smlouvy on Voděradský zuostává též Dorotě CXCI kopy a XXVIII grošuv míšenských [dlužen] a těch jí plniti nedbá. Vložen puohon léta MD v pondělí po svatém Vítě [22. června].

V té při mezi Dorothú z Bříšťan s jedné, a Jiříkem Voděradským z Hrušova s strany druhé. Kdež táž Dorotha vinila téhož Voděradského z dosti neucížení smlouvy, což se Mlékovic dotýče, podle kteréžto smlouvy on Voděradský zuostává též Dorotě CXCI kopy a XXVIII grošuv míšenských oc., tak jakož puohon šíře svědčí, a na to táž Dorotha ukázala jest svědomí smlouvčích. Proti tomu Jiřík pohnaný odpieraje pravil, že ten puohon učinila jest na zmatek, a to z té příčiny, že se puohon jejie s svědomím nesrovnává; více pravě, že by to chtěl rád viděti, aby to ona Dorota okázala, že jest ona ty peníze společně měla s mužem svým, poněvadž zápisové dskami učinění od nebožtíka Kladivy každému zvláště jeho díel sú okázali, a což jest jejieho díelu přišlo, zaplatil sem jí, než toliko CL kop míšenských u mne jest zuostalo díelu manžela jejieho, a ty, komuž spravedlivě příleží, že by je on dáti chtěl, a že bratr jejieho nebožtíka manžela k nim se připovídá, chce k nim spra-

vedlnost mieti. Tu JMt pán, pan Vylém z Pernšteina na Helfenšteině oc., nejvyšší hofmistr království Českého, se pány a vladykami, krále JMti raddami, vyslyševše puohon, žalobu, odpor i svědomí, takto o tom nalezli: Poněvadž ona Dorotha Heřmanem z Sulic jakožto smlouvci to jest provedla, že on Jiřík Voděradský manželu jejímu Václavovi z Zásmuk a jí Dorothě jim oběma zejména byl je zuostal tři sta kop grošuv míšenských, a CL kop grošuv míšenských jí Dorotě na tu summu vydal a sám se seznal, že ještě CL kop grošuv míšenských u něho zuostalo, i ty aby jí Dorotě dal od dnešního dne ve dvou nedělí pořád zběhlých, a to z té příčiny, poněvadž Václavovi z Zásmuk a Dorotě z Hustiřan jim oběma ten dluh byl zuostal. A bude-li jí Dorothe z těch puol druhého sta kop grošuv míšenských kto chtieti viniti, v tom se žádnému právo nezavírá. Stalo se v sobotu den svatého Briki.

R. III. l. 66. b.

1057.

Mezi Fridrichem z Donína a Janem Chvalenickým z Hodousic o pokutu pro shon.
1501, 13. listopadu.

Frydrych z Donína a z Wildšteina pohnal Jana Chvalenického z Hodousic. Vinil ho pro shon a pro ten shon z padesáti kop grošuv českých podle svolenie zemského. Vložen puohon léta MD v pondělí po svatém Jakubu apoštolu [27. července].

V té při mezi Frydrichem z Donína s jedné, a Janem Chvalenickým z Hodousic s strany druhé. Kdež týž Frydrych vinil téhož Chvalenického pro shon a pro ten shon z Lti kop grošuv českých oc, tak jakož puohon plněji svědčí. A na to ukázal jest krále JMti dání, kdež JKMt jemu panu Donínskému tu pokutu podle svolení zemského na něm na Chvalenickém dává. Proti tomu on Chvalenický pohnaný odpíraje pravil, že se k tomu zná, že jest sháněl, ale že jest to učinil před utvrzením práv, a že tehdaž toho vuobec užívali. Tu JMt pán, pan Vylém z Pernšteina na Helfenšteině oc., nejvyšší hofmistr království Českého, se pány a vladykami, krále JMti raddami, takto o tom vypověděli a nalezli: Poněvadž pan Donínský neprovodí, po stvrzení těchto práv by on Chvalenický shonil, z té příčiny jemu panu Donínskému tou pokutou v puohonu menovanú týž Chvalenický povínovat není, poněvadž prve toho užívali vuobec. Stalo se v sobotu den svatého Briki.

Léta MDI^o ve čtvrtek po početí panny Marie [9. prosince] Jan Chvalenický vzal jest relací ke dskám. Škod menoval X kop grošuv českých, z nichž jeho Donínského viniti chce před úředníky Pražskými menšími podle nálezu obecního.

R. III. l. 84. b.

1058.

Mezi proboštem kláštera Zderazského Jiřkem Hallerem a Janem Chmelickým z Vlčie Hory o hanění. 1501, 13. listopadu.

Kněz Jiřík Haller, probošt kláštera Zderazského na Novém městě Pražském, v duchovních právech doktor, pohnal Jana Chmelického z Vlčie Hory. Vinil ho

z toho, že jest o něm a k němu hanlivě mluvil, tak pravě, že on kněz probošt nenie toho Zderazského kláštera pravý probošt, a ten list a majestát, kterýž od krále JMti na to Zderazské probošství má, že jest je na JKMTi vyklamal; a vylhal a na to že týž Chmelický na téhož kněze probošta ruku vztáhl a jej bítí chtěl. Vložen puohon léta MD v středu před svatým Sixtem [1. dubna].

V té při mezi knězem Jiříkem Hallarem proboštem Zderazským s jedné, a Janem Chmelickým z Vlčí Hory s strany druhé. Kdež týž probošt vinil jej Chmelického, že jest o něm a k němu hanlivě mluvil oc, tak jakož puohon šíře svědčí. A na to týž probošt ukázal svědomí. Proti tomu on Chmelický pohnaný odpíraje pravil, že se to svědomí nesrovnává. Tu JMt pán, pan Vylém z Pernšteina na Helfenšteině oc, nejvyšší hofmistr království Českého, se pány a vladykami, krále JMti raddami, nalezli: Poněvadž se to svědomí nesrovnává, a také s toho svědomí se shledává, že on probošt jemu Chmelickému odpíral a odhanieval, z těch příčin JMt páni nalezli, aby ten puohon mezi nimi minul, a oboje při jich cti zuostavují, a to že jich cti a dobré pověsti k žádné škodě ani újmě nenie. Stalo se v sobotu den svatého Briki.

R. III. l. 88. b.

1059.

Mezi Ondřejem Předborem z Radejšína a Radslavem z Šebířova o pych. 1501, 13. listopadu.

Ondřej Předbor z Radejšína pohnal Radslava z Šebířova a z Brezkovic. Vinil ho z pychu a pro ten pych z padesáti kop grošův českých, kterýžto pych jemu učinil v tom, že jest s lidmi svými do jeho vsi Libkovic zbrojně přijel. Vložen puohon léta MD v pondělí po svatém Jakubu apoštolu [27. července].

V té při mezi Ondřejem Předborem z Radejšína s jedné, a Radslavem z Šebířova s strany druhé. Kdež týž Předbor vinil jeho Radslava z pychu a pro ten pych z padesáti kop grošův českých oc, tak jakož puohon šíře svědčí, kterýžto pych, pravě, že by mu byl učinil v tom, že jest s lidmi svými do jeho vsi Libkovic zbrojně přijel. A na to ukázal svědomí. Proti tomu on Radslav pohnaný odpíraje pravil, že jest jemu Předborovi žádného pychu neudělal, než že pro tu příčinu opatruje se, aby se mu v tom škoda a hanba nestala, slyše o tom, že lidé v té vsi zbrojně sú se byli sebrali a jeho člověku vrata zakopali, a před ním se založivše, ze dvoru tomu jeho člověku Rousovi nedali, a on Radslav že jest žádnému nic nepřekazil ani pychu kterého učinil. A na to jest ukázal svědomí. Tu JMt pán, pan Vylém z Pernšteina na Helfenšteině oc, nejvyšší hofmistr království Českého, se pány a vladykami, krále JMti raddami, vyslyševše a pováživše žaloby, odporot s obů stran pře líčení i svědomí, takto o tom nalezli: Ačkolivěk on Předbor to provedl, že on Radslav s lidmi svými zbrojně do Libkovic přijel, ale toho jest neprovedl, by on Radslav jemu který pych udělal, i z té příčiny on Radslav pohnaný jemu Předborovi tiem pychem nic vinen nenie. Stalo se v sobotu den svatého Briki.

Po kterémžto panském nálezu léta MD prvného v pátek o suchých dnech adventních [17. prosince] nadepsaný Radslav z Šebířova pohnaný vzal ke dskám zemským relací. Škod útratních a nákladních XX kop grošuv českých menoval, z nich jeho Předbora před úředníky Pražskými vinil podle nálezu obecního.

R. III. l. 219. b.

1060.

Mezi Ondřejem Předborem z Radejšína a Radslavem z Šebířova o postavení před soud podaného pro ohrožování života. 1501, 13. listopadu.

Ondřej Předbor z Radejšína pohnal Radslava z Šebířova, aby člověka svého Rousa z Libkovic a Martina pacholka jeho postavil před nejvyšším panem hofmistrem království Českého a raddami krále JMti. Vinil jej Rousa z toho, že jest s napatú kuší chodil na pole, hledaje Blažka, člověka jeho z Libkovic, a Martina z toho vinil, že jest odpověděl témuž jeho člověku Blažkovi, pro kterúžto jich obú svévolnost týž Blažek, jsa pro ně v nebezpečnosti, tudy hyne na svém statku a hospodářství, kdež toho za X kop grošuv českých pokládá. Vložen puohon léta MD v pondělí po svatém Jakubu apoštolu [27. července].

V té při, kdež Ondřej Předbor z Radejšína pohnal Radslava z Šebířova, aby člověka svého Rousa postavil před nejvyšším panem hofmistrem království Českého a raddami krále JMti, že téhož Rousa vinil z toho, že jest chodil s napatú kuší na pole, hledaje Blažka člověka jeho oc, tak jakož puohon šíře svědčí. A na to ukázal svědomí. Proti tomu on Radslav na místě toho Rousa člověka svého odpíraje pravil, ačkoli jest chodil s kuší, ale že nechodil na toho Blažka, než po své potřebě, a také poněvadž toho on Předbor svým svědomím neprovozuje, menovitě by na jeho člověka s tou kuší chodil, že jest ten puohon on Předbor na zmatek učinil, žádaje pánuov JMti v tom za opatření. Tu JMt pán, pan Vylém z Pernšteina a na Helfenšteine oc, nejvyšší hofmistr království Českého, se pány a vladykami, krále JMti raddami, nahlédše pilně v puohon i v svědomí Předborovo, takto o tom nalezli: Poněvadž jest Předbor v svém puohonu menovitě položil, že jest ten Rous s napatú kuší na Blažka člověka jeho chodil hledaje ho, a toho on Předbor svědomím nepokázal, i z té příčiny ten puohon na zmatek jest učinil, protož JMt páni pro takový zmatek jej Předbora v svú kázeň berú. Stalo se v sobotu den svatého Brikcí.

Po kterémžto nálezu panském on Rous škod útratních a nákladních pět kop grošuv českých menuje, z nichž jeho Předbora před úředníky Pražskými menšími vinil podle nálezu obecního, a na to ke dskám vzal relací v pátek o suchých dnech adventních [17. prosince] létha MDI^o.

V té při mezi Ondřejem Předborem z Radejšína s jedné, a Radslavem z Šebířova s strany druhé. Kdež on puovod pohnal jest téhož Radslava, aby postavil

Martina, Rousova pacholka, před pány v soudu komorním. Vinil ho, že jest odpověděl jeho Ondřejovu pacholku Blažkovi oc, tak jakož puohon šře svědčí. Proti tomu on Radslav odpíraje pravil, že jest jeho toho pacholka Martina puohonem nezastihl, z té příčiny neměl jest co postaviti. Tu JMt pán, pan Vylém z Pernšteina na Helfenštejně oc, nejvyšší hofmistr královstvie Českého, se pány a vladykami, krále JMtí raddami, pováživše žaloby i odporu, takto o tom nalezli: Poněvadž on Ondřej Předbor tiem puohonem téhož Martina, pacholka jeho Rousova, u něho jest nezastihl, z té příčiny on Radslav jemu Předborovi nic v tom vinen nenie. Stalo se v sobotu den svatého Briekí.

Tu léta MDI^o v pátek o suchých dnech adventních [17. prosince] Radslav z Šebířova vzal jest ke dskám relací po tomto nálezu. Škod útratních a nákladních pět kop grošuv českých menoval, z nichž jeho Předbora vinil před úředníky Pražskými menšími podle nálezu obecního.

R. III. l. 220. a. Srov. předcházející nález č. 1059.

1061.

Mezi Ondřejem Předborem z Radejšína a Radslavem z Šebířova o postavení podaného pro provinění. 1501, 13. listopadu.

Ondřej Předbor z Radejšína pohnal Radslava Beřkovského z Šebířova, aby člověka svého Anthoše Rousa z Libkovic postavil před nejvyšším panem hofmistrem královstvie Českého a raddami krále JMtí. Vinil ho z toho, že mu Václava Němcova, člověka jeho z Libkovic, zbil a ranil. Vložen puohon létha MD v pondělí po svatém Jakubu apoštolu [27. července].

V té při mezi Ondřejem Předborem z Radejšína s jedné, a Anthošem Rousem, člověkem Radslavovým z Šebířova s strany druhé. Kdež týž Ondřej Předbor vinil jest téhož Rousa, že jest Václava Němcova, člověka jeho z Libkovic, bil a ranil oc, tak jakož puohon svědčí. A na to ukázal jest svědomie. Proti tomu on Radslav odpíraje pravil, že týž Rous člověk jeho s tím Václavem smlouvu mezi sebu sú učinili, a že jemu Ondřejovi Předborovi nic vinen nenie. Proti tomu on Ondřej Předbor zase pověděl jest, ačkolivěk ten člověk jeho s týmž Rousem jest se smluvil, ale s ním se jest nesmlúval. Tu JMt pán, pan Vylém z Pernšteina na Helfenštejně oc, nejvyšší hofmistr královstvie Českého, se pány a vladykami, krále JMtí raddami: poněvadž on Ondřej Předbor to jest provedl, že on Rous člověka jeho Václava bil a ranil, z té příčiny JMt v svú kázeň téhož Rousa berú. Ale poněvadž Václav, jeho Předboruov člověk, s ním s Rousem smluvil se jest, toho páni při tom nechávají; než by se byl on Václav s Rousem nesmlúval, páni JMt byli by ho opatřili. Stalo se v sobotu den svatého Briekí.

Tu léta MDI^o v pátek o suchých dnech adventních [17. prosince] Radslav z Šebířova, vzav ke dskám relací, škod útravních a nákladních X kop grošuv českých menoval, z nich jeho Předbora vinil před úředníky Pražskými menšími podle nálezu obecního.

R. III. l. 220. b. Srov. předcházející nálezy č. 1059 a 1060.

1062.

Mezi Pavlem ze Snětu a lidmi p. Jetřicha z Kolovrat o pobrání statku. 1501, 13. listopadu.

V té při mezi Pavlem z Snětu s jedné, a mezi Matějem [a] Vaňkem z Královiček, rychtářem Sirotkem, Zykšem, Václavem Kalinú, Šimkem, Toškem z Stehlíkova a rychtářem z Podbuštěhradí, lidmi páně Jetřichovými z Kolovrat, s strany druhé. Kdež týž Sněčský přísahou to zpravil, že již menovaní lidé statek jeho pobrali sú mu podle puohonu a nálezu prvněho na tvrzi Královičkách, tak jakož puohon a nález šíře to ukazují. Proti tomu pan Jetřich, pán těch lidí již pověděných, pravil jest, že jest to všecko na Královičkách, což jest týž Sněčský tam nechal, a že to pobráněnie, ale stavěno jedním člověkem. Tu JMt pán, pan Vylém z Pernšteina na Helfenšteině etc., nejvyšší hofmistr království Českého, se pány a vladykami, krále JMti raddami, takto o tom vypověděli: Poněvadž on Sněčský za to jest zpravil a poněvadž pan Jetřich, nadepsaných lidí pán, k tomu se seznal, že to pobrání na Královičkách jest; z té příčiny aby nadepsaní lidé jemu Sněčskému tu summu v puohonu a nálezu menovanú, to jest LXV kop grošuv českých a puol druhého groše českého, dali ve dvú nedělí od dnešního dne pořád zběhlých aneb jemu to pobrané, což na Královičkách jest, vrátili, jestliže on Sněčský přijíti chce. A ti lidé proto k přísaze nemají připuštění býti, poněvadž o tom vědí, kde to jest, z čehož pohnání byli, a měli za to přísieci, že o tom nevědí. Stalo se v sobotu deň svatého Brikcí.

R. III. 230. a. Srv. nález č. 1046 na str. 542.

1063.

Mezi Vítem z Rozhovic a Matějem Tatkem o nezdržení smlouvy. 1501, 13. listopadu.

Vít z Rozhovic a z Pakomiřic pohnal Matěje Tatka, měšťenína Nového města Pražského. Vinil ho z nezdržení smlouvy, Zdeňkem z Waldeka a některými dobrými vladyckými lidmi mezi nimi učiněné, že mu té smlouvy nedrží v ničemž. Vložen puohon léta MDI^o v úterý před svatým Jakubem [20. července].

V té při mezi Vítem z Rozhovic s jedné, a Matějem Tatkem, měšťenínem Nového města Pražského, s strany druhé. Kdež týž Vít pohnal jeho Tatka, vině jej z nezdržení smlouvy a že mu se ta smlouva nedrží v ničemž etc., tak jakož puohon šíře ukazuje. Tu JMt pán, pan Vylém z Pernšteina na Helfenšteině etc., nejvyšší hofmistr království Českého, se pány a vladykami, krále JMti raddami, takto o tom

vypověděli: Poněvadž on Vít puovod ničímž svého puohonu neprovodí, z té příčiny JMt páni dávají pohnanému proti témuž Vítovi za právo. Stalo se v sobotu den svatého Brykcí.

Léta MD prvného v úterý den svatého Klimenta [23. listop.]. Matěj Tatek vzal relací ke deskám, škod menoval XXX kop grošuv českých, z nichž jeho Víta vinil.

R. III. 1. 275. a.

1064.

Mezi Antošem Rousem z Libkovic a Ondřejem Předborem z Radejšína o postavení lidí z Libkovic pro pych. 1501, 15. listopadu.

Anthoš Raus z Libkovic pohnal Ondřeje Předbora z Radejšína a na Šemberce, aby rychtáře i všechny lidi své z Libkovic, kteréž tudíž má, postavil před nejvyšším panem hofmistrem království Českého a raddami krále JMtí. Viniti je chce z pychu a pro ten pych z padesáti kop grošuv českých, že sú mu vrata u jeho dvoru svobodného tu v Libkovicích i u humen jeho z úmysla zakopali, tak že jest s dobyt看 ani s koňmi svými pro to zakopání ven nemohl. Vložen puohon léta MD v úterý před svatým Sixtem [4. srpna].

Vedle té pře, kdež Anthoš Raus pohání Ondřeje Předbora z Radejšína, aby všechny lidi své z Libkovic, kteréž tudíž má, postavil před nejvyšším panem hofmistrem království Českého oc, že je viniti chce z pychu a pro ten pych z padesáti kop grošuv českých oc, tak jakož puohon šíře svědčí. Proti tomu Předbor pověděl a prosil pánuv JMtí za opatření, má-li on Raus sám poháněti, jsa člověk ne-svobodný. Zase proti tomu na místě Rausově Radslav z Šebířova pověděl, že ten Raus má ve deskách, a na to pokázal registřík z desk. Tu JMt pán, pan Vylém z Pernšteina na Helfenšteine oc, nejvyšší hofmistr království Českého, se pány a vladykami, krále JMtí raddami: poněvadž on Raus registřík toliko z desk pokázal a ne-vajpis, z té příčiny JMt ten puohon zdvihají. Stalo se v pondělí po svatém Briki.

Tu v relací Předbor škod a nákladuv menoval X kop grošuv českých.

R. III. 1. 4. a.

1065.

Mezi Benešem Sendražským z Sendražic a Janem Lithoborským z Chlumu o vydání summy vedle smluv svatebních. 1501, 15. listopadu.

Beneš Sendračský z Sendražic, zpráve purkrabství kraje Hradeckého, poh Jana Lithoborského z Chlumu.

V té při mezi Benešem Sendračským z Sendražic, zprávcí purkrabství kr Hradeckého, s jedné, a Janem Lithoborským z Chlumu s strany druhé. Kdež Beneš viní jej Lithoborského, chtě aby mu ujistil vedle smluv svatebních, co

manželky jeho Jana Lithoborského dotýče oc, tak jakož puohon šře svědčí. Proti tomu on Lithoborský odpieraje pravil, že jemu Sendračskému tiem povinen nenie, než jest na to uručil, aby paní Elšku, manželku svú, před soudem komorním postavil na to, aby on Beneš Sendračský od ní dostatečně i budúcí jeho opatřen byl vedle zdanie pana hofmistra královstvie Českého a pánuov z téhož soudu. Tu JMt pán, pan Vylém z Pernšteina na Helfenšteině oc, najvyšší hofmistr královstvie Českého, se pány a vladykami, krále JMti raddami, vyslyševše s obú stran pře líčení, nahlédše pilně v první smlouvu, kteráž jest mezi týmž Benešem a jím Lithoborským učiněna, takto o tom našli: Poněvadž on Lithoborský přes tu smlouvu puol štvrta sta kop grošuv českých k sobě přijal, a paní Elšce, manželce své, jich jest neujistil vedle též smlouvy, z té přčiny chce-li je Lithoborský ty penieze u sebe mieti, aby je ujistil paní Elšce podle znění též smlouvy od dnešního dne ve dvú nedělí pořád zběhlých, neb paní Elška jich ujistiti nemuož. Pakli by toho neučinil a těch peněz neujistil aneb ujistiti nechtěl k ruce páně Sendračského a k ruce Jana Otmara, tehdy hned po vyjití těch dvú nedělí již menovaných od toho času neb druhých potom dvú nedělí pořád zběhlých aby on Lithoborský jemu Benešovi Sendračskému těch puol čtvrta sta kop grošuv českých v jeho moc položil. Stalo se v pondělí po svatém Bričfí.

R. III. I. 21. b. Srv. nález č. 1028 na str. 531.

1066.

Mezi Dorotou z Bříšťan a Martinem ve Milkovicích o dluh za dvůr v Milkovicích.
1501, 15. listopadu.

Dorotha z Bříšťan pohnala Martina sedícího v Milkovicích. Vinila ho z padesáti kop grošuv míšenských za ten dvůr v Milkovicích jí nedodaných. Vložen puohon v pondělí po svatém Jakubě [26. července] léta MD.

V té při mezi Dorothú z Bříšťan s jedné, a Martinem sedícím v Milkovicích s strany druhé. Pán JMt, pan Vylém z Pernšteina na Helfenšteině oc, najvyšší hofmistr královstvie Českého, se pány a vladykami, krále JMti raddami, této pře až do Svátosti najprv příští [8. dubna 1502] odkládají z přčiny té, že JMt v tom času s králem JMtí mluvíti chtie a ráčí, poněvadž JMt k tomu trhu jemu Martinovi povolení a relátora ke dskám dáti a poslati ráčil, aby mu ve dsky kladeno bylo, aby to ještě JMKská učiniti a povoliti k tomu ve dsky kladení ráčil, aby on Martin svuoj statek ve dskách měl a ona Dorotha své penieze od něho. Stalo se v pondělí po svatém Bričfí.

R. III. I. 65. b.

1067.

Mezi Janem Zumrem z Herštošic a Ambrožem Mulfarem z Minic o vybrání polovice úroků za roboty z městečka Řevnice a ze vsi Radotína. 1501, 15. listopadu.

Jan Zumr z Herštošic pohnal Ambrože Mulfara z Minic, královské kanceláři písaře. Vinil ho z vybrání úrokuů za roboty, za slepice XXXVI kop a XII grošův míšenských z městečka Řevnice a ze vsi Radotína, z kterýchžto peněz měl jemu Zumrovi polovici dáti vedle smlouvy Ambrožem postřihačem a Janem Kolmanem, měšťany Menšího města Pražského, mezi nimi učiněné, ale toho jest on Ambrož ne- učinil. Vložen puohon léta MD v pondělí po svatém Lukáši [19. října].

V té při mezi Janem Zumrem z Herštošic s jedné, a Ambrožem Mulfarem z Minic s strany druhé. Kdež týž Zumr vinil téhož Ambrože z vybrání úrokuů za roboty, za slepice XXXVI kop a XII grošův míšenských, a že jemu z toho polovice nedal podle smlouvy oc, tak jakož puohon šíře svědčí. A na to týž Zumr některé svědomí a smlůvu okázal. Proti tomu on Ambrož pohnaný odpíraje pravil, že jest toho všeho sám nebral, než co jest přes tu polovici vzal, že by jemu Zumrovi to navrátiti chtěl, když by se s ním sčtl. Tu JMt pán, pan Vylém z Pernšteina na Helfenšteině oc, nejvyšší hofmistr královstvie Českého, se pány a vladykami, krále JMtí raddami, vyslyševše s obú stran pře líčení, odpory i svědomie, takto o tom vypověděli: Poněvadž on Ambrož k té smlouvě se zná, pravě, že by jemu Zumrovi chtěl dáti, kdyby se s ním sčtl, a on Zumr naň provedl, že jest přijal těch úrokuů dvě a XXXti kop VI a XL grošův míšenských, a Ambrož tomu neodpíral: i z té příčiny aby on Ambrož jemu Zumrovi polovici té summy dal z těch XXX kop grošův míšenských a dvou kop a XLVI grošův, a kdež jest LXXXIV slepice vzal a vajec IV kopy a XXIV, též aby jemu Zumrovi polovici dal od dnešnieho dne ve dvou nedělech pořád zběhlých. Stalo se v pondělí po svatém Brikci.

R. III. l. 129. b.

1068.

Mezi Janem Zumrem z Herštošic a Ambrožem Mulfarem z Minic o dluh. 1501, 15. listopadu.

Jan Zummr z Herštošic pohnal Ambrože Mulfara z Minic. Vinil ho z XXti kop grošův českých dluhu puojčeného. Vložen puohon léta MD v pondělí po svatém Lukáši [19. října].

V té při mezi Janem Zumrem z Herštošic s jedné, a Ambrožem Mulfarem z Minic s strany druhé. Kdež puovod jeho Ambrože ze XXti kop grošův českých vinil, kterýchž jest mu puojčil, jakož puohon dále ukazuje. A na to jest ukázal svědomí, že jest on pohnaný Ambrož těch XXti kop grošův českých k sobě přijal na takový zpuosob, že jemu Zumrovi měl puol městečka Řevnice a vsi řečené Radotín postúpiti, a on Zumr těch XXti kop grošův českých za to postoupení mě-

stečka Řevnice a za ves Radotín za koláč jemu Ambrožovi těch XXti kop grošův českých měl nechati. Proti tomu on Ambrož pohnaný pravil, že jemu Zumrovi chtěl městečka i vsi postúpiti, a že by tudy těch XXti kop grošův českých u něho mělo zuostati, ale toho jest týž Ambrož ničímž neprovedl. Tu JMt pán, pan Vylém z Pernšteina na Helfenšteině oc., nejvyšší hofmistr království Českého, se pány a vladykami, krále JMti raddami, vyslyševše s obů stran pře líčení, odpor i svědomí, takto o tom vypověděli: Poněvadž on Ambrož toho jest ničímž neprovedl, by jemu Zumrovi polovici Řevnice a vsi Radotína postoupil aneb postúpiti chtěl, z té příčiny jemu puovodovi těch XXti kop grošův českých aby on Ambrož dal od dnešního dne ve dvou nedělech pořád zběhlých. Stalo se v pondělí po svatém Briekí.

R. III. I. 130. a. Srovnej předcházející nález č. 1067.

1069.

Mezi Janem Hrabaní z Vlkánova a Václavem Jankovským z Tamberka o nepostavení soukupa za koně. 1501, 15. listopadu.

Jan Hrabanie z Vlkánova, Starého města Pražského měšténín, pohnal pana Václava Jankovského z Tamberka z nepostavení soukupa v tom, kdež jest jemu Hrabanovi kuon za XXti kop grošův českých ukraden a jemu Jankovskému koupením se dostal, a on Jankovský dále Hynkovi Svatopolskému jej prodal, tu potom týž Jankovský před purgmistrem a radou Starého města Pražského řekl té věci soukupa postaviti, ale toho až dosavad neučinil. Vložen puohon.

V té při mezi Janem Hrabaní z Vlkánova s jedné, a Václavem Jankovským z Tamberka s strany druhé. Kdež on Hrabanie jeho Jankovského vinil z nepostavení soukupa oc, tak jakož puohon šíře svědčí. A na to ukázal některá svědomí i listy poselací, a nejprvní list tento, kdež Radka posílá k Zigmundovi Holcovi do Starého města Pražského do jeho domu, v kterémžto listu datum den v středu po neděli Letare [28. března] a léto LXXXXVIII^o, a druhý list, kdež zase Zigmund Holec odpisuje, že by se Radek neznal, by soukup byl, tomu listu datum jest Veliký pátek [13. dubna] léta oc. XCVIII^o, a třetí list, kdež on Václav Jankovský píše témuž Zigmundovi spolu s Bohmickým, a jest v něm datum v středu po Veliké noci [18. dubna] léta XCVIII^o, žádaje toho, aby jemu prodlení dali do pondělka po Svátosti najprv příští [30. dubna], že tu sám chce státi i s tím soukupem. Proti tomu on poručník Jankovského odpíraje pravil, že ten puohon jest na zmatek, že jest o to smlouva učiněna, a na to ukázal touž smlouvu, a také že jest tomu Jankovský dosti učinil, že jest soukupa do Zigmundova Holcova domu poslal podle též smlouvy. A na to ukázal svědka, kterýž s Radkem chodil. Také táhl se na ten list, kterýž Václav Jankovský Zigmundovi Holcovi píše, v kterémžto listu datum jest, jakož se nahoře píše. Tu JMt pán, pan Vylém z Pernšteina na Helfenšteině oc, naj-

vyšší hofmistr království Českého, se pány a vladykami, krále JMti raddami, vyslyševše s obů stran pře líčení, smlouvu i svědomí i listy, takto o tom vypověděli: Poněvadž on Jankovský, poslav Račka do Zigmundova Holcova domu, a on Radek tu jest pravil, že on soukup nenie, a na to psali on Zigmund Holec a Jan Bohmický list, jakož se svrchu píše, a on Václav Jankovský najposlednější list na to píše, aby jemu shovění dali do pondělka najprv příštího po Svátosti, a že chce sám s soukupem státi, a v tom listu jest datum den v středu po Velice noci [18. dubna] léta XCVIII, i tudy on Jankovský z smlouvy vyšel jest a nad to listem přičekl sám s soukupem státi, z té příčiny pán JMt se pány JMti této pře až do Svátosti najprv příští [8. dubna 1502] odložili sú, aby on Jankovský na ten den stál a toho soukupa aby postavil, poněvadž najposláz listem to jest připsal a tomu připsání dosti se jest nestalo. Stalo se léta MD prvního, v pondělí po svatém Brikci.

R. III. l. 130. b.

(Další část této sbírky viz v XII. dílu Archivu Českého.)

Rejstřík písemností

obsažených v díle jedenáctém.

A. Psaní poselací všelikého druhu.

A. XXVII. Dopisy pana Zdeňka Lva z Rožmitála z let 1508—1535. Vydává *Fran-
tišek Dvorský*. Na stranách 1—120. (Tato část obsahuje listy z let 1530—1532.)

	Str.
775. Na hradě Praž. 21. ún. 1530 Tunklovi z Brníčka o sjezdu kr. Ferdinanda s kníž. Saským oc	1
776. Na hradě Pražském 21. ún. 1530 Václavu Bezdrůžickému z Kolovrat, že k němu přijede .	2
777. Na hr. Praž. 21. ún. 1530 Křištofovi ze Švamberka, aby ho omluvil u Václ. Bezdrůžického	2
778. Na hradě Pražském 21. ún. 1530 městečku Husinci o svědomí deceři Štrabochové z Prahy	3
779. Na hradě Praž. 21. února 1530 Nepomuckým o stížnosti Markety Bláhové na kšaft mužův	3
780. Na hr. Praž. 21. ún. 1530 hejtmanovi na Zelené Hoře o obnov. starších obec. v Nepomuce oc	4
781. Na hradě Pražském 22. února 1530 purkrabímu na Blatné o vězně a o hospodářství . .	5
782. Na hradě Pražském 23. února 1530 Velvarským, aby propustili uvězněného žida na rukojmě	5
783. Na hradě Pražském 26. února 1530 hejtmanovi na Zelené Hoře o jednání se Strojeticckými	6
784. Na hradě Pražském 26. února 1530 Nepomuckým o jich sporu s panem Horčicí	6
785. Na hradě Praž. 26. ún. 1530 Janovi z Kolovrat o vedení práva na rukojmě Malzounovy	6
786. Na hradě Pražském 26. února 1530 Václ. Bublovi z Meziklasí o jednání s Hlavenckými oc	7
787. Na hradě Pražském 2. března 1530 Nepomuckým, že je narovná s panem Horčicí	7
788. Na hradě Pražském 3. března 1530 knížeti Karlu Minstrberskému o povinné peníze . . .	7
789. Na hradě Pražském 3. března 1530 Jindřichovi z Ochab, že mu bude nápomocen při králi	8
790. Na hradě Pražském 3. března 1530 Přechovi z Čechtí, aby si zjednal peníze v židech .	8
791. Na hradě Pražském 3. března 1530 Jindřichovi z Kolovrat o sněmu, privilejiích země oc .	9
792. Na hradě Pražském 3. března 1530 Bedřichovi z Donína v příčině sporného lesa	9
793. Na hradě Pražském 3. března 1530 purkrabímu na Lysé o sporu s panem z Donína o les	10
794. Na hradě Pražském 3. března 1530 Burianovi z Říčan, aby přijel k sněmu	10
795. Na hradě Pražském 3. března 1530 Václavovi Koruskovi z Vostrovařic o víno, slanečky oc	11
796. Na hr. Praž. 5. bř. 1530 Janovi Zajíci z Hasenburka o vyhledání privilegií stavu panského	11
797. Na hradě Pražském 7. března 1530 Janovi Pokstorfarovi posílá 4 libry rtuť	12
798. Na hradě Pražském 7. března 1530 purkrabímu na Velharticích o slanečkový púst . . .	12
799. Na hradě Praž. 7. bř. 1530 guardiánovi v Horažďovicích o kazatele do Blatné	12
800. Na hradě Pražském 7. března 1530 Přechovi z Čestic posílá jména svědků k listu . . .	12

	Str.
801. Na hr. Praž. 7. bř. 1530 Václavu Tešnovskému z Pythy purkr. na Blatné o zlodějích oc .	13
802. Na hr. Praž. 7. bř. 1530 Hejtmanovi na Zelené Hoře o vyjednávání se Strojeticými .	13
803. Na hradě Pražském 7. března 1530 Mikulášovi z Rozsedl, že se postará o kazatele oc .	13
804. Na hradě Pražském 8. března 1530 Bedřichovi z Donína v příčině sporného lesa .	14
805. Na hradě Pražském 8. března 1530 Ad. Byšickému, purkrabímu na Lysé, o témž .	14
806. Na hradě Pražském 9. března 1530 radě města Roudnice v příčině poddaného .	14
807. Na hr. Praž. 10. bř. 1530 Janovi z Bezdědic, že chce poddanému svému dopomáhati k právu	15
808. Na hradě Pražském 10. března 1530 Bohunkovi z Kozojed o dluh poddanému v Strážově	15
809. Na hr. Praž. 12. bř. 1530 Jaroslavovi z Šelnberka, že jest propuštěn z purkrabství Praž. oc	15
810. Na hradě Pražském 12. března 1530 sestře své Beatrici z Kolovrat, že jedná o její věc .	16
811. Na hradě Pražském 14. března 1530 Mikulášovi z Rozsedl, že složil purkrabský úřad oc .	16
812. Na hradě Pražském 14. března 1530 purkrabímu na Blatné, aby opatřil dobytky .	17
813. Na hr. Praž. 15. bř. 1530 Plzeňským o narovnání poddaných jejich s Ondráčkem z Chynína	17
814. Na hradě Pražském 16. března 1530 Janu Holickému ze Šternberka, aby přijel do Prahy	18
815. Na hr. Praž. 16. bř. 1530 Mikulášovi z Rozsedl o opatření Velhartic, o příjezdu synové oc	18
816. Na hradě Pražském 16. března 1530 Jindřichovi z Rozsedl, aby přijel do Prahy .	19
817. Na hr. Praž. 16. bř. 1530 Jindř. Tunklovi z Brnička o sněmu, že složil purkrabství oc	19
818. Na hradě Pražském 17. března 1530 Mikulášovi z Rozsedl o nemoci vnuka Joachyma .	20
819. Na hradě Pražském 18. března 1530 hejtmanovi na Sycově, aby neutiskoval poddaných .	21
820. Na hradě Pražském 19. března 1530 purkrabímu na Blatné, aby poslal do Prahy koníka .	22
821. Na hr. Praž. 20. bř. 1530 Jindř. Tunklovi, že mluvil s králem o jeho věcech, o sněmu oc	22
822. Na hradě Pražském 20. března 1530 sestře Elišce ze Smřic, že jí odvede 500 kop gr. .	23
823. Na hradě Pražském 21. bř. 1530 Václ. Tešnovskému z Pythy, že má jeho věc na paměti	23
824. Na hr. Praž. 21. bř. 1530. odkazuje Velvarské v příčině židů na nového purkrabí Praž. .	23
825. Na hr. Praž. 22. bř. 1530 Petrovi Adršpachovi z Náchodu, že mu sjednal sečkání dluhu .	24
826. Na hradě Pražském 23. bř. 1530 Mikulášovi z Rozsedl, o sněmu, že chce Sycov vyměnit	24
827. Na hradě Pražském 23. března 1530 Janovi z Bezdědic o svědomí Jířikovi z Úloha .	25
828. Na hradě Pražském 23. bř. 1530 Michalovi Slavatovi o jednání soudním, o svolené berni .	26
829. Na hr. Praž. 24. března 1530 Jindř. Tunklovi, že nejednal o jeho věci, o berni na Turkey	27
830. Na hr. Praž. 24. bř. 1530 sestře Kateřině z Rožmitála posílá peníze od Doroty z Veletic	27
831. Na hr. Praž. 24. bř. 1530 Janovi Pokštorfarovi, aby ho zpravil o novém dluhu u Velhartic oc	27
832. Na hradě Pražském 25. března 1530 Oplovi z Fictum v příčině jednání o Liblici a Lyson	28
833. Na hradě Pražském 26. března 1530 Janovi Pokštorfarovi o kněze na Hory .	28
834. Na hradě Pražském 26. března 1530 Janovi Fišarovi o vyplacení zastavených vsí .	29
835. Na hradě Pražském 26. března 1530 hejtmanovi o platy z Prachatic, Husince a Záblatí .	29
836. Na hradě Pražském 27. bř. 1530 Michalovi Slavatovi o odporu s Mikulášem Karlíkem oc	30
837. Na hradě Pražském 27. března 1530 Plzeňským v příčině Ondráčka z Chynína .	30
838. Na hradě Pražském 27. března 1530 sestru Beatrici z Kolovrat zve k rozmluvě .	31
839. Na hr. Praž. 27. bř. 1530 Kateřině z Roupova, aby byl propuštěn z věna jí zaplaceného .	31
840. Na hradě Pražském 28. března 1530 Vilému z Buzic, že ho založí penězi oc .	31
841. Na hradě Pražském 29. března 1530 sestru Beatrici z Kolovrat zve k rozmluvě .	32
842. Na hr. Praž. 29. bř. 1530 Jindřichovi Bořitovi z Martinic o odevzdání půjčených peněz .	32
843. Na hradě Pražském 29. března 1530, aby Velhartičti vydali svědomí o utracení Vávry .	33
844. Na hradě Pražském 30. března 1530, purkrabímu na Blatné o nějakých zločincích .	33
845. Na hr. Praž. 30. bř. 1530 Mikulášovi z Rozsedl děkuje, že měl pilnost při dětech oc .	33
846. Na hradě Pražském 30. března 1530 Janovi z Rosenberka o výkaz pomoci od poddaných	34
847. Na hr. Praž. 30. bř. 1530 hejtmanovi na Zelené Hoře, že pamatuje na jeho věci, o úroky oc	34
848. Na hr. Praž. 30. bř. 1530 purkrabímu na Rožmitále o úroky a tetřevy k velikonočním .	35
849. Na hradě Pražském 30. bř. 1530 Hradeckým, aby na rukojmě propustili poddaného jeho .	35
850. Na hr. Praž. 30. bř. 1530 purkrabímu na Rožmitále o narovnání Plzeňských s Ondráčkem oc	35
851. Na hr. Praž. 30. bř. 1530 Smilovi a Janovi Myškům ze Žlunic, aby mu poslali peníze .	36
852. Na hr. Praž. 31. bř. 1530 synu Adamovi o výměně Krupky a Teplice, o sněmu a králi oc	36

Str.

853. Na hradě Pražském 1. dub. 1530 Kryštoforovi ze Švamberka o novém purkrabí Pražském	38
854. Na hradě Pražském 1. dubna 1530 Janovi z Kácova děkuje za darované víno	38
855. Na hradě Pražském 2. dubna 1530 Janu Holickému ze Šternberka o Viléma Doupovce . . .	39
856. Na hr. Praž. 3. dubna 1530 hejtmanovi na Zelené Hoře, aby zaplatil židům a Zmrlikovi	39
857. Na hradě Pražském 4. dub. 1530 Kryštoforovi ze Švamberka o Kašperu a syna Hendrycha	40
858. Na hradě Pražském 4. dubna 1530, aby se řídili novým purkrabím	41
859. Na hradě Pražském 4. dubna 1530 Václavu Haugvicovi z Biskupic o dlužných penězích . .	41
860. Na hradě Pražském 4. dubna 1530 sestře své Beatrice z Kolovrat, aby přijela k rozmluvě	42
861. Na hradě Praž. 4. dub. 1530 Jindřichovi Tunklovi, že chce jednati při králi o penězích oc	42
862. Na Velharticích 12. srp. 1531 Janovi Zajáci o sporu Jana z Wartenberka s Rud. z Bínu	43
863. Na Velharticích 13. srpna 1531 Hanušovi Kočovi z Kynastu o plat sudímu dvorskému . .	43
864. Na Velharticích 13. srp. 1531 Janovi z Wartenberka o sněmu, o jednání s Rud. z Bínu oc	44
865. Na Velharticích 13. srp. 1531 Janovi z Rosenberka: přimlouvá se za nařčeného poddaného	45
866. Na Velharticích 13. srpna 1531 Jindřichovi z Risenberka posílá list přiznací k berni . .	46
867. Na Velharticích 13. srpna 1531 Kryštoforovi ze Švamberka o položení roku, o moru oc	47
868. Na Velharticích 13. srpna 1531 Adamovi ze Šternberka o kvitanzi Kryštoforovi ze Švamb.	47
869. Na Velharticích 14. srpna 1531 Svojšovi z Velhartic, aby přijel na Velhartice	48
870. Na Velharticích 14. srpna 1531 Václ. Trčkov z Vítence o horách na Jílovém, o moru oc	49
871. Na Velharticích 14. srpna 1531 purkrabímu na Blatné, aby vydal odkázané šaty	50
872. Na Velharticích 14. srp. 1531 Janovi Švábovi z Chvatliny o Liblice, o dluh u Švamberka oc	51
873. Na Velharticích 14. srpna 1531 Adamovi ze Šternberka o přiznání ze jmění, o sněmu . .	52
874. Na Velharticích 14. srpna 1531 Kryštoforovi ze Švamberka o moru a o penězích	53
875. Na Velharticích 16. srpna 1531 Janovi z Rosenberka o odeslání dluhu	53
876. Na Velharticích 16. srpna 1531 Kašparovi Urticellovi o sjezd v Horažďovicích	53
877. Na Velharticích 16. srp. 1531 purkrabímu na Blatné, aby mu poslal kuchaře	54
878. Na Velharticích 16. srpna 1531 Adamovi ze Šternberka posílá přípis kvitanzi	54
879. Na Velharticích 16. srp. 1531 Jindřichovi Berkovi z Dubé o při Haugvice s Karlíkem . .	55
880. Na Velharticích 16. srp. 1531 Janovi Švábovi z Liblice, o smrti Hysřlově oc	55
881. Na Velharticích 16. srp. 1531 Kryštoforovi ze Švamberka o roku s Adamem ze Šternberka	56
882. Na Velharticích 16. srp. 1531 Mik. Karlíkovi, aby nezatýkal Zajímače	57
883. Na Velharticích 16. srp. 1531 Ludvíkovi Zajímačovi o jednání s poručíky Hradeckými . .	57
884. Na Velharticích 16. srp. 1531 Mich. Slavatovi o odkladu spravedlnosti, o sporu s komorníkem oc	58
885. Na Velharticích 16. srp. 1531 Janovi z Rosenberka o 100 kop gr. za ryby	60
886. Na Velharticích 17. srp. 1531 Anně z Hradce děkuje za kuchaře a za sýr	60
887. Na Velharticích 17. srp. 1531 Wolfovi Krajíři o koupi Rošteina oc	60
888. Na Velharticích 17. srp. 1531 Burianu Otickému, aby mu odpověděl	62
889. Na Velharticích 17. srp. 1531 Jindř. Smiřickému o peníze za Liblice	62
890. Na Velharticích 17. srp. 1531 purkrabímu na Blatné o list od Jana Muchka oc	62
891. Na Velharticích 17. srp. 1531 Václ. Zmrzlikovi o dluhu zaplaceném Rosendorfem oc . .	63
892. Na Velharticích 17. srp. 1531 Kundrátu Krajíři, proč nepřijal polovici jistiny za Liblice .	63
893. Na Velharticích 17. srp. 1531 Václ. z Borovnice radí o sporu mezi bratry z Ledec	64
894. Na Velharticích 17. srp. 1531 Sigm. Měsíčkovi o různici s panem Švamberkem	65
895. Na Velharticích 17. srp. 1531 Vilémovi z Risenberka o společném shledání oc	65
896. Na Velharticích 18. srp. 1531 Kryštoforovi ze Švamberka, aby přijel do Horažďovic oc .	66
897. Na Velharticích 18. srp. 1531 Jindřichovi z Risenberka o srovnání s Jiřím Oulehlí . . .	67
898. Na Velharticích 18. srp. 1531 Břetislavovi z Risenberka o vydání vězně Adamovi ze Štern.	67
899. Na Velharticích 18. srp. 1531 Janovi z Rosenberka, že v Horažďovicích není moru . . .	67
900. Na Velharticích 19. srpna 1531 purkrabímu na Blatné o poslání kuchaře do Horažďovic .	68
901. Na Velharticích 19. srp. 1531 Janovi Švábovi z Chvatliny o dlužích	68
902. Na Velharticích 19. srp. 1531 Michalovi Karykovi z Řezna o narovnání s Tunklem . . .	69
903. Na Velharticích 19. srp. 1531 Vil. Krušinovi z Lichtmburka o listu obranním na Waldšteiny oc	69
904. Na Velharticích 19. srp. 1531 Jiříkovi Bachtlovi z Pantenova o moru, o kometě oc . . .	70

	Str.
905. Na Velharticích 19. srp. 1531 Vilímovi z Risenberka o sjezdu, o moru oc	71
906. Na Velharticích 19. srp. 1531 Zdislavovi Berkovi z Dubé o horách na Jilovém	72
907. Na Velharticích 20. srp. 1531 Václ. Trčkov z Vítence o statku Adršpachově oc	72
908. Na Velharticích 20. srp. 1531 Janovi Švábovi o témž, o rozeslání listů oc	75
909. [30. srp. 1531] Jiříkovi Lajtoltovi z Ebrnic, kdy by měl přijeti do Horažďovic oc	77
910. [30. srp. 1531] Hynkovi Šicovi z Drahenic posílá dlužné peníze	77
911. Na Velharticích 30. srp. 1531 Janovi Švábovi z Chvatliny o zaopatření různých věcí	78
912. Na Velharticích 30. srp. 1531 purkrabímu na Blatné o vyřízení rozličných věcí	80
913. Na Velharticích 31. srp. 1531 Václ. Bezdrůžickému z Kolovrat: soustrast nad smrtí syna	81
914. Na Velharticích 31. srp. 1531 Ondřejovi Čachovskému z Jinočan v příčině půhonu	81
915. Na Velharticích 31. srp. 1531 Petrovi Čilovi ze Svojsic o odloženém jednání	82
916. Na Velh. 1. září 1531 Václ. Zimovi z Novosedl o moru oc	82
917. Na Velh. 1. září 1531 Petrovi Rejchlovi z Rajchu o dluh sirotčí	83
918. Na Velh. 1. září 1531 Jetřichovi Rejchlovi z Rajchu o dluh sirotčí	83
919. Na Velh. 1. září 1531 Janovi z Rosenberka o žalobě postřihače ze Strakonice	84
920. Na Velh. 1. září 1531 Ad. Svitákovi z Landšteina o dluh Tunklův	84
921. Na Velh. 2. září 1531 Svojšovi z Velhartic posílá zvěřinu	85
922. Na Velh. 2. září 1531 Janovi z Kolovrat, že zaplatí za Joachyma z Malzounu	85
923. Na Velh. 2. září 1531 Mik. Velemyskému, že učiní ujištění jemu neb manželce jeho	86
924. Na Velh. 2. září 1531 Janovi Švihovskému z Risenberka o při s Janem Měsíčkem	86
925. Na Velh. 2. září 1531 Janovi Švábovi o rozeslání listů a o jiné věci	87
926. Na Velh. 3. září 1531 Adamovi ze Šternberka o kvitanci pro Švamberka oc	89
927. Na Velh. 3. září 1531 Václ. z Dobrovítova o hospodářství, opravě zámku Teplice oc	90
928. Na Velh. 3. září 1531 hejtmanovi na Krupce o věcech kostelních, o cínu, o paličích oc	92
929. Na Velh. 4. září 1531 Janovi Švábovi z Chvatliny o zaplacení úroku a dluhu oc	95
930. Na Velh. 4. září 1531 Přibíkovi Řesanskému o rozmluvě v Horažďovicích	96
931. Na Velh. 4. září 1531 Bořitům z Martinic, že je obsílá pro statek Adršpachův	96
932. Na Velh. 4. září 1531 Petrovi Rašínovi z Risenburka totéž	96
933. Na Velh. 4. září 1531 Janovi Chvalkovskému z Hustiřan a jiným totéž	97
934. Na Velh. 5. září 1531 Janovi Špetlovi z Janovic totéž	97
935. Na Velh. 5. září 1531 Janovi Malovcovi z Chýnova posílá sepsání úmluvy	98
936. V Horažďovicích 7. září 1531 synu Adamovi o přijetí preceptora k jeho synům oc	98
937. V Horažďovicích 7. září 1531 Old. Muchkovi děkuje za oznámení jisté věci	99
938. V Horažďovicích 7. září 1531 Břetislavovi z Risenberka děkuje za ryby oc	99
939. V Horažďovicích 7. září 1531 hejtmanovi na Krupce o obstavení poddaného	100
940. V Horažďovicích 7. září 1531 Janovi Bechyňovi: jednání Švamberka se Šternberky odloženo	100
941. V Horažďovicích 7. září 1531 starostovi Krakovskému doporučuje obchodníka Vodičku	101
942. V Horažďovicích 8. září 1531 Jiříkovi z Lobkovic o sečkání dluhu, o moru	101
943. V Horažďovicích 8. září 1531 Jindřichovi ze Smiřic o zachování dobrého přátelství	102
944. V Horažďovicích 8. září 1531 sestře Anně, aby odjela z Hradce před morem	102
945. Na Krupce 26. července 1532 Kryštoforovi ze Švamberka o výpravě proti Turku	103
946. Na Krupce 26. července 1532 Janovi z Kolovrat, že mu nemůže poslati koně Slavatova	105
947. Na Krupce 26. čce 1532 Svojšovi z Velhartic, že vyjednává o frystuňk na hory Nažšovské	106
948. Na Krupce 26. července 1532 Albrechtovi Kaplíři ze Sulevic v příčině peněz	106
949. Na Krupce 26. července 1532 Jer. z Božic, aby pomohl Portnarovi v soudních věcech	106
950. Na Krupce 27. července 1532 drábům svým oznamuje, kolik služby dostanou	107
951. Na Krupce 28. července 1532 Šebestiánovi Kroupovi z Kamenice o drábech	107
952. Na Krupce 29. července 1532 král. hejtmanům o Tunklových listech přiznávacích	108
953. Na Krupce 29. července 1532 Václavovi Bublovi z Meziklasí o placení peněz	108
954. Na Krupce 29. července 1532 Šebestianovi z Weitmile o zaopatření peněz	109
955. Na Krupce 29. července 1532 Jiříkovi Bachtlovi z Pantanova o drábech proti Turku	110
956. Na Krupce 29. čce 1532 Jan. Žateckému z Wekrstorfu, že může obeslati Šeb. z Weitmile i Alb. Šlika	110

	Str.
957. Na Krupce 29. července 1532 úředníkům menším, aby vydali komorníka Janovi z Donína	110
958. Na Krupce 30. července 1532 Jiřímu knížeti Saskému o rukojmí za peníze sirotčí . . .	111
959. Na Krupce 30. července 1532 Rudolfovi z Binu o meze jich gruntův oc . . .	112
960. Na Krupce 30. července 1532 Vil. Kříneckému o dluhy, o výpravě na Turka oc . . .	112
961. Na Krupce 30. července 1532 Janovi Boryňovi ze Lhoty v příčině poddaného . . .	113
962. Na Krupce 30. července 1532 Šebestianovi Kroupovi o kázeň mezi dráby . . .	113
963. Na Krupce 30. července 1532 Janovi Švábovi o opatření rozličných věcí a listů . . .	114
964. Na Teplici 30. července 1532 Jiříkovi Bachtlovi o výpravě drábů proti Turku oc . . .	115
965. Na Teplici 31. července 1532 Kryštoforovi ze Švamb. o svatbě Hendrycha ze Švamberka s dcerou Jana z Pernšteina oc . . .	117
966. Na Teplici 31. července 1532 Ústským, že jim chce peníze ujistiti oc . . .	119
967. Na Teplici 31. července 1532 Šebestianovi z Weitmile o jistotě na dluh sirotčí oc . . .	120

A. XXVIII. Dopisy rodů Hradeckého a Rosenberského od roku 1450 do 1526.

K vydání upravil *Antonín Rezek*. Na stranách 121—240. (Tato část sbírky obsahuje dopisy z let 1507—1519.)

1169. V Budíně [poč. 1507] Albrecht z Kolovrat Petrovi z Rosenberka o vybavení Švamberků	121
1170. V Meziříčí 25. Jan. [1507] Jan z Lomnice Petrovi z Rosenb. posílá svého služebníka .	122
1171. Na Zvíkově 31. Jan. 1507 Kristofor ze Švamb. Petrovi z Rosenb. o jeti Jana ze Švamb.	122
1172. V Leštně 14. Apr. 1507 Petr Holický Petrovi z Rosenberka o svém nezdraví . . .	123
1173. 10. Jun. 1507 Plzeňští Petrovi z Rosenberka o velikém ohni v Plzni . . .	124
1174. V Miličíně 18. Jun. 1507 rychtář Miličinský témuž o lidech poddaných . . .	125
1175. 19. Jun. 1507 Petr z Rosenberka Plzeňským slibuje pomoc po ohni . . .	125
1176. 26. Jun. 1507 Plzeňští Petrovi z Rosenb. děkují za slíbenou pomoc . . .	126
1177. [Před 2. Jul. 1507] Petr z Rosenb. Plzeňským, že chytil paliče na svých panstvích . .	126
1178. 2. Jul. 1507 Plzeňští Petrovi z Rosenb. o původech ohně u nich vzniklého . . .	127
1179. [Jul. 1507] Petr z Rosenb. (Henrichovi ze Švamberka) o vyznání paličů . . .	128
1180. Na Hradčanech 14. Aug. 1507 Albrecht z Kolovrat Petrovi z R. o válčení do Bavor .	129
1181. Na Krumlově 17. Aug. 1507 Petr z R. Pražanům dává výstrahu o Kopidlanském . .	130
1182. 26. Aug. 1507 Plzeňští Petrovi z Rosenb. o domnělých paličích . . .	130
1183. U Vidně [Jan. 1508] Jan Filipec Petrovi z R. o lásce cis. Maximiliana k Rosenberkům	131
1184. Na Krumlově 19. Mart. 1508 Petr z Rosenb. Zdeňkovi Lvovi z Rožmitála o sněmu .	132
1185. V Praze 27. Mart. 1508 Henrich z Gutšteina haní Jaroslava z Šelnberka i Rendle .	132
1186. V Praze 27. Mart. 1508 Hendrycha z Gutšteina potupný list Jaroslavovi z Šellenberka	133
1187. [Mart. 1508] Jetřich z Gutšteina Petrovi Holickému ze Šternberka o Rendlovi . . .	133
1188. Na Krumlově 1. Jun. 1508 Petr z R. Heřmanovi z Janovic o propuštění poddaného . .	133
1189. V Budíně 30. Jul. 1508 král Vladislav činí Petra z Rosenberka poslem ke sněmu Moravskému	134
1190. Na Leštně 18. Sept. 1508 Petr Holický Petrovi z R. o zatčení Mišury, o Kopidlanském	134
1191. Na Krumlově 7. Oct. 1508 Oldřich z Rosenberka Petrovi z R. o odpovědnících, o lotřích	135
1192. V Meziříčí 15. Oct. [1508] Jan z Lomnice Petrovi z Rosenb. o králi a jeho dětech oc	135
1193. Na hr. Praž. 24. Oct. 1508 Albrecht Rendl témuž o pŕtkách Pražanů ve vých. Čechách	136
1194. V Trnavě 19. Jan. 1509 král Vladislav témuž o jízdě své do Čech a korunování Lu- dvíka; aby Petr přijel králi vstříc do Něm. Brodu . . .	136
1195. Na Šternberce 19. Jan. 1509 Petr ze Šternb. Zd. Lvovi z Rožmitála, že nemůže přijíti do Prahy	137
1196. Na Leštně 22. Jan. 1509 týž Petrovi z Rosenberka o témž . . .	138
1197. V Brně 5. Febr. 1509 Rendl Petrovi z R., aby přijel králi vstříc . . .	138
1198. V Černé Hoře 18. Jun. [1509?] Karel z Vlašimě Petrovi z R. nabízí bývalé přátelství .	140
1199. Na hr. Praž. 25. Jun. 1509 král Vladislav témuž, aby kraji svému dal výstrahu před Kafunky	140
1200. Na hr. Praž. 14. Jul. 1509 král téhož volá k dopomožení práva Šlikům proti Gutšteinovi	141
1201. V Strakoncích 15. Jul. 1509 Jan ze Švamberka témuž o propuštění poddaného . . .	142

	Str.
1202. Na hradě Praž. 20. Jul. 1509 král témuž, aby přijel do Prahy radit o Gutšteinoi . . .	142
1203. Na hradě Praž. 1. Sept. 1509 král témuž, aby jel do Prahy a do Mostu . . .	143
1204. V Žatci 23. Sept. 1509 týž témuž o průvod rad císařových z Cáhlova do Prahy . . .	143
1205. Na Krumlově 9. Jan. 1510 kancléř Rosenberský kvituje Mik. Petříka z berně . . .	144
1206. V Krumlově 28. Apr. 1510 Petr z Ros. Zd. Lvovi z Rožm. o slibování správci zemských za krále . . .	144
1207. V Krumlově 8. Jan. 1511 týž Levovi Malovci o společné jízdě do Cáhlova . . .	145
1208. V Budíně 27. Nov. 1511 Radslav Beřkovský Petrovi z R. o dvoru král. oc . . .	145
1209. V Bononii 17. Dec. 1511 Simon Villaticus Petrovi z R., že odjede s Jindřichem z R. . .	148
1210. Na Lipnici 12. Jul. 1513 Burian Trčka Petrovi z R. o smlouvě Pražan s kníž. Bartolomějem . . .	149
1211. V Krumlově 23. Jul. 1513 Petr z Rosenb. hejtmannu Soběslavskému nařizuje hotovost . . .	149
1212. V Mezitíči 1. Aug. [1513] Jan z Lomnice Petrovi z R. o různicích stavovských oc . . .	150
1213. V Bechyni 11. Aug. [1513] kancléř Petrovi z R. o novinách ze Slez, o kníž. Bartoloměji oc . . .	151
1214. V Šumburce 23. Aug. 1513 Petr z Žerotína Petrovi z R. o splacení dluhu král. . .	152
1215. Na Mezitíči 23. Sept. [1513] Jan z Lomnice Petrovi z R. o Rendlovi a kníž. Bartoloměji oc . . .	153
1216. V Budíně 20. Dec. 1513 král Petrovi z R. o půjčku 2000 kop č. . .	154
1217. V Mezitíči 21. Febr. 1514 Jan z Lomnice témuž o stavu věci v Čechách i v Uhřích . . .	155
1218. Na Krumlově 25. Febr. 1514 Petr z R. králi, že mu nemůže půjčiti peněz . . .	157
1219. Na Krumlově 10. Apr. 1514 týž Kristoforovi ze Švamb., že Vojtěch z Pernšt. jest hofmistrem oc . . .	158
1220. Na Krumlově 23. Mai 1514 týž Krušinovi z Lichtenburka o dluh hraběte z Hardeka . . .	158
1221. 13. Jul. [1514] Jan Holický Petrovi z R. o bouře v Praze a výpravě Žateckých . . .	159
1222. [Před 22. Jul. 1514] Petr z R. o jednání s Mrakšem z Noskova a s císařem . . .	160
1223. [Před 22. Jul. 1514] [Petr z R. a Zd. Lev Mrakšovi z Noskova], o čem má jednati s císařem . . .	160
1224. [1514] Některý purkrabí Petrovi z Rosenberka o opatření zámku . . .	162
1225. V Mezitíči 25. Aug. 1514 Jan z Lomnice o sněmu v Olomouci a kníž. Bartoloměji . . .	162
1226. V Mezitíči [5. Sept. 1514] týž Petrovi z R. o jednání s Vil. z Pernšt. a pletichách Rendle i Procka . . .	163
1227. V Krumlově 5. Sept. 1514 Petr z R. o listu Pražanům. Uhřích a císaři . . .	163
1228. V Mezitíči 6. Sept. 1514 Jan z Lomnice o kníž. Bartoloměji oc . . .	166
1229. Ve Strakoncích 10. Sept. 1514 Petr z R. a Zd. Lev Vilémovi z Pernšt., že je sblížení těší oc . . .	167
1230. Ve Strakoncích 11. Sept. 1514 týž císaři, aby se opřel kníž. Bartoloměji . . .	167
1231. Na Krumlově 11. Sept. 1514 Petr z R. Janovi z Lomnice o sjezdu Strakonickém . . .	168
1232. V Prostějově 14. Sept. 1514 Vilém z Pernšt. bude za jedno s Petrem z R. a Zd. Lvem . . .	168
1233. V Opocně 26. Sept. 1514 Mik. Trčka Petrovi z R. drobné zprávy z Hradecka . . .	170
1234. Na Krumlově 30. Sept. 1514 Petr z R. Mik. Trčkovi zprávy politické . . .	170
1235. V Mezitíči 4. Oct. 1514 Jan z Lomnice Petrovi z Rosenb. a Zd. Lvovi o Kuspianovi. o sňatech vnuků císařových s dětmi krále Vladislava. o knížeti Bartoloměji . . .	170
1236. V Mezitíči 7. Oct. 1514 týž Petrovi z R., aby císaři bylo dopsáno o kníž. Bartoloměji . . .	171
1237. V Opocně 7. Oct. 1514 Mik. Trčka, že Radslav Beřkovský chce na něm peníze . . .	171
1238. V Opocně 12. Oct. 1514 týž témuž o odpovědnosti a o Břístském . . .	171
1239. Na Krumlově 14. Oct. 1514 Petr z R. Zd. Lev a Jan z Lomnice [Janovi Mrakšovi], že usneseno na sněmu vyslati poselství k dojednání svatebních smluv mezi císařem a králem . . .	171
1240. Na Krumlově 18. Oct. 1514 Petr z R. Mik. Trčkovi o odpovědnosti i Beřkovském . . .	172
1241. V Krumlově 25. Febr. 1515 týž Zd. Lvovi o přijetí Rendla od Pražan oc . . .	172
1242. V Krumlově 7. Juli 1515 týž témuž slibuje peníze a schůzku v Hradci . . .	173
1243. V Liběchově 25. Oct. 1515 Radslav Beřkovský Petrovi z R., aby mu sečkal dluhu . . .	173
1244. Na Krumlově 21. Dec. 1515 Petr z R. Zd. Lvovi, že přijede na Blatnou . . .	173
1245. V Praze 24. Mart. 1516 Pražané Petrovi z R., aby po smrti krále bděl nad pokojem . . .	173
1246. V Praze 24. Mart. 1516 Pražané, aby se nerozmnožovala posádka na hr. Praž . . .	173
1247. 24. Mart. 1516 Závěš Sulek a Markvart z Kraselova, že nutno hrad opatřit . . .	173
1248. Na hr. Praž. 26. Mart. 1516 Markvart z Kraselova Petrovi z R. o jednání s Pražany . . .	173
1249. Na hr. Praž. 26. Mart. [1516] Václav z Vitence Petrovi z R. o opatření hr. Praž oc . . .	173
1250. V Pardubicích 30. Mart. [1516] Vojtěch z Pernšteina témuž o svolání sněmu . . .	173
1251. Na Krumlově 2. Apr. 1516 Petr z R. Pražanům, že chce se vynasnažiti o pokoj . . .	173

Str.

1252. Na Krumlově 2. Ap. 1516 Petr z R. a Ladslav ze Šternberka Pražanům, aby nedrželi zvláštního sjezdu stavu městského	191
1253. Na Krumlově 2. Apr. 1516 tíž týmž o ubezpečení osob za sněmu v Praze	192
1254. Na Krumlově 2. Apr. 1516 Petr z R. Vojtěchovi z Pernšteina, že se přičiní o pokoj oc	192
1255. V Krumlově 2. Apr. 1516 Petr z Rosenb., Zd. Lev a Ladslav ze Šternberka Vojtěchovi z Pernšteina o stavení komorního soudu a o sněmu	193
1256. V Praze 6. Apr. 1516 Pražané Petrovi z R. o sjezdu stavu měst. v Praze	194
1257. V Praze 6. Apr. 1516 tíž dávají bezpečný list účastníkům sněmu o sv. Jiří	195
1258. Na Krumlově 10. Apr. 1516 Petr z R. Zd. Lvovi, o dluhu, o sněmu, Pražanech oc	196
1259. Na Krumlově 16. Apr. 1516 týž o urážce kapitoly hradské od Pražan	197
1260. V Černovicích 23. Apr. 1516 farář Černovický Petrovi z R. stěžuje si na osadníky	198
1261. V ML. Boleslavi 23. Oct. 1516 Jan z Wartenberka Petrovi z R. o porřízení u císaře, o sněmu v Roudnici i odpůrcích pana Lva	199
1262. [1516] hejtman Soběslavský o poškození rybníka	200
1263. V Budíně 29. Jan. 1517 král Ludvík císaři přimlouvá se za Jana Rosenberka	200
1264. Na hr. Praž. 7. Mart. 1517 Radslav Beřkovský Petrovi z R. o hejtmánství hradu Praž.	201
1265. V Krumlově 30. Mart. 1517 Petr z R. nechť ruší smlouvy s utrakvisty	201
1266. V Soběslavi 7. Apr. 1517 hejtman Petrovi z R. o zatčených dvou mniších	202
1267. Na Zvíkově 11. Jul. 1517 Petr z R. Vojtěchovi z Pernšteina o při Buriana Trčky s Bočkem z Kunstatu, o penězích na jízdu kancléře do Polska	203
1268. Na Krumlově 17. Aug. 1517 týž Burianovi Trčkoví o sporu s Bočkem	205
1269. V Polné 19. Aug. 1517 Burian Trčka Petrovi z R. pomoc na válku	205
1270. Na Krumlově 22. Aug. 1517 Petr z R. Trčkoví slibuje pomoc vojenskou	106
1271. Na Krumlově 26. Aug. 1517 týž Zd. Lvovi o vojenském sejiti na Kačíně	207
1272. V Bononii 28. Aug. 1517 Jan z Lobkovic Jindřichovi z Ros. o svém životě v Itálii	208
1273. V Soběslavi 4. Sept. 1517 hejtman Petrovi z R. o zaplacení sukna, o vězních	209
1274. V Krumlově 5. Sept. 1517 Petr z R. Zd. Lvovi o jednání s císařem	209
1275. V Praze 23. Apr. 1518 Jan z Wartenberka Petrovi z R. o sjezdu rytířstva	210
1276. Na hr. Praž. 24. Apr. 1518 Radslav Beřkovský Petrovi z R. o sjezdu rytířstva	211
1277. Na Krumlově 15. Mai 1518 Petr z R. Radsl. Beřkovskému o témž sjezdě	212
1278. Na Krumlově 15. Mai 1518 týž Oplovi z Fictum o zprávy o sjezdu rytířstva	213
1279. Na Krumlově 18. Mai 1518 týž Zd. Lvovi, že nemůže ke sjezdu o náboženství	213
1280. V Praze 21. Mai 1518 Radslav Beřkovský Petrovi z R. o sjezdu stavu rytířského oc	214
1281. V Praze 21. Mai 1518 Opl z Fictum Petrovi z R. o témž sjezdu	215
1282. Na Krumlově 24. Mai 1518 Petr z R. Oplovi z Fictum o nemoci císařově	216
1283. Na Krumlově 5. Jul. 1518 týž Henrichovi ze Švamb. o pouti k Hoře sv. Ondřeje	216
1284. Na Hluboké 8. Jul. 1518 Vojtěch z Pernšteina Petrovi z R. o sňatku arcikníž. Ferdinanda s Annou Vladislavovnou, o sjezdu v Praze	217
1285. [Jan 1519] Prachaticí Píseckým o vzatky formanům	218
1286. Na Krumlově 17. Febr. 1519 Petr z R. Píseckým o témž	219
1287. V Písku 18. Febr. 1519 Písečtí Petrovi z R. odpovídají k předešlému	219
1288. V Praze 22. Febr. 1519 Václ. Bezdrůžický z Kolovrat Petrovi z R. posílá listy odpovědníků a zprávy o schůzi Žatecké	220
1289. Na hr. Praž. 28. Febr. 1519 Václav Bezdrůžický o volení Ludvíka za krále Řím.	221
1290. V Písku 3. Mart. 1519 Písečtí Petrovi z R. o silnici z Prachatic do Písku	222
1291. Na Krumlově 21. Mart. 1519 Petr z R. odpovídá Píseckým ku předešlému	223
1292. V Písku 23. Mart. 1519 Písečtí Petrovi z R. odpovídají ku předešlému	225
1293. V Jindř. Hradci 2. Apr. 1519 Adam z Hradce Petrovi z R. o sněmu Morav. oc	225
1294. V Písku 14. Apr. 1519 Písečtí Petrovi z R. o sporu se Švamberkem a o silnici Prachatickou	227
1295. V Budíně (20. Apr.) 1519 král Ludvík Petrovi z R. o volbě Karla za císaře	228
1296. Na Krumlově 24. Apr. 1519 Petr z R. králi Polskému o volbě císaře	228
1297. Na Krumlově 26. Apr. 1519 týž Píseckým o silnici Prachatickou	229

	Str.
1298. V Písku 28. Apr. 1519 Písečtí Petrovi z R. odpovídají o témž	230
1299. Na Krumlově 30. Apr. 1519 Petr z R. Píseckým odpovídá o témž	230
1300. V Písku 2. Mai 1519 Písečtí Petrovi z R. o silnici Prachatickou	231
1301. Na Krakovci 24. Mai 1519 Jindřich z Kolovrat Petrovi z R. o koně	231
1302. V J. Hradci 26. Mai 1519 Adam z Hradce Petrovi z R. o pásku ku porodu	232
1303. V Písku 27. Mai 1519 Písečtí Petrovi z R. o mýto Prachatické	232
1304. Na Krumlově 28. Mai 1519 Petr z R. Píseckým dává rok ve při se Švamberkem	233
1305. [V Bononii koncem Mai 1519] Jan z Lobkovic Jindř. z Ros. o peníze, o volbě císaře oc	233
1306. Na Krumlově 17. Jun. 1519 Petr z R. králi Ludvíkovi přimlouvá se, aby učinil Vil. Švihovského kamermajstrem	235
1307. V Písku 28. Jun. 1519 Písečtí Petrovi z R. o srovnání sporu o mýta	235
1308. Na Krumlově 29. Jun. 1519 Petr z R. Píseckým, kdy jim ustanoví schůzi	236
1309. Na hr. Praž. 4. Jul. 1519 soudcové zemští Petrovi z R., aby jezdil k soudu zem.	237
1310. 2. Aug. 1519 vyznání o výpovědi Víthy z Rzávého	237
1311. V Dubu 9. Aug. 1519 Beneš Dubský Petra z R. prosí o purkrabství Helfenburské	238
1312. Na Krumlově 9. Aug. 1519 Petr z R. Benešovi Dubskému dává žádaný úřad	238
1313. Před a po 13. Aug. [1519] Petr z R. jedná se synovci Joštem, Petrem a Jindřichem o uznání dílčí smlouvy a Jana z R. za náčelníka domu	238

A. XXIX. Listy paní Perchty Lichtenšteinské z Rožemberka. Vydává August Sedláček

Na str. 241—281. (Kusy, které v tomto seznamu zaznamenány jsou písmem drobnějším, tištěny jsou v tomto svazku jen u výtahu registrovém.)

Připomenutí	241
1. V Novém Městě 4. Apr. 1440 pap. legát dovoluje Oldřichovi z Rožemberka voliti si zpovědníka	242
2. V Krumlově 4. Sept. 1441 Mikuláš arcibiskup Praž. povoluje totéž	242
3. V Krumlově 8. Febr. 144. Anežka a Perchta z Rožemb. bratru Jindřichovi, proč k nim nejde	243
4. V Krumlově 9. Febr. 1449 Oldřich z Rožemberka zamlouvá Perchtu Hanušovi z Lichtenšteina	243
5. V Krumlově 12. Oct. 1449 týž a Jindřich z Rož. zapisují dluh věnný Hanušovi z Lichtenšteina	243
6. V Strakoněch 23. Oct. 1449 Václav z Michalovic, že přijde ke svatbě	243
7. V Telči 6. Nov. 1449 Jan z Hradce nemůže přijíti na svatbu	243
8. V Telči 6. Nov. 1449 týž Jindřichovi z Rož. o téže věci	244
9. V Mikulově 1449 Perchta Jindřichovi bratru svému posílá medvěda	244
10. V Mikulově Nov. Dec. 1449 panny Perchtiny Janovi z Rož. o svých zábavách	245
11. V Mikulově Nov. Dec. 1449 Perchta otci svému, že po něm touží	245
12. V Mikulově 11. Jan. 1450. táž témuž, že se s ním nemohla setkat ve Vídni	245
13. 20. Febr. 1450. táž témuž o své tchyni a o nesvornosti v rodu Lichtenšteinském	246
14. V Krumlově 26. Febr. 1450 Oldřich z Rožemberka Perchtě, že se nemůže s ní shledati	247
15. V Mikulově 16. Mai 1450 Perchta otci svému, že touží po shledání s ním	247
16. V Mikulově 3. Jul. 1450 táž bratru Jindřichovi, aby se s ním mohla shledati	248
17. a) Na Krumlově 16. Sept. 1450 Oldřich z Rož. Oldřichovi Celskému, aby smřil Lichtenšteiny	248
17. b) 30. Sept. 1450 Oldřich Celský Oldřichovi z Rož., že tak učiní	248
18. 7. Nov. 1450 Hanuš z Lichtenšteina manželce své zapisuje 2500 kop věna	249
19. Ve Vídni 12. Nov. 1450 Perchta bratru Jindřichovi, aby byla odpuštěna na Štajrek	249
20. před 22. Nov. 1450 Perchta otci Oldřichovi nařiká na svého manžela	250
21. Na Krumlově 14. Nov. 1450 Oldřich z Rožemberka Perchtě posílá útěchu a peníze	250
22. Na Krumlově 22. Nov. 1450 Oldřich z Rož. Hanušovi z Licht., aby poslal Perchtu na Štýrek	250
23. V Mikulově Nov. Dec. 1450 Perchta bratru Jindřichovi, že jest nemocna od leknutí	251
24. V Mikulově Dec. 1450 táž témuž, že chtěli panny její odbytí	251
25. Na Valticích 31. Dec. 1450 táž otci Oldřichovi o různých v rodu Lichtenšteinském	253
26. V Mikulově 13. Juli 1451 táž bratru Jindřichovi o věně svém na panství Štajreckém	254

	Str.
27. V Mikulově 13. Juli 1451 panna Šermarova Jindřichovi z Rosenberka, aby přijel k sestře	257
28. 16. Jul. 1451 Perchta témuž, že manžel přijel z Vidně s bláznivou sestrou	258
29. V Krumlově 28. Oct. 1451 Jan Capistrano přijímá Rosenberky do svého bratrství	258
30. 13. Nov. 1451 Oldřich z Rosenberka postupuje vladařství synům svým	258
31. 1451 Perchta bratru Jindřichovi, aby jí přivezl věnný list	258
32. Na Mikulově 16. Dec. 1451 táž témuž, že nebyla odpuštěna k otci oc	259
33. Na Krumlově 22. Febr. 1452 Oldřich z Ros. Hanušovi z Lichtenšteina omlouvá Perchtu	260
34. Ve Vídni 12. Mart. 1452 Oldřich Eicingar svědčí, že Hanuš z Licht. věnoval Perchtě 2500 kop	260
35. Ve Vídni 2. Dec. 1452 Hanuš z Lichtenšteina kvituje Oldřicha z Ros. z úroku věnného	261
36. 1453 Perchta bratru Jindřichovi, aby jí pomohl penězi	261
37. Na Valticích 1453 táž Janovi Rousovi o přimluvu, aby mohla přijeti na Krumlov	262
38. V Linci 23. Febr. 1453 svatební smlouvy mezi Jindřichem z Ros. a Janem z Šaumberka	262
39. Ve Vídni 1453 Hanuš z Lichtenšteina kvituje Jindřicha z Ros. z úroku věnného	262
40. Aug. 1453 Perchta bratru Jindřichovi, aby mohla přijeti na Krumlov	262
41. Na Valticích 2. Nov. 1453 Hanuš z Lichtenšteina kvituje Rosenberka z úroku věnného	265
42. Na Valticích 29. Juli 1454 Perchta otci Oldřichovi, že jí manžel slíbil lepší chování	265
43. Na Valticích 22. Aug. 1454 Hanuš z Licht. kvituje Rosenberky z úroku věnného	265
44. V Krumlově 7. Mart. 1455 Perchta bratru Jindřichovi, aby poslal Jana Rousa k jednání	265
45. V Krumlově 13. Mart. 1455 táž témuž, že Šermarku domů neodpustí	266
46. V Krumlově 22. Mart. 1455 Oldřich z Ros. synu Jindřichovi, že posílá Perchtu domů	266
47. Na Valticích 1455 Hanuš z Licht. Jindřichovi z Ros. domlouvá, že mu neposlal manželky	267
48. Ve Vídni 1455 týž kvituje Rosenberky z úroku věnného	267
49. Na Valticích 2. Mai 1455 týž kvituje tytéž z úroku Svatojirského	267
50. Ve Vídni 16. Jan. 1456 týž kvituje tytéž z úroku Svatomichalského	267
51. Na Valticích 13. Aug. 1454 týž kvituje tytéž z úroku Svatojirského	267
52. Na Valticích 21. Oct. 1456 týž kvituje tytéž z úroku Svatohavelského	267
53. Na Krumlově 14. Mai 1457 Oldřich z Rosenberka postupuje vladařství synu Janovi	267
54. Na Valticích 12. Nov. 1457 Hanuš z Licht. kvituje Rosenberky z úroku	268
55. Ve Vídni 24. Oct. 1458 týž kvituje tytéž z úroku Svatohavelského	268
56. Na Strážnici 13. Mart. 1459 Jiří z Kravař Janovi z Rosenberka posílá listy Perchtiny	268
57. Na Valticích 26. Apr. 1459 Hanuš z Licht. Jana z Ros. kvituje z úroku	268
58. Na Valticích 17. Sept. 1459 týž kvituje Rosenberky z úroku	268
59. 1459—1460 Perchta bratru Janovi, že se k ní manžel chová laskavě	268
60. 13. Jan. 1460 Hanuš z Licht. s Janem z Ros. smlouvají se o zaplacení věna	270
61. Na Valticích 4. Febr. 1460 týž kvituje Jana z Ros. z částky dluhu věnného	270
62. Na Strážnici 17.—22. Mart. 1461 Jiřík z Kravař Janovi z Ros., že u něho byla Perchta	270
63. Dec. 1463 Hanuš z Licht. Perchtě zastavuje městys Mistelbach	270
64. Ve Valticích 8. Dec. 1463 týž slibuje manželce své Perchtě zaplatiti dluh	271
65. Na Strážnici 19. Dec. 1463 Perchta dává list hlavní k věrné ruce Jiříkovi z Kravař	271
66. Na Valticích 24. neb 31. Dec. 1463 táž bratru Joštovi, že manžel k ní zase není laskav	271
67. Na Valticích 24. neb 31. Dec. 1463 táž bratru Janovi o svém zármutku	273
68. Jan. 1463 Jan z Ros. Perchtě, že chce jednati o její dobré u krále	274
69. 1464 týž Jiříkovi z Kravař o témž	274
70. Ve Strážnici 3. Jul. 1464 Jiří z Kravař Janovi z Ros. posílá listy Perchtiny	275
71. 31. Jul. 1465 Anežka bratru Janovi z Ros. posílá listy Perchtiny a srnu	275
72. Ve Třeboni 1. Aug. 1465 Řehoř Klaric Janovi z Ros. posílá zprávy o sestře Anežce	276
73. Na Mitrberce 23. Aug. 1465 Erhart z Celkynku Janovi z Rosenberka o velké bídě Perchtině	276
74. 1465 Zdeněk ze Šternberka Hanušovi z Licht., aby manželku svou náležitě opatroval	276
75. 1465 Jan z Ros. Hanušovi, aby učinil své manželce spravedlivě	276
76. 1465 týž třem pánům rakouským, aby jednali s Hanušem v příčině Perchty	277

	Str.
77. V Krumlově 1. Febr. 1470 Perchta Janovi bratru svému: poroučí se v jeho ochranu . . .	277
78. V Krumlově 14. Febr. 1470 táž témuž, kterak kněz Jan Kaplicer jedná s jejím synem . . .	277
79. V Krumlově 23. Febr. 1470 táž témuž děkuje za zastání . . .	278
80. V Třeboni 1470 Aněžka z Rosenberka Jarohněvovi z Úsuší o nemoci své sestry . . .	279
81. Ve Vídni 31. Jan. 1472 Perchta bratru Jindřichovi o pomoc v potřebách . . .	279
82. Ve Vídni, 10. Nov. 1472 táž témuž, aby jí vyplnil žádost nějakou . . .	279
83. Ve Vídni 6. Maj. 1473 táž témuž, aby jednal s Jindřichem z Licht. o zaplacení dluhu oc . . .	279
84. Ve Vídni 21. Aug. 1473 táž témuž, že manžel její zemřel . . .	280
85. Ve Vídni 27. Aug. 1473 táž Jarohněvovi z Úsuší o přímělu u strýce . . .	280
86. Ve Vídni 1. Oct. 1473 táž strýci Jindřichovi, aby jí poslal věnné listy . . .	280
87. Ve Vídni 1. Oct. 1473 táž Jarohněvovi z Úsuší, aby o ni pečoval . . .	280
88. V Linci 3. Oct. 1473 Reinprecht z Walsee Jindřichovi z Ros. o listech Perchtiných . . .	280
89. Ve Vídni 7. Jan. 1474 Perchta strýci svému Jindřichovi, aby věc její neprotahoval . . .	280
90. Ve Vídni 20. Jan. 1474 táž Jarohněvovi z Úsuší o přímělu u strýce . . .	280
91. Ve Vídni 20. Jan. 1474 táž Hádkovi, že zvěděla odpověď Jindřicha z Licht. . .	280
92. Ve Vídni 20. Juní 1474 táž Jarohněvovi z Úsuší, že učinila poslední vůli . . .	281
93. Ve Vídni 26. Dec. 1474 táž Jindřichovi z Rosenberka děkuje za nabízené věci oc . . .	281
94. Ve Vídni 26. Dec. 1474 táž Jindřichovi z Lichtenšteina o úroky a o dědictví . . .	281
95. 25. Oct. 1475 táž Jindřichovi z Rosenberka v příčině služebníka . . .	281

B. Zápisy zemské obecné a sněmovní, též listiny královské a úřední.

B. XII. Jednání sněmovní a veřejná v markrabství Moravském od počátku 14. století až do přijetí krále Ferdinanda I. za markrabí Moravského r. 1527. Vydal Dr. František Kameníček. Na str. 282 až 405. (Tato část obsahuje listiny z let 1515—1527.)

100. V Prešpurce 9. čna 1515 král Vladislav posílá Viléma z Pernšteina na sněm do Olomouce . . .	282
101. V Budíně 24. list. 1515 týž rovná při mezi purkmistrem a obyvatelstvem Olomouce . . .	283
102. V Olomouci 5. led. 1516 ze sněmu: připsal landfrydu a jiná zřízení zemská . . .	284
103. V Olomouci r. 1516 ze sněmu: ustanovení o berni . . .	287
104. V Brně r. 1516 jednání mezi pány a městy o stání ku právu zemskému . . .	287
105. V Budíně 11. bř. 1516 král Vladislav loučí se před smrtí se stavy moravskými . . .	288
106. V Olomouci 24. čna 1517 ze sněmu o zemské hotovosti a jiná zřízení zemská . . .	300
107. V Olomouci 6. led. 1518 ze sněmu: zřízení zemská . . .	300
108. V Brně 25. čce 1518 zřízení zemská . . .	306
109. V Olomouci r. 1519 zřízení zemská . . .	317
110. V Brně [1519] zřízení o těch, kdo nemohou své potřeby při soudu vésti . . .	317
111. [1519] stavové kr. Ludvíkovi, že vyplnili k čemu jsou povinni při nastupování pána země . . .	317
112. [1519] poselství stavů moravských ku králi Ludvíkovi I.	320
113. V Olomouci 6. led. 1520 zřízení zemská . . .	321
114. V Budíně 10. ún. 1520 odpověď krále Ludvíka poslům moravským . . .	328
115. V Prostějově roku 1520 zřízení o nestání k půhonům . . .	329
116. V Brně 14. září 1520 zřízení o vyseďání soudu a půhonech odložených . . .	330
117. V Budíně 6. pros. 1520 král Ludvík I. potvrzuje landfryd . . .	330
118. V Budíně 6. pros. 1520 týž potvrzuje snesení sněmovní . . .	332
119. V Budíně 31. pros. 1520 týž táže se, jak naložili s berní . . .	337
120. Vládní návrhy k opravě a doplnění zřízení zemského (tištěného 1545) . . .	34
121. V Budíně 11. list. 1521 Ludvík I. poroučí svolati sněm obecní . . .	34
122. Na Vranově 9. pros. 1521 hejtman zemský svolává sněm do Znojma . . .	34
123. V Olomouci 24. čna 1523 zřízení zemská . . .	35

	Str.
124. Pod Vyšehradem Uh. 9. září 1523 král Ludvík posílá své posly na sněm do Brna . . .	345
125. V Budíně 26. září 1524 královna Marie přiznává se k landfrydu . . .	346
126. V Brně 11. list. 1524 snešení sněmovní . . .	346
127. V Olomouci 14. ún. 1525 usnesení sněmu o pomoc proti Turkům oc . . .	352
128. Na hradě Pražském 18. září 1526 stavové čeští vybízejí moravské ke sjezdu do Kladska k jednání potřebnému po zahynutí krále Ludvíka . . .	356
129. V Brně 23. září 1526 stavové moravští odpovídají k tomu . . .	358
130. V Brně 23. září 1526 snešení sněmu o pomoc proti Turkům . . .	358
131. [1526] stavové moravští odpovídají králi Polskému k listu o smrti králově . . .	365
132. [1526] tíž králově Marii o témž neštěstí . . .	366
133. Na Tovačově 10. října 1526 hejtmana zemského oběžník ke stavům moravským . . .	366
134. Ve Vídni 12. října 1526 instrukce arciknížete Ferdinanda poslům do Moravy o uznání nároků manželky jeho Anny a jeho sama ku král. Českému, Uherskému a markr. Moravskému . . .	368
135. V Linci 16. října 1526 pověřující list týmž poslům k tomu jednání . . .	370
136. Na Tovačově 28. října 1526 hejtman zemský svolává sněm do Olomouce . . .	371
137. [25. listopadu 1526] instrukce stavů moravských poslům do Uher na rákoš . . .	371
138. 1526 odkaz k listinám o přijetí Ferdinanda za markrabě Moravského . . .	372
139. V Olomouci 5. led. 1527 o jizdě krále Ferdinanda Moravou ke korunování do Čech . . .	372
140. [1527] stavové moravští svolují, aby král jel Moravou ku korunování do Čech a pak teprv k holdování na Moravu . . .	373
141. [1527] tíž králově Marii o postoupení jí hradu Znojma . . .	373
142. [1527] tíž králi Ferdinandovi, že nemohou jeti k jeho korunování v Praze . . .	374
143. [1527] Jan Zápolský upomíná Moravany o odpověď . . .	375
144. [1527] stavové moravští odkládají odpověď Zápolskému . . .	375
145. V Brně 20. ún. 1527 tíž králi Ferdinandovi, že ku korunování do Prahy pošlou poselství, a ptají se, jak mají odpovědět Zápolskému . . .	376
146. [V únoru 1527] tíž stavům českým, že vyslali ku korunování poselství . . .	377
147. [V únoru 1527] tíž dávají instrukci poslům do Prahy . . .	378
148. 31. března 1527 tíž posílají posly ku králi a králově se žádostmi . . .	379
149. V Brně před 7. dub. 1527 král Ferdinand přijel na Moravu potvrdit privilegia oc . . .	379
150. [Zač. dub. 1527] tři vyšší stavové chtějí králi jen slibovati, ne přísahati . . .	381
151. [Zač. dub. 1527] král Ferdinand žádá předložení výsad od stavů moravských, že nejsou povinni přísahou, a obsah slibu, který chtějí učiniti . . .	382
152. [Zač. dub. 1527] stavové moravští králi dokazují právo své k pouhému slibu . . .	382
153. [Zač. dub. 1527] král Ferdinand dokazuje své právo na přísahu od stavů moravských, slibuje, že je bude hájiti proti Uhrům . . .	383
154. [Zač. dubna 1527] stavové moravští v těch příčinách trvají na svém . . .	384
155. V Brně 7. dub. 1527 král Ferdinand potvrzuje moravská privilegia . . .	385
156. V Brně 10. dub. 1527 králová Anna postupuje Moravu manželovi . . .	391
157. [V dub. 1527] krále Ferdinanda požadavky berničné ke stavům moravským . . .	392
158. [V dub. 1527] stavové moravští odpovídají králi na touž proposici . . .	394
159. [V dub. 1527] král Ferdinand týmž stavům o týchž záležitostech . . .	396
160. [V dub. 1527] stavové králi Ferdinandovi odpovídají v téže věci . . .	398
161. [V dub. 1527] krále Ferdinanda návrh odpovědi Janovi Zápolskému . . .	399
162. [V dub. 1527] týž stavům moravským činí ústupky v záležitostech, o nichž jednáno . . .	400
163. V Olomouci 24. dub. 1527 týž týmž dává ujištění naproti koruně Uherské . . .	401
164. V Olomouci 24. dub. 1527 týž týmž slibuje, že jim nedá leč vlastního dědice za svého živobytí za pána oc . . .	403
165. V Budíně 22. čna 1527 Jan Zápolský hrozí stavům moravským . . .	404
166. V Olomouci [po 24. čnu 1527] stavové moravští odpovídají na předcházející list . . .	405

C. Listiny soukromé.

C. XVII. Listiny Jindřicho-Hradecké z let 1388—1529. Vydává František Tischer. Na str. 406—505. (Tato část sbírky obsahuje listiny z let 1509—1529 a dodatky z let 1407—1506.)

	Str.
223. 8. bř. 1509 Jan ze Záp ukazuje manželce věno na dvoře v Žepcích	406
224. 19. srp. 1510 Jitka Slavatová postupuje choti dluh za pány z Wartemberka	407
225. 5. list. 1510 Jindřich z Prostého kvituje z věna, jež obdržel s manželkou	408
226. 6. ún. 1511 Václav Talacko z Ještětic prodává mlynářů louku	408
227. 12. bř. 1511 Zdeněk Malovec pohnal Staroměstských pro nevydání zběhlého člověka	409
228. Na Litomyšli 17. čna 1511 Vilém Kostka jest dlužen Janu z Risenburka 1000 kop	410
229. 14. září 1511 smlouva svatební mezi Hynkem Bočkem a Annou z Hradce	411
230. Na Budíně 20. dub. 1513 král dovoluje Vilémovi z Postupic zříditi rybník	413
231. 30. kv. 1513 Michal Slavata jest dlužen Janovi Boršovi z Risenburka 1000 kop	413
232. 28. led. 1514 král ujišťuje Mik. Trčku proti splacování zápisných statků	414
233. 20. bř. 1514 Jan Špetle z Janovic jest dlužen Slavatovi z Chlumu 500 kop	416
234. V Telči 14. srp. 1514 Johanka z Vlasenice kvituje Adama z Hradce z peněz	417
235. Na Budíně 7. dub. 1514 král Vladislav jest dlužen 5000 kop Albrechtu Rendlovi	418
236. V Budíně 4. říj. 1514 týž svoluje k úmluvě vsi Olešníka s Vojt. z Pernšteina o strouhu	419
237. V Prešpurce 5. kv. 1515 týž dává konventu sv. Barbory klášter sv. Anežky	419
238. 30. kv. 1515 výpisy z desk dvorských o starožitnosti rodu Slavatovského	420
239. 10. čna 1515 Jakub Vrbka svědčí, že Jan z Chlumu byl s Husem v Kostnici	425
240. 6. srp. 1515 Jan z Víkánče svědčí o témž	426
241. V Telči 14. říj. 1515 Heřman z Řičan Adamovi z Hradce o svolání rychtářů	426
242. [1515] pamět Adama z Hradce o tom, jak se má ujec jeho přimluvit u krále za vrácení dědičné opravy nad klášterem Novou Říší	427
243. V Jindř. Hradci 24. ún. 1516 Adam z Hradce potvrzuje výsady města J. Hradce	429
244. Na Hradci 3. list. 1516 týž jest dlužen 100 kop gr. Johance z Vlasenice	431
245. 1. bř. 1517 bratři Vencelíkové činí smlouvu o výplatu Včelnice a Zdešova	431
246. Na Kunstatě 4. dub. 1517 Hynek Boček je dlužen manželce své Anně	433
247. 7. čce 1517 Kateřina z Vyklek přenáší své právo k Žepčm na Mik. Zuba	433
248. Na Litomyšli 4. září 1517 Bohuše z Bozkovic kvituje Slavatu z rukojemství	434
249. 15. čna 1518 Adam z Hradce prodává rybníček pod roční plat	435
250. 21. čce 1518 Noěma z Hradce kvituje Slavatu z rukojemství	436
251. V J. Hradci 14. kv. 1520 smlouva Jana z Pernšteina o věno Anny z Hradce	436
252. 24. čna 1520 svatební smlouva mezi Ladislavem ze Šternberka a Adamem z Hradce	437
253. Na Telči [21. čce 1521] Heřman z Řičan Adamovi z Hradce, že uvěznil tři osoby	438
254. 9. srp. 1521 Ladislav z Šternberka zapisuje manželce věno na Bechyni	439
255. 1. říj. 1521 bratři z Osečan smlouvají se s Barborou z Marýže o její věno	439
256. V J. Hradci 4. ún. 1522 Anna z Hradce bratru Adamovi, aby k ní přijel	442
257. V Táboře 24. čna 1522 svědomí Matěje z Roudného pro paní Annu z Hradce	443
258. V Táboře 24. čna 1522 svědomí tři jiných osob o témž	443
259. [Před 26. čnem 1522] král Ludvík ukládá Šternberkům rok ve při s Annou z Hradce	444
260. 6. pros. 1522 Hanzl rychtář z Pavlova oznamuje o svém propuštění pod pána z Hradce	444
261. 1522 neznámý píše svému švakrovi, že ho navštíví v Hradci	445
262. [Po 3. bř. 1523] král Ludvík osvědčuje starobylost panského rodu Mich. Slavaty	446
263. 23. dub. 1523 Jan Čejka svědčí, že Jan z Chlumu v Kostnici byl děd Mich. Slavaty	447
264. 23. dub. 1523 týž svědčí, že totéž slýchal od Jecha Hlohovského z Dědic	447
265. 23. dub. 1523 Kuneš Bohdanecký a Václav Onšovský svědčí o témž	448
266. 23. dub. 1523 Sigmund Hostačovský a Jan Chotouchovský svědčí o témž	449
267. 23. dub. 1523 Petr písař Chlumský svědčí o témž	449
268. V Budíně [16. kv. 1523] král přikazuje stavům kraje Bechyňského zachovávaní řádu a práva	450

	Str.
269. Na Libíně 20. kv. 1523 Jindřich Tunkl žádá Karla Minsterberského o přímlyvu	451
270. 21. čce 1523 Barbora z Hladova zapisuje Piltenberk a vsi	452
271. V Třeboni 19. srp. 1523 Burian Bochovec svědčí o daru Ladislava ze Šternberka	453
272. 3. pros. 1523 smlouva svatební Wolfa Krajíře o Žofku Kříneckou	454
273. V Prešpurce 20. ledna 1524 král Ludvík brání Adama z Hradce proti pomluvě	455
274. V Prešpurce 26. led. 1524 týž činí s Adamem z Hradce smlouvu o plat	456
275. V Prešpurce 29. led. 1524 týž Mich. Slavatovi o jeho místě na soudu zemském	457
276. Na hradě Praž. 5. bř. 1524 Karel Minst. žádá Adama z Hradce o pečť na list dlužní	457
277. V Budíně 1. dub. 1524 král Ludvík Vilémovi z Ilburka splnil žádost	458
278. V Budíně 8. dub. 1524 králová Marie Adamovi z Hradce o přímlyvu u Jana z Rosenb.	458
279. Na Třeboni 21. dub. 1524 Jarohněv z Úsuší o pozůstalosti po Ladislavu ze Šternberka	459
280. Na Budíně 16. kv. 1524 list mocný Adamovi z Hradce k řízení statkův v Čechách	459
281. Na Bechyni 2. list. 1524 list mocný témuž na Moravu	460
282. Na Budíně 27. kv. 1524 král Janu Trčkovi dovoluje dobývatí kovů	461
283. 29. čce 1524 Adam z Hradce jest dlužen Zdeňkovi Vítovi	462
284. Na Budíně 15. srp. 1524 král Adamovi z Hradce posílá listy k zapečetění	463
285. Na Budíně 28. září 1524 týž témuž dává výplatu na zámku Týřově	464
286. Na Budíně 15. říj. 1524 král dává pokutu Karlíkovu Adamovi z Hradce a j.	464
287. Na Budíně 17. říj. 1524 král. Marie svědčí, že Adam z Hr. v její službě jednal dle jejích rozkazův	465
288. Na Bechyni 2. list. 1524 Jan Hrádek svědčí Anně z Hradce o Wolfovi kramáři	466
289. Na Bechyni 4. list. 1524 Heinrich Hozlaur svědčí Anně z Hr. o Stoličkovi v Bechyni	466
290. Na Krumlově 11. led. 1525 Jindřich z Rosenb. Adamovi z Hr. o berni, o své matce oc	467
291. V Budíně 14. kv. 1525 král Ludvík Adamovi z Hradce o koupi Slatiňan	467
292. Na Budíně 25. čce 1525 král Ludvík Zdeňkovi Lvovi o Jindřichu z Rosenberka	468
293. Na Dubě 25. list. 1525 Jan z Wart(enberka) Ad. z Hradce o piklech strany Rožmitálské	468
294. Na Dubě 29. list. 1525 týž témuž píše opět o témž	472
295. 29. kv. 1526 Jindřich z Krajku jest dlužen Sigmundovi z Chlumu	474
296. [Okolo 1526] Adam z Hradce Artlebovi z Bozkovic, že nemá žádané odpovědi	474
297. [Ok. 1527] týž odpovídá ke stížnostem Jana ze Šternberka proti němu	475
298. [1527] týž hájí sestru svou Annu proti Janovi ze Šternberka	477
299. Na Třeboni 9. led. 1528 Rosenberkové s Adamem z Hradce činí smlouvu dědickou	478
300. 25. led. 1528 Adam z Hradce prodává úrok v Pleších, Nitovicích a v Řečici	480
301. 28. srp. 1529 král Ferdinand vyzývá křesťanstvo k peněžitě pomoci proti Turku	482
302. V J. Hradci 19. říj. 1529 poslední vůle Adama z Hradce	486
303. [V list. 1529] nejmenovaný radí králi, aby lépe opatroval moc král. proti stavům českým	492
304. 14. ún. 1407 Jan z Hradce dává privilegium svému dílu města Řečice Kardašovy	497
305. V Praze 19. led. 1441 klášter Zderazský Jana z Hradce žádá za ochranu fary v Cizkrajově	498
306. V J. Hradci 4. kv. 1457 porovnání o meze Radouňských se Štitenskými	498
307. V Žirovnici 27. čce 1489 Václav z Vrchovišť Jindřichovi z Hradce, že nenadržuje vody ve svých rybnících ani zvěře neštve na jeho zboží	500
308. 1495 noviny tohoto roku	501
309. [1505—1506] nejmenovaný králi radí, aby pikhartů netrpěl oc	503
310. [1505—1506] nejmenovaný královskému sekretáři o zachování přátelství	504

D. Výpisky právní a dějinné.

D. XIII. Registra soudu komorního. Vydává *Jaromír Čelakovský*. Na stranách 506—560.
(Zápisy z let 1500—1501.)

990. 16. list. 1500 mezi Felixem Fictumem a Václ. Sataněfem z Drahovic o věznění lidí jeho	506
991. 16. list. 1500 mezi Janem z Chvalenic a Fridrichem z Donína o lidi přikázané	507
992. 16. list. 1500 mezi Wolfem z Chrástu a Delfinem z Chrástu o věno	507

	Str.
993. 17. list. 1500 mezi Mik. Kavkou z Říčán a Janem Hruškou o základ	508
994. 17. list. 1500 mezi Václ. Zárubou a Prokopem z Holohlav o základ	508
995. 18. list. 1500 mezi knězem Mrzákem a Jírou Vlaštovičkou o desátky zadržalé	509
996. 18. list. 1500 mezi Dorotou z Veletic a Annou z Ledče o rčení	510
997. 18. list. 1500 mezi Janem Šnoblem z Varův a konšely města Tachova o přirčení	511
998. 18. list. 1500 mezi Mik. Kavkou a Václ. Adamem z Drahonic o dva střelce	512
999. 18. list. 1500 mezi Ondřejem Liškou ze Žatce a Tepelskými o nehonění loupežníků	512
1000. 19. list. 1500 mezi Apolenou z Dříní a Mikulášem apatekářem o odjetí břehu	513
1001. 19. list. 1500 mezi Boh. Litovským ze Svinař a Hankem ze Záp o služebníka jeho	513
1002. 19. list. 1500 mezi Burian. z Chlen a Hradeckými o postavení rychtáře pro nedopomož. právu	514
1003. 19. list. 1500 mezi Kuncem Waldungem a Mostskými o dostiucínění výpovědi z Magdeburka	515
1004. 19. list. 1500 mezi Janem Turkem a Pašínkou z Trojanovic o pobrání statku	515
1005. 19. list. 1500 mezi Janem Šubou a měšťany z Vodňan o nespravedlivé obstavení	517
1006. 19. list. 1500 mezi Pavlem z Hrádku a Vyšehradskými o dostiucínění orteli	517
1007. 19. list. 1500 mezi Václavem z Březnice a Zdeňkem Lisou z Němčic o bezprávné věznění	518
1008. 20. list. 1500 mezi Jakubem Vokáčem a Janem Vyskerským o nárek cti	519
1009. 20. list. 1500 mezi Janem Šubou z Humňan a Ez. Příbramem o bezprávné obstavení	519
1010. 20. list. 1500 mezi Johankou ze Slavic a Kateřinou z Brus o rčení	520
1011. 20. list. 1500 mezi Janem z Landšteina a poručníky dětí Jana z Tedražic o rukojemství	521
1012. 20. list. 1500 mezi Johankou z Prahy a Dorotou z Košin o nezdržení smlouvy	521
1013. 20. list. 1500 mezi Janem Svadbou z Otradovic a Václ. z Krsovic o rukojemství	522
1014. 20. list. 1500 mezi Martinem z Hlasiva a Václ. Vlčkem z Čejnova o dluh	522
1015. 20. list. 1500 mezi Purkhartem z Kestřan a Václ. z Drahonic o postavení člověka	523
1016. 20. list. 1500 mezi Petrem z Mladějovic a Vodňanskými o postavení měšťana	524
1017. 20. list. 1500 mezi Velvarskými a Janem Firšicem z Nabdína o rušení výsad	524
1018. 19. a 20. list. 1500 práva staná k roku sv. Martina	525
1019. 27. dub. 1501 mezi Kateřinou z Jistebna a Henrychem z Plavna o postavení pastorka	526
1020. 27. dub. 1501 mezi Mik. Trčkou a bratřími ze Skalky o propuštění úročníka z poddanství	527
1021. 27. dub. 1501 mezi Mladotami ze Solopisk a Litoměřickými o bezprávné vybírání cla	527
1022. 27. dub. 1501 mezi Václ. Sataněrem a Felixem Fictum o zavraždění havíře	527
1023. 27. dub. 1501 mezi Václ. Folknaurem a Heřmanem Petrovským o studni a dva kotly	528
1024. 27. dub. 1501 mezi Melicharem Elpognarem z Mostu a Fridrichem Ponerem o dluh	529
1025. 27. dub. 1501 mezi Janem Hrabán z Vlkánova a Petrem Kučerou o dluh	530
1026. 27. dub. 1501 mezi Boh. Litovským ze Svinař a Václ. Kavanem z Dědibab o nárek cti	530
1027. 28. dub. 1501 mezi Annou Fenclovou z Plzně a Janem Pehmem o neplnění smlouvy	530
1028. 28. dub. 1501 mezi Benešem ze Sendražic a Janem Litoborským o věno	531
1029. 28. dub. 1501 mezi Kuncem Waldungem a Mostskými o dopomožení právu	532
1030. 28. dub. 1501 mezi sestrami z Pranthu a konšely města Ostrova o neobstavení	532
1031. 28. dub. 1501 mezi Janem Turkem a Václ. Bezduř. z Kolovrat o nevyplnění výpovědi král.	533
1032. 28. dub. 1501 mezi Janem Hlavsou a Berounskými o nezachování řádu	534
1033. 28. dub. 1501 mezi Jaroměřskými a Jindř. Švikem z Lukonos o hanlivé řeči	535
1034. 28. dub. 1501 mezi Petrem Mladějovským a Vodňanskými o postavení měšťana	535
1035. 28. dub. 1501 mezi Zbyňkem Běšínem a Janem ze Švamberka o položení svěřených listů	536
1036. 28. dub. 1501 mezi Sigm. Baršem a Zbyňkem z Kolovrat o nezdržení smlouvy	537
1037. 28. dub. 1501 mezi Václ. Kopanským a Sigm. Holcem o nezdržení smlouvy	537
1038. 28. dub. 1501 mezi Václ. Zárubou a Annou Loučencovou o nárek cti	538
1039. 28. dub. 1501 mezi Václ. Sataněrem a Felixem Oplem z Fictum o základ	538
1040. 29. dub. 1501 mezi Kunradem z Neidperku a Gutšteiny o při s Gírgem	539
1041. 29. dub. 1501 mezi Malovcem a Haiflem z Vodňan o nevydání truhlice s klenoty	539
1042. 29. dub. 1501 mezi Jiřikem Pardubským a knězem Bartol. Mrzákem o list	540
1043. 29. dub. 1501 mezi Janem ze Šumburka a Kunátem Vlkem o porušení práva v Březně	541
1044. 29. dub. 1501 mezi Janem z Dubče a Staroměstskými o nezdržení smlouvy	541

	Str.
1045. 29. dub. 1501 mezi Mik. Stolenským a Jiřikem Ulickým o postavení krčmáře	542
1046. 29. dub. 1501 mezi Pavlem ze Snětu a Jetřichem z Kolovrat o postavení lidí	542
1047. 29. dub. 1501 mezi Wolfem z Onjezdce a Jetřichem z Gutšteina o dostineučinění smlouvě	543
1048. 29. dub. 1501 mezi Vil. Zubem a poručníky sirotek Jana z Tedražic o rukojemství . .	544
1049. 30. dub. 1501 mezi Anežkou Pflugovou a Henr. z Gutšteina o postavení Kuny z Tautenberka	545
1050. 5. říj. 1501 mezi Havlem Hronem a Kateřinou Kalinovou o nevydání statku	546
1051. 11. list. 1501 mezi Alex. Chmelíkem a Václ. Vlčkem o zaplacení služby	546
1052. 11. list. 1501 mezi Dorotou Šumburkovou a Jiřikem z Kopidlna o nátisk od konšelů .	547
1053. 11. list. 1501 mezi Aněžkou Pflugovou a Henr. z Gutšteina o postavení Kuny z Tautenberka	548
1054. 12. list. 1501 mezi Mik. Trčkou a bratřími ze Skalky o propuštění člověka z poddanství	548
1055. 13. list. 1501 mezi Dor. Šumburkovou a Janem Kapříkem o hanění práva městečka Března	549
1056. 13. list. 1501 mezi Dorotou z Bříšťan a Jiřikem z Hrušova o neplnění smlouvy	550
1057. 13. list. 1501 mezi Fridrichem z Donína a Janem Chvalenickým o pokutu pro shon . .	551
1058. 13. list. 1501 mezi proboštem kl. Zderazského a Janem Chmelickým o hanění	551
1059. 13. list. 1501 mezi Ondř. Předborem a Radslavem z Šebířova o pých	552
1060. 13. list. 1501 mezi Ondřejem Předborem a Radslavem z Šebířova o postavení poddaného	553
1061. 13. list. 1501 mezi týmiž o totéž	554
1062. 13. list. 1501 mezi Pavlem ze Snětu a lidmi Jetřicha z Kolovrat o pobrání statku . .	555
1063. 13. list. 1501 mezi Vitem z Rozhovic a Matějem Tetkem o nezdržení smlouvy	555
1064. 15. list. 1501 mezi Antošem Rousem a Ondřejem Předborem o postavení lidí	556
1065. 15. list. 1501 mezi Benešem Sendražským a Janem Litoborským o vydání věna	556
1066. 15. list. 1501 mezi Dorotou z Bříšťan a Martinem v Milkovicích o dluh za dvůr . .	557
1067. 15. list. 1501 mezi Janem Zumrem a Ambrožem Mulfarem o úroky za roboty	558
1068. 15. list. 1501 mezi Janem Zumrem a Ambrožem Mulfarem o dluh	558
1069. 15. list. 1501 mezi Janem Hrabaním a Václ. Jankovským o nepostavení soukupa . . .	559

Rejstřík jmen osobních a místních.

A.

Adam mlynář 440; viz z Drahonic.
 Adršpach viz z Náchoda.
 Aetolie 483.
 Albanie 483.
 Albrecht vévoda Rakouský, král Český 387, 388.
 Albrecht Braniborský, arcibiskup Mohučský 221, 228.
 Albrecht pan 446.
 Albustin poddaný z Dymovic 512.
 Aleš (Holický ze Šternberka) 247.
 Alexi Sigmund 364.
 Ambrož u desk zemských 73, 76.
 Amcha z Borovnice Jindřich 550.
 Anděl Sigmund 49, 52, 56, 78.
 Andreasberg viz Hora.
 Andres poddaný z Rájů 538.
 Andril mistr v Bononii 208.
 Andrie 127.
 Anglie 501.
 Aniz Onšík 361.
 Anna králová Česká, manželka Ferdinanda I. 161, 175, 176, 180, 181, 299, 372, 380, 391, 393, 402, 403.
 Antoch měšťan Praž. 514.
 Apolon služebník 123.
 Arabové 483.
 Argenský arcibiskup 242.
 Arnošt Bavorský, administrator biskupství v Pasově 197.
 Arnošt landfojt u panny převory Světecké 115, 116.

Arnošt 37; pán 468, 472, 473; kupec 78.
 Auer posel 278.
 Augsburk 23, 214, 228, 229.

B.

Babkové vládykové na Moravě 364; Babka Jan z Meziříčí na Dvorcí 431; Jiřík 431; srv. z Lomnice, z Meziříčí.
 Babylon v Asii 485.
 Bachtl 2, 19, 80, 87, 88, 97, 112, 115, z Lysé 56, Jiřík z Pantenova na Liblicích 70, 71, 110, 115-117.
 z Backovic Adam na Polici 286, 326, 329.
 de Badre viz Glado.
 Bakáč Tomáš arcibiskup Ostřihomský 161.
 Balbi Jeronym probošt Prešpurský 147, 148.
 Balcar Jan 361.
 Baltazar kněz viz Mrzák.
 Banín ves u Svojanova 415.
 z Barchova a z Dašic Čeněk 421 až 423.
 Bardaš viz z Minsterberka.
 Bareš z Kamenice Sigmund 510, 537.
 Bařický Petr 362.
 Barský Albrecht 317; Burian a Jerolím 362.

Barše viz z Říhovic.
 Bartoš šíšmeistr 445; rychtář ve Velvarech 5; služebník 426.
 Basilejské koncilium 242.
 z Baště Albrecht 286, 317; Jeronym 317.
 Baštín Václav 421.
 z Batelova viz z Prostého, z Račova.
 Bavor viz z Hustířan.
 Bavory 130, 135, 197; knížata Ludvík a Vilém 165.
 Bavůrek viz ze Švamberka.
 Bayteneck viz ze Zeisenecku.
 Bechyně 47, 152, 240, 443, 466, 467; kraj 429, 450, 480; viz z Lažan, ze Šternberka, ze Švamberka.
 Bečov viz Pflug.
 Bednarec ves u J. Hradce 438.
 Bělá viz z Waldšteina.
 Bělehrad Dolní 113, 353, 483.
 Benátčané 501.
 Benátky viz z Donína.
 Beneda z Nečtin Petr 221.
 Benedikt mistr, Beneš z Loun stayitel 37.
 Beneš kovář v Kopidlně 547.
 Benešov pod Prahou 134.
 Beránek vládyka na Moravě 364.
 Berisló Petr bán Charvátský 153.
 Berka z Dubé Aleš na Kufčích Vodech 416; Čeněk na Drabobuzi 420-422; Jan z Lipé 386.

- Drahobuzský 199, z Lipého na Krumlově, maršálek 286; Jaroslav z Lipého nejvyšší sudí dvorský 420-423; Jindřich 24, 50, 387; na Drahobuzi 423, na Dřevenicích 108, hejtman král. Česk. 55, 56, 65, maršálek 276; Jiřík z Lipého 421; Pertold maršálek 387; Petr na Lipém 407; Václav 330, z Lipého 326, na Štemberce 286, 433; Zdislav z Lipého na Záakupi nejv. sudí 49, 454, landfojt Horní Lužice 72, 76.
- z Beřkovic viz z Šebřfova.
- Beroun 47, 534, 535.
- Běstvína viz z Vonšova.
- Běšín 80, z Běšín Zbyněk 536, 537.
- Bezchleb Matěj z Koldína a Lída jeho manželka 540.
- z Bezdědic Jan purkrabě na Velharticích 12, 15, 25, 33.
- Bezděkov 71.
- Bezděz viz Špetle.
- Bezdrůžický viz z Kolovrat.
- Bezeňovice ves u Bechyně 439.
- z Biberšteina Oldřich na Fridlandě 407.
- Bieleč poddaný 440.
- Bíl Jan poddaný 547.
- Bílík Hynek 359, 360.
- Bílina 90; viz z Lobkovic.
- z Bínu Rudolf na Labštejně, hofmistr v Mišni 43, 44, 95, 109, 112, 117.
- z Biskupic viz Haugvic.
- z Bítkova Jan a Mikuláš 361.
- z Bítova viz z Lichtenburka.
- Bláha soukenník z Nepomuka a žena Markéta 3, 4; poddaný z Drahonic 523.
- Blatec ves u Bechyně 439.
- Blatná 5, 7, 11, 19, 22, 25, 29, 37, 44, 47, 49, 81, 83, 99, 102, 107, 116-119, 186; viz Tešnovský.
- Blažek poddaný z Libkovic 553, 554.
- Blížňovice ves 409.
- z Bobolusk Žibřid 344, 354, 355, Boboluský 361, komorník krále Vladislava 163.
- Bochovec z Bochova Burian 453, 454.
- Boček viz Kunstat.
- Božtia v Řecku 483.
- Boharyňský viz ze Hrádku.
- Bohdalice viz z Lobkovic.
- z Bohdanče viz z Hodkova.
- Bohmický z Bohmic Jan 515 až 517, 560; Anna manželka 516.
- z Bohouňovic viz Sák.
- Bohuslavský Oldřich 361; Petr 365.
- Bohušický statek na Moravě 364.
- z Bolehradic viz Kunstat.
- Boleslav 109, 200, 472; Stará, kapitula 406; kraj 434; viz Krajč.
- Bononie v Italii 23, 148, 149, 208, 209, 235.
- Borek Jan posel 78.
- Boreš viz z Riesenberka.
- Bořita viz z Martinic.
- z Borovnice Václav na Svojšicích 65; viz Amcha.
- z Boru Petr 362.
- Boryně, Borně ze Lhoty Jan na Mikovicích, prokurátor král. 113.
- Bosák biskup, Jan Filipec 132.
- Bosna 483.
- Bošovský Albrecht, Jan, Jiřík, Petr, Václav 363.
- Boubinský poddaný 84.
- Bouzov viz Haugvic.
- z Bozkovic Anna 352; Arkleb, Artleb na Vranově 225, 286, 332, 333, hejtman markrabství Morav. 326, 329, 334, 335, 340, 475, komorník 360; Beneš z Černé Hory 387; Bohuše 434, 435; Dobeš 360, na Černé Hoře 433, nejv. sudí 359, 378; Jan 360; Jaroslav 360; Jetřich 359; Křištof 317, 359, 360; Ladislav 131, na Třebové 285, 286, Třebovský 150, 151, nejv. komorník 226, 317, 433; Oldřich 386; Tas 361; Václav 355, na Nemotických 361; Vaněk z Letovic 387.
- z Božic Jeronym 86, 88, 106, 107, 115.
- Brabant 200.
- Bračice viz Sak.
- Bradatý Oldřich 153.
- Brandenburgský markrabě Jiří 366; Kazimír 174; viz Albrecht.
- Branecští na Moravě 362.
- Braník u Prahy 517.
- Břeclav na Moravě 226.
- Březenský viz z Wartenberka.
- Březinka ves 447, 449.
- z Březkovic viz z Šebřfova.
- Březnice město 5, 409, 410, 518.
- Březnický Jan 364; Jindřich 364.
- Březno městečko 541, 547-550; viz ze Žampachu.
- Březovice viz Otoslavský.
- Břežan Václav 235, 238, 241.
- z Břístě Břístský Jiří 171, 179, 180, 183.
- Bříšejov, Bříšov ves 440.
- z Bříšťan Dorota 550, 557.
- Brloh ves u Budějovic 217.
- z Brníčka viz Tunkl.
- Brno 139, 226, 274, 286, 292, 301, 302, 306, 310, 318, 323, 342, 346, 350, 355, 378, 387, 389, 391, 428, 433, Byrno 269; kapitula a klášter u sv. Tůmy 361; kraj 321, 327, 359; sněm (r. 1514) 166, (1516) 297, 298, (1518) 305, (1519) 225, (1520) 330, (1524) 346, 352, (1526) 357, 358, 367, (1527) 376, 379.
- Brod 515, 516; Německý 136, 138; Uherský 285; viz z Kunovic.
- z Broumovic Jan 499.
- z Brtnice Dlouhé Erazim 364; viz z Waldšteina, z Wolféřova.
- Brtnický Burian 286, 360; Zdeněk 243.
- z Brukšteina viz Bryknar.
- Brumovský Jan 360.
- Bruntálský viz z Vrbna.
- z Brus Kateřina 520.
- Bryknar Hanuš 470; Mikuláš z Brukšteina místokomorník 439.
- Bubl z Meziklasí Václav na Hlavně 7, 109, 115.
- Buchlovský Jan 361; Jiřík 361; Václav 360.
- Bučovský pan 359.
- Budějovice České 8, 44, 59, 70,

82, 86, 127, 220; Moravské 198, 364.
 Budín v Uhřích 113, 119, 122, 131, 134, 135, 148, 166, 169, 177, 181, 201, 228, 284, 300, 329, 332, 334, 335, 340, 387, 388, 405, 413, 419, 451, 458, až 466, 468, 473, 505.
 Budín rybník u J. Hradce 500.
 Budovec Václav 141.
 Budyně 45; viz Zajíc.
 Budyšin 87.
 z Bukova viz Muchek.
 z Bukuovky Albrecht 361.
 Bulharsko 483.
 Burgund 200, 370, 378, 502.
 Buštěhrad 15, 70, 83, 84, 88, 120; viz s Kolovrat.
 z Buzic Buzický Vilém 31, 32.
 Buzov tvrz 133.
 Býchorský Jiří 210.
 z Bydžína Balcar 507.
 Bydžov 206.
 Bystřice u Benešova 134; řeka na Moravě 285; viz z Podmanína.
 z Bystřice Mikuláš nejvyšší písař markr. Moravského 297.
 Bystřický Albrecht a Herburt 362.
 Bystrovany na Moravě 318.
 z Byšic Adam Byšický, purkrabí na Lysé 10, 14; Hanuš, Jan purkrabí hradu Praž. 38, 87.
 z Bytizu Jan Bytízský 525.
 Bzenecký statek 361.

C i Ch.

Cabicar 5, 99.
 Cáchy v Německu 501.
 Cáhlov 143, 145, 279.
 z Cehendorfu Alexander 362.
 Celand pan 330; srv. Čelaud.
 Celský Oldřich hrabě 249.
 z Cetně Jan Cetenský 416; Procek 162, 164, 165; Procek Malý 147, 148, 150, 151, z Cetině 318, 319, sekretář král. 284, 471; Procek Veliký 359, 363.
 Cetochovice viz z Víckova.
 Cetrys úředník 452.

Chabařovice 93, 100.
 Charvát krémář z Vidhostic 542; Petr poddaný 547.
 Charvátsko 153, 483, 502.
 z Chlen Burian 514.
 Chlumčanský Jan 82.
 Chlumec u Litoměřic 234.
 z Chlumu Albrecht na Košumberce 410, 413; Beneš 425, 426, 448, 449; Diviš 425, 426, 448, 449; Eliška Litoborská 531, 557; Jan 425, 426, 447-450, z Košumberka 421-423, Litoborský 179, 183, 215, 531, 532, 556, 557, purkrabí kraje Hradeckého 8; Jindřich z Košumberka 425, Lacembok 424; Slavata na Košumberce 407, 416, 425, 434 až 436, na Kostelci 457; Slavata Jindřich Lacembok 448; Slavata Michal 104, 105, 134, 412, 425, 426, 449-450, na Kostelci 26, 30, 59, 413; Vilém 425, 426, 448-450.
 z Chlumu Mutina Mikuláš 177, 182; Sigmund Chlum 474; viz Kaffunk.
 Chmatal z Jabloního Bohuslav 408.
 z Chmelic Sigmund purkrabí hradu Praž. 537.
 Chmelický hofrychtář 503; Jan z Vlčí Hory 551, 552.
 Chmelík ze Střmelic Alexander 546, 547.
 Chochol viz z Šelnberka.
 Chodec Václav žhář 129.
 Chomoutov viz z Weitmile.
 Chorinský Jan 362.
 z Chotěe Jitka na Skalici 75.
 Chotek pán v Roztylech 518.
 Chotouchovský z Nebovid Jan 449.
 Choustník u Tábora 237.
 Chrast ves 415.
 z Chrástu Delfin a Wolf 507, 508; Jan 421.
 z Chřenovic viz Nác.
 Chřínov tvrz 122.
 Chroustov ves 415.
 Chrt Bohuslav 80.
 Chrudim 318, 467.
 Chvalenický viz z Hodousic.
 Chvalkovice viz z Hustiřan.

Chvalovice viz z Ledec.
 z Chvatliny viz Šváb.
 z Chvojence Václav místopisatel 416.
 z Chyjic viz Kapřík.
 Chynín u Plzně 36; viz Ondráček.
 z Chýnova viz Malovec.
 Chýše viz z Gutšteina.
 Cigán Pavel 547.
 z Cimburka a z Tovačova Ctibor hejtman markrabství Morav. 386, 387; Jan 387; srovnej z Pernšteina.
 Ciner Kašpar, Cyner 506, 527, 528.
 Cizkrajov u Dačic v Moravě 498.
 z Coreim hrabě 501.
 z Cornšteina viz z Lichtenburka.
 Cuspinyan viz Kuspinian.
 Cyner viz Ciner.
 Cyrill kanovník Olomoucký 198.

Č.

Čachovský z Jinočan Ondřej 81, 82.
 Čachrov 28.
 z Čachtína Bohuše 364.
 Čadský Jan a Prokop z Čížkova 35.
 Čakovice viz Vlk.
 Čanka ves 415.
 Časlavský ves 415, 416.
 Častolar 49.
 z Častrova Matěj 361.
 Čech Jaroš, Mikuláš a Stibor 362.
 z Čechtice viz z Čestic.
 Čechy, korunování krále 373, 374, 376-378, poměr k Moravě, 203-205, k Rakousům 369, k Uhrám 385.
 Čejka Jan ze Sezemic 447; Petr 365; Vaněk 302.
 z Čejnova viz Vlček.
 Čelaud vládyka na Moravě 364; srv. Celand, Čilád.
 z Čemin Anna 262; viz Rouš.
 Čepel ostrov Dunajský 135.
 Čepel Albrecht z Kravská 301; Mikuláš 362.
 Čermice ves u Bechyně 439.
 z Čermníků Matyáš 424.
 Čern Petr 93.
 Černá Hora 140; viz z Bozkovic.

Černčický viz z Kácova.
Černešovice ves u Bechyně 439,
Černajšovice 443.
Černilov ves 415.
Černovice u Tábora 149, 198, 199.
Černuc ves 15.
Červené Hory u Plzně 127.
z Čestic Přech mladší 9, 12, 13,
z Čechtíc 8.
Čil Petr ze Svojsic 82.
Čilád z Palovic Jan 499; srv.
Čelaud.
Čížkov ves 35.
Čížkovice viz Kaplíř.
Člunek ves 488.

D.

Dačice v Moravě 498.
Dajm Mikuláš 48.
Dalešická abatyše na Moravě 361.
Dalibor Onšík 361.
Dalmacie 483.
Daníkův Václav z Husince 3.
z Dašic viz z Barchova.
Děčský viz ze Žlutic.
z Dědibab viz Kaban.
z Dědic viz Hlohovský.
Dejm viz Dajm.
Deštné u Soběslavě 149, 200.
Dětkovský statek na Moravě 362.
Děvín viz z Talkenšteina, z War-
tenberka.
Dietrichšteiner Sigmund 173.
Dívčícký Šimek ve Vodňanech 517.
Divišovský Martin 95.
Dívov statek na Moravě 362.
z Dlouhé Vsi Dlouhovský Vá-
clav 413.
Dobřanský Jan 79; Petr 73-76,
79.
z Dobré Vody Jan 408; Jetřich
Dobrovodský 445, 490, úřed-
ník na Telči 61.
Dobrohost viz z Romšperka.
z Dobrovítova Václav hejtman na
Teplici 17, 79, 91; viz z Újezda.
Doktor z Doubravky 362.
Dolany viz Měsíček.
z Donína Donínský 469; Bořivoj
420-423; Friedrich 421, 423,
507, z Wildšteina 551, na

Benátkách purkrabí 10, 14, na
Dražicích purkrabí 454; Jan
63, 120, purkrabí 110, 111;
Mikuláš na Grabštejně 407.
Dorota vdova z Prahy 529.
Doubek z Rybňan Lukáš 510; po-
ručník u soudu komorního 515.
z Doubravice Jan a Smil 360;
Hynek 386; viz ze Sovince.
z Doubravky Doktor 362.
z Doubravské Hory viz Wolf.
Doubravský, Dúbravský Petr 330.
z Doudleb Doudlebský Dohuslav
a František 237.
Doupovec Mikuláš 363; Vilém
39, 91, 94.
Dráčovský z Dráchova Ctibor
459.
z Drahanovic viz Koberský.
Drahanovský Martin 361.
z Drahenic viz Šic.
Drahobuz viz Berka.
Drahonice 37, 236; z D. Adam
Václav 512, z Ploskovic 523.
Drahoráz Prokop poddaný 547.
z Drahovic viz Sataněf.
Dražice viz z Donína.
z Dražovic Jiřík purkrabí na Ro-
žmitále 35.
Dřevenice viz Berka.
Dřevnice řeka na Moravě 285.
Dřevohostice viz z Žerotína.
z Dříní a z Huti Apolena 513.
Dřínov u Slaného 530.
Drnholec na Moravě 270.
Drnovský Bohuše a Stibor 362.
Drozdovice na Moravě 368.
Dub (Český) 468, 472, 473; viz
z Třebomyslic.
Dubá viz z Wartenberka.
Dubanský Karel 100.
Dubčanský Hynek 362; Jan 363.
z Dubče Jan na Práhoncích 541,
542.
z Dubé viz Berka.
Dubecká paní 7, 78.
Dubeč viz ze Záp.
Dubečno ves 415.
z Dubenek Matěj 365.
Dubňanský Vaněk 393.
Dúbravice oc viz Doubravice oc.
Dubský 359; Ladslav 360; Vá-
clav 347; viz z Třebomyslic.

Duchek poddaný 481; Beneš 547.
Duczi Francz 352.
Dunaj 113, 135.
Duně z Žakovíc Jan 318.
Durynsko 111.
Dvorec viz Babkové.
Dvořiště ves 415.
Dyje řeka 453.
Dymovice ves 512.

E.

z Ebrnic viz Lajtolt.
z Ebrsdorfu, Ebrštorfar 249, Al-
brecht 251, 252.
Ednburk, Šoproň 220.
z Edu viz Vacrlik.
z Eicinku Eicingar Oldřich nejv.
vladař v Rakousích 260.
Ekkerccavar pan 276.
Elpognar Melchar z Mostu 529,
530.
Enže v Rakousích 158.
Evanický Burian 364.
Evanovský statek na Moravě 362.
z Eystebna viz z Jistebna.

F.

Fajtl vládyka na Moravě 362.
Farkl Matiaš 362.
Fenclova Anna z Plzně 530, 531.
Ferdinand I. král Český 22, 23,
117, 217, 235, 344, 365, 368
až 373, 376, 379-382, 385
až 405, 482, dědičnost vlády
na Moravě 403, pobyt v Praze
(1530) 37, v Litoměřicích
(1530) 2.
Ferrara v Italii 149.
Feyrar Beneš 61.
Fichni Jan 363.
z Fictum Felix z Nového Šum-
burka 506, 507, 527, 528,
538, 539; Ludvík 135; Opl
213, 215, na Novém Šumburce
28, 216.
File Jeronym 368.
Filip falckrabě rýnský 130, 501.
Filipec Jan, biskup bosák 131.
Filipek poddaný v Hohořicích 524.

Firšic z Nabdína Jan 524.
Fispach viz Koč.
Fišar Jan z Veveří ve Witmberce 29; Kašpar v Mostu 515, 532.
Florence v Italii 148, 502.
z Fojtštorfu Truzl 111.
Folknauer Václav 528, 529.
Franc viz z Háje.
Francie 185, 228, 234, 235, 501, 502.
Fridland, Frydlant viz z Biberšteina.
Frycek Markvart 7, 108, 109.
Fučík Jan z Budějovic na Moravě 364.
Fulnek na Moravě, klášter 361; viz z Žerotína.
Fulšteinský pan 365.

G.

z Gbelska Hanuš 363.
Gent město 501.
z Gerstorfu, Grstof v Italii 208.
Girg Hanuš 539.
Glado de Badre rytíř francouzský 501.
Grabštejn viz z Donína.
z Greblštorfu Fabian 365.
Grozengrýn ves 525.
Guldemont prostředník 234.
z Gurku kardinál 184.
z Gutšteina 129, z Guttenešteina 139; Albrecht 203; Burian 276; Henrich 121, 122, 539, na Švarcpurku 132, na Tachově 545, 546, 548; Jan 328; Jetřich 133, 539, na Chýšech 543, 544; Křištof 141, 142; Linhart 276, 421, 422, na Watmberce 423.

H.

z Habrova viz Hyndrák.
Hádek z Paběnic Přibík úředník Krumlovský 280.
Hajany ves 13.
z Háje Franc 318, 361.
Hala poddaný 481.
Haldér poddaný 440.

Haller Jiřík probošt kláštera Zde-
razského v Praze 551, 552.
Hamed rybník 270.
Haná řeka na Moravě 285.
Hánek viz ze Záp.
Hanešstein viz Sataněř.
Hanuš z Jilového 528.
Hanzl rychtář z Pavlova 444, 445.
Harasovský Albrecht 364.
z Hardeka hrabě 158.
Hartmanický viz Tlouk.
z Hasenburka viz Zajíc.
z Hasišteina viz z Lobkovic.
Hangvic z Biskupic Hanuš na
Bouzově 286; Václav 55, 79,
108, 109, 112, 115, 360, 458,
471, na Kopidlně 42.
Havel poddaný 449.
Havér Jiřík 361.
Havlíček konšel v Praze 159.
Havlik kožišník v Mostu 515.
z Havraního viz Vlašovička.
z Havroně viz Pretvic.
Hayř měšťan ve Vodňanech 524,
535, 536, 539, 540.
Haylcz Jošt 422.
Házl vládka na Moravě 364.
z Hechfeldu viz z Hoffeldu.
Hejtmánek, Hajtmánek Jan 365.
Helfenburk hrad 238.
z Helfenšteina 364; viz z Pern-
šteina, ze Sovince, z Vrbna.
Henckelsdorf dvůr 526.
Herbort viz z Kolovrat.
Herink Bohuše 363.
Heřman služebník 281.
z Herštic viz Zumr.
z Hertmberka viz Šlik.
Herult Adam 364; Jan 363;
Mikuláš 364.
z Hladova Barbora 452, 453;
Martin 453.
Hlasák poddaný 440.
z Hlasiva Martin 522, 523.
Hlasův Martin 440.
Hlavatce ves u Soběslavě 129; viz
Roubík.
Hlavno 7; viz Bubl.
Hlavsa Jan měšťan Praž. 534, 535.
Hlimanský ze Stadic Jiřík 93.
Hlohov Veliký 452, 458; viz z
Minsterberka.
Hlohovský z Dědic Jech 447, 448.

Hložek viz ze Žampachu.
Hluboká hrad 419; viz z Pern-
šteina.
Hněvkovice ves 415.
z Hobzí Jan 499.
Hodějovský Smil 364.
Hodětin ves u Bechyně 439.
z Hodic Vít 418, Hodický 364.
z Hodkova a z Bohdanče Heřman
522; Kuneš Bohdanecký na
Žlebích 448.
Hodonice ves u Bechyně 439, 443.
z Hodousic Chvalenický Jan 507,
551.
z Hoffeldu Rudolf 368, z Hech-
feldu 370.
Hoholice ves 524.
Holajč 104; viz Šlik.
Holandsko 501.
Holec Sigmund z Květnice měšťan
Praž. 537, 538, 559, 560.
Holešovský viz ze Šternberka.
Holický viz ze Šternberka.
z Hollenberka viz Waldung.
Holkovec Jan poddaný 481.
Holná místo u J. Hradce 435.
z Holohlav viz Otmar.
Homas poddaný 481.
Hora sv. Ondřeje u Krumlova,
Andreasberg 216.
Horažďovice 11, 47, 48, 53, 54,
57, 59-61, 65, 66, 68, 71,
77, 80, 83, 87, 89, 96, 98
až 103, klášter 12, 13.
Horčice pan 6, 7; Jan 82.
Hořecký Petr 361.
Hořický pan 49, 514; Jan 364.
Horky viz Vrbka.
Hornátek 110, 116.
Hostačovský viz z Petrovic.
Hostinné viz Špetle.
z Hostovic Jindřich v Lesicích
409.
Houska vládka na Moravě 364;
ze Zahrádek Stanislav na Ur-
banci 431; Zahrádecký Jindřich,
Linhart, Oldřich a Václav 364.
Houzka v Horažďovicích 11.
z Hozlau Hozlauer Henrich 466,
467; Jan Maléřik 539; Sig-
mund a Václav na Permesgrymu
525, 533.
Hrabaně z Vlkánova Jan 530, 559.

Hrad Nový viz z Kolovrat.
Hradec Jindřichův 61, 68, 86, 103, 144, 185, 200, 408, 426, 445, 463, 474, 492, 498 až 500, dům u Pěti Korun 467, radnice 488, a zámek 479, 489; privilegia 429-431.
z Hradce 83, 89, 98, 136; Adam 144, 227, 232, 408, 411, 412, 417, 418, 426, 431, 435 až 438, 440, 442, 443, hejtman kraje Bechyňského a Vltavského 429, nejvyšší kancléř 57, 82, 359, 360, 390, 391, 402, 404, 451, 456-465, 467, 468, 473, 475, 478-482, 492, zeměf (1531) 486; Anna 144, 411, 412, 433, 437-439, 443, 444, 453, 459, 466, 478; Heřman 498; Jan 244, mladší 498, starší na Velharticích 497, 498; Jindřich 276, 429, 498, 503, 504, 510, nejv. komorník 511, nejv. purkrabí 408, 417; Oldřich 498; viz z Rožmitála.
Hradec Králové 35, 97, 171, 509, 514, 519; kraj 8, 415, 531.
Hradiště u Znojma 286, 374, 453; klášter 318, 361, opat Pavel 286, 318.
ze Hrádku a z Valečova Pavel 517, Pavel Samuel 518; Samuel Václav 492; viz Sulek.
ze Hrádku Diviš Boharyňský 179, Koharmský 179, Bohařinský 183; Jan Hrádek 466; viz z Šelnberka.
Hrazický viz ze Vchynic.
Hrdina Jiřík 221.
Hrdoin poustka 481.
Hřivín Markvart 361.
Hrobský ze Sedlce Jiřík 408, 429.
Hroch vládyka na Moravě 364.
Hron z Mokronos Havel 546.
Hroška ves 527, 548, 549.
Hrozek z Prošovic 529.
Hroznata viz Vrtba.
Hruška Jan ze Strkova 508.
z Hrušova Jindřich Hrušovský hejtman Rosenberský 240; Jiřík Voděradský 550, 551.
Hrůza viz Pintha.

Hrzan dvoření 135.
z Humňan viz Šuba.
Hus Jan 425, 426, 447-450.
Husinec městečko 3, 30.
z Hustiřan Bavor Neznašovský na Rotmberce 410; Diviš 407, 435; Dorota 551; Jan Chvalkovský na Chvalkovicích 97; viz Záruba.
Hustoles krčmář 129.
z Huti viz z Dříní.
Hyndrák z Habrova Václav 521, 544, mistopisatel král. Českého 544, 545.
Hynek poddaný 440; šlechtic 209, Hysle starý 56.

I.

z Ilburku 25; Vilém na Ronově 458.
Illyrie 483.
Innsbruck 168, 234; Ispuk 165.
Izajáš žid Velvarský 5, 23.
Italie 208, 209.

J.

z Jabloního viz Chmatal.
Jakub z Hrošky 527, 548, 549.
Jakub písař 200.
z Jalčic Martin 338.
Jan král Český 220, 386-388.
Jan markrabě Moravský 283, 284.
Jan pan 178, 476; kancléř Starého města Praž. 541; legát papežský 242; opat kl. sv. Zenona 473.
Jan měšťan Praž. 514; kovář 438; písař Zelenohorský 4; poddaný 481, 507; služebník 135, u Michala Slavaty 26.
Janaur Vilém a Vaněk 362.
Janček poddaný 440.
Jandové sestra 152.
Janek poddaný 262, 481; v Ostravě 362; ve Votěšíně 67.
Jankovský Hynek 364; Jan 363; Mikuláš 364; Petr 363; viz z Tamberka, Vlašim.
Janna služebník 208.
Janovice 71; z J. Heřman 134; Jan 521, 549; Jenec 547; Jitka 407; viz Špetle.
Jaroměř město 535.

Jasenný ves 415.
Jech viz Hlohovský.
Jedovnický Václav 362.
Jenec viz z Janovic.
Jenkov městečko 449.
z Jenšteina Pavel 421.
Jermík z Lomu 544.
Jeronym mistr 56; měšťan Praž. 510.
Jeruzalém 485, bosáci 502.
Jesenický Stibor 364.
Jestřebec viz z Risenburka.
Ješek pan 79.
z Ještětice viz Talacko.
z Jezkovic viz Kaňka.
Jičín 183, 547, Jetčín 179.
Jihlava 71, 166, 286, 431, sněm (1531) 44.
z Jihlavy Václav 283, 297, 319, 320, 328, 334, 340.
Jilek poddaný 481, 547.
Jilové 49, 52, 56, 72, 76.
Jindrák vládyka na Moravě 364.
Jindřich písař Perchty z Rosenberka 247, 264.
z Jinočana viz Čachovský.
Jíra poddaný z Chvalenic 507.
Jiráček mlynář v Černovicích 198.
Jiří král 12, 220, 387, 388, 406, 433, 434.
Jiřík žhář 129.
Jiříkovský Jiřík 363.
Jirkle u soudu 302.
Jiskra Jiřík z Brodu 516.
z Jistebna Kateřina a Zvěst, z Eystebna 526.
z Jíter viz Špulér.
Jižného Jan v Miličíně 125.
Johanka děvečka 537.
Johanes písař 54, 130, 131, Jana z Lomnice 122, Lva z Rožmitála 159, v Blatné 81.
Jolejovský vládyka na Moravě 363.
Jošt markrabě Moravský 338.
Julius II. papež 427.

K.

Kaban z Dědibab Václav 136; srv. Kavan.
z Kácova Arnošt Černáček 79; Jan Černáček 171, na Kumstatě 38.

- Kačer měšťan na Vyšehradě 518.
 Kačerkova Elena 517, 518.
 Kačín zámek 207.
 Kadaň 94.
 z Kadova Přibík Řesanský na Řesaních 50, 96.
 Kaffunk z Chlumu Henrich 407, 435; Kunc 140, Kunderát 226; Sigmund 24, 140, 151, 226; Václav 120.
 Kahlík zeman 200.
 Kájový ves u Krumlova 208.
 Kalenicův Beneš 13.
 Kalina Havel měšťan Praž. 546; Václav poddaný 542, 543, 555.
 Kalous posel 40, 119.
 Kamberk 209; z K. Jiřík Kamberský komorník Adama z Hradce 488, 490.
 Kamejcký Otík 507.
 Kamenice viz Bareš, Kroupa, z Leskovce.
 Kaňka z Jezkovic Jindřich 435.
 Kapistran Jan, generální vikář Františkánů 258.
 Kaplicer Jan kněz 277, 278.
 Kaplíř ze Sulevic Albrecht na Čížkovicích 106; Petr ze Sulejovic a Winterberka 220.
 Kapoun Píram 78.
 Kapřík z Lesonic a z Chyjic Jan 547-550.
 Kapřík žid 95.
 Kapusta Pavel služebník 513, 514.
 Karel IV., císař a král Český 220-222.
 Karel V. císař 228.
 Karel v Podivíně 363.
 Karel koželuh 84.
 Karlík Adam 55, žena jeho Anna 42, 55, 78; Mikuláš 26, 30, 56, z Nežetic 465, mladší 57, 58.
 Karlovský klášter 67.
 Karlštejn 466, 519, 529; viz z Risenberka.
 Karpíškova viz Lhota.
 Karták Jiřík s ženou Annou 14.
 Karyk Michal z Řezna 68, 69, 79.
 Kašperk 40.
 z Kateřině Bohouše 302.
 Kateřina paní 85, 259.
 Kavan z Dědibab Václav 530; srv. Kaban.
 Kavka viz z Říčan.
 Kazimír markrabí Brandenburský 174.
 z Kbelska Hanuš 363.
 Keczerský vládka na Moravě 365.
 Kekryc, Kykryc služebník 20, 22; Tekryc 19.
 Kepina Jan 445.
 z Kestřan viz Purkhard.
 Kizink místo 44.
 Kladiiva nebožtík 550.
 Kladorubský Aleš a Mikuláš 362.
 Kladrubský opat 503.
 Kladsko 151, 356, 357, 408, 429, 452, 479; viz z Minsterberka.
 Klaric Řehoř úředník Třeboňský 276.
 Klášterec ves 527.
 Klatovy 50.
 Klezar vládka na Moravě 363.
 Klement purkmistr ve Velvarech 5.
 Klenov tvrz 134.
 z Klenového Jan 421-423; viz z Risenberka.
 Klích poddaný 440.
 Kliment z Tábora 522.
 Klimeš Jan poddaný 547.
 z Klinšteina Litvin na Týřově 421-423; Mičanové 159.
 Klobása rybník u Osečan 440.
 Kloboucký Jindřich na Moravě 363.
 Klouzal Mikuláš 364.
 Knobloch Zigmund a Wolf 92.
 Koberský z Drahanovic Martin 286; Znata 363.
 Kobík z Opatova Jan 326, 329, 330, 363.
 Koč (Gotsch), Kotc z Kynestu Hanuš na Fispachu, komor-majstr komory král. 44.
 Kodaaur služebník 252.
 Koharmský viz ze Hrádku.
 Kohout Mikuláš mladší a starší 128.
 z Kokor Jiřík 362.
 Kokta vězeň 135.
 Koldín viz Bezchleb.
 Kolín nad L. 78, 86, 472, 529.
 Kolínec ves 45, 84.
 Koloděj Jiří 73, 74, na Skalici 75, 76, 78.
 z Kolovrat Albrecht 424, na Libštejně 130, kancléř 122, 139; Aleš 424; Beatrix na Lipém 16, 31, 32, 42, 56; Dorota 137; Herbort 424; Hynek 232; Jan z Maštova 139, 421-423, 537, na Novém Hradě, 7, 86, 93, 106, 139; Jetřich 555, na Buštěhradě 542, 543; Jindřich na Krakovci 232; Jindřich Albrecht na Krakovci 9; Petr Novohradský 139; Šťastný Novohradský 139; Václav Bezdrůžický 533, 534, Košátecký 199, na Košátkách nejvyšší sudí dvorský 2, 43, 69, 81, 220, 222, 420, 423, 424, purkrabí Vyšehradský 81; Zbyněk na Kornhauze 537.
 Komárno v Uhřích 371, 372.
 Konarovský Jaroslav 52.
 Koniáš Hynek a Jindřich 364.
 Konice viz ze Švábenic.
 Koník Machna panna 245.
 Konopiště 134; z K. Albrecht 424.
 Konstancie, Kostnice 425, 426, 447-450.
 Konstantinopol 483.
 Kopanský z Vraního Václav 537, 538.
 Kopidlno 41, 78, 547; z K. Beatrix Kopidlanská 41; Kopidlanský zhoubee zemský 130, 134, Jiří 136, 544, 545, 547, 548; Zdeněk 421-423; viz Haugvic.
 z Kopist viz Stolenský.
 z Kopřivné Hory viz Urticell.
 Korečnick místo 93.
 Kořenský viz z Terešova.
 Kormol v Bononii 208.
 Kornhaus viz z Kolovrat.
 Kornušek z Vostrovařic Václav 11, 18.
 Koruna Svatá klášter 208.
 Korutany 483.
 Kostelec viz z Chlumu.
 Kostecké hory 134.
 Kostecký Jan, Jindřich, Oldřich a Václav na Moravě 361.

z Kosti viz z Šelnberka.
Kostka Vilém 156, 504, z Postupic
na Litomyšli 410, 413; Zdeněk
z Postupic na Litomyšli 407.
z Kostník Jan na Vydří 418.
Košťatky 88, 534; viz z Kolovrat.
z Košin Dorota 521, 522.
Košťál Václav 421.
Košumberk viz z Chlumu.
Kote viz Koč.
Kotvrdovský Václav 362.
Kouba poddaný 443.
Kounický klášter na Moravě 361,
394, 395, 397, 399, 401, pro-
bošt Jan 286.
Koža u Sycova 21.
Kozel úředník 473.
Kozlov 45.
z Kozojed Kozojedský Bohuněk 15.
Kožíšek Petr a žena Anna 50.
Krajíři páni 359; Jindřich 360,
na Mladé Boleslavi 474; Kun-
drát z Krajku 469, 470, na
Mladém Boleslavi 10, 64, 416,
hejtman kraje Boleslavského
434, nejvyšší komorník 454;
Lipolt 386; Wolf 103, z Krajku
na Landštejně 360, 431, 454,
455, 487, starší 61, 489, 490,
hejtman kraje Bechyňského 480;
Zdeněk z Krajku 454.
Krakov v Haliči 101.
Krakovec 232; viz z Kolovrat.
Krakovecký Havel 361.
Králický z Krsovic Václav starší
522.
Králický statek na Moravě 364.
Královičky tvrz 542, ves 543, 555.
Kraňsko země 483.
Kraselovský Martin 187-189.
Krašovský vládka na Moravě
362.
z Kravař a ze Strážnice Jiří 268,
270-276, 387.
Kravařský rybník 440.
z Kravska viz Čepce.
Krchleby viz z Pašíněvsi.
Krčma Beneš 362.
Křecký Hynek 362.
Křesetice ves 415.
Křinecký vis z Ronova.
Krispian doktor 180, 181; srv.
Kuspian.

Kristof pan 446, Křištofor 259;
srv. ze Švamberka.
Krivecký vládka na Moravě 363.
Křivsoudov ves 415.
Kříž poddaný 440, 481.
Krnovské knížetství 312.
Krokvicar vládka na Moravě 364.
Kroměříž na Moravě 285.
Kropáč Jiřík 363; Křištof 285,
344, 354, 362.
Kroupa z Kamenice Šebestian
107, 108, 113-116.
z Krsovic viz Králícký.
Krumlov Český 130, 132, 134,
135, 144, 145, 149, 157 až
159, 166, 169-171, 173, 182,
184-186, 191, 192, 208, 216,
242-244, 247, 249, 251, 258,
260, 262, 264, 266, 267, 270,
277-280; viz z Rosenberka.
Krumlov Moravský 170; viz Berka,
Krumslav viz z Šarova.
Krupá ves 415.
Krupka zámek 7, 25, 37, 43, 50,
52, 79, 90-95, 102, 105-109,
112, 115, 117, 120, doly 109;
viz Rausendorf.
Krupý z Probluze Jan 525.
Krušina viz z Lichtenburka.
Krvavý rybníček u Kunžáku 488.
Kuba farář Týnský v Praze 197.
Kubinský písař městský 27.
Kuchta Štěpán 423.
Kučera Petr ze Dřínova 530.
Kule z Věřic Jindřich 19.
Kulhavý Jan poddaný 440.
Kumburk 179, 183.
Kumstat viz z Kácova.
Kuna viz z Kunstatu.
Kunát z Kolína 529.
Kunc z Norku Mikuláš hejtman
na J. Hradci 54, 99, 208, 235,
432, 482, z Norbu 490.
Kundifar větitel 475.
Kundratice viz Zima.
z Kunovic Jan 326, 329, 344,
359, 360, na Uherském Brodě
285, 286, komorník Moravský
352, 353, sekretář král. 504,
505.
Kunstat městečko a panství 437;
z K. 359, 360; Anna 352;
Boček 144, 145, 210, 226,

z Poděbrad 424, 428; Břeněk
387; Heralt Kuna 355, 361,
z Bolehrad 286, z Plumlova
nejvyšší komorník cud Olomou-
ckých 386; Hynek Boček 182,
205, 207, 301, z Polné 433,
na Polné 411, 412; Jan 360,
437, Kuna 386, na Rožnově
332, 333, 433, hejtman markr.
Morav. 353, 368, Jan Zajimač
360, 387; Karel Zajimač 360;
Kuna z Boleradic 387; Ludvík
Zajimač 57-59, 412, 437; Si-
gmund 360; Smil Kuna 330,
372; Vilém Kuna 329, 347,
359, 360, 412, na Lukově 286,
podkomoří Mor. 352, 367.
z Kunšicho Anna 521; na Zaje-
čicích 410.
Kunžák městečko 488.
Kurakov ves u Bechyně 439.
Kuří Vody viz Berka.
Kurovský Hašek 362; Vilím 344,
354, 362.
Kurzbach Sigmund 421.
Kuspian doktor 173-176; srv.
Krispian.
Kusý Hynek a Jan 363.
Kutná Hora 40, 78, 139, 152,
163, 167, 169, 170, 462,
469, 470.
Kutnaur Hendrich 452.
Kuželík Jan 363.
Kvasetice ves 415.
Kvasnička poddaný 440.
z Květnice viz Holec.
z Kvítkova viz Vlk.
z Kyjovic Jan 378, Kyjovský 363.
z Kynestu viz Koč.
z Kynšperku viz Steppach.
z Kynšperku viz Planknar.
Kyšperský viz z Vřesovic.
Kytle vládka na Moravě 363.
Kytlice pan 226.

L.

Labe řeka 514.
Labštejn viz z Bínu.
Lacembok viz z Chlumu.
Ladislav Pohrobek král Český
220, 387, 388.

- Lafštein 95.
Lajtolt, Leytolt Jiřík 65, z Ebrnic na Nekmří 77.
Lamina 234.
z Landšteina Dorota Šumburkova 547-550; Jan Zub 363, na Tuchorazi 521; Mikuláš Zub 434; Vilém Zub 421, 422, 544, 545.
Lang Matouš kard. z Gurku 184.
Lanskroun viz z Pernšteina.
Lapková Janová 440.
Laryš vладыka na Moravě 365.
Laškovský Aleš a Beneš 362, Jan 361.
Lazarová 56.
z Lazec Mareš 406.
z Lazník Votík 362.
z Lažan Bechyně Jan na Pičíně purkrabí Karlšteinský 100.
Lebka z Podhořan Jan 447, 449, 450.
Lechvický viz ze Zástřízl.
z Ledče Anna na Nebovidech 510, 511; viz z Řičan.
z Ledec Adam, Hynek a Jindřich na Chvalovicích 64.
Lemberkova zahrada v Plešech 481.
Lesecký pán na Moravě 374.
Lesice viz z Hostovic.
Leskovec pan 469, 471; z Leskovic Albrecht podkomoří 521, z Leskovce 522; Arnošt 412, 498, 500; Bohuchval Leskovec z Leskovce 463; Jan 172, na Kamenici 440, 442, 462; Jindřich 499; Václav 499, 500.
z Lesonic viz Kapřík.
z Leštné Barbora 363.
Leštno 123, 134, 138, 159; viz ze Šternberka.
Letovice na Moravě 378; z L. viz z Bozkovic.
Leva viz Malovec.
Leytolt viz Lajtolt.
Lhota ves 440; Karpíškova 415; Ovesná 415, 416.
Lhotský Jan, Václav a Vratislav 362.
ze Lhoty viz Boryně.
Libák Matiaš 410.
Liběchov viz z Šebířova.
z Libějovic viz Malovec.
Libín 452.
Libkovic ves 552-554.
Liblice 28, 51, 56, 62-64, 515 až 517; viz Bachtl.
Libštein 33; viz z Kolovrat.
z Lichtenburka Albrecht Bítovský 359, 360; Hayman na Miletině 159; Henrich z Bítova 386; Hynek 77; Jan Krušina 24, 424; Jindřich 360; Smil z Bítova 387; Štěpán z Cornšteina 387; Vilém Krušina 55, 70, 75; viz Trčka.
z Lichtenšteina 163, 168, 171, 172, 174; Eliška 242, 265; Hanuš 242-244, 249, 251, 260 až 262, 265-268, 270, 271, 275-277, 359, 360; Hartman 360; Herrich 270; Jindřich 251, 253, 256, 260, 279-281, z Mikulova, z Nikolšpurku 387; Jiřík 360; Krištof 386; Linhart 359, 360; Perchta 250; Vilém 253.
Liczek vладыka na Moravě 364.
Lída panna 234.
z Limberka viz Žabka.
Limburk (Nymburk) 136.
Linec 71, 158, 165, 209, 216, 261, 262, 270, 280, 371, 486.
z Lipé, z Lipého viz Berka.
Lipnice 149; viz Trčka.
z Lípy viz Trčka.
Lisa z Němčic Zdeněk 518, 519.
z Liskovce Liskovec Petr 412.
Liška Ondřej v Žatci 512, 513.
Lišovský Vít 79, 91.
Litman Lorenc 44.
Litoborský viz z Chlumu.
Litoměřice 94, 527, sjezd (1530) 2; census 424.
Litomyšle 297, 411, 414, 435; viz Kostka.
z Litovic viz ze Svinař.
Litvin viz z Klinšteina.
Lnáře 63; viz Zmrzlík.
z Lobkovic Jan 235, 423, z Haššteina 420; Jiřík 90, 91, 93, 94, 106, na Bílině 101; Ladislav mladší na Bohdalicích, cis. rada a mundšenk 334.
Loket 415.
Lomnice v Jičínku 179.
z Lomnice Jan 160, 360, 386, na Meziříčí 122, 136, 150, 153, 163, 164, 167, 168, 176, 178, hejtman Morav. 157, 182, 417; Jindřich na Meziříčí 286, 344, 346, 458; Jiřík 360; Ladslav 359; Markvart 387; Václav 330, 359, 360, na Náměstí 286, 360, starší 359; Vaněk 360; Znatha nejv. sudí Morav. 286, 297; srovnej Babkové, z Meziříčí.
Lomské Hory 11, 28, 29.
z Lomu viz Jermík.
Lorenc služebník 92.
Loucký klášter na Moravě 361, opat Pavel 286.
Loučencova Anna z Hustiřan 538.
Louňovský klášter 415.
Louny 94, 242, 258.
Loutka vладыka na Moravě 363.
z Loutkova viz Vrchotický.
Loutský viz Loucký.
Lozuan? podpis 446.
z Ludanic Hynek 317, 386, 387; Jan 317; Sigmund na Veveří 433.
Ludvík král Český a Uherský 16, 84, 136, 144, 157, 161, 175, 176, 180, 187, 190-193, 200, 221, 225, 228, 229, 290, 298, 319, 320, 328, 332-334, 340, 341, 345, 346, 357, 358, 365, 366, 372, 379, 385, 390, 391, 393, 398, 399, 418, 444, 446, 447, 450, 455-465, 467, 468, 477, 486.
z Lukavce Štilfrid 431.
Lukavský z Lukavice Jan 436.
z Lukonos viz Švik.
Lukov viz z Kunstatu.
Lukovský Jindřich 364.
z Lungvic Jan úředník u desk 76, 87.
Luther Martin 452.
Luže místo 417.
Lužice Dolní 2, 20, 22; Horní 72, 451, 457, 458, 463; viz Šestiměstí, Berka.
Lysá 10, 14, 28, 50, 63, 70, 71, 73, 79, 86-90, 93, 95, 97, 102, 110, 112, 116.

M.

- Maděra z Telče 61, 62.
 Magdeburské právo v Čechách 506, 515, 532.
 Mahomed sultan 503.
 z Maidburka pan 279.
 Majšnar služebník 92.
 Maléřtík viz z Hozlau.
 z Malíkova purkr. na Hradci 408.
 Malovec z Chýnova Diviš 536, 539, 540; Jan na Witmberce 98; Leva z Libějovic 145; Zdeněk 409, 410.
 z Malzaunu Joachim 6, 7, 25, 37.
 Mandl kovář 435, 436.
 Manvic Martin 109.
 z Marejše Barbora 440-442.
 Marek Martin 79, 91.
 Marie královna, choť Ludvíkova 346, 366, 373, 458, 459, 465, 466.
 Markolt Petr měšťan v Sušici 521, 525, 526, 544, 545.
 Markvart Linhart 65; viz Kraselovský.
 Markvartec ves 452, Markvartice 453.
 Maršálková Johanka 521, 522.
 Martin pacholek v Libkovicích 553, 554; poddaný 481; sedlák v Milkovicích 557; služebník 281.
 z Martinic Bořita Beneš 363; Jindřich 364, na Smečně 33; Jiřík na Smečně 96; Wolf 32, na Smečně 96.
 Martinkovský vládka na Moravě 364.
 Mašiek poddaný 440.
 Mašta poddaný 481.
 z Maštova viz z Kolovrat.
 Matěj poddaný 542, 543; střelec z Berouna 534.
 Matězek vězeň 438.
 Matouš písař 445; tesař 80.
 Matyáš král Uherský 306, 386 až 388.
 Maximilian I. císař 146, 158, 160, 161, 163-169, 171-178, 180 až 182, 197, 199, 200, 202, 209, 210, 214, 216, 217, 501, 502.
 Měcholupy ves u Prahy 541.
 Medek viz z Waldeka.
 de Medici Petr a Vavřinec 502.
 Meilberk zámek 200.
 Mělník 152.
 Mertl Prager poddaný 133.
 Městěček Jan 86, 87; Sigmund 77, 89, z Vejškova na Dolanech 65.
 Mezenský z Mezného Oldřich starší na Mnichu 463.
 z Meziklasí viz Bubl.
 z Mezilešic Mikuláš na Týnci 409, z Mezilešic na Tajnici 410.
 Meziříčí 122, 123, 135, 150, 170, 469, 473, 540; z M. Jan, Jindřich, Václav, Vilém, Vladislav a Zdeněk 360; viz Babkové, z Lomnice.
 Michal kníže ruský 173.
 Michálková 69.
 z Michalovic Václav mistr Strakonický 243.
 Michalovice ves 415.
 z Michlstorfu Mikuláš úředník v J. Hradci 492.
 Mičanové viz z Klinšteina.
 Migal kupec 467.
 Mikovice viz Boryně, z Waldšteina.
 Mikuláš apatekář v Praze 513; poddaný 481; purkrabí 444; vězeň 237.
 Mikulov, Nicolsburk, Nykšpurk 244-248, 251-253, 257, 258, 260, 269.
 Mikušovská poustka 440.
 Milanský kníže Ludvík 502.
 z Mildova viz Šumpetr.
 Miletín viz z Lichtenburka.
 z Miletinka viz Mrzák, Pardubský.
 Miličín 82, 125; z M. Přibík 386.
 z Milkova Mikuláš kancléř Rosenberský 144.
 Milkovice dvůr a ves 557.
 Milonský Prokop 363.
 Milotský Procek 363.
 z Minic viz Mulfar.
 Miniovský Hynek 362.
 z Minsterberka Anna kněžna 429, 479; Bartoloměj 149, 151, 153, 157, 159, 163, 164, 166, 168, 172, 174-179, 181-184, Baroš 165; Jiří 45; Karel 7, 79, 225, 226, 284, 299, 469, 471, 473, hejtman kr. Českého a fojt H. Lužice 451, 452, 457, kníže Olešnický, hrabě Kladský, hejtman D. Slezska a Hlohova 8; Kateřina Saská 408, 429.
 Miroslavský vládka na Moravě 364.
 Mirotice 48, 50.
 z Mirova viz Valecký.
 Mistelbach v Rakousích 270.
 Mišeň 43, 93, 94, 111, 117, 143.
 Mišura lotr 134.
 z Mitrovic Vratislav 528, 529.
 Mitterberg zámek 276.
 z Mladějovic Petr Mladějovský 32, 412, 524, 535, 536, 540.
 Mládenec Vilém 359, 360.
 z Mladoňovic Smil 364.
 Mladota ze Solopisk Hynek 436; Prokop a Václav 527.
 Mlékovice u Kouřimě 550.
 Mnich viz Mezenský.
 Mnichov 15.
 Mohučský arcibiskup 501; Albrecht Braniborský 221, 228.
 z Mokronos viz Hron.
 Mokrá ves 415.
 Morava 137, 225, 494-496, 514; dědičnost vlády 403, důchody panovníkovy 393, 395-397, 399, 401, poměr k Čechám 203-205, k Uhrám 304, 384, 402-405; postoupena (1527) 391; zapsána 347; sněmy (1515-1527) 282 až 405; sněm (1508) 134; privilegia 385-391, 404; volba krále Českého 374, holdování 373, 376-378, přísaha 381-385, slib 384, 385; nepokoje (1517) 206.
 Morava řeka 285.
 Morea v Řecku 483.
 Morkovský Jiřík 362.
 Moskva 173, 210.
 Most město 94, 143, 515, 529, 532; census Pontensis 424.
 Moštěnský Adam a Jan 362.
 Mouřínovský Bernart, Jan, Jindřich a Petr 363.
 Mrakeš Jan 173-178, 217, z Noskova 160, 163, 200, úředník na Drozdovicích 368, 370; Petr z Noskova 200, 364.

Mrzák Baltazar kněz z Miletinka 509, 510, 540.
 Mšen statek 110.
 Muchek Jan 62; Oldřich z Bukova na Tchořovicích 99.
 Muhač v Uhřích 365, 366.
 Mulfar z Minic Ambrož 558, 559.
 Munka 56, 115.
 Mutina viz z Chlumu.
 Mutina, Modena v Itálii 149.
 Mutterplus viz z Tedražic.
 Myslin viz Rendl.
 Myška 32; ze Žluníc Jan a Smil 36.
 Mýto Vysoké 318, 411, 525.

N.

z Nabdína viz Firšic.
 Nác z Chřenovic Jindřich 412.
 z Náchoda Petr Adršpach 24, 55, 70, 72-79, 89, 96-98, 109.
 Nadikovský z Vlášence Jan a dcera Johanka 408; viz z Vlášence.
 z Naidecku Vilém, rada arciknížete Ferdinanda 368, 370.
 Nalžovy viz z Velhartic.
 Náměšť viz z Lomnice.
 Neapol v Itálii 235; král 502.
 Nebovidy 511; viz Chotouchovský, z Ledče.
 Nebřehovský pan 32.
 z Nečtin viz Beneda.
 z Nedabylic viz Straka.
 z Neidperku Konrád 539.
 Nejedlý Václav rychtář v Král. Hradci 514.
 Nejštetl viz ze Smiřic.
 Nekešmuth Sigmund 363.
 Nekmř viz Lajtolt.
 Němci 189, 501.
 z Němčic viz Lisa.
 Němec Pavel v Králové Hradci 514; Václav v Libkovicích 554.
 Nemotice viz z Bozkovic.
 z Nemýčevsi Eliška 136.
 Nepomuk městečko 3, 4, 6, 7, 39, 54, 55, 80, 444, 459.
 Neprachovy viz Zmrzlík.
 z Nestajova viz Zehušícký.
 Netolice 205.
 Neznášovský viz z Hustiřan.

Nežárka předměstí v J. Hradci 435.
 z Nežetic viz Karlík.
 Nikodem z Jilového 528.
 z Nikolšpurku viz z Lichtenšteina.
 Nimč z Petrovic Kunc 53.
 Nitovice ves 481, 482.
 Noéma z Rokyc 436.
 z Norbu, z Norku viz Kunc.
 z Noskova viz Mrakeš.
 Nová Říše klášter 361, 427.
 Nová ves u Jičína 179, 183.
 Nové Město za Vidní 242.
 z Novosedl viz Zima.
 Nový Hrad viz z Kolovrat.
 Nymburk, Limburk 136.

O.

Obešlik Jan 362; Jetřich 363.
 z Ochab Jindřich na Velikém Polomi 8.
 z Oděrad Burian 365.
 Odra řeka 285.
 z Ojnic Tas 350, 363.
 z Olbramovic Přech 237.
 Olešnice ve Slezsku viz z Minsterberka.
 z Olivetu Olivetský Pavel 297.
 Olomouc 135, 198, 268, 283, 286, 290, 292, 296, 298, 302, 306, 318, 329, 342, 352, 368, 371, 388, 390, 428; biskup 131, 311, 344, 355, 359, 360, 405, 427, Protasius 386, 387, Stanislav 284, 286, 290, 300, 326, 329, 330, 332, 346, 356, 391, manové jeho 365; cudy 386; kapitola 312, 361; klášter Kartúsů, u Věch Svatých 361; radnice 304; sněm (1508) 134, (1514) 162, 163, (1515) 282, (1516) 284, 297, (1517) 300, 301, (1518) 303, (1519) 316, (1520) 321, (1523) 341, 343, (1525) 352, (1526) 372, (1527) 372, 375, 377, 404; kraj Olomoucký 321, 327, 358.
 Ondráček z Chynína 17, 30, 36.
 Ondřej starý, pan 88, 89; poddaný 529; řezník ve Vodňanech 517; služebník 20.
 Onšík viz Dalibor.

z Onšova Vilém 499; srovnej z Vonšova.
 Opatov klášter 415; viz Kobík, z Šidlovce.
 Opavské knížetství 312, 333.
 Opl viz z Fictum.
 Opočno 171, 178-180.
 Ořechov ves 452, 453.
 Ořechovský Jan 361; Václav 361, 363.
 Orša řeka 173.
 Osecký opat 91.
 Osecký rybník u J. Hradce 488.
 z Osečan Bohuslav 440-442; Jan 418, 431, 440; Oldřich a Vilém 440-442.
 Osek ves 415.
 z Oseka viz Risenburk.
 Oslavický Bohuslav a Sigmund 364.
 Oslovany klášter 361.
 Osovští páni 359.
 Osterský Jiřík 80.
 Ostrava na Moravě 362.
 Ostřihom v Uhřích 161.
 Ostrovcové páni 136, 549.
 Otice viz Votice.
 Otmar Jan 557; Prokop z Holohlav 508, 509.
 Otoslavský Mikuláš 361; Příbek z Otoslavice na Březovicích 407, Petr Příbík 410.
 z Otradovic viz Svadba, Škopek.
 Ou- viz Ů.
 Ovesná viz Lhota.

P.

z Paběnic viz Hádek.
 Pacák Václav 363.
 Pacovský žhář 129.
 Pačlavský Mikuláš 362.
 z Padvy Křištof markrabě 501.
 Paka 179, 183.
 z Pakoměřic viz z Rozhovic.
 z Palovic viz Čilád.
 Pankovsa, Pánkovská? poustka 440.
 z Pantenova viz Bachtl.
 Panwic Antonius 452.
 Pardubice 190; viz z Pernšteina.
 Pardubský z Miletinka Jiřík 540.
 Paříž 147.

- z Pasaunu viz Šlik.
 Pasov v Bavořích 131, biskup 260, Linhart 249, Wigileus 197.
 Pašek z Vratu 469-471.
 z Pašiněvsi Jan na Krchlebicích 426.
 Pašinka z Trojanovic Petr 515 až 517.
 Pátek místo 159.
 Paugortnar 266.
 Pavel řezník 547.
 Pavlíček 227.
 Pavlov ves 444.
 Pavlovský z Witbachu Václav 286, 363.
 Pecingar Mikuláš 410.
 Pecka Václav poddaný z Klášterce 527, 528.
 Pehm Jan na Hradčanech 530, 531.
 Pelhřim viz z Údimě.
 Pelhřimov město 248, 415.
 Pelka vládyka na Moravě 362.
 Perényi Petr nádršpán uherský 156, 161.
 Permesgrym viz z Hozlan.
 z Pernšteina 171, 173, 207, 330, 475; Jan 119, 353, 359, 360, 387, 436-438, na Tovačově 305, na Helfenštejně hejtman Mor. 226, 299, 334, 358, 367, 371, 433, komorník Mor. 286, 296, 329, 427; Vilém 148, 259, 437, na Helfenštejně 167 až 170, 282, hofmistr 70, 144, 412, 506-557, 559, maršálek 386; Vojtěch 155, 203, 412, 419, na Hluboké 190, 218, na Lanškrouně 419, na Pardubicích 474, hofmistr 15, 58, 158, 190, 218, 419, 474; Vratislav komorník cád Brněnských 386; viz z Šumburka.
 Pešík 410.
 Pětikostelský biskup viz Száthmary.
 Petr písař Chlumský 448, 449; poddaný v Plešech 481; rychtář v Kopidlně 547.
 Petrkov 210.
 Petrlík ze Stradova Mikuláš 144.
 z Petrovic Petrovský 365; Bernart 361; Heřman 528, 529; Jan 363; Sigmund 434, Hostačovský na Hostačově 447, 449, 450; viz Nimč.
 Petrův Blažek poddaný 440.
 Petřvalský na Moravě 362.
 Peugar Jakub 488; Křištof farář v Nové Říši 427, 428, 490.
 Pflug z Rabšteina Hanuš na Bečově, hejtman něm. lén a maršálek dvoru král. 465, nejv. kancléř 110; Pflugová Anežka ze Švamberka 545, 546, 548.
 Phile Jeronym, odpovědník na Moravě 368.
 Pičina viz z Lažan.
 Pieště ves 415.
 Pikna poddaný 440.
 Pikous Jan 547.
 Piltenperk viz Pöltenberg.
 Pintha pan na Moravě 198; Hrůza 364; Sigmund 363.
 Píram viz Kapoun.
 Pisa v Itálii 502.
 Pisek město 56, 218-220, 222 až 225, 227-233, 235, 236, 508.
 z Písnice Jan místopisatel 410.
 Pistoriz služebník 234.
 Pišťanští sirotci 527.
 Plachý z Třebnice Šimon 124.
 z Plakvic viz Rausendorf.
 Planknar z Kynšperku Wolfart podkomoří 108.
 Plánský Jindřich 23.
 Plastovský rybník 37, 60.
 z Plavna 19; Henrich 422, 526.
 Pleše ves u J. Hradce 481, 498.
 z Plešnic viz Ulicský.
 Ploskovic 50; viz Drahonice, z Wartenberka.
 z Plumlova viz z Kunstatu.
 Plzeň město 18, 31, 36, 122, 130, 141, 220, 530, 531, Pilzeň 247, Nový 124; předměstí Pražské 131, Škvrňské 124; špitál 131; sněm (1507) 124; vyhořela (1507) 124-128.
 Pňovský viz ze Sovince.
 z Pocenovic viz Zajiček.
 z Počepic Štěpán 408.
 Podbuštěhrad ves 542, 543, 555.
 z Poděbrad viz z Kunstatu.
 Podhola Petr 363.
 z Podhořan viz Lebka.
 Podlažský klášter pustý 413.
 z Podmanína na Bystřici, hejtman nad dvořany v království Uherském 345.
 Podol na Moravě 302.
 Podstatský Jetřich 362; Prokop 364.
 Podvecký služebník 137.
 Pokstorfar Jan 12, 27-29.
 Polencová 50.
 Police, rybník 440; viz z Backovic.
 Polívka poddaný 481.
 Polná 144, 203, 205, 206; viz z Kunstatu.
 Polom Veliký viz z Ochab.
 Polské království 25, 101, 119, 165, 173, 199, 210, 228, 314, 344, 350, 351, 365, 405.
 Pöltenberg, Piltenberg, Hradiště u Znojma 452, 453, klášter 361.
 Poner Fridrich 530.
 Ponikovský Jan vládyka na Moravě 362.
 Pons viz Most město.
 Portnar Hanuš 92, 106.
 z Postupic viz Kostka.
 z Pottendorfu 276; Jiřík 242.
 Pozorský Hynek 363.
 Prachatice 29, 30, 37, 133, 134, 142, 218-220, 222-225, 229 až 233.
 Prachenský kraj 137, 141, 207, 220.
 z Prachomet viz Telecí.
 Prager Mertl poddaný 133.
 Praha 104, 265, 351, 469-471, 529; hrad 136, 141-143, 159, 170, 179, 183, 186, 187, 189, 209-211, 213, 237, 356, 377, 458, 504, 518, 530, 546, světelnice soudná 38, opatrování hradu 187-189; Hradčany 130, dům Rosenberský 213, Rožmítláský 2; Malá Strana 61, 83, 192, domy Pod Stupněmi 514; Nové Město 51, 187-192, 514, 515, 533, 555; Staré Město 129, 187-192, 202, 409, 410, 519, 520, 530, 537, 541, 546, 559, Králův dvůr 214, dům U lilium 513, radnice 210, Ungelt 43, 473; Vyšehrad 415, 517, 518; Židovské město 4; kláštery a kostely: sv. Anežky

420; sv. Barbory 420; sv. Jiří 31; křížovníků 453; v Slovanech pouť 189; Týnský 189, 197; sv. Václava kaple 31, 32; sv. Víta 197, 415; Věch Svátých 513, 521; na Zderaze 498, 551, 552; — pečeť městská 187; přednost 187; — sněm (1508) 135, (1514) 155, 161, 181, (1516) 194, 195, 199, (1517) 202, (1525) 471; — Pražané 104, 114, 116, 118, 130, 139, 149, 151, 152, 157, 165, 168, 171, 172, 184, 186-190, 194-197, 198, 202, 207, 210, 469, 470, 473, 531; bouře (1514) 159, 173.
 Prackický Hynek 361.
 z Pranthu Kašpar, Kateřina Mandelena a Ottilia dcery jeho 525, z Pranthu 532, 533.
 Pravonín ves 415, 416.
 Pražák poddaný 6, 7.
 Pražma Beneš, Mikuláš a Petr 362.
 Přech viz z Čestic, z Olbramovic.
 Přechova Eliška 423.
 Předbor z Radejšína Ondřej 552 až 554, na Šemberce 556; z Tažova Kateřina 540, z Tažovic 524, 536.
 Přefát měšťan Praž. 519; z Vlkánova Jindřich a manželka Kateřina 458.
 Přepyský z Rychenberka Jindřich 286.
 Přerov viz z Šelnberka.
 Přestavlecký Jan a Vítek 362.
 Prešpurk 135, 147, 175, 176, 181, 283, 420, 456, 457.
 Přetví z Havroně Lenhart hejtman na Sýcově 21.
 Přibek, Přibík viz Otoslavský.
 Přibram Ezechiel v Praze 519, 520.
 Přibram město 81.
 Přibský Jiřík ze Slaného 5.
 Přilepy Staré 528, 529.
 z Probuze viz Krupý.
 Procek viz z Cetně.
 Prokeš poddaný 481.
 Prokop vězeň 438.
 z Proseče Ryšavý Petr 318; viz Škorně.

z Prostého a z Batelova Jindřich 226, 227, 408, 417.
 Prostějov 170, sjezd obecní (1520) 329.
 Prostiborský Sezema 543, 544.
 Prošovice ves 529.
 Protivec Mikuláš 270.
 z Prudic viz Špetle.
 Práhonice viz z Dubče.
 Prusinovský Albrecht 362; Mikuláš 347, 364; Vilém 344, 355, 364, 373; Znata 362.
 Puchoměř pan 252, 255; srovn. Pulhoměř.
 Puczhart vládyka na Moravě 362.
 Puklice Mikuláš 217.
 Pulhoměř pan 263, 264; srv. Puchoměř.
 Purkhart z Kestřan Arnošt 523.
 Pustiměřská abatýše na Moravě 361.
 Půta viz Risenberk.
 z Pythy viz Tešnovský.

R i Ř.

Rabí viz Risenberk.
 Rablany 174.
 Rabštejn 83; viz Pflug.
 Racek vládyka na Moravě 363.
 z Racova Batelovští 364.
 Radějice ves u Bechyně 439.
 Radějovice ves 440.
 z Radejšína viz Předbor.
 Radek posel 559, 560; Petr rýchtář Miličinský 125; služebník 134.
 Radimovy Luh ves 440.
 Radkov ves 452, 453.
 Radkovi rytíři 47, 48; Radkovec Karel 363; Mikuláš 364.
 z Radostína Mikuláš 364.
 Radošovice ves 415.
 Radotín ves 558, 559.
 Radouň Německá 498, 499.
 Rafavý 96.
 z Rajchu viz Rejchl.
 Ráje ves 527, 538.
 Rajetští Lev a Hašek 361.
 Rajhradský probošt 361.
 Rakousy 9, 161, 168, 172, 175, 184, 209, 217, 260, 304, 320, 350, 354, Dolní 370, Horní 280.

Rasná ves 452, 453.
 Rašín viz z Risenberka.
 Rausendorf z Plakvic Adam hejtman na Zelené Hoře 4, 6, 13, 34, 35, 37, 39, na Krupce 63, 79, 93, 100.
 Rázek Martin 113.
 Rechemberk viz z Želetic.
 Řečice Kardašova 481, 497, 498.
 Řečický Bohuslav, Jindřich a Mikuláš 364.
 Řeckovský statek na Moravě 364.
 Řehák mlynář 549.
 Řehoř písař 62.
 Rejchl z Rajchu Jetřich 83, 84, 115, 120; Petr 83.
 Rejštejn 117.
 Rendl 50, 95, 132, 133, 146, 147, 150, 151, 153, 155, 156, 162, 164, 165, 174, 189, 211, 212, 214, 504, Albrecht 136, 140, z Úšavy na Myslíně 418.
 Řepická paní 32, 99; viz z Trnové.
 Řeřábek Jan 453, 454.
 Řesanice viz z Kadova.
 Řevnice městečko 558, 559.
 Řezno 113.
 Rich Jan kaplan v Černovicích 199.
 z Richenberka viz Přepyský.
 z Říčan 37; Burian Ledecký na Ledci 11, 412-426, 438, 459, 482, purkrabí na Soběslavi 149; Kavka 22; Mikuláš Kavka 512, na Štěkně 508; Václav místosudí 416.
 Říha písař 13.
 z Říhovic Barše 338.
 Řím 216, 268, 501.
 Risenberk 31; z R. a ze Švihova Břetislav na Rabí 67, 88, 99, 119, Břeněk 424, hofmistr dvoru krále Ludvíka 299; Jan Půta Švihovský na Švihově 87, 88; Jindřich ze Švihova na Rabí 46, 67, Švihovský 89, hofmistr dvoru krále Vladislava 157, nejv. kancléř 451; Vilém ze Švihova 235, na Klenovém purkrabí Karlšteinský a hofmistr dvoru král. 66, 71, Klenovský 4; viz z Roupova.
 z Risenburka (psáno z Risenberka)

- a z Oseka Jan Boreš 411, 412.
 z Risenburka Petr Rašin na Staré, podkomoří králové 97; Votík na Jestřebci 407.
 Říše klášter viz Nová Říše.
 Robmhap ze Suché Václav místopisár 439.
 Rodův syn poddaný 481.
 z Rokyc Noéma 436.
 Rokycany, klášter 35.
 Rokytští páně 359; Bilík Hynek, Jan, Půta a Václav 360.
 z Ronova Jan mladší Křínecký na Rožďalovicích 454, 455; Johanka 454; Vilém Křínecký 113, 115; Žofka Křínecká 454, 455; viz z Ilburku.
 z Ronšperka Dobrohost 276, 503, Zdeněk 139.
 z Rosenberka 46, 61, 66, 100, 146, 471, 472, 477, 479, 508, 511, 521, 522, 535, přednost 186, vladařství 238-240; Annežka 242, 243, 258, 276, 279; Jan 29, 30, 37, 47, 48, 59, 103, 239, 240, 242, 245, 258, 267, 268, 270-277, 458, 478, 480, komorník 277, 278, na Strakoněch 34, 46, 53, 54, 60, 61, 66, 68, 71, 84, 145, 200; Jindřich 149, 200, 209, 216, 240, 242-244, 247-249, 251, 252, 256-262, 265-267, 279-281, 476, 478, na Krumlově 235, 467, 468; Johanka 279; Jošt 117, 119, 205, 242, 258, 478, 480, biskup Vratislavský 271; Kateřina 138; Lidmila 242, 258, 260; Oldřich 129, 135, 140, 150, 153, 242, 243, 245-248, 250, 258, 260, 261, 265, 267, 268; Perchta vdaná Lichtenštejnová 241-281; Petr 61, 103, 122, 126-128, 130, 131, 135, 136, 140, 145, 157-159, 162, 165 až 169, 171, 173, 176, 180, 182, 184-193, 195-197, 199, 200, 203, 204, 208, 211, 213, 214, 217-219, 225, 227-229, 236-240, 408, 416, 429, 477, 478, 480, 547, na Krumlově 123-125, 134, 138, 142, 143, 148-154, 170, 185, 190, 201, 206, 209, 211, 215, 216, 220, 224, 232, 233, hejtman zemský 524, 526, 548, hejtman kraje Prachenského 137, 141.
 Rosmtál 93, 112.
 Roštejn zámek 61.
 Rotmberk viz z Hustiřan.
 Roubík z Hlavatec Mikuláš 364, 418, 431, 445.
 z Roudného Matěj 443.
 Roudnice nad Labem 15, 159, sněm (1516) 199.
 z Roupova Jan 31, nejv. pisár 421; Kateřina Risenberská 31; Václav 507; Vilém 77.
 Rous 246, 247, z Čemín Jan 262, 265, 266; z Libkovic 552-554, Antoš 554, 556.
 z Rozhovic a z Pakoměřic Vít 555, 556.
 z Rozsedl Jindřich Strejčkovský 19; Mikuláš 13, 17, 18, 20, 34, 47.
 Roztyly dvůr 518.
 Rožďalovice viz z Ronova.
 Rožmitál 5, 35-37, 81, 102, 159; z R. Adam Lev 13, 37, 98, 99; Anna 491, z Blatné na Hradci 60, 103, 487, 488, 490; Jan 37; Joachim 20, 25; Johanka 536, 537; Kateřina 27; Zdeněk Lev 10-15, 132, 135, 138, 159, 160, 175, 185, 186, 190, 204, 209, 469, 471, hejtman král. Česk. 487, nejv. purkrabí 1, 2, 145, 146, 148, 154, 166-168, 170, 173, 176, 182, 193, 213, 236, 239, 299, 431, 468, 474, 487, složil purkrabství 41; nejvyšší sudí 123.
 Rožnov na Moravě 360; viz z Kunstatu.
 Rubáš vládyka na Moravě 364.
 Rudolf pan 93.
 Ruprecht doktor 469.
 Ruský kníže Vasil Ivanovič 173.
 Ruzinský dvůr 25.
 Rážená ves 452, 453.
 z Rybňan viz Doubek.
 Rychvaldský Bernart 362; Bohuše 330.
 Ryšan Franěk a Jan 363.
 Ryšavý Hans 15; viz z Proseče.
 ze Rzávého viz Vitha.

S.

- Sak z Bohouňovic Jan v Bračicích 447, 449, 450.
 Samuel Jiřík pan 80; viz z Hrádku.
 Sasko 18, 20, 143, 408; kníže Albrecht 501; Jiří 2, 111, 112; Kateřina kněžna 429.
 Saský dům v Praze 188.
 Sataněf z Drahovic Václav na Hanenšteině 506, 507, 527, 528, 538, 539.
 Sázava řeka 474.
 Schonnberg v Moravě 153.
 Schwarzenberk zámek v Bavořích 123.
 ze Sedlce viz Hrobský.
 Sedlčany 158.
 Sedlecký klášter 415.
 Sedlnický Jan 362.
 Sedmihrady země 372, 377, 399, 493, 494.
 Semčický Aleš 109.
 Semín 114, 115, 117; ze S. Semín Jindřich 53.
 Sendražský ze Sendražic Beneš 97, 556, 557, správce purkrabství kraje Hradeckého 531, 532; Jan 97.
 Seslavce viz Talacko.
 Sezema viz Prostiborský.
 ze Sezemic viz Čejka.
 ze Sezenic Jaroslav 363.
 ze Sibřiny viz z Vrábí.
 Sigmund císař 415, 424.
 Sigmund purkrabí 142.
 Sirotek rychtář 542, 543, 555.
 Skála hrad 151; ze S. Břeněk nejv. sudí dvorský 424; Půta 424; viz z Waldšteina.
 Skalice 104, 409; viz z Chotče, z Koloděj.
 Skalice v Uhřích 119, 394, 396, 397.
 ze Skalky Albrecht, Jan a Jiřík 527, 548, 549.

ze Skorotína Štastný 361.
 ze Skuhrova Jeronym 440, 442,
 místokomorník 533.
 Skyndr služebník 179.
 Slaný město 5.
 Slatiňany tvrz 467.
 ze Slavic Johanka 520.
 ze Slavkova viz Šiskové.
 Slepotický ze Sulic Heřman 550,
 551.
 Slezsko 9, 25, 172, 265, 347,
 350, 354, 356, 378; viz z
 Minsterberka.
 Smečno 36; viz z Martinic.
 Smetana Martin 547.
 Smidary viz z Wartenberka.
 ze Smiřic 51, 78, 86, 87, 93;
 Eliška na Největli 23; Jindřich
 Smiřický 62-64, 102; Sigmund
 28, 102.
 Smolec u Bechyně 439.
 Smolensko v Rusích 173.
 Snět ves 415; ze S. Pavel 542,
 543, Sněský 555.
 Soběslav město 149, 200, 202,
 203, 209, 237, 482.
 Sobotkův mlýn 440.
 Sokolnický Hynek 363.
 ze Solce Věslav Sigmund na Vy-
 šehněvích 407.
 ze Solopisk viz Mladota.
 Sosnovský Vaněk 364.
 Sova posel 234.
 ze Sovince Pňovšti 359; Heralt
 358, na Pňovicích 286; Jan
 386; Petr 355, na Doubravici
 359; Vok 286, 360, z Helfen-
 šteina 387, nejv. sudí markr.
 Morav. 326, 329, 352.
 ze Srbce Mikuláš 361.
 Srém v Uhřích 483.
 ze Stadice viz Hlimanský.
 ze Stahremberga Ruger Stahren-
 berg 276.
 Staněk kuchař 54, 68; měšťan
 v Olomouci 372.
 Stará viz z Risenburka.
 Stará Hora 44, 111.
 Stehlíkov ves 542, 543, 555.
 Steypach Kašpar z Kynikšperku
 a dcera Kateřina 526.
 Stibor úředník Helfenšteinský 364.
 Stojan vládka na Moravě 362.

Stolenský z Kopist Mikuláš 542.
 Stolička Bartoš v Bechyni 466, 467.
 Strachota nebožtík 88.
 ze Stradova viz Petrlik.
 Straka Jan mladší z Nedabylic
 73-76, 78.
 Strakonice 29, 37, 45, 53, 84,
 167, 168, 243; viz z Rosen-
 berka, ze Švamberka.
 ze Stráže Jan 499, 500.
 Strážnice 242, 268, 270-272, 274;
 ze S. Anna 515, 517; viz z
 Kravař, z Žerotína.
 Strážov 15.
 Strejčkovský viz z Rozsedl.
 Stremilov městečko u J. Hradce
 488.
 ze Strhařova Mikuláš, purkrabí
 na Stráži 499, 500.
 Stříbrná viz z Vrabí.
 Střítež ves u Polné 415.
 Střížovský rybník u J. Hradce
 488.
 Strkov viz Hruška.
 Strmberk místo 273.
 ze Strmelic viz Chmelík.
 Strnad Jakub v Praze 49, 51, 56.
 Strojetic 4, 6, 13, 34.
 Strupín pan 110.
 ze Studené Jan 418, 431.
 Studeneční vládkové na Moravě
 364.
 ze Suché viz Robmhap.
 Sudivoj v Ostravě 362.
 Sudoměřice ves u Bechyně 439,
 444.
 Sulek z Hrádku Závise hejtman
 hradu Praž. 187, 188, († 1517)
 201.
 ze Sulevic viz Kaplíř.
 ze Sulic viz Slepotický.
 Sušice 521, 525, 544.
 Sušický Václav 66.
 Svadba z Otradovic Jan 522, na
 Zbraslavicích 425.
 Svátek služebník 130, 131.
 Svatopole klášter v Hradecku 415.
 Svatopolský Hynek 559.
 Svatoš poddaný 440.
 Světecká paní 93; převora 115,
 116.
 Světecký, úředník archivu Tře-
 boňského 241.

Světlovský Burian 361.
 Svidnice ve Slezsku 151.
 ze Svinař a z Litovic Bohuslav
 423, Litovský 513, 514, 530,
 prokurátor 421-423; Václav
 Litovský 189, 520.
 Sviny ves u Čachrova 28.
 Sviták Vítek Adam z Landšteina
 na Tuchorazi 85.
 Svojsé viz Velhartice.
 Svojsice viz z Borovnice, Čil.
 ze Svojsína viz Zmrzlík.
 Sychrovská poustka 440.
 Sycov hrad ve Slezích 7, 21, 25;
 viz z Pretvic.
 Syřínkov statek na Moravě 363.
 Száthmary Jiří, biskup Pětikostel-
 ský 156, 161, 164, 174.

Š.

z Šanova Aleš Jan 423.
 Šantová Dorota 422.
 Šargan pan 350.
 z Šarova Jakub 317, na Krumlově
 hofrychtér Morav. 286; Jirk
 317, 362; Sigmund 421-423;
 Vaněk 362.
 Šasek žid 23.
 Šašovský vládka na Moravě 363.
 z Šaumberka Anežka 262; Jan
 hrabě 243, 262.
 Ščepkovský Lukáš 364.
 Ščimelov viz z Šidlovce.
 z Šebířova a z Beřkovic 152;
 Radslav 553-556, Beřkovský
 167, 178, 201, z Beřkovic
 552, na Liběchově nejv. písař
 185, 211, 213, 215, 416, se-
 kretář krále Vladislava 148.
 Šedík Petr 362.
 Šek pan 246, 259, 260.
 z Šelnberka 360; Jan z Kosti
 378, kancléř 389, komorník
 123, 504; Jaroslav z Kosti
 komorník 10, 16, 58, 59, 433,
 na Hrádku nad Sázavou 474,
 na Přerově 439, příjímá Ča-
 chol 132, 133.
 Šelndorf 158.
 Šemberk viz Předbor.

Šenk Vilém 545; viz z Tautenberka.
 Šerban pan 350.
 z Šermarka panna 245, Šermarova, Šermarýn 251, 258, 260, 264, 266.
 Šerý Matěj 547.
 Šestiměstí, Lužice Horní 87, 265, 470.
 Šic z Drahenic Hynek 77.
 z Šidlovce Křištof na Ščimelově a Velkém Opatově, starosta Krakovský a nejvyšší kancléř Polský 101, 165.
 Šimek poddaný 542, 543, 555.
 Šimon bakalář 75.
 Šindl Andres 95.
 Šiškové ze Slavkova 360.
 Škarka Hynek 362.
 Škopek Mikuláš z Bílých Otradovic na Kamence 209.
 Škorné z Proseče Jan 492.
 Škvrňské předměstí v Plzni 124.
 Šlajbor (Slavibor) 115.
 Šlaknwerd (Ostrov) 532; viz Šlik.
 ze Šlenic Haugolt 422.
 Šlik Albrecht 110; Kašpar 141; Mikuláš 141, z Holajče a z Hertmberku 526; Šebestián 141; Štefan 471, z Holajče hrabě z Pasaunu na Šlaknwerdě 465.
 Šlotrěf Václav 511.
 Šnobl Jan z Varův 511; Kašpar 56.
 Šoraj Jíra poddaný 443, 444.
 Šorf Mikuláš 84.
 Špán služebník 250, 269, 274.
 Španěly 113, 235, 370, 378.
 Špetle pan 24, 76, 504; Burian 70, 73, z Janovic 97, 410, 413, na Bezdězi 98; Hynek 70, z Janovic 434, na Hostinném 436; Jan 73, z Janovic na Bezdězi 416, 425; Jerolím 364; Jindřich 364, z Prudic 413; srv. z Janovic.
 Špimberk zámek u Brna 226, 299.
 Špuléf z Jiter Václav 480.
 Šrámek Jan v Březně 541.
 Štáblovský 365; Jan 314.
 Štanpach 141.

Šťastný ze Skorotina 361; viz z Kolovrat.
 Šťastný poddaný z Březnice 409, 410; posel 99.
 Štědrokovice ves 440.
 Štěkna viz z Řičan.
 Štemberk viz Berka.
 Štengl kupec 467.
 Štěpán pan 504; poddaný z Kolínce 45, 46; služebník 255.
 Štěpánov ves 415; ze Š. Petr Štěpánovský 435.
 Šternberk hrad 134, klášter 361; ze Š. 475; Adam 4, 47, 65 až 67, 80, 100, 115, na Zelené Hoře 48, 52, 54, 57, 89; Albrecht 130, 139, 326, 386, 444, 459, na Holešově 285, 286, Holešovský 317; Aleš 247, 248; Jan 204, 317, 439, 444, 459, 477, 478, starší a mladší 359, 360, na Bechyni 443, purkrabí Karlšteinský 466, Holický na Leštně 18, 39, 159; Jaroslav 66, 89; Ladslav 162, 204, 476, 477, kancléř 146, 152, 164, 191-197, 419, 431, 432, 438, 439, 444, 453, 459, nejv. komorník 138; Oldřich 137; Petr Holický 123, nejv. sudí 133, 134; Zdeněk 276, 277, nejv. purkrabí 529; Zdislav 424, 425.
 Šternov statek na Moravě 362.
 Štětina Šimon 547.
 ze Štítného Mikuláš 498-500; Prokop 499; Václav Štítný 453, 480, 490.
 Štolbaský Bohuslav a Jiřík 363.
 Štos Jan 365.
 Štrabochova dcera z Prahy 3.
 Štramborský Lucek 363.
 Štrpský Jan 422.
 Šturm 140.
 Štýrek hrad 243, 249, 251, 256, 260, 261.
 Štyrsko 483.
 Šuba z Humňan Jan 517, 519, 520.
 Šumberk, Schonnbek 153; viz z Žerotina.
 z Šumberka Fridrich 423, z Pernšteina 420-423, na Trutnově

422; Jan 541, 548; viz z Fictum, z Landšteina.
 Šumický statek na Moravě 363.
 Šumpetr z Mildova Václav 452, 453.
 Šváb Jan z Chvatliny 12, 29, 31, 32, 45, 47, 48-51, 55, 56, 63, 69, 73-80, 83, 86, 87, 89, 93, 95, 109, 114, 115.
 ze Švábenic Zdeněk na Konici 358, Konický 361.
 ze Švamberka 51, 65, 78, 88, 89, 100, 121, 122; Anežka 545, 546, 548; Bohuslav 123, 276, 423; Henrich 40, 125, 128, 204, 217, 227, 233; Hynek 119; Jan 123, Bavůrek 122, Strakonický mistr 142, 536, 537; Křištofor 40, 77, 80, 123, 158, na Bechyni 47, 48, 53, 54, 56, 57, 59, 61, 66, 69, 105, 118, Křištof na Zvíkově 3, 38, srv. Křištof; Lucia 542, 543; Mareš 421 až 423; Ratmír 424.
 Švarcava řeka na Moravě 285, 286.
 Švarcpurk viz z Gutšteina.
 Šwaynhort Bernart 361.
 Švihov viz z Risenberk.
 Švik z Lukonos Jindřich a Václav 535.
 Švýcaři 235.

T.

Tábor 220, 508, Hradiště hory Tábor 443, 444.
 Tachov město 511; viz z Gutšteina.
 Tajnice viz z Mezilesic.
 Talacko z Ještětic Václav v Selslavcích 408.
 z Talkenšteina na Děvině Křištof 407.
 z Tamberka Jankovský Václav 559, 560.
 Tarczie Mikuláš 347.
 Tas viz z Bozkovic, z Ojnic.
 Tataus Václav 63.
 Tatek Matěj měšťan Nového města Praž. 555, 556.
 z Tautenberka Kunka 545, 546, Šenkova 548.

- Tavíkovec Jan 364.
 Tayrovský pan (Týřovský) 139.
 z Tažova, z Tažovic viz Předbor.
 Tehofovice viz Muchek.
 z Tedražie Jan Mutterplus a manželka jeho Anna 521, 544.
 Tejezy tvrz 516.
 Tekryc viz Kekric.
 Telč 61, 244, 418, 426-428, 438, 453; viz ze Zásnuk.
 Teleci z Prachomet Jan 482, 488, 490.
 Teplá klášter 513, opat Sigmund 512.
 Teplíce 7, 37, 79, 90, 93-95, 100, 102, 109, 114, 116-118, 120, lázně 475; viz z Dobrovítova.
 z Terošova Václav Kořenský 412, na Vihlavech 440, 442.
 Těšínský kníže Přemek 387.
 Tešnovský z Pythy Václav purkrabí na Blatné 5, 13, 17, 22, 23, 33, 50, 54, 63, 68, 81.
 Tetaur Jan 49, 51, 56; Jiří a Václav 361.
 z Tismie viz Vrblík.
 Tišňov na Moravě, klášter 361.
 Tlouk Bartmanický Jan hejtman na Prachaticích 30.
 Tlumač Martin 280.
 Tlustomastský vládyka na Moravě 365.
 Točnick hrad 130, 473.
 Tolštejn hrad 422.
 Tomáš postříhač 84.
 Tomek z Kozy od Sycova 21.
 Tošek poddaný v Stehlíkové 542, 543.
 z Tourova viz Želásko.
 Tovačov, Tavačov 368, 370; viz z Pernšteina.
 Tovačovská kniha 338, 339.
 Trávníček Jan 50.
 Trčka 56, 115, 449, podkomoři 196, 197; Burian 139, 203 až 206, z Lipy 206, na Lípici 412, podkomoři 149, 210, 211, 412; Herkulš 226; Jan z Lipy na Lípici 461, 462, na Vlašimi 414-416; Jindřich na Vlašimi 414-416; Mikuláš 139, 196, z Lipy 171, 172, 178 až 180, 183, na Lichtenburce 173, 184, mladší 527, 548, 549, starší 414-416, ml. na Vlašimi 414-416; Vilém 172, na Vlašimi 414-416; Zdeněk 115.
 Trčka z Vítence Václav 42, 45, 49, 52, 68, 72, 74-76; srv. z Vítence.
 Třebíč 438.
 z Třebnice viz Plachý.
 z Třebomyslic Beneš Dubský 238.
 Treboň 100, 127, 129, 166, 169, 172, 209, 241, 276, 279, 454, 459, 480, 499, 522, město, panství a klášter 479.
 Třebová viz z Bozkovic.
 Trenčinský viz Zápolský.
 Trepka pan 350; Ondřej 210.
 z Třeště viz Venceliskové.
 Třešnice ves 452, 453.
 Trmal u soudu zemského 59.
 Trnava v Uhřích 136, 137, 139, 394, 396, 397, klášter 203.
 z Trnové Řepická Kateřina 88.
 z Trojanovic viz Pašinka.
 z Trošovic Vilémek 159.
 Trutnov 70; viz z Šumbarka.
 Truzl z Fojtštorfu 111, Nykl 111.
 Tuchoraz viz z Landšteina, Sviták.
 z Tučap Václav, hejtman Soběslavský 200, 203, 209.
 Tunkl pan 68, 69, 79, 469; Jan z Brnička 108; Jindřich z Brnička 452, a ze Zahřeha, landfojt Dol. Lužice 2, 20, 23, 27, 42, 84, 108, mincmistr 169.
 Turci 9, 20, 25-27, 34, 92, 103, 104, 107-109, 113, 114, 117 až 119, 153, 154, 350, 353, 358, 365, 366, 369, 370, 379, 393-400, 482, 484, 495, 502, ukrutnost 485.
 Turek Jan v Novém Městě Praž. 515, 516, 533, 534.
 Tvrdoslav viz z Úloha.
 Týnec viz z Mezilesic.
 Týřov zámek 464; viz z Klinšteina, Tayrovský.
- U i Ů.**
 z Ůlíně Peřštim purkrabí v J. Hradci 499.
- Uher Jakub, farář Týnský v Praze 189.
 Uhlany dědiny 413.
 Uhry 2, 9, 119, 146, 150, 156, 157, 174, 177, 214, 319, 347, 350, 351, 358, 369, 370, 375, 376, 383, 384, 393, 394, 396, 397, 399, 401, 404, 405, 468, 470, 471, 483, 484, 496, sním (1513) 154, (1514) 180, poměr k Moravě 385, 402-405, sjezd s Moravany 304.
 z Újezda Jiřík na Dobrovítově 426.
 z Újezdce Bohuslav hejtman hrad Praž. 519; Wolf 543, 544.
 Ůlehle Jiřík 67.
 Ulicský z Plešnic Jiřík 542.
 z Úloha Jiřík v (z ?) Tvrdoslavě 21.
 Una řeka v Bosně 153.
 Uničov na Moravě 286.
 Unru(h) Petr a Hons 363.
 Urbanec viz Houska.
 Urban viz Vrbovský.
 Urticell z Kopřivné Hory Kašp. 53, 54.
 Úsov viz z Vlašimě.
 Ústí nad Labem 94, 120; viz Jan v Pleších 498.
 z Úsuší Bohuslav Valovský 40.
 Jarohnév 279-281, Valov 459, hejtman Treboňský 40.
 z Úšavy viz Rendl.
 Útěchovice ves 415.
 Uzenská Eliška 5.
- V i W.**
 Vacek vládyka na Moravě 36.
 Václav IV. král Český 220, 221, 388, 528, 529.
 Václav z Březnice 518, 522, 523, dějovic mláden 423; děkan z Dymovic střelec 522; viz bora písař 443, 444.
 Vacrlík z Edm Václav 492, viz Vacrlík poddaný 498.
 Vahanský Beneš 365; viz Vajda poddaný 481.
 Vajda poddaný 481.
 Vajdovec poddaný 481.
 Valana příchaz v Itáli 503.
 z Waldecka Mešek Benza 71.

- 99, místokomorník 410, 453; Zdeněk 555.
 z Waldsee, Walsee, Reinprecht 243, 279, 280.
 z Waldšteina 70, 91, 152, 184; Bernard 199, na Bělé mincmistr 139; Burian 359, na Brtnici 286; Hynek 423; Jan 387, 420-423, mladší 52, 78, v Mikovicích 421; Štastný 421, na Skále 423.
 Waldung z Hollenberka Kunc 515, 532.
 Valecký Markvart 286, z Mirova 326; Sigmund 363; Vilím 364, 372.
 z Valečova viz z Hrádku.
 Valentin 234.
 Valovský viz z Úsuší.
 z Walsee viz z Waldsee.
 Valtice, Feldsberg v Rakousích 254, 262, 265, 267, 268, 270 až 272, 274.
 Vančura pan 36.
 Vaněk Matěj z Královiček 555; poddaný 443, 542, 543; vězeň 4, 131.
 Varhaník vládyka na Moravě 362.
 z Wart. Jan opat, pseudonym 472.
 z Wartenberka Jan 210, 407, Březenský 43, 50, 51, 74, 82, 115, 119, 471, na Děvině 200, 416, na Dubé 211, na Lipém 407, na Ploskovicích mincmistr 45, na Zvířetických nejv. purkrabě 38, 41, 58; Lhašek Zvířetický na Smidarech 413; Kateřina 242; Václav 407.
 z Varův viz Šnobl.
 Watmberk viz z Gutšteina.
 Vávra poddaný 440, 481; pacholek 33.
 Vavřincová Kateřina ve Vys. Mýtě 525.
 ze Vchynic Hrazický 152; Vchynský Jan 201.
 Včelnice zboží 432.
 Vdolková z Kozlova 45, 46.
 z Weitmile Beneš 511, purkrabí Karlšteinský 421-423, 519, mincmistr 421-423; Hynek Krabice místopisár 453; Jan 139; Jiří 386; Petr 94; Šebestian 15, 63, 85, 94, 115, 226, 301, na Chomontově 109, 110, 120.
 z Vejškova viz Měsíček.
 z Wekrstorfu Jan Žatecký 110.
 Velběhy, Velbiziech ves 440.
 Velehradský opat 361, František 378, Křištof 286.
 Velemyšlovský Mikuláš na Velemyšlovsi 86, 88.
 z Velení Blažek 513.
 Velešín u Č. Krumlova 243.
 z Veletic Dorota 27, 510, 511; Vilém 511.
 Velhartice 11, 12, 15, 17-19, 25, 27, 33, 43-45, 47-49, 53, 60, 65-72, 74-76, 78, 79, 81-87, 89-91, 93, 95, 98, 99, 102; z V. Svojshe 119, na Nalžovech 49, 85, 106; Václav doktor 147, 150, 162; viz z Hradce.
 Veliký viz z Cetně.
 Velvary 5, 6, 23, 24, 41, 524.
 Vencelikové z Vrchovišť Jan, Jindřich, Křištof, Petr a Sigmund 431, 432; Matěj z Třeště 364, na Třešti 418; Václav na Žirovnici 501.
 z Věřic viz Kule.
 Vesce ves 14.
 Veselí nad Lužnicí 149; na Moravě 137, 285; viz z Vojslavic.
 Vesprimský biskup 153.
 z Veverí Beneš 29; Václav 156; viz Fišar, z Ludanic.
 Vezecský Jan 364.
 z Víckova Mikuláš 352; Přemek 330, 378; Vilém 286, 318, 326, 329, 344, na Cetochovicích 332, 333.
 Viczl Jiřík 364.
 Videň 103, 113, 131, 132, 146, 147, 173, 217, 242, 245-247, 249, 251-253, 255-258, 260, 262, 266-268, 279-281, 370, 380, 401, 403, 494, 496; kostel Matky Boží u Skotů 242.
 Vidhostice ves 542.
 Wigileus biskup Pasovský 197.
 Viklice u Litoměřic 93, 94.
 Viktorin mlynář 409.
 z Wildšteina viz z Donína.
 Vilémek viz z Troskovic.
 Vilémov klášter a panství 415.
 Villaticus Šimon 149.
 z Vimperku Matyáš 301.
 Vinař služebníků 116.
 Vince v rytířství mor. 361.
 Vincenc písař 149, 209, 234.
 z Winterberka viz Kaplíř.
 Vít z Březinky 449, 450.
 Vít doktor a měšťan Praž. 546.
 z Witbachu viz Pavlovský.
 Vitek z Březinky 447; viz Sviták.
 z Vitence Jan 81; Václav 190; srovnaj Trčka.
 Vitha 200, ze Rzávého, purkrabí Choustnický 237, 499; Zdeněk 463.
 Witmberk 452; viz Fišar, Malovec.
 Vitztmun (snad Vicedom, výběrčí rakouský) 173.
 Vlachové 197, 502.
 Vlachovský Jiřík a Petr 361.
 Vladislav II. král Český 130, 134, 136, 137, 140-143, 154, 192, 219-221, 225, 282, 286, 290, 298, 318, 319, 333-335, 350, 353, 372, 384, 386-389, 391, 399, 406, 413, 414, 418, 419, 434, 449, 493, 528, 529, slabá povaha 139, 151, 156, 165, nemocen 503, † 186.
 z Vlasenice Johanka 417, 418, 431; Kašpar 499; viz Nadikovsky.
 Vlašim 172; z V. Jindřich Jan-kovský 412; Jiřík 386, na Úsově podkomoří Morav. 286; Karel 140, 387; viz Trčka.
 Vlaštovička z Havraního Jíra 509.
 Vlček z Čejnova Václav 522, 546, 547; z Čajnova 523.
 Vlčetín ves u J. Hradce 500.
 z Vlčí Hory viz Chmelický.
 z Vlčnova Burian 344; Markvart 436.
 Vlhavy viz z Terešova.
 Vliečice ves 449.
 Vlk Jan 365; Jiřík z Kvítkova na Čakovcích 407; Kunát z Kvítkova 407, 541.
 z Vlkáně Barbora a Jan 426.
 z Vlkánova viz Hrabaně, Prefát.
 Vlkoský Petr 363.
 Vltavský kraj 429.

- Vnucek (Vnůček?) poddaný 440.
 Voděradský viz z Hrušova, z O-
 děrad.
 Vodička Jan z Horažďovic 101.
 Vodňany 220, 236, 240, 517, 519,
 520, 524, 535, 536, 539, 540.
 z Vojenic Hanuš 362.
 z Vojslavic Heřman na Veselí
 285, 318, 330; Jan 363, 499;
 Ofka 417; Prokop 499; Vi-
 lém 79.
 Vok pan 359.
 Vokáč Jakub měšťan v Hradci
 Králové 519; Jiřík tamtéž 97.
 Vokorín dyr 526.
 z Vokříšek Heřman 364.
 Vokt Gabriel prokurátor Petra
 z Rosenberka 178.
 Volešník ves u Hluboké 419.
 Wolf 482, z Doubravské Hory
 110.
 Wolf kramář z Bechyně 466;
 poddaný 142; posel 257.
 z Wolfěrova Erazim v Dlouhé
 Brtnici 444, 445.
 Volyně 142.
 Vondráček rychtář z Rájů 527,
 528.
 z Vonšova Vonšovský Václav na
 Běstvině 448.
 z Vostrovařic viz Kornušek.
 Votěšín ves 67.
 Votice 134; z V. Votický 61,
 Burian 62.
 z Vrabí Hašek 521; Vrabský 50,
 446, Mikuláš 453, 454; Vá-
 clav ze Sibiřiny 521, na Stří-
 břině 407.
 z Vraního viz Kopanský.
 Vranov 340, 341; ze V. 364;
 Stibor 362; viz z Bozkovic.
 Vratislav viz z Mitrovic.
 Vratislav ve Slezsku 21; biskup
 269, 350, Jošt viz z Rosenberka.
 Vražda Jan 79.
 z Vrbice viz Vrbka.
 Vrbík z Tismic Vilém 544, 545.
 Vrbka z Vrbice Jakub a Petr na
 Horkách 425.
 z Vrbna Jiří Bruntálský na Hel-
 fenšteině 334.
 Vrbovský rybník u Drnholce, Ur-
 bau 270.
 z Vrchlabí Jan Vrchlabský 525;
 Kuneš 362; Václav 26.
 Vrchotický z Loutkova Otibor
 482, 492.
 z Vrchovišť viz Vencelíkové.
 Vrčeň, Vrchany u Nepomuka 4.
 z Vřesovic Jakub Kyšperský pod-
 komoří 469; Jan, Jaroš a Jin-
 dřich 422.
 Vrna Pavel z Bráníku 517, 518.
 z Vrtba Hroznata Jan 142.
 Vrtílek pan 472.
 Vřeslav viz ze Solce.
 Wurms v Německu 501.
 Vydří viz z Kostník.
 z Vyklek Kateřina 406, 433, 434.
 Vyskerský z Vyskře Jan 519.
 z Vyskytné Jan hofrychtér krá-
 lovství Českého 488, 490.
 Vyšehněvice viz ze Solce.
 Vyšehrad u Prahy viz z Kolovrat,
 Praha.
 Vyšehrad Uherský 346.
 Vyšinavský Sigmund 364.
 Výškov na Moravě 427.
- Z.**
- Záblatí 29, 30.
 Zábrdovský opat 361, Wolfgang
 427.
 ze Zábřeha viz Tunkl.
 ze Zahrádek viz Houska.
 Zahrádka ves 415.
 Záhrobí ves 80.
 Zaječice viz z Kunšího.
 Zajíc z Hasenburka Jan na Bu-
 dyni nejv. truksas 11, 43-45.
 Zajíček Jan 362; Křištof z Po-
 cenovic, důchodní v J. Hradci
 490.
 Zajímač viz z Kunstatu.
 Zákupí 76, 78; viz Berka.
 Zálubský Jan 364.
 ze Záp Hánek 513, 514; Jan
 406, 433, 434; Jiřík 513; Jo-
 hanka 364; Sigmund na Dubči
 407.
 Zápolský Jan, Trenčinský 156,
 157, 173, 176-178, 375, 377,
 379, 399, 401, 404, 405; Ště-
 pán 173.
 Záruba z Hustířan Václav 508,
 509, 538.
 ze Zásmuk Bernhart Zásmucký
 úředník na Telči 445; Jan
 421; Václav 550, 551.
 ze Zástřízl Bernart 363; Heřman
 363; Jindřich 362, Lechvický
 329, 330; Mikuláš 363; Oneš
 363.
 Závaše Michal a Vaněk 361.
 Zbraslav 159.
 Zbraslavice viz Svadba.
 Zdešov ves 432.
 ze Zdětína viz Zoubek.
 Zdounky viz Zoubek.
 Zebaldů tovaryš 208.
 Ze(h)ušický z Nestajova Diviš na
 Žlebích 425, 426.
 z Zeisenecku Jiří svobodný pán
 v Baytenecku 368, 370.
 Zelená Hora 13, 34, 37, 53, 54,
 79, 459; viz Rausendorf, ze
 Šternberka.
 Zelený Jan 364.
 z Zelkingu Erhart 276.
 Zíga, Zyga z Třeboně 522, 523.
 Zígota u soudu 302; srv. Ž gota
 Zíka úředník v ungeltě 473.ⁱ
 Zikeš poddaný 542, 543, 555.
 Zima Václav 61, 77, 80, 115,
 z Novosedl na Kundraticích 82,
 83, 88.
 Zmrzlík ze Svojšína na Lnářích
 63, 80; Jaroslav 409; Petr
 na Neprachovech 482; Václav
 39, 62.
 Znojmo 137, 286, 340, 341, 373,
 388, 453, hrad 328, 329, 346,
 347, 360, klášter 361; kraj
 359.
 Zolhauz 199.
 ze Zonnoberku mistr 451.
 Zoubek Bernart doktor 372; Jan
 a Jiřík 361; Vilím ze Zdětína
 na Zdoukách nejv. písař markr.
 Morav. 334.
 Zub viz z Landšteina.
 Zumr Bohuslav man 526; Jan z
 Herstošic 558, 559.
 Zvěst viz z Jistebna.
 Zvíkov 47, 54, 123, 129, 247,
 schůze (1517) 203, 204; viz
 ze Švamberka.

Zvířetice viz z Wartenberka.
Zvolský Bohuše a Hynek 361.
Zyga viz Zíga.

Ž.

Žabka z Limberka Jiří, sekretář
král. 345-347, 350, 352, 362.
Žajavec šlechtic 146.
Žákovice ves 317; z Ž. viz Duně.
Žalud Jan 245.
ze Žampachu 359, 360; Hložek
82, Jindřich 189, 416, na Březně
434.
Žantovský Jan 40.
Žatec 94, 143, 159, 512, 513,
sjezd šlechty 220.

Žatecký 95, Jan 56, 115; viz z
Wekrstorfu.
Žateč ves v Moravě 453.
Ždanský Procek 285, 363.
Žďár 206; klášter 361, opat Am-
brož 378.
z Želec Apolon 123.
z Želetic Rechemberk Jan 359,
363; Jiřík 364.
Želevecký opat 361.
Želézko Ladislav z Tourova, pur-
krabě na Helfenburce 238.
Železník Jindřich a Petr 364.
Žepce dvůr 406.
Žeranovský Vaněk 363.
z Žerotína Bernart 355, 359, 360,
na Dřevohosticích 314, 360;

Jan 353, 359, 360, 386, Dře-
vohostický 363, na Strážnici
286; Petr 285, 330, 353, 360,
z Fulneka 153, na Šumbece
286; Václav 359; Viktorin 285,
359, 360.
Žibřid Petr 115, 138.
Židlochovice 170.
Žigotawí (?) v rytířství na Moravě
363.
Žirotský statek na Moravě 363.
Žirovnice viz Vencelkové.
Žleby viz Bohdanecký, Zehušícký.
ze Žlunic viz Myška.
ze Žlutic Mikuláš Děcký 519.
Žonvald 20.

Rejstřík věcný.

Aksamit 459.
Alaunu vaření 528, 529.
Alchimie falešné 288.
Arcibiskup Pražský 415, 469, 472,
Mikuláš (1441) 242.
Augustiniani 498.
Bavlna 225.
Berně králova 497, korunovací
144, 319, proti Turkům 350,
353, 355, 393-400, 485.
Bosí mniši 131, 132.
Bramby k opevnění zámku (bran-
ba?) 162 č. 1224.
Cedule řezaná 41, vyřezaná 106,
543.
Cent Krupecký 79, Pražský 78,
79.
Cesty polní 314, 315, travné 307,
zapovídány 305, 507.
Chodákyně, žebračka 261.
Chrti 91, 311, 323, 500.
Chudina, nadání pro ni 488, 489.
Cin 78, 92, 109.
Cizozemci 318, 343, 348, u soudu
zemského 312, 313.

Cla a mýta 94, 95, 218-232,
236, 289, 305, 322, 339, 476,
panská 308; z dřev 307, ze
soli 225, z vína 476; celný
220, 224.
Cupusy, příplatky nákladníkův hor-
ních 49, 56, 72, 76.
Čechlík 274.
Čepec perlový 520.
Čest viz Nárek cti.
Číšník viz Mundšenk.
Člověčenství slib 443, 518.
Čuby kuní 274.
Damašek černý a hřebíčkový 467.
Dědické právo 430, 497; nápady
389, 390; dědictví 478-480,
525.
Děla válečná 206, 306, 359; piksa
207.
Desátky kněžské 355, 358; vína
38; zadržalé 509, 510; z cinu
109.
Desky dvorské královské červené
Proclamationum 409, 420, 424,
trhové 414.

Děvečky sedlské 313, 316.
Dluhy komory královské 22, 42,
153, 328, 418, 419, 433, 452;
věnný 433.
Dna nemoc 66, 213, 214.
Dobytěk honěn z Čech 91, 95.
Dolování a doly 27-29, 49, 52,
70, 72, 92, 106, 200, 461, 462,
528, 529.
Drábové, žoldnéři 107, 113-118.
Duch, remedia proti němu 234.
Duchovní osoby, kterak nemají
statku kupovati 311.
Dvořáci 349.
Dvořané královští 345, 457, 519.
Dvory kmecí 439, 452, pusté 440.
Faciletý (šátky na nos) 203.
Falešníci mincí 288.
Faráři 355, fary 10, 498.
Fedruňky 368.
Fojt dědiny 283, 284, 292, 293,
309, 310, 315, 325; viz Land-
fojt.
Formani 116, 218, 219, 225,
307, 315, 476.

- Frejčířky šlechticů 200, 208, 234.
 Frejmark 7.
 Frystůň na hory 28, 106.
 Glejt 24, 140, 289, 295, živý a listný 143.
 Glozování (vytáčky) 290.
 Groše bílé 128; české dobré, široké rázu Pražského, čísla českého 288, 411, 431.
 Gruntů zapovídání 304, 314; gruntovní peníze 200.
 Hajní lesní 441, 482.
 Hákovnice zbraň 104, 110, 116, 300, 358.
 Hamry 206, 339.
 Hašek, vepř, přezdívká 469.
 Havíři 179, 183, 525, 527, 528.
 Hazuka šat 459.
 Hejtman nejvyšší království Českého 55, 218, 446, 478;
 — Petr z Rosenberka (1497) 524, (1499) 511, 521;
 — Karel kníže Minsterberský (1523) 451;
 — Zdeněk Lev z Blatné a z Rožmitála (1529) 487;
 — Jindřich Berka z Dubé (1531-2) 55, 108;
 — Wolfart Planknar z Kynšperka (1531) 108.
 Hejtman markrabství Moravského 165, 167, 169, 172, 173, 204, 288, 313, 321, 330, 331, 328, 338, 342, 344, 348, 351, 390, 395, 397, 427;
 — Ctibor z Cimburka a z Tovačova (1490) 386, 387;
 — Jan z Lomnice na Meziříčí (1514) 157, 417;
 — Jan z Pernšteina na Tovačově (1516) 286, 290, (1517) 433, (1519) 226, 334;
 — Artleb z Bozkovic na Vranově (1519-1524), 326, 329, 332, 333, 335, 340, 475;
 — Jan Kuna z Kunstatu (1525) 353, 368;
 — Jan z Pernšteina na Helfenštejně (1526) 358, 367, 371.
 Hejtman německých lén království Českého Hanuš Pflug z Rabšteina (1524) 465.
 Hejtman nejvyšší vojska království Českého 114.
 Hejtmané krajští 140, 141, 171, 480.
 Hejtman hradu Pražského 188, osazování jeho úřadu 201;
 — Bohuslav z Újezdce (1488) 519;
 — Závěš Sulek ze Hrádku († 1517) 201.
 Hejtmané hradští 21, 198, 203, 490.
 Hejtman nad dvořany král. Uher. Michal Podmanický z Podmanína na Bystřici (1523) 345.
 Hejtman císaře Maximiliana v Linci (1518) 216.
 Herynky 5, 11, 12, 17, 19.
 Hlásní 100.
 Hofmistr nejvyšší království Českého 28, 40, 44, 104, 110, 111, 119, 120, 155, 163, 164, 184, 319, 320, 445;
 — Vilém z Pernšteina (1500) 506, (1510) 144, (1511) 412;
 — Vojtěch z Pernšteina (1514) 158, 419, (1516) 190, 193, 194, (1518) 218, (1530) 15, (1531) 58, 59, 70.
 Hofmistr dvora krále Vladislava Jindřich Švihovský (1514) 157;
 — krále Ludvíka Břetislav Švihovský z Risenberka na Rabí (1516) 299;
 — krále Ferdinanda I. Vilém z Risenb. a ze Švihova (1531) 71.
 Hofmistr Míšenský Rudolf z Bínu 112, 117.
 Hofrychtář nejvyšší království Českého Chmelický (1505) 503;
 — Jan z Vyskytné (1529) 488.
 Hofrychtář nejvyšší markrabství Moravského 339, 342;
 — Jakub z Šarova na Krumšíně (1516) 286.
 Hojemství 26, 510, 546.
 Holomci 15.
 Honění odpovědníků 284, 285, 313-315.
 Hony 343.
 Hornictví viz Dolování.
 Hospody 192, 195, 313, 323, 331, 349.
 Hostinské domy 339.
 Hotovost zemská 171, 172, 207, 300, 301, 375, 399-401.
 Hrady královské v Moravě 328.
 Hry 343, 367, v karty a kostky 245, 293.
 Husaři 117.
 Jámy na vlky a lišky 349.
 Jarmarky 225, 533.
 Jed zapovězeno kupovati 465.
 Jeptišky se vdávají 452.
 Jezera 541.
 Jitra 481.
 Jorgelt 166.
 Kancelář královská 1, 403, 404.
 Kancelář nejvyšší království Českého 170, 177, 197, 204, 215, 217, 240, 454, příjmy 457;
 — Jan z Šelnerka (1490) 389;
 — Albrecht z Kolovrat (1507) 122, 123, (1509) 139;
 — Ladislav ze Šternberka 444, 453, 459, (1511) 146, (1513) 152, (1514) 164, 419, (1516) 191-193, 195, 196, 431, (1517) 432, (1520) 438;
 — Jindřich Švihovský z Risenberka (-1523) 451;
 — Adam z Hradce (1523) 390, (1524) 456, (1526) 359, 360, 475, (1527) 402, (1528) 478, (1531) 57, 492;
 — Hanuš Pflug (1532) 110.
 Kancelář Rosenberský Mikuláš z Milíkova (1510) 144.
 Kancelář Starého města Praž. Jan (1501) 541.
 Kapři 35.
 Kat 314.
 Kazatelé 12, 13, 198.
 Kbel u rybníka 500.
 Kepství 205.
 Kinštart v Uhřích, kincstarté, pokladník 153.
 Kláštery 59, 202, 203, 394, 395, 397, 399, 401, 415, 419, povinnost vojenská 361, zpuštělost 427.
 Klenoty 374, 453, 520, 524, 535, 536, 540, 546, kostelní 92.
 Klíčníci 255.
 Kment 459.
 Knap 127.
 Kněží 28, 352, 358, 475.

- Kniha Tovačovská 338, 339.
 Knihotiskář Pavel Olivetský z Olivetu v Litomyšli (1516) 297.
 Knihy klášterní 203; městské 325, 518, 530; knížky 516.
 Knoty ke žhářství 127, 128.
 Koflíky 453.
 Koláč, dar 559.
 Kometa, hvězda s ocasem (1531) 71;
 Komora královská 108, 305, 318, 328, 340; její radové 46, 52.
 Komormajstr komory král. Hanuš Koč z Kynestu na Fispachu (1531) 44.
 Komorník nejvyšší království Českého 78, 109, 121, 138, 177;
 — Jan z Rosenberka (1470) 277;
 — Jindřich z Hradce (1500) 511;
 — Jan z Šelnberka (1505) 504, (1507) 123;
 — Ladislav ze Šternberka na Bechyni (1509) 138;
 — Jaroslav z Šelnberka a z Kosti na Přerově (1521) 439, (1523) 453, (1526) 474, (1530) 10, 16, (1531) 58;
 — Kundrát z Krajku na Ml. Bolešlavi (1523) 454.
 Komorník cúd Brněnských Vratislav z Pernšteina (1490) 386; cúd Olomouckých Heralt z Kunstatu a z Plumlova (1490) 386.
 Komorník nejvyšší markrabství Moravského 342, 344, 355, 390, 461;
 — Jan z Pernšteina (1515) 427, (1516) 286, (1520) 329;
 — Ladislav z Bozkovic na Třebové (1517) 433, (1519) 226;
 — Jan z Kunovic (1524) 352, 353;
 — Artleb z Bozkovic (1526) 360.
 Komorník krále Vladislava Žibřid Bobolusk (1514) 163.
 Komorník Pražský od desk 509, soudní 479, 488, na Moravě 316.
 Komorník u Adama z Hradce Jirík Kamberký z Kamberka 488, 490.
 Kompaktáta 140, 351.
 Koně jízdné 360; kupování jich 559, 560.
 Konšelé 159, 283, 284, 325, 489, 547, povinnost jejich 426, 489.
 Koření 225, 234.
 Koroptve 311.
 Korunování krále Českého 144.
 Kostely 359, 360, okradeny 4.
 Kotčí vůz 139.
 Kozáci 117.
 Kožešiny 273.
 Krabička na listy 115, 120.
 Krahujec lovcí 134.
 Krajané, krajští výběřci daně 476.
 Králová Česká, vítání do země 137, 138.
 Krčmáři 293, 367, 524, 542.
 Křepel, křepelice 323.
 Kroj (1500) 516.
 Kšaft, poslední vůle 3, 4, 300, 430, 460, 461, 480, 486, 489-492; právo kšaftovní 497.
 Kuchaři 33, 54, 60, 61 68, 81.
 Kukly, larvy 285.
 Kulky hákovniční 116.
 Kupci 101, 131, 225; kupectví 325, 354, 530.
 Kury roční 481.
 Kuše, zbraň 553.
 Kverkové v dolech 461, 462, 528, 529.
 Láni 322.
 Landfojt Horní Lužice Karel kníže Minsterský (1523) 451;
 — Zdislav Berka z Dubé (1531) 72;
 — Dolní Lužice Jindřich Tunkl z Brnička (1530) 2, 20, 23.
 Landfojt u panny převory Světecké 115.
 Lantfryd 303, 324, 330, 346, 247, 373, 396, 398, na Moravě (1516) 286-290, (1520) 332.
 Lečby na zvíř 323.
 Ledra se sedly zasedacími 37.
 Lékařství 20, 66, 208, 503.
 Lep na zvíř 349.
 Lesy 306, 397, kněžské 10; úrok z nich 481.
 Ležení 288, 305, 322, 338.
 Lichva 289, 309, 325, 518.
 List bezpečný 195, 196; hlavní na peníze 322, 324; o hoto-
 vosti 122; mocný královský 294; obranní 51, 64, 70; na peníze 340; poselací 1; přiznací 108, 286, 288, 290, 303, k berni 46, 52; sněmovní 194; věnný 258; věřící 8; výhostní 410; vyvazený 68; zástavní 291, 345; zatykačí 525, 530, 533; zá-
 vadný 308; zprávný 317, 338; listů falšování 226, 227, kla-
 dení 312.
 Lišky 311.
 Loupežníci 516, honění 180, 291, 512.
 Loutna 208.
 Lovci 276.
 Lozunk 297.
 Mahomedáni 483, 485, 486.
 Manové 93, 249, 526, 533, bi-
 skupa Olomouckého 365, nej-
 vyššího purkrabí 41.
 Maršálek nejvyšší království Če-
 ského Pertold z Lipé 387;
 — Vilém z Pernšteina (1490) 386;
 — Jan z Lipého na Krumlově (1516) 286.
 Maršálek usedlý v Moravě (1526) 359, 360.
 Maršálek dvorní král. Hanuš Pflug z Rabšteina (1524) 465.
 Maršálek polní vojska českého 117.
 Měděnice 453.
 Medvěd pro kratochvíli 244.
 Města 118, 296, 349, 381, krá-
 lovská 104, 338, 349, panská 430; výsady 218-220, 222, spor o ně se šlechtou 150, 153, 155, 156, 158, 168, 182, 211-213, 217.
 Městečka 3, 4, 349.
 Meze 310, spor o ně 95, 292, 498, 499; zemské 306; mezní kameny 499, vrby 499.
 Mile vlaské 502.
 Mince ražena 288; česká 359, rakouská 522, 523, uherská 347, 354.
 Mincmistr v Kutné Hoře 463; Beneš z Weitmile (1488) 421;
 — Bernard z Waldšteina na Bělé (1509) 139;
 — Jindřich Tunkl z Brnička (1514) 169;
 — Jan starší z Wartenberka na Ploskovicích (1531) 45.

- Mistokomorník království Českého Jeronym ze Skuhrova (1501) 533;
— Mikuláš Bryknar z Brukšteina (1521) 439;
— Burian Medek z Waldeka (1523) 453, (1534) 410.
Mistopisár království Českého Václav Hyndrák z Habrova (1501) 544;
— Václav z Chvojence (1514) 416;
— Václav Robmhap ze Suché (1521) 439;
— Hynek Krabice z Weitmile (1523) 453;
— Jan z Písnice (1534) 410.
Mistopurkrabí Pražský 522.
Místosoudí království Českého Václav z Říčan (1514) 416.
Mistr komory královské, kamermeister 235.
Mistr převorství Českého na Strakonických Jan ze Švamberka (1501) 536, (1509) 142;
— Jan z Rosenberka (1516-1531) 34, 46, 200.
Mistr popravni 209.
Mlynáři 322, mlenáři 93; mlýny 308, 439.
Mniši 427, utekli z kláštera 202, 203.
Mor (1507) 130, 131, (1531) 45, 47, 49, 50, 53, 68, 70, 71, 79, 82, 83, 90, 94, 99, 102, 103.
Mučení 127, 128, 226, 296, 311.
Mundšenk císařský Ladislav z Lobkovic na Bohdalicích (1602) 334.
Muškátel, vino 225.
Myslivost 91, 94, 140, 295, 305, 315, 322, 323, 359, 367, 500, sedlská 310, 311, 323, 348, 349; viz Shony, Zvěř.
Mýtní 476; viz cla.
Nákladníci při dolech 462.
Nalevadlo 453.
Nápravníci nejv. purkrabství 41.
Nářek cti 305, 312, 348, 352, 477, 519, 534, 538, 545, 552.
Nedilní bratři 440, 441, sestra 294, 295, strýci 440.
Nemoc francká 75.
Neštovice 25, 37.
Obilí z Čech vyváženo (1531) 91, 94, 95; obilní obchod 524.
Ochoz lovecký 500.
Odhad soudní 88.
Odpověď 220, 295, 296, 368, ku právu zemskému 140, 297, k válce 306.
Odúmrti 430.
Olej 225, makový a semenečný 5.
Oltářníci 355, 358.
Oprava dědičná nad klášterem 427.
Ornáty 99.
Ortel soudní 517.
Ovsy úroční 445, 481.
Pacholci 349.
Paličství 94, 124-131.
Památne u soudu 521, 525, 530, 533, 539, 544, 548, 549.
Paměť soudní 324.
Pancířové kabáty 313.
Pankharti 295, 310.
Panny, dvorské dámy, 245, 251.
Papež 235, válčí s Bononií (1511) 48.
Papír 75.
Pargamen 290, 305, 406, 407, 418, 440, 447, 450.
Pas stříbrný 534.
Pásek k porodu 232.
Pastvy 305, 315.
Paveza, zbroj 116, 300, 358.
Pavování viz Dolování.
Pečet královská 283, 391, 413, zemská 181; královny Marie (1524) 346, krále Ferdinanda I. 402, 404, manželky jeho Anny 392; království Uherského 332, 334.
Penězokazi 179, 183, 288.
Peníze bílé 224, 225, 347, 354; papírové (?) 135.
Perkmistr 111.
Perle 267, 520.
Pikharti 132, 189, 504.
Piksa slitá, pixis? 207.
Pisár nejvyšší království Českého 28, 104, 169, 184, 210-216;
— Jan z Roupova (1481) 421;
— Zdeněk Malovec z Chýnova (1511) 146;
— Radslav Beřkovský z Šebířova (1514) 416, (1515) 185, (1517, 1518) 213.
Pisár nejvyšší markrabství Moravského 312;
— Mikuláš z Bystřice (1516) 297; Mikuláš (1526) 367.
Pisáři 227; důchodní u vrchnosti 490; měštní přísežní 443.
Písmo zkrácené 234.
Pivo 302; pivnice 250, 254.
Podací 179, 183.
Poddaní 134, 293, 305, 538, 539, královští 518; odkazy 50; platy vrchnosti 30, 34, 35, 41, 398, 400, 433, 481, slib poddanství 443; utiskování 21, 547; zběhlí 409, 430, 497.
Podkomoří království Českého 50, 65, 214, 547;
— Albrecht z Leskovce (1500) 521;
— Burian Trčka z Lipy na Lipnici (1511) 412, (1513) 149, (1517) 210-212;
— Jakub Kyšperský z Vřesovic (1525) 469;
— Wolfart Planknar z Kynšperku (1532) 108.
Podkomoří markrabství Moravského 320, 342, 351, 373, 395, 397, 399, 401, 471, povinnosti 340-342.
— Jiřík z Vlašimě na Úsově (1516) 286;
— Vilém Kuna z Kunstatu (1523) 341, 352, (1526) 367.
Podkomoří králové Petr Rašín z Risenburka na Staré (1531) 97.
Podruzi 349.
Pokřik v kraji na zločince 180, 291.
Pokuty soudní 293, 329, 330, 348, 349, 351, 534, za zlehčování 447.
Pomoc ke vdávání panských dětí 497.
Poprava 296.
Poručníci sirotek 144, 284, 294, 310, 327, 336, 337, 408.
Poslové s dopisy 505; císařští 143.
Postřihač 84.
Posty církevní 12.
Posudky soudní 344, 352, zřízení jich 316.
Posvícení na vsi 367, 368.
Poustky 440.

- Pouti 131, 208, 216, 217, 260, v Emauzích 189.
 Povalečí 293, 310, 313.
 Povožný 116.
 Požáry viz Paličství.
 Prach stělný 116, 306, ke žhářství 127.
 Právo horní 462; Magdeburské 506, 515, 532; manské 533; městské 329, 517, 520; Pražské vyšší 511, stané, ustané 309, 324, 330, 519, 525, 533.
 Pře postranní 335; sirotčí 335; stranné 321, 327.
 Preceptor 98, 99.
 Přeska u knihy 305.
 Převor na Strakonickách viz Mistr.
 Přidělení 307, 345.
 Přísaha při soudu, 323, 443, 449, 516, 517, 521, 527, 543-545, 555; úředníků 193.
 Přísloví 71, 85, 91, 105, 123, 137, 139, 140, 147, 165, 184, 214, 221, 469-473, 475, latinská 212.
 Přisud panský 330.
 Privilegia 11, 221, městská 497.
 Prokurátor devolutionum regalium Bohuslav ze Svinař a z Litovic (1488) 421, 422.
 Prokurátor krále Ferdinanda I. Jan Borné ze Lhoty (1532) 113.
 Proležené 79, 435, 522.
 Prostice soli 224, 225.
 Prsteny zlaté 523, 534.
 Psanci 313, 315.
 Pstruzi 25, 215, 269.
 Půhony slunečné 292, 302, 324, 342; zatkyň 291, 309, 339.
 Punth, šat 520.
 Purkrabí Karlšteinský Beneš z Weitmile (1488) 421, 422, 519; — Jan ze Šternberka na Bechyni (1524) 466; — Vilém z Risenberka a ze Švihova (1531) 66; — Jan Bechyně z Lažan (1531) 101.
 Purkrabí kraje Hradeckého Beneš Sendražský ze Sendražic (1501) 531, 556; — Jan Litoborský (1530) 8.
 Purkrabí Pražský nejvyšší 15-17, 20, 24, 41, 51, 64, 80-82, 87, 158, 160, 164, 177-179, 182, 183, 189, 190, 193, 197, 199, 201, 206, 213, 217, 218, 229, 478, sázení jeho 123; — Zdeněk ze Šternberka 529; — Jindřich z Hradce 408, 417; — Zdeněk Lev z Rožmitála (1508 až 1526) 132, 145, 146, 154, 166, 168, 169, 171, 176, 299, 431, 468, 474; — Jan z Wartenberka (1530) 38, (1531) 58.
 Purkrabí hradu Pražského Sigmund z Chmelic (1501) 537; — Hanuš Byšický (1530) 38, (1531) 87.
 Purkrabí Vyšehradský Václav Bezdrůžický z Kolovrat 81.
 Purkrabství hradu panského osazováno 238.
 Puštička 95.
 Pych 525, 547, 552, 556.
 Radové u krále z Moravy (1524) 347.
 Rajtaři 226, 303.
 Rákoš, sněm v Uhřích 174, 177, 371.
 Ředitelé Českého království 221.
 Registra 523; Karlšteinská 529; královská 518; purkrabská 537; soudu zemského na Moravě 301, 318, 324; berňová 344; kupecká 324; nálezová 331.
 Řeka, plat z ní 481, spor o břeh 513.
 Relace ke dskám 528, 529.
 Řemeslníci ručnic 349.
 Řez dělati 524.
 Řežábek 34, 35, 37.
 Roboty 21.
 Rouby 234.
 Roucho postelní 520; viz Šaty.
 Rtut 12.
 Ručnice zbraň 295, 303, 310, 322, 323, 339, 348, 349, 359, 367, zapalující 304.
 Ruda 71.
 Rukávníky na zvěř 323.
 Rukojmí na dluh 302, královský 204; soudní 35, 308, 322, 331, 336, 338, 345.
 Rumpál mučidlo 128.
 Rybníky 37, 60, 157, 200, 413, 419, 435, 440, 488, 498-501, 541; výmětky do nich 37.
 Ryby 5, 38, 80, 99, 308, 339.
 Rychtáři 528, povinnosti 426.
 Rytíři 118, povinnost vojenská 361; na soudu zemském 197, Moravském 335; sjezd (1518) 210-217.
 Sedla zasedací 37.
 Sedláci 348, 349, 359, 367.
 Sekretář královský 151; — Jan z Kunovic (1505, 1506) 504, 505; — Radslav z Šebířova (1511) 148; — Procek Malý z Cetně 1515) 284; — Jiří Žabka z Limberku 345 až 347, 352.
 Sekretáři u šlechty 488.
 Sekrety 144, 292, 324.
 Shony na zvěř 323, 551.
 Silnice 133, 134, 218-220, 222, 227, 232, 236, 289, 306, 307, 339, 392, 396, 398, 400, 549.
 Sirotci 293, 310, 314, 319, 322, 327, 331, 336-339, 390, 498 až 500, 521, 543-545.
 Sirotčí dluh 120; peníze 111, 338; pře 335; statky 293, 309, 310.
 Sítky na zvěř 349.
 Sjezdy 287; stavů koruny České (1526) 367.
 Sladovna 95.
 Sledník ohař 131, 275.
 Složení manželské 243.
 Služebníci panští 314.
 Smola k opatření hradu 190.
 Sněmy obecní 321, 349, lháta 122, nezachovávané 218; v Plzni (1507) 124, v Praze (1508) 132, 135, (1514) 155, 181, (1516) 190-192, (1517) 209, o náboženství (1518) 215, 217, (1519) 236, 240, (1529) 494, (1530) 6, 16, 22, 25, 26, 37, (1531) 52, v Jihlavě (1531) 44; — na Moravě v Brně (1514) 166, v Olomouci (1514) 162, 163, (1515-1527) 282-405, v Prostějově (1520) 329.
 Soli měření 225, 524, clo z ní 225.

- Sopiky na zvěř 311, 323.
 Souboj, bitva 133, 501.
 Soud hejtmanský 87; Kutnohorský, u Hory 152; purkrabský 50.
 Soud komorní 193, 194; registra jeho 506-560.
 Soud zemský v Čechách 26, 49, 227, 446, 457, naučení 37, 40; pohanění jeho 133; na Moravě 290, 302, 316, 319, 326-330, 335-337, 341, 355, 392, 394, 396, 398.
 Soudcové zemští v Čechách 217, 223, 237; na Moravě 326-328, 333, 344, 355, 394, různice mezi nimi 396, 398, 400.
 Soukup za koně 559, 560.
 Soumaři 133, 134.
 Splav, splavní trouba 500.
 Spolky zapovídaný 339.
 Stan válečný 206.
 Statky dědičné 326, duchovní 415.
 Stávka v práve moravském 318, 320, 349.
 Stavůnek, obstavení v práve českém 100.
 Střelci 512, 514, 534, 535.
 Stříbro 28, z kostelů bráno na minci 359.
 Studenti z Čech a z Němce v Italii 148.
 Studnice na alaun, soud o ni 528, 529.
 Sudí nejvyšší zemský král. Českého 76, 78, 87;
 — Zdislav Berka z Dubé na Zákupí (1523) 454, (1531) 49, 72.
 Sudí nejvyšší dvorský král. Českého 96;
 — Břeněk ze Skály (1395) 424, (1407) 424;
 — Jaroslav Berka z Dubé a z Lipého (1488) 420-423;
 — Zdeněk Lev z Rožmitála (1507) 123;
 — Petr Holický ze Šternberka (1508) 133, 134;
 — Václav Bezdrůžický z Kolovrat na Košátkách (1515) 420, 423, (1519) 220, 222, (1530) 2, (1531) 43, 69, 81, 88.
 Sudí nejvyšší markrabství Moravského 342, 343, 390, 461;
 — Znata z Lomnice (1516) 286;
 — Vok Pňovský ze Sovince (1520) 326, 329, (1524) 352;
 — Dobeš z Bozkovic (1526) 359, (1527) 378.
 Sukně 547.
 Svědomí, svědectví u soudu zemského 3, 25, 291, 292, 301 až 303, 309, 310, 312-315, 323, 333; strava svědkům 315.
 Šacunk 121, 533.
 Šafáři 254.
 Šaty ložní 459; viz Roucho.
 Šindel 90.
 Šlechta 210-213, 296, 381, nižší a vyšší 11, 118, 333, 342, novější a starší 446, sjezd v Žateci (1519) 220, spor s městy 150, 191, 192, 194, 195, 199.
 Šort, peníz 105.
 Špehéri 94.
 Šperlochy na vozy 149.
 Špitál 131.
 Tance zapovídaný 367.
 Tenata na zvěř 310, 311, 323.
 Tesák 547.
 Tlumočník 20.
 Trhy 308, 325.
 Trubač vojenský 210.
 Trubičky plechové ke žhářství 127.
 Truhlice s klenoty 524, 535, 536, 540.
 Truksas nejv. král. Českého Jan Zajíc z Hasenburka (1530) 11, (1531) 43.
 Tůna, tůnka 5, 12.
 Ubrmani 351, 442.
 Ungelt v Praze 43, 473.
 Úřady zemské v Čechách rozděleny mezi panstvo a rytířstvo 342, osazování jejich 201; na Moravě 333, 390.
 Urbáře 498.
 Urbura 462.
 Úředníci kapitoly Pražské 312; u desk zemských 76, 193, 212, 336, 381, 382, 410, 439, 452, menší 110, 111, 303, 311, 321, 513, 528, 529, 548, 549, 551, 553-555; viz z Lungvic.
 Úrok od poddaných 416, 445, 481.
 Utraquisté, pod obojí 198, 201, 202, 220.
 Uzdáři 529.
 Váhy 322; viz Cent.
 Várč piva 302.
 Věvec perlový 520.
 Věno 31, 64, 243, 249, 256, 260, 261, 280, 338, 411, 412, 438, 454, 455, 479, 487, 488, 507, 508, 521.
 Vězení 37, 313, 329, 466, 506, 518, 547.
 Věznici psi 311.
 Widrkauf 344, 358.
 Vín 11, 38, 93, 355, rýnské 446, clo z vína 476; Malvazi 225, Ryvolí 225.
 Vitztmun, snad Vicedom, výběrčí zeměpanských důchodů v Rakousích, 173.
 Vojny ze země 306; vojsko panské 104.
 Vosk pečetní rozličných barev 500, červený 80.
 Vozník, kůň do vozu 5, 468.
 Vozy komorní 468, kryté 472, spízní 468, 472, vojenské 104, 116, 117, 149; peřiny do vozu 257.
 Vraždy 528.
 Vrsůnek, pokušení? 189.
 Výběrčí berně v Moravě 358.
 Vyprodání ze země 316.
 Vzatek 539.
 Zachaři v Moravě 303.
 Záduší 430, 498.
 Zahradník ve vsi 481.
 Zájezdek v rybníku 498-500.
 Základ v páhonu soudním 302, 325, 326.
 Zákup 87, 409, 410.
 Zástavy 272, 328, královské 393, 395, 415; vsi zástavné 29.
 Zatykač 24, 57, 66, 71, 74, 476; srv. Páhon zatkyň.
 Zbraň 358, 360, 516, 552, při sněmích zapovězena 349.
 Zhoubci zemští 179, 183, 316.
 Zlaté rýnské 451, 522, 523; uherské červené 440, 441.
 Zlatník 465; zlato 28.
 Zloději 45, 94, 310.

Zmocnění k soudu 317, 349, 352.	Zřízení zemská (práva) napravo-	Žháři viz Paličství.
Zřízení zemské v Čechách 180,	vána 37, 51.	Židé 4, 5, 6, 9, 23, 39, 100, 271,
189, 207, 410, o náboženství	Zvěř 311, zvěřina 50, 52, 93,	309, 324, 325, 339, 355, 358,
189, svatojakubské 158, o zlo-	199, 276; zajáci 343, vlci 311,	497, nemají bydleti ve vsích 325.
dějích 45, o žoldnících 107,	jeleni 85, tetřevi 34, 35, 37;	Žlebiny, žleby 307.
114, 116, 117; na Moravě	srv. Myslivost.	Žoldníci 355, 358, 502, najímání
(1516) 284-297, (1520) 329	Zvod 291, 307, 345.	25, 26, 104, 105, 107, 113
až 340.	Zvony 360.	až 118, 125, 126, 129.

Opravy.

- Na straně 271 v pořadí čísel místo 64 čti 66.
- Na straně 305 řádek 4. shora místo č. 35 čti č. 36.
- Na straně 305 řádek 5. shora místo 1845 čti 1545.
- Na straně 406 v registu místo 200 kop čti 300 kop.

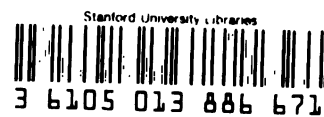
[REDACTED]

.

L.
19
c.i
V.

Stanford University Libraries
Stanford, California

Return this book on or before date due
